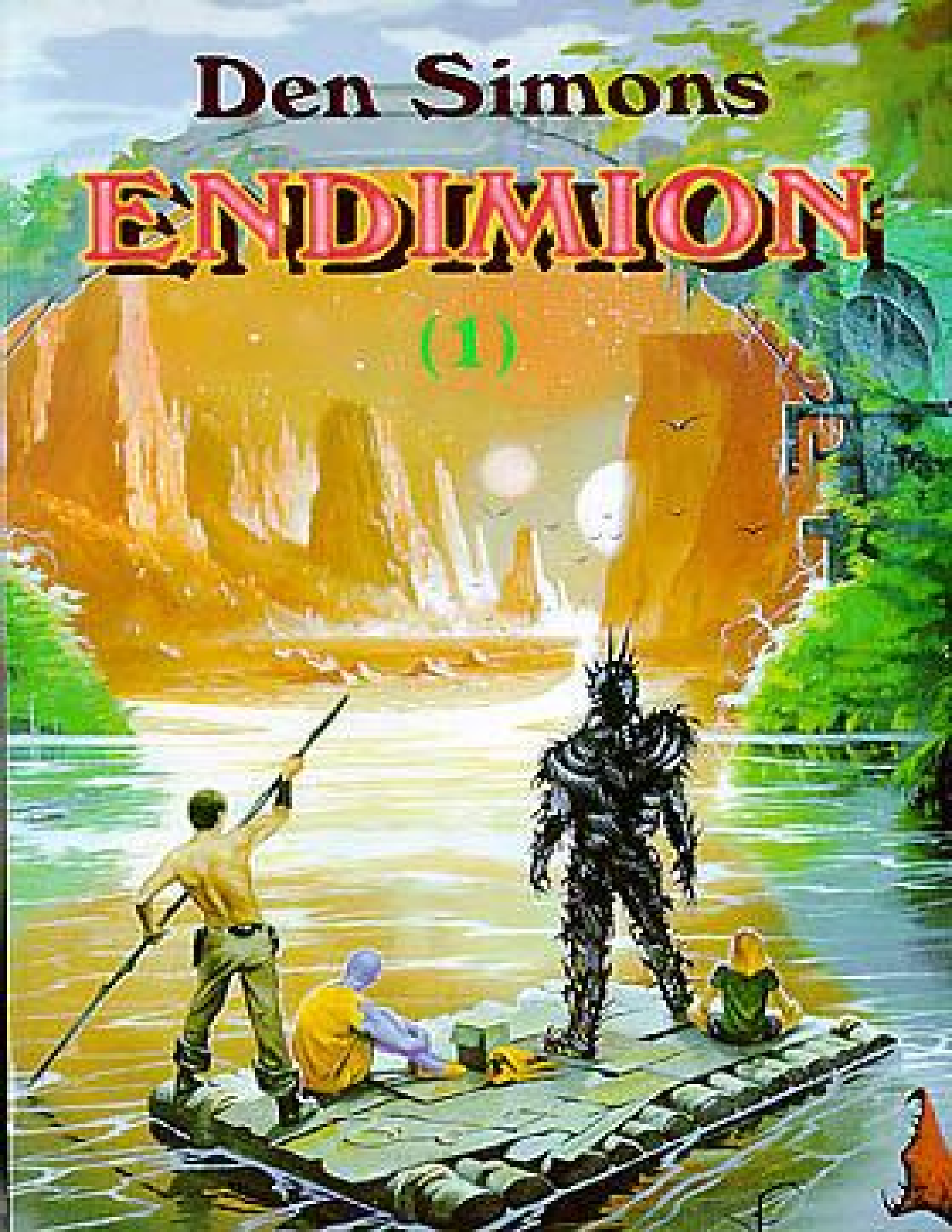

Den Simons

ENDIMION

(1)

1.

Ovo čitate iz pogrešnog razloga.

Ako ovo čitate da biste saznali kako je bilo voditi ljubav sa mesijom - našim mesijom - onda ne treba dalje da čitate, jer niste ništa bolji od pukog voajera.

Ako ovo čitate zato što ste poklonik Speva starog pesnika i opsednuti ste radoznalošću o tome šta se dalje događalo u životu hodočasnika sa Hiperiona, bićete razočarani. Ne znam šta se desilo sa većinom njih. Živeli su i umrli skoro tri veka pre mog rođenja.

Ako ovo čitate zato što pokušavate da shvatite poruku One Koja Podučava, možete takođe ostati razočarani. Priznajem da me je ona više zanimala kao žena nego kao učitelj ili mesija.

Najzad, ako ovo čitate da biste otkrili njenu sudbinu, ili čak moju sudbinu, onda čitate pogrešan dokument. Mada sudbine nas dvoje izgledaju onoliko izvesne koliko i bilo čija, ja nisam bio uz nju kada se njena odigrala, a moja čeka na poslednji čin još dok ispisujem ove reči.

Zapanjio bih se da uopšte ovo čitate. Ali to ne bi bilo prvi put da se zapanjim zbog razvoja događaja. Proteklih nekoliko godina, neverovatne stvari ređale su se jedna za drugom i svaka je izgledala čudesnije i naizgled neočekivanije od prethodne. Razlog što ovo pišem jeste moja želja da sa nekim podelim sećanja. Možda pobuda čak i nije u tome da ih delim - znajući da dokument koji stvaram gotovo sigurno nikada neće biti pronađen - već samo da zabeležim niz događaja kako bih ih doveo u red u sopstvenoj glavi.

'Kako da znam šta mislim pre nego što vidim šta sam rekao?' napisao je neki prehedžirski pisac. Baš tako. Moram da vidim stvari kako bih znao šta da mislim o njima. Moram da vidim događaje pretvorene u mastilo, kao i emocije pretvorene u slova kako bih poverovao da su se oni zaista zbili i da su me dodirnuli.

Ako ovo čitate iz istog razloga iz kog ja ovo pišem - da biste nazreli nekakvo ustrojstvo u haosu, da biste doveli u nekakav red suštinski nasumični niz događaja koji je upravljao našim životima u proteklim standardnim decenijama - onda može biti da ovo ipak

čitate iz pravog razloga.

Odakle da počnem? Možda od smrtne kazne. Ali čije - moje smrtne kazne ili njene? I ako je u pitanju moja, onda koja moja? Mogu da biram između nekoliko njih. Možda je ova konačna odgovarajuća. Da počnem od kraja.

Pišem ovo u Šredingerovoj mačjoj kutiji, na visokoj orbiti Armagasta, sveta-karantina. Mačja kutija i nije toliko kutija, koliko jajasti objekat glatke oplate, dimenzija šest metara sa tri metra. To će biti moj čitav svet sve do kraja života. Najveći deo unutrašnjosti mog sveta čini spartanska ćelija sa crnom kutijom za recikliranje vazduha i otpadnih materija, ležajem, jedinicom za sintetizovanje hrane, uskim stolom koji mi služi i za obedovanje i za pisanje, i konačno sa toaletom, umivaonikom i tušem, koji se nalaze iza pregrade od fiberplastike, iz razloga pristojnosti koje ne mogu da shvatim. Ovde me niko neće posetiti. Privatnost mi izgleda kao loš vic.

Imam tablicu i pisaljku. Kada završim stranicu, prenesem je u tvrdu kopiju na mikrovelumu koji proizvodi reciklator. Sporo gomilanje tanušnih stranica jedina je vidljiva promena u mom okruženju iz dana u dan.

Bočica sa otrovnim gasom ne može se videti. Smeštena je u statičko-dinamičku školjku mačje kutije, povezana sa jedinicom za filtriranje vazduha na takav način da bi svako petljanje sa njom oslobodio cijanid, baš kao i svaki pokušaj da se probije sama školjka. Detektor radijacije, njegov satni mehanizam i izotopni element takođe su stopljeni sa zamrznutom energijom školjke. Nikada neću saznati kada će satni mehanizam nasumično aktivirati detektor. Nikada neću saznati kada će isti taj element za nasumično tempiranje otvoriti olovni štit oko majušnog izotopa. Nikada neću saznati kada će izotop ispustiti česticu.

Ali znaću da je detektor aktiviran u trenutku kada izotop bude ispustio česticu. Trebalo bi da osetim miris gorkog badema u toj sekundi ili dve pre nego što me gas ne ubije.

Nadam se da će to biti samo sekunda ili dve.

Tehnički, prema drevnoj enigmi kvantne fizike, sada nisam ni mrtav ni živ. Nalazim se u suspendovanom stanju preklapajućih

talasa verovatnoće koje je nekada bilo rezervisano za mačku u Šredingerovom misaonom eskperimentu. Pošto je oplata mačje kutije jedva nešto više od tempirane i stopljene energije spremne da eksplodira na najmanji poremećaj, niko nikada neće ni pogledati unutra da bi video da li sam živ. Teorijski, niko nije neposredno odgovoran za moje pogubljenje, pošto me nepromenljivi zakoni kvantne teorije svake mikrosekunde pomiluju ili osude. Nema posmatrača.

Ali ja sam posmatrač. Ja čekam baš na taj kolaps talasa verovatnoće sa nečim što nije puko hladno zanimanje. U trenutku kada gas cijanida zašišti, ali pre nego što mi stigne do pluća i mozga, ja ću znati kako je Vaseljena odlučila da se ustroji.

Znaću bar u pogledu mene samoga. Što je, kada se pogleda suština stvari, jedini vid razrešenja Vaseljene o kome većina nas brine.

A u međuvremenu, jedem i spavam, praznim se, dišem i prolazim kroz puni dnevni obred krajnje zaboravljenog. Ima ironije u tome, pošto ja sada živim - ako je 'život' prava reč - samo da bih se sećao. I da bih pisao o onome čega se sećam.

Ako ovo čitate, gotovo sigurno to činite iz pogrešnog razloga. Ali, kao kada je u pitanju toliko drugih stvari u životu, razlog za nešto što činite nije važan. Ono što ostaje jeste činjenica da ste to učinili. Samo nepromenljive činjenice da sam ja ovo napisao i da vi to čitate na kraju ostaju važne.

Odakle da počnem? Od nje? Ona je ta o kojoj želite da čitate i jedina osoba u mom životu koje želim da se sećam iznad svega i svakoga drugog. Ali možda bi trebalo da počnem od događaja koji su me doveli njoj, a zatim i ovamo, širom ove Galaksije i izvan nje.

Mislim da ću početi od početka - od svoje prve smrtne kazne.

2.

Zovem se Rol Endimion. Ime mi se rimuje sa Pol. Rođen sam na svetu Hiperionu godine 693. posle kolonizacije po našem lokalnom kalendaru, 3099. godine nove ere po prehedžirskom računanju vremena, ili, kako većina nas računa vreme u eri Paksa, 247. godina posle Pada.

O meni su govorili, dok sam putovao sa Onom Koja Podučava, da sam bio pastir, i to je tačno. Gotovo tačno. Moja porodica bila je porodica putujućih pastira na vresištima i livadama najzabačenijih krajeva kontinenta Akvile, gde sam odrastao, i ja sam ponekad kao dete čuvao ovce. Sećam se tih mirnih noći pod zvezdanim nebom Hiperiona kao prijatnog doba. Kada sam napunio šesnaestu (po Hiperionovom kalendaru) pobegao sam od kuće i prijavio se kao vojnik u teritorijalne snage pod kontrolom Paksa. Te tri godine pamtim uglavnom po tupoj i dosadnoj rutinu sa neprijatnim izuzetkom od četiri meseca kada su me poslali na Glečer Kandže da se borim protiv domorodaca za vreme pobune na Ursusu. Pošto su me otpustili iz teritorijalaca, radio sam kao izbacivač i krupije na ajncu u jednoj od žešćih kockarnica u četvrti Devet Repova, zatim kao kapetan barže na gornjem delu reke Kans dve kišne sezone, a onda me je za vrtlara na nekim imanjima Kljuna obučavao umetnik pejzaža Avrol Hjum. Ali 'pastir' mora da je zvučalo bolje onima koji su pisali letopise o Onoj Koja Podučava kada je došlo vreme da se navede ranije zanimanje njenog najbližeg sledbenika. 'Pastir' zvuči lepo, biblijski.

Ne prigovaram tituli pastira. Ali u ovoj priči ja sam pastir čije se stado sastoji od samo jedne beskrajno važne ovce. A i nju sam više gubio nego nalazio.

U vreme kada se moj život zauvek izmenio i kada ova priča zaista počinje, imao sam dvadeset sedam godina, bio sam visok za nekoga rođenog na Hiperionu i nisam bio izuzetan ni po čemu, osim po količini žuljeva na rukama i ljubavi prema nestašnim zamislama, a radio sam u to doba kao vodič lovaca u ritovima iznad zaliva Tošahi, stotinu kilometara severno od Port Romensa. Do tada sam u životu

naučio malo toga o seksu i dosta toga o oružju, iz prve ruke sam saznao kakvu ulogu pohlepa igra u muškim i ženskim stvarima, naučio da koristim pesnice i skromne vijuge da bih preživeo, bio radoznao u mnogo pogleda i osećao se bezbedno samo u saznanju da ostatak mog života gotovo sasvim sigurno ne krije velika iznenađenja.

Bio sam idiot.

Najveći deo onoga što sam bio, te jeseni moje dvadeset osme godine, mogu opisati negacijama. Nikada nisam napustio Hiperion i nikada nisam ni pomislio da bih mogao da putujem svemirom. Bio sam u katedralama Crkve, naravno; čak i u zabačenim krajevima gde je moja porodica umakla pošto je napustila grad Endimion vek pre toga, Paks je proširio svoj civilizacijski uticaj - ali ja nisam prihvatio ni katehizam, ni krst. Bio sam sa ženama, ali nikada nisam bio zaljubljen. Ako se izuzme ono čemu me je baba učila, samouk sam i sve što znam nakupio sam iz knjiga. Čitao sam halapljivo. Sa navršenih dvadeset sedam godina, mislio sam da znam sve.

Nisam znao ništa.

I tako sam te rane jeseni moje dvadeset osme godine, zadovoljan u sopstvenom neznanju i čvrst u ubeđenju da se ništa značajno nikada neće izmeniti, počinio ono zbog čega ću biti osuđen na smrt i započeti svoj pravi život.

Ritovi iznad zaliva Tošahi opasni su i nezdravi, neizmenjeni još od vremena davno pre Pada, ali stotine bogatih lovaca - mnogi od njih su sa drugih svetova - svake godine dolaze tamo u lov na patke. Većina protoplovki uginula je brzo posle regeneracije i puštanja iz semebroda vekovima ranije, bilo zbog nesposobnosti da se prilagode Hiperionovoj klimi ili zbog preterano revnosnih lokalnih grabljivaca, ali nekoliko pataka preživelo je u ritovima severno-centralne Akvile. I lovci su dolazili. A ja sam ih vodio.

Nas četvorica radili smo iz baze na napuštenoj plantaži fiberplastike smeštenoj na uskom palcu od škriļjca i blata između ritova i pritoke reke Kans. Ostala tri vodiča specijalizovala su se za pecanje i lov na krupnu divljač, ali plantaža je za vreme sezone pataka bila uglavnom prepuštena samo meni. Ritovi su predstavljali

polutropsku močvarnu oblast koja se sastojala uglavnom od gustiša čalme, šume vrše i umerenijih šumara džinovskih prometeja u kamenitim oblastima iznad vodoplavne ravnice, ali tokom oštrog, suvog i hladnog naleta rane jeseni, divlje plovke su tamo privremeno prekidale migraciju sa južnih ostrva ka jezerima u najzabačenijim krajevima visoravni Pinion.

Probudio sam 'lovce' sat i po pre zore. Pripremio sam za doručak šunku, tost i kafu, ali četiri gojazna poslovna čoveka gundala su i psovala dok su to proždirala. Morao sam da ih podsetim na to da provere i očiste oružje: trojica su nosila sačmarice, a četvrti je bio dovoljno blesav da ponese drevnu energetska pušku. Dok su gundali i jeli, ja sam izašao iza kolibe i seo kraj Izi, labradorke koju sam imao još kada je bila štene. Izi je znala da idemo u lov i morao sam da je mazim po glavi i vratu da bih je smirio.

Prva svetlost počela je da se pomalja baš kada smo napustili obraslu plantažu i počeli da se motkom odgurujemo u skifu ravnog dna. Svetlucavi paučinasti velovi vidljivo su se njihali u tamnim tunelima grana i iznad drveća. Lovci - Č. Rolman, Č. Herig, Č. Rušomin i Č. Poneasku - sedeli su napred na veslačkim klupama dok sam ja stajao i odgurivao skif motkom. Izi i ja bili smo odvojeni od njih gomilom maskirnih splavova, a na zakrivljenom dnu diskova još se videla gruba rogozina ljuštura od fiberplastike. Rolman i Herig nosili su skupe pončoe od kameleonske tkanine, mada nisu aktivirali polimer sve dok nismo zašli duboko u močvaru. Zamolio sam ih da prestanu da pričaju tako glasno dok smo se približavali ritovima sa svežom vodom gde su plovke obično sletale. Sva četvorica su se zapiljila u mene, ali utišali su glasove i ubrzo zaćutali.

Svetlost je bila gotovo dovoljno snažna da se uz nju čita kada sam zaustavio skif odmah ispred rita za gađanje i izbacio njihove maskirne splavove. Navukao sam svoju zakrpljenu nepropusnu odeću i skliznuo u vodu koja mi je dopirala do prsa. Izi se nagnula preko ruba skifa, ozarenih očiju, ali ja sam joj dao znak rukom da bih je zadržao da ne skoči unutra. Zadrhtala je, ali je sela natrag.

"Molim vas, dajte mi pušku", rekao sam Č. Poneaskuu, prvom od njih. Ovi lovci koji dolaze jednom godišnje imaju dovoljno problema sa pukim održavanjem ravnoteže dok se ne smeste u male

splavove; nisam u njih imao dovoljno poverenja da bih im dozvolio da pritom zadrže sačmarice. Zatražio sam da ne ubacuju municiju u cevi i da puške drže zaključene, ali kada mi je Poneasku pružio oružje, indikator cevi sijao je crvenom bojom, što je značilo da je cev bila puna, a puška nije bila ni zaključena. Izbacio sam patronu, zaključio pušku, smestio je u nepropusni nosač vezan oko mojih ramena i umirio splav dok je zdepasti muškarac silazio sa skifa.

"Odmah se vraćam", rekao sam tiho ostaloj trojici i zagacao kroz lišće čalmi, vukući za sobom splav za vezove. Mogao sam da kažem lovcima da se motkama odgurnu na splavovima do mesta koje sami izaberu, ali rit je bio pun cisti sa živim blatom koje bi usisalo i motku i onoga ko je koristi, nastanjen drakula-krpeljima veličine krvlju ispunjenih balona koji su voleli da padaju na pokretne objekte sa granja, ukrašen obešenim trakastim zmijama koje su neopreznima izgledale potpuno isto kao lišće čalme, i vrveo je borbenim štukama koje mogu da pregrizu prst. Za posetioca koji prvi put dolazi postojala su i druga iznenađenja. Osim toga, naučio sam iz iskustva da ti lovci-vikendaši mahom postavljaju splavove tako da pucaju jedni u druge čim se pojavi prvo jato plovki. Moj posao bio je da to sprečim.

Parkirao sam Poneaskua u skrovištu isprepletanog lišća sa dobrim pogledom ka južnoj blatnoj obali najšireg poteza vode, pokazao mu gde ću smestiti ostale splavove, rekao mu da gleda kroz prorez u platnu splava i da ne počne da puca sve dok svi ne budu smešteni, a onda se vratio po ostalu trojicu. Smestio sam Rušomina dvadesetak metara desno od prvog čoveka, pronašao dobro mesto bliže rukavcu za Rolmana, a onda se vratio po čoveka sa idiotskim energetske oružjem. Po Č. Heriga.

Sunce će izaći za deset minuta.

"Krsta mu, prokletniče, krajnje je vreme da me se setiš", odbrusio mi je debeljko dok sam gacao natrag ka njemu. On je već sišao na svoj splav; pantalone od kameleonske tkanine bile su mu vlažne. Metanski mehurovi između skifa i ulaza u rukavac ukazivali su na veliku blatnu cistu, pa sam morao da se probijam blizu blatnog tla svaki put kada sam dolazio i odlazio.

"Krsta mu, ne plaćamo te da ovako tračiš vreme", zarežao je oko

debele cigare.

Klimnuo sam glavom, posegnuo rukom, izvukao mu upaljenu cigaru između zuba i bacio je dalje od ciste. Imali smo sreće što se mehurovi nisu zapalili. "Patke mogu da osete dim", rekao sam, prenebregavši njegova otvorena usta i sve crvenije lice.

Kliznuo sam među vezove i izvukao maskirni splav u otvoreni rit, krčeći grudima put kroz crvenonarandžaste alge koje su ponovo prekrile površinu posle mog prethodnog odlaska.

Č. Herig je pomilovao svoju skupu i beskorisnu energetska pušku i zapiljio se u mene. "Dečko, tako ti krsta, bolje pazi na svoja prokleta usta da ti ja ne bih pomogao u tome", rekao je. Njegov pončo i lovačka bluza od kameleonske tkanine bili su dovoljno raspečaćeni da sam mogao da vidim sjaj zlatnog dvostrukog krsta Paksa koji mu je visio oko vrata i crvenu masnicu prave kruciforme na gornjem delu njegovih grudi. Č. Herig je bio preporođeni hrišćanin.

Nisam govorio ništa sve dok nisam propisno postavio njegov splav levo od rukavca. Sada su sva četiri stručnjaka mogla da pucaju ka bari bez straha da će pogoditi jedan drugog. "Navucite platno i posmatrajte kroz prorez", rekao sam dok sam razvezivao uža sa svojih vezova i omotavao ga oko korena čalme.

Č. Herig se oglasi nekakvim zvukom, ali ostavi kamuflažno platno i dalje smotano na pritkama kupole.

"Sačekajte sa pucanjem dok ne izbacim mamce", rekoah ja. Pokazah mu ostale streljačke položaje. "I ne pucajte ka rukavcu. Tamo ću biti ja, u skifu."

Č. Herig nije odgovarao.

Slegnuo sam ramenima i zagacao natrag do skifa. Izi je sedela tamo gde sam joj zapovedio, ali video sam po napinjanju njenih mišića i sjaju u očima da duhom skakuće tamo-amo kao kučence. Ne penjući se u skif, protrljao sam joj vrat. "Još samo nekoliko minuta, devojčice", šapnuo sam. Pošto sam tako poništio prethodnu zapovest, ona je otrčala do pramca, a ja sam počeo da vučem skif ka rukavcu.

Svetlucavi paučinasti velovi su nestali, a nebeski tragovi meteorskog pljuska bleđeli su u svetlu praskozorja koje se zgusnulo

u mlečni sjaj. Simfonija zvukova insekata i kreket amfibijskih zmija duž blatnog tla ustupali su pred jutarnjim ptičjim kricima i povremenim roktanjem štuke koja izazivački nadima kesu. Nebo je na istoku poprimalo sve dublju, dnevnu boju lapisa.

Povukao sam skif ispod lišća, mahnuo ka Izi da ostane na pramcu i izvukao četiri mamca ispod veslačkih klupa. Ovde se duž linije obale nalazio tanušni sloj leda, ali središte rita bilo je čisto i ja sam počeo da postavljam mamce, aktivirajući svaki pre nego što bih ga ostavio. Na najdubljim mestima, voda mi je dopirala do prsa.

Samo što sam se vratio do skifa i legao kraj Izi, sakrivši se ispod lišća, patke su stigle. Izi ih je prva čula. Čitavo telo joj se ukrutilo i digla je njušku kao da može da ih nanjuši u vetru. Sekund kasnije, začuo se lepet krila. Nagnuo sam se napred i provirio kroz krto rastinje.

U središtu jezerceta, mamci su plivali i udešavali se kljunovima. Jedan od njih izvio je vrat i oglasio se kada su prave plovke postale vidljive iznad linije drveća na jugu. Grupa od tri patke skrenula je sa kursa, raširila krila kako bi usporila i počela da klizi niz nevidljivi tobogan prema ritu.

Osetio sam uobičajeno uzbuđenje koje uvek pronalazim u takvim trenucima: grlo mi se stegne i srce zalupa, naizgled zastane za tren, pa zatim osetno zaboli. Najveći deo života proveo sam u zabačenim krajevima u posmatranju prirode, ali susret sa takvom lepotom uvek je dirao nešto duboko u meni, nešto o čemu nisam umeo da pričam. Kraj mene, Izi je bila nepomična i kruta kao kip od abonosa.

Tada zapraštaše puške. Trojica sa sačmaricama smesta su otvorila vatru i nastavila da pucaju onoliko brzo koliko su hitro mogla da izbacuju patrone. Energetska puška zasekla je svojim zrakom preko rita i uski snop ljubičaste svetlosti jasno se video u jutarnjoj izmaglici.

Prvu patku mora da su istovremeno pogodila dva ili tri hica: razletela se u eksploziji perja i utrobe. Druga je podvila krila i pala, lišena sve svoje gracioznosti i lepote posle pucnja. Treća plovka kliznu udesno, poče da uzleće tik iznad vode i zamaha krilima kako bi dobila na visini. Energetski zrak sekao je za njom, koseći lišće i grane kao nema kosa. Sačmarice ponovo grmnuše, ali plovka kao

da je očekivala gde će ciljati. Ptica se obruši ka jezeru, skrenu oštro udesno i polete ka rukavcu.

Pravo prema Izi i meni.

Ptica je bila na samo dva metra iznad vode. Snažno je mahala krilima i čitavo njeno obličje bilo je podvrgnuto svrsi bekstva, a ja sam shvatio da će proleteti ispod drveća, pravo kroz otvor rukavca. Uprkos činjenici da je pticu neobični let doveo između nekoliko streljačkih položaja, sva četvorica još su pucala.

Odgurnuh desnom nogom skif iz granja koje ga je skrivalo. "Prekinite s vatrom!" viknuh zapovedničkim glasom koji sam izvežbao za vreme svoje kratke karijere narednika u teritorijalnim snagama. Dvojica od njih učiniše tako. Jedna sačmarica i energetska puška nastaviše sa pucnjavom. Plovka nije ni za milimetar skrenula dok je prolazila kraj skifa, na udaljenosti od jednog metra levo od nas.

Izino telo zadrhta i ona kao da još više zinu od iznenađenja dok je patka lepetala nisko, kraj nas. Sačmarica nije ponovo opalila, ali video sam ljubičasti zrak koji nam se približavao kroz razređenu izmaglicu. Viknuo sam i povukao Izi naniže, između veslačkih klupica.

Plovka umače iz tunela koji su obrazovale grane čalmi iza nas i zamaha krilima kako bi se uzdigla. Najednom, vazduh zamirisa na ozon i savršeno prava linija plamena zaseče preko krme čamca. Bacih se ničice na dno skifa, zgrabih pri tom Izinu ogrlicu i privukoh je sebi.

Ljubičasti zrak promašio mi je savijene prste i Izinu ogrlicu za milimetar. Video sam načas sjaj upitnog izraza u Izinim uzbuđenim očima, a onda ona pokuša da spusti glavu na moje grudi onako kako je činila kao štene, kada se ponašala pokajnički. Pri pokretu, glava i deo vrata iznad ogrlice odvojiše joj se od tela i preturiše se s druge strane uz tihi pljesak vode. Još sam držao ogrlicu i njena težina i dalje je bila na meni, a prednje šape još su joj drhtale na mojim grudima. Onda krv pokulja kao gejzir po meni, iz arterija njenog čisto presečenog vrata, a ja se otkotrljah na bok, odgurnuvši grčevito, obezglavljeno telo svoje kuje dalje od sebe. Krv joj je bila topla i imala je bakarni ukus.

Energetski zrak zaseče ponovo natrag, odseče tešku granu čalme sa stabla udaljenog jedan metar od skifa, a onda nestade kao da nikada nije ni postojao.

Uspravio sam se i pogledao preko jezerceta ka Č. Herigu. Debeljko je palio cigaru; energetska puška nalazila mu se na kolenima. Dim njegove cigare mešao se sa pramenovima izmaglice koja se još dizala sa rita.

Skliznuh sa skifa u vodu koja mi je dopirala do grudi. Izina krv još se vrtložila oko mene kada sam zagacao prema Č. Herigu.

Podigao je svoju energetska pušku i nastavio da je drži preko grudi dok sam se približavao. Kada je progovorio, učinio je to oko cigare koja mu je bila stisnuta među zubima. "Pa, hoćeš li da doneseš te patke koje sam ustrelio, ili ćeš da pustiš da plutaju dok ne istru..."

Čim sam se našao na dohvat ruke, zgrabio sam debeljkov kameleonski pončo levom rukom i cimnuo ga napred. On pokuša da podigne energetska pušku, ali ja je ščepah desnom rukom i zavitlah je daleko u rit. Č. Herig tada nešto viknu i cigara mu ispade u maskirni splav, a ja ga svukoh sa stoličice u vodu. On izroni uz frfljanje i pljuckanje algi, a ja ga udarih jednom, veoma snažno, pravo u usta. Osetih da mi se koža na zglavcima kida dok je nekoliko njegovih zuba pucalo, a onda on pade na leđa. Glavom udario o ram maskirnog splava uz šuplji zvuk, pa ponovo potonu.

Sačekah da mu debelo lice ponovo izroni na površinu kao trbuh neke mrtve ribe, a kada je to učinilo, gurnuh ga natrag, posmatrajući mehuriće koji su se dizali dok je on mlatarao rukama i beskorisno udarao ćuftastim šakama po mojim ručnim zglobovima. Ostala trojica zavikaše sa svojih streljačkih položaja oko rita. Prenebregao sam ih.

Kada su šake Č. Heriga klonule i kada se struja mehurića istanjila u slabi mlaz, pustio sam ga i odstupio. Za trenutak, mislio sam da neće izroniti, ali onda debeljko izbi na površinu i oklembesi se o rub splava. Poče da bljuje vodu i alge. Okrenuh mu leđa i zagacah preko, ka ostalima.

"To je sve za danas", rekoh. "Dajte mi puške. Vraćamo se."

Svi zaustiše da protestuju; svi me pogledaše u oči i krvlju isprskano lice, a onda mi pružiše svoje sačmarice.

"Idite po svog prijatelja", rekoah poslednjem od njih, Poneaskuu. Vratih oružje na skif, spustih ga, sklonih sačmarice u nepropusni odeljak ispod krme i prenesoh kutije sa patronama do pramca. Izino truplo već je počelo da se koči kada sam ga gurnuo preko. Dno skifa bilo je obliveno njenom krvlju. Vratih se do pramca, sklonih patrone i uspravih se tamo, oslonjen o motku.

Tri lovca konačno su se vratila, nespretno veslajući na svojim splavovima dok su vukli za sobom splav na kom je Č. Herig ležao ničice. Debeljko je još visio preko ruba, bledog lica. Popeli su se u skif i počeli sa pokušajima da podignu i splavove.

"Ostavite ih", rekoah ja. "Vežite ih za koren te čalme. Vratiću se kasnije po njih."

Ostavili su splavove i uvukli Č. Heriga u čamac kao neku gojaznu ribu. Mogle su se čuti samo ptice i insekti dok se rit budio, a Č. Herig i dalje povraćao. Kada je bio u čamcu i kada su ostala trojica sedela, mrmljajući, odgurao sam nas motkom natrag do plantaže, dok je sunce pržilo kroz poslednja jutarnja isparenja koja su se dizala sa tamne vode.

I to bi trebalo da je kraj priče. Osim što, naravno, nije.

Pripremao sam ručak u primitivnoj kuhinji kada je Č. Herig izašao iz brvnare za spavanje sa zatupastim vojničkim flešetnim pištoljem. Takvo oružje bilo je zabranjeno na Hiperionu; Paks nije dozvoljavao nikome osim teritorijalcima da ga nosi. Video sam bela, šokirana lica ostale trojice lovaca koji su virili kroz vrata brvnare dok se Č. Herig teturao u kuhinju kroz isparenja viskija.

Debeljko nije mogao da odoli porivu da održi kratak, melodramski govor pre nego što me ubije. "Krsta mi, pseto jedno bezbožničko..." započe on, ali ja nisam stajao i čekao da saslušam ostatak. Bacih se napred i naniže još dok je on pucao sa kuka.

Šest hiljada čeličnih strelica raznese šporet, tiganj sa paprikašem koji sam na šporetu kuvao, umivaonik, prozor iznad umivaonika, police i grnčariju na policama. Hrana, plastika, porcelan i staklo zapljusnuše mi noge dok sam puzao ispod otvorene tezge i posezao za nogama Č. Heriga, a on se naginjao preko tezge da bi me zasuo drugim hicem strelica.

Zgrabih glomaznog čoveka za članke i cimnuh. On tresnu na leđa

uz prasak koji je sa podnih dasaka digao prašinu taloženu čitavu deceniju. Uzverah se po njegovim nogama i pri tom mu nabih koleno u međunožje, a onda ga zgrabih za ručni zglob u nameri da mu otmem pištolj iz ruke. Čvrsto je držao rukohvat; prst mu je još bio na okidaču. Magacin je tiho zazujao kada je novo punjenje strelica škljocnulo. Osećao sam na licu viski i cigaru u dahu Č. Heriga, dok je ovaj trijumfalno krivio lice i silom gurao cev pištolja ka meni. Jednim pokretom tresnuh ga podlakticom po ručnom zglobu i teškom pištolju, stisnuvši ga čvrsto ispod mesnate brade Č. Heriga. Oči nam se susreše na tren pre nego što je on, zahvaljujući sopstvenom otimanju, stisnuo oroz do kraja.

Rekao sam jednom od lovaca kako da upotrebi radio u zajedničkoj prostoriji, i letać Paksa spustio se na travnjak posle jednog sata. Na kontinentu je postojalo samo desetak letaća koji su radili, tako da je prizor crnog vozila Paksa u najmanju ruku bio otrežnjujući.

Vezali su mi ruke, nalepili mi kortikalni aparat na slepoočnicu kako bih poslušno išao za njima i ugurali me u prtljažnik u zadnjem delu, dok su islednici koje je Paks obučavao pokušali da pincetama pokupe svaki delić lobanje Č. Heriga i razbacano moždano tkivo iz poda i zida. Onda, pošto su ispitali ostale lovce i pronašli sve što su mogli od Č. Heriga, video sam kroz izgrebani prozor od perspeksa kako utovaruju vreću sa lešom u letać. Elise za uzletanje zazujale su, ventilatori su mi omogućili dotok malo svežijeg vazduha baš kada sam pomislio da više neću moći da dišem i letać se digao, okružio jednom oko plantaže i odleteo ka jugu, prema Port Romensu.

Suđenje mi je održano šest dana kasnije. Č. Rolman, Č. Rušomin i Č. Poneasku posvedočili su da sam vređao Č. Heriga dok smo išli ka ritu i da sam ga onda tamo napao. Ukazali su na činjenicu da je lovački pas stradao u gužvi koju sam ja izazvao. Posvedočili su da sam, čim smo se vratili na plantažu, izvukao nedozvoljeni flešetni pištolj i zapretio da ću ih sve pobiti. Č. Herig je pokušao da mi oduzme oružje. Pucao sam u njega iz najveće blizine i bukvalno mu razneo glavu.

Č. Herig je svedočio poslednji. Još uzdrman i bled posle svog trodnevnog vaskrsenja, odeven u trezveno poslovno odelo i ogrtač, govorio je drhtavim glasom i potvrdio svedočenje ostalih, uz opis mog brutalnog napada na njega. Advokat koji me je branio po službenoj dužnosti nije ih podvrgnuo unakrsnom ispitivanju. Kao preporođeni hrišćani, u dobrim odnosima sa Paksom, njih četvorica nisu mogli biti primorani da svedoče pod uticajem Istinozboru ili bilo kakvog drugog hemijskog ili elektronskog vida verifikacije. Ja sam dobrovoljno predložio da se podvrgnem Istinozboru ili sve-skaniranju, ali tužilac je uložio protest sa obrazloženjem da su takve trice nebitne i sudija čije je postavljenje odobrio Paks složio se sa tim. Moj advokat nije protestvovao.

Nije bilo porote. Sudiji je trebalo manje od dvadeset minuta da donese presudu. Bio sam kriv i osuđen sam na pogubljenje štapom smrti.

Ustao sam i zahtevao da se izvršenje kazne odloži dok ne stupim u kontakt sa svojom tetkom i rođacima na severu Akvile, kako bi mogli da me posete poslednji put. Moj zahtev bio je odbijen. Za vreme pogubljenja određen je osvit sledećeg dana.

3.

Neki pop iz manastira Paksa u Port Romensu došao mi je te večeri u posetu. Bio je to nizak, pomalo nervozan čovek proređene plave kose, koji blago je mucao. Kada je ušao u sobu za posete bez prozora, predstavio se kao Otac Ce i mahnuo je stražarima da se udalje.

"Sine moj", započe on, a ja sam osetih poriv da se osmehnem, pošto je pop izgledao kao da je otprilike mojih godina, "sine moj... da li si spreman za sutra?"

Svaki dalji poriv za osmehom nestade. Slegnuh ramenima.

Otac Ce se ugize za usnu. "Nisi prihvatio Našeg Gospoda..." reče, glasom napetim od uzbuđenja.

Osetih poriv da ponovo slegnem ramenima, ali umesto toga progovorih. "Nisam prihvatio kruciformu, Oče. To možda baš i nije isto."

Njegove smeđe oči bile su uporne, gotovo molećive. "To jeste isto, sine moj. Naš Gospod je to obznanio."

Oćutah.

Otac Ce spusti svoj misal i dodirnu mi vezan ručni zglob. "Znaš da ćeš, ukoliko se večeras pokaješ i prihvatiš Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja, tri dana od... sutra... ustati da bi ponovo živeo u milosti praštanja Našeg Gospoda." Njegove smeđe oči gledale su me netremice. "To znaš, sine moj, zar ne?"

Uzvratih mu pogledom. Neki zatvorenik u susednom bloku ćelija proveo je najveći deo protekle tri noći u vrištanju. Osećao sam se veoma umorno. "Da, Oče", rekoh. "Znam kako kruciforma deluje."

Otac Ce žustro odmahnu glavom. "Ne kruciforma, sine moj. Milost Našeg Gospoda."

Klimnuh glavom. "Jeste li vi već prošli kroz vaskrsenje, Oče?"

Pop spusti pogled. "Još ne, sine moj. Ali ja se ne plašim tog dana." On ponovo diže pogled ka meni. "A ne moraš ni ti."

Zatvorih oči na tren. Razmišljao sam o ovome svakog minuta u proteklih šest dana i noći. "Vidite, Oče", rekoh, "ne želim da vas uvredim, ali pre više godina doneo sam odluku da se neću podvrći

kruciformi i mislim da ovo nije pravo vreme da se predomislim."

Otac Ce se nagnu napred, ozarenih očiju. "Svako vreme jeste pravo vreme da se prihvati Naš Gospod, sine moj. Posle sutrašnjeg osvita, vremena više neće biti. Tvoje mrtvo telo izneće odavde i baciće ga u more, kao običnu hranu za lešinarske ribe izvan zaliva..."

To za mene nije bila nova slika. "Da", rekoh, "znam kakva je kazna za ubicu koji je pogubljen bez primanja vere. Ali ja imam ovo..." Kucnuh po kortikalnom aparatu koji mi je sada bio stalno pričvršćen uz slepoočnicu. "Nije mi potreban simbiot kruciforme srastao sa mojim telom da bi me podvrgao još dubljem ropstvu."

Otac Ce se trže kao da sam ga ošamario. "Jedan običan životni vek posvećenosti Našem Gospodu nije ropstvo", reče on, bez zamuckivanja, zahvaljujući hladnom besu. "Milion njih nudili su ovo pre nego što je opipljivi blagoslov neposrednog vaskrsenja u ovom životu zaista ponuđen. Milijarde ga sada zahvalno prihvataju." On ustade. "Izaberi sam, sine moj. Večitu svetlost, sa darom gotovo bezgraničnog života u ovom svetu gde služimo Hristu, ili večitu tamu."

Slegnuh ramenima i pogledah u stranu.

Otac Ce me je blagoslovio, oprostio se sa mnom glasom u kom se mogla čuti mešavina tuge i prezira, okrenuo se, pozvao stražu u otišao. Minut kasnije, bol mi je prosvrdlao lobanju kada su stražari zagolicali moj aparat za poslušnost i povelili me natrag u ćeliju.

Neću vas gnjaviti dugom litanijom misli koje su mi jurcale kroz glavu te beskrajne jesenje noći. Imao sam dvadeset sedam godina. Voleo sam život toliko strasno da me je to povremeno uvaljivalo u nevolje... mada nikada ranije u ovako ozbiljne. Prvih nekoliko sati te poslednje noći, razmišljao sam o bekstvu onako kako zatvorena životinja sigurno grebe po čeličnim rešetkama kaveza. Zatvor se nalazio visoko na goloj litici iznad spruda nazvanog Vilica, duboko u zalivu Tošahi. Sve je bilo od nesalomivog perspeksa, nepopustljivog čelika ili bešavne plastike. Stražari su nosili štapove smrti, a ja u njima nisam naslućivao nikakvo oklevanje da ih upotrebe. Čak i kada bih uspeo da umaknem, dodir dugmeta na daljinskom upravljaču

aparata za poslušnost naterao bi me da se sklopčam od najgore migrene u Vaseljeni sve dok ne dođu za zrakom do mog skrovišta.

Poslednje sate proveo sam u razmišljanju o svom kratkom, budalastom, beskorisnom životu. Nisam se kajao ni zbog čega, ali takođe nije postojalo ništa čime bi Rol Endimion mogao da se podiči za svojih dvadeset sedam godina na Hiperionu. Preovlađujuća tema mog života izgleda da je bila ista ona nastrana tvrdoglavost koja me je navela da odbacim vaskrsenje.

Pa šta ako duguješ Crkvi jedan životni vek službe, prošaputa izbezumljeni glas u mojoj lobanji. Tako bar imaš životni vek! I još njih posle toga! Kako možeš da odbiješ takvu pogodbu? Sve je bolje od stvarne smrti... od toga da se tvojim trulim lešom hrane morske zmiје, dupljari i skark-crvi. Razmisli o tome! Sklopih oči, praveći se da spavam, samo da bih pobegao od povika koji su mi odjekivali lobanjom.

Noć kao da je trajala čitavu večnost, ali osvit je svejedno stigao prerano. Četiri stražara otpratila su me do komore za pogubljenje, vezala me za drvenu stolicu, a onda zatvorila čelična vrata. Da sam mogao da se osvrnem preko ramena, ugledao bih lica kako vire kroz perspeks. Nekako sam očekivao nekog popa - možda ne ponovo Oca Cea, već bilo kog popa, predstavnika Paksa - koji bi mi ponudio poslednju priliku da steknem besmrtnost. Nije ga bilo. Samo jednom delu mene bilo je drago zbog toga. Ne znam sada da li bih se predomislio u poslednjem trenutku.

Metod pogubljenja bio je jednostavan i mehanički - ne tako domišljat kao kutija za Šredingerovu mačku, možda, ali svejedno vispren. Štap smrti kratkog dometa bio je postavljen na zid i uperen ka mestu gde sam sedeo na stolici. Video sam kako crveno svetlo žmirka na malom komlogu pričvršćenom uz oružje. Zatvorenici u susednim ćelijama radosno su mi šapatom objasnili mehaniku takve smrti pre nego što je presuda i bila objavljena. Kompjuter komloga imao je generator nasumičnih brojeva. Kada generisani broj bude prost broj manji od sedamnaest, aktiviraće se zrak štapa smrti. Svaka sinapsa u sivoj masi koja predstavlja ličnost i pamćenje Rola Endimiona biće istopljena. Uništena. Stopljena do neuronskog ekvivalenta radioaktivne šljake. Autonomne funkcije prestaće samo

koji milisekund kasnije. Rad mog srca i disanje prestaće skoro odmah posle uništenja mog uma. Stručnjaci su tvrdili da je smrt putem štapa smrti najbezbolniji ikada pronađeni način da se umre. Oni vaskrsnuti posle pogubljenja štapom smrti obično nisu želeli da pričaju o tom osećaju, ali po ćelijama se pričalo da đavolski boli - kao da vam svako kolo u mozgu eksplodira.

Pogledao sam crveno svetlo komloga i upereni kraj kratkog štapa smrti. Neki nestaško je povezo LED ekran sa time kako bih mogao da vidim generisane brojeve. Treptali su i nestajali kao brojevi spratova u liftu koji se spušta u pakao: 26-74-109-19-37... programirali su komlog da ne generiše brojeve veće od 150... 77-42-12-60-84-129-108-14...

Tada sam izgubio petlju. Stisnuo sam pesnice, napeo nepopustljive plastične vezove i zavrištao prostakluka zidovima, bledim licima izobličanim kroz prozore od perspeksa, jebenoj Crkvi i njenom jebenom Paksu, kukavici koji mi je ubio psa i prokletim jebenim kukavicama koje...

Nisam video da se mali prost broj pojavio na ekranu. Nisam čuo tiho zujanje štapa smrti prilikom aktiviranja njegovog zraka. Jesam osetio nešto, neku vrstu otrovne hladnoće u zadnjem delu lobanje odakle je počela da se širi ka svim delovima mog tela brzinom nervne provodljivosti i osetio sam iznenađenje što nešto osećam. Stručnjaci greše, a osuđenici su u pravu, pomislih mahnito. Možeš da osetiš kako umireš od štapa smrti. Tada bih se zakikotao da me obamrlost nije preplavila kao talas.

Kao crni talas.

Crni talas koji me je odneo sa sobom.

4.

Nisam bio iznenađen kada sam se probudio živ. Čovek se valjda iznenadi samo kad se probudi mrtav. U svakom slučaju, jedina neugodnost po buđenju bilo je blago peckanje u udovima; ležao sam tamo i posmatrao kako sunčeva svetlost puzi preko grubog gipsa tavanice čitav minut ili duže, pre nego što me jedna žurna pomisao u potpunosti nije razbudila.

Čekaj malo, zar nisam... zar nisu...?

Seo sam i pogledao okolo. Ako se u meni još iole zadržao osećaj da je moje pogubljenje bilo samo san, prozaičnost mesta na kome sam se nalazio smesta ga je razvejala. Soba je imala oblik parčeta pite, sa zakrivljenim i okrećenim spoljnim kamenim zidom i tavanicom od debelog gipsa. Krevet je bio jedini komad nameštaja, a teška, nekada bela posteljina na njemu slagala se sa teksturom gipsa i kamena. Bila su tu masivna drvena vrata - zatvorena - i lučni prozor otvoren spoljnim elementima. Jedan pogled kroz prozor na nebo boje lapisa saopštio mi je da sam još na Hiperionu. Nije bilo nikakvih izgleda da se još nalazim u zatvoru u Port Romensu; kamen je bio previše star, detalji na vratima suviše ornamentalni, posteljina suviše kvalitetna.

Ustao sam, ustanovio da sam nag i prišao prozoru. Jesenji lahor bio je oštar, ali sunce mi je bilo toplo na koži. Nalazio sam se u nekom kamenom tornju. Žuta čalma i gusti čestar niske vrše ispleli su čvrsti baldahin krošnji po brdima sve do horizonta. Zimplave biljke rasle su na pročelju granitnih litica. Video sam druge zidove, bedeme i oblinu druge kule koja se protezala duž linije grebena na kome se nalazio ovaj toranj. Zidovi su izgledali staro. Kvalitet njihove konstrukcije i organski osećaj njihove arhitekture poticali su iz doba veštine i ukusa mnogo pre Pada.

Smesta sam pogodio gde se nalazim: čalma i vrša nagoveštavali su da sam na jugu kontinenta Akvile; elegantne ruševine govore su o napuštenom gradu Endimionu.

Nikada nisam posetio grad po kom je moja porodica uzela prezime, ali čuo sam mnogo njegovih opisa od Grandam,

pripovedačice našeg klana. Endimion je bio jedan od prvih naseljenih gradova na Hiperionu posle nesreće padobroda koja se dogodila gotovo sedam stotina godina ranije. Sve do Pada, bio je čuven po svom sjajnom univerzitetu, ogromnoj građevini nalik na zamak, koja se nadnosila nad starim gradom u njenom podnožju. Grandamin čukun-čukundeda bio je profesor na univerzitetu sve dok trupe Paksa nisu zauzele čitavu oblast centralne Akvile i bukvalno naterale hiljade ljudi da se spakuju.

A ja sam se sada vratio.

Neki ćelavi muškarac plave kože i očiju boje kobalta uđe kroz vrata, spusti na krevet donji veš i jednostavno dnevno odelo od nečega što je ličilo na ručno tkani pamuk, pa reče: "Obucite se, molim."

Priznajem da sam nemo zurio dok se čovek nije okrenuo i izašao kroz vrata. Plava koža. Svetloplave oči. Bez kose. On... to... mora da je bio prvi android kog sam ikada video. Da me je neko pitao, rekao bih da na Hiperionu više nema androida. Njihova biofaktura bila je ilegalna i pre Pada, i mada ih je uvezao legendarni Tužni Kralj Bili da bi izgradili većinu gradova na severu pre više vekova, nikada nisam čuo da ijedan od njih još postoji na našem svetu. Zavrteo sam glavom i obukao se. Dnevno odelo sasvim mi je odgovaralo, uprkos mojim neuobičajeno širokim ramenima i dugačkim nogama.

Ponovo sam stajao kraj prozora kada se android vratio. Stao je kraj otvorenih vrata i pokazao otvorenom šakom. "Ovuda, molim, Č. Endimion."

Odoleo sam porivu za postavljanjem pitanja i krenuo za njim uz stepenice tornja. Soba na vrhu zauzimala je čitav sprat. Sunčeva svetlost poznog popodneva navirala je kroz žutocrvene prozore od vitražnog stakla. Najmanje jedan prozor bio je otvoren i mogao sam da čujem šuštanje baldahina lišća odozdo, na vetru koji je duvao iz doline.

Ova prostorija bila je podjednako bela i gola kao i moja ćelija, ako se izuzme gomila medicinske opreme i komunikacionih konzola u središtu kruga. Android iziđe, zatvorivši teška vrata za sobom, a ja tek sekund kasnije shvatih da sva ta oprema opslužuje neko ljudsko biće.

Bar sam mislio da je u pitanju ljudsko biće.

Čovek je ležao na hoverležaju od meke pene, podignutom u položaj za sedenje. Cevi, kapaljke infuzije, vlakna monitora i pupčane vrpce organskog izgleda pružale su se od opreme do smežurane prilike na krevetu. Kažem 'smežurane', ali, uistinu, čovekovo telo izgledalo je gotovo mumificirano: koža mu je bila zbrčkana poput prevoja stare kožne jakne, lobanja prošarana i gotovo savršeno gola, ruke i noge istanjene toliko da su izgledale kao degenerisani organi. Sve u položaju tog starca nagonilo me je na pomisao o smežuranom ptiću bez perja, ispalom iz gnezda. Njegova pergamentna koža imala je plavičasti preliv koji me je naterao da na tren pomislim: android - ali onda sam video drugačiju nijansu plave boje, slabi sjaj dlanova, rebara i čela, i shvatio da gledam pravo ljudsko biće koje je uživalo, ili pretrpelo, vekove Polsenovih tretmana.

Više niko ne dobija Polsenove tretmane. Tehnologija je zagubljena prilikom Pada, kao i sirovine sa svetova izgubljenih u vremenu i prostoru. Ili sam ja tako mislio. Ali ovde se nalazilo stvorenje staro mnogo vekova, koje mora da je bilo izloženo Polsenovom tretmanu najkasnije pre nekoliko decenija.

Starac otvori oči.

Od tada sam viđao podjednako moćne oči, ali ništa u mom životu do tog trenutka nije me pripremio za silovitost takvog pogleda. Mislim da sam ustuknuo za korak.

"Hodi bliže, Role Endimione." Glas je zvučao kao grebanje tupog sečiva po pergamentu. Starčeva usta pomerala su se kao kornjačin kljun.

Kročio sam bliže, zaustavivši se tek kada se komunikaciona konzola našla između mene i mumificiranog obličja. Starac trepnu i podiže koščatu šaku koja je i dalje izgledala preteška za tako tanušan ručni zglob. "Znaš li ko sam ja?" Grebuckavi glas bio je tih kao šapat.

Odmahnuh glavom.

"Znaš li gde se nalaziš?"

Udahnuh. "U Endimionu. Mislim, na napuštenom univerzitetu."

Bore se nabraše u bezubi osmeh. "Vrlo dobro. Imenjak

prepoznaje gomilu kamenja po kom je nazvana njegova porodica. Ali ti ne znaš ko bih ja mogao da budem?"

"Ne."

"I ne pitaš se kako si preživeo svoje pogubljenje?"

Stajao sam u u paradnom stavu na mestu voljno i čekaao.

Starac se ponovo osmehnu. "Vrlo dobro, nema šta. Ko čeka, taj dočeka. A detalji i nisu toliko poučni... podmićivanje na visokim mestim, ošamućivač umesto štapa smrti, još podmićivanja onih koji potvrđuju smrt i rešavaju se tela. Ne zanimamo se za 'kako', zar ne, Role Endimione?"

"Ne", rekoh ja konačno. "Zašto."

Kornjačin kljun zadrhta, masivna glava klimnu. Primetih sada da je lice čak i posle oštećenja nanesenih vekovima i dalje oštro i uglasto - lik satira.

"Baš tako", reče on. "Zašto? Zašto bih se mučio da izlažiram tvoje pogubljenje i da prebacim to tvoje jebeno truplo preko pola jebenog kontinenta? Zašto, stvarno?"

Prostakluci nisu zvučali naročito grubo iz starčevih ustiju. Činilo se da ih je isuviše dugo koristio u govoru, tako da nisu zaslužavali neko posebno naglašavanje. Sačekah.

"Želim da obaviš jedan poslić za mene, Role Endimione." Starčev dah je šištao. Bledi fluid tekao je kroz cevi infuzije.

"Imam li izbora?"

Lice se ponovo osmehnu, ali oči su bile nepromenjive kao kamen u zidovima. "Uvek imamo izbora, dragi momče. U ovom slučaju ti možeš da prenebregneš svaki dug prema meni zbog toga što sam ti spasao život i da jednostavno napustiš ovo mesto... da slobodno odeš. Moje sluge te neće sprečiti. Uz nešto sreće izići ćeš iz ove zabranjene oblasti, pronaći ćeš način da se vratiš do civilizovanijih krajeva i izbeći patrole Paksa kod kojih bi tvoj identitet i nedostatak isprava mogli biti... ah... nezgodni."

Klimnuh glavom. Moja odeća, hronometar, radna dozvola i lična karta Paksa verovatno su se sada nalazili u zalivu Tošahi. Dok sam radio kao vodič za lovce u ritovima, zaboravio sam koliko često vlasti proveravaju lične karte u gradovima. Ubrzo će me podsetiti ukoliko budem stigao natrag do bilo kog grada na obali ili dublje na kopnu. A

čak je i seoski posao pastira i vodiča zahtevao ličnu kartu Paksa i poreske formulare. Preostajalo je samo skrivanje u unutrašnjosti do kraja života, bivstvovanje u divljini i izbegavanje ljudi.

"Ili", reče starac, "možeš da obaviš jedan poslić za mene i da se obogatiš." On zastade, a njegove tamne oči ispitivale su me na isti način kao što profesionalni lovci ispituju štenad koja možda mogu da izrastu u dobre lovačke pse.

"Kažite", rekoh ja.

Starac sklopi oči i udahnu škripavo i duboko. Nije se potrudio da otvori oči kada je progovorio. "Umeš li da čitaš, Role Endimione?"

"Da."

"Jesi li pročitao poemu poznatu kao Spev?"

"Ne."

"Ali čuo si ponešto o njoj? Svakako, pošto si rođen u jednom nomadskom pastirskom klanu severa, vaš pripovedač se morao dotaći Speva?" U napuklom glasu čuo se čudan prizvuk. Postiđenost, možda.

Slegnuh ramenima. "Čuo sam neke delove. Mom klanu se više dopadao Ep o vrtu ili Saga o Glenon-Hajtu."

Satirsko lice nabra se u osmeh. "Ep o vrtu. Da. Rol, kentaur, tamo je bio glavni junak, zar ne?" *Odnosi se na Simonsovu priču 'Smrt kentaura', koja se zbiva u svemiru 'Hiperiona'; prim. prev.*

Ćutao sam. Grandam je volela lik kentaura po imenu Rol. Moja majka i ja odrasli smo slušajući priče o njemu.

"Da li veruješ pričama?" reče oštro starac. "Mislim na priče iz Speva."

"Da li im verujem?" upitah. "Da su se zaista tako odigrale? Ono o hodočasnicima, Šrajku i tako to?" Zastao sam na tren. Bilo je onih koji su verovali svim pričama ispričanim u Spevu. A bilo je i onih koji nisu verovali ni u šta od toga i smatrali da je sve to samo mit i trabunjanje sklepano kako bi se ružni rat i zbrka posle Pada začinili misterijom. "Nikada nisam stvarno razmišljao o tome", rekoh iskreno. "Zar je to važno?"

Starac poče da se guši, ali ja onda shvatih da ti suvi, čegrtavi zvuci predstavljaju, zapravo, kikut. "Ne baš", reče on konačno. "A sad, slušaj. Opisaću ti... poslić... u opštim crtama. Govor mi oduzima

energiju, pa ne pitaj ništa dok ne završim." On trepnu i pokaza pegavom kandžom ka stolici prekrivenoj belim čaršavom. "Želiš li da sedneš?"

Odmahnuo sam glavom i ostao u paradnom stavu.

"U redu", reče starac. "Moja priča počinje pre otprilike dvesta sedamdeset godina, u vreme Pada. Jedan od hodočasnika iz Speva bio mi je prijatelj. Bila je to žena po imenu Bron Lamija. Ona je zaista postojala. Posle Pada... posle smrti Hegemonije i otvaranja Vremenskih Grobnica... Bron Lamija je rodila kćerku. Ime deteta bilo je Dajana, ali devojčica je bila tvrdoglava i promenila je ime skoro istog trenutka kada je progovorila. Neko vreme znali smo je kao Sintiju, pa kao 'Katu... što je skraćeno od Hekata... a onda, kada je napunila dvanaestu, insistirala je na tome da je prijatelji i članovi porodice zovu Temis. Kada sam je poslednji put video, nosila je ime Anea..." Izgovorio je to kao Ah-nee-a.

Starac prekinu i začkilji se u mene. "Misliš da ovo nije važno, ali imena jesu važna. Da ti nisi dobio ime po ovom gradu, koji je opet nazvan po jednoj drevnoj pesmi, ne bi mi privukao pažnju i ne bi se danas ovde nalazio. Bio bi mrtav. Hranio bi skark-crve u Velikom južnom moru. Da li to razumeš, Role Endimione?"

"Ne", rekoah ja.

On odmahnu glavom. "Nije ni važno. Gde sam ono stao."

"Poslednji put kada ste videli to dete, zvalo se Anea."

"Da." Starac ponovo sklopi oči. "Ona nije bila naročito privlačno dete, ali bila je... jedinstvena. Svi koji su je poznavali znali su da je drugačija. Posebna. Ne razmažena, uprkos svim tim besmislicama sa promenama imena. Naprosto... drugačija." On se osmehnu i otkri ružičaste desni. "Jesi li ikada upoznao nekoga suštinski drugačijeg, Role Endimione?"

Oklevao sam samo sekund. "Ne", rekoah. To nije bilo sasvim tačno. Ovaj starac bio je drugačiji. Ali znao sam da ne pita to.

"Kata... Anea... bila je drugačija", reče on, ponovo sklopljenih očiju. "Njena majka je to znala. Naravno, Bron je znala da je dete posebno pre nego što je uopšte bilo rođeno..." On prekinu da govori i otvori oči dovoljno da bi se začkiljio u mene. "Čuo si taj deo Speva?"

"Da", rekoah ja. "Kibridski entitet predskazao je da će žena po

imenu Lamija roditi dete poznato kao Ona Koja Podučava."

Pomislih da će starac pljunuti. "Glupa titula. Niko Aneu nije zvao tako u vreme kada sam je ja poznavao. Ona je naprosto bila dete, blistavo i tvrdoglavo, ali ipak dete. Sve ono jedinstveno bilo je samo jedinstveno po potencijalu. Ali onda..."

On začuta i oči kao da mu se zamagliše. Činilo se da je izgubio nit razgovora. Sačekao sam.

"Ali onda je Bron Lamija umrla", reče on nekoliko minuta kasnije, snažnijim glasom, kao da u monologu nije bilo praznine, "a Anea je nestala. Imala je dvanaest godina. Tehnički, ja sam vodio računa o njoj, ali nije tražila od mene dozvolu da bi nestala. Jednog dana je otišla i više mi se nikada nije javila." Ovde ponovo nastade pauza u priči, kao da je starac bio mašina koja je povremeno prestajala sa radom, pa joj je bilo potrebno unutrašnje navijanje.

"Gde sam ono stao?" reče on konačno.

"Više vam se nikada nije javila."

"Da, ona mi se nikada više nije javila, ali ja znam gde je otišla i kada će se ponovo pojaviti. Vremenske Grobnice sada su u zabranjenoj zoni i trupe Paksa koje su tamo razmeštene sprečavaju radoznalcima pristup, ali sećaš li se ti imena i funkcija grobnica, Role Endimione?"

Zastenjah. Grandam me je često ovako gnjavila određenim vidovima predanja. Mislio sam da je Grandam bila stara. U poređenju sa ovim drevnim, zbrčkanim stvorenjem, Grandam je bila beba. "Mislim da se sećam grobnica", rekoh. "Jedna se zvala Sfinga, pa Grobnica od žada, Obelisk, Kristalni Monolit, gde je sahranjen vojnik..."

"Pukovnik Fedman Kasad", promrmlja starac. Onda se njegov pogled vrati meni. "Nastavi."

"Tri Pećinske Grobnice..."

"Samo je Treća Pećinska Grobnica vodila nekuda", prekinu me starac ponovo. "U lavirinte na drugim svetovima. Paks ju je zatvorio. Nastavi."

"To je sve čega se sećam... oh, Šrajkova Palata."

Starac mi se osmehnu oštro, kao kornjača. "Ne smemo zaboraviti Šrajkovu Palatu, niti našeg starog prijatelja Šrajka, zar ne? Je li to

sve?"

"Mislim da jeste", rekoh ja. "Da."

Mumificirana prilika klimnu glavom. "Kćerka Bron Lamije nestala je kroz jednu od ovih grobnica. Možeš li da pogodiš koja je u pitanju?"

"Ne." Nisam znao, ali sam podozrevao.

"Sedam dana posle Bronine smrti, devojčica je ostavila poruku, otišla do Sfinge usred noći i nestala. Sećaš li se kuda je vodila Sfinga, momče?"

"Prema Spevu", rekoh ja, "Sol Vejntraub i njegova kćerka otputovali su u daleku budućnost kroz Sfinagu."

"Da", šapnu drevno stvorenje na hoverležaju. "Sol, Rejčel i nekoliko drugih nestali su u Sfingi pre nego što ju je Paks zatvorio i odsekao Dolinu Vremenskih Grobnica od ostatka sveta. Mnogi su pokušali tih prvih dana... pokušali da pronađu prečicu do budućnosti... ali Sfinga je, izgleda, birala one koji su mogli da putuju kroz vreme njenim tunelom."

"A devojčicu je prihvatila", rekoh ja.

Starac samo zastenja zbog toga što tvrdim nešto tako očigledno. "Role Endimione", zastruga on konačno, "da li znaš šta ću zatražiti od tebe?"

"Ne", rekoh, mada sam ponovo osećao snažno podozrenje.

"Hoću da pođeš za mojom Aneom", reče starac. "Hoću da je pronađeš, da je zaštitiš od Paksa, da pobegneš sa njom i - kada odraste i postane ono što mora da postane - da joj preneseš poruku. Hoću da joj kažeš da je njen čika Martin na umoru i da ukoliko ona želi da porazgovara sa njim, mora da se vrati kući."

Pokušah da ne uzdahnem. Pogodio sam već da je ovo drevno stvorenje nekada bilo pesnik Martin Silenus. Svako je znao za Spev i za njegovog autora. Način na koji je izbegao Paksove čistke i dobio dozvolu da živi na ovom zabranjenom mestu bio je misterija, ali nisam hteo o tome dalje da razmišljam. "Hoćete da odem na sever, na kontinent Ekvus, da se probijem kroz nekoliko hiljada vojnika Paksa, da nekako uđem u Dolinu Vremenskih Grobnica, doprem u Sfinagu, ponadam se da će me ona... prihvatiti... a zatim da krenem u poteru za tom devojčicom u daleku budućnost, da se motam oko nje

nekoliko decenija, pa da joj onda kažem da se vrati kroz vreme kako bi vas posetila?"

Jedan trenutak vladala je tišina remećena samo tihim zvucima opreme za održavanje života Martina Silenusa. Mašine su disale. "Ne baš", reče on konačno.

Sačekao sam.

"Ona nije otputovala u neku daleku budućnost", reče starac. "Bar ne u budućnost daleku od nas, sada. Kada je stupila kroz ulaz Sfinge pre dvesta četrdeset sedam godina, pošla je na kratko putovanje kroz vreme... dve stotine šezdeset dve Hiperionove godine, da budem precizan."

"Otkud to znate?" upitah ja. Po svemu što sam čitao, niko - čak ni naučnici Paksa koji su imali dva veka da izuče zatvorene grobnice - nije mogao da predvidi koliko će daleko u budućnost Sfinga nekoga poslati.

"Znam", reče drevni pesnik. "Zar mi ne veruješ?"

Umesto odgovora na to, ja rekoh: "Dakle, dete... Anea... treba da iziđe iz Sfinge ove godine."

"Ona će kročiti iz Sfinge za četrdeset dva sata i šesnaest minuta", reče stari satir.

Priznajem da sam trepnuo.

"A Paks će je čekati", nastavi on. "Oni takođe tačno u minut znaju kada će se ona pojaviti..."

Nisam pitao otkud im ta informacija.

"...a zarobljavanje Anee jeste najvažnija moguća stvar na Paksovom spisku prioriteta", zastruga stari pesnik. "Oni znaju da od toga zavisi budućnost Vaseljene."

Sada sam znao da je stari pesnik senilan. Budućnost Vaseljene nije zavisila ni od jednog događaja... za koji sam ja znao. Nastavio sam da ćutim.

"U ovom trenutku više od trideset hiljada vojnika Paksa nalazi se u Dolini Vremenskih Grobnica i oko nje. Najmanje pet hiljada među njima pripada Vatikanskoj Švajcarskoj Gardi."

Zviznuh na to. Vatikanska Švajcarska Garda bila je elita elite, najbolje obučavana, najbolje opremljena vojna sila u čitavom prostranstvu Paksa. Desetak pripadnika Vatikanske Garde u punoj

opremi moglo je da porazi čitavih deset hiljada vojnika Hiperionovih teritorijalnih snaga. "Dakle", rekoh, "imam četrdeset dva sata da stignem do Ekvusa, pređem preko Mora Trave i planina, nekako prođem kroz dvadeset ili trideset hiljada najboljih vojnika Paksa i izbavim devojčicu?"

"Da", reče drevna prilika na krevetu.

Uspeo sam da ne zakolutam očima. "Šta onda?" upitah. "Nemamo gde da se krijemo. Paks kontroliše čitav Hiperion, sve svemirske letelice, svemirske trase i svaki svet onoga što je nekada bilo Hegemonija. Ako je ona toliko važna kao što kažete, prevrnuće ceo Hiperion naglavce da bi je pronašli. Čak i kada bismo nekako uspeli da napustimo planetu, što ne možemo, ne bi postojao način da umaknemo."

"Postoji način da napustite planetu", reče pesnik umornim glasom. "Postoji jedan brod."

Progutah knedlu. Postoji jedan brod. Pomisao na putovanje među zvezdama u trajanju od više meseci dok kod kuće prolaze decenije, ostavila me je bez daha. Priključio sam se teritorijalcima iz dečje nade da ću jednog dana pripadati vojnim formacijama Paksa i da ću leteti među zvezdama. Budalasta nada za klinca koji je već rešio da ne prihvati kruciformu.

"Svejedno", rekoh ja, bez iskrenog uverenja da zaista postoji nekakav brod. Nijedan pripadnik Paks Merkantilusa ne bi prevezao begunce. "Čak i kada bismo uspeli da stignemo na neki drugi svet, uhvatili bi nas. Osim ako ne smatrate da treba da bežimo brodom sa vekovima vremenskog duga."

"Ne", reče starac. "Ne vekovima. Ni decenijama. Umaći ćete brodom na jedan od najbližih svetova stare Hegemonije. Onda ćete krenuti tajnim putem. Videćete stare svetove. Putovaćete rekom Tetis."

Sada sam znao da je starac izgubio razum. Kada su dalekobacači pali i kada je TehnoSrž AI napustila čovečanstvo, Mreža Svetova i Hegemonija umrli su istog tog dana. Tiranija međuzvezdanih udaljenosti ponovo je uspostavljena nad čovečanstvom. Sada su se samo snage Paksa i njihove marionete iz Merkantilusa, kao i omrznuti Proterani, usuđivali da putuju kroz tamu

između zvezda.

"Hodi", zastruga starac. Nije mogao da opruži prste dok me je pozivao da priđem bliže. Nagnuo sam se preko niske komunikacione konzole. Osetio sam njegov miris... neodređenu kombinaciju lekova, starosti i nečega nalik na kožu.

Nisu mi bila potrebna sećanja na Grandamine priče kraj logorske vatre da bi mi objasnile reku Tetis i da bih sada sa sigurnošću znao da je starac u poodmaklom stadijumu senilnosti. Svi su znali za reku Tetis; ona i takozvano Veliko Stecište bile su dve stalne avenije dalekobacača između svetova Hegemonije. Stecište je bilo ulica koja je povezivala više od stotinu svetova ispod više od stotinu sunaca i njegova široka avenija bila je otvorena svima i povezana portalima dalekobacača koji se nikada nisu zatvarali. Reka Tetis bila je trasa kojom se manje putovalo, ali ipak je bila značajna zbog rečnog prevoza tereta i bezbrojnih jahti koje su lagodno plovile od sveta do sveta po jednom jedinom vodenom drumu.

Stecište je Padom dalekobacačke Mreže Svetova bilo rasparčano u hiljade odvojenih segmenata; reka Tetis je jednostavno prestala da postoji, portali koji su je spajali bili su beskorisni, a jedna reka na stotinu svetova pretvorila se u stotinu manjih reka koje nikada više neće biti ponovo povezane. Čak je i stari pesnik koji je sada sedeo ispred mene opisao smrt reke. Sećam se reči Speva koje mi je Grandam recitovala:

I reka što je tekla
Dva veka ili duže
Kroz prostor i vreme
Zbog trikova TehnoSrži
Sada je prestala da teče
Na Fudžiju i Barnardovom Svetu
Na Ektonu i Deneb Drei
Na Esperanci i Nikadvise.
Svuda gde je reka Tetis tekla,
Poput vrpce kroz
Svetove ljudi,

Portali su prestali da rade,
Korita presahnula,
Struje i vrtlozi nestali,
Izgubljeni su trikovi TehnoSrži,
Izgubljeni putnici zanavek
Zaključan je portal, zaključana vrata
Tetis neće teći, nikad više.

"Hodi bliže", šapnu stari pesnik, koji me je još pozivao požutelim prstom. Nagnuh se bliže njemu. Dah drevnog stvorenja bio je poput suvog vetra iz otpečaćene grobnice - lišen mirisa, ali drevan, zasićen prohujalim vekovima - dok mi je šaputao:

"Lepota je večita radost:
Njena ljupkost sve je veća; i nikada neće
Proći u ništavilo..."

Odmakao sam se i klimnuo glavom kao da je starac rekao nešto suvislo. Bilo je jasno da je lud.

Kao da mi čita misli, stari pesnik se zakikota. "Oni koji potcenjuju moć poezije često su me zvali ludakom. Nemoj sada donositi odluku, Role Endimione. Sastaćemo se kasnije, na večeri, pa ću dovršiti opisivanje tvog iskušenja. Tada odluči. A sada... odmaraj se! Mora da si se umorio od smrti i vaskrsenja." Starac se presamiti i začu se suvo čegrtanje koje sam sada prepoznao kao smeh.

Android me je otpratio natrag do sobe. Video sam nakratko delove dvorišta i spoljnih zgrada kroz prozore tornja. Jednom sam ugledao nekog drugog androida - takođe muškarca - koji je prolazio kraj visokih prozora s druge strane dvorišta.

Moj vodič otvori vrata i odstupi. Shvatio sam da neću biti zaključan, da nisam zatvorenik.

"Večernja odeća vas čeka, ser", reče plavokožac. "Naravno, slobodno možete razgledati stari univerzitet ako tako želite. Trebalo bi da vas upozorim, Č. Endimione, da u obližnjoj šumi i planinama ima opasnih životinja."

Klimnuh glavom i osmehnuh se. Opasne životinje ne bi me sprečile da odem. U tom trenutku, nisam to želeo.

Android se tada okrenu da pođe, a ja osetih iznenadni poriv da kročim napred i učinim nešto što će mi zauvek izmeniti život.

"Čekaj", rekoh i pružih ruku. "Nismo se upoznali. Ja sam Rol Endimion."

Jedan dugi trenutak, android je samo gledao u moju pruženu ruku i bio sam siguran da sam prekršio neko pravilo protokola. Najzad, androide su smatrali manje vrednim od ljudi pre toliko vekova, kada su bili biofakturisani za potrebe Hedžira-ekspanzije. Onda veštački čovek zgrabi moju šaku i čvrsto je protrese. "A. Betik", reče tiho. "Drago mi je što smo se upoznali."

A. Betik. To ime mi je zbog nečega bilo poznato, ali nisam mogao da se setim zbog čega. Rekoh: "Voleo bih da popričam s tobom, A. Betiče. Da saznam malo više o... o tebi, ovom mestu i starom pesniku."

Android podiže plave oči i učini mi se da sam tamo načas ugledao nešto nalik na razveseljenost. "Da, ser", reče on. "Biće mi drago da porazgovaram sa vama. Plašim se da to mora da sačeka, pošto u ovom trenutku postoji mnogo obaveza koje moram da ispunim."

"Onda, kasnije", rekoh i odstupih. "Jedva čekam."

A. Betik klimnu glavom i siđe niz stepenice tornja.

Uđoh u sobu. Izuzev činjenice da je krevet bio namešten i da je tamo ležalo elegantno večernje odelo, prostor je bio potpuno isti kao i pre. Pridoh prozoru i pogledah napolje ka ruševinama endimionskog univerziteta. Visoki zimplavi šušтали su na svežem lahoru. Ljubičasto lišće opadalo je sa stabala vrše blizu tornja i grebuckalo po pločniku dvadeset metara niže. Lišće čalme ispunilo je vazduh osobenim mirisom cimeta. Ja sam odrastao samo nekoliko stotina kilometara severoistočno odatle, na pustopoljinama Akvile između ovih planina i krševite oblasti poznate kao Kljun, ali hladna planinska svežina za mene je bila nova. Nebo je imalo dublju boju lapisa nego ono koje sam ikada video sa pustopoljina ili iz nizija. Udahnuo sam jesenji vazduh i iscerio se: kakva me god čuda čekala, bilo mi je proketo drago što sam živ.

Ostavivši prozor, krenuo sam ka stepenicama tornja kako bih razgledao univerzitet i grad po kom je moja porodica dobila ime. Koliko god da je starac bio lud, razgovor uz večeru trebalo bi da bude zanimljiv.

Najednom, kada sam gotovo sišao do samog podnožja stepeništa tornja, ukopao sam se u mestu.

A. Betik. To ime je poticalo iz Grandaminog prepričavanja Speva. A. Betik je bio android koji je pilotirao levitacionom baržom po imenu Benares kojom su hodočasnici prošli severoistočno od Kitsa, na kontinentu Ekvus, uz reku Huli, pokraj rečne stanice Najda, prevodnice Karla i Dukoborovog čestara do mesta gde se plovni deo reke završavao kod Ruba. Od Ruba, hodočasnici su krenuli sami preko Mora Trave. Sećam se da sam kao dete slušao i pitao se zbog čega je A. Betik bio jedini android čije se ime pominjalo, kao i šta mu se dogodilo kada su ga hodočasnici ostavili za sobom, kod Ruba. To ime nisam čuo više od dve decenije.

Zavrtevši glavom i zapitavši se ko je tu lud - stari pesnik ili ja - iziđoh na svetlost poznog popodneva kako bih istražio Endimion.

5.

U istom trenutku kada se ja rastajem sa A. Betikom, šest hiljada svetlosnih godina daleko, u zvezdanom sistemu poznatom samo po NGC brojevima i navigacionim koordinatama, udarna jedinica Paksa koja se sastoji od tri bakljbroda za brze napade pod komandom Oca Kapetana Federika de Soje uništava jednu orbitalnu šumu. Proterani nemaju nikakav način da se odbrane od ratnih brodova Paksa i taj sukob se preciznije može opisati kao klanica nego kao bitka.

Ovde moram nešto da objasnim. Ja ne spekuliram o ovim događajima: oni su se zbili upravo onako kako ih opisujem. Isto tako ne ekstrapoliram niti nagađam prizore koje ću ubrzo podeliti sa vama kada vam budem saopštio šta su Otac Kapetan de Soja ili drugi važni učesnici činili u odsustvu svedoka. Ili šta su mislili. Ili šta su osećali. Te stvari su bukvalno istinite. Kasnije, objasniću kako sam te stvari saznao... kako sam ih saznao bez i najmanjeg iskrivljavanja... ali za sada tražim da ih prihvatite kao ono što i jesu - kao istinu.

Tri bakljbroda Paksa iskaču iz relativističkih brzina pod više od šest stotina gravitacija usporavanja - a to je ono što su svemirski putnici vekovima nazivali 'delta-v za pekmez od malina' - što, naravno, znači da bi od posade, popusti li samo za tren interno zaštitno polje, ostao samo premaz na podu palube nalik na pekmez od malina.

Zaštitno polje ne popušta. Na udaljenosti od jedne AJ, Otac Kapetan de Soja upravlja sferu za osmatranje ka orbitalnoj šumi. Svi u kontrolnom borbenom centru zastaju kako bi bacili pogled na displej: nekoliko hiljada stabala koja su sačinili Proterani, svako od njih dugo najmanje pola kilometra, kreće se u složenoj koreografiji duž ravni ekliptike - šumarci sakupljeni gravitacijom, upletene niti i blago promenljive šare stabala, u stalnom pokretu, lišća stalno okrenutog prema suncu tipa G, dok im se dugačko granje pomera kako bi pronašlo savršeno poravnanje, sa žednim korenjem uronjenim duboko u isparavajuću maglu vlage i hranljivih materija koje daju pastirske komete što se kreću među šumarcima poput

džinovskih prljavih grudvi snega. Između grana ovog drveća i između samih stabala, vidi se kako brzo proleću varijante Proteranih - humanoidna obličja srebrne i reflektujuće kože, sa mikronski tankim krilima leptira što se protežu stotinama metara. Ta krila hvataju sunčevu svetlost iz trena u tren dok se otvaraju i trepere kao blistave Božićnje svetiljkice u zelenilu orbitalne šume.

"Otvorite vatru", kaže Otac Kapetan Federiko de Soja.

Na dve trećine AJ, tri bakljobroda udarne jedinice Paksa po imenu MAGI otvaraju vatru iz svog dalekometnog oružja. Sa te udaljenosti, čak bi i energetski snopovi izgledali kao da pužu prema svojim metama poput svitaca na crnom čaršavu, ali brodovi Paksa nose hiperbrzo i hiperkinetičko oružje: praktično male zvezdane brodove na Hokingov pogon, od kojih neki imaju bojeve glave sa plazmom što za nekoliko mikrosekundi mogu da dostignu relativističku brzinu da bi eksplodirale unutar šume, dok su drugi jednostavno sačinjeni tako da iskoče natrag u stvarni svemir, uvećane mase, i da zaoru kroz stabla kao đulad ispaljena kroz vlažan karton sa najbližeg mogućeg rastojanja. Nekoliko minuta kasnije, tri bakljobroda nalaze se na udaljenosti pogodnoj za upotrebu energetskih snopova i CPB-i simultano šibaju u hiljadu smerova i zraci su im vidljivi zbog uskovitlanih koloidalnih čestica koje sada ispunjavaju svemir kao prašina sa starog tavana.

Šuma gori. Veštački sačinjena kora, mahune i lišće sposobno za samozatvaranje razleću se od silovite dekompresije ili ih testerišu zraci i pipci eksplozija oblikovane plazme, a odbegle globule kiseonika potpaljuju vatre usred vakuuma sve dok se vazduh ne zaledi ili ne sagori. A šuma gori. Desetine miliona listova razleću se dalje od šume u eksploziji, a svaki je list ili grupa listova zasebna buktinja, dok stabla i grane gore naspram crne pozadine svemira. Pastirske komete primaju udare i smesta volatizuju, razarajući upletene niti šume udarnim talasima pare i istopljenim kamenim krhotinama. Proterani sačinjeni za svemir - 'Luciferovi anđeli', kako su ih snage Paksa prezirno nazivale vekovima - zahvaćeni su eksplozijama kao prozirni moljci u plamenu. Neki su naprosto razneseni eksplozijama plazme ili raspadanjem kometa. Drugi su zatečeni CPB-ima i postaju i sami hiperkinetički objekti pre nego što

im se delikatna krila i organi ne razlete na sve strane. Neki pokušavaju da umaknu, šireći solarna krila do krajnosti u uzaludnom pokušaju da izbegnu pokolj.

Niko ne preživljava.

Sukob traje manje od pet minuta. Posle njegovog završetka, udarna jedinica MAGI usporava kroz šumu pri smanjenih trideset gravitacija, a plameni fuzioni repovi njihovih bakljobrodova pale svaki delić stabala koji je izbegao prvobitni napad. Tamo gde je pre pet minuta šuma lebdela kroz svemir - gde je zeleno lišće hvatalo sunčevu svetlost, gde je korenje pilo iz vodenih sfera kometa, gde su anđeli Proteranih lebdeli kao svetlucava paučina među granama - sada je samo torus dima, a otpaci koji se šire pune ravnu ekliptike duž ovog svemirskog luka.

"Ima li preživelih?" pita Otac Kapetan De Soja koji stoji na rubu centralnog displeja C3, *Skraćenica za Combat Control Center, kontrolni borbeni centar; u sagi o Hiperionu ovakve skraćenice su česte: npr. TC2 je planeta Tau Ceti Centar, i tako dalje; prim. prev. sa rukama na leđima, balansirajući lako, dok mu samo jastučići tabana dodiruju lepljivu traku koja se pruža oko ruba displeja. Uprkos činjenici da bakljobrod još usporava pri trideset gravitacija, borbeni kontrolni centar nalazi se neprekidno u mikrogravitaciji od jedne pedesetine g-standarda. Desetak oficira u prostoriji sedi ili stoji glavama okrenuto prema središtu sfere. De Soja je nizak muškarac na polovini tridesetih godina po standardu. Lice mu je ovalno, koža tamna, a prijatelji su tokom godina primetili da se u njegovim očima češće može videti sveštenička samilost nego vojnička okrutnost. Te oči sada su uznemirene.*

"Nema preživelih", kaže Majka Zapovednik Stoun, De Sojin izvršni oficir i takođe jezuita. Ona se okreće od taktičkog displeja da bi se uključila u treperavu komunikacionu jedinicu.

De Soja zna da nijedan od njegovih oficira u C3 nije zadovoljan zbog ovog napada. Uništavanje orbitalnih šuma Proteranih deo je njihove misije - naizgled bezopasna stabla služe kao stanice za opremanje i popunjavanje borbenih Rojeva - ali malo ratnika Paksa oseća zadovoljstvo u besciljnom uništavanju. Oni su bili obučavani kao vitezovi Crkve, branioci Paksa, a ne kao rušioc i lepote ili ubice

nenoružanih živih bića, makar to bili i veštački prilagođeni Proterani koji su prodali svoje duše.

"Zauzmite uobičajenu formaciju za pretragu", naređuje De Soja. "Recite posadi da napusti svoja borbena mesta." Na savremenom bakljobrodu, posada se sastoji samo od tih desetak oficira i još desetak ostalih članova posade raspoređenih po brodu.

Najednom, Majka Zapovednik Stoun ga prekida. "Ser, distorzija Hokingovog pogona, gornji ugao sedamdeset dva, koordinate dvadeset devet, četrdeset tri, jedan-nula-pet. Izlazna tačka C-plus na sedam-nula-nula-zarez-pet hiljada klika. Verovatnoća: jedno vozilo, devedeset šest odsto. Relativna brzina nepoznata."

"Svi na borbene položaje", kaže De Soja. Blago se osmehuje, a da nije ni svestan toga. Možda Proterani hitaju da spasu svoju šumu. Ili je možda postojao jedan branilac koji je upravo lansirao daljinsko oružje odnekud izvan sistema Ortovog oblaka. Ili je to možda prethodnica čitavog Roja borbenih jedinica Proteranih i njegova jedinica je osuđena na propast. Kakva god pretnja bila, Otac Kapetan De Soja više voli borbu od ovog... ovog vandalizma.

"Vozilo vrši translaciju", izveštava oficir sa svog mesta iznad De Sojine glave.

"Vrlo dobro", kaže Otac Kapetan De Soja. Posmatra kako mu displej treperi pred očima, podešava priključke i otvara nekoliko virtuelno-optičkih kanala. Sada C3 blede i on stoji u svemiru, džin visok pet miliona klika, i vidi sopstvene brodove kao trunke sa buktećim repovima, zakrivljeni stub dima uništene šume koji se svija na visini pojasa, a sada i tog uljeza koji se naglo pojavljuje sedam stotina hiljada klika daleko i na dohvat ruke iznad ravni ekliptike. Crvene sfere oko njegovih brodova pokazuju da su spoljna polja uključena do borbene snage. Druge boje ispunjavaju svemir, izlažući očitavanja senzora, akvizicione pulseve i pripremu za ciljanje. Dok radi na milisekundnom taktičkom nivou, De Soja može da lansira oružje ili da oslobodi energiju tako što će pokazati i pucnuti prstima.

"Snop transpondera", izveštava oficir za komunikacije. "Tekuća provera šifara. To je kurir Paksa. Klasa arhandeo."

De Soja se mršti. Šta je to toliko važno da Komanda Paksa šalje najbrže vozilo Vatikana - letelicu toliko brzu da je ona istovremeno i

najtajnije oružje Paksa? De Soja može da vidi šifre Paksa oko majušnog broda u taktičkom svemiru. Njegov fuzioni plamen doseže desetine i desetine kilometara. Brod ne koristi gotovo nimalo energije na unutrašnja zaštitna polja, a gravitacije u njemu prevazilaze i nivo pekmeza od malina.

"Bez posade?" pita De Soja. Očajnički se nada da je tako. Brodovi klase arhanđela mogu da otputuju na bilo koje mesto u poznatom svemiru za samo nekoliko dana - u stvarnom vremenu! - umesto nedelja brodskog vremena i godina stvarnog vremena koje zahtevaju sve ostale letelice - ali niko ne može da preživi putovanje arhanđelom.

Majka Zapovednik Stoun stupa u taktičko okruženje kraj njega. Njena crna tunika gotovo je nevidljiva naspram svemira tako da se čini da joj blede lice lebdi iznad ekliptike, dok joj sunčeva svetlost virtuelne zvezde obasjava oštre jagodice. "Ne, ser", kaže ona tiho. Glas u ovom modu može da je čuje samo De Soja. "Snop pokazuje dva člana posade u fugi."

"Dragi Isuse", šapuće De Soja. To je pre molitva nego kletva. Čak i u rezervoarima za fugu pod visokim g, tih dvoje ljudi, već ubijenih za vreme C-plus putovanja, sada su samo mikrotanak sloj proteinske paštete pre nego zdravi pekmez od malina. "Pripremite komore za vaskrsavanje", kaže on na zajedničkoj talasnoj dužini.

Majka Zapovednik Stoun dodiruje priključak iza svog uha i mršti se. "U šifru je ugrađena poruka. Ljudske kurire vaskrsnuti pod prioritetom alfa. Nivo naređenja Omega."

Glava Oca Kapetana De Soje naglo se okreće i on jedan nemi trenutak zuri u svog izvršnog oficira. Dim orbitalne šume u plamenu uvija im se oko struka. Prioritetno vaskrsavanje prkosi doktrini Crkve i pravilima Komande Paksa; ono je takođe opasno - izgledi za nepotpunu reintegraciju kreću se od blizu nule kada su u pitanju uobičajena tri dana, do gotovo pedeset procenata na nivou od tri sata. A nivo prioriteta Omega znači da je naređenje dala Njegova Svetost na Pacemu.

De Soja uočava uviđanje u očima svog izvršnog oficira. Ovaj kurirski brod stiže iz Vatikana. Neko tamo, neko u Komandi Paksa, ili i jedni i drugi, smatrao je ovu poruku dovoljno važnom da je pošalje

nezamenljivim kurirskim brodom klase arhandeo, da ubije dva visoka oficira Paksa - pošto se arhandeo nije smeo poveriti nikome drugome - i da rizikuje nepotpunu reintegraciju ta dva oficira.

U taktičkom svemiru, De Soja diže obrve umesto odgovora na upitni pogled svog oficira. Na zapovedničkoj talasnoj dužini, on kaže: "Dobro onda, Zapovednice. Dajte uputstva za sva tri broda da usklade brzine. Pripremite grupu za ukrcavanje. Želim da se rezervoari za fugu prenesu u da se vaskrsavanje okonča u 06:30 sati. Molim vas da prenesete moje komplimente Kapetanu Hernu na Melkioru i Majci Kapetanu Bulez na Gasparu, kao i da ih zamolite da mi se pridruže na Baltazaru radi sastanka sa kuririma u 07:00."

Otac Kapetan De Soja istupa iz taktičkog svemira u stvarnost C3. Stounova i ostali još ga gledaju.

"Brzo", kaže De Soja i odguruje se od ruba displeja da bi poleteo kroz prostor prema vratima svoje privatne odaje i provukao se kroz kružni otvor. "Probudite me kada kuriri budu vaskrsnuti", kaže on bledim licima koja ga posmatraju u onih nekoliko sekundi pre nego što se poklopac-dužica ne zatvori.

6.

Hodao sam ulicama Endimiona i pokušavao da shvatim sopstveni život, smrt i ponovni život.

Ovde bi trebalo da kažem da nisam bio baš toliko hladan po pitanju ovih stvari - mislim na moje suđenje, 'pogubljenje', čudni sastanak sa ovim mitskim, starim pesnikom - kao što bi se dalo zaključiti po onome što pričam. Deo mene bio je potresen do srži. Pokušali su da me ubiju! Želeo sam da okrivim Paks, ali sudovi nisu bili agenti Paksa - ne direktno. Hiperion je imao sopstveno Veće, a sudovi Port Romensa bili su organizovani u skladu sa našom lokalnom politikom. Smrtna kazna nije bila neizbežna presuda Paksa, naročito na onim svetovima gde je Crkva vladala preko teokratije, već je zadržana iz starih Hiperionovih kolonijalnih vremena. Moje brzo suđenje, njegov neizbežni ishod i zbrzano pogubljenje bili su, ako ništa drugo, pre izraz prestrašenosti vodećih poslovnih ljudi Hiperiona i Port Romensa da će oterati turiste sa drugih svetova Paksa, nego išta drugo. Ja sam bio seljak, lovački vodič koji je ubio bogatog turistu o kom je trebalo da vodim računa, pa su me pogubili za primer. Ništa više. Ne bi trebalo to da shvatam lično.

Shvatao sam to veoma lično. Zastavši ispred tornja, u toploti sunca koja se odbijala od širokih ploča dvorišta, lagano sam podigao ruke. Tresle su se. Previše toga dogodilo se prebrzo i moja prisilna smirenost za vreme suđenja i u kratkom razdoblju pred pogubljenje isuviše je zahtevala od mene.

Zavrteo sam glavom i polako krenuo kroz ruševine univerziteta. Grad Endimion bio je sagrađen visoko, na izbočini brda, a univerzitet se nalazio na još većoj visini, duž ovog hrbata, u kolonijalno doba, tako da je pogled ka jugu i istoku bio prelep. Šume čalme u dolini blistale su jarkožutom bojom. Nebo boje lapisa bilo je lišeno tragova pare i vazdušnog saobraćaja. Znao sam da Paks nimalo ne mari za Endimion, da njegove trupe i dalje čuvaju visoravan Pinion na severoistoku i da njegovi roboti još rade u rudnicima jedinstvenih simbiota, kruciformi, ali čitav ovaj deo kontinenta nalazio se toliko

decenija u zabranjenoj zoni da je izgledao sveže i divlje.

Posle deset minuta dokone šetnje, shvatio sam da samo toranj u kome sam se probudio i njegove okolne zgrade izgledaju nastanjeno. Ostatak univerziteta bio je potpuno razrušen - njegove velike sale bile su otvorene za prirodne elemente, njegovi fizički pogoni opljačkani pre više vekova, igrališta zarasla, kupola opservatorije razbijena - a dole je grad izgledao još napuštenije. Video sam da su tamo čitavi gradski blokovi prekriveni čestarima vrše i kudzua.

Mogao sam da vidim da je univerzitet u svoje doba bio divan: posthedžirske, neogotske zgrade bile su izgrađene od blokova peščanog kamena iskopanog nedaleko odavde, u podnožju visoravni Pinion. Tri godine ranije, kada sam radio kao šegrt slavnog umetnika pejzaža Avrola Hjuma i obavljao najveći deo teških poslova dok je on preobražavao imanja Prvih Porodica duž pomodne rivijere Kljuna, mnogo su se tražile 'ludorije' - veštačke ruševine smeštene uz jezerce, šumu, ili na vrhu brda. Postao sam neka vrsta stručnjaka za postavljanje starog kamenja u umetničkim stadijumima raspadanja tako da simulira ruševine - većina je bila besmisleno starija od istorije čovečanstva na ovom zabačenom svetu - ali nijedna Hjumova ludorija nije bila tako privlačna kao ove stvarne ruševine. Lutao sam među kostima nekada velikog univerziteta, divio se arhitekturi i razmišljao o svojoj porodici.

Dodavanje imena lokalnog grada našem bilo je u tradiciji većine domorodačkih porodica - jer moja porodica je zaista bila domorodačka, poticala je od onih prvih pionira sa semberoda od pre gotovo sedam vekova, a na sopstvenom svetu predstavljala je građane treće klase: treće, posle posetilaca sa drugih svetova Paksa i hedžirskih kolonista koji su došli vekovima posle mojih predaka. Potom je moj narod stolicima živeo i radio u ovim dolinama i planinama. Bio sam siguran da su moji domorodački srodnici mahom obavljali manuelni rad - baš kao i moj otac pre svoje prerane smrti, kada sam ja imao osam godina, baš kao što je to nastavila da čini i moja majka do svoje smrti, pet godina kasnije, baš kao što sam činio i ja sve do ove sedmice. Moja baba rođena je u deceniji pošto je Paks sve stanovnike izmestio iz ovih krajeva, ali Grandam je bila

dovoljno stara da bi pamtila dane kada su klanovi naše porodice lutali čak do visoravni Pinion i radili na plantažama fiberplastike južno odavde.

Nisam imao osećaj da sam se vratio kući. Hladne pustopoljine oblasti severoistočno odavde bile su moj dom. Ritovi severno od Port Romensa bili su mesto gde sam odabrao da živim i radim. Ovaj univerzitet i grad nikada nisu bili deo mog života i nisu mi značili ništa više od mahnitih priča iz Speva starog pesnika.

U podnožju drugog tornja, zastao sam da dođem do daha i razmotrim ovu poslednju misao. Ako je pesnikova ponuda stvarna, 'mahnite priče' Speva biće za mene izuzetno važne. Pomislio sam na to kako je Grandam recitovala taj ep - setio sam se noći kada sam čuvao ovce na brdima severa, naših karavana na baterijski pogon postavljenih u krug radi noćne zaštite, slabih vatri za kuvanje koje nisu uspevale da priguše sjaj veličanstvenih sazvežđa ili pljuske meteora iznad nas, setio sam se Grandaminih sporih, odmerenih reči kada je dovršavala svaku strofu i čekala da joj ponovim stihove, setio sam se sopstvenog nestrpljenja zbog toga - mnogo sam više želeo da sedim kraj fenjera i čitam knjigu - i osmehnuo se na pomisao da ću večeras obedovati sa piscem tih stihova. Štaviše, stari pesnik bio je jedan od sedam hodočasnika o kojima je poema pevala.

Ponovo sam zavrteo glavom. Previše toga. Prebrzo.

Ovaj toranj bio je zbog nečega čudan. Iako viša i šira od one u kojoj sam se probudio, građevina je imala samo jedan prozor - otvoreni lučni prolaz na visini od trideset metara. Još zanimljivije, prvobitni ulaz bio je zazidan. Posle svih onih sezona koje sam proveo kao zidar i tesar pod Avrolom Hjumom, nagađao sam da su vrata zazidana pre nego što je ovaj kraj napušten jedan vek ranije - ali ne mnogo pre toga.

Ni danas ne znam šta je to u toj zgradi privuklo moju radoznalost kada sam tog popodneva mogao da istražujem toliko ruševina - ali bio sam radoznao. Sećam se da sam digao pogled uz strmo brdo iza tornja i primetio gustiš lisnate čalme koja se uvijala iza i oko tornja kao bršljan debele kore. Čovek bi mogao da se uzvere uz brdo i da uđe u gustiš čalme odmah... tamo... a onda da otpuzi po onoj grani i

dođe na dohvat ruke od praga tog usamljenog tornja.

Ponovo sam zavrteo glavom. To je bila besmislica. U najboljem slučaju, takva detinjasta ekspedicija završila bi se iscepanom odećom i odranim šakama. U najgorem, čovek bi sasvim lako mogao da se stropošta sa visine od trideset metara na popločano tle. I čemu rizik? Šta bi to moglo da se nalazi u starom zazidanom tornju osim paukova i paučine?

Deset minuta kasnije, nalazio sam se pri kraju izuvijane grane čalme, polako sam se pomerao i pokušavao da se držim pronalazeći udubljenja u kamenu ili dovoljno debele grane na puzavici iznad sebe. Pošto je grana rasla uz kameni zid, nisam mogao da je opkoračim. Umesto toga, morao sam da se polako krećem po njoj na kolenima - loza čalme koja je visila iznad mene bila je suviše niska da bi mi dopustila da stojim - a osećaj da sam izložen i da me nešto gura u ponor bio je zastrašujući. Svaki put kada bi jesenji vetar ojačao i zatresao lišće i grane, ja bih prestao da se pomeram i uhvatio se očajnički za granu.

Konačno sam stigao do prozora i počeo tiho da psujem, Moji proračuni - do kojih sam tako lako došao na pločniku trideset metara niže - bili su donekle pogrešni. Grana čalme ovde je bila gotovo tri metra ispod praga otvorenog prozora. Na ovoj kamenoj površini nije bilo pogodnih udubljenja za oslonac. Ako želim da stignem do praga, moraću da skočim i ponadam se da ću uspeti da se uhvatim za njega. To bi bilo bezumno. Ništa u tom tornju nije moglo da opravda takav rizik.

Sačekao sam da vetar zamre, čučnuo i skočio. U jednoj mučnoj sekundi moji savijeni prsti grebali su unazad po trošnom kamenu i prašini, kidajući mi nokte, ne pronalazeći oslonac, ali onda naiđoše na trule ostatke starog prozorskog praga i uhvatiše se za njih. Povukoh se naviše, uz dahtanje i cepanje tkanine košulje iznad laktova. Meke cipele koje mi je A. Betik ostavio grebale su po kamenu ne bi li pronašle uporište.

A onda se nađoh gore, sklupčan na prozorskoj izbočini, pitajući se kako ću, do đavola, uspeti da se vratim na granu čalme. Moja zabrinutost zbog toga pojačala se sekund kasnije, kada sam se zapiljio u zamračenu unutrašnjost tornja.

"Sveca ti jebem", šapnuh nikome određenom. Odmah ispod prozorske izbočine za koju sam se držao, nalazila se stara drvena platforma, ali toranj je praktično bio prazan. Sunce koje je naviralo kroz prozor obasjavalo je delove crvotočnog stepeništa iznad i ispod platforme, koje se pružalo u spirali oko unutrašnjosti tornja slično puzavicama čalmi koje su obavile spoljašnjost, ali središte tornja bilo je u gustoj tami. Pogledah načas gore i ugledah trunčice sunčeve svetlosti kroz nešto što je verovatno predstavljalo privremeni drveni krov nekih trideset metara iznad i shvatih da ovaj toranj nije ništa drugo do malo ulepšani silos za žito - džinovski kameni cilindar visok šezdeset metara. Nije ni čudo što mu je trebao samo jedan prozor. Nije ni čudo što su vrata bila zazidana još pre evakuacije Endimiona.

I dalje održavajući ravnotežu na prozorskom pragu, bez poverenja u trulu platformu unutra, zavrteh glavom poslednji put. Jednog dana ću poginuti zbog svoje radoznalosti.

A onda, dok sam još čkiljio u tamu toliko drugačiju od bogate popodnevnne sunčeve svetlosti napolju, shvatih da je unutrašnjost previše tamna. Nisam mogao da vidim zid niti spiralno stepenište sa druge strane. Shvatih da raštrkana sunčeva svetlost tu obasjava kamenu unutrašnjost, da mogu da vidim deo crvotočnog stepeništa tamo, kao i da je puni cilindar unutrašnjosti vidljiv nekoliko metara iznad mene - ali ovde, na visini na kojoj sam se nalazio, najveći deo unutrašnjosti jednostavno nije... postojao.

"Hriste", šapnuh. Nešto je ispunjavalo prostor unutar ove mračne kule.

Lagano, pazeći da najveći deo težine držim na rukama koje su mi još bile na prozorskom pragu, spustih se na unutrašnju platformu. Drvo je zaškripalo, ali činilo se da je dovoljno čvrsto. Držeći se i dalje za prozorski ram, prebacih nešto težine na stopala i okrenuh se da pogledam.

I opet mi je bio potreban skoro čitav minut da shvatim u šta to gledam. Unutrašnjost tornja ispunjavao je svemirski brod smešten kao metak u komoru burenceta staromodnog revolvera.

Spustivši sada čitavu težinu na platformu, gotovo ne mareći hoće li izdržati, kročih napred da bih bolje video.

Brod nije bio visok po standardima svemirskih letelica - možda

pedeset metara - i bio je vitak. Metal oplata - ako je to uopšte bio metal - bio je mat crne boje i kao da je upijao svetlost. Nije bilo vidljivog sjaja niti odraza. Razabrao sam obris broda mahom tako što sam pogledao u kameni zid iza njega i uočio gde kamen i odbijena svetlost prestaju.

Ni za trenutak nisam sumnjao da je u pitanju svemirski brod. Bilo je to gotovo isuviše očigledno. Jednom sam pročitao da mala deca na stotinama svetova i dalje crtaju kuće tako što naškrabaju kutiju sa piramidom na vrhu i dimom koji se u spirali diže iz pravougaonog dimnjaka - svejedno da li ta deca žive u organski gajenim stambenim mahunama visoko u rezidencijalnim RNK krošnjama. Slično tome, ona i dalje crtaju planine kao piramide slične Materhornu, bez obzira na to da li njima najbliže planine više podsećaju na zaobljena brda ovde, u podnožju visoravni Pinion. Ne znam šta je taj članak naveo kao razlog za ovu pojavu - pamćenje rase, možda, ili predodređenost mozga za određene simbole.

Stvar u koju sam gledao, čkiljio i video uglavnom kao negativni prostor, nije toliko bila svemirski brod koliko SVEMIRSKI BROD.

Video sam slike najstarijih raketa sa Stare Zemlje - pre Paksa, pre Pada, pre Hegemonije, pre Hedžire... do đavola, gotovo pre Svega - i one su ličile na ovo zaobljeno crnilo. Visoke, tanke, sužene na oba kraja, šiljate na vrhu, sa perajima u podnožju - gledao sam u mozgom predodređenu, rasno upamćenu, simbolički savršenu sliku SVEMIRSKOG BRODA.

Na Hiperionu nisu postojali privatni ili zagubljeni svemirski brodovi. U to sam bio siguran. Svemirske letelice, čak i one jednostavne, međuplanetne, bile su naprosto preskupe i previše retke da bi se ostavile da leže okolo u starim kamenim tornjevima. Postojalo je doba, vekovima pre Pada, kada su resursi Mreže Svetova izgledali neiscrpni, pa je možda i bilo mnoštvo svemirskih letelica - vojnih letelica SILE, diplomatskih letelica Hegemonije, letelica planetnih vlada, korporacijskih, zadužbinskih, istraživačkih, pa čak i nekoliko privatnih brodova koji su pripadali hipermilijarderima - ali čak i u to doba, samo je planetna privreda mogla da priušti sebi izgradnju jednog zvezdanog broda. U moje vreme - i u vreme moje majke i babe i njihovih majki i baba - samo je

Paks, taj konzorcijum Crkve i sirove međuzvezdane vlade, mogao sebi da dopusti bilo kakve svemirske brodove. A nijedan pojedinac u poznatoj Vaseljeni - pa čak ni Njegova Svetost na Pacemu - nije mogao sebi da priušti privatni zvezdani brod.

A ovo je bio zvezdani brod. Znao sam to. Ne pitajte me kako, ali znao sam to.

Ne obraćajući pažnju na njihovo strašno stanje, počeh da se spuštam spiralnim stepenicama. Oplata se nalazila na četiri metra od mene. Neprobojno crnilo izazivalo je u meni vrtoglavicu. Negde na polovini puta oko unutrašnjosti tornja i petnaest metara ispod mene, jedva vidljiva pre nego što bi je ovalno crnilo zaklonilo, jedna platforma pružala se gotovo do same oplata.

Strčah do nje. Jedan truli stepenik uistinu puče poda mnom, ali kretao sam se toliko brzo da sam ga prenebregao.

Tu, na platformi, nije bilo ograde i ona se pružala kao daska skakaonice. Kada bih pao sa nje, gotovo sigurno bih polomio kosti i ostao da ležim u crnilu zaptivenog tornja. Nisam ni pomislio na to kada sam kročio tamo i priljubio dlan uz oplatu broda.

Oplata je bila topla. Nisam imao osećaj da je to metal - više je ličila na glatku kožu nekog usnulog bića. Da bi ta opsena bila potpuna, u oplati se osećalo jedva primetno kretanje i vibriranje - kao da brod diše, kao da osećam pod dlanom otkucaje srca.

Najednom, ispod moje šake nešto se zaista pokrenu i oplata jednostavno spade i presavi se u stranu - nije se mehanički digla kao neki portali koje sam ranije video, a svakako se nije zanjihala na šarkama - već se jednostavno presavila i uklonila sa puta, kao usne povučene unazad.

Svetla se upališe. Unutrašnji hodnik - sa tavanicom i zidovima organskim poput slike nekog mehaničkog grla - bio je blago osvetljen.

Oklevao sam oko tri nanosekunde. Moj život je godinama bio miran i predvidiv kao život većine ljudi. Ove nedelje nenamerno sam ubio čoveka, osudili su me i pogubili, da bih se probudio u Grandaminom omiljenom mitu. Zašto sad da stanem?

Kročih u svemirski brod i vrata se presaviše i zatvoriše iza mene nalik na gladna usta koja se zatvaraju oko zalogaja.

Hodnik broda nije izgledao onako kako bih ga ja zamislio. Uvek sam mislio da je unutrašnjost svemirske letelice nalik na skladišni prostor brodova koji su prevozili vojnike našeg puka teritorijalnih snaga preko mora do Ursusa: od sivog metala, sa zakivcima, izlizanim kopcima i šištavim cevima za paru. Ništa od toga nije se ovde moglo videti. Hodnik je bio gladak, ovalan i gotovo bez ičega, izuzev unutrašnjih pregrada prekrivenih bogatim drvetom, toplim i organskim poput ljudskog mesa. Ako je i postojala vazдушna komora, ja je nisam video. Skrivena svetla palila su se ispred mene dok sam išao napred, da bi se gasila posle mog prolaska, ostavljajući me u malom krugu svetlosti sa tamom ispred i iza mene. Znao sam da brod ne može da ima poprečni presek širi od deset metara, ali zbog blage zakrivljenosti ovog hodnika činilo se da je unutra širi nego spolja.

Hodnik se okončao na mestu koje mora da je predstavljalo središte broda: kod otvorenog okna sa centralnim metalnim stepeništem koje se u spirali pružalo naviše i naniže u tamu. Spustih stopalo na prvi stepenik i svetla se upališe negde iznad. Nagađajući da se zanimljiviji deo broda nalazi gore, počeh da se penjem.

Sledeća paluba ispunjavala je čitav krug broda i tu se nalazila antička holojama, od onih kakve sam viđao u starim knjigama, gomila stolica i stolova u stilu koji nisam mogao da prepoznam, kao i koncertni klavir. Sada bi trebalo da kažem da verovatno ni jedna jedina osoba među deset hiljada njih koje su rođene na Hiperionu ne bi mogla da prepozna klavir u tom predmetu - pogotovo ne koncertni klavir. I moja majka i Grandam strasno su se zanimale za muziku i jedan klavir ispunjavao je dosta prostora u našem električnom karavanu. Mnogo sam puta čuo kako se moji stričevi ili deda žale zbog težine i nezgodnog oblika tog instrumenta - zbog svih tih džula energije upotrebljenih za prenošenje tog teškog prehedžirskog aparata preko pustopoljina Akvile i zbog toga što je zdravom razumu bilo daleko bliže i efikasnije da se poseduje džepni sintisajzer koji može da stvori muziku bilo kog klavira... ili bilo kog drugog instrumenta. Ali majka i Grandam bile su uporne - ništa nije moglo da se meri sa zvukom pravog klavira, bez obzira na to koliko puta je

morao da se štimuje posle prevoza. A ni deda ni stričevi nisu se žalili kada je Grandam svirala Rahmanjinova, Baha ili Mocarta uveče, kraj logorske vatre. Od te starice sam saznao za velike klavire i njihovu istoriju - uključujući i prehedžirske koncertne klavire. A sada sam gledao jedan od njih.

Zanemarivši holojamu i nameštaj, zanemarivši ovalni panoramski zid kroz koji se video samo tamni kamen unutrašnjosti tornja, priđoh koncertnom klaviru. Zlatnim slovima iznad klavijature pisalo je STEJNVEJ. Tiho zviznuh i pomilovah dirke prstima, ne usuđujući se još da pritisnem neku od njih. Prema Grandam, ova firma prestala je da proizvodi klavire pre Velike Greške iz '08, a nijedan nije proizveden posle Hedžire. Dodirivao sam instrument star najmanje hiljadu godina. Stejnvej i Stradivarijus bili su mitovi među ljubiteljima muzike. Kako je to moguće? - pitao sam se, dok su mi prsti još prelazili preko dirki koje kao da su bile od legendarne slonovače - od kljova izumrlog stvorenja zvanog slon. Ljudska bića poput starog pesnika u tornju možda su i mogla da prežive iz prehedžirskih dana - Polsenovi tretmani i kriogensko skladištenje mogli su teorijski da se pobrinu za to - ali predmeti od drveta, žice i slonovače imali su malo izgleda da prevale to dugo rastojanje kroz vreme i prostor.

Moji prsti odsviraše akord: C-E-G-H. A onda C-dur. Ton je bio besprekoran, akustika svemirskog broda savršena. Grandam je morala da štimuje naš stari pijanino posle svakog putovanja od nekoliko milja preko pustopoljina, ali ovaj instrument izgledao je savršeno naštimovan posle bezbroj svetlosnih godina i vekova putovanja.

Izvukoh klupicu, sedoh i započeh da sviram F_r Elise. Bila je to sentimentalna, jednostavna melodija, ali činilo se da odgovara tišini i samotnosti ovog tamnog mesta. I zaista, svetla kao da su se prigušila oko mene dok su tonovi ispunjavali kružnu prostoriju i naizgled odjekivali duž tamnog okna sa stepeništem. Dok sam svirao, mislio sam na majku i Grandam, kao i na to kako one nikada ne bi mogle da pretpostave da će moji rani časovi klavira dovesti do ovog solo izvođenja u skrivenom svemirskom brodu. Tuga tih misli kao da je ispunila muziku koju sam svirao.

Kada sam završio, povukao sam brzo prste sa klavijature, gotovo kao krivac, zgranut zbog toga što sam bio toliko bezobrazan da tako jadno odsviram jednu tako jednostavnu melodiju na ovom izvrsnom klaviru, na ovom daru iz prošlosti. Sedeo sam za trenutak u tišini i razmišljao o brodu, o starom pesniku i o sopstvenom mestu u ovom ludom poretku stvari.

"Veoma lepo", reče tihi glas iza mene.

Priznajem da sam poskočio. Nisam čuo da se neko popeo ili sišao niz stepenice, nisam osetio da je iko ušao u prostoriju. Naglo sam okrenuo glavu.

U prostoriji nije bilo nikoga.

"Odavno nisam čuo da neko svira tu melodiju", začu se glas ponovo. Kao da je dopirao iz središta prazne prostorije. "Moj prethodni putnik više je voleo Rahmanjinova."

Spustih ruke na rub klupice kako bih se pribrao i pomislih na sva glupa pitanja čije bih postavljanje mogao da izbegnem.

"Jesi li ti brod?" upitah, ne znajući je li to pitanje glupo ili nije, ali sa željom da dobijem odgovor.

"Naravno", začu se odgovor. Glas je bio tih, ali neodređeno muški. Razume se, i ranije sam čuo mašine kako govore - takve stvari su tu od pamtiveka - ali nikada neku koja bi zaista mogla da bude inteligentna. Crkva i Paks zabranili su prave AI-je pre više od dva veka, a pošto je videla kako je TehnoSrž pomogla Proteranima da unište Hegemoniju, većina od onih triliona ljudi na hiljadama razorenih svetova od srca se složila sa tim. Shvatih da je i moje programiranje u tom pogledu imalo učinka: pomisao na to da razgovaram sa zaista razumnim uređajem stegla mi je grlo i ovlažila dlanove.

"Ko je bio tvoj... ah... prethodni putnik?" rekoh.

Nastade kratka pauza. "Taj gospodin bio je opšte poznat kao Konzul", reče brod konačno. "Najveći deo života proveo je kao diplomata Hegemonije."

Sada je na mene došao red da oklevam pre nego što progovorim. Palo mi je na pamet da mi je možda 'pogubljenje' u Port Romensu samo zbrljalo neurone do te mere da sam mislio da živim u jednoj od Grandaminih epskih poema.

"Šta se dogodilo sa Konzulom?" upitah.

"Umro je", reče brod. Učinilo mi se da mu u glasu čujem jedva primetan prizvuk žaljenja.

"Kako?" rekoh ja. Na kraju Speva starog pesnika, posle Pada Mreže Svetova, Konzul Hegemonije vratio se brodom u Mrežu. Ovim brodom? "Gde je umro?" dodadoh. Prema Spevu, brod kojim je Konzul Hegemonije napustio Hiperion nosio je u sebi ličnost drugog kibrida Džona Kitsa.

"Ne mogu da se setim gde je Konzul umro", reče brod. "Sećam se samo da je umro i da sam se ja vratio ovde. Pretpostavljam da je takvo uputstvo bilo u to vreme programirano u mojoj komandnoj memoriji."

"Imaš li ti ime?" upitah, sa blagom željom da saznam pričam li ja to sa AI ličnošću Džona Kitsa.

"Ne", reče brod. "Samo brod." Ponovo nastade nešto više nalik na pauzu nego na običnu tišinu. "Mada, kao da se prisećam da sam u jednom trenutku imao ime."

"Je li ono bilo Džon?" upitah ja. "Ili Džoni?"

"Možda i jeste", odvrati brod. "Pojediniosti su nejasne."

"Zbog čega je tako?" upitah ponovo ja. "Da li ti je memorija u kvaru?"

"Ne, ni najmanje", reče brod. "Koliko mogu da zaključim, pre otprilike dve stotine standardnih godina došlo je do nekog traumatičnog događaja koji mi je izbrisao određene delove memorije, ali posle toga moja memorija i druga svojstva sasvim su besprekorni."

"Ali ti se ne sećaš tog događaja? Traume?"

"Ne", reče brod, sasvim veselo. "Verujem da se to dogodilo otprilike u isto vreme kada je Konzul umro, a ja se vratio na Hiperion, ali nisam siguran."

"A posle toga?" rekoh ja. "Posle povratka, bio si skriven u ovom tornju?"

"Da", reče brod. "Bio sam neko vreme u Gradu Pesnika, ali najveći deo protekla dva lokalna veka proveo sam ovde."

"Ko te je doveo ovamo?"

"Martin Silenus", reče brod. "Pesnik. Danas ste ga upoznali."

"Znaš za to?" reko.

"Oh, da", reče brod. "Ja sam dao Č. Silenusu podatke o vašem suđenju i pogubljenju. Ja sam mu pomogao da podmiti zvaničnike i da prenese vaše usnulo telo ovamo."

"Kako si ti učinio?" upitah ja, pošto je slika ovog masivnog, arhaičnog broda koji razgovara telefonom bila previše besmislena.

"Hiperion nema pravu datasferu", reče brod, "ali ja pratim sve slobodne mikrotalasne i satelitske komunikacije, kao i određene 'bezbedne' fiberoptičke i mežerske veze na koje sam se priključio.

"Dakle, ti si uhoda starog pesnika", reko ja.

"Da", odvrati brod.

"A šta znaš o planovima starog pesnika u vezi sa mnom?" upitah, okrenuvši se ponovo prema klavijaturi i započevši Bahov Vazduh na G-žici.

"Č. Endimione", reče neki drugi glas iza mene.

Prekinuh sa sviranjem i okrenuh se da bih ugledao A. Betika, androida, koji je stajao na vrhu kružnog stepeništa.

"Moj gospodar se zabrinuo da ste se izgubili", reče A. Betik. "Došao sam da vam pokažem kako da se vratite u toranj. Imate taman toliko vremena da se obučete za večeru."

Slegnuh ramenima i priđoh oknu sa stepeništem. Pre nego što sam pošao sa plavokošcem niz stepenice, okrenuh se i reko prostoriji u kojoj su se svetla gasila: "Bilo je lepo razgovarati sa tobom, Brode."

"Bilo mi je zadovoljstvo što sam vas upoznao, Č. Endimione", reče brod. "Videćemo se ponovo, vrlo brzo."

7.

Bakljobrodovi Baltazar, Melkior i Gaspar nalaze se na udaljenosti od čitave AJ od orbitalnih šuma u plamenu i još usporavaju oko bezimenog sunca kada Majka Zapovednik Stoun zvonu na portalu odaje Oca Kapetana De Soje kako bi ga obavestila da su kuriri vaskrsnuti.

"U stvari, samo je jedan uspešno vaskrsnut", ispravlja se ona dok lebdi pred otvorenim vratima.

Lice Oca Kapetana de Soje se trza. "Da li je... taj neuspešni... vraćen u komoru za vaskrsavanje?" pita.

"Još nije", kaže Stounova. "Otac Sapjeha je sa preživelim."

De Soja klima glavom. "Paks?" pita, u nadi da će biti tako. Vatikanski kuriri donose više nevolja nego vojni.

Majka Zapovednik Stoun odmahuje glavom. "Obojica su iz Vatikana. Otac Gavronski i Otac Vandris. Obojica Hristovi Legionari."

De Soja uspeva da ne uzdahne samo zahvaljujući naporu volje. Hristovi Legionari gotovo da su sasvim zamenili liberalnije Jezuite tokom vekova - njihova moć jačala je u Crkvi u veku pre Velike Greške - i nije nikakva tajna da ih Papa koristi kao udarne trupe za teške zadatke unutar hijerarhije Crkve. "Koji je preživeo?" pita on.

"Otac Vandris." Stounova baca pogled na svoj komlog. "Do sada je trebalo da ga već ožive, ser."

"Vrlo dobro", kaže De Soja. "Podesite unutrašnje polje na jedan-g u 06:45. Dopremite kapetane Herna i Bulezovu ovamo i prenesite im moje komplimente. Molim vas da ih otpratite napred, do sale za sastanke. Ja ću biti sa Vandrisom dok se ne okupimo."

"Razumem", kaže Majka Zapovednik Stoun i odbacuje se.

Soba za oživljavanje ispred komore za vaskrsavanje više liči na kapelu nego na ambulantu. Otac Kapetan De Soja klanja se pred oltarom, pa se pridružuje Ocu Sapjehi kraj bolničkog ležaja, gde kurir sedi uspravno. Sapjeha je stariji od većine članova posade Paksa - najmanje sedamdeset standardnih godina - i meki halogeni snopovi odbijaju se od njegovog golog skalpa. De Soja je oduvek smatrao da je brodski kapelan plahe naravi i da nije mnogo bistar, baš kao ni

nekoliko parohijskih sveštenika koje je poznavao kao dečak.

"Kapetane", pozdravlja ga kapelan.

De Soja klima glavom i prilazi čoveku na ležaju. Otac Vandris je mlad - možda u svojim poznim standardnim dvadesetim - i njegova tamna kosa dugačka je i ukovrdžana po najnovijoj vaticanskoj modi. Ili bar po modi koja je nastupala kada je De Soja poslednji put video Pacem i Vatikan; vremenski dug od tri godine već se nakupio za dva meseca koliko su proveli na ovom zadatku.

"Oče Vandris", kaže De Soja, "čujete li me?"

Mladić na ležaju klima glavom i stenje. Teško je ovladati jezikom u prvih nekoliko minuta posle vaskrsenja. Ili je tako bar De Soja čuo.

"Pa", kaže kapelan, "bolje da vratim drugo telo u komoru." On se mršti na De Soju kao da je kapetan lično kriv za to neuspelo vaskrsenje. "Prava šteta, Oče Kapetane. Proći će nedelje - možda meseci - pre nego što budemo mogli uspešno da vaskrsnemo Oca Gavronskog. To će za njega biti veoma bolno."

De Soja klima glavom.

"Želite li da ga vidite, Oče Kapetane?" uporan je kapelan. "Telo se... pa... jedva može prepoznati kao ljudsko. Unutrašnji organi su sasvim vidljivi i potpuno..."

"Obavljajte svoju dužnost, Oče", kaže De Soja tiho. "Voljno."

Otac Sapjeha ponovo se mršti kao da namerava da odgovori, ali u tom trenutku oglašava se sirena gravitacije i oba muškarca moraju da se orijentišu tako da im stopala dodiruju pod kada se unutrašnje zaštitno polje ponovo ustroji. Onda gravitacija lagano raste do jedan-g, Otac Vandris tone dublje u jastuke na ležaju, a kapelan izlazi kroz vrata. I posle samo jednog dana pri nula-g, povratak gravitacije izgleda kao teret.

"Oče Vandris", kaže De Soja tiho. "Čujete li me?"

Mladić klima glavom. U očima mu se vidi koliki bol trpi. Čovekova koža presijava se kao da je mu upravo presađena - ili kao da je novorođenče. Njegova put De Soji izgleda ružičasto i odrano, gotovo opečeno, a kruciforma na kurirovim grudima modra je i dvostruko veća nego inače.

"Znate li gde se nalazite?" šapuće De Soja. Ili ko ste? - dodaje u mislima. Postvaskrsna zbrkanost može da potraje nekoliko sati ili

dana. De Soja zna da su kuriri obučavani da prevaziđu tu zbrkanost, ali zar se iko može obučiti za smrt i ponovno oživljavanje? De Sojin instruktor u semeništu jednom je to jasno rekao: "Ćelije pamte umiranje, to da su bile mrtve, čak i ako um to ne čini."

"Sećam se", šapuće Otac Vandris i glas mu zvuči podjednako hrapavo kao što izgleda njegova koža. "Vi ste Kapetan De Soja?"

"Otac Kapetan De Soja. Da."

Vandris pokušava da se podupre laktom i ne uspeva. "Bliže", šapuće, preslab da bi podigao glavu sa jastuka.

De Soja se naginje bliže. Drugi sveštenik blago miriše na formaldehid. Samo su određeni pripadnici klera upućeni u prave misterije vaskrsavanja, a De Soja je odabrao da ne bude među njima. On bi mogao da obavi krštenje, da pričest ili izvrši osvećenje - kao kapetan zvezdanog broda imao je više prilika za potonje nego za prvo - ali nikada nije prisustvovao Sakramentu Vaskrsenja. Nema pojma o procesu koji se tu odvija, izuzev čuda ovaploćenog u kruciformi, niti kako se čovekovo uništeno i sabijeno telo, njegovi neuroni u raspadanju i razbacana moždana masa, mogu ponovo pretvoriti u ljudsko obličje koje sada vidi pred sobom.

Vandris počinje da šapuće i De Soja mora da se nagne još bliže, tako da usne vaskrsnutog sveštenika gotovo dodiruju De Sojino uho.

"Moramo... razgovarati..." uspeva Vandris da izusti uz veliki napor.

De Soja klima glavom. "Zakazao sam brifing za petnaest minuta. Moja druga dva brodska kapetana biće tamo. Vama ćemo obezbediti hoverstolicu i..."

Vandris odmahuje glavom. "Bez... sastanka. Poruka... samo... za vas."

De Sojino lice ostaje bezizražajno. "U redu. Želite li da sačekate dok ne budete..."

Ponovo odmahivanje glave ispunjeno agonijom. Koža sveštenikovog lica vlažna je i nabrana, kao da se kroz nju naziru mišići. "Sada..." šapuće.

De Soja se naginje bliže i čeka.

"Morate... uzeti... kurirski brod... arhandeo... smesta...", dahće Vandris. "Programiran je za odredište."

De Sojino lice i dalje je bezizražajno, ali on razmišlja: Dakle, sleduje mi bolna smrt od ubrzanja. Dragi Isuse, zar nisi mogao da me lišiš ovog pehara?

"Šta da kažem ostalima?"

Otac Vandris odmahuje glavom. "Ne govorite im ništa. Poverite komandu nad... Baltazarom... svom izvršnom oficiru. Zapovedništvo nad udarnom jedinicom prenesite Majci Kapetanu Bulez. Udarne jedinice MAGI imaće... druga... naređenja."

"Hoću li ja biti obavešten o tim drugim naređenjima?" pita De Soja. Vilica ga boli od napora da zvuči smireno. Do pre trideset sekundi, opstanak i uspeh ovog broda, ove udarne jedinice, bili su ključni razlog njegovog postojanja.

"Ne", kaže Vandris. "Ta... naređenja... se... vas... ne tiču."

Vaskrsnuti sveštenik bled je od bola i iscrpljenosti. De Soja shvata da oseća izvesno zadovoljstvo zbog toga i odmah izgovara kratku molitvu za oproštaj.

"Moram smesta da krenem", ponavlja De Soja. "Mogu li poneti nešto svojih ličnih stvari?" Misli na malu porcelansku figuru koju mu je sestra dala neposredno pre svoje smrti na Renesansi Vektor. Taj krhki komad, zaključan u kocki stazisa za vreme manevara pod visokim g, sa njim je tokom svih godina koje je proveo u svemiru.

"Ne", kaže Otac Vandris. "Krenite... smesta. Ne nosite ništa."

"To je po naređenju..." zanima se De Soja.

Vandris se mršti u grimasi bola. "To je po direktnom naređenju Njegove Svetosti, Pape Julija XIV", kaže kurir. "Ovo je... prioritet Omega... i poništava sva naređenja vojne komande Paksa ili Komande Flote. Da... li... razumete... Oče... Kapetane... de... Soja?"

"Razumem", kaže Jezuit, poslušno pognuvši glavu.

Kurirski brod klase arhandeo nema ime. De Soja nikada nije smatrao da su bakljobrodovi lepi - u obliku tikve, sa komandnim i naoružanim modulom patuljastim spram ogromnog Hokingovog pogona i sfere za fuzioni potisak unutar sistema - ali u poređenju sa njima arhandeo je baš ružan. Kurirski brod je masa asimetričnih sfera, dodehadrona, prikačenih delova, strukturnih kablova i nadograđenih Hokingovih pogona, sa putničkom kabinom koja kao

da je u poslednju tren strpana usred svih tih gluposti.

De Soja se nakratko sastao sa Hernom, Bulezovom i Stounovom, objasnio im samo da ga zovu i preneo komandu novim - i zapanjenim - kapetanima udarne jedinice i Baltazara, a onda uzeo mahunu-jednosed za prevoz do arhandela. De Soja je pokušao da se ne osvrće za svojim voljenim Baltazarom, ali u poslednjem trenutku pre spajanja sa kurirom, okrenuo se i sa čežnjom pogledao ka bakljobrodu, čiji je ovalni bok sunčeva svetlost obojila u srpasti osvit iznad nekog ljupkog sveta, a onda se odlučno okrenuo.

Po ulasku on vidi da arhandeo poseduje samo najgrublje moguće taktičke komande, manuelne kontrole i most. Unutrašnjost komandne mahune nije mnogo veća od De Sojine skućene odaje na Baltazaru, mada je ovaj prostor pretrpan kablovima, vodovima od optičkih vlakana, tehničkim disključevima, a tu su i dva ležaja za ubrzanje. Jedini preostali prostor jeste majušna navigaciona prostorija koja ujedno služi kao garderoba.

Ne, vidi De Soja odmah, ležajevi za ubrzanje nisu standardni. To su netapacirane čelične tacne ljudskog oblika, više nalik na stolove za obdukciju nego na ležajeve. Tacne imaju izdignuti rub - da se fluid ne bi prelio pod visokim-g, siguran je - i on shvata da će se jedino kompenzujuće zaštitno polje u brodu nalaziti oko ovih ležajeva - da bi sprečilo lebdenje smrvljenog mesa, kostiju i moždane materije u intervalima pri nula-g posle konačnog usporavanja. De Soja vidi brizgalice tamo gde je ubačena voda ili neki rastvor za čišćenje kako bi pri velikoj brzini očistio čelik. Rastvor nije bio sasvim uspešan u tome.

"Ubrzanje za dva minuta", kaže metalni glas. "Sada se vežite."

Nema ljubaznosti, misli De Soja. Čak ni obično 'molim'.

"Brode?" kaže on. Zna da nijednoj pravoj AI nije dopušten pristup na brodove Paksa - štaviše, AI su zabranjeni svuda u ljudskom svemiru koji je pod kontrolom Paksa - ali on smatra da je Vatikan možda mogao da napravi izuzetak na jednom svom kurirskom brodu klase arhandeo.

"Jedan minut i trideset sekundi do početnog ubrzanja", čuje se metalni glas i De Soja shvata da razgovara sa mašinom-idiotom. Žuri da se veže. Remenje je široko, debelo i gotovo sasvim sigurno služi

više za ukras. Zaštitno polje će ga sačuvati - ili, bolje rečeno, sačuvaće njegove ostatke - na jednom mestu.

"Trideset sekundi", kaže idiotski glas. "Stavljam vam do znanja da će C-plus prelazak biti smrtonosan."

"Hvala", kaže Otac Kapetan Federiko de Soja. Srce mu lupa toliko snažno da može da ga čuje u ušima. Svetla trepere u raznim instrumentima. Ništa ovde nije predviđeno za preuzimanje kontrole od strane ljudi, pa ih De Soja prenebregava.

"Petnaest sekundi", kaže brod. "Sada biste mogli da se pomolite."

"Jebi se", kaže De Soja. Molio se otkad je napustio prostoriju u kojoj se oporavljao kurir. Sada dodaje i poslednju molitvu za oprostaj zbog prostakluka.

"Pet sekundi", čuje se glas. "Više neće biti nikakve komunikacije. Neka vas Bog blagoslovi i ubrza vaše vaskrsenje, u ime Hristovo."

"Amin", kaže Otac Kapetan De Soja. Zatvara oči dok brod počinje da ubrzava.

8.

Veče se brzo spustilo u razrušenom gradu Endimionu. Posmatrao sam kako se poslednje jesenje svetlo muti i zamire, sa svoje osmatračnice u tornju, gde sam se probudio početkom ovog beskrajnog dana. A. Betik me je poveo natrag, otpratio me do sobe, gde je otmena, ali jednostavna večernja odeća - mrke pamučne pantalone koje su se sužavale odmah ispod kolena, bela lanena bluza sa malo nabranim rukavima, crni kožni prsluk, crne čarape, meke crne kožne čizme i zlatna narukvica - još ležala na krevetu. Android mi je takođe pokazao toalet i kupatilo sprat niže i rekao mi da mogu da koristim debeli pamučni ogrtač koji je visio na vratima. Zahvalio sam mu, okupao se, osušio kosu, odenuo sve što se tamo nalazilo sa izuzetkom zlatne narukvice i sačekao kraj prozora dok je večernja svetlost sve više poprimala boju zlata i postajala sve vodoravnija, a senke se prikradale sa brda iznad univerziteta. Kada je svetlost zamrla toliko da su se senke razbežale, a najsjajnije zvezde Labuda postale vidljive iznad planina na istoku, A. Betik se vratio.

"Je li vreme?" upitah ja.

"Ne još, ser", odgovori android. "Ranije ste zahtevali da se vratim kako bismo mogli da razgovaramo."

"Aaa, da", rekoh i mahnuh ka krevetu, koji je bio jedini komad nameštaja u sobi. "Sedi."

Plavokožac nastavi da stoji kraj vrata. "Odgovara mi da stojim, ser."

Prekrstih ruke i naslonih se na prozorski prag. Vazduh koji je ulazio kroz otvoreni prozor bio je svež i mirisao je na čalmu. "Ne moraš da mi se obraćaš sa 'ser'", rekoh. "Dovoljno je Rol." Zastao sam. "Osim ako nisi programiran da govoriš sa... ah..." Nameravao sam da kažem sa 'ljudskim bićima', ali nisam želeo da se A. Betiku učini kako mislim da on nije ljudsko biće. "...da tako govoriš sa drugima", završih trajavo.

A. Betik se osmehnu. "Ne, ser. Ja uopšte nisam programiran... ne kao mašina. Izuzev nekoliko sintetičkih poboljšanja - na primer, zbog

povećanja snage ili otpornosti na zračenje - ja nemam veštačkih delova. Samo su me naučili poštovanju drugih kako bih mogao da ispunim svoju ulogu. Mogao bih da vas zovem Č. Endimion, ako vam se tako više dopada."

Slegnuh ramenima. "Nije važno. Izvini. Nemam pojma o androidima."

Osmeh se ponovo vrati na tanke usne A. Betika. "Nema potrebe za izvinjavanjem, Č. Endimione. Danas je u životu vrlo malo ljudi koji su videli nekog pripadnika moje rase."

Moje rase. Zanimljivo. "Pričaj mi malo o svojoj rasi", rekoh ja. "Zar biofakturisanje androida nije bilo nezakonito na Hiperionu?"

"Jeste, ser", reče on. Primetio sam da stoji u paradnom stavu na mestu voljno i zapitao se dokono da li je ikada služio u nekoj vojnoj formaciji. "Biofakturisanje androida bilo je nezakonito na Staroj Zemlji i mnogim svetovima-kolevkama u Hegemoniji, ali Svestvar je dopuštala biofakturisanje određenog broja androida radi korišćenja u Zabačenosti. Hiperion je u to doba bio deo Zabačenosti."

"I dalje je", rekoh ja.

"Jeste, ser."

"Kada si ti biofakturisan? Na kojim si svetovima živeo? Kakve su bile tvoje dužnosti?" pitao sam. "Ako ti ne smeta što pitam."

"Nimalo, Č. Endimione", reče on tiho. Androidov glas imao je u sebi prizvuk dijalekta koji je za mene bio nov. Sa drugog sveta. Drevan. "Stvoren sam u godini 26. A.D.C. po vašem kalendaru."

"U dvadeset petom veku nove ere.", rekoh ja. "Pre šest stotina devedeset četiri godine."

A. Betik ćutke klimnu glavom.

"Dakle, ti si rođen... biofakturisan... posle uništenja Stare Zemlje", rekoh više sebi nego androidu.

"Da, ser."

"A da li je Hiperion bio tvoje prvo... ah... radno odredište?"

"Ne, ser", reče A. Betik. "Prvih pola veka postojanja, radio sam na Askvitu u službi Njegovog Kraljevskog Veličanstva Kralja Artura Osmog, suverena i gospodara kraljevstva Vindzor-u-egzilu. Kada je Kralj Artur umro, zaveštao me je svom sinu, Njegovom Kraljevskom Visočanstvu, Kralju Vilijamu Dvadeset Trećem."

"Tužnom Kralju Biliju", rekoah ja.

"Da, ser."

"A jesi li došao na Hiperion kada je Tužni Kralj Bili umakao od pobune Horasa Glenon-Hajta?"

"Jesam", reče A. Betik. "U stvari, moja androidska braća i ja stigli smo na Hiperion nekih trideset dve godine pre nego što su nam se pridružili Njegovo Visočanstvo i drugi kolonisti. Ovde su nas poslali kada je general Glenon-Hajt dobio bitku za Fomalho. Njegovo Visočanstvo smatralo je da je pametno da pripremi alternativno mesto za svoje kraljevstvo u egzilu."

"I tada si sreo Martina Silenusa", podstakoh ga, pokazavši ka tavanici; zamišljao sam starog pesnika tamo gore, u mreži pupčanih vrpca za održavanje života.

"Ne", reče android. "Dužnost me nije dovodila u vezu sa Č. Silenusom u godinama kada je Grad Pesnika bio nastanjen. Imao sam to zadovoljstvo da upoznam Č. Silenusa kasnije, za vreme hodočašća u Dolinu Vremenskih Grobnica dva i po veka posle smrti Njegovog Visočanstva."

"I od tada si stalno na Hiperionu", rekoah ja. "Više od pet stotina godina na ovom svetu."

"Da, Č. Endimione."

"Jesi li besmrtn?" upitah; znao sam da je to pitanje bezobrazno, ali želeo sam odgovor.

A. Betik se blago osmehnu. "Nipošto, ser. Umreću od nesreće ili povrede isuviše ozbiljne da bih bio popravljen. Stvar je samo u tome da su, kada sam biofakturisan, moje ćelije bile nanopodešene na neku vrstu neprestanog Polsenovog tretmana, tako da sam praktično otporan na starenje i bolest."

"Da li su androidi zbog toga plavi?" upitah.

"Ne, ser", reče A. Betik. "Plavi smo zato što nijedna poznata ljudska rasa u vreme mog biofakturisanja nije bila plave boje, a moji tvorci smatrali su obaveznim da se mi vidno razlikujemo od ljudskih bića."

"Ti sebe ne smatraš ljudskim bićem?" upitah.

"Ne, ser", reče A. Betik. "Smatram sebe androidom."

Osmehnuh se sopstvenoj naivnosti. "Još se ponašaš kao da

služiš", reko. "Ali upotreba robovske androidske radne snage stavljena je van zakona širom Hegemonije pre više vekova."

A. Betik očuta.

"Zar ne želiš da budeš slobodan?" reko konačno. "Da budeš nezavisna osoba, da budeš samo svoj?"

A. Betik priđe krevetu. Pomislih da će sesti, ali on samo presavi i složi košulju i pantalone koje sam ranije nosio. "Č. Endimione", reče on, "trebalo bi da napomenem da, iako su zakoni Hegemonije umrli sa Hegemonijom, smatram sebe slobodnom osobom već više vekova."

"A opet, ti i ostali radite ovde za Č. Silenusa, u potaji", bio sam uporan.

"Da, ser, ali ja sam tako učinio zato što sam slobodno izabrao taj poziv. Stvoren sam da bih služio čovečanstvu. To umem dobro da radim. Uživam u svom radu."

"Znači, ostao si dobrovoljno ovde?" ustrajavao sam ja.

A. Betik klimnu glavom i osmehnu se načas. "Da, onoliko koliko je bilo ko od nas u mogućnosti da postupa po svojoj volji."

Uzdahnuh i odgurnuh se od prozora. Napolju je sada bilo sasvim mračno. Pretpostavljao sam da će me ubrzo pozvati na večeru kod starog pesnika. "I ostaćeš i dalje ovde kako bi se brinuo za starca sve dok on konačno ne umre", reko.

"Ne, ser", reče A. Betik. "Ne, ako me neko bude pozvao."

Zastadoh, podignutih obrva. "Zaista?" reko. "A gde ćeš poći, ako te neko bude pozvao?"

"Ako odlučite da prihvatite ovu misiju koju vam je Č. Silenus poverio, ser", reče plavokožac, "rado bih krenuo sa vama."

Kada su me odveli gore, ustanovio sam da sprat na vrhu više nije bolesnička soba; pretvorili su ga u trpezariju. Hoverležaj od meke pene nestao je, medicinskih monitora nije bilo, komunikacione konzole bile su odsutne, a tavanica je bila otvorena prema nebu. Bacio sam pogled naviše i locirao sazvežđa Labuda i Bliznakinja iskusnim okom bivšeg pastira. Mangali na visokim tronošcima nalazili su se ispred svakog prozora od vitražnog stakla i njihovi plamenovi davali su prostoriji i svetlost i toplotu. U središtu prostorije,

komunikacione konzole zamenio je trpezarijski sto dužine tri metra. Porcelan, srebro i kristal svetlucali su pri svetlu sveća koje su treperile u dva ukrašena kandelabra. Sto je bio pripremljen za obed na oba kraja. Na suprotnom kraju, Martin Silenus je čekao, već smešten u stolicu sa visokim naslonom.

Jedva sam prepoznao starog pesnika. Kao da je stresao sa sebe vekove u satima koji su prošli otkad sam ga poslednji put video. Mumija sa pergamentnom kožom i upalim očima pretvorila se u običnog starca za trpezarijskim stolom - u gladnog starca, ako je suditi po njegovom pogledu. Kada sam prišao stolu, primetio sam tanušne cevi infuzije i vlakna monitora koja su vijugala ispod stola, ali opsena da je taj čovek vraćen iz smrti u život bila je inače savršena.

Silenus se zakikota zbog izraza mog lica. "Danas po podne zatekao si me u najgorem izdanju, Role Endimione", zastruga on. Glas mu je još bio grub od starosti, ali mnogo snažniji nego ranije. "Još sam se oporavljao od svog hladnog sna." On mi pokaza da zauzmem svoje mesto na drugom kraju stola.

"Kriogenska fuga?" rekoh ja glupavo, dok sam razmotavao platnenu salvetu i spuštao je u krilo. Prošle su godine otkad sam jeo za ovako otmeno nameštenim stolom - onog dana kada sam demobilisan iz teritorijalnih snaga, otišao sam pravo u najbolji restoran u lučkom gradu Gran Čako, na poluostrvu Južna Kandža, i naručio najbolji obrok iz jelovnika, potrošivši pri tom svoju poslednju mesečnu platu. Vredelo je.

"Naravno da je to bila jebena kriogenska fuga", reče stari pesnik. "Šta misliš, kako inače provodim decenije?" On se ponovo zakikota. "Samo mi treba nekoliko dana da uhvatim ponovo brzinu posle odmrzavanja. Nisam više mlad kao nekada."

Udahnuh duboko. "Ako vam ne smeta što pitam, ser", rekoh, "koliko ste stari?"

Pesnik me je prenebregao i mahnuo je androidu - nije to bio A. Betik - koji je čekao njegov znak, da bi zatim klimnuo glavom prema stepeništu. Drugi androidi počеше da unose hranu u tišini. Napunili su mi čašu vodom. Posmatrao sam kako A. Betik pokazuje pesniku bocu vina, čeka da mu starac klimne glavom, a onda prolazi kroz

ritual, nudi mu čep i uzorak na probu. Martin Silenus je promućkao dobro vino u ustima, progutao i zagroktao. A. Betik je to shvatio kao pristanak i nasuo nam obojici po čašu.

Stigla su predjela, po dva za svakoga od nas. Prepoznao sam jakitori-pile na žaru i meku govedinu karpačo-arugule koju gaje u prostranstvima Grive. Pored toga, Silenus se poslužio prženom guščijom džigericom umotanom u lišće mandragore, postavljenom na njegovom kraju stola. Podigao sam ukrašeni ražanj i probao jakitori. Bilo je izvrsno.

Martin Silenus je možda imao osam ili devet stotina godina, možda je bio najstariji živi čovek, ali ne da je imao apetit! Video sam sjaj savršeno belih zuba kada je navalio na karpačo i upitao se da li je taj novi dodatak zubna proteza ili zamena 'Arnovani'. Verovatno ovo potonje.

Shvatio sam da sam gladan kao vuk. Očito da je apetit u meni bio izazvan ili mojim pseudovaskrsenjem ili veranjem do broda. Nekoliko minuta niko nije progovarao i čuli su se samo tihi koraci uslužnih androida po kamenu, pucketanje vatre u mangalima, povremeni nagoveštaj noćnog lahora iznad naših glava i zvuci našeg žvakanja.

Kada su androidi sklonili tanjire za predjelo i uneli zdele sa vrelom čorbom od mušula, pesnik reče: "Koliko shvatam, danas ste se upoznali sa našim brodom."

"Jesam", rekoh ja. "To je bio Konzulov privatni brod?"

"Naravno." Silenus mahnu jednom androidu i ovaj donese hleb, još vruć, iz pećnice. Njegov miris mešao se sa isparavanjem čorbe i nagoveštajem mirisa jesenjeg rastinja u lahoru.

"I to je brod koji treba da upotrebim kako bih izbavio devojčicu?" rekoh ja. Očekivao sam da me pesnik tada upita šta sam odlučio.

Umesto toga, on reče: "Šta misliš o Paksu, Č. Endimione?"

Trepnuh, sa kašikom punom čorbe na pola puta do usana. "O Paksu?"

Silenus sačeka.

Spustih kašiku natrag i slegnuh ramenima. "Ne mirišem ga mnogo, rekao bih."

"Čak ni pošto te je jedan od njegovih sudova osudio na smrt?"

Umesto da mu poverim ono o čemu sam ranije razmišljao - o

tome da me nije osudio uticaj Paksa, već Hiperionovo shvatanje graničarske pravde - rekoh: "Ne. Paks je u mom životu uglavnom bio nevažan."

Stari pesnik klimnu glavom i srknu malo čorbe. "A Crkva?"

"Šta sa njom, ser?"

"Da li je ona bila uglavnom važna u tvom životu?"

"Valjda jeste." Shvatio sam da zvučim kao ušeprtljani pubertetlija, ali ova pitanja izgledala su mi manje važno od pitanja koje je trebalo da mi postavi i od odluke koju je trebalo da mu dam.

"Sećam se kada smo prvi put čuli za Paks", reče on. "Bilo je to samo nekoliko meseci posle Aneinog nestanka. Brodovi crkve ušli su na orbitu i trupe su zauzele Kits, Port Romens, Endimion, univerzitet, sve svemirske luke i važnije gradove. Onda su uzleteli borbenim letaćima i shvatili smo da su došli po kruciforme sa visoravni Pinion."

Klimnuh glavom. Ništa od svega toga za mene nije predstavljalo nove informacije. Zauzimanje visoravni Pinion i potraga za kruciformama bila je poslednje veliko kockanje Crkve na umoru i začetak Paksa. Prošlo je gotovo vek i po pre nego što su prave trupe Paksa pristigle da okupiraju čitav Hiperion i narede evakuaciju Endimiona i drugih gradova blizu visoravni.

"Ali brodovi koji su stigli ovamo u vreme širenja Paksa", nastavi pesnik, "kakve su samo priče donosili! O širenju Crkve sa Pacema po starim svetovima Mreže, zatim po kolonijama u Zabačenosti..."

Androidi skloniše zdele za čorbu i vratiše se sa tanjirima nasečenog živinskog mesa u sosu od jabuka i senfa, mlevene mante sa reke Kans i kavijara.

"Pačetina?" rekoh ja.

Pesnik pokaza svoje obnovljene zube. "Činilo mi se prikladno posle tvoje prošlonedeljne... ah... nezgode."

Uzdahnuo sam i dodirnuo narezak živinskog mesa viljuškom. Vlažna para digla mi se do obraza i očiju. Pomislio sam na Izinu žudnju dok su se patke približavale vodi. Kao da je čitav život prošao od tada. Pogledao sam Martina Silenusa i pokušao da zamislim kako to izgleda kada čovek mora da se nosi sa vekovima ispunjenim sećanjima. Kako bi iko mogao da sačuva razum sa pričama o čitavim životnim vekovima uskladištenim u umu? Stari pesnik mi se

cerio na svoj mahniti način i ja se ponovo upitah da li je on sačuvao razum.

"Tako smo čuli za Paks i zapitali se na šta će to ličiti kada zaista stigne", nastavi on uz žvakanje. "Teokratija... nezamisliva u vekovima Hegemonije. Religija je tada bila, naravno, stvar čisto ličnog izbora - ja sam pripadao desetinama religija, a i začeo sam ih nekoliko dok sam bio slavan književnik." On me pogleda bistrim očima. "Ali, naravno, ti to znaš, Role Endimione. Ti poznaješ Spev."

Okusih mantu i oćutah.

"Ljudi koje sam poznavao bili su mahom zen hrišćani", nastavi on. "Više zen, nego hrišćani, naravno, ali, u stvari, ne previše ni jedno ni drugo. Lična hodočašća bila su zabavna. Mesta moći, pronalaženje sopstvene bedeker-tačke, sva ta sranja..." On se zakikota. "Hegemonija, naravno, ne bi ni u snu pristala da se upetlja sa religijom. Sama pomisao na mešanje vlasti i religijskog mišljenja bila je varvarska... nešto što se moglo naći na Kom-Rijadu ili nekom sličnom pustinjском svetu u Zabačenosti. A onda je došao Paks, sa svojom baršunastom rukavicom i svojom kruciformom nade..."

"Paks ne vlada", rekoh ja. "On savetuje."

"Baš tako", saglasi se starac, uperivši viljušku u mene dok mu je A. Betik ponovo punio vinsku čašu. "Paks savetuje. On ne vlada. Na stotinama svetova, Crkva upravlja vernicima, a Paks savetuje. Ali, naravno, ako si hrišćanin koji želi da bude ponovo rođen, nećeš prenebreći savet Paksa ili šapat Crkve, zar ne?"

Ponovo slegnuh ramenima. Uticaj Crkve bio je za mene životna konstanta od rođenja. U tome nisam video ničeg čudnog.

"Ali ti nisi hrišćanin koji želi da se ponovo rodi, zar ne, Č. Endimione?"

Tada ponovo pogledah starog pesnika i strašno podozrenje javi mi se negde pozadi, u zaumlju. On je nekako priredio moje lažno pogubljenje i prebacio me ovamo umesto da me vlasti sahrane u moru. On je bio u dosluhu sa vlastima u Port Romensu. Da li je mogao da naloži i da me okrive i osude? Je li sve ovo samo nekakav test?

"Pitanje je", nastavi on, prešavši preko mog pogleda koji bi ga okamenio da je mogao, "zašto ti nisi hrišćanin? Zašto ne želiš da se

ponovo rodiš? Zar ne uživaš u životu, Role Endimione?"

"Uživam u životu", rekoah ja kratko.

"Ali nisi prihvatio krst", nastavi on. "Nisi prihvatio dar produženog života."

Spustio sam viljušku. Jedan sluga-android to je protumačio kao znak da sam završio i sklonio je tanjir sa nedirnutom pačetinom. "Nisam prihvatio kruciformu", odbrusih. Kako da mu objasnim podozrenje negovano pokolenjima u mom nomadskom klanu izgnanika, autsajdera, nenaseljenih domorodaca? Kako da mu objasnim žestoku nezavisnost ljudi poput Grandam i moje majke? Kako da mu objasnim nasleđe filofske neumoljivosti i urođene skepse koje sam stekao zahvaljujući svom obrazovanju i vaspitanju? Nisam ni pokušao.

Martin Silenus klimnu glavom, kao da sam mu objasnio. "I vi u kruciformi ne vidite čudo ponuđeno vernima zahvaljujući čudesnom posredovanju Katoličke Crkve?"

"U kruciformi ja vidim parazita", rekoah, iznenadivši samog sebe žestinom koja mi se čula u glasu.

"Možda se plašiš gubitka... ah... svoje mužkosti", zastruga pesnik.

Androidi uneše dva labuda izvajana od moka-čokolade i puna brdskih gomoljica, pa ih smestiše pred nas. Prenebregao sam svoju porciju. U Spevu hodočasnik-sveštenik - Pol Dire - pripoveda svoju priču o pronalasku izgubljenog plemena, Bikura, i o svom saznanju kako su oni preživeli vekove zahvaljujući simbiotu-kruciformi koji im je ponudio legendarni Šraj. Kruciforma ih je vaskrsavala baš kao što to čini i danas, u doba Paksa, samo što su u sveštenikovoj priči postojali sporedni efekti: nenadoknadviva moždana oštećenja posle nekoliko vaskrsavanja i nestanak svih polnih organa i poriva. Bikure su bile retardirani evnusi - svi do jednog.

"Ne", rekoah. "Znam da je Crkva nekako rešila taj problem."

Silenus se osmehnu. Kada je to činio, ličio je na mumificiranog satira. "Ako se čovek pričesti i ako vaskrsne pod pokroviteljstvom Crkve", zastruga on. "Inače, čak i kada bi nekako ukrao kruciformu, doživeo bi istu sudbinu kao Bikure."

Klimnuh glavom. Pokolenja su pokušavala da ukradu besmrtnost. Pre nego što je Paks odsekao visoravan od sveta, pustolovi su

krijumčarili kruciforme. Druge simbiote krali su od same Crkve. Ishod je uvek bio isti - idiotizam i bespolnost. Samo je Crkva čuvala tajnu uspešnog vaskrsenja.

"I?" rekoh ja.

"I zašto su onda vernost Crkvi i harač u vidu služenja svake desete godine Crkvi bili previsoka cena za tebe, momče? Milijarde njih odlučile su se za život."

Sedeo sam jedan trenutak u tišini. Konačno rekoh: "Milijarde njih mogu da rade šta god hoće. Meni je važan moj život. Želim da i dalje ostane... moj."

To čak ni meni nije bilo jasno, ali pesnik ponovo klimnu glavom kao da ga je zadovoljilo moje objašnjenje. Jeo je svog čokoladnog labuda dok sam ja posmatrao. Androidi nam skloniše tanjire i napuniše nam šoljice kafom.

"Dobro", reče pesnik, "jesi li razmislio o mom predlogu?"

Pitanje je bilo toliko besmisleno da sam morao da se uzdržim od poriva da se nasmejem. "Jesam", rekoh najzad. "Razmislio sam o njemu."

"I?"

"I imam nekoliko pitanja."

Martin Silenus je čekao.

"Šta ja dobijam time?" upitah. "Govorite o poteškoćama da se vratim životu ovde, na Hiperionu - nedostatak papira i sve to - ali znate da mi prija život u divljini. Bilo bi mi znatno lakše da zapucam u ritove i izbegavam vlasti Paksa nego da jurcam po svemiru sa vašom malom prijateljicom na vratu. Osim toga, za Paks sam ja mrtav. Mogao bih da se vratim kući, na pustopoljine i bez problema da ostanem sa svojim klanom."

Martin Silenus klimnu glavom.

Posle trenutka tišine, rekoh: "Dakle, zašto bi uopšte trebalo da razmatram takvu besmislicu?"

Starac se osmehnu. "Ti želiš da budeš heroj, Role Endimione."

Ispustih vazduh bučno i podrugljivo, pa spustih šake na stolnjak. Prsti su mi tamo izgledali tupo i nezgrapno, u neskladu sa finim platnom.

"Ti želiš da budeš heroj", ponovi on. "Želiš da budeš jedno od

onih retkih ljudskih bića koja prave istoriju, umesto da samo posmatraju kako ona protiče oko njih kao voda oko stene."

"Uopšte ne znam o čemu vi to pričate." Naravno, znao sam, ali on nikako nije bio u stanju da me tako dobro poznaje.

"Ja te poznajem tako dobro", reče Martin Silenus, kao da odgovara na moju misao, a ne na moju poslednju tvrdnju.

Ovde bi trebalo da kažem da ni na sekund nisam pomislio da je starac telepata. Najpre, ja uopšte ne verujem u telepatiju - ili, bolje, u to vreme nisam verovao - a zatim, više me je intrigirao potencijal ljudskog bića koje je živelo gotovo hiljadu standardnih godina. Pa čak i da je lud, mislio sam, moguće je da je naučio da čita izraze lica i fizičke nijanse do te mere da se taj efekat gotovo ne može razlikovati od telepatije!

Ili je možda samo dobro nagađao.

"Ja ne želim da budem heroj", rekoh glatko. "Video sam šta se dešava sa herojima kada su moju brigadu poslali da se bori sa pobunjenicima na južnom kontinentu."

"Aaa, Ursus", promrmlja on. "Južni polarni medved. Hiperionova najbeskorisnija masa leda i blata. Sećam se da su kolale glasine o nekim nemirima tamo."

Rat je tamo trajao osam Hiperionovih godina i u njemu su izginule hiljade nas, lokalnih momaka, koji smo bili dovoljno glupi da se prijavimo u teritorijalne snage da bismo se tamo borili. Možda stari pesnik i nije bio toliko oštrouman koliko sam mislio.

"Kada kažem heroj, ne mislim na budale koji se bacaju na ručne bombe sa plazmom", nastavi on, oblizujući tanke usne brzo kao gušter. "Kada kažem heroj, mislim na nekoga čiji su hrabrost i dobročinstva toliko legendarni da počnu da ga slave kao božanstvo. Mislim na heroja u bukvalnom smislu, na središnjeg aktera sklonog delotvornoj akciji. Mislim na heroja koga mogu da upropaste samo njegove tragične mane." Pesnik zastade i pogleda me sa iščekivanjem, ali ja sam samo zurio u tišini.

"Nemaš tragičnih mana?" reče on konačno. "Ili nisi sklon delotvornoj akciji?"

"Ne želim da budem heroj", rekoh ja ponovo.

Starac se zgrbi nad svojom kafom. Kada je digao pogled, u očima

je imao nestašni sjaj. "Gde se šišaš, momče?"

"Molim?"

On ponovo obliznu usne. "Čuo si me. Kosa ti je dugačka, ali ne i zapuštena. Gde se šišaš?"

Uzdahnuh i rekoh: "Povremeno, kada provodim duže vreme u ritovima, šišam se sam, ali kada sam u Port Romensu, idem u jednu malu berbernicu u ulici Datu."

"Aaaaa", reče Silenus i zavali se u svoju stolicu sa visokim naslonom. "Znam gde je ulica Datu. U Noćnom Kvartu. Više sokak nego ulica. Tamo su na pijaci prodavali lasice u pozlaćenim kavezima. Bilo je tamo i uličnih berberina, ali najbolja berbernica pripadala je tamo starcu po imenu Palani Vu. On je imao šest sinova, i kako bi koji stasao, u radnji bi dodali novu stolicu." Stare oči digoše se da bi me pogledale, i mene ponovo općini snaga ličnosti koja je iz njih izbijala. "To je bilo pre jednog veka", reče on.

"Šišam se kod Vua", rekoh ja. "Vlasnik radnje sada je praunuk Palanija Vua, Kalakaua. I dalje imaju šest stolica."

"Da", reče pesnik, klimajući sebi glavom. "Naš dragi Hiperion ne menja se mnogo, zar ne, Role Endimione?"

"Da li ste to hteli da kažete?"

"Da kažem?" reče on, raširivši ruke kako bi pokazao da ne krije ništa tako zlokobno kao nešto specijalno što bi želeo da kaže. "Ne želim ništa da kažem time. Laki razgovor, momče. Zabavlja me pomisao na to da Svetske Istorijske Figure, a kamoli heroji iz budućih mitova, plaćaju za šišanje. Uzgred, razmišljao sam o tome pre više vekova... o toj čudnoj nepovezanosti mita i života. Znaš li šta znači 'Datu'?"

Trepnuh zbog iznenadne promene teme. "Ne."

"To je vetar sa Gibraltara. Nosio je divan miris. Neki od umetnika i pesnika koji su osnovali Port Romens mora da su pomislili kako šume čalme i vrše na brdima iznad tamošnje močvare mirišu bajno. Znaš li šta je to Gibraltar, momče?"

"Ne."

"Velika stena na Zemlji", zastruga starac. Ponovo mi pokaza zube. "Primećuješ da nisam rekao 'na Staroj Zemlji.'"

Primetio sam.

"Zemlja je Zemlja, momče. Živeo sam tamo pre nego što je nestala, pa valjda znam."

I dalje mi se vrtelo u glavi od pomisli na to.

"Želim da je pronađeš", reče pesnik, sa sjajem u očima.

"Da je... pronađem?" ponovih ja. "Staru Zemlju? Mislio sam da želite da putujem sa tom devojčicom... Aneom."

Njegove koščate šake mahnuše kao da žele da se otarase te moje rečenice. "Kreni sa njom i pronaći ćeš Zemlju, Role Endimione."

Klimao sam glavom i sve vreme razmišljao ima li smisla da mu objašnjavam kako je Staru Zemlju progutala crna rupa ispuštena u njenu utrobu u vreme Velike Greške '08. godine. Ali, opet, ovo drevno biće umaklo je sa tog razorenog sveta. Nije nimalo vredelo da se suprotstavljam njegovim zabludama. Njegov Spev pomenuo je nekakvu zaveru zaraćenih AI TehnoSrži kako bi se ukrala Stara Zemlja - i prebacila ili u Herkulov Grozd, ili u Magelanove Oblake, Spev nije bio konzistentan - ali to je bila fantazija. Magelanov Oblak bio je zasebna galaksija... više od 160.000 svetlosnih godina od Mlečnog Puta, ako sam dobro upamtio... a nijedan brod, pripadao on Paksu ili Hegemoniji, nikada se nije upustio dalje od naše male sfere u jednom spiralnom kraku naše Galaksije - i čak ni sa Hokingovim pogonom, koji je isključivao Ajnštajnovu relativnost, putovanje do Velikog Magelanovog Oblaka potrajalo bi mnogo vekova brodskog vremena, uz desetine hiljada godina vremenskog duga. Čak ni Proterani, koji su voleli mračna mesta među zvezdama, ne bi se uputili na takvo putovanje.

Osim toga, planete se ne kidnapuju.

"Želim da pronađeš Zemlju i da je vratiš natrag", nastavi stari pesnik. "Želim da je ponovo vidim pre nego što umrem. Hoćeš li mi učiniti to, Role Endimione?"

Pogledao sam starca pravo u oči. "Naravno", rekoh. "Spašću tu devojčicu od Švajcarske Garde i Paksa, čuvaću je dok ne postane Ona Koja Podučava, naći ću Staru Zemlju i vratiću je natrag kako biste vi mogli ponovo da je vidite. Ništa lakše. Ima li još štogod?"

"Da", reče Martin Silenus tonom potpune ozbiljnosti koja sleduje uz demenciju. "Hoću da saznaš šta to koji moj TehnoSrž smeri i da

je sprečiš."

Ponovo klimnuh glavom. "Pronaći ću nestalu TehnoSrž i sprečiću da kombinovana snaga od više hiljada božanskih AI-ja ostvari svoj naum", rekoh, dok mi je sarkazam kapao sa jezika. "Važi. Nema frke. Još nešto?"

"Da. Treba da razgovaraš sa Proteranima i da saznaš mogu li mi oni ponuditi besmrtnost... pravu besmrtnost, a ne ovo hrišćansko sranje sa ponovnim rađenjem."

Pravio sam se da sve to beležim u nevidljivoj beležnici. "Proterani... besmrtnost... ne hrišćansko sranje. U redu. Važi. Još nešto?"

"Da, Role Endimione. Hoću da Paks bude uništen i da Crkva bude svrgnuta sa vlasti."

Klimnuh glavom. Dve ili tri stotine znanih svetova dobrovoljno se pridružilo Paksu. Bilioni ljudi dobrovoljno su se pokrstili u Crkvi. Paksova vojska bila je snažnija od svega o čemu je SILA Hegemonije mogla samo da sanja na vrhuncu moći. "Važi se", rekoh ja. "Postaraću se za to. Još nešto?"

"Da. Hoću da ne dozvoliš Šrajku da naudi Anei i zbriše čovečanstvo."

Tu sam oklevao. Prema epskoj poemi samog starca, Šrajka je uništio vojnik Fedman Kasad u nekom budućem dobu. Iako sam znao sa je jalovo isticati logiku u dementnoj raspravi, ipak sam to pomenuo.

"Da!" odbrusi stari pesnik. "Ali to je tada. Milenijumima od danas. Ja hoću da zaustaviš Šrajka sada."

"U redu", rekoh ja. Zašto da se raspravljam?

Martin Silenus klonu natrag u stolicu, kao da je sva energija iščilela iz njega. Ponovo sam nazreo animiranu mumiju u nabranoj koži, upalim očima, koščatim prstima. Ali te oči još su silno gorele. Pokušao sam da zamislim snagu ličnosti ovog čoveka kada je bio u svojim najboljim godinama. Nisam mogao.

Silenus klimnu glavom i A. Betik donese dve čaše i nasu šampanjac.

"Znači, prihvataš, Role Endimione?" upita pesnik, glasom snažnim i formalnim. "Prihvataš ovu misiju da spaseš Aneu, putuješ

sa njom i izvršiš sve ove druge stvari?"

"Uz jedan uslov", rekoh ja.

Silenus se namršti i sačeka.

"Hoću da sa sobom povedem i A. Betika", rekoh ja. Android je još stajao kraj stola. Boca šampanjca bila mu je u ruci. Gledao je pravo ispred sebe i nije se okrenuo da bi pogledao ijednog od nas niti pokazao bilo kakvu emociju.

Pesnik pokaza da je iznenađen. "Mog androida? Ti to ozbiljno?"

"Ozbiljno."

"A. Betik je sa mnom od vremena pre nego što je tvoja čukunbaba imala sise", zastruga pesnik. Njegova koščata šaka tresnu po stolu dovoljno snažno da me natera da se zabrinem za krhke kosti. "A. Betik", odbrusi on. "Želiš li da odeš?"

Plavokožac klimnu glavom, ne okrenuvši je.

"Jebiga", reče pesnik. "Vodi ga sa sobom. Da li želiš još nešto, Role Endimione? Moj hoverležaj, možda? Moj respirator? Moje zube?"

"Ništa više", rekoh ja.

"I tako, Role Endimione", reče pesnik, glasom ponovo formalnim, "da li prihvataš ovu misiju? Da li ćeš spasti, služiti i štititi dete Aneu dok njena sudbina ne bude ostvarena... ili umreti pri pokušaju da to činiš?"

"Prihvatam", rekoh ja.

Martin Silenus diže svoju vinsku čašu i ja učinih isto. Prekasno, pomislih da bi i android trebalo da popije jednu sa nama, ali stari pesnik je već govorio svoju zdravicu.

"Za ludorije", reče on. "Za božansko ludilo. Za bezumne pohode i mesije koji viču u pustinji. Za smrt tiranima. Za zbrku među našim neprijateljima."

Počeh da dižem čašu ka usnama, ali starac još nije završio.

"Za heroje", reče on. "Za heroje koji se šišaju." On ispi šampanjac u jednom gutljaju.

Ja takođe.

9.

Ponovo rođen, dok gleda - bukvalno - začuđenim očima deteta, Otac Kapetan Federiko de Soja prelazi Pjacu San Pjetro između elegantnih lukova Berninijeve kolonade i prilazi Bazilici Svetog Petra. Dan je divan, pun hladnog sunca, bledoplavog neba i jeze u vazduhu - jedini nastanjivi kontinent Pacema nalazi se visoko, na hiljadu pet stotina metara standardne nadmorske visine, a vazduh je redak, ali apsurdno bogat kiseonikom - i sve što De Soja vidi okupano je bogatim popodnevnim svetlom koje stvara auru oko veličanstvenih stubova, oko glava užurbanih ljudi; svetlom koje kupuje mermerne kipove belinom i daje sjaj crvenim odorama biskupa i plavim, crvenim i narandžastim prugama vojnika Švajcarske Garde koji stoje u paradnom stavu; svetlom koje boji visoki obelisk u središtu trga, izbrazdane pilastere pročelja Bazilike, i potpaljuje sjaj same veličanstvene kupole, koja se izdiže gotovo stotinu metara iznad nivoa trga. Golubovi uzleću i hvataju to bogato, vodoravno svetlo dok nadleću trg, krila čas belih naspram neba, čas tamnih naspram blistave kupole Bazilike Svetog Petra. Grupe ljudi kreću se sa obe strane, obični popovi u crnim mantijama sa ružičastim dugmetima, biskupi u belom sa crvenim porubom, kardinali u grimiznocrvenom i duboko purpurnom, građani Vatikana u svojim tesnim kaputima, crnim kao mastilo, uskim čakširama i sa belim, nabranim okovratnicima, kaluđerice u šušljivoj nošnji i belim kapama nalik na raširena krila galeba, muški i ženski sveštenici u jednostavnoj crnoj odeći, oficiri Paksa u svečanim grimiznocrnim uniformama poput one koju danas nosi De Soja, i raštrkani srećni turisti ili civilne zvanice - sa tom povlasticom da prisustvuju papskoj misi - odeveni u svoju najbolju odeću, mahom crnu, ali toliko bogatu da čak i najcrnje vlakno blista i treperi na svetlosti. Mnoštvo ljudi kreće se prema visokoj Bazilici Svetog Petra, u prigušenom razgovoru, držanja uzbuđenog, ali svečanog. Papska misa je ozbiljan događaj.

Sa Ocem Kapetanom de Sojom tog dana - samo četiri dana posle njegovog smrtonosnog odlaska iz udarne jedinice MAGI i jedan dan posle vaskrsenja - nalaze se otac Bađo, kapetan Marget Vu i

monsinjor Lukas Odi: Bađo, bucmast i prijatan, De Sojin je kapelan za vaskrsenje; Vuova, vitka i tiha, ađutant je Admirala flote Paksa, Marusina; a Odi, star osamdeset sedam standardnih godina, ali još zdrav i čio, jeste desna ruka i podsekretar moćnog vatikanskog državnog sekretara, Simona Avgustina Kardinala Lurdusamija. Pričalo se da je kardinal Lurdusami drugo najmoćnije ljudsko biće u Paksu, jedini pripadnik Rimske Kurije čije savete traži Njegova Svetost, i osoba zastrašujuće briljantnosti. Kardinalova moć ogleda se u činjenici da on takođe nastupa i kao prefekt za Sacra Congregatio pro Gentium Evangelizatione se de Propaganda Fide - legendarnu Svetu kongregaciju za evangelizaciju naroda ili De Propaganda Fide.

Oca Kapetana de Soju prisustvo ova dva moćnika ništa više ne iznenađuje niti zapanjuje od sunčeve svetlosti na pročelju iznad njega, dok se njih četvoro penju širokim stepenicama Bazilike. Gomila, već utihnula, tone u potpunu tišinu dok oni promiču kroz nju i ulaze u ogroman prostor, hodaju kraj novih pripadnika Švajcarske Garde kako u paradnoj, tako i u borbenoj opremi, pa ulaze u središte građevine. Ovde čak i tišina odjekuje, i De Soja je do suza dirnut lepotom velikog prostora i večitih umetničkih dela kraj kojih prolaze na putu ka klupama: Mikelandelova Pieta vidi se u prvoj kapeli zdesna; drevni bronzani kip Svetog Petra Arnolfa di Kambrija, sa desnim stopalom izlizanim posle vekova i vekova poljubaca toliko da je gotovo nestalo, i - blistavo osvetljena odozdo - upečatljiva figura Đulijane Falkoneri Santa Verđine, koju je izvajao Pjetro Kampi u šesnaestom veku, pre više od hiljadu pet stotina godina.

Otac Kapetan de Soja ne skriva suze dok se krsti svetom vodicom i prati Oca Bađa ka klupi rezervisanoj za njih. Tri muškarca sveštenika i žena-oficir Paksa kleče u molitvi dok poslednje šuškanje i nakašljavanje zamire u ogromnom prostoru. Bazilika je sada gotovo u mraku i samo male halogene svetiljke obasjavaju umetnička i arhitektonska dela koja blistaju kao zlato. Kroz suze, De Soja gleda pilastere sa žlebovima i tamne bronzane stubove Berninijevog Baldachina - pozlaćenog i kitnjastog baldahina iznad centralnog oltara gde samo Papa sme da održi misu - i razmišlja o čudesima koja su se zbila u poslednja dvadeset četiri sata posle njegovog

vaskrsenja. Bilo je tu bola, da, i zbunjenosti - kao da se oporavljao od izuzetno snažnog udarca u glavu - a bol je bio sveobuhvatniji i strašniji od ma koje glavobolje, kao da se svaka ćelija njegovog tela sećala nedostojnosti smrti i čak i sada bunila protiv nje - ali bio je tu i osećaj čuđenja. Čuđenja i strahopoštovanja prema najsitnijim stvarima: prema ukusu čorbe kojom ga je nahranio Otac Bađo, prvom prizoru bledoplavog neba Pacema kroz prozore parohijske zgrade, neodoljivoj ljudskosti lica koja je tog dana video i glasova koje je čuo. Otac Kapetan de Soja, iako osetljiv, nije plakao od detinjstva, kada je imao pet ili šest standardnih godina, ali danas plače... plače otvoreno i bez stida. Isus Hrist mu je dao dar života po drugi put, Gospod Bog je podelio Sakrament Vaskrsenja sa njim - sa tim vernim, časnim čovekom iz siromašne porodice sa zaostalog sveta - a sada svaka De Sojina ćelija kao da se seća sakramenta ponovnog rođenja podjednako kao i bola smrti; preplavljen je radošću.

Misa počinje veličanstvenom eksplozijom - zvuci truba prosecaju tišinu punu iščekivanja kao zlatna sečiva, glasovi hora uzdignuti u trijumfalnoj pesmi, narastajući tonovi orgulja koji odjekuju u velikom prostoru, a zatim i niz blistavih svetiljki koje se pale kako bi obasjale Papu i njegovu pratnju, dok izlaze da održe misu.

De Sojin prvi utisak jeste da je Sveti Otac veoma mlad: Papa Julije XIV je, naravno, u svojim ranim šezdesetim godinama, uprkos činjenici da je papa neprestano već skoro 250 godina, sa prekidima koje su izazivale samo njegove smrti i ponovna rađanja uz osam krunisanja, najpre kao Julije VI - posle osmogodišnje vladavine antipape, Tejara I - pa ponovo kao Julije u svakoj sledećoj inkarnaciji. Dok De Soja gleda kako Sveti Otac drži misu, kapetan Paksa razmišlja o priči o Julijevom usponu na vlast - za koju je saznao kako iz zvanične istorije Crkve, tako i iz zabranjene poeme Spev, koju svaki pismeni adolescent čita uz rizik da izgubi dušu, ali svejedno je čita.

U obe verzije, Papa Julije bio je, pre svog prvog vaskrsavanja, mladić po imenu Lenar Hojt, koji je sveštenik postao u senci Pola Direa, harizmatiskog jezuitskog arheologa i teologa. Dire je zastupao učenja Svetog Tejara, da čovečanstvo poseduje potencijal da

evoulira ka Božanskom - štaviše, po Direu, kada je on stupio na presto Svetog Petra posle Pada, ljudi mogu da evoluiraju u Božansko. Upravo je to bila jeres koju je Otac Lenar Hojt, pošto je postao Papa Julije VI, pokušao da iskoreni posle svog prvog vaskrsenja.

Oba izvora - istorija Crkve i zabranjeni Spev - slažu se u tome da je Otac Dire bio taj koji je, za vreme svog izgnanstva na zabačenom svetu Hiperionu, otkrio simbiot zvani kruciforma. A onda se dve istorije nepomirljivo razilaze. Prema epu, Dire je primio kruciformu od tuđinskog bića zvanog Šrajk. Prema učenju Crkve, Šrajk - ako je ikada postojao Satanin sluga, onda je to on - nije imao ništa sa otkrićem kruciforme, već je kasnije iskušavao kako Oca Direa, tako i Oca Hojta. Istorija Crkve izveštava samo da je Dire podlegao lukavstvu tog stvorenja. Spev saopštava, u svojoj zbrkanoj mešavini paganske mitologije i izopačene istorije, da je Dire sam sebe razapeo u plamenim šumamam na Hiperionovoj visoravni Pinion, radije nego da vrati kruciformu Crkvi. Kako veli paganski pesnik Martin Silenus, to je trebalo da spase Crkvu od oslanjanja na parazita umesto na veru. Prema istoriji Crkve, kojoj je De Soja verovao, Dire je sebe razapeo kako bi okončao bol koji mu je simbiot naneo i, u savezu sa demonom Šrajkom, sprečio Crkvu - koju je Dire smatrao svojim neprijateljem pošto ga je ekskomunicirala zbog falsifikovanja arheoloških podataka - da ponovo stekne vitalnost kroz otkriće Sakramenta Vaskrsenja.

Obe priče vele da je Otac Lenar Hojt otputovao na Hiperion u potragu za svojim prijateljem i bivšim mentorom. Prema svetogrdnom Spevu, Hojt je primio Direovu kruciformu kao i svoju, ali se kasnije vratio na Hiperion u poslednjim danima pre Pada da bi molio zlog Šrajka da ga oslobodi tog tereta. Crkva je ukazala na laž u svemu tome i objasnila da se Otac Hojt hrabro vratio da se suoči sa demonom u njegovoj jazbini. Kakvo god bilo tumačenje, zabeležene su činjenice da je Hojt umro na tom poslednjem hodočašću na Hiperionu, da je Dire vaskrsnuo, sa kruciformom Oca Hojta kao i sa svojom, i da se onda vratio za vreme haosa Pada kako bi postao prvi antipapa u savremenoj istoriji. Devet standardnih godina jeresi Direa/Tejara I predstavljalo je najnižu tačku za Crkvu,

ali posle slučajne smrti lažnog pape, vaskrsenje Lenara Hojta iz tog podeljenog tela dovelo je do slave Julija VI, otkrića sakramentalne prirode onoga što je Dire nazivao parazitom, Julijeovog otkrovenja dobijenog od Boga - koje i dalje razumeju samo najupućeniji krugovi Crkve - o tome kako se vaskrsenja mogu uspešno obavljati i naknadnog uzdizanja Crkve od male sekte do zvanične vere čovečanstva.

Otac Kapetan de Soja posmatra Papu - mršavog, bledog čoveka - koji diže euharistiju visoko iznad oltara, i zapovednik Paksa drhti od jeze čistog čuđenja.

Otac Bađo je objasnio da je neodoljivi osećaj novine i čuđenja naknadni učinak Svetog Vaskrsenja i da će se on u određenoj meri izgubiti u danima i nedeljama koje će uslediti, ali da će suštinski osećaj dobrobitnosti uvek biti prisutan i da će sve više jačati sa svakim novim rođenjem u Hristu. De Soja je shvatao zbog čega Crkva smatra samoubistvo jednim od najsmrtnijih grehova - kažnjivim trenutnom ekskomunikacijom - pošto je sjaj bliskosti sa Bogom mnogo snažniji posle ukusa pepela smrti. Vaskrsenje bi lako moglo izazvati zavisnost, samo kada kazna za samoubistvo ne bi bila tako strašna.

I dalje brideći od bola smrti i ponovnog rođenja, dok mu um i čula bukvalno posrću od vrtoglavice, Otac Kapetan de Soja posmatra papsku misu koja dostiže vrhunac u pričešću, Bazilika Svetog Petra sada se puni istim onim naletom zvuka i veličanstvenosti kojom je služba i započela, i ratnik - znajući da će za koji trenutak okusiti Telo i Krv Hristovu u koje je hleb i vino pretvorio Sveti Otac lično - jeca kao dete.

Posle mise, u svežini večeri, sa nebom iznad Bazilike Svetog Petra boje bledog porcelana, Otac Kapetan de Soja hoda sa svojim novim prijateljima u senkama Vatikanskih vrtova.

"Federiko", govori Otac Bađo, "sastanak koji ćemo održati veoma je značajan. Veoma, veoma značajan. Da li ti dovoljno jasno razmišljaš da možeš da shvatiš značaj stvari o kojima će se govoriti?"

"Da", kaže De Soja. "Misli su mi veoma jasne."

Monsinjur Lukas Odi dodiruje rame mladog oficira Paksa. "Federiko, sine moj, jesi li siguran u to? Možemo sačekati još jedan dan, ako moramo."

De Soja odmahuje glavom. Vrti mu se u glavi od lepote i svečanosti mise kojoj samo što je prisustvovao, na jeziku mu je još ukus savršenstva Euharistije i Vina, oseća da mu u tim trenucima Hrist šapuće, ali misli su mu jasne. "Spreman sam", kaže. Kapetan Vu je nema senka iza Odija.

"Vrlo dobro", kaže Monsinjur i klima glavom Ocu Bađu. "Više nam neće biti potrebne vaše usluge, Oče. Hvala vam."

Bađo klima glavom, blago se klanja i odlazi bez ijedne reči. Savršeno svestan, De Soja shvata da više nikada neće videti ovog ljubaznog kapelana za vaskrsavanje i suze mu naviru u oči od naleta čiste ljubavi. Zahvalan je tami koja krije njegove suze; zna da se mora kontrolisati za vreme sastanka. Pita se gde će se održati ta značajna konferencija - u legendarnoj Stanci Bordžija? U Sikstinskoj Kapeli? U Vatikanskim kancelarijama Svete stolice? Možda u kancelarijama Paksa za vezu, na mestu koje su nekada zvali Kulom Bordžija.

Monsinjur Lukas Odi staje na drugom kraju vrta, maše ostalima da priđu kamenoj klupi blizu koje čeka neki drugi čovek, a Otac de Soja shvata da je čovek koji tamo sedi Kardinal Lurdusami i da će se konferencija održati ovde, u mirisnom vrtu. Sveštenik se spušta na koleno na šljunku pred Monsinjorom i ljubi prsten na ispruženoj šaci.

"Ustanite", kaže Kardinal Lurdusami. On je krupan muškarac okruglog lica i teških podvaljaka, a njegov duboki glas zvuči De Soji kao glas Božji. "Sedite", kaže Kardinal.

De Soja seda na kamenu klupu, a ostali ostaju da stoje. Levo od Kardinala sedi još jedan muškarac u senkama. De Soja može da razazna uniformu Paksa pri slabom svetlu, ali ne i činove. Neodređeno je svestan prisustva drugih ljudi - od kojih najmanje jedan sedi, a nekoliko stoji - u dubljim senkama senice levo od njih.

"Oče de Soja", počinje Simon Avgustino Kardinal Lurdusami i klima glavom prema čoveku koji sedi levo od njega, "dozvolite da vam predstavim Admirala flote, Vilijama Li Marusina."

De Soja je istog trenu na nogama, salutira u krutom stavu mirno.

"Moje izvinjenje, Admirale", uspeva da izgovori kroz stisnute vilice. "Nisam vas prepoznao, ser."

"Na mestu voljno", kaže Marusin. "Sedite, Kapetane."

De Soja ponovo seda, ali sada oprezno, dok svest o tome u kakvom se društvu nalazi gori kroz radosnu maglu vaskrsenja kao vrela svetlost sunca.

"Veoma smo zadovoljni vama, Kapetane", kaže Admiral Marusin.

"Hvala, ser", mumla sveštenik i ponovo se obazire prema senkama. Tamo, u seniku, neopozivo stoje drugi ljudi i posmatraju.

"I mi smo", mumla Kardinal Lurdusami. "Zbog toga smo vas odabrali za ovu misiju."

"Misiju, Vaša Ekselencijo?" kaže De Soja. Vrti mu se u glavi od napetosti i zbunjenosti.

"Kao i uvek, služićete i dalje i Paksu i Crkvi", kaže Admiral, nagnuvši se bliže u slabom svetlu. Svet Pacem ne poseduje mesec, ali sjaj zvezda ovde je veoma snažan dok se De Sojine oči prilagođavaju slaboj svetlosti. Negde malo zvono poziva kaluđere na večernju službu. Svetla vatikanskih građevina kupaju Baziliku Svetog Petra blagim sjajem.

"Kao i uvek", nastavlja Kardinal, "izveštavaćete kako Crkvu, tako i vojne vlasti." Ogromni muškarac zastaje kako bi pogledao ka Admiralu.

"Kakva je moja misija, Vaša Ekselencijo? Admirale?" pita De Soja, ne znajući kom čoveku da se obrati. Marusin je njegov vrhovni komandant, ali oficiri Paksa obično se priklanjaju visokim zvaničnicima Crkve.

Nijedan od njih ne odgovara, ali Marusin klima glavom Kapetanu Marget Vu, koja stoji nekoliko metara dalje, kraj živice. Oficir Paksa brzo istupa napred i pruža De Soji holokocku.

"Aktivirajte je", kaže Admiral Marusin.

De Soja dodiruje donju stranu malog keramičkog bloka. Slika ženskog deteta nastaje u izmaglici iznad kocke. De Soja rotira lik, zapaža tamnu kosu, krupne oči i prodoran pogled devojčice. Glava i vrat deteta, lišeni tela, najsvetlije su stvari u tami Vatikanskih vrtova. Otac de Soja diže pogled i vidi sjaj holoa u očima Kardinala i Admirala.

"Ona se zove... pa, nismo sigurno kako se zove", kaže Kardinal Lurdusami. "Koliko vam izgleda stara, Oče?"

De Soja ponovo gleda lik, razmišlja o njenom uzrastu i prevodi godine u standardne. "Možda dvanaest?" nagađa. Provodio je malo vremena sa decom otkad je i sam bio jedno od njih. "Jedanaest? Standardnih."

Kardinal Lurdusami klima glavom. "Imala je jedanaest standardnih, na Hiperionu, kada je nestala, pre više od dve stotine šezdeset standardnih godina, Oče."

De Soja ponovo pogledava holo. Dakle, dete je verovatno mrtvo - nije mogao da se seti da li je Paks doneo Sakrament Vaskrsenja na Hiperion pre 277 godina - ili je svakako odraslo i ponovo rođeno. Pita se zbog čega mu pokazuju holo ove osobe u liku deteta od pre više vekova. Čeka.

"Ovo dete je kćerka žene po imenu Bron Lamija", kaže Admiral Marusin. "Da li vam to ime nešto znači, Oče?"

Znači mu, ali De Soja za trenutak ne može da se seti zbog čega. Tada mu u misli dolaze strofe Speva i on se seća hodočasnice iz te priče.

"Da", kaže on. "Sećam se tog imena. Ona je bila jedna od hodočasnika sa Njegovom Svetošću za vreme onog poslednjeg hodočašća pre Pada."

Kardinal Lurdusami naginje se bliže i spaja bucimate šake na kolenu. Odora mu je jarkocrvena tamo gde je dodiruje svetlost holoa. "Bron Lamija je imala snošaj sa nakazom", mumla Kardinal. "Sa kibridom. Sa kloniranim ljudskim konstruktom čiji je um bio veštačka inteligencija koja je prebivala u TehnoSrži. Sećate li se istorije i zabranjene poeme?"

Otac de Soja trepće. Da li je moguće da su ga doveli ovde, na Vatikan, da bi ga kaznili za to što je čitao Spev kao dete? Priznao je taj greh pre dvadeset godina, okajao ga i nikada više nije pročitao zabranjeno delo. On crveni.

Kardinal Lurdusami se kikoće. "U redu je, sine moj. Svi su u Crkvi počinili taj greh... Radoznalost je prevelika, privlačnost zabranjenog prejaka... Svi smo mi pročitali zabranjenu poemu. Da li se sećate da je ta žena Lamija imala seksualni odnos sa kibridom Džona Kitsa?"

"Nejasno", kaže De Soja, pa žurno dodaje: "Vaša Ekselencijo."

"A da li znate ko je bio Džon Kits?"

"Ne, Vaša Ekselencijo."

"On je bio prehedžirski pesnik", kaže Kardinal dubokim glasom. Visoko iznad njih, repovi kočnja tri padobroda Paksa seku plavom plazmom zvezdano nebo. Otac Kapetan de Soja ne mora ni da ih pogleda da bi prepoznao oblik i naoružanje brodova. Ne čudi se što nije upamtio detalje pesnikovog imena iz zabranjenog Speva: čak i kao dete, Federiko de Soja više se zanimao za mašine i velike svemirske bitke nego za bilo šta pre Hedžire, a naročito ne za poeziju.

"Žena u toj svetogrdnoj poemi - Bron Lamija - ne samo da je imala snošaj sa kibridnom nakazom", nastavlja Kardinal, "već je rodila i dete tog stvora."

De Soja diže obrve. "Nisam znao da kibridi... hoću reći... mislio sam da su oni... pa..."

Kardinal Lurdusami se kikoće. "Sterilni?" kaže on. "Kao androidi? Ne... te opscenosti, AI, klonirale su čoveka. A taj čovek oplodio je Evinu kćer."

De Soja klima glavom, mada sva ta priča o kibridima i androidima isto tako može da se odnosi i na grifone i jednoroge, što se njega tiče. Te stvari postojale su nekada. Koliko on zna, danas ne mogu da postoje. Um Oca Kapetana de Soje hita dok on pokušava da zamisli kakve veze, za ime Božje, sav taj razgovor o mrtvim pesnicima i trudnim ženama može da ima sa njim.

Kao da odgovara na De Sojino mentalno pitanje, Admiral Marusin kaže: "Lik decojlice koji lebdi pred vama pripada tom detetu, Kapetane. Posle uništenja kibridne nakaze, Bron Lamija je rodila dete na svetu Hiperionu."

"Ona nije bila sasvim... ljudska", šapuće sada Kardinal Lurdusami. "Iako je telo njenog... oca... Kitsovog kibrida... bilo uništeno, njegova AI ličnost uskladištena je u namotajima Šrenove Petlje."

Admiral Marusin takođe se naginje bliže, kao da je ova informacija namenjena samo njima trojici. "Mi smatramo da je ovo dete komuniciralo sa Kitsovom ličnošću uhvaćenom u toj Šrenovoj

Petlji još pre nego što je rođeno", kaže on tiho. "Gotovo smo sigurni da je taj... fetus... bio u dodirnu sa TehnoSrži preko te kibridne ličnosti."

De Soja oseća poriv da se prekrsti, ali ga potiskuje. Sve što je čitao, sve čemu su ga podučavali, sve u šta je verovao, naučilo ga je da je TehnoSrž bila ovaploćenje zla, naprosto najaktivnije ispoljavanje Zlog u savremenoj ljudskoj istoriji. Uništenje TehnoSrži bilo je spasenje ne samo opsednute Crkve, već i samog čovečanstva. De Soja pokušava da zamisli šta bi nerođena ljudska duša mogla da nauči iz neposredne veze sa tim bestelesnim, bezdušnim inteligencijama.

"To dete je opasno", šapuće Kardinal Lurdusami. "Iako je TehnoSrž proterana zahvaljujući Padu dalekobacača, iako Crkva više ne dozvoljava da bezdušne mašine poseduju istinsku inteligenciju, ovo dete programirano je kao agent tih palih AI-ja... kao agent Zlog."

De Soja trlja obraz. Najednom je veoma umoran. "Govorite kao da je ona još živa", kaže on tiho. "I kao da je još dete."

Svilena odora Kardinala Lurdusamija šušti dok se on pomera. Glas mu je zloslutni bariton. "Ona je živa", kaže. "I još je dete."

De Soja ponovo gleda holo devojčice koji lebdi među njima. Dodiruje kocku i lik nestaje. "Kriogensko skladištenje?" kaže on.

"Na Hiperionu postoje Vremenske Grobnice", mumla Lurdusami. "Jedna od njih - stvar zvana Sfinga, koje se možda sećate iz poeme ili istorije Crkve - korišćena je kao portal kroz vreme. Niko ne zna kako ona dejstvuje. Za većinu ljudi uopšte nije dejstvovala." Kardinal baca pogled na Admirala, a zatim ponovo na sveštenika-kapetana ispred sebe. "Ovo dete nestalo je u Sfingi pre otprilike dvesta šezdeset četiri standardne godine. U to vreme smo znali da je opasna za Paks, ali zakasnili smo nekoliko dana. Imamo pouzdane informacije da će se ona pojaviti iz te grobnice za manje od jednog standardnog meseca... još kao dete. I još smrtno opasna za Paks."

"Opasna za Paks..." ponavlja De Soja. Ne shvata.

"Njegova Svetost predvideo je ovu opasnost", mumla Kardinal Lordusami. "Pre skoro tri veka, Naš Gospod je smatrao da Njegovoj Svetosti treba da objavi pretnju koju ovo ubogo dete predstavlja, a

Sveti Otac je sada rešio da se ponese sa tom opasnošću."

"Ne shvatam", priznaje Otac Kapetan de Soja. Holo je isključen, ali on još može da vidi nedužno lice deteta u mislima. "Kako ta mala devojčica može da predstavlja opasnost... onomad ili sad?"

Kardinal Lurdusami steže De Sojinu podlakticu. "Kao agent TehnoSrži, ona će biti virus ubačen u Telo Hristovo. Otkrovenje je Njegovoj Svetosti saopštilo da će ta devojčica imati moći... moći koje nisu ljudske. Jedna od njih jeste moć da ubedi verne da napuste svetlost Božjeg učenja, da se odreknu spasenja kako bi služili Zlome."

De Soja klima glavom, iako ne shvata. Podlaktica ga boli od pritiska moćne Lurdusamijeve šake. "Šta želite od mene, Vaša Ekselecijo?"

Admiral Marusin odgovara snažnim glasom od kog se De Soja trza posle svih tih šapata i tihih reči. "Od ovog trenutka", kaže Marusin odsečno, "prekmandovani ste iz Flote, Oče Kapetane de Soja. Od ovog trenutka, imate zadatak da pronađete i dovedete ovo dete... ovu devojčicu... u Vatikan."

Kardinal kao da primećuje sjaj zabrinutosti u De Sojinim očima. "Sine moj", kaže on i duboki glas mu sada zvuči umirujuće, "plašite li se da bi detetu neko mogao da naudi?"

"Da, Vaša Ekselecijo." De Soja se pita hoće li ga ovo priznanje učiniti nepodobnim za tu službu.

Lurdusamijev dodir sada je lakši, postaje prijateljski stisak. "Budite uvereni, sine, da niko ko pripada Svetoj stolici... niko u Paksu... nema nikakvu nameru da naudi ovoj devojčici. Štaviše, Sveti Otac nam je naložio... naložio je vama... da vam drugi prioritet po redosledu mora biti to da joj se ništa ne dogodi."

"Vaš prvi prioritet", kaže Admiral, "jeste da je dovedete ovamo... na Pacem. U Komandu Paksa, ovde, u Vatikanu."

De Soja klima glavom i guta knedlu. Pitanje koje mu se prvo javlja u mislima glasi: Zašto ja? Naglas, kaže: "Da, ser. Razumem."

"Dobićete diskluč sa papskim ovlašćenjem", nastavlja Admiral. "Možete rekvirirati svaki materijal, pomoć, veze ili osoblje koji lokalne vlasti Paksa mogu da obezbede. Imate li nekih pitanja u tom pogledu?"

"Ne, ser." De Sojin glas je čvrst, ali u glavi mu se vrti. Disključ sa papskim ovlašćenjem daće mu više moći od one koju poseduju planetni vladari Paksa.

"Prebacićete se u Hiperionov sistem koliko danas", nastavlja Admiral Marusin istim odsečnim, direktnim, zapovedničkim glasom. "Kapetane Vu?"

Vojni ađutant Paksa prilazi i pruža De Soji crveni aktivni portfolio ključ. Sveštenik-kapetan klima glavom, ali u mislima vrišti: U Hiperionov sistem koliko danas... Kururski brod arhandeo! Ponovo umreti. Bol. Ne, slatki Isuse, dragi Gospode. Neka me ovaj pehar zaobiđe!

"Komandovaćete našim najnovijim i najusavršenijim kurirskim brodom, Kapetane", govori Marusin. "Sličan je onome koji vas je doveo u Pacemov sistem, sa tim izuzetkom da može da preveze šest putnika; uz to, naoružan je do nivoa vašeg bivšeg bakljobroda i poseduje automatski sistem vaskrsavanja."

"Da, ser", kaže De Soja. Automatski sistem vaskrsavanja? - misli on. Zar će sakrament izvoditi mašina?

Kardinal Lurdusami ga ponovo tapše po ruci. "Robotski sistem je za žaljenje, sine moj. Ali brod vas može odvesti na mesta gde Paks i Crkva ne postoje. Ne možemo vam uskratiti vaskrsenje samo zato što ste izvan dosega Božjih slugu. Budite sigurni, sine moj, da je Sveti Otac lično blagoslovio ovu opremu za vaskrsavanje i opskrbio je istim sakramentalnim imperativom koji bi ponudila i prava misa vaskrsenja."

"Hvala, Vaša Ekselencijo", mrmlja De Soja. "Ali ja ne razumem... mesta izvan domašaja Crkve... Zar niste rekli da ću putovati na Hiperion? Nikada nisam bio tamo, ali mislio sam da taj svet pripada..."

"On pripada Paksu", prekida ga Admiral. "Ali ako ne budete uspeli da zarobite..." On zastaje. "Da izbavite to dete... ako iz nekog nepredviđenog razloga budete morali da je pratite na druge svetove, u druge sisteme... mislili smo da je najbolje za vas da brod poseduje automatsku komoru za vaskrsavanje."

De Soja poslušno i zbunjeno spušta glavu.

"Ali mi očekujemo da pronađete dete na Hiperionu", nastavlja

Admiral Marusin. "Kada budete stigli na taj svet, predstavice se i pokazati svoj papski disključ Zapovednici kopnenih snaga po imenu Barns-Avni. Komandant zapoveda brigadom Švajcarske Garde koja je prethodno raspoređena na Hiperionu, tako da ćete po svom pristizanju praktično komandovati tim trupama."

De Soja trepće. Zapovedništvo nad brigadom Švajcarske Garde? Ja sam kapetan bakljobroda Flote! Ne bih umeo da razlikujem kopneni manevar od juriša konjice!

Admiral Marusin se kikoće. "Shvatamo da se ovo donekle ne uklapa u vaše redovne dužnosti, Oče Kapetane de Soja, ali budite sigurni da je vaš komandni status neophodan. Zapovednica Barns-Avni nastaviće sa svakodnevnim komandovanjem kopnenim trupama, ali imperativ je da svi resursi budu usmereni na izbavljenje ovog deteta."

De Soja se nakašljava. "Šta će se dogoditi sa... Kažete da joj ne znamo ime? Mislim, ime deteta."

"Pre nego što je nestala", mumla Kardinal Lurdusami, "sebe je zvala Aneom. A što se tiče onoga što će joj se dogoditi... ponovo vas uveravam, sine moj, da su naše namere da je sprečimo da ne zagadi Telo Hrista u Paksu svojim virusom, ali to ćemo učiniti tako što joj nećemo nauditi. Štaviše, naša misija... vaša misija... jeste da spasite besmrtnu dušu tog deteta. Sveti Otac lično pobrinuće se za to."

Nešto u Kardinalovom glasu nagoni De Soju da shvati da je konferencija završena. Sveštenik-kapetan ustaje i oseća u sebi izmeštenost nastalu usled vaskrsenja kao pomeranje slično vrtoglavici. Danas ponovo moram umreti! I dalje ispunjen radošću, ipak oseća da bi zaplakao.

Admiral Marusin takođe ustaje. "Oče Kapetane de Soja, vaša prekomanda zbog ove misije biće na snazi dok dete ne izručite meni, ovde, u vatikanskoj vojnoj kancelariji za vezu."

"Za samo nekoliko nedelja, sigurni smo", mumla Kardinal Lurdusami, koji i dalje sedi.

"Ovo je velika i strašna odgovornost", kaže Admiral. "Morate iskoristiti svaku trunku svoje vere i sposobnosti kako biste ispunili izraženu želju Njegove Svetosti da ovo dete bezbedno dovedete u

Vatikan - pre nego što se razorni virus programirane izdaje ne raširi među našom Braćom i Sestrama po Hristu. Znamo da nas nećete izneveriti, Oče Kapetane de Soja."

"Hvala, ser", kaže De Soja i ponovo pomišlja: Zašto ja? Spušta se na koleno kako bi poljubio Kardinalov prsten i ustaje da bi ustanovio da je Admiral odstupio natrag u tamu senika gde se druge prilike u senkama nisu ni pomerile.

Monsinor Lukas Odi i Kapetan Paksa Marget Vu stupaju sa obe strane De Soje i kreću sa njim kao pratnja iz vrta. Tada, dok mu um još krivuda u zbrci i šoku, a srce mu tutnji od žudnje i strave zbog značajnog zadatka koji mi je dodeljen, Otac Kapetan de Soja osvrće se baš kada rep plazme uzdižućeg padobroda obasjava kupolu Svetog Petra, krovove Vatikana i vrt svojim pulsom plavog plamena. Za jedan tren, prilike u zasvođenim senkama senice jasno su vidljive, osvetljene pulsiranjem plave svetlosti plazme. Tamo je Admiral Marusin, koji je De Soji već okrenuo leđa, kao i dva oficira Švajcarske Garde koji stoje u borbenim oklopima, sa flešetnim oružjem podignutim na prsa. Ali prilika koja sedi obasjana u tom trenutku jeste ona koja će pohoditi De Sojine snove i misli u godinama koje će doći.

Posednut tamo, tužnih očiju čvrsto prikovanih za De Sojino odstupajuće obličje, visokog čela i žalostivog lika obojenog načas, ali neizbrisivo, plavim sjajem plazme, nalazi se Njegova Svetost, Papa Julije XIV, Sveti Otac za više od šest stotina milijardi vernih katolika, de facto vladar nad još četiri stotine milijardi raštrkanih duša u razuđenom Paksu i čovek koji je upravo poslao Federika de Soju na njegovo sudbonosno putovanje.

10.

Bilo je jutro posle našeg banketa, i ponovo smo se nalazili u svemirskom brodu. To jest, android A. Betik i ja bili smo u brodu, pošto smo tamo stigli pešice, mnogo lakšim putem, kroz tunel koji je spajao dve kule; Martin Silenus bio je prisutan kao hologram. Bila je to čudna hologrfska slika, pošto je stari pesnik odabrao da ga predajnik brodskog kompjutera predstavi kao njegovu mlađu verziju - i dalje kao drevnog satira, ali ovaj je stajao na sopstvenim nogama i imao kosu na glavi zašiljenih ušiju. Pogledao sam pesnika sa plaštom boje kestena, bluzom nabranih rukava, balon-pantalonama i šljampavom beretkom i shvatio kakav je kicoš morao biti u vreme kada je takva odeća bila u modi. Gledao sam Martina Silenusa u izdanju iz vremena njegovog povratka na Hiperion u ulozi hodočasnika, tri veka ranije.

"Jebote, hoćeš li samo da piljiš u mene kao neki seljober", reče hologrfska slika, "ili ćeš, jebote, da završiš sa tim obilaskom kako bismo mogli da prionemo na posao?" Starac je ili bio mamuran od vina koje je popio prošle večeri ili je povratio dovoljno zdravlja da bi se nalazio u još gore raspoloženju nego inače.

"Vodite me", rekoah ja.

Iz tunela smo pošli brodskim liftom do najniže vazdušne komore. A. Betik i pesnikov holo vodili su me kroz niveoe, naviše: kroz mašinsku salu sa nerazaznatljivim instrumentima i mrežama cevi i kablova; zatim nivo za hladno spavanje - sa četiri ležaja za kriogensku fugu u superrashlađenim kabinama (jedan ležaj je nedostajao, primetio sam, pošto ga je Martin Silenus uklonio iz sopstvenih razloga); onda hodnik centralne vazdušne komore kroz koju sam ušao prethodnog dana - sa 'drvenim' zidovima koji su skrivali mnoštvo kasete za odlaganje stvari, gde su stajala svemirska odela, vozila za sve vrste terena, nebeski bicikli, pa čak i neko arhaično oružje; potom dnevni boravak sa Stejnvejem i holojamom; zatim ponovo uz spiralne stepenice, do onoga što je A. Betik nazivao 'navigaciona soba' - zaista, tamo se nalazila kabina sa nekim vidljivim navigacionim instrumentima - ali ja sam to video kao

biblioteku u kojoj su se ređale police sa knjigama - pravim knjigama, štampanim knjigama - i nekoliko ležaja i sofa kraj prozora u brodskoj oplati; i konačno, uz stepenice do vrha broda, koji se jednostavno sastojao od okrugle spavaće sobe sa jednim jedinim krevetom u središtu.

"Konzul je obično uživao posmatrajući vremenske prilike odavde dok bi slušao muziku", reče Martin Silenus. "Brode?"

Lučni zid oko kružne prostorije postade proziran, kao i pramac broda iznad nas. Oko nas se nalazilo samo tamno kamenje unutrašnjosti tornja, ali odozgo je kroz istruleli krov silosa dopirala profiltrirana svetlost. Tiha muzika iznenada ispuni prostoriju. Bio je to klavir, bez pratnje, a melodija je bila drevna i proganjajuća.

"Čerčivik?" pokušao sam da pogodim.

Stari pesnik frknu. "Rahmanjinov." Satirske crte lica kao da iznenada omekšaše pri prigušenom svetlu. "Možeš li da pogodiš ko to svira?"

Slušao sam. Pijanista je bio veoma dobar. Nisam imao pojma ko je u pitanju.

"Konzul", reče A. Betik. Androidov glas bio je veoma tih.

Martin Silenus zarokta. "Brode... neprozirno." Zidovi se učvrstiše. Holo starog pesnika nestade sa svog mesta kod pregradnog zida i blesnu u postojanje blizu spiralnih stepenica. Stalno je to radio i efekat je bio uznemirujući. "Pa, ako smo završili sa tim jebenim obilaskom, hajdemo dole u dnevnu sobu da smislimo kako da nadmudrimo Paks."

Mape su bile starinske - mastilo na papiru - i bile su raširene na vrhu blistavog koncertnog klavira. Kontinent Akvila širio je svoja krila iznad klavijature, a konjska glava Ekvusa uvijala se gore kao posebna mapa. Holo Martina Silenusa priđe snažnim koracima klaviru i ubode prstom mesto gde bi trebalo da se nalazi oko konja. "Tu", reče on. "I tu." Prst lišen mase nije proizvodio nikakav zvuk na papiru. "Papa je rasporedio svoje jebene trupe skroz od Utvrđenja Hronos, ovde" - prst bez težine ubode tačku gde je planinski Masiv Uzde stizao do najistočnije tačke iza oka - "i dole, sve do njuške. Ovde imaju avijaciju, u ukletom gradu Tužnog Kralja Bilija" - prst

nemo kucnu po tački samo nekoliko kilometara severozapadno od Doline Vremenskih Grobnica - "a nagomilali su Švajcarsku Gardu u samoj Dolini."

Posmatrao sam mapu. Osim napuštenog Grada Pesnika i Doline, istočna četvrtina Ekvusa bila je prazna pustinja nedostupna svakome osim trupa Paksa već duže od dva veka. "Otkud znate da su trupe Švajcarske Garde tamo?" upitah ja.

Satirovo čelo se izvi. "Imam ja svoje izvore", reče on.

"Da li su vam vaši izvori javili koje su jedinice u pitanju, i sa kakvim naoružanjem?"

Holo se oglasi zvukom koji je navodio na pomisao da će starac pljunuti na tepih. "Nema potrebe da znaš jedinice", odbrusi on. "Dovoljno je da ti kažem da se trideset hiljada vojnika nalazi između tebe i Sfinge, gde će Anea sutra izići. Tri hiljade od njih pripadaju Švajcarskoj Gardi. E, sad, kako da prođeš kroz njih?"

Dode mi da se glasno nasmejem. Sumnjao sam da bi celokupne teritorijalne jedinice Hiperiona, sa vazdušnom i svemirskom podrškom, mogle da 'prođu' kroz pet-šest pripadnika Švajcarske Garde. Njihovo oružje, obuka i odbrambeni sistemi toliko su dobri. Umesto da se nasmejem, ponovo sam proučio mapu.

"Kažete da letelice imaju bazu u Gradu Pesnika... Znate li tip aviona?"

Pesnik slegnu ramenima. "Lovci. EMV-i ovde vrede koliko i obično govno, naravno, pa su došli avionima sa potisnom reakcijom. Mislim da su to mlaznjaci."

"Brišući, udarni, pulsni ili vazdušni?" rekoh ja. Pokušavao sam da zvučim kao da znam o čemu pričam, ali moje vojničko znanje napabirčeno u teritorijalnim snagama bilo je usredsređeno na rastavljanje oružja, čišćenje oružja, gađanje iz oružja, marširanje po gadnom vremenu bez kvašenja oružja, pokušaje da odspavam par sati kada ne marširam, čistim ili rastavljam oružje, pokušaje da se ne smrznem u snu i - povremeno - da držim glavu što niže kako me ne bi ubili snajperi sa Ursusa.

"Jebote, kakve veze ima koji su tipovi aviona?" zareža Martin Silenus. To što je u pojavi izgubio tri veka svakako ga nije smekšalo. "To su lovci. Izmerili smo im... Brode? Jebote, koju smo ono brzinu

izmerili poslednji put?"

"Tri maha", reče brod.

"Tri maha", ponovi pesnik. "Dovoljno brzo da dolete ovamo, bombama spale ovo mesto, ostave pepeo za sobom i vrate se na severni kontinent pre nego što im se pivo ne smlači."

Digoh pogled sa mape. "Baš sam hteo da pitam", rekoh. "Zašto to ne učine?"

Pesnikova glava se okrenu ka meni. "Šta zašto ne učine?"

"Zašto ne dolete ovamo, spale vas bombama, ostave pepeo za sobom i vrate se kući pre nego što im se pivo ne smlači", rekoh ja. "Vi za njih predstavljate pretnju. Zašto vas tolerišu?"

Martin Silenus zarokta. "Ja sam mrtav. Oni misle da sam mrtav. Kako jedan mrtvac može ikome da predstavlja pretnju?"

Uzdahnuh i ponovo pogledah mapu. "Na orbiti sigurno postoji brod sa trupama, ali pretpostavljam da ne znate kakva ga je letelica dopratila ovamo?"

Začudo, brod je bio taj koji je odgovorio. "Brod za trupe je kovit-brod klase Akira od trista hiljada tona", začu se tihi glas. "Dopratila su ga dva standardna bakljobroda klase Paks - Sveti Anton i Sveti Bonaventura. Na visokoj orbiti takođe se nalazi i jedan K-tri brod."

"Šta je, koji moj, K-tri brod?" progundā pesnikov holo.

Pogledah ga. Kako je iko mogao da proživi hiljadu godina, a da ne nauči nešto tako elementarno? Pesnici su čudna sorta. "Komanda, komunikacija, kontrola", rekoh ja.

"Dakle, kurvin sin iz Paksa koji zapoveda nalazi se tamo gore?"

Protrijah obraz i zapiljih se u mapu. "Ne obavezno", rekoh. "Komandant svemirske udarne jedinice biće tamo, ali glava cele operacije može da bude na tlu. Paks obučava svoje zapovednike za kombinovane operacije. Sa toliko prisutnih pripadnika Švajcarske Garde, neko važan komanduje na tlu."

"U redu", reče pesnik. "Kako ćeš da prođeš kroz njih i izvučeš moju malenu prijateljicu?"

"Izvinite", reče brod, "ali postoji još jedna svemirska letelica na orbiti. Stigla je pre oko tri nedelje, po standardu, i poslala padobrod u Dolinu Vremenskih Grobnica."

"Kakav je to brod?" upitah ja.

Oseti se najkraće moguće oklevanje. "Ne znam", reče brod. "Konfiguracija mi je nepoznata. Mali je... verovatno kurirske veličine... ali profil propulzije je... čudan."

"To je verovatno kurir", rekoh ja Silenusu. "Jadničak se nalazio mesecima u kriogenskoj fugi, plaćajući godine vremenskog duga, samo da bi predao neku poruku koju je Centrala Paksa zaboravila da preda zapovedniku pre nego što je ovaj krenuo."

Pesnikova holografška šaka ponovo dodirnu mapu. "Ne skreći sa teme. Kako ćeš da izbaviš Aneu od tih pedera?"

Odstupih za korak od klavira. Kada sam progovorio, glas mi je bio gnevan. "Do đavola, otkud znam? Vi ste imali dva i po veka da isplanirate to glupavo bekstvo." Mahnuh rukom, pokazavši da mislim na brod. "Pretpostavljam da je ovo stvar na koju se oslanjamo da će umaći bakljobrodovima." Zastadoh. "Brode? Možeš li da pre nekog bakljobroda Paksa stigneš do C-plus skoka?" Svaki Hokingov pogon omogućavao je istu pseudobrzinu iznad brzine svetlosti, naravno, tako da je naše bekstvo i preživljavanje, ili zarobljavanje i uništenje, zavisilo od trke do te kvantne tačke.

"Oh, da", reče brod smesta. "Nedostaju mi delovi memorije, ali svestan sam toga da me je Konzul modifikovao za vreme posete koloniji Proteranih."

"Koloniji Proteranih?" ponovih glupavo. Koža mi se naježila, uprkos logici. Odrastao sam u strahu od invazije Proteranih. Proterani su bili najgore moguće barbaroge.

"Da", reče brod, i u glasu mu se čulo nešto nalik na ponos. "Bićemo u stanju da se zavrtimo do C-plus brzina gotovo dvadeset tri odsto brže od svakog bakljobroda Paksa."

"Mogu te prostreliti i na pola AJ", rekoh ja, neubeđen.

"Da", saglasi se brod. "Nema šta da brinemo... ako budemo imali petnaest minuta prednosti."

Okrenuh se ponovo namrštenom holou i nemom androidu. "Sve je to lepo i krasno", rekoh, "ako je tačno. Ali to mi ne pomaže da smislim kako da devojčicu dovedem do broda, niti kako da brod krene sa Hiperiona sa tih petnaest minuta prednosti. Bakljobrodovi će biti u onome što se zove BPO - borbena patrola na orbiti. Jedan ili više njih nalaziće se svake sekunde iznad Ekvusa i prekrivaće svaki

kubni metar prostora od udaljenosti od stotinu svetlosnih minuta do gornje atmosfere. Na trideset kilometara, borbena vazдушna patrola - verovatno pulsni lovci klase Škorpion, kadri da se uzdignu na nisku orbitu ako zatreba - preuže zadatak. Ni svemirska ni atmosferska patrola neće dati brodu ni petnaest sekundi na svojim ekranima, a kamoli petnaest minuta." Pogledah starčevo mlade lice. "Osim ako ne postoji nešto što mi ne pominjete. Brode? Da li su te Proterani opremili nekakvom magičnom tehnologijom prikradanja? Štitom nevidljivosti, ili tako nečim?"

"Koliko znam, nisu", reče brod. Sekundu kasnije, on dodade: "To ne bi ni bilo moguće, zar ne?"

Prenebregao sam brod. "Gledajte", rekoh Martinu Silenusu, "voleo bih da vam pomognem da dođete do devojčice..."

"Anee", reče starac.

"Voleo bih da otmem Aneu od tih tipova, ali ako je ona toliko značajna za Paks koliko kažete da jeste... hoću da kažem, tri hiljade pripadnika Švajcarske Garde, Hriste Bože... ne postoji način da se Dolini Vremenskih Grobnica priđe na pet stotina kilometara, čak ni pomoću ovog sjajnog svemirskog broda."

Primetih podozrenje u Silenusovim očima, čak i kroz holografsku distorziju, pa nastavih. "Ozbiljno", rekoh. "Čak i da nema pokrivanja iz svemira i vazduha, čak i da nema bakljobrodova, lovaca ili radara u vazduhu, tu je Švajcarska Garda. Hoću reći" - ustanovio sam da stežem šake u pesnice dok govorim - "ti tipovi su smrtonosni. Uvežbani su da rade u odredima od po pet ljudi, a svaki takav odred može da obori jedan ovakav svemirski brod."

Satirove obrve izviše se od iznenađenja ili podozrenja.

"Slušajte", rekoh ponovo. "Brode?"

"Da, Č. Endimione?"

"Imaš li odbrambene štitove?"

"Ne, Č. Endimione. Imam zaštitna polja koja su Proterani usavršili, ali ona su samo za civilnu upotrebu."

Nisam znao šta su to 'zaštitna polja koja su Proterani usavršili', ali nastavio sam. "Da li bi ona mogla da zaustave CPB ili zrak standardnog bakljobroda?"

"Ne", reče brod.

"Da li bi mogao da uništiš konvencionalna ili C-plus kinetička torpeda?"

"Ne."

"Da li bi mogao da im umakneš?"

"Ne."

"Da li bi mogao da sprečiš nasilni ulazak?"

"Ne."

"Da li imaš ikakva ofanzivna ili defanzivna svojstva koja bi mogla da se nose sa ratnim brodovima Paksa?"

"Ako se tu ne računa mogućnost da bežim kao da me svi đavoli gone, Č. Endimione, odgovor je ne", reče brod.

Ponovo pogledah Martina Silenusa. "Najebali smo", rekoh tiho. "Čak i kada bih uspeo da stignem do devojčice, samo bi i mene zarobili, baš kao i nju."

Martin Silenus se osmehnu. "Možda i ne bi", reče on. Zatim klimnu glavom. A. Betiku i android se pope spiralnim stepeništem na viši nivo, da bi se vratio nepun minut kasnije. Nosio je nešto smotano u cilindar.

"Ako je to tajno oružje", rekoh ja, "bolje neka bude dobro."

"I jeste", reče pesnikov podrugljivi hologram. "On ponovo klimnu glavom, i A. Betik razmota cilindar.

Bio je to ćilim, parče dugačko manje od dva metra i jedva nešto šire od metar. Tkanina je bila iskrzana i izlizana, ali mogao sam da vidim složene crteže i šare. Kompleksno tkanje zlatnih niti bilo je još sjajno kao...

"Bože", rekoh, kada me je uviđanje tresnulo kao pesnica u pleksus. "Hoking-prostirka."

Holo Martina Silenusa pročisti grlo, kao da se sprema da pljune. "Ne tek tamo neka hoking-prostirka", progundā on. "Ona hoking-prostirka."

Ustuknuh. Ovo je bilo nešto što je pripadalo čistoj legendi, a ja samo što nisam stajao na tome.

Svojevremeno je proizvedeno samo nekoliko stotina hoking-prostirki, a ovo je bila ona prva - izumeo ju je leptirolog sa Stare Zemlje, Šolokov - koji je već zašao u sedamdesete, po standardu, i ludački se zaljubio u svoju sestričinu, mladu Alotilu, pa je izumeo

ovaj leteći ćilim da bi zauzvrat zadobio njenu ljubav. Posle jedne strasne međugre, tinejdžerka je odbacila starca, Šolokov je izvršio samoubistvo na Staroj Zemlji samo nekoliko nedelja pošto je usavršio sadašnji Hokingov kovit-pogon, a ćilim je bio izgubljen vekovima... sve dok ga Majk Ošo nije kupio na pijaci u Karvnelu i poneo ga na Maui-Kovenant, da bi ga upotrebio sa svojim brodskim kolegom, Merinom Aspikom, u još jednoj ljubavnoj pustolovini koja će ući u legendu - kao ljubav Merina i Siri. Ova druga legenda, naravno, postala je deo epskog Speva Martina Silenusa, i ako je verovati njegovoj priči, Siri je bila Konzulova baka. U Spevu Konzul Hegemonije koristio je tu istu hoking-prostirku ('hoking' ovde počinje malim h zato što se odnosi na jednu pticu sa Stare Zemlje, *hawk - jastreb; prim. prev.* a ne na prehedžirskog naučnika po imenu Hoking čiji je rad doveo do C-plus proboja i usavršavanja međuzvezdanog pogona) da bi prešao preko Hiperiona u poslednjoj legendi - a to je bio Konzulov epski let prema gradu Kitsu iz Doline Vremenskih Grobnica, kada je to učinio da bi oslobodio upravo ovaj brod i vratio se njime do grobnica.

Kleknuo sam i dodirnuo tu rukotvorinu sa strahopoštovanjem.

"Isuse sveti Hriste", reče Silenus, "to je samo jedan jebeni ćilim. I pri tom ružan. Ne bih ga ni držao u kući - ne uklapa se ni u šta."

Digoh pogled.

"Da", reče A. Betik, "to je ta hoking-prostirka."

"Da li još leti?" upitah ja.

A. Betik kleknu kraj mene i pruži šaku sa plavim prstima da kucne po izuvijanim i komplikovanim šarama. Hoking-prostirka se ukruti kao daska i uzlete deset centimetara iznad poda.

Odmahnuh glavom. "Nikada nisam shvatio... EM sistemi ne dejstvuje na Hiperionu zbog ovdašnjeg uvrnutog magnetnog polja..."

"Veliki EM sistemi ne dejstvuju", odbrusi Martin Silenus. "EMV-i. Levitacione barže. Velike stvari. Ali ćilim radi. I još je usavršen."

Izvih obrvu. "Usavršen?"

"Ponovo Proterani", začu se glas broda. "Ne sećam se dobro, ali petljali su oko mnogo toga kada smo ih posetili pre dva i po veka."

"Očigledno", rekoh ja. Uspravih se i ćušnuh legendarnu prostirku stopalom. Odskočila je kao da je na čvrstim oprugama, ali ostala je

da lebdi u mestu. "Dobro", reko, "imamo Merinovu i Sirinu hoking-prostirku, koja... ako sam dobro upamtio priču... može da leti samo negde oko dvadeset klika na sat..."

"Dvadeset šest kilometara na sat bila je njena maksimalna brzina", reče A. Betik.

Klimnuh glavom i ponovo ćušnuh lebdeći ćilim. "Dvadeset šest klika na sat sa dobrim vetrom u leđa", reko ja. "A koliko je Dolina Vremenskih Grobnica daleko odavde?"

"Hiljadu šest stotina osamdeset devet kilometara", reče brod.

"A koliko imamo vremena pre nego što Anea tamo ne iziđe iz Sfinge?" reko ja.

"Dvadeset sati", reče Martin Silenus. Mora da mu je dosadio sopstveni mlađi lik, pošto je holo projekcija sada pripadala starcu kog sam video prethodne večeri, sa sve hoverležajem.

Bacih pogled na ručni hronometar. "Zakasnio sam", reko. "Trebalo je da uzletim pre nekoliko dana." Vratih se koncertnom klaviru. "I šta i da jesam? Ovo je naše tajno oružje? Da li ono poseduje nekakvo superdefanzivno polje koje će zaštititi mene... i devojčicu... od zrakova i metaka Švajcarske Garde?"

"Ne", reče A. Betik. "Prostirka nema nikakve defanzivne sposobnosti, izuzev zaštitnog polja koje odstranjuje vetar i drži putnike na mestu."

Slegnuh ramenima. "I šta onda da radim... da odnesem ćilim do Doline i da ponudim Paksu da se trampimo - stara hoking-prostirka za dete?"

A. Betik je ostao da kleči kraj lebdećeg ćilima. Njegovi plavi prsti i dalje su milovali izlisanu tkaninu. "Proterani su prostirku preinačili tako da ima dugotrajniji naboj - do hiljadu sati."

Klimnuh glavom. Impresivna tehnologija superprovodnika, ali krajnje nebitna.

"A sada leti brzinama većim od tri stotine kilometara na sat", nastavi android.

Ugrizoh se za usnu. Znači, mogao bih da stignem tamo do sutra. Ako bih pristao da sedim na letećem ćilimu pet i po sati. I šta onda...?

"Mislio sam da treba da je otmemo pomoću ovog broda", reko

ja. "Da je odvedemo iz Hiperionovog sistema i sve to..."

"Da", reče Martin Silenus, glasom najednom umornim poput njegovog ostarelog lika, "ali najpre moraš da je dovedeš na brod."

Udaljih se od klavira, zastavši kraj spiralnih stepenica da bih se naglo obrnuo natrag ka androidu, holou i lebdećem ćilimu. "Vas dvojica naprosto ne razumete, zar ne?" rekoh, glasom snažnijim i oštrijim nego što sam nameravao. "Ovo je Švajcarska Garda! Ako mislite da taj prokleti ćilim može da me provede ispod njihovog radara, detektora kretanja i drugih senzora, onda ste ludi. Bio bih samo idealna meta koja leti trista klika na sat. Verujte mi, prašinari Švajcarske Garde - da ne pominjem pulsne mlaznjake u borbenoj vazdušnoj patroli i da ne pominjem bakljobrodove na orbiti - uništili bi ovo svojim zracima za samo nekoliko nanosekundi."

Zastadoh i začkiljih se u njih. "Osim ako... ne postoji još nešto što mi ne pominjete..."

"Naravno da postoji", reče Martin Silenus i uspe da se osmehne umornim osmehom satira. "Naravno da postoji."

"Da ponesemo hoking-prostirku gore, do prozora tornja", reče A. Betik. "Morate naučiti kako da upravljate."

"Sada?" rekoh, najednom stegnutim glasom. Osetio sam da srce počinje da mu lupa.

"Sada", reče Martin Silenus. "Moraš biti u stanju da vešto letiš u vreme kada budeš krenuo, sutra u tri ujutro."

"Zaista?" rekoh, zureći u lebdeći, legendarni ćilim sa sve snažnijim osećajem: OVO JE STVARNO... SUTRA BIH MOGAO DA POGINEM.

"Zaista", reče Martin Silenus.

A. Betik je deaktivirao hoking-prostirku i smotao je u cilindar. Krenuo sam za njim niz metalne stepenice, kroz hodnik i napolje, na stepenište tornja. Kroz otvoreni prozor tornja videla se jarka sunčeva svetlost. Bože, pomislih dok je android razmotavao ćilim na kamenoj izbočini i ponovo ga aktivirao. Kamenje u podnožju i dalje je bilo veoma daleko. Bože, pomislih ponovo, dok mi je bilo tutnjalo u ušima. Od holoa starog pesnika nije bilo ni traga.

A. Betik mi pokaza da se popnem na lebdeću hoking-prostirku. "Ja ću poći sa vama na prvi let", reče android tiho. Lišće na vrhu

obližnjeg stabla čalme šušalo je na lahoru.

Bože, pomislih poslednji put, popeh se na prozorski prag, a zatim i na hoking-prostirku.

11.

Tačno dva sata pre nego što dete treba da se pojavi iz Sfinge, alarm se oglašava u komandnom letaću Oca Kapetana de Soje.

"Vazdušni kontakt, položaj jedam-sedam-dva, severno, brzina dve-sedam-četiri klika, visina četiri metra", čuje se glas kontrolora odbrambenog perimetra BPO sa C3-broda, šest stotina kilometara odozgo. "Udaljenost do uljeza pet stotina sedamdeset klika."

"Četiri metra?" kaže De Soja i gleda ka Zapovednici Barns-Avni koja sedi naspram njega, za komunikacionom konzolom u središtu letaća.

"Pokušava da uđe nisko i sporo, kako ne bi bio primećen", kaže Zapovednica. To je sitna žena blede kože i riđe kose, ali vrlo malo kože ili kose može se videti pod borbenom kacigom koju ima na glavi. Za tri nedelje koliko De Soja poznaje Zapovednicu, nije je video da se osmehuje. "Taktički vizir", kaže ona. Njen vizir se nalazi na svom mestu. De Soja spušta svoj.

Signal je blizu južnog vrha Ekvusa i kreće se severno od obale. "Zašto ga ranije nismo videli?" pita on.

"Možda je upravo lansiran", kaže Barns-Avni. Ona proverava borbene elemente unutar svog taktičkog displeja. Posle prvog teškog sata kada je De Soja morao da joj pokaže papski diskluč da bi je ubedio da zapovedništvo nad najelitnijim brigadama Paksa mora da preda jednom običnom kapetanu broda, Barns-Avni je bila potpuno kooperativna. Naravno, De Soja joj je prepustio praktično upravljanje operacijom. Mnogi oficiri brigade Švajcarske Garde mislili su da je De Soja običan papin obaveštajac. De Soja ne mari za to. Njegova briga je dete, devojčica, i dok god se kopnenim snagama dobro komanduje, pojedinosti ga malo zanimaju.

"Bez vizuelnog kontakta", kaže Zapovednica. "Tamo dole je oluja prašine. Stići će ovamo pre sata-S."

'Sat-S' je naziv koji su trupe pre više meseci dale otvaranju Sfinge. Samo nekoliko oficira među njima zna da je u žiži čitave ove vatrene sile dete. Pripadnici Švajcarske Garde ne gundaju, ali malo njih može da ceni tako provincijski razmeštaj, toliko daleko od akcije,

u tako peskovitoj i neudobnoj sredini.

"Kontakt se i dalje kreće ka severu, jedam-sedam-dva, brzina je sada dva-pet-devet klika, visina tri metra", kaže kontrolor sa C3. "Udaljenost pet stotina sedamdeset kilometara."

"Vreme je da ga oborimo", kaže Zapovednica Barns-Avni na komandnom kanalu rezervisanom samo za nju i De Soju. "Preporuke?"

De Soja diže pogled. Letač skreće ka jugu. Kroz mehure koji liče na oči bogomoljke, obzorje se krivi i bizarne Vremenske Grobnice Hiperiona prolaze hiljadu metara ispod njih. Ka jugu, nebo je mutna, smeđežuta traka. "Da ga prostrelimo iz orbite?" kaže on.

Barns-Avni klima glavom, ali kaže: "Vi znate kako bakljobrodovi deluju. Da prepustimo ovo odredu." Svojom 'božjom rukavicom' ona dodiruje crvene signale na južnom vrhu odbrambenog perimetra. "Naredniče Gregorijuse?" Prebacila se na uski snop taktičkog kanala.

"Zapovednice?" Narednikov glas je dubok i hrapav.

"Pratite uljeza?"

"Potvrđujem, Zapovednice."

"Presretnite ga, identifikujte i uništite, naredniče."

"Razumem, Zapovednice."

De Soja posmatra zumiranje C3 kamera prema južnoj pustinji. Pet ljudskih obličja najednom se izdiže iz dina i njihov kameleonski polimer blede dok se uspinju iznad oblaka prašine. Na nekom normalnom svetu, leteli bi pomoću EM odbijača; na Hiprionu nose glomaznije reakcione komplete. Petorka se širi u lepezi tako da je između svakoga od njih nekoliko stotina metara; zatim hitaju ka jugu, u oblak prašine.

"IC", kaže Barns-Avni i vizuelno praćenje prebacuje se u infracrveni opseg kako bi ih pratilo kroz sve gušći oblak. "Osvetlite metu", kaže ona. Slika se pomera ka jugu, ali meta je samo toplotna mrlja.

"Sitno je", kaže Zapovednica.

"Avion?" Otac Kapetan de Soja naviknut je na svemirski taktički displej.

"Suviše sitno, osim ako nije u pitanju nekakva motorizovana

jedrilica", kaže Barns-Avni. U njenom glasu nema uopšte nikakve napetosti.

De Soja spušta pogled dok letać prelazi preko južnog kraja Doline Vremenskih Grobnica i ubrzava. Oluja prašine vidi se pred njima kao zlatnosmeđa traka na horizontu.

"Udaljenost do presretanja stotinu osamdeset klika", čuje se lakonski glas narednika Gregorijusa. De Sojin vizir priključen je na vizir Zapovednice, i oni vide ono što vidi i narednik Švajcarske Garde - ništa. Odred vojnika leti na osnovu instrumenata kroz uskovitlani pesak toliko gust da je vazduh oko njih taman kao noć.

"Reakcioni kompleti se zagrevaju", čuje se novi smireni glas. De Soja proverava očitavanja. To je kaplar Ki. "Pesak smeta usisnicima", nastavlja kaplar.

De Soja gleda Zapovednicu Barns-Avni kroz svoj vizir. Zna da je pred njom težak izbor - još jedan minut u tom oblaku prašine mogao bi da izazove pad i smrt jednog ili više njenih vojnika; propust u identifikaciji uljeza mogao bi kasnije dovesti do nevolja.

"Naredniče Gregorijuse", kaže ona, glasom i dalje smirenim poput kamena, "smesta uklonite uljeza."

Nastaje gotovo neprimetna pauza na komunikacionoj liniji. "Zapovednice, možemo ovde da se zadržimo još nekoliko..." započinje narednik. De Soja može da čuje zavijanje oluje prašine jače od čovekovog glasa.

"Uklonite ga smesta, naredniče", kaže Barns-Avni.

"Razumem."

De Soja se prebacuje na taktički displej širokog raspona i diže pogled da bi shvatio da ga Zapovednica posmatra. "Mislite da je ovo možda finta?" kaže ona. "Mamac koji treba da nas odvuče kako bi pravi uljez mogao da se infiltrira na nekom drugom mestu?"

"Možda", kaže De Soja. Vidi na displeju da je Zapovednica podigla borbenu gotovost duž čitavog perimetra na peti nivo. Šesti nivo je borba.

"Da vidimo", kaže ona, baš kada Gregorijusovi vojnici otvaraju vatru.

Oluja prašine je zakotrljani kazan peska i elektriciteta. Na 175 kilometara, njihovo energetske oružje nije pouzdano. Gregorijus se

odlučuje za strelicu čelične kiše i sam je ispaljuje. Strelica ubrzava do 6 maha. Uljez ne skreće sa kursa.

"Mislim da nema senzore", kaže Barns-Avni. "Leti naslepo. Programirano."

Strelica prolazi iznad toplotne mete i detonira na udaljenosti od trideset metara, a oblikovani naboj izbacuje dvadeset hiljada sitnih projektila pravo ka uljezu.

"Kontakt oboren", kaže kontrolor C3 u istoj sekundi kada narednik Gregorijus raportira: "Imamo ga."

"Pronađite i identifikujte", kaže Zapovednica. Njihov letać skrenuo je natrag, ka Dolini.

De Soja baca pogled kroz displej vizira. Oborila je metu izdaleka, ali ne izvlači vojnike iz oluje.

"Razumem", kaže narednik, a oluja je dovoljno razuzdana da uskom snopu doda i atmosferske smetnje.

Letač prelazi preko doline u niskom preletu, a De Soja po hiljaditi put prepoznaje grobnice: ovde, obrnutim redosledom od uobičajenog puta za hodočasnike - iako hodočasnika nije bilo već više od tri veka - najpre nailazi Šrajkova Palata, dalje južno od ostalih, sa bodljikavim i nazubljenim bedemima koji podsećaju na stvorenje poslednji put viđeno u vreme hodočašća; zatim suptilnije Pećinske Grobnice - ukupno tri - sa ulazima isklesanim u ružičastom kamenu zida kanjona; potom ogroman Kristalni Monolit, smešten u središtu; pa Obelisk; zatim Grobnica od žada; i konačno, zamršeno izrezbarena Sfinga sa zaptivenim vratima i razmahnutim krilima.

De Soja baca pogled na svoj hronometar.

"Jedan sat i pedeset šest minuta", kaže Zapovednica Barns-Avni.

Otac Kapetan de Soja grize usnu. Kordon vojnika Švajcarske Garde nalazi se na svom mestu, oko Sfinge - tu je već mesecima. Nešto dalje, još vojnika smešteno je u širem perimetru. Svaka grobnica ima sopstvenu jedinicu vojnika koji čekaju, samo za slučaj da je proročanstvo možda pogrešno. Izvan Doline, još vojske. Iznad njih, bakljobrodovi i komandni brod drže stražu. Na ulazu u Dolinu čeka De Sojin lični padobrod, sa motorima već zagrejanim, spreman da smesta uzleti, čim se uspavano dete nađe u njemu. Dve hiljade klika iznad, kurirski brod klase arhandeo, Rafael, čeka sa svojim

dečjim ležajem za ubrzanja.

Ipak, De Soja zna, devojčica čije ime možda glasi Anea, mora najpre da primi sakrament kruciforme. To će se odigrati u kapeli bakljobroda Svetog Bonaventura na orbiti, nekoliko trenutaka pre nego što usnulo dete ne bude prebačeno na kurirski brod. Tri dana posle toga, vaskrsnuće na Pacemu i biće predato vlastima Paksa.

Otac Kapetan de Soja oblizuje suve usne. Brine ga to što će jedno nedužno dete biti povređeno, baš kao i mogućnost da nešto krene kako ne treba prilikom hvatanja. Ne može da zamisli kako jedno dete - pa bilo ono i dete iz prošlosti, dete koje je komuniciralo sa TehnoSrži - može da predstavlja pretnju toliko velikom Paksu ili Svetoj Crkvi.

Otac Kapetan de Soja zauzdava svoje misli; nije njegovo da razmišlja. Njegovo je da izvrši naređenja i da služi svojim pretpostavljenima, a preko njih, da služi Crkvi i Isusu Hristu.

"Evo vašeg uljeza", čuje se hrapavi glas narednika Gregorijusa. Vizuelni kontakt je nejasan, oluja prašine divlja, ali svih pet vojnika uspelo je da stigne do mesta pada.

De Soja pojačava rezoluciju displeja vizira i vidi razoreno drvo i papir, izrešetani, iskrivljeni metal nečega što je moglo da predstavlja jednostavan solarni, baterijsko-pulsni, reakcioni vanbrodski motor.

"Lažnjak", kaže kaplar Ki.

De Soja diže vizir i osmehuje se Zapovednici Barns-Avni. "Još jedna vaša vežba", kaže. "Danas je to peta po redu."

Zapovednica mu ne uzvraća osmeh. "Sledeći put možda će to biti prava stvar", kaže ona. U svoj taktički mikrofon govori: "Peti nivo i dalje na snazi. Na S-minus šezdeset, prelazimo na šesti."

Potvrdna zvonjava čuje se na svim talasnim dužinama.

"I dalje ne shvatam ko bi to poželeo da se umeša", kaže Otac Kapetan de Soja. "Ili kako bi to mogao da učini."

Zapovednica Barns-Avni sleže ramenima. "Možda Proterani upravo usporavaju iz C-plus brzine."

"Onda bolje da su povelili čitav Roj", kaže sveštenik-kapetan. "Možemo lako da iziđemo na kraj sa svakom manjom formacijom."

"Ništa u životu nije lako", kaže Zapovednica Barns-Avni.

Letač dodiruje tle. Brava se okreće i rampa se spušta. Pilot se

okreće na sedištu, diže vizir i kaže: "Zapovednice, Kapetane, želeli ste da sletite kod Sfinge u S-minus jedan sat i pedeset minuta. Stigli smo minut ranije."

De Soja se isključuje iz konzole letaća. "Protegnuću malo noge pre nego što stigne oluja", kaže on Zapovednici. "Da li biste želeli da mi se pridružite?"

"Ne." Barns-Avni spušta vizir i počinje šapatom da daje komande.

Izvan letaća, vazduh je razređen i nabijen električitetom. Gore, nebo još ima Hiperionovu neobično duboku boju lapisa, ali nad južnim rubom kanjona već visi izmaglica nailazeće oluje.

De Soja baca pogled na svoj hronometar. Jedan sat i pedeset minuta. Duboko diše, zariče se da neće ponovo pogledati na časovnik najmanje deset minuta i ulazi u neprozirnu senku Sfinge.

12.

Posle više sati razgovora, poslali su me u krevet da bih odspavao do tri ujutro. Naravno, nisam to učinio. Uvek sam imao problema sa spavanjem u noći pred putovanje, a ove noći nisam spavao uopšte.

Grad po kome sam dobio ime bio je tih posle ponoći; jesenji lahor je prestao i zvezde su bile veoma svetle. Sat ili dva, ostao sam u svojoj košulji za spavanje, ali oko jedan ujutro, ustao sam, odenuo izdržljivu odeću koju su mi dali prošle večeri i pregledao sadržinu svog ranca peti ili šesti put.

Tu nije bilo ničeg naročitog za tako odvažnu pustolovinu: rezervna odeća i veš, čarape, laserska svetiljkica, dve boce sa vodom, nož - ja sam zatražio određeni tip - u kaniji za opasač, teška platnena jakna sa termalnom postavom, ultralako ćebe za spavanje, inercijalni kompas za navođenje, stari džemper, naočari za noćni vid i par kožnih rukavica. "Šta li bi još moglo da mi zatreba za istraživanje Vaseljene?" promrmljao sam.

Takođe sam naveo određeni tip odeće koju ću nositi tog dana - komotnu platnenu košulju i prsluk sa brojnim džepovima, pantalone čvrstog tkanja kakve sam nosio za vreme lova na patke u ritovima, meke, visoke čizme - koje sam nazivao 'gusarskim čizmama' zahvaljujući opisu iz Grandaminih priča - samo malo tesne, i meku trorogu kapu koju ću moći da presavijem i odložim u džep prsluka kada mi ne bude trebala.

Nož sam prikačio za opasač, smestio kompas u džep prsluka i stao kraj prozora kako bih posmatrao kretanje zvezda preko planinskih vrhova, sve dok A. Betik nije došao da me probudi u dva i četrdeset pet.

Stari pesnik bio je budan i nalazio se u svom hoverležaju na kraju stola, na najvišem nivou tornja. Platnени krov bio je uklonjen i zvezde su hladno gorele iznad nas. Plamenovi su pucketali u mangalima duž zida, a prave baklje bile su usađene na nešto većoj visini u kameni zid. Bio je postavljen doručak - prženo meso, voće, pogačice sa sirupom, sveži hleb - ali ja sam popio samo šoljicu kafe.

"Bolje da jedeš", progundā starac. "Ne zna se kada ćeš imati sledeći obrok."

Stajao sam, zagledan u njega. Para se dizala sa kafe i grejala mi lice. Vazduh je bio svež. "Ako stvari budu išle po planu, biću u svemirskom brodu za manje od šest sati. Tada ću jesti."

Martin Silenus zareža. "Zar stvari ikada idu po planu, Role Endimione?"

Srknuh malo kafe. "Kad smo već kod planova, hteli ste da mi ispričate nešto u vezi sa tim čudom koje će zaokupiti Švajcarsku Gardu dok ja budem otimao vašu mladu prijateljicu."

Drevni pesnik je zurio u mene jedan nemi trenutak. "Veruj mi na reč, važi?"

Uzdahnuo sam. Plašio sam se da će to reći. "Mnogo toga treba da vam verujem na reč, starče."

On klimnu glavom, ali očuta.

"U redu", rekoh konačno. "Videćemo šta će da se desi." Okrenuh se ka mestu gde je A. Betik stajao, blizu stepeništa. "Samo ne zaboravite da budete tamo sa brodom kada nam budete trebali."

"Neću zaboraviti, ser", reče android.

Priđoh hoking-prostirci koja je bila razmotana na podu. A. Betik je na nju smestio moj ranac. "Ima li nekakvih poslednjih uputstava?" upitah, ne sasvim siguran kome se, zapravo, obraćam.

Starac dolebde bliže u svom hoverležaju. Izgledao je drevno u svetlosti baklji: smežuraniji, mumificiraniji nego ikada. Prsti su mu bili kao požutele kosti. "Samo ovo", zastruga on. "Slušaj..."

U moru širokom živi samotna hulja,
osuđena da, u tom nemoćnom truplu,
postoji gnusna već deset vekova,
a onda umre sama. Ko može da je
izbavi od toga? Niko. I tako,
milion mora proći oseka i plima,
i on pati. A opet, umreti neće,
ako ove stvari ispuni. Ako sasvim
sagleda sve dubine magije i izloži
smisao svakog pokreta, oblika i zvuka;

ako istraži sve oblike i stvari
sve do same njine simbolične srži;
umreti neće. I ne samo to, još važnije je sada
da taj zadatak pun radosti i jada
ispuni bogobojažljivo - sve ljubavi burne,
surovo izgubljene zbog te svrhe,
ostaviće po strani, jednu do druge, sve dok
vreme lagano ne ispuni turobna mesta:
a zatim, kad sve te muke budu i prođu,
mladić neki, božanskom silom voljen i vođen,
staće pred njim, i on će mu reći
kako sve da uzme. A odabrani junoša
to učiniti mora, da oba ne propadnu."

"Šta?" reko je ja. "Ja ne..."

"Jebiga", zastruga pesnik. "Samo ti uzmi Aneu, odvedi je do Proteranih i vrati je živu. To nije preterano složeno. Čak ni za jednog pastira to ne bi trebalo da predstavlja nekakav problem."

"Nemojte zaboraviti da pomenete šegrta u oblikovanju pejzaža, šankera i lovca na patke", reko je ja i spustih šoljicu sa kafom.

"Skoro će tri", reče Silenus. "Treba da pođeš."

Udahnuh. "Samo još minut", reko je. Smandrljah se niz stepenice, uđoh u toalet, olakšah se i naslonih za trenutak na hladan kamen. Jesi li poludeo, Role Endimione? Bila je to moja misao, ali čuo sam je kao da je izgovorena tihim Grandaminim glasom. Jesam, odgovorih.

Popeh se natrag uz stepenice, zapanjen drhtavicom u nogama i brzim udaranjem srca.

"Spreman sam", reko je. "Majka mi je uvek govorila da se pobrinem za te stvari pre nego što odem od kuće."

Hiljadu godina star pesnik zarokta nešto i dolebdje ležajem blizu hoking-prostirke. Sedoh na ćilim, aktivirajući niti za let, pa zalebdeh na metar i po iznad kamenog poda.

"Upamti, kada se nađeš u Pukotini i dođeš do ulaza, ostatak puta je programiran."

"Znam, rekli ste mi sve o..."

"Umukni i slušaj", zastruga on. Drevni, smežurani prsti pokazaše na odgovarajuće niti u šarama. "Upamtio si kako treba da letiš. Kada uđeš, otkucaj sekvencu tu... tu... tu... i program će preuzeti letenje. Možeš prekinuti sekvencu kako bi leteo manuelno tako što ćeš dodirnuti šaru za prekid programa ovde..." Njegovi prsti pomilovaše vazduh iznad drevnih niti. "Ali nemoj pokušavati da sam upravljaš prostirkom tamo dole. Nikada nećeš pronaći izlaz."

Klimnuh glavom i obliznuh suve usne. "Niste mi rekli ko je prostirku programirao. Ko je već jednom obavio ovaj let?"

Satir pokaza nove zube. "Ja, momče. Trebali su mi meseci, ali uradio sam to. Pre skoro dva veka."

"Dva veka!" Umalo nisam sišao sa prostirke. "Šta ako je došlo do urušavanja? Do pomeranja usled zemljotresa? Šta ako se u međuvremenu pojavila neka prepreka?"

Martin Silenus slegnu ramenima. "Ići ćeš brzinom većom od dve stotine klika na sat, momče", reče on. "Pretpostavljam da ćeš umreti." On me pljesnu po leđima. "Kreći. Reci Anei da je volim. Reci joj da čika Martin čeka da vidi Staru Zemlju pre nego što umre. Reci joj da matori keša jedva čeka da je čuje kako izlaže smisao svakog pokreta, oblika i zvuka."

Digoh hoking-prostirku za još pola metra.

A. Betik stupi napred i pruži plavu ruku. Stisnuh je. "Srećno, Č. Endimione."

Klimnuh glavom, shvatih da nemam više šta da kažem i poleteh hoking-prostirkom naviše i izvan tornja, uzdižući se u spirali.

Da bih leteo pravo od grada Endimiona u središtu kontinenta Akvile do Doline Vremenskih Grobnica na kontinentu Ekvusu, trebalo je da krenem ka severu. Krenuo sam ka istoku.

Moj probni let prethodnog dana - za moj umorni um bio je to isti dan - pokazao je koliko je lako upravljati hoking-prostirkom, ali to je bilo pri brzinama od nekoliko klika na sat. Kada sam se našao na stotinu metara iznad tornja, odredio sam smer - sa svetiljkom u obliku olovke među zubima kako bi ona obasjavala inercijalni kompas, poravnavajući prostirku sa tom nevidljivom linijom, proveravajući topografsku mapu koju mi je stari pesnik dao - i

zadržao dlan na šari za ubrzanje. Prostirka je nastavila da ubrzava sve dok se nije aktiviralo blago zaštitno polje kako bi me štitilo od udara vetra. Prekasno, osvrnuo sam se da bih poslednji put pogledao toranj - možda da bih video starog pesnika kako me posmatra sa prozora - ali razrušeni univerzitetski grad već je bio izgubljen u planinskoj tami.

Nije postojao pokazivač brzine, pa sam morao da pretpostavim da prostirka leti najbrže što može dok je hitala ka visokim vrhovima na istoku. Svetlost zvezda odbijala se od snežnih površina na visinama većim od moje, pa sam, obazrivosti radi, odložio svetiljku, namaknuo naočari za noćni vid i nastavio da proveravam položaj na osnovu topografske mape. Dok se tle uzdizalo, to sam činio i ja, zadržavajući hoking-prostirku na stotinu metara iznad stenja, vodopada, ulegnuća koja su načinile lavine i glečera što su svetlucali zelenom bojom na pojačanoj svetlosti zvezda u naočarima za noćni vid. Prostirka je letela savršeno bešumno - čak je i zvuk vetra bio prigušen zaštitnim poljem - a nekoliko puta sam video kako krupna divljač skače u zaklon, iznenađena neočekivanom pojavom ove ptice bez krila iznad sebe. Prešao sam preko kontinentalne raseline pola sata posle napuštanja tornja i držao sam prostirku u središtu prolaza širokog pet hiljada metara. Tamo je bilo hladno, i mada je zaštitno polje zadržavalo deo moje telesne toplote u putujućem mehuru nepomičnog vazduha, već sam odavno odenuo termalnu jaknu i rukavice.

Iza planina, spustivši se brzo da bih ostao blizu neravnog terena, posmatrao sam kako tundra ustupa mesto ritovima, ritovi niskim redovima patuljastih zimplavih i trijaspna; onda sam video kako ta stabla visokih planina nestaju, a sjaj šuma tesla-drveća počinje da pali istok kao lažna zora.

Odložio sam naočari za noćni vid u ranac. Prizor ispred mene bio je divan i pomalo zastrašujući - čitav istočni horizont pucketao je i šumeo od elektriciteta, loptaste munje skakale su između stotinu metara visokih stabala tesla-drveća, lančane munje narastale su kroz vazduh između tesli i prometeja u eksplozijama, feniks-grmlja i nasumičnih vatri koje su na tlu gorele na hiljadu mesta. I Martin Silenus i A. Betik upozorili su me na to, i ja sam digao hoking-

prostirku visoko, prihvatajući rizik da me otkriju na toj visini radije nego da me zahvati taj električni vir dole.

Još jedan sat, i na istoku se pojavio nagoveštaj osvita, iza sjaja plamenih šuma, ali tek što je nebo počelo da bleđi, a zatim se sasvim razdanilo, plamene šume ostale su iza mene i ja sam ugledao Pukotinu.

Bio sam svestan toga da sam se proteklih četrdeset minuta uspinjao, dok sam proveravao svoj put iznad visoravni Pinion na iskrzanoj topo-mapi, ali visinu sam sada, kada je ta velika raspuklina na ovom delu Akvile postala vidljiva ispred mene, osetio kao dubinu. Na sopstveni način, Pukotina je bila podjednako zastrašujuća kao i plamene šume - uska, okomita, obrušavala se tri hiljade metara u pravolinijskom padu odozgo, sa ravnog tla. Prešao sam preko južnog ruba velikog procepa u kontinentu i obrušio se ka reci tri kilometra niže. Pukotina je nastavljala ka istoku, a reka je ispod mene tekla gotovo podjednako brzo kao prostirka, dok sam ja usporavao. Za samo nekoliko trenutaka, jutarnje nebo zamračilo se iznad mene i zvezde su se ponovo pojavile; bilo je to kao da sam upao u duboki bunar. Reka u podnožju ovih zastrašujućih litica bila je divlja, zakrčena čepovima sopstvenog leda, i preskakala je stenje veličine svemirskog broda koji sam ostavio za sobom. Ostao sam pet metara iznad pene i još više usporio. Mora da sam blizu.

Proverio sam hronometar, zatim i mapu. Trebalo bi to da bude negde napred, na sledeća dva klika... eno!

Bilo je veće nego što su ga opisali - najmanje trideset metara široko - i savršeno četvrtasto. Ulaz u planetni lavirint bio je isklesan u obliku ulaza u hram ili džinovskih vrata. Usporio sam još više hoking-prostirku, a onda skrenuo levo, zastavši na ulazu. Prema mom hronometru, trebalo mi je nešto manje od devedeset minuta da stignem do Pukotine. Dolina Vremenskih Grobnica još je bila hiljadu klika severno odavde. Četiri sata leta velikom brzinom. Ponovo sam pogledao na hronometar - četiri sata i dvadeset minuta do trenutka kada je dete trebalo da iziđe iz Sfinge.

Krenuh lagano napred hoking-prostirkom, u pećinu. Kada sam pokušao da se setim pojedinosti iz Sveštenikove priče u starčevom Spevu, mogao sam da se spomenem samo da su se upravo tu -

odmah blizu ulaza u lavirint - Otac Dire i Bikure sreli sa Šrajkom i kruciformama.

Nije bilo nikakvog Šrajka. To me nije iznenadilo - stvorenje nije viđeno još od Pada Mreže Svetova, pre dve stotine sedamdeset četiri godine. Nije bilo ni kruciformi. Ponovo nisam bio iznenađen - Paks ih je odavno požnjeo sa ovih pećinskih zidova.

Znao sam da svi znaju za Lavirint. Postojalo je devet poznatih svetova sa lavirintima u staroj Hegemoniji. Svi ti svetovi ličili su na Zemlju - 7,9 po drevnoj Solmevljevoj lestvici - osim što su bili tektonski mrtvi, više nalik na Mars nego na Zemlju u tom pogledu. Tuneli lavirinta načinili su saće od unutrašnjosti tih devet svetova - uključujući i Hiperion - i nije se znalo kakvoj svrsi služe. Iskopani su desetinama hiljada godina pre nego što je čovečanstvo napustilo Staru Zemlju, mada nikada nije pronađen nikakav trag njihovih graditelja. Lavirinti su bili nadahnuće brojnih mitova - uključujući Spev - ali njihova misterija nije razrešena. Hiperionov lavirint nikada nije bio istražen ni kartografisan - izuzev ovog dela kojim sam ja bio spreman da putujem brzinom od dve stotine sedamdeset klika na sat. Njegovu mapu izradio je ludi pesnik. Ili sam se bar nadao da je tako.

Ponovo sam stavio naočari za noćni vid, pošto je svetlost sunca čilila iza mene. Osetio sam da mi se koža ispod potiljka ježi dok se tama zatvarala oko mene. Naočari će ubrzo biti beskorisne, pošto neće postojati nikakva svetlost koja bi se mogla pojačati. Uzevši traku iz ranca, pričvrstio sam lasersku svetiljku za prednji deo hoking-prostirke i uključio najširi zrak. Svetlo će biti slabo, ali naočari će ga pojačati. Već sam mogao da vidim račvanja pred sobom - pećina je i dalje bila velika, šuplja, četvrtasta prizma, trideset metara široka, samo sa veoma sitnim znacima napuklina ili urušavanja - a napred, tuneli su se račvali desno, zatim levo, pa naniže.

Udahnuo sam duboko i otkucao programiranu sekvencu. Hoking-prostirka poskoči napred, ubrza do predviđene brzine, a iznenadni trzaj natera me da se nagnem daleko unazad, uprkos suprotnom učinku zaštitnog polja.

To polje me neće zaštititi ako ćilim pogrešno skrene i naleti ovom brzinom na zid. Stenje je munjevito letelo kraj mene. Hoking-

prostirka se oštro nagnu da bi skrenula udesno, ispravi se u središtu dugačke pećine, pa se obruši da bi sledila račvanje koje se spuštalo.

To je bilo zastrašujuće posmatrati. Skinuo sam naočari za noćni vid, smestio ih na bezbedno, u džep jakne, ščepao rub poskakujuće, vrdajuće prostirke, i zatvorio oči. Nisam morao da se trudim. Tama je sada bila potpuna.

13.

Petnaest minuta pre otvaranja Sfinge, Otac Kapetan de Soja korača dolinom. Oluja je odavno stigla i pesak ispunjava vazduh kao škripava mećava. Stotine pripadnika Švajcarske Garde raspoređene su ovde u Dolini, ali njihovi naoružani CTV-i, njihova mitraljeska gneda, baterije projektila, osmatračnice - sve je to nevidljivo zahvaljujući oluji prašine. Ali De Soja zna da bi oni u svakom slučaju bili nevidljivi, skriveni iza kamuflažnih polja i kameleonskih polimera. Otac Kapetan mora da se osloni na svoj infracrveni vid da bi bilo šta video u ovoj razularenoj oluji. Pa čak i tada, sa spuštenim i zatvorenim viziorom, fine čestice peska dospevaju za okovratnik njegovog borbenog odela i ulaze mu u usta. Ovaj dan ima ukus peska. Znoj mu ostavlja male tragove crvenog blata, poput krvi iz neke svete stigmatе, na čelu i obrazima.

"Pažnja", govori on na svim kanalima. "Ovde Otac Kapetan de Soja koji komanduje ovom misijom po naređenju Pape. Zapovednica Barns-Avni ponoviće ova naređenja za koji trenutak, ali sada želim da napomenem da nikakva akcija neće biti preduzeta, nikakvi hici neće biti ispaljeni niti će se počinuti odbrambene radnje koje bi na bilo koji način mogle da ugroze život deteta što će izići iz jedne od ovih grobnica za... trinaest i po minuta. Hoću da to shvati svaki oficir i vojnik Paksa, svaki kapetan bakljebroda i pripadnik svemirske mornarice, svaki pilot i kopilot u vazduhu... ovo dete mora biti uhvaćeno, ali neozleđeno. Svaki propust u poštovanju ovog upozorenja ishodiće prekim sudom i neposrednim pogubljenjem. Neka svi danas poslužimo našem Gospodu i našoj Crkvi... U ime Isusa, Marije i Josifa, tražim od vas da trud koji ste uložili donese uspeh. Otac Kapetan de Soja, privremeni zapovednik ekspedicije na Hiperionu, gotovo."

Nastavlja da hoda dok do njega preko taktičkih kanala dopire hor aminovanja. Najednom, on zastaje. "Zapovednice?"

"Da, Oče Kapetane." Barns-Avnin glas miran je u njegovim slušalicama.

"Da li bi vam poremetilo perimetar kada bih zatražio da mi se

odred narednika Gregorijusa pridruži ovde, kraj Sfinge?"

Nastaje gotovo neprimetna pauza, koja mu saopštava koliko malo kopnena Zapovednica ceni takve izmene planova u poslednji čas. 'Odbor za doček' - odred posebno odabranih pripadnika Švajcarske Garde, lekarka sa spremnim sedativom i bolničar sa živom kruciformom u kontejneru za održavanje - već čekaju u podnožju stepenica Sfinge.

"Gregorijus i njegovi vojnici biće tamo za tri minuta", kaže Zapovednica. De Soja može da čuje prenošenje komandi preko taktičkog uskog snopa i uzvratne potvrde. Ponovo je zatražio da tih petoro ljudi i žena polete u opasnim uslovima.

Odred se spušta za dva minuta i četrdeset pet sekundi. De Soja može da ih vidi samo preko infracrvenog; njihovi reakcioni kompleti blistaju kao belo usijanje.

"Ostavite komplete za let", kaže on. "Samo budite uz mene šta god da se desi. Čuvajte mi leđa."

"Da, ser", dopire mumlanje narednika Gregorijusa kroz zavijanje vetra. Ogromni podoficir prilazi bliže i njegov vizir i borbeno odelo pomaljaju se u De Sojinom IC-opsegu. Narednik očigledno želi i vizuelnu potvrdu u pogledu osobe kojoj treba da čuva leđa.

"S-minus deset minuta", kaže Zapovednica Barns-Avni. "Senzori pokazuju neuobičajenu aktivnost u antientropijskim poljima oko grobnica."

"Osećam to", kaže De Soja. I zaista, tako je. Pomeranje vremenskih polja u Dolini stvara u njemu osećaj vrtoglavice sličan mučnini. Zbog ovoga i zbog divljanja peščane oluje, sveštenik-kapetan oseća kao da nije na tlu, vrti mu se u glavi, gotovo kao da je pijan. Spuštajući obazrivo stopala, De Soja se vraća Sfingi. Gregorijus i njegovi vojnici prate ga u formaciji slova V.

'Odbor za doček' stoji na stepenicama Sfinge. De Soja prilazi, daje infracrvenu i radio identifikaciju, razgovara kratko sa lekarkom koja drži ampulu sa sedativom - upozorava ženu da ne ozledi dete - a onda čeka. Sada se na stepenicama nalazi trinaest obličja, računajući i Gregorijusov odred. De Soja shvata da borbeni odredi ne liče na bogzna kakvu dobrodošlicu sa tako podignutim oružjem. "Odstupite nekoliko koraka", kaže on dvojici narednika. "Neka odredi

budu spremni, ali skriveni u oluji."

"Razumem." Deset vojnika odstupa za desetak koraka i postaje potpuno nevidljivo u uskovitlanom pesku. De Soja zna da ništa živo ne može da se probije kroz perimetar koji su oni postavili.

Lekarki i bolničaru koji nosi kruciformu De Soja kaže: "Pridimo bliže vratima." Figure u zaštitnoj odeći klimaju glavom i njih troje lagano se penju uz stepenice. Antientropijska polja sada su intenzivna. De Soja se seća da je jednom, kao dečkić, stajao u uskomešanoj vodi koja mu je dopirala do prsa i da su plima i podvodna struja pokušavali da ga odvuču u opasan okean njegovog rodnog sveta. Ovo pomalo podseća na to.

"S-minus sedam minuta", kaže Barns-Avni na opštem kanalu. A onda, uskim snopom, De Soji: "Oče Kapetane, da li želite da letać sleti i pokupi vas? Ovde gore je bolji pregled situacije."

"Ne, hvala", kaže De Soja. "Ostaću sa ekipom za kontakt." Vidi na svom displeju da se letać uspinje, konačno zastaje na deset hiljada metara, iznad najgoreg dela oluje prašine. Kao svaki dobar komandant, Barns-Avni želi da kontroliše akciju, a da njom nije zahvaćena.

De Soja uključuje privatni kanal i obraća se pilotu svog padobroda. "Hiroši?"

"Da, ser?"

"Budite spremni za poletanje za deset minuta ili manje."

"Spreman sam, ser."

"Oluja neće predstavljati problem?" Kao svi kapetani za borbu u dubokom svemiru, De Soja manje veruje atmosferi nego gotovo bilo čemu drugom.

"Nema problema, ser."

"Dobro."

"S-manje pet minuta", čuje se smireni glas Zapovednice Barns-Avni. "Orbitalni detektori ne pokazuju nikakvu svemirsku aktivnost na udaljenosti od trideset AJ. Osmatrači na severnoj hemisferi ne primećuju nijednu letelicu u vazduhu. Kopnena pretraga ne pokazuje nikakvo neovlašćeno kretanje od Masiva Uzde sve do obale."

"Ekрани BPO čisti", čuje se glas kontrolora iz C3.

"Kod BPA sve čisto", kaže pilot-predvodnik Škorpiona. "Ovde

gore je još divan dan."

"Tišina na radio-talasima i uskom snopu od sada pa sve dok šesti nivo ne bude opozvan", kaže Barns-Avni. "S-manje četiri minuta, a senzori pokazuju maksimalnu antientropijsku aktivnost u čitavoj Dolini. Ekipa za kontakt, javi se."

"Na vratima sam", kaže Dr. Čatkra.

"Spremni smo", kaže bolničar, veoma mladi vojnik po imenu Kaf. Vojnikov glas drhti. De Soja shvata da ne zna da li je Kaf muškarac ili žena.

"Ovde je sve spremno", raportira De Soja. Obazire se kroz čisti vizir. Čak je i podnožje kamenog stepeništa nevidljivo u urlajućem pesku. Električna pražnjenja šište i pucketaju. De Soja se prebacuje na IC i vidi da tamo stoji deset pripadnika Švajcarske Garde, sa oružjem bukvalno vrućim.

Čak i usred buke oluje, iznenada nastaje strašna tišina. De Soja može da čuje sopstveno disanje unutar kacige borbenog odela. Nekorišćeni komunikacioni kanali krče i pucketaju od atmosferskih smetnji. Nove smetnje remete mu taktičke i IC vizire, pa ih De Soja ogorčeno diže. Zatvoreni portal Sfinge nalazi se manje od tri metra ispred njega, ali pesak ga čas skriva, čas otkriva, kao nestalna zavesa. De Soja prilazi za još dva koraka, a slede ga Dr. Čatkra i njen bolničar.

"Dva minuta", kaže Barns-Avni. "Sva oružja sa punim nabojem. Visokobrzinski snimači na automatiku. Medicinska ekipa u pripravnosti."

De Soja zatvara oči kako bi se izborio sa vrtoglavicom vremenskih plima. Vaseljena je, misli on, uistinu čudesna. Žao mu je što mora da uspava dete samo nekoliko sekundi pošto ga sretne. Takva su mu naređenja - ona će prespavati prijanjanje kruciforme i kobni let natrag do Pacema - i on zna da devojčici, najverovatnije, nikada neće čuti glas. Žali zbog toga. Voleo bi da porazgovara sa njom, da je pita za prošlost, za nju samu.

"Jedan minut. Kontrola vatre perimetra na punoj automatici."

"Zapovednice!" De Soja mora da spusti taktički vizir kako bi identifikovao glas koji pripada poručniku-naučniku u unutrašnjem perimetru. "Polja narastaju do maksimuma oko svih grobnica! Vrata

se otvaraju u pećinama, Monolitu, Šrajkovoj Palati, Grobnici od žada..."

"Tišina na svim kanalima", odsečno kaže Barns-Avni. "Pratimo odavde. Trideset sekundi."

De Soja shvata da će dete stupiti u ovu novu eru samo da bi se suočilo sa tri obličja sa kacigama i vizirima, u borbenim oklopima, pa diže sve svoje vizire. Možda nikada neće stići da porazgovara sa devojčicom, ali ona će ugledati ljudsko lice pre nego što bude usnula.

"Petnaest sekundi." Prvi put De Soja čuje napetost u glasu Zapovednice.

Uskovitlani pesak naleće na nezaštićene oči Oca Kapetana de Soje. On diže šaku u rukavici, trlja i trepće kroz suze. On i Dr. Čatkra prilaze za još jedan korak. Vrata Sfinge otvaraju se ka unutrašnjosti. Unutrašnjost grobnice je mračna. De Soja želi da može da vidi u IC-opsegu, ali ne spušta vizir. Rešen je da omogući tom detetu da mu vidi oči.

Neka senka pomera se u tami. Lekarka kreće ka obličju, ali De Soja joj dodiruje mišicu. "Čekajte."

Senka postaje figura; figura postaje obličje; obličje deteta. Niža je nego što je De Soja očekivao. Kosa dugačka do ramena vijori joj na vetru.

"Anea", kaže De Soja. Nije planirao da razgovara sa njom, niti da joj se obrati po imenu.

Devojčica diže pogled ka njemu. On vidi tamne oči, ali tamo ne naslućuje strah - samo... zabrinutost? Tugu?

"Anea, ne brini..." počinje on, ali lekarka u tom trenutku hitro prilazi sa podignutim injektorom i devojčica odstupa za korak.

Tek tada Otac Kapetan de Soja vidi drugu figuru u pomrčini. I tada počinje vrištanje.

14.

Nisam znao da sam klaustrofobičan sve do ovog putovanja. Let velikom brzinom kroz katakombe u mrklom mraku, sa zaštitnim poljem koje oko mene blokira čak i vetar nastao zahvaljujući mom prolasku, osećaj kamena i tame svuda okolo - posle dvadeset minuta divljeg leta, prekinuo sam program za autopilota, spustio hoking-prostirku na pod lavirinta, isključio zaštitno polje, sišao sa prostirke i zavrištao.

Ščepao sam lasersku svetiljku i zašarao svetlom po zidovima. Četvrtasti kameni hodnik. Ovde, izvan zaštitnog polja, naglo sam osetio toplotu. Tunnel mora da se nalazio veoma duboko. Nije bilo stalaktita, stalagmita, šišmiša, ničeg živog... samo ta četvrtasta pećina koja se proteže u beskraj. Obasjao sam svetlom hoking-prostirku. Izgledala je mrtvo, potpuno inertno. U svojoj žurbi, mogao sam nepravilno da iziđem iz programa, da ga obrišem. Ako je tako, onda sam mrtav. Skretali smo i spuštali se do sada kroz dvadesetak račvanja; nije bilo nikakvog načina da ikada sam pronađem put napolje.

Ponovo sam vrisnuo, mada je ovaj put to pre bio nameran urlik radi razbijanja napetosti, nego vrisak. Borio sam se sa osećajem da mi se zidovi i tama sve više približavaju. Snagom volje odupirao sam se mučnini.

Ostalo je još tri i po sata. Tri i po sata ovog klaustrofobičnog košmara, jurnjave kroz crnilo, držanja za poskakujući leteći ćilim... i šta onda?

Poželeo sam da imam neko oružje. Tada mi je to izgledalo besmisleno; nikakvo ručno oružje ne bi mi pružilo priliku čak ni protiv jednog jedinog vojnika Švajcarske Garde - čak ni protiv pripadnika teritorijalnih snaga - ali sada sam želeo da imam nešto. Izvukao sam mali lovački nož iz kožne kanije na mom opasaču, video sjaj čelika na snopu svetiljke i počeo da se smejem.

Ovo je bilo besmisleno.

Vratih nož na mesto, spustih se na prostirku i ukucah šifru 'nastavi'. Hoking-prostirka se ukruti, uzdiže i krenu s trzajem. Pohitah

ka nečemu, veoma brzo.

Otac Kapetan de Soja vidi ogromno obličje jedan trenutak pre njegovog iščezavanja, a onda počinje vrištanje. Dr. Čatkra stupa ka detetu koje uzmiče, De Soja ništa ne vidi od nje, čuje se nalet vazduha primetan čak i u svoj toj rici vetra unaokolo, i doktorkina glava sa kacigom kotrlja se i poskakuje kraj De Sojinih čizama.

"Majko Božja", šapuće on u svoj otvoreni mikrofon. Telo dr Čatkre još stoji. Devojčica - Anea - tada vrišti i taj zvuk gotovo je izgubljen u urliku peščane oluje; kao da je silina tog vriska imala učinka na Čatkrino telo, leš pada na kamen. Bolničar, Kaf, više nešto nerazgovetno i baca se ka devojčici. Ponovo tamna mrlja kretanja, više naslućena nego uočena, i bolničaru je ruka otrgnuta od tela. Anea trči ka stepeništu. De Soja poseže za detetom, ali sudara se sa nekakvim ogromnim, metalnim kipom sačinjenim od šiljaka i bodljikave žice. Šiljci probijaju njegov borbeni oklop - nemoguće! - ali on oseća da mu krv navire iz pet-šest ranica.

"Ne!" vrišti devojčica ponovo. "Prestani! Naređujem ti!"

Metalni kip visok tri metra okreće se usporeno. De Soja zbunjeno primećuje bukteće crvene oči koje odozgo zure u devojčicu, a onda metalne skulpture više nema. Sveštenik-kapetan stupa ka detetu, i dalje u želji da je ohrabri podjednako koliko i da je uhvati, ali izdaje ga leva noga i on pada na desno koleno, na široki kameni stepenik.

Devojčica mu prilazi, dodiruje mu rame i šapuće - nekako čujna iznad zavijanja vetra i još goreg bolnog zavijanja ljudi koje dopire do njega kroz slušalice: "Biće sve u redu."

Telo Oca Kapetana de Soje ispunjeno je osećanjem dobrobiti, um mu je pun radosti. On jeca.

Devojčice nema. Ogromna prilika nadnosi se nad njim, i De Soja stiska pesnice, pokušava da ustane, znajući da je to uzalud - da se stvorenje vratilo da ga ubije.

"Polako!" više narednik Gregorijus. Grmalj pomaže De Soji da se osovi na noge. Sveštenik-kapetan ne može da stoji - leva noga mu krvari i beskorisna je - pa ga Gregorijus drži jednom džinovskom rukom dok pokriva okolinu energetskim zrakom.

"Ne pucajte!" više De Soja. "Devojčica je..."

"Nestala", kaže narednik Gregorijus. Puca. Šiljak čiste energije zariva se u pucketavi kovitlac peska. "Prokletstvo!" Gregorijus diže sveštenika-kapetana preko oklopljenog ramena. Vrištanje na mreži sve je mahnitije.

Hronometar i kompas govore mi da sam gotovo stigao. Ništa drugo ne navodi na takvu pomisao. Još letim naslepo, još se držim za krivudavu hoking-prostirku dok ona bira kojim će se račvanjem beskrajnog Lavirinta strmoglaviti. Nisam imao bogzna kakav osećaj da se tuneli uspinju ka površini, ali, opet, nisam imao nikakav osećaj osim vrtoglavice i klaustrofobije.

Poslednja dva sata nosio sam naočari za noćni vid i osvetljavao trasu leta laserskom svetiljkom podešenom na najširi snop. Pri tri stotine klika na sat, kameni zidovi jure zabrinjavajuće brzo. Ali bolje i to nego tama.

Još nosim naočari kada se pojavljuje prvo svetlo i zaslepljuje me. Skidam brzo naočari, odlažem ih u džep prsluka i trepcem kako bih odagnao utisnute slike. Hoking-prostirka me nosi ka kvadratu čiste svetlosti.

Sećam se da je stari pesnik rekao da je Treća Pećinska Grobnica bila zatvorena više od dva i po veka. Sve Vremenske Grobnice na Hiperionu zaptile su svoje ulaze posle Pada, ali Treća Pećinska Grobnica imala je i kameni zid koji ju je zatvarao pred Lavirintom iza zatvorenog portala. Već sam satima upola iščekivao da naletim na taj kameni zid brzinom od gotovo tri stotine klika na sat.

Kvadrat svetlosti brzo narasta. Shvatam da se tunel već neko vreme uspinjao i da se ovde uzdiže do površine. Ležim pručen po hoking-prostirci i osećam kako ona usporava dok se približava kraju svog programiranog plana leta. "Dobro si to obavio, starče", kažem glasno i čujem sopstveni glas prvi put posle one međuigre sa urlanjem od pre tri i po sata.

Stavljam šaku nad niti za ubrzavanje, u strahu da ne dopustim prostirci da uspori do brzine hoda tamo gde bih mogao da predstavljam savršenu metu. Rekao sam da će mi biti potrebno čudo kako me Švajcarska Garda ne bi ubila; pesnik mi je čudo obećao. Vreme je.

Pesak se kovitla na otvoru grobnice i prekriva ulaz kao suvi

vodopad. Je li ovo to čudo? Nadam se da nije. Vojnici sasvim lako mogu da vide kroz peščanu oluju. Zaustavljam prostirku nešto pre ulaza, izvlačim maramu i naočari za sunce iz ranca, vezujem maramu preko nosa i ustiju, ponovo ležem ničice, stavljam prste na šare za let i lupkam po nitima za ubrzanje.

Hoking-prostirka izleće kroz ulaz, na otvoreno.

Smesta skrećem oštro udesno i uspinjem se i ponirem prostirkom u divljoj putanji za izbegavanje napada, znajući još dok to činim da su takvi napori beskorisni protiv autonišanja. Nije važno - moj poriv da ostanem živ nadvladava logiku.

Ništa ne vidim. Oluja je toliko divlja da je sve što se nalazi dva metra od prednjeg ruba prostirke zaklonjeno. Ovo je bezumno... stari pesnik i ja nikada nismo raspravljali o mogućnosti da ovde bude peščana oluja. Ne mogu čak ni da odredim na kojoj sam visini.

Najednom leteći bedem oštar kao brijač prolazi na manje od metar udaljenosti od letećeg ćilima, smesta prolećem ispod nove grede od bodljikavog metala i shvatam da se umalo nisam sudario sa Šrajkovom Palatom. Krenuo sam tačno u suprotnom smeru - ka jugu - umesto da se nalazim na severu Doline. Gledam na kompas, vidim da sam zaista uradio nešto tako glupo i okrećem hoking-prostirku. Po onome što sam načas video od Šrajkove Palate, prostirka se nalazi na nekih dvadeset metara iznad nivoa tla. Zaustavljam ćilim, osećam kako ga vetar ljulja i zanosi, pa ga spuštam kao lift sve dok ne dodirne kamen očišćen vetrom. Onda ga dižem na tri metra, blokiram tu visinu i krećem ka severu jedva nešto brže od brzine hoda.

Gde su vojnici?

Kao odgovor na moje neizgovoreno pitanje, tamna obličja u borbenim oklopima promiču kraj mene. Trzam se dok ispaljuju svoje barokne energetske zračne puške i zatupaste flešetne pištolje, ali ne pucaju na mene. Pucaju preko sopstvenih ramena. To su vojnici Švajcarske Garde, a nešto ih je nateralo u bekstvo. Nikada nisam čuo ništa slično.

Najednom shvatam da, osim zavijanja vetra, Dolinom odjekuju ljudski krici. Ne razumem kako je to moguće - vojnici bi, valjda, držali prikopčane kacige sa spuštenim vizirima u ovakvoj oluji. Ali krici su

tu. Čujem ih.

Mlaznjak ili letač najednom grmi jedva nešto više od deset metara iznad mene i njegovi automitraljezi pucaju sa obe strane - preživljavam zato što se nalazim neposredno ispod te stvari - i moram naglo da ukočim kada oluju ispred mene obasja strašni udar svetlosti i vreline. Letač, mlaznjak, šta god da je bio, naleteo je pravo na jednu od grobnica ispred mene. Nagađam da je u pitanju Kristalni Monolit ili Grobnica od žada.

Nova pucnjava s moje leve strane. Letim desno, pa onda ponovo ka severozapadu, u pokušaju da zaobiđem grobnice. Iznenada čujem krike zdesna i pravo napred. Zraci prosecaju oluju. Ovaj put neko gađa mene. Gađa i promašuje? Kako je to moguće?

Ne čekajući odgovor, spuštam hoking-prostirku kao ekspresni lift. Tresnuvši o tle, kotrljam se u stranu, zraci energije jonizuju vazduh na samo dvadeset centimetara iznad moje glave. Inercijalni kompas, i dalje na vrpici oko mog vrata, treska me po licu dok se kotrljam. Nema stenja iza kog bih se sakrio, nema kamenja; pesak je ovde ravan. Pokušavam da prstima iskopam rov dok se plavi zraci ukrštaju u vazduhu iznad moje glave. Oblaci malih projektila sukljaju gore praćeni osobenim zvukom kidanja. Da sam se sada nalazio u vazduhu, od hoking-prostirke i mene ostali bi samo komadići.

Nešto ogromno stoji na nepuna tri metra od mene u uskovitlanom pesku. Noge su mu raširene i čvrsto ukopane. Liči na džina u bodljikavom borbenom oklopu - na džina sa previše ruku. Naboj plazme ga pogađa i na trenutak ocrtava obličje načičkano šiljcima. Stvar se ne topi, ne razleće se niti pada.

Nemoguće. Jebote, nemoguće. Deo mog uma hladno beleži da u mislima izgovaram prostote kao što sam uvek činio u borbi.

Ogromno obličje je nestalo. S moje leve strane čuju se krici, pravo napred eksplozije. Do đavola, kako da pronađem dete u ovoj klanici? I ako ga pronađem, kako da se vratim do Treće Pećinske Grobnice? Zamisao - zvana 'Plan' - bila je da pokupim Aneu za vreme čudesne diverzije koju je pesnik obećao, da pohitam ponovo ka Trećoj Pećini, a onda da ukucam poslednji autopilot-program za trideset klika dugo bekstvo ka Utvrđenju Hronos, na rubu Masiva Uzde, gde će me A. Betik i svemirski brod čekati za... tri minuta.

Čak i u svoj toj zbrci, šta god, do đavola, bilo u pitanju, ne postoji način da orbitalni bakljobrodovi ili AA baterije na tlu promaše nešto toliko veliko kao što je brod, ako se zadrži duže od trideset sekundi, koliko smo mu dodelili da ostane na tlu. Čitava ova misija spasavanja je sjebana.

Zemlja se trese i prasak ispunjava Dolinu. Ili je nešto ogromno otišlo u vazduh - u najmanju ruku, skladište municije - ili se nešto mnogo veće od letaća srušilo. Divlji crveni sjaj osvetljava čitav severni deo Doline, pupoljci plamena vide se čak i kroz peščanu oluju. Naspram tog sjaja vidim mnoštvo oklopljenih prilika koje beže, pucaju, lete, padaju. Jedno obličje manje je od ostalih i nije oklopljeno. Bodljikavi džin stoji kraj njega. Manje obličje, i dalje ocrtano naspram vatrenog sjaja čistog uništenja, napada džina i treska malim pesnicama po njegovim bodljikama i šiljcima.

"Sranje!" Puzim ka hoking-prostirci, ne mogu da je pronađem u oluji, otirem pesak iz očiju, puzim ukруг i osećam tkaninu pod desnim dlanom. Za samo nekoliko sekundi, koliko nisam bio na prostirci, pesak ju je gotovo zatrpao. Kopajući kao pomahnitali pas, otkrivam šare za let, aktiviram prostirku i letim ka zamirućem sjaju. Dve prilike više nisu vidljive, ali zadržao sam toliko prisebnosti da pogledam kompas. Dva zraka energije prže vazduh - jedan samo nekoliko centimetara iznad mog prućenog tela, drugi par milimetara ispod prostirke.

Sranje! Prokletstvo!" vičem, ne obraćajući se nikome određenom.

Otac Kapetan de Soja samo je polusvestan dok poskakuje na oklopljenom ramenu narednika Gregorijusa. De Soja upola naslućuje druga tamna obličja koja jure kroz oluju sa njima i povremeno ispaljuju naboje plazme ka nevidljivim metama, i pita se da li je to ostatak Gregorijusovog odreda. TONUĆI u nesvesticu i budeći se iz nje, on očajnički želi da ponovo vidi devojčicu, da razgovara sa njom.

Gregorijus gotovo naleće na nešto, zaustavlja se, naređuje svom odredu da se prikupi. Oklopno borbena vozilo 'skarabej' spustilo je svoj kamuflažni štit i nalazi se nakrivljeno na steni. Leva gusenica nedostaje, a doboši zadnjih minitopova stopljeni su kao vosak u plamenu. Desni plastični mehur razbijen je i zjapi.

"Ovde", dahće Gregorijus i pažljivo spušta Oca Kapetana de Soju kroz mehur. Sekund kasnije, narednik se i sam uvlači unutra, osvetljava unutrašnjost skarabeja zrakom baklje iz svog energetskeg oružja. Vozačevo sedište izgleda kao da ga je neko poprskao crvenom bojom. Zadnje pregrade poprskane su nasumičnim bojama, nalik na neku besmisleni prehedžirsku 'apstraktnu umetnost' koju je Otac Kapetan de Soja jednom video u muzeju. Osim što je ovo metalno platno oslikano ljudskim delićima.

Narednik Gregorijus se zavlači dublje u nakrivljenog skarabeja i oslanja kapetana bakljobroda o nižu pregradu. Još dve prilike u borbenim odelima provlače se kroz razbijeni mehur.

De Soja otire krv i pesak iz očiju i kaže: "Dobro sam." Nameravao je to da kaže zapovedničkim tonom, ali glas mu je slab, gotovo dečji.

"Da, ser", reži Gregorijus. Narednik izvlači medicinski komplet iz džepa opasača.

"Ne treba mi to", kaže De Soja slabo. "Odelo..." Sva borbena odela poseduju sopstvenu supstancu za zatvaranje i poluinteligenatne doktorske ušivače. De Soja je siguran da se odelo već pobrinulo za tako male ubode i posekotine. Ali sada spušta pogled.

Leva noga gotovo mu je amputirana. Omnipolimerski borbeni oklop otporan na udar i rezistentan na energiju visi u dronjcima, kao iskrzana guma na jevtinom točku. Vidi belasanje sopstvene bedrenjače. Odelo se steglo u grubi podvez oko gornjeg dela njegove butine i spaslo mu život, ali na grudnom oklopu on ima još pet-šest ozbiljnih ubodnih rana, a medicinska svetla na njegovim prsima trepere crvenom bojom.

"Oh, Isuse", šapuće Otac Kapetan de Soja. To je molitva.

"U redu je", kaže narednik Gregorijus i steže sopstveni podvez oko butine. "Prebacićemo vas začas do bolničara, a onda ćemo vas dići do brodske bolnice, ser." Gleda prema dvema prilikama u borbenim odelima, koje iscrpljene čuče iza prednjih sedišta. "Ki? Retig?"

"Da, naredniče?" Niža od dve prilike diže glavu.

"Melik i Ot?"

"Mrtvi, naredniče. Ta stvar ih je sredila kod Sfinge."

"Ostanite na mreži", kaže narednik Gregorijus i ponovo se okreće

ka De Soji. Podoficir skida rukavicu i ogromnim prstima dodiruje jednu od većih ubodnih rana. "Boli li vas ovo, ser?"

De Soja odmahuje glavom. Ne oseća dodir.

"U redu", kaže narednik, ali ne izgleda zadovoljno. Počinje sa pozivima na taktičkoj mreži.

"Devojčica", kaže Otac Kapetan de Soja. "Moramo pronaći devojčicu."

"Da, ser", kaže Gregorijus, ali nastavlja sa pozivima na različitim kanalima. De Soja sada sluša i može da čuje brbljanje.

"Pazite! Hriste! Vraća se..."

"Sveti Bonaventura! Sveti Bonaventura! Izlazite u svemir! Ponavljam, izlazite u..."

"Škorpion jedan-devet svim kontrolorima... Isuse... Škorpion jedan-devet, levi motor ne radi, svim kontrolorima... ne mogu da vidim Dolinu... skrećem..."

"Džejmi! Džejmi! Oh, Bože..."

"Skidajte se sa mreže! Tako vam krsta, održavajte komunikacionu disciplinu! Skidajte se sa jebene mreže!"

"Oče naš, iže jesi na nebesi, da svjati sja ime tvoje..."

"Jebote, šta... o, sranje... jebiga, pogođen je, ali... sranje..."

"Mnoštvo uljeza... ponavljam... mnoštvo uljeza... ne obazirite se na kontrolu vatre... tu je mnoštvo..." Ovo prekidaju krici.

"Komanda Jedan, javi se. Komanda Jedan, javi se."

Dok oseća kako svest otiče iz njega kao krv koja mu se skuplja ispod iskidane noge u lokvi, De Soja spušta vizire. Taktički displej je besmislena zbrka. On uključuje komunikacioni kanal uskog snopa sa komandnim letaćem Zapovednice Barns-Avni. "Zapovednice, ovde Otac Kapetan de Soja. Zapovednice?"

Linija više nije operativna.

"Zapovednica je mrtva, ser", kaže Gregorijus dok stiska ampulu sa adrenalinom uz De Sojinu golu mišicu. Sveštenik-kapetan ne može da se seti kada su mu skinuli rukavice i borbeni oklop. "Video sam kako njen letać uleće na taktičkom pre nego što je sve otišlo do đavola", nastavlja narednik dok privezuje oklembešenu De Sojinu nogu za gornji deo butne kosti kao kada neko privezuje olabavljeni teret. "Ona je mrtva, ser. Pukovnik Brajdsan ne odgovara, Kapetan

Ranije ne odgovara sa bakljobroda. K-tri ne odgovara."

De Soja se bori da ostane svestan. "Šta se dešava, naredniče?"

Gregorijus se naginje bliže. Viziri su mu podignuti i De Soja prvi put vidi da je džin crnac. "Imali smo u marincima frazu za ovo, pre nego što sam se priključio Švajcarskoj Gardi, ser."

"Čarli Foks", kaže Otac Kapetan de Soja i pokušava da se osmehne.

"Tako to zovete vi, učtivi tipovi iz mornarice", saglasan je Gregorijus. On maše preostaloj dvojici vojnika i pokazuje na slomljeni mehur. Oni ispuzavaju napolje. Gregorijus diže De Soju i iznosi ga napolje kao bebu. "U marincima, ser", nastavlja narednik, koji se čak nije ni zadihao, "mi smo to zvali čupava frka."

De Soja oseća kako se gubi. Narednik ga spušta na pesak.

"Da ste ostali sa mnom, kapetane! Prokletstvo, čujete li me? Zaboga, ostanite sa mnom!" viče Gregorijus.

"Pazite kako se izražavate, naredniče", kaže De Soja i oseća kako klizi u nesvesticu, ali nije kadar niti voljan da učini bilo šta da se tome odupre. "Ja sam sveštenik, upamtite... Uzaludno pominjanje imena Božjeg smrtni je greh." Crnilo se zatvara oko njega i Otac Kapetan de Soja ne zna da li je tu poslednju rečenicu uopšte izgovorio naglas ili ne.

15.

Još kada sam bio dečak na pustopoljinama i stajao po strani da bih posmatrao kako se dim sa vatri od treseta diže unutar zaštitnog prstena karavana poređanih ukруг, čekao da se pojave zvezde, a onda ih gledao hladne i ravnodušne na sve tamnijem nebu boje lapisa i pitao se kakva me budućnost čeka, u očekivanju poziva koji će me dozvati unutra gde se nalaze toplota i večera, znao sam koliko su sve stvari ironične. Toliko mnogo važnih stvari prolazi brzo, a da blagovremeno nisu shvaćene. Toliko moćnih trenutaka ostaje zakopano pod apsurdima. Uviđao sam to kao dete. I primećivao to od tada neprekidno.

Dok sam leteo ka zamirućem narandžastom svetlu eksplozije, iznenada sam naišao na dete, Aneu. Isprva sam ugledao dve prilike, ona mala napadala je ogromnu, ali kada sam stigao, koji trenutak kasnije, uz zavijanje i struganje peska oko poskakujuće hoking-prostirke, tamo je bila samo devojčica.

Evo kako smo izgledali jedno drugom u tom trenu: devojčica sa izrazom šoka i besa na licu, očiju zakrvavljenih i poluzatvorenih zbog peska ili gneva prema nečemu, stisnutih malih pesnica, sa košuljom i komotnim džemperom koji su lepršali kao divlji barjaci na vetru, kosom dugačkom do ramena - smeđom, ali sa plavim pramenovima koje ću tek kasnije primetiti - umršenom i zavijorenom, obraza išaranih blatnjavim tragovima suza i slina, u platnenim dečjim cipelama sa gumenim đonom, krajnje neodgovarajućim za pustolovinu u koju se upustila i sa jevtinim rancem koji joj je visio sa jednog ramena; ja mora da sam izgledao mahnitije, bezumnije - glomazan, mišićavi dvadeset sedmogodišnjak ne naročito bistrog izgleda koji leži ničice na letećem ćilimu, lica gotovo skrivenog maramom i tamnim naočarima, kratke, prljave kose koja štrči u pramenovima na vetru, sa rancem takođe prebačenim preko ramena, u prsluku i pantalonama umazanim peskom i prljavštinom.

Oči devojčice raširiše se u prepoznavanju, ali meni je bio potreban samo sekund da shvatim da je prepoznala hoking-prostirku, a ne mene.

"Penji se", dreknuh ja. Oklopljena obličja trčala su blizu nas i pucala u pokretu. Druge senke pomaljale su se iz oluje.

Devojčica me je prenebregla i okrenula se kao da želi da pronade obličje koje je napala. Tada primetih da joj pesnice krvare. "Proklet da je", vikala je, gotovo jecajući. "Proklet da je."

To su bile prve reči koje sam čuo od našeg mesije.

"Penji se!" dreknuh ponovo i počeh da silazim sa hoking-prostirke da je uhvatim.

Anea se okrenu, pogleda me prvi put i - nekako jasno, uprkos struganju peščane oluje - reče: "Skini tu masku."

Setih se marame. Spustih je i ispljunuh pesak nalik na crveno blato.

Kao da je bila zadovoljna time, devojčica stupi bliže i skoči na prostirku. Sada smo oboje sedeli na lebdećem, poskakujućem ćilimu - devojčica iza mene, rančevi stisnuti između nas. Namaknuh maramu natrag i dreknuh: "Drži se za mene!"

Prenebregla me je opet i šćepala je rubove prostirke.

Oklevao sam jedan trenutak, dok sam povlačio rukav da bih pogledao na hronometar. Ostalo je manje od dva minuta do predviđenog sletanja i uzletanja broda kod Utvrđenja Hronos. Za to vreme nisam mogao da pronađem čak ni ulaz u Treću Pećinsku Grobnicu - možda je nikada ne bih pronašao u ovoj klanici. Kao da želi da naglasi to, jedan skarabej-guseničar iznenada zaora preko dine i umalo nas ne smrska pod gusenicama pre nego što je skrenuo ulevo, ispaljujući topove ka nečemu van vidokruga, na istoku.

"Drži se!" dreknuh ponovo i ukucah puno ubrzanje prostirke, dobijajući pri tom u visini, zagledan u kompas i usredsređen na to da letim ka severu sve dok ne napustimo Dolinu. Sada nije bilo vreme da tresnem u liticu.

Veliko kameno krilo prođe ispod nas. "Sfinga!" viknuh devojčici koja se šćućurila iza mene. Istog trena shvatih koliko je taj komentar bio glup - ona samo što je izišla iz te grobnice.

Nagađajući da smo na visini od nekoliko stotina metara, prestao sam sa uzdizanjem i povećao brzinu. Zaštitno polje se uključi, ali pesak se još kovitlao oko nas unutar mehura zarobljenog vazduha. "Ne bi trebalo ni na šta da naletimo na ovoj visi..." započeh, vičući

ponovo preko ramena, ali prekinu me pomaljanje obličja letaća koji je leteo pravo na nas u olujnom oblaku. Nisam imao vremena da reagujem, ali nekako sam to ipak učinio i obrušio sam prostirku tako brzo da nas je samo zaštitno polje zadržalo na njoj i obličje letaća prođe iznad nas, na udaljenosti manjoj od jednog metra. Mala hoking-prostirka tumbala se i izvijala, zahvaćena tragom uzdizanja čudovišne mašine.

"Jebem mu mater", reče Anea iza mene. "Do đavola, koje sranje."

Bila je to druga stvar koju sam čuo od našeg budućeg mesije.

Ispravivši nas ponovo, zvirnuo sam preko ruba prostirke i pokušao da razaznam bilo šta na tlu. Bila je ludost leteti tako visoko - sigurno nas prati svaki taktički senzor, detektor, radar i imažer za ciljanje u ovoj oblasti. Ako se izuzme utisak haosa koji smo ostavili za sobom, nisam imao pojma zbog čega još nisu pucali na nas. Osim ako... ponovo se osvrnuh. Devojčica se nagnula blizu mojih leđa, kako bi zaštitila lice od uboda peska.

"Dobro si?" doviknuh joj.

Ona klimnu glavom, i njeno čelo mi dodirnu leđa. Imao sam utisak da plače, ali nisam mogao da budem siguran.

"Ja sam Rol Endimion", viknuh.

"Endimion", reče ona, odmaknuvši glavu. Oči su joj bile crvene, ali suve. "Da."

"Ti si Anea..." Ućutah. Nisam mogao da smislim ništa pametno što bih rekao. Proverivši kompas, podesih smer našeg leta i ponadah se da smo na dovoljno velikoj visini da nadletimo dine ovde, izvan Doline. Bez mnogo nade, digoh pogled, zapitavši se da li bi plazma-trag broda bio vidljiv kroz oluju. Ne ugledah ništa.

"Poslao te je čika Martin", reče devojčica. To nije bilo pitanje.

"Da", doviknuh joj. "Idemo... pa, brod... dogovorio sam se da nas sačeka kod Utvrđenja Hronos, ali kasnimo..."

Munja rascepi oblake na samo trideset metara desno od nas. I dete i ja trgosmo se i zgurismo. Ni danas ne znam da li je to bilo samo atmosfersko pražnjenje, ili nas je neko gađao. Stoti put tog beskrajnog dana, prokleo sam nezgrapnost ove drevne letelice - bez pokazivača brzine, bez visinometra. Rika vetra izvan zaštitnog polja ukazivala je na to da putujemo punom brzinom, ali bez orijentira

izuzev nestalnih zastora oblaka, to je bilo nemoguće sa sigurnošću odrediti. Bilo je podjednako gadno kao hitanje kroz Lavirint, ali tamo sam se bar mogao pouzdati u program autopilota. Ovde, čak i ako je čitava Švajcarska Garda za nama, ubrzo ću morati da usporim: Masiv Uzde i njegove planine okomitih litica ležali su negde pravo ispred nas. Sa gotovo tri stotine klika na sat, trebalo bi da stignemo do planina i Utvrđenja za šest minuta. Pogledao sam na hronometar kada smo ubrzavali, pa sam sada pogledao ponovo. Četiri i po minuta. Prema mapama koje sam proučio, pustinja se naglo okončavala kod litica Uzde. Daću joj još minut...

Tada se nekoliko stvari dogodi istovremeno.

Najednom se našosmo izvan oluje prašine; nije se proredila, naprosto smo izleteli iz nje kao da smo se izvukli ispod prekrivača. U toj sekundi video sam da smo nagnuti blago naniže - ili da se tle ovde diže - i da ćemo udariti u neke ogromne stene za samo nekoliko sekundi.

Anea viknu. Ne obrativši pažnju na to, stegnuh šare kontrola obema šakama, digosmo se iznad stenja sa dovoljno g-sile da nas snažno pribije uz hoking-prostirku, i u tom trenutku i dete i ja vidismo da se nalazimo dvadeset metara od litice i da letimo pravo ka njoj. Nije bilo vremena za zaustavljanje.

Teorijski, znao sam, Šolokovljev dizajn je omogućavao da hoking-prostirka leti okomito, sa početnim zaštitnim poljem koje će spasti putnika - teorijski, njegovu obožavanu sestričinu - od toga da se ne smandrlja natrag. Teorijski.

Bilo je vreme da se teorija ispita.

Aneine ruke stegnuše se oko mog stomaka dok smo ubrzavali u uspon od devedeset stepeni. Prostirka je upotrebila svih dvadeset metara slobodnog prostora da započne uspon i kada smo se našli u vertikalni, granit litice bio je samo nekoliko centimetara 'ispod' nas. Nagonski, nagnuo sam se potpuno napred i ščepao kruti prednji rub ćilima, pokušavajući da se pri tom ne naslonim na šare za kontrolu leta. Podjednako nagonski, Anea se nagnula napred i pojačala stisak oko mog stomaka. Učinak je bio takav da nisam mogao da dišem minut ili nešto duže, koliko je ćilimu bilo potrebno da pređe preko vrha litice. Pokušavao sam da se ne osvrćem za vreme uspinjanja.

Hiljadu ili više metara otvorenog prostora pravo ispod mene moglo je ipak biti previše za moje prenapete živce.

Stigosmo do vrha litice - najednom su tamo bile uklesane stepenice, kamene terase, prilike krilatih demona - i ja ispravih ćilim.

Švajcarska Garda je postavila osmatračnice, detektorske stanice i protivavionske baterije tu, duž terasa i balkona na istočnoj strani Utvrđenja Hronos. Sam zamak - uklesan u kamenu planine - pomaljao se na više od stotinu metara iznad nas, sa isturenim kulama i višim balkonima pravo iznad. Na tim ravnim delovima bilo je još pripadnika Švajcarske Garde.

Svi su bili mrtvi. Njihova tela, još odevena u neprobojne oklope, bila su raštrkana u prepoznatljivim položajima smrti. Neka su bila okupljena i njihova rastrgnuta obličja izgledala su kao da je među njima eksplodirala plazma-bomba.

Ali telesni oklop Paksa mogao je da podnese udar plazma-bombe sa te udaljenosti. Ovi leševi bili su raščerečeni.

"Ne gledaj", doviknuh preko ramena, usporavajući prostirku dok smo skretali oko južnog kraja Utvrđenja. Bilo je prekasno. Anea je zurila razrogačeno.

"Proklet da je!" uzviknu ona ponovo.

"Proklet da je - ko?" upitah, ali u tom trenutku preletesmo preko vrtova na južnom kraju Utvrđenja i ugledasmo ono što se tamo nalazilo. Okolina je bila puna zapaljenih skarabeja, a bio je tu i jedan prevrnuti letač. Nova tela ležala su bačena kao igračke koje je razbacalo neko zlo dete. CPB lanceta, čiji su zraci mogli da dosegnu nisku orbitu, ležala je razorena i zapaljena kraj ukrasne živice.

Konzulov brod lebdeo je na repu plave plazme šezdeset metara iznad središnjeg vodoskoka. Para je kuljala naviše i oko njega. A. Betik je stajao na otvorenim vratima vazdušne komore i mahao nam.

Uleteli smo pravo u vazdušnu komoru, tako brzo da je android morao da odskoči u stranu, a mi smo bukvalno počeli da odskačemo niz uglačani hodnik.

"Kreći!" viknuh, ali A. Betik je već dao komandu, ili brodu ona nije ni bila potrebna. Inercijalni kompenzatori sprečili su da ne budemo spljeskani u pihtije dok je brod ubrzavao, ali čuli smo riku fuzionog reaktivnog pogona, vrisak atmosfere s druge strane oplata, i

Konzulov svemirski brod uzdigao se sa Hiperiona i ponovo ušao u svemir, prvi put posle dva veka.

16.

"Koliko sam bio bez svesti?" grabi Otac Kapetan de Soja tuniku bolničara.

"Uh... trideset, četrdeset minuta, ser", kaže bolničar, pokušavajući da oslobodi košulju iz stiska. Ne uspeva.

"Gde sam?" De Soja sada oseća bol. Veoma je snažan - središte je u njegovoj nozi, ali zrači svuda - mada podnošljiv. On ga prenebregava.

"Na brodu Sveti Tomas Akira, Oče."

"Brod za prevoz trupa..." De Soji se vrti u glavi, oseća se kao da nije povezan sa ostatkom sveta. Spušta pogled ka nozi, sada oslobođenoj podveza. Donji deo noge visi mu o gornjem samo o delićima mišića i tkiva. On shvata da mu je Gregorijus sigurno dao sedativ - nedovoljno jak da spreči takvu bujicu agonije, ali dovoljno snažan da se od njega oseća ovako udrogirano. "Prokletstvo."

"Plašim se da će hirurzi morati da amputiraju", kaže bolničar. "Ambulanta je pretrpana. Ipak, vi ste sledeći, ser. Radili smo trijažu i..."

De Soja shvata da još čvrsto drži tuniku mladog bolničara. Pušta je. "Ne."

"Izvinite, Oče?"

"Čuli ste me. Nema nikakve operacije dok se ne vidim sa kapetanom Svetog Tomasa Akire."

"Ali ser... Oče... umrećete ako ne..."

"Već sam umirao, sinko." De Soja se odupire talasu vrtoglavice. "Da li me je na brod doneo neki narednik?"

"Da, ser."

"Je li on još tu?"

"Da, oče, naredniku su stavljali kopče na rane koje..."

"Odmah ga zovite ovamo."

"Ali, Oče, vaše povrede zahtevaju..."

De Soja zagleda čin mladog bolničara. "Poručniče?"

"Da, ser?"

"Videli ste papski disključ?" De Soja je proverio; amblem od

platine i dalje mu visi oko vrata na lančiću koji se ne može prekinuti.

"Da, Oče, zbog toga smo vas i stavili na prioritet za..."

"Pod pretnjom pogubljenja... još gore... pod pretnjom ekskomunikacije, umuknite i smesta pošaljite ovamo narednika, poručniče."

Gregorijus je skinuo borbeni oklop, ali i dalje je ogroman. Sveštenik-kapetan zagleda zavoje i privremene lekarske komplete na grmaljevom telu i shvata da je narednik teško ranjen dok je nosio De Soju van domašaja opasnosti. Pokušava da upamti da jednog dana odreaguje na to - ali ne sada. "Naredniče!"

Gregorijus naglo staje mirno.

"Smesta dovedite kapetana ovog broda. Brzo, pre nego što se ponovo ne onesvestim."

Kapetan Svetog Tomasa Akire je sredovečni Lusijanac i kao i svi Lusijanci, nizak je i snažan. Savršeno je ćelav, ali nosi uredno potkresanu sedu bradu.

"Oče Kapetane de Soja, ja sam kapetan Lemprijer. Ser, stvari su sada prilično zbrkane. Hirurzi me uveravaju da treba smesta da vas operišu. Kako vam mogu pomoći?"

"Izvestite me o situaciji, kapetane." De Soja nije nikada ranije sreo ovog kapetana, ali razgovarali su preko uskog snopa. Razabire prizvuk poštovanja u glasu kapetana broda za prevoz trupa. Krajičkom oka, De Soja vidi kako narednik Gregorijus tiho izlazi iz sobe. "Ostanite, naredniče. Kapetane? Situacija?"

Lemprijer se nakašljava. "Zapovednica Barns-Avni je mrtva. Koliko možemo da ocenimo, oko polovine pripadnika Švajcarske Garde u Dolini Vremenskih Grobnica takođe je mrtvo. Naviru hiljade ranjenika. Bolničari na tlu postavljaju mobilne hirurške stanice, a one u najtežem stanju dovozimo ovamo kako bi im se hitno pomoglo. Mrtvi se pronalaze i obeležavaju za vaskrsenje po povratku na Renesansu Vektor."

"Renesansa Vektor?" De Soja oseća da lebdi u skućenom prostoru pripremljene ambulantne prostorije. On zaista lebdi - koliko mu to dopušta remenje na bolničkom ležaju. "Do đavola, kapetane, šta se dogodilo sa gravitacijom?"

Lemprijer se prazno osmehuje. "Zaštitno polje je oštećeno za

vreme bitke, ser. A što se tiče Renesanse Vektor... pa, tamo nam je baza, ser. Naređenja koja imamo nalažu nam da se vratimo tamo po okončanju misije.

De Soja se smeje i prestaje tek kada uspeva da čuje sam sebe. Taj smeh ne zvuči sasvim zdravo. "Ko kaže da je naša misija okončana, kapetane? Kakva je to bitka koju pominjete?"

Kapetan Lemprijer baca pogled ka naredniku Gregorijusu. Pripadnik Švajcarske Garde ne skreće svoj fiksirani pogled u stavu mirno, uperen u pregradu kabine. "Letelice za podršku i pokrivanje orbite takođe su desetkovane, ser."

"Desetkovane?" De Soju bol razgnevljuje. "To znači jedna od deset, kapetane. Da li je deset odsto broskog osoblja na spisku žrtava?"

"Ne, ser", kaže Lemprijer, "pre će biti šezdeset odsto. Kapetan Ramirez sa Svetog Bonaventure mrtav je, kao i njegov izvršni oficir. Moj prvi oficir je mrtav. Pola članova posade Svetog Antona nije se javilo na prozivku."

"Jesu li brodovi oštećeni?" pita Otac Kapetan de Soja. Zna da mu je ostao još samo minut ili dva u svesnom stanju... a možda i u životu.

"Na Svetom Bonaventuri došlo je do eksplozije. Najmanje polovina odeljaka iz krme komandnog broda odlebdela je u svemir. Pogon je nedirnut..."

De Soja zatvara oči. Pošto je i sam kapetan bakljebroda, zna da otvaranje letelice u svemiru predstavlja drugu najgoru noćnu moru po redosledu važnosti. Ubedljivo najgori košmar predstavlja implozija same Hokingove srži, ali takva neugodnost bar je trenutna. Kada je oplata napukla na tolikom broskom prostoru, preostaje samo - kao i u slučaju njegove uništene noge - spori, bolni put do smrti.

"Sveti Anton?"

"Oštećen, ali operativan, ser. Kapetan Sati je živ i..."

"Devojčica?" pita De Soja. "Gde je ona?" Crne tačke poigravaju mu na rubu vdokruga i njihov oblak raste.

"Devojčica?" ponavlja upitno Lemprijer. Narednik Gregorijus saopštava kapetanu nešto što De Soja ne čuje. U ušima mu glasno zuji.

"Oh, da", kaže Lemprijer, "cilj misije. Očigledno ju je sa površine pokupio neki brod koji upravo ubrzava ka tački C-plus translacije..."

"Brod!" De Soja tera nesvesticu od sebe pukim naporom volje. "Do đavola, odakle se taj brod pojavio?"

Gregorijus progovara, ne prekidajući svoje nadmetanje u zurenju sa pregradom kabine. "Sa planete, ser. Sa Hiperiona. Za vreme... za vreme Čarli Foks događaja, brod je projezdio kroz atmosferu, spustio se kraj zamka... Utvrđenja Hronos, ser... i pokupio dete i onoga sa kojim je letelo..."

"Letelo?" prekida ga De Soja. Teško ga čuje kroz sve jače zujanje.

"U pitanju je nekakav EMV-jednosed", kaže narednik. "Mada naši tehničari ne znaju kako je mogao da dejstvuje. U svakom slučaju, taj brod ih je pokupio, prošao kroz BPO za vreme klanice i upravo se obrće ka tački translacije."

"Klanica", ponavlja De Soja glupavo. Shvata da bali. Briše bradu nadlanicom i pokušava da pri tom ne spusti pogled na ostatke svoje noge. "Klanica. Šta je nju izazvalo? Protiv koga smo se borili?"

"Ne znamo, ser", odgovara Lemprijer. "Bilo je to kao u staro doba... u doba SILE Hegemonije, kada su jurišne trupe upadale kroz portale dalekobacača, ser. Hoću reći, hiljade oklopljenih... stvorenja... pojavilo se, posvuda, u istoj sekundi, ser. Hoću reći, bitka je trajala samo pet minuta. Bilo ih je na hiljade. A onda su nestali."

De Soja se upinje da čuje to kroz sve gušću tamu i riku u ušima, ali reči mu zvuče besmisleno. "Na hiljade? Čega? Gde su nestali?"

Gregorijus istupa i spušta pogled ka svešteniku-kapetanu. "Nisu u pitanju hiljade, ser. Samo jedan. Šrajk."

"To je legenda..." započinje Lemprijer.

"Samo Šrajk", nastavlja ogromni crnac, prenebregavši kapetana broda za prevoz trupa. "Pobio je većinu pripadnika Švajcarske Garde i polovinu regularnih trupa Paksa na Ekvusu, oborio sve Škorpion-lovce, skinuo dva bakljobroda sa spiska i pobio sve živo na K-tri brodu, ostavio vizitkartu ovde i nestao za manje od trideset sekundi. Ukupno. Sve ostalo uradili su naši momci koji su pucali jedni u druge u panici. Šrajk."

"Gluposti!" viče Lemprijer i goli skalp crveni mu se od uzbuđenja.

"To je fantazija, bajka, a pri tom i jeres! Šta god da nas je napalo danas, to nije..."

"Umuknite", kaže De Soja. Oseća se kao da gleda i govori u dugi, mračni tunel. Šta god imao da kaže, mora to reći brzo. "Slušajte... kapetane Lemprijer... na osnovu mog ovlašćenja, papskog ovlašćenja, naložite kapetanu Satiju da preživele sa Svetog Bonaventure prebaci na Svetog Antona kako bi popunio ljudstvo. Naredite Satiju da prati devojčicu... svemirsku letelicu koja nosi devojčicu... da je prati do ubrzavanja, da fiksira njene koordinate za translaciju i da je sledi..."

"Ali, Oče Kapetane..." započinje Lemprijer.

"Slušajte", viče De Soja da bi nadjačao buku vodopada koju čuje. Više ne vidi ništa osim poigravajućih tačaka. "Slušajte... naredite kapetanu Satiju da sledi taj brod bilo kuda... makar putovao čitav život... i da zarobi devojčicu. To je primarna i potpuna direktiva. Uхватiti devojčicu i vratiti je na Pacem. Gregorijuse?"

"Da, ser."

"Ne dajte im da me operišu, naredniče. Da li je moj kurirski brod još nedirnut?"

"Rafael? Da, ser. Bio je prazan za vreme bitke i Šrajk ga nije ni pipnuo."

"Da li je Hiroši... pilot mog padobroda... još tu?"

"Ne, ser. On je poginuo."

De Soja jedva može da čuje snažan narednikov glas od još snažnije buke. "Rekvirirajte pilota i šatl, naredniče. Prebacite mene, sebe i ostatak vašeg odreda..."

"Sada su to samo dva čoveka, ser."

"Slušajte. Prebacite nas četvoricu na Rafaela. Brod će znati šta treba da radi. Recite mu da ćemo krenuti za devojčicom... brod... i Sveti Anton. Gde god da brod ode, idemo i mi. Naredniče?"

"Da, Oče Kapetane!"

"Vi i vaši ljudi iznova ste rođeni, zar ne?"

"Da, Oče Kapetane!"

"Pa, pripremite se da se uistinu iznova rodite, naredniče."

"Ali vaša noga..." kaže kapetan Lemprijer negde veoma, veoma daleko. Njegov glas se doplerovski premešta dok jenjava.

"Biću ponovo ceo kada vaskrsnem", mrmlija Otac Kapetan de Soja. Sada želi da zatvori oči kako bi se pomolio, ali ne mora da zatvara oči da bi odstranio svetlost - tama je oko njega potpuna. U tu riku i zujanje, ne znajući da li iko može da ga čuje i da li uopšte govori, kaže: "Brzo, naredniče. Smesta!"

17.

Mislio sam da će mi sada, posle mnogo godina, dok ovo pišem, biti teško da se setim Anee kao deteta. Ali nije tako. Moja sećanja toliko su ispunjena kasnijim godinama, kasnijim slikama - bogata svetlost sunca na ženskom telu dok smo lebdeli među granama orbitalne šume, prvi put kada smo vodili ljubav pri nultoj gravitaciji, koračanje kraj nje po visećim stazama Hsuan-k'ung Sua dok ružičastocrvene litice Hua Šana hvataju bogatu svetlost iznad nas - da sam bio zabrinut da će moja ranija sećanja biti previše nestvarna. Ali nisu. A nisam ni popustio pred porivom da skočim napred, do kasnijih godina, uprkos sopstvenom strahu da će ovo pripovedanje svakog trena biti prekinuto kvantnomehaničkim šištanjem Šredingerovog otrovnog gasa. Pisaću dok budem mogao. Sudbina će odrediti gde će biti svršetak ove prirovi.

A. Betik nas je poveo zavojitim stepeništem do sobe sa klavirom, dok smo se uz riku uzdizali u svemir. Zaštitno polje zadržalo je stalnu gravitaciju, uprkos divljem ubrzanju, ali ja sam i dalje osećao neobuzdano veselje - iako je to možda bio samo naknadni učinak tolike količine adrenalina u tako kratkom vremenskom razmaku. Dete je bilo prljavo, raščupano, i dalje uzrujano.

"Hoću da vidim gde smo", reče ona. "Molim."

Brod joj usliši želju pretvorivši zid iza holojame u prozor. Kontinent Ekvus smanjivao se ispod nas i konjska gubica bila je skrivena crvenim oblakom prašine. Ka severu, gde su oblaci pokrivali pol, rub Hiperiona izvijao se u uočljivi luk. Posle samo jednog minuta, čitav svet bio je globus i dva od tri kontinenta videla su se ispod razgrnutih oblaka, od plavetnila Velikog Južnog Mora zastajao je dah dok je arhipelag Devet Repova bio okružen zelenilom plićaka, a onda se svet skupio, postao plavo-crveno-bela sfera i zaostao za nama. Odlazili smo u žurbi.

"Gde su bakljobrodovi?" upitah androida. "Trebalo je već da nas upozore. Ili da nas raznesu u paramparčad."

"Brod i ja pratili smo njihove kanale širokog opsega", reče A. Betik. "Bili su... prezauzeti."

"Ne razumem", rekoah ja, koračajući duž ruba holojame, previše uzbuđen da bih seo među debele jastuke. "Ta bitka... ko..."

"Šrajk", reče Anea i prvi put me zaista pogleda. "Majka i ja smo se nadale da neće biti tako, ali dogodilo se. Tako mi je žao. Strašno mi je žao."

Shvativši da me devojčica verovatno nije čula u oluji, zastao sam, spustio se na rukonaslon ležaja i rekao: "Nismo imali prilike da se propisno upoznamo. Ja sam Rol Endimion."

Oči devojčice bile su bistre. Uprkos blatu i prljavštini na njenom obrazu, mogao sam da vidim koliko joj je put svetla. "Sećam se", reče ona. "Endimion, kao poema."

"Poema?" rekoah ja. "Ne znam za takvu poemu. Endimion, kao stari grad."

Ona se osmehnu. "Ja za poemu znam samo zato što ju je napisao moj otac. Vrlo prikladno od čika Martina da izabere heroja sa takvim imenom."

Promeškoljih se kada sam čuo reč 'heroj.' Čitav ovaj poduhvat bio je i bez toga dovoljno besmislen.

Devojčica pruži ručicu. "Anea", reče. "Ali ti to već znaš."

Njeni prsti bili su hladni na mom dlanu. "Stari pesnik reče da si nekoliko puta menjala ime."

I dalje se osmehivala. "A kladim se da ću to ponovo učiniti." Ona izvuču šaku, pa je pruži androidu. "Anea. Siroče vremena."

A. Betik se rukova s njom elegantnije nego što sam to ja učinio, duboko se nakloni i predstavi. "Na usluzi sam vam, Č. Lamija", reče on.

Ona odmahnu glavom. "Moja majka je... bila je... Č. Lamija. Ja sam naprosto Anea." Ona primeti promenu na mom licu. "Ti znaš za moju majku?"

"Ona je slavna", rekoah, pocrvenevši iz nekog razloga. "Svi hodočasnici sa Hiperiona su slavni. U stvari, legendarni. Postoji ta poema, u stvari, epska priča koja se prenosi s kolena na koleno..."

Anea se nasmeja. "Oh, Bože, čika Martin je dovršio svoj prokleti Spev."

Priznajem da sam bio šokiran. To mora da mi se videlo na licu. Drago mi je što tog jutra nisam igrao poker.

"Izvini", reče Anea. "Očigledno su škrabotine matorog satira postale neka vrsta neprocenjivog kulturnog nasleđa. On je još živ? Mislim, čika Martin."

"Da, Č... da, Č. Anea", reče A. Betik. "Imao sam tu povlasticu da služim vašeg čiku duže od jednog veka."

Devojčica načini grimasu. "Mora da ste svetac, Č. Betik."

"A. Betik, Č. Anea", reče on. "I ne, nisam nikakav svetac. Samo puki obožavalac i stari poznanik vašeg čike."

Anea klimnu glavom. "Sretala sam nekoliko androida kada smo leteli iz Džektauna do Grada Pesnika, ali ne i vas. Više od jednog veka, kažete. Koja je ovo godina?"

Rekoh joj.

"Pa, bar smo taj deo rastumačili kako treba", reče ona i ućuta, zureći u holo sveta koji se smanjivao. Hiperion je sada bio samo iskrica.

"Zaista si došla iz prošlosti?" rekoh ja. Bilo je to glupo pitanje, ali tog jutra nisam se osećao naročito bistro.

Anea klimnu glavom. "Čika Martin ti je sigurno rekao."

"Da. Bežiš od Paksa."

Ona diže pogled. Oči su joj bile sjajne od neisplakanih suza. "Od Paksa? Tako to sada zovu?"

Trepnuh na to. Pomisao da neko ne zna za zamisao Paksa prodrmala me je. Ovo je bilo stvarno. "Da", rekoh ja.

"Dakle, Crkva je sada zaista glavna?"

"Pa, na neki način", rekoh. Objasnih joj ulogu Crkve u složenom entitetu Paksa.

"Oni su glavni", zaključila Anea. "I mislili smo da bi moglo tako ispasti. Moji snovi su i tu bili u pravu."

"Tvoji snovi?"

"Nema veze", reče Anea. Ustade, obazre se po prostoriji i priđe 'Stejnveju.' Njeni prsti odsviraše nekoliko tonova na klavijaturi. "A ovo je Konzulov brod."

"Da", reče brod, "iako se ja tog gospodina sećam vrlo nejasno. Jeste li ga vi poznavali?"

Anea se osmehnu, dok je prstima još prelazila preko dirki. "Ne. Moja majka jeste. Ona mu je poklonila to..." Ona pokaza na hoking-

prostirku koja je, prekrivena peskom, ležala blizu stepeništa. "Kada je napustio Hiperion posle Pada. Vraćao se u Mrežu. U moje vreme, nije se vratio."

"Nikada se nije vratio", reče brod. "Kao što velim, moja memorija je oštećena, ali siguran sam da je umro tamo negde." Tihi glas broda se izmeni, postade poslovniji. "Obratili su nam se dok smo napuštali atmosferu, ali od tada nas niko nije upozoravao niti se dao u poteru. Napustili smo cislunarni svemir i bićemo van domašaja Hiperionovog bunara kritične gravitacije za deset minuta. Moram da odredim kurs za ubrzavanje. Molim uputstva."

Pogledah devojčicu. "Proterani? Stari pesnik reče da ćeš tamo želeti da odeš."

"Predomisliła sam se", reče Anea. "Brode, koji je najbliži nastanjeni svet?"

"Parvati. Jedan-zarez-dva-osam parseka. Šest i po dana tranzita po brodskom vremenu. Tri meseca vremenskog duga."

"Da li je Parvati bio deo Mreže?" upita devojčica.

A. Betik odgovori. "Nije. Ne u vreme Pada."

"Koji je najbliži svet stare Mreže, kada se krene od Parvatija?" reče Anea.

"Renesansa Vektor", reče brod smesta. "To je još dodatnih deset dana brodskog vremena, pet meseci vremenskog duga."

Ja sam se mrštio. "Šta ga znam", rekoh. "Lovci... hoću reći, posetoci koji nisu bili sa Hiperiona i za koje sam nekada radio obično su dolazili sa Renesanse Vektor. To je veliki svet Paksa. Gužva. Mislim da tamo ima puno brodova i trupa."

"Ali to jeste najbliži svet Mreže?" reče Anea. "Nekada je imao dalekobacače."

"Da", rekoše brod i A. Betik u istom trenutku.

"Odredi kurs ka Renesansi Vektor preko sistema Parvati", reče Anea.

"Bilo bi za jedan dan brodskog vremena i dve nedelje vremenskog duga brže da skočimo pravo do Renesanse Vektor, ako je to vaše odredište", posavetova je brod.

"Znam", reče Anea, "ali ja želim da idem preko sistema Parvati." Mora da je primetila upitni izraz u mojim očima, pošto je rekla: "Oni

će nas pratiti, a ja ne želim da znaju naše pravo odredište kada ubrzamo iz ovog sistema."

"Sada nas ne gone", reče A. Betik.

"Znam", reče Anea. "Ali krenuće za koji sat. I nastaviti sve dok budem živa." Ona ponovo pogleda ka holojami kao da ličnost broda tamo obitava. "Izvrši naređenje, molim."

Zvezde se pomeriše na holodispleju kada ju je brod poslušao. "Dvadeset sedam minuta do tačke translacije ka sistemu Parvati", reče on. "I dalje nema upozorenja niti potere, mada je bakljobrod Sveti Anton krenuo, kao i brod za prevoz trupa."

"Šta je sa drugim bakljobrodom?" rekoh ja. "Sa... kako beše? Svetim Bonaventurom?"

"Razmena komunikacija na oštoj frekvenciji, kao i senzori, pokazuju da je on otvoren i izložen svemiru i da emituje signale da je u nevolji", reče brod. "Sveti Anton odgovara."

"Bože moj", šapnuh. "Šta je to bilo, napad Proteranih?"

Devojčica odmahnu glavom i udalji se od klavira. "Samo Šrajk. Otac me je upozorio..." Ona ućuta.

"Šrajk?" Android je progovorio. "Koliko ja znam, po legendi i starim zapisima, stvorenje zvano Šrajk nikada nije napuštalo Hiperion - i obično se zadržavalo u oblasti na nekoliko stotina kilometara oko Vremenskih Grobnica."

Anea se zavali u jastuke. Oči su joj još bile crvene i izgledala je umorno. "Aha, ali plašim se da je sada rešio da protegne noge. A ukoliko je otac u pravu, to je tek početak."

"Šrajka niko nije ni video ni čuo skoro tri stotine godina", rekoh ja.

Devojčica klimnu glavom, rastrojeno. "Znam. Ne otkad su se grobnice otvorile neposredno pre Pada." Ona diže pogled ka androidu. "Baš sam gladna. I prijava."

"Pomoći ću brodu da pripremi ručak", reče A. Betik. "Gore se nalaze tuševi i spavaća soba, a ispod nas je paluba za fugu", reče on. "U spavaćoj sobi se takođe nalazi kada."

"E, tamo sam pošla", reče devojčica. "Sići ću pre nego što napravimo kvantni skok. Vidimo se za dvadeset minuta." Na putu ka stepenicama, ona stade i ponovo me uze za ruku. "Role Endimione, izvini što se ponašam ovako nezahvalno. Hvala ti što si rizikovao

život zbog mene. Hvala ti što si pošao na ovo putovanje. Hvala ti što si se upleo u nešto toliko veliko i zapetljano da ni ti ni ja ne možemo ni da sanjamo gde će se sve to okončati."

"Nema na čemu", rekoh ja glupavo.

Dete mi se isceri. "I tebi treba tuš, drugar. Jednog dana ćemo zajedno pod njega, ali za sada mislim da bi trebalo da koristiš onaj na palubi za fugu."

Treptao sam, ne znajući šta da mislim, dok sam je posmatrao kako poskakuje uz stepenice.

18.

Otac Kapetan de Soja budi se u komori za vaskrsavanje na Rafaelu. Bilo mu je dozvoljeno da nadene ime brodu klase arhandeo. Rafael je arhandeo zadužen za pronalaženje izgubljenih ljubavi. Ponovo je rođen samo dva puta pre toga, ali tamo je svaki put bio prisutan sveštenik koji bi ga pozdravio, dao mu da ceremonijalno srkne sakramentalno vino iz pehara, a zatim mu pružio uobičajenu čašu soka od pomorandži. Tamo bi bili stručnjaci za vaskrsavanje koji bi sa njim razgovarali, objašnjavali mu stvari, sve dok njegov zbrkani um ne bi ponovo proradio.

Ovaj put, tu su samo klaustrofobični, zakrivljeni zidovi komore za vaskrsavanje. Indikatori trepere, a očitavanja se nižu u odštampanim redovima simbola. De Soja još ne ume da čita. Srećan je što uopšte može da misli. Uspravlja se i spušta noge preko ruba kreveta za vaskrsavanje.

Moje noge. Imam ih obe. Nag je, naravno, koža mu je ružičasta i sija u neobičnoj, prokuvanoj vlazi rezervoara za vaskrsavanje, i on sada opipava rebra, trbuh, levu nogu - sva ona mesta koja je demon zasekao i razorio. Savršen je. Nema ni traga strašnoj rani koja mu je nogu odvojila od tela.

"Rafaele?"

"Da, Oče Kapetane?" Glas je anđeoski, što će reći, potpuno lišen polnog identiteta. De Soju to smiruje.

"Gde smo?"

"U sistemu Parvati, Oče Kapetane."

"Ostali?" De Soja se samo veoma nejasno seća narednika Gregorijusa i dva preživela pripadnika njegovog odreda. Ne seća se da se ukrcao na brod sa njima.

"Bude se dok razgovaramo, Oče Kapetane."

"Koliko je vremena prošlo?"

"Jedva nešto manje od četiri dana otkad vas je narednik doneo ovamo, Oče Kapetane. Pojačani skok izveden je u roku od jednog sata posle vašeg smeštanja u komoru za vaskrsavanje. Ostali smo na deset AJ od sveta Parvatija tokom tri dana vašeg vaskrsavanja, u

skladu sa uputstvima koja ste dali preko narednika Gregorijusa."

De Soja klima glavom. Čak i taj mali pokret izaziva bol. Svaka ćelija u telu boli ga od vaskrsavanja. Ali taj bol je zdravo tištanje, za razliku od strašnog bola njegovih rana. "Jesi li stupio u vezu sa vlastima Paksa na Parvatiju"

"Ne, Oče Kapetane."

"Dobro." Parvati je bio zabačena kolonija u doba Hegemonije; sada je to zabačena kolonija Paksa. Na njemu nema međuzvezdanih letelica - ni Paksovih, vojnih, ni Merkantilusovih - i tu je samo mali vojni kontigent i nekoliko primitivnih međuplanetnih brodova. Ako će devojčica biti zarobljena u ovom sistemu, zarobljavanje će morati da izvede Rafael.

"Ažuriranje podataka u vezi sa brodom devojčice?" kaže on.

"Neidentifikovana svemirska letelica ubrzala je dva sata i osamnaest minuta pre nas", kaže Rafael. "Koordinate translacije nesumnjivo su bile za sistem Parvati. Vreme dolaska neidentifikovanog broda je približno za dva meseca, tri nedelje, dva dana i sedamnaest sati."

"Hvala", kaže De Soja. "Kada Gregorijus i ostali ožive i obuku se, neka me sačekaju u kontrolnoj prostoriji."

"Da, Oče Kapetane."

"Hvala", kaže on ponovo. Razmišlja: Dva meseca, tri nedelje, dva dana... Majko Milostiva, šta ću da radim skoro tri meseca u ovom zabačenom sistemu? Možda nije sasvim jasno razmislio o ovome. Svakako je bio rastrojen zbog traume, bola i lekova. Ali sledeći najbliži sistem Paksa bio je Renesansa Vektor, a on se nalazio na deset dana broskog vremena od Parvatija, pet meseci vremenskog duga - tri i po dana i dva meseca posle pristizanja broda sa devojčicom iz Hiperionovog sistema. Ne, možda nije sasvim jasno razmišljao - shvata da to ni sada ne čini - ali doneo je ispravnu odluku. Bolje da dođe ovde i da o svemu razmisli.

Mogao bih da skočim do Pacema. Da zatražim uputstva neposredno od Komande Paksa... ili čak od Pape. Da se oporavljam dva i po meseca i da skočim natrag ovamo, sa dovoljno vremena na raspolaganju.

De Soja odmahuje glavom, krivi lice od neugodnosti koju mu to

izaziva. On ima uputstva. Da zarobi devojčicu i da je vrati na Pacem. Povratak u Vatikan samo bi značio priznanje neuspeha. Možda bi poslali nekog drugog. Za vreme brifinga pred let, kapetan Marget Vu jasno mu je stavila do znanja da je Rafael jedinstven - jedini postojeći naoružani kurirski brod klase arhandeo za šest putnika - i mada su drugi mogli da budu dovršeni u mesecima vremenskog duga koji su prošli otkad je otišao sa Pacema, nije video mnogo smisla u tome da se sada vrati. Ako je Rafael i dalje jedini naoružani arhandeo, De Soja bi mogao samo da doda još dva vojnika brodskoj posadi.

Smrt i vaskrsenje ne smeju se shvatati olako. To pravilo je mladom De Soji iznova i iznova utuvljivano u glavu za vreme veronauke. Samo zbog toga što sakrament postoji i ponuđen je vernima, to ne znači da ga treba upražnjavati bez velike ozbiljnosti i uzdržavanja.

Ne, razgovaraću sa Gregorijusom i ostalima i smisliću ovde šta da radim dalje. Možemo da napravimo plan, a onda da provedemo poslednja dva meseca u kabinama za kriogensku fugu. Kada brod sa devojčicom bude stigao, Sveti Anton biće mu za petama. Bakljobrod i Rafael trebalo bi da zajedno budu u stanju da presretnu brod, ukrcaju se i dođu do devojčice bez problema.

Logički, sve ovo ima smisla za bolni De Sojin mozak, ali drugi deo njegovog uma šapuće: Bez problema... to si mislio i za misiju na Hiperionu.

Otac Kapetan de Soja stenje, spušta se sa ležaja za vaskrsavanje i odlazi bosonog u potragu za tušem, vrelom kafom i odećom.

19.

Znao sam malo toga o načelima Hokingovog pogona kada sam ga prvi put iskusio, pre toliko godina; sada o tome znam jedva nešto više. Činjenica da je to suštinski (mada slučajno) proizvod uma nekoga ko je živio u dvadesetom veku hrišćanske ere, zbunjivala me je tada koliko i sada, ali nipošto toliko kao samo iskustvo.

Sastali smo se u biblioteci - koja je formalno bila označena kao navigacioni nivo, kako nas je brod obavestio - nekoliko minuta pre translacije u C-plus brzine. Obukao sam rezervnu odeću i kosa mi je bila vlažna, kao i Aneina. Dete je imalo na sebi samo debeo ogrtač, koji mora da je pronašla u Konzulovom spremištu, pošto je taj odevni predmet bio isuviše veliki za nju. Izgledala je mlađe od dvanaest godina, tako progutana u svim tim metrima baršunaste tkanine.

"Zar ne bi trebalo da se smestimo u ležajeve za kriogensku fugu?" upitah ja.

"Zašto?" reče Anea. "Zar želiš da propustiš zabavu?"

Namrštih se. Svi lovci sa drugih svetova i vojni instruktori sa kojima sam razgovarao, provodili su C-plus vreme u fugi. Tako su ljudska bića oduvek provodila vreme među zvezdama. Nešto u vezi sa učinkom Hokingovog polja na telo i um. Zamišljao sam halucinacije, buđenje iz košmara i neizrecivi bol. Rekao sam to, pokušavajući da zvučim smireno.

"Majka i čika Martin kazali su mi da se C-plus može izdržati", reče devojčica. "Čak i da se u njemu može uživati. Samo je potrebno neko vreme da se navikneš."

"A Proterani su preinačili ovaj brod da bi to olakšali", reče A. Betik. Anea i ja smo sedeli za niskim, staklenim stolom u središtu biblioteke; android je stajao sa strane. Koliko god sam pokušavao da ga držim za sebi ravnog, A. Betik je insistirao na tome da se ponaša kao sluga. Odlučio sam da prestanem da se ponašam kao egalitarna budala i da ga pustim da se ophodi kako god želi.

"Zaista", reče brod, "preinačenja obuhvataju i povećane mogućnosti zaštitnog polja, koje uzgredne efekte C-plus putovanja čine mnogo prijatnijim."

"A kakvi su, u stvari, uzgredni efekti?" upitah ja, bez želje da pokažem do kraja koliko sam naivan, ali isto tako bez želje da trpim nešto ako ne moram.

Android, devojčica i ja zgleđasmo se. "Ja sam u proteklim vekovima putovao među zvezdama", reče A. Betik konačno, "ali uvek sam bio u fugi. U stvari, bio sam uskladišten. Kako su mi pričali, nas androide prevozili su u teretnim spremištima, naslagane kao zamrznute goveđe polutke."

Sada se devojčica i ja zgleđasmo, postidjeni pred pogledom plavokošca.

Brod se oglasi zvukom koji je izuzetno podsećao na nakašljavanje. "U stvari", reče on, "po svom posmatranju ljudskih putnika - koje, moram reći, podleže sumnji zato..."

"Zato se ne sećaš jasno", rekosmo devojčica i ja jednoglasno. Zgleđasmo se ponovo, pa se nasmejasmo. "Izvini, Brode", reče Anea. "Nastavi."

"Samo sam hteo da kažem da po onome što sam primetio, primarni efekt C-plus okruženja po ljudska bića jeste izvesna vizuelna zbrka, mentalna depresija koju izaziva polje i jednostavno dosada. Verujem da je kriogenska fuga stvorena zbog dugih putovanja, a da se koristi kao zgodna stvar na kraćim putovanjima poput ovog."

"A tvoa... ovaj... preinačenja Proteranih ublažavaju te sporedne efekte?" rekoh ja.

"Tako su smišljena", odgovori brod. "Sve osim dosade, naravno. To je prevashodno ljudska pojava i mislim da lek još nije pronađen." Posle trenutka tišine, brod reče: "Stići ćemo do tačke translacije za dva minuta i deset sekundi. Svi sistemi optimalno funkcionišu. I dalje nema potere, mada nas Sveti Anton prati dalekometnim detektorima."

Anea ustade. "Hajdemo dole, da posmatramo prelazak u C-plus."

"Dole, da posmatramo?" rekoh ja. "Gde? U holjumu?"

"Ne", doviknu mi devojčica sa stepeništa. "Napolje."

Svemirski brod je imao balkon. To nisam znao. Na njemu se moglo stajati napolju čak i dok je brod hitao kroz svemir i pripremao

se za translaciju u pseudobrzine C-plus. To nisam znao - a i da jesam, ne bih verovao.

"Izbaci balkon, molim", rekla je devojčica brodu i brod izbaci balkon - sa kojim se pomeri i 'Stejnvej' - a mi kročismo kroz otvoreni lučni prolaz u svemir. Pa, ne zaista u svemir, naravno; čak sam i ja, pastir iz provincije, znao da bi nam bubne opne eksplodirale, da bi nam oči prsnule i krv proključala u telima da smo stupili u pravi vakuum. Ali izgledalo je kao izlazimo u pravi vakuum.

"Je li ovo bezbedno?" upitah ja, naslonivši se na ogradu. Hiperion je bio mrlja veličine zvezde iza nas, Hiperionova zvezda bila je bukćeće sunce s leve strane broda, ali zbog repa plazme našeg fuzionog pogona - dugačkog desetine klika - činilo se da se nalazimo na nestabilnom vrhu visokog plavog stuba. Učinak je bio neosporno izazivanje akrofobije, a opsena da stojimo nezaštićeni u svemiru stvarala je nešto nalik na agorafobiju. Do tog trenutka nisam znao da sam podložan bilo kakvoj fobiji.

"Ako zaštitno polje prestane da radi samo sekund", reče A. Betik, "pod g-pritiskom i brzinom smesta ćemo umreti. Nije mnogo važno da li se nalazimo u brodu ili izvan njega."

"Zračenje?" rekoh ja.

"Polje odbija kosmička i škodljiva solarna zračenja, naravno", reče android, "i ublažava pogled na Hiperionovo sunce tako da ne oslepimo dok gledamo u njega. Ako se to izuzme, sasvim fino omogućuje pristup vidljivom spektru."

"Da", rekoh ja, neubeđen. Odstupih od ograde.

"Trideset sekundi do translacije", reče brod. Čak i ovde, napolju, glas kao da mu je dopirao iz vazduha oko nas.

Anea sede na klavirsku klupicu i zasniva. Nisam prepoznao melodiju, ali zvučala je klasično... možda nešto iz dvadeset šestog veka.

Pretpostavljam da sam očekivao da brod ponovo progovori pre samog trenutka translacije - da najavi konačno odbrojavanje ili tako nešto - ali nije bilo nikakve najave. Odjednom, sa fuzionog pogona prešli smo na Hokingov; u trenu se začulo zujanje, koje kao da mi je dopiralo iz kostiju; preplavila me je i prožela strašna vrtoglavica - učinilo mi se da me nešto izvrće naopako, bezbolno, ali neumoljivo;

a onda je taj osećaj nestao pre nego što sam uopšte uspeo da ga shvatim.

Nestao je i svemir. Pod svemirom podrazumevam prizor koji sam gledao pre manje od jedne sekunde - Hiperionovo blistavo sunce, disk same planete koji se smanjivao, jarki sjaj duž oplate broda, nekoliko svetlih zvezda vidljivih kroz taj sjaj, čak i stub plavog plamena na kome smo se nalazili - sve je nestalo... Teško je to opisati.

Brod je još bio tu i nadnosio se 'iznad i ispod' nas - balkon na kome smo stajali još je izgledao čvrsto - ali činilo se da nijedan njegov deo nije osvetljen. Shvatam koliko besmisleno to zvuči još dok pišem ove reči - mora postojati odražena svetlost da bi išta moglo da se vidi - ali efekat je bio uistinu takav kao da je deo mojih očiju prestao da dejstvuje i dok su one registrovale oblik i masu broda, svetlost kao da je nedostajala.

Izvan broda, Vaseljena se skupila u plavu sferu blizu pramca i crvenu sferu iza peraja i krme. Dovoljno sam poznavao osnove nauke da bih očekivao Doplerov efekat, ali ovaj efekat bio je lažan, pošto nismo bili ni blizu brzine svetlosti pre translacije u C-plus, a sada smo bili daleko iznad nje unutar Hokingovog prevoja. Svejedno, plavi i crveni krug svetlosti - mogao sam uz dovoljno truda da razaberem grozdove zvezda u obema sferama - sada su migrirali dalje ka krmi i pramcu, skupljajući se u obojene tačkice. Između, ogromni vidokrug ispunjavalo je... ništavilo. Time ne mislim na crnilo ili na mrak, mislim na prazninu. Mislim na osećaj mučnog odsustva vida kada čovek pokušava da gleda u slepu mrlju. Mislim na ništavilo toliko silno da se vrtoglavica koju je ono izazvalo gotovo smesta pretvorila u mučninu u meni, žestoko mrcvareći moj sistem koliko i prolazni osećaj da me nešto posuvraćuje naopako od pre nekoliko sekundi.

"Bože!" uspeo sam da kažem, zgrabivši čvrsto ogradu i stisnuvši očne kapke. Nije pomagalo. Praznina je bila i tamo. U toj sekundi sam shvatio zbog čega su se međuzvezdani putnici uvek odlučivali za kriogensku fugu.

Neverovatno, čudesno, Anea je i dalje svirala klavir. Tonovi su bili čisti, kristalni, kao da ih nije preinačavao nikakav posrednički medij.

Čak i sa zatvorenim očima, mogao sam da vidim kako A. Betik stoji uz vrata, plavog lica podignutog prema praznini. Ne, shvatio sam, ono više nije bilo plavo... boje ovde nisu postojale. Ni crna, bela ili siva. Zapitao sam se da li ljudska bića slepa od rođenja sanjaju svetlost i boje na ovako ludački način.

"Kompenzujem", reče brod i njegov glas imao je isti kristalni kvalitet kao Aneini klavirski tonovi.

Najednom, praznina se urušila u samu sebe, vid se vratio i sfere crvene i plave boje ponovo su se pojavile napred i natrag. U samo nekoliko sekundi, plava sfera je od pramca migrirala duž broda kao krofna koja prolazi iznad pisaljke, spojila se sa crvenom sferom kod krme i raznobojne geometrije eksplodirale su bez upozorenja iz prednje sfere kao leteća stvorenja koja izbijaju iz jajeta. Kažem 'raznobojne geometrije', ali to mi nikako ne pomaže da dočaram složenu stvarnost: fraktalno generisani oblici pulsirali su, uvijali se i izvijali kroz ono što je bila praznina. Spiralni oblici, načičkani sopstvenim podgeometrijama, umotani u sebe, bljuvali su manje oblike istovetnog kobaltnog i krvavocrvenog sjaja. Žuti ovoidi postajali su pulsarno-precizne eksplozije svetlosti. Helikode boje sleza i indiga, nalik na DNK vasseljene, prostirale su se u spiralama kraj nas. Mogao sam da čujem te boje kao daleku grmljavinu, kao tutnjavu talasa neposredno iza obzorja.

Shvatio sam da sam zinuo. Okrenuo sam se od ograde i pokušao da se usredsredim na devojčicu i androida. Boje fraktalne vasseljene igrale su po njima. Anea je još tiho svirala i prsti su joj se kretali po dirkama čak i dok je dizala pogled ka meni i fraktalnim nebesima iza mene.

"Možda bi trebalo da uđemo", rekoh ja, i svaka reč izgovorena mojim glasom visila je zasebno u vazduhu poput ledenica nanizanih na grani.

"Opčinjavajuće", reče A. Betik, i dalje prekrštenih ruku, ne skidajući pogled sa tunela oblika oko nas. Koža mu je ponovo bila plava.

Anea prekinu sviranje. Naslutivši možda prvi put moju vrtoglavicu i prestravljenost, ustala je, uzela me za ruku i uvela u brod. Balkon je krenuo za nama. Oplata se ponovo obrazovala. Ponovo sam bio u

stanju da dišem.

"Imamo šest dana", reče devojčica. Sedeli smo u holojama zato što su jastuci tamo bili udobni. Jeli smo, a A. Betik nam je doneo hladno voćno piće iz pregrada hladnjaka. Ruka mi se samo malo tresla dok smo sedeli i razgovarali.

"Šest dana, devet sati i dvadeset sedam minuta", reče brod.

Anea diže pogled ka pregradi. "Brode, možeš neko vreme da čutiš, osim ako nemaš da kažeš nešto izuzetno važno, ili ako te mi nešto ne upitamo."

"Da, Č... Anea", reče brod.

"Šest dana", ponovi devojčica. "Moramo se pripremiti."

Srknuh piće. "Pripremiti - za šta?"

"Mislim da će nas čekati. Moramo smisliti način da prođemo kroz sistem Parvati i dospemo do Renesanse Vektor, a da nas oni ne spreče."

Osmotrih dete. Izgledala je umorno. Kosa joj je još visila u pramenovima posle tuširanja. Posle opisa One Koja Podučava u Spevu, očekivao sam nekog izuzetnog - mladog mesiju u togi, čudo od deteta koje izgovara tajanstvene poruke - ali jedina izuzetna stvar u vezi sa ovom mladom osobom bila je snažna bistrina njenih tamnih očiju. "Kako mogu da nas čekaju?" rekoh ja. "Fetlinija ne radi već vekovima. Brodovi Paksa koji su iza nas ne mogu da jave drugima da nas sačekaju onako kako su mogli u tvoje doba."

Anea odmahnu glavom. "Ne, fetlinija je pala pre mog rođenja. Sećaš se, moja majka je bila trudna sa mnom u vreme Pada." Ona pogleda A. Betika. Android je pio sok, ali odlučio je da ne sedne. "Žao mi je što se tebe ne sećam. Kao što sam rekla, dolazila sam u Grad Pesnika i mislila sam da poznajem sve androide."

On blago pognu glavu. "Ne postoji razlog da me se sećate, Č. Anea. Ja sam napustio Grad Pesnika još pre hodočašća vaše majke. Tada sam radio sa braćom i sestrama duž reke Huli i na Moru Trave. Posle Pada, mi smo... napustili službu... i živeli smo sami na različitim mestima."

"Shvatam", reče ona. "Posle Pada, dugo je vladalo ludilo. Sećam se. Androidi bi bili u opasnosti zapadno od Masiva Uzde."

Uhvatih njen pogled. "Ne, ozbiljno, kako bi neko mogao da nas čeka kod Parvatija? Ne mogu da nas prestignu - prvi smo došli do kvantne brzine - tako da mogu jedino da se prebace u svemir Parvatija sat ili dva posle nas."

"Znam", reče Anea, "ali i dalje mislim da će nas, nekako, čekati. Moramo da smislimo način na koji ovaj nenaoružani brod može brzinom ili manevrom da umakne ratnom brodu."

Razgovarali smo još nekoliko minuta, ali niko od nas - čak ni brod, kada smo ga pitali - nije smislio ništa pametno. Sve vreme dok smo razgovarali, uočavao sam osobine devojčice - način na koji su se njene usne blago pućile u osmeh dok je razmišljala, brazdicu na njenom čelu kada je ozbiljno govorila, blagi zvuk njenog glasa. Shvatao sam zbog čega Martin Silenus želi da ona bude zaštićena od svega što bi moglo da joj naudi.

"Pitam se zašto nam se stari pesnik nije javio pre nego što smo napustili sistem", razmišljao sam naglas. "Mora da je želeo da popriča sa tobom."

Anea začeslja kosu prstima. "Čika Martin me nikada ne bi pozdravio preko uskog snopa ili holoa. Dogovorili smo se da popričamo kada ovo putovanje bude okončano."

Pogledah je. "Znači, vas dvoje ste planirali sve ovo? Mislim - tvoje bekstvo, hoking prostirku - sve?"

Ona se ponovo osmehnu na tu pomisao. "Moja majka i ja planirale smo neophodne detalje. Posle njene smrti, čika Martin i ja smo razmotrili plan. On me je jutros otpratio do Sfinge..."

"Jutros?" rekoh, zbunjen. Onda shvatih.

"Za mene je ovo bio dug dan", reče devojčica žalosno. "Jutros sam načinila nekoliko koraka i prošla kroz polovinu čitavog razdoblja koje su ljudska bića provela na Hiperionu. Svi koje sam poznavala - izuzev čika Martina - mora da su mrtvi."

"Ne mora da bude tako", rekoh ja. "Paks je stigao nedugo posle tvog nestanka, tako da je dosta tvojih prijatelja i članova porodice moglo da primi krst. Oni su svakako još tu."

"Da primi krst", ponovi devojčica i blago uzdrhta. "Nemam porodicu - majka mi je bila jedina prava porodica - a nekako sumnjam da bi mnogo mojih prijatelja ili majčinih prijatelja... primilo

krst."

Zurili smo na tren u tišini jedno u drugo, i ja shvatih koliko je egzotično ovo mlado stvorenje; većina istorijskih događaja na Hiperionu koji su meni bili poznati još se nije ni zbila kada je ova devojčica 'jutros' stupila u Sfingu.

"I tako, u svakom slučaju", reče ona, "nismo planirali stvari do tančina, kao što je hoking-prostirka - naravno, nismo ni znali da će se Konzulov brod vratiti sa njom - ali majka i ja planirale smo da upotrebimo Lavirint ukoliko Dolina Grobnica bude nepristupačna. To je upalilo. A nadale smo se da će Konzulov brod biti tu da me odvede sa planete."

"Pričaj mi o svom vremenu", rekoh ja.

Anea odmahnu glavom. "Hoću", reče, "ali ne sada. Ti znaš za moje doba. Za tebe je to istorija i legenda. Ja ne znam ništa o tvom vremenu - izuzev iz svojih snova - pa zato ti meni pričaj o sadašnjosti. Koliko je široka? Koliko duboka? Koliko toga pripada meni?"

Nisam prepoznao aluziju poslednjeg pitanja, ali počeo sam da joj pričam o Paksu - o velikoj katedrali u Svetom Josifu i o...

"Svetom Josif?" reče ona. "Gde je to?"

"Ti si to zvala Kits", rekoh ja. "Prestonica. Takođe su je zvali Džektaun."

"A", reče ona i zavali se natrag u jastuke, sa čašom voćnog soka među vitkim prstima, "promenili su neznabožačko ime. Pa, mom ocu to ne bi smetalo."

Tada je drugi put pomenula oca - pretpostavio sam da govori o Kitsovom kibridu - ali nisam prekinuo sa pričom da bih je pitao za to.

"Da", rekoh, "mnogi stari gradovi i geografski pojmovi dobili su nova imena pre dva veka, kada se Hiperion pridružio Paksu. Pričalo se o tome da i sam svet dobije novo ime, ali staro se zadržalo. U svakom slučaju, Paks ne vlada neposredno, već je vojska zavela red u..." Nastavio sam neko vreme, upoznavajući je sa pojedinostima o tehnologiji, kulturi, jeziku i vlastima. Opisao sam ono što sam čuo, pročitao i video od života na naprednijim svetovima Paksa, uključujući i slavni Pacem.

"Auh", reče ona kada sam zastao, "stvari se i nisu toliko izmenile.

Zvuči kao da je tehnologija došla u ćorsokak... i da još nije dostigla nivo iz dana Hegemonije."

"Pa", rekoh ja, "Paks je delimično odgovoran za to. Crkva zabranjuje mašine koje misle - prave AI - i naglašava ljudski i duhovni razvoj pre nego tehnološki napredak."

Anea klimnu glavom. "Naravno, ali moglo je da se očekuje da dostignu nivo Mreže Svetova za dva i po veka. Hoću reći, ovo mu dođe kao neko mračno srednjevekovno doba."

Osmehnuh se kada shvatih da sam se uvredio - da me ozlojeđuje kritika društva Paksa kome sam odlučio da se ne priključim. "Ne baš", rekoh. "Seti se, najveća promena bio je dar praktične besmrtnosti. Zbog toga, prirodni priraštaj se pažljivo kontroliše i postoji manje podstreka za promenu spoljnih stvari. Većina preporođenih hrišćana smatra da će živeti veoma dugo - u najmanju ruku, mnogo vekova, a uz nešto sreće čak i milenijuma - tako da im se ne žuri da menjaju stvari."

Anea me pogleda pažljivo. "Znači, vaskrsenje pomoću te kruciforme zaista deluje?"

"Oh, da."

"A zašto onda ti nisi... primio krst?"

Treći put u nekoliko proteklih dana, nisam umeo to da objasnim. Slegnuh ramenima. "Valjda zbog nastranosti. Tvrdoglav sam. Takođe, dosta ljudi poput mene kloni se toga u mladosti - svi mi planiramo da živimo večno, zar ne? - da bi se potom preobratali kada počnu da stare."

"Hoćeš li i ti?" Njene tamne oči svrdlale su kroz mene.

Sprečio sam sebe da ponovo ne slegnem ramenima, ali odmahivanje moje ruke bilo je ravno tome. "Ne znam", rekoh. Još joj nisam ispričao o svom 'pogubljenju' i vaskrsenju koje je usledilo kod Martina Silenusa. "Ne znam", rekoh ponovo.

A. Betik stupi u krug holojame. "Mislio sam da bi trebalo da pomenem da smo valjano opskrbili brod sladoledom. Sa više ukusa. Da li ste vas dvoje zainteresovani da ga probate?"

Smislio sam frazu kojom sam hteo da podsetim androida da on na ovom putovanju nije sluga, ali pre nego što sam stigao da progovorim, Anea uzviknu: "Da! Čokoladu!"

A. Betik klimnu glavom, osmehnu se i okrenu prema meni. "Č. Endimione?"

Bio je to dug dan: putovanje hoking-prostirkom kroz Lavirint, oluja prašine, pokolj - rekla je da je to počinio Šrajk! - i moje prvo međuplanetno putovanje. Kakav dan.

"Čokoladu", rekoj ja. "Da. Nesumnjivo čokoladu."

20.

Preživeli pripadnici odreda narednika Gregorijusa jesu kaplar Basin Ki i strelac Aranval Gaspa K. T. Retig. Ki je nizak muškarac, nabijen i brz, kako na refleksima, tako i u inteligenciji, dok je Retig visok - gotovo podjednako visok kao gorostasni Gregorijus - ali onoliko mršav koliko je narednik krupan. Retig potiče iz Teritorija Lambertovog Prstena i ima ožiljke od zračenja, mršav je kao kostur i snažne je volje, što je stereotipno za sve 'stroidane. De Soja je saznao da taj čovek nije nogom kročio na neki svet pune veličine, sa punim-g, sve do svoje dvadeset treće standardne godine. Lečenje pomoću RNK i ozbiljne vežbe Paksa osnažile su i očeličile vojnika tako da sada može da se bori na svakom svetu. Rezervisan toliko da bi čovek pomislio da je nem, A.G.K.T. Retig ume da sluša, ume da izvršava naređenja i - kao što je to pokazala bitka na Hiperionu - ume da preživi.

Koliko je Retig tih, toliko je kaplar Ki glasan. Prvog dana, za vreme njihove rasprave, Kijeva pitanja i komentari pokazali su pronicljivost i bistrinu, uprkos zamagljujućim dejstvima vaskrsenja.

Sva četvorica su uzdrmana iskustvom smrti. De Soja pokušava da ih ubedi da sa ponavljanjem sve postaje lakše, ali njegovo uzdrmano telo i um takvim ohrabrenjima daju dimenziju laži. Ovde, bez savetovanja i terapije, bez kapelana za vaskrsavanje koji bi ih dočekali, svaki vojnik Paksa nosi se sa traumom što bolje može. Njihovi razgovori prvog dana u svemiru Parvatija često se prekidaju kada ih obuzmu umor ili čista osećanja. Samo narednik Gregorijus izgleda neuzdrman tim iskustvom.

Trećeg dana, sastaju se u maloj Rafaelovoj bolničkoj kabini da bi isplanirali ono što će preduzeti.

"Za dva meseca i tri nedelje, taj brod će se prebaciti u ovaj sistem na manje od hiljadu klika od mesta gde se mi nalazimo", kaže Otac Kapetan de Soja, "i moramo biti sigurni da možemo da ga presretnemo i da zadržimo devojčicu."

Nijedan vojnik Švajcarske Garde nije pitao zbog čega se traži hvatanje devojčice. Niko od njih o tome neće da razgovara dok

njihov zapovednik - De Soja - ne pokrene tu temu. I svaki od njih će umreti, ako treba, da izvrši to tajanstveno naređenje.

"Ne znamo ko je još na brodu, zar ne?" kaže kaplar Ki. Oni su već razgovarali o tim stvarima, ali sećanja su nepouzdana u prvih nekoliko dana njihovih novih života.

"Ne", kaže De Soja.

"Ne znamo ni kako je brod naoružan", kaže Ki, kao da ide po spisku koji drži u glavi.

"Tačno."

"Ne znamo da li je Parvati odredište broda."

"Tačno."

"Možda brod", kaže kaplar Ki, "treba da se sastane ovde sa nekim drugim brodom... ili možda devojčica namerava da se sastane sa nekim na planeti."

De Soja klima glavom. "Rafael nema senzore mog starog bakljobroda, ali pratimo sve između Urtovog oblaka i samog Parvatija. Ako se neki drugi brod bude prebacio pre broda devojčice, to ćemo smesta znati."

"Proterani?" kaže narednik Gregorijus.

De Soja diže ruke. "Sve je puko nagađanje. Mogu da vam kažem da se dete smatra pretnjom za Paks, pa je razumno zaključiti da bi Proterani - ukoliko oni znaju za njegovo postojanje - želeli da ga se dočepaju. Spremni smo ako pokušaju."

Ki trlja svoj glatki obraz. "I dalje ne mogu sasvim da poverujem da bismo mogli da za jedan dan skoknemo kući kada bismo to poželeli. Ili da odemo po pomoć." Za kaplara Kija, kuća je Republika Džamnu na Denebu Drei. Razgovarali su o beskorisnosti traženja pomoći - najbliži ratni brod Paksa je Sveti Anton, koji bi trebalo, ako su De Sojina naređenja izvršena, da bude za petama brodu sa devojčicom.

"Javio sam se preko uskog snopa zapovedniku garnizona Paksa na Parvatiju", kaže De Soja. "Kao što je i pokazao naš kompjuterski pregled, oni imaju samo orbitalne patrolne letelice i nekoliko skakača za stenovite terene. Naredio sam im da svaku svemirsku letelicu koju imaju postave u cislunarni defanzivni položaj, da uzbune sve postaje na planeti i da čekaju dalja naređenja. Ako devojčica prođe pored nas i spusti se tamo, Paks će je pronaći."

"Kakav je svet Parvati?" pita Gregorijus. Tutnjava njegovog basa uvek privlači De Sojinu pažnju.

"Naselili su ga Reformirani Indusi nedugo posle Hedžire", kaže De Soja, koji je sve ovo saznao iz broskog kompjutera. "Pustinjski svet. Nema dovoljno kiseonika za ljudski život - atmosfera je uglavnom CO₂ - i nikada nisu uspeli naročito uspešno da ga teraformiraju, tako da je prilagođeno ili okruženje, ili sami ljudi. Stanovništvo nikada nije bilo naročito brojno - nekoliko desetina miliona pre Pada. Sada ih je manje od pola miliona, a najveći deo živi u jednom velikom gradu po imenu Gandidži."

"Hrišćani?" pita Ki. De Soja pretpostavlja da to pitanje nije plod puke radoznalosti; Ki retko postavlja nesvrshodna pitanja.

"U Gandidžiju postoji nekoliko hiljada preobraćenika", kaže De Soja. "Tamo se nalazi nova katedrala - Svetog Malakije - a većinu ponovo rođenih čine uspešni poslovni ljudi koji se zalažu za pristupanje Paksu. Oni su nagovorili planetnu vladu - neku vrstu izborne oligarhije - da pozove garnizon Paksa ovamo pre pedesetak standardnih godina. Dovoljno su blizu Zabačenosti da budu zabrinuti zbog Proteranih."

Ki klima glavom. "Samo sam se pitao može li garnizon računati na to da će mu stanovništvo prijaviti sletanje broda sa devojčicom."

"Sumnjam", kaže De Soja. "Devedeset odsto sveta je pusto - nikada nije ni bilo naseljeno, ili se vratilo peščanim dinama i poljima lišajeva - a većina ljudi okupljena je oko velikih rudnika boksita blizu Gandidžija. Ali orbitalne patrole bi je pratile."

"Ako uopšte stigne tako daleko", kaže Gregorijus.

"Što se neće dogoditi", kaže Otac Kapetan de Soja. On dodiruje monitor ugrađen u ploču stola i na njemu se pojavljuje grafikon koji je pripremio. "Evo plana presretanja. Spavaćemo do T-manje tri dana. Ne brinite - sećate se, posle fuge ne postoji vreme mamurluka kao kod vaskrsenja. Pola sata da se razbistri u glavi. Dobro... dakle, T-manje tri dana i budilnik zvoni. Rafael kruži do ove tačke..." On kucka po dijagramu na tački koja se nalazi na dve trećine elipsoidne trajektorije. "Znamo kolika je bila ulazna brzina njihovog broda za C-plus, što znači da znamo i kolika će im biti izlazna brzina... a to je

oko nula-zarez-nula-tri C, tako da ukoliko budu usporavali ka Parvatiju istom brzinom kojom su napustili Hiperion..." Dijagrami trajektorija i vremenskih linija ispunjuju ekran. "Ovo je hipotetička stvar, ali njihova tačka translacije nije... ona će biti ovde." On dodiruje pisaljkom crvenu tačku na deset AJ od planete. Njihova elipsoidna trajektorija trepće ka toj tački. "A ovde ćemo ih presresti, manje od minut od njihove tačke translacije."

Gregorijus se naginje iznad svog monitora. "Krsti mi, svi ćemo hitati kao da nas đavoli gone, izvinite na izrazu, Oče."

De Soja se osmehuje. "Oprošteno ti je, sine moj. Da, brzine će biti velike, kao i naše kombinovane delta-v ukoliko njihov brod otpočne sa usporavanjem prema Parvatiju, ali relativne brzine dva broda biće gotovo nulte."

"Koliko ćemo biti blizu, kapetane?" kaže Ki. Njegova crna kosa blista na svetlu svetiljki u tavanici.

"Kada se budu prebacili, stušićemo se na njih sa udaljenosti od šest stotina klika. U roku od tri minuta bićemo u stanju da ih gađamo kamenom."

Ki se mršti. "Ali čime će oni gađati nas?"

"Ne znamo", kaže De Soja. "Ali Rafael je čvrst. Kladam se da njegovi štitovi mogu da izdrže sve čime ovaj neidentifikovani brod može da nas gađa."

Strelac Retig gundža: "Ne bi valjalo da izgubimo tu opkladu."

De Soja okreće stolicu da bi pogledao vojnika. Gotovo da je zaboravio da je Retig tu. "Da", kaže on, "ali mi imamo tu prednost da smo blizu. Čime god da nas gađaju, za to imaju samo ograničeno vreme."

"A čime ćemo mi gađati njih?" mumla Gregorijus.

De Soja okleva. "Zajedno smo prošli kroz Rafaelovo naoružanje", kaže konačno. "Da je ovo ratni brod Proteranih, mogli bismo da ga pečemo, pržimo, probijemo ili spalimo. Ili bismo jednostavno tiho pobili njegovu posadu." Rafael nosi naoružanje zasnovano na načelu zraka smrti. Sa pet stotina klika, nema nikakve sumnje u njegovu delotvornost.

"Ali mi nećemo koristiti ništa od toga..." nastavlja sveštenik-kapetan. "Izuzev u krajnjoj nuždi, ako tako budemo morali da..."

onesposobimo brod."

"Možete li to učiniti, a da ne naškodite devojčici?" pita Ki.

"Ne sa stopostotnom sigurnošću da joj ništa nećemo nauditi... kao ni ostalima koji se nalaze u brodu", kaže De Soja. Ponovo okleva, uzima vazduh i nastavlja. "Zato ćemo se nasilno ukrcati."

Gregorijus se ceri. Zubi su mu veoma veliki i veoma beli. "Svi smo pokupili i svemirske oklope pre odlaska sa Svetog Tomasa Akire", mumla džin zadovoljno. "Ali bilo bi bolje da malo vežbamo u njima pre samog naskakanja."

De Soja klima glavom. "Da li će biti dovoljno tri dana?"

Gregorijus se još ceri. "Više bih voleo celu nedelju."

"U redu", kaže sveštenik-kapetan. "Probudićemo se nedelju dana pre presretanja. Evo shematskog prikaza neidentifikovanog broda."

"Mislio sam da je on... neidentifikovan", kaže Ki, zagledan u planove broda koji sada ispunjavaju monitore. Svemirska letelica je igla sa perajima na jednom kraju - dečja karikatura svemirskog broda.

"Ne znamo njegov tačan identitet niti registraciju", kaže De Soja, "ali Sveti Anton je preko uskog snopa preneo video snimak koji su on i Sveti Bonaventura načinili pre nego što je brod prešao u translaciju. Ne pripada Proteranima."

"Ne pripada Proteranima, Paksu niti Merkantilusu, nije kovit-brod niti bakljobrod..." kaže Ki. "Do đavola, šta je onda?"

De Soja poziva slike poprečnog preseka broda. "Privatna svemirska letelica, iz doba Hegemonije", kaže tiho. "Sačinjeno ih je samo tridesetak. Stara je najmanje četiri stotine godina, verovatno i više."

Kaplar Ki se oglašava tihim zviždukom. Gregorijus trlja svoju ogromnu vilicu. Čak i Retig izgleda impresioniran iza maske ravnodušnosti. "Nisam znao da su uopšte postojale privatne svemirske letelice", kaže kaplar. "Mislim, C-plus."

"Hegemonija je njima nagrađivala svoje glavonje", kaže De Soja. "Premijerka Gledston imala je jedan takav. Takođe i general Horas Glenon-Hajt..."

"Hegemonija nije njega nagradila time", kaže Ki uz kikot. Glenon-Hajt je bio najzloglasniji i najlegendarniji protivnik koga je

Hegemonija imala u svom ranom razdoblju - Hanibal iz Zabačenosti za Rim Mreže Svetova.

"Ne", saglasan je Otac Kapetan de Soja, "general je svoj brod ukrao od planetnog upravnika Sola Drakoni Septema. U svakom slučaju, kompjuter veli da su svi ti privatni brodovi bili na broju pre Pada - uništeni su ili rekonfigurirani za potrebe SILE, a onda rashodovani - ali izgleda da kompjuter nije u pravu."

"Nije prvi put", gundža Gregorijus. "Da li ove slike snimljene sa velike udaljenosti pokazuju ikakvo naoružanje ili odbrambene sisteme?"

"Ne, provobitni brodovi bili su civilni - bez oružja - a senzori Svetog Bonaventure nisu našli nikakve akvizicione radare niti pulsna očitavanja pre nego što je Šrajk pobio ekipu za praćenje", kaže De Soja, "ali ovaj brod je tu već vekovima, tako da moramo pretpostaviti da je preinačen. Ali čak i ako poseduje moderno naoružanje Proteranih za odbijanje napada, Rafael bi trebalo da bude u stanju da mu se brzo približi, dok mi odbijamo njihove zrake. Kada se jednom nađemo bok uz bok, više neće moći da koriste kinetičko oružje. Kada budemo naskočili na njih, energetska oružja postaću beskorisna."

"Prsa u prsa", kaže Gregorijus sebi. Narednik proučava shematski prikaz. "Čekaće nas kod vazdušne komore, pa ćemo zato napraviti nove ulaze ovde... i ovde..."

De Soja naglo postaje zabrinut. "Ne smemo pustiti atmosferu napolje... devojčica..."

Gregorijus mu se osmehuje kao ajkula. "Ništa ne brinite, ser. Potrebno je manje od jednog minuta da se za oplatu prikači kesa za hvatanje... poneo sam nekoliko njih sa oklopima... a onda ćemo razoriti deo oplata, upasti unutra..." On ukucava uvećanje slike. "Pripremiću ovo za stimsim, tako da nekoliko dana možemo da vežbamo u tri-D. Voleo bih da imamo još jednu nedelju za simulaciju." Crno lice okreće se ka De Soji. "Možda ipak nećemo imati vremena za dremku u fugi, ser."

Ki kucka prstom po usni. "Pitanje, kapetane."

De Soja gleda ka njemu.

"Shvatam da ni u kom slučaju ne smemo nauditi devojčici, ali šta

je sa ostalima koji nam se nađu na putu?"

De Soja uzdiše. Čekao je to pitanje. "Najviše bih voleo da na ovom zadatku niko ne pogine, kaplare."

"Da, ser", kaže Ki, budnih očiju, "ali šta ako pokušaju da nas spreče?"

Otac Kapetan de Soja gasi monitor. Pretrpana kabina miriše na ulje, znoj i ozon. "Imam naređenje da dete ne bude povređeno", kaže on polako, obazrivo. "Ništa nije rečeno ni za koga drugog. Ako bude nekoga... ili nečega... drugog na brodu i ako pokušaju da smetaju, smatrajte da se oni mogu žrtvovati. Branite se, čak i ako budete morali da pucate i pre nego što ste sigurni da ste u opasnosti."

"Da ih pobijemo sve", mrmlija Gregorijus, "osim male... i da ih prepustimo Božjoj brizi."

De Soja je uvek mrzeo tu drevnu šalu plaćenika.

"Radite šta god hoćete, s tim da ne ugrozite život ili zdravlje devojčice", kaže on.

"Šta ako na brodu između nas i devojčice bude stajao samo jedan od njih?" kaže Retig. Preostala trojica gledaju ka 'stroidanu. "Ali se ispostavi da je to taj Šrajk?" dovršava on.

Kabinom vlada tišina koju remete samo sveprisutni zvuci broda - širenje i skupljanje metala oplata, šapat ventilatora, zujanje opreme, povremeno podrigivanje potisnika.

"Ako to bude Šrajk..." započinje Otac Kapetan de Soja. Zastaje.

"Ako to bude taj usrani Šrajk", kaže narednik Gregorijus, "mislim da možemo da mu priredimo koje iznenađenje. Ova runda može da prođe mnogo teže za tog šiljatog kučkinog sina, izvinite na izrazu, Oče."

"Kao vaš sveštenik", kaže De Soja, "upozoravam vas da ne koristite prostakluke. Kao vaš zapovednik, naređujem vam da smislite što više iznenađenja i da ubijete tog šiljatog kučkinog sina."

Odlaze da pojedu svoj večernji obrok i isplaniraju ličnu strategiju.

21.

Da li ste nekada primetili kako vam često sa nekog putovanja - čak i onog veoma dugog - otprilike prvih nedelju dana najjasnije ostane u pamćenju? Možda je to zbog pojačanog opažanja koje donosi putovanje, ili je to možda učinak orijentacione reakcije čula, ili je možda naprosto u pitanju to da se čak i šarm novotarije ubrzo istroši, ali po mom iskustvu, prvi dani provedeni na novom mestu, ili susret sa novim ljudima, često su određivali ton ostatka putovanja. Ili, kao u ovom slučaju, ostatka mog života.

Proveli smo prvi dan svoje veličanstvene pustolovine u spavanju. Dete je bilo iscrpljeno, baš kao - morao sam to da priznam kada sam se probudio posle šesnaest sati neprekidnog sna - i ja. Ne mogu da tvrdim šta je A. Betik radio tokom prvog snenog dana putovanja - tada još nisam znao da androidi spavaju, premda im je potreban samo delić vremena koje ljudi provode komirani - ali on je smestio mali ranac sa svojim stvarima u pogonsku prostoriju, postavio viseći ležaj u kome će spavati i najveći deo vremena provodio je tamo. Ja sam nameravao da devojčici prepustim 'spavaću sobu' na vrhu broda - tamo se tog prvog jutra istuširala, u susednoj kabini-kupatilu - ali ona je zaposela jedan od ležajeva za spavanje na palubi za fugu i to je ubrzo postao njen prostor. Uživao sam u veličini i mekoći širokog kreveta u središtu kružne sobe na vrhu i - posle izvesnog vremena - uspeo čak i da prevaziđem svoju agorafobiju i dopustio da oplata postane providna kako bih posmatrao fraktalnu svetlosnu predstavu u Hokingovom svemiru, napolju. Ipak, nikada nisam dugo ostavljao providnu oplatu, jer su pulsirajuće geometrije nastavile da me uznemiruju na način koji nisam bio u stanju da opišem.

Nivoi biblioteke i holojame bili su, po neizgovorenem dogovoru, zajednička teritorija. Kuhinja - A. Betik ju je nazivao 'smok' - bila je smeštena u zidu nivoa sa holojamom i obično smo jeli za niskim stolom u holojami ili smo povremeno nosili hranu gore, do okruglog stola blizu navigacione kabine. Priznajem da sam odmah posle buđenja i 'doručka' (po brodskom vremenu, na Hiperionu je bilo podne, ali zbog čega da se povinujem Hiperionovom vremenu kada

možda nikada više neću videti taj svet?), krenuo u biblioteku: knjige su bile drevne, sve su bile objavljene u vreme Hegemonije ili ranije, a ja sam se iznenadio kada sam pronašao primerak epske poeme Martina Silenusa - Zemlja na umoru - kao i tomove desetak klasičnih autora koje sam čitao kao dečak i često iznova iščitavao u dugim danima i noćima u brvnari kraj ritova, ili dok sam radio na reci.

A. Betik mi se pridružio tog prvog dana u njuškanju i izvukao je sa police jednu zelenu knjižicu. "Ovo bi moglo biti zanimljivo", reče on. Naslov je bio Putnički vodič kroz Mrežu Svetova: sa posebnim odeljcima o Velikom Stecištu i Recu Tetis.

"To bi moglo biti veoma zanimljivo", rekoh ja i otvorih knjigu drhtavim prstima. Drhtanje je, verujem, bilo izazvano uviđanjem da zaista idemo tamo - da zaista putujemo na svetove nekadašnje Mreže!

"Ove knjige su dvostruko zanimljive kao rukotvorine", reče android, "pošto potiču iz vremena kada su sve informacije bile svakome trenutno dostupne."

Klimnuh glavom. Kao dete, dok sam slušao Grandamine priče o starim vremenima, pokušavao sam da zamislim svet u kom su svi nosili implante i mogli da pristupe datasferi kad god bi poželeli. Naravno, čak ni tada Hiperion nije imao datasferu - i nikada nije bio deo Mreže - ali za većinu milijardi pripadnika Hegemonije, život mora da je ličio na beskrajni stimsim od vizuelnih, zvučnih i štampanih informacija. Nije ni čudo što najveći deo ljudi nije naučio da čita u to staro doba. Pismenost je bila jedan od prvih ciljeva Crkve i njenih administratora iz Paksa pošto je međuzvezdano društvo ponovo bilo skrpljeno dugo posle Pada.

Tog dana, dok sam stajao na tepihu brodske biblioteke i dok su uglačana tikovina i trešnjevo drvo blistali na svetlu, sećam se da sam uzeo pet-šest knjiga sa police i odneo ih do stola da bih ih čitao.

I Anea je poharala biblioteku tog popodneva - i smesta je sa police uzela Zemlju na umoru. "U Džektaunu nije bilo nijednog primerka, a čika Martin mi nije dozvoljavao da to čitam kada sam mu dolazila u posetu", rekla je. "Ali jeste rekao da je to od svega što je ikada napisao - izuzev Speva koji nije dovršio - jedino vredno čitanja."

"O čemu govori?" upitao sam ja, ne dižući pogled sa romana Delmora Delanda koji sam prelistavao. I devojčica i ja žvakali smo jabuke dok smo čitali i razgovarali. A. Betik je sišao natrag niz spiralne stepenice.

"O poslednjim danima Stare Zemlje", reče Anea. "U stvari, govori o Martinovom udobnom detinjstvu na velikom imanju njegove porodice u Severnoameričkom Zabranu."

Spustio sam svoju knjigu. "Šta misliš da se dogodilo sa Starom Zemljom?"

Devojčica prestade sa žvakanjem. "U moje doba, svi su mislili da ju je pojela crna rupa posle Velike Greške iz nula-osme. Da je nestala. Čao, nema više."

Žvakao sam i klimao glavom. "Većina ljudi još veruje u to, ali Spev starog pesnika uporno tvrdi da je TehnoSrž ukrala Staru Zemlju i poslala je negde."

"U Herkulov Grozd ili Magelanove Oblake", reče devojčica i odgrize novi komad jabuke. "Moja majka je to otkrila kada su ona i moj otac istraživali njegovo ubistvo."

Nagnuh se napred. "Da li ti smeta da govoriš o svom ocu?"

Anea se blago osmehnu. "Ne, zašto bi mi smetalo? Pretpostavljam da sam neka vrsta meleskinje, dete Lusijanke i kloniranog kibridnog muškarca, ali to mi nikada nije smetalo."

"Ne ličiš mnogo na Lusijanku", rekoh ja. Stanovnici tog sveta sa visokim g bili su bez razlike niski i veoma snažni. Većina ih je imala bledu kožu i tamnu kosu; ovo dete je bilo nisko, ali u granicama normale za svetove sa jedan-g, smeđa kosa bila joj je prošarana plavim vlasima i bila je vitka. Samo su me njene sjajne smeđe oči podsećale na opis Bron Lamije iz Speva.

Anea se nasmeja. Bio je to prijatan zvuk. "Ličim na tatu", reče ona. "Džon Kits je bio nizak, plav i mršav."

Oklevao sam jedan tren pre nego što sam rekao: "Rekla si da si razgovarala sa ocem..."

Anea me pogleda iskosa. "Da, i ti znaš da je Srž ubila njegovo telo pre mog rođenja. Ali da li si takođe znao da je moja majka nosila njegovu ličnost mesecima u Šrenovoj petlji usađenoj iza njenog uha?"

Klimnuh glavom. To je bilo u Spevu.

Devojčica slegnu ramenima. "Sećam se da sam razgovarala sa njim."

"Ali nisi bila..."

"Rođena", reče Anea. "Tačno. Kakav bi razgovor ličnost jednog pesnika mogla da vodi sa jednim fetusom? Ali razgovarali smo. Njegova ličnost još je bila povezana sa TehnoSrži. On mi je pokazao... pa, zapetljano je, Role. Veruj mi."

"Verujem ti", rekoh ja. Obazreh se po biblioteci. "Da li si znala da Spev veli da je ličnost tvog oca bila neko vreme smeštena u AI ovog broda pošto je napustila Šrenovu petlju?"

"Aha", reče Anea i isceri se. "Juče, pre nego što sam zaspala, provela sam oko jedan sat u razgovoru sa brodom. Moj tata je bio ovde, svakako. Osoba je koegzistirala sa umom broda kada je Konzul odleteo natrag da proveriti šta se dogodilo sa Mrežom posle Pada. Ali on sada nije ovde, a brod ne pamti mnogo toga o njegovom obitavanju na ovom mestu, niti se seća ičega što se njemu dogodilo - da li je otišao posle Konzulove smrti ili šta već - tako da ja ne znam da li on još postoji."

"Pa", rekoh ja, pokušavajući da odaberem diplomatske reči, "Srž više ne postoji, tako da ne vidim kako bi jedna kibridna ličnost mogla da postoji."

"Ko to kaže da Srž ne postoji?"

Priznajem da sam bio šokiran tom tvrdnjom. "Poslednje delo Meine Gledston i Hegemonije bilo je uništenje dalekobacačkih veza, datasfera, fetlinije i čitave dimenzije u kojoj je Srž postojala", rekoh konačno. "Čak se i Spev slaže sa tom činjenicom."

Dete se još osmehivalo. "Oh, razorili su oni u paramparčad dalekobacače smeštene u svemiru, a i ostali su prestali da rade, svakako. I datasfere su u moje doba nestale. Ali ko kaže da je Srž mrtva? To je kao da kažeš da si počistio malo paučine, pa pauk mora da je uginuo."

Priznajem da sam se osvrnuo preko ramena. "Dakle, ti misliš da TehnoSrž još postoji? Da te AI i dalje kuju zaveru protiv nas?"

"Ne znam ništa o zaveri", reče Anea, "ali znam da Srž postoji."

"Kako?"

Ona diže mali prst. "Najpre, kibridna ličnost mog oca i dalje je postojala posle Pada, zar ne? Osnova za tu ličnost bila je Al Srži koju su tako sazdali. To pokazuje da je Srž i dalje bila... negde."

Razmislih o tome. Kao što sam već pomenuo, kibridi - poput androida - bili su za mene praktično mitska vrsta. Isto tako bismo mogli da raspravljamo o fizičkim osobinama vilenjaka.

"Zatim", reče ona i diže drugi prst uz prvi, "ja sam bila u vezi sa Srži."

Trepnuh na tu tvrdnju. "Pre nego što si bila rođena?" rekoh.

"Da", reče Anea. "I kada sam živela sa majkom u Džektaunu. I posle majčine smrti." Ona diže knjige i ustade. "I jutros."

Mogao sam samo da zurim.

"Gladna sam, Role", reče ona sa stepeništa. "Hoćeš da siđemo i pogledamo šta smok ovog starog broda može da smučka za ručak?"

Ubrzo smo uspostavili raspored na brodu, prihvativši grubo Hiperionov dan i noć kao vreme za buđenje i spavanje. Počeo sam da uviđam zbog čega je stara navika hegemonije da zadrži dvadesetčetvorosatni sistem Stare Zemlje kao standard bila toliko važna u doba Mreže: negde sam pročitao da je gotovo devedeset odsto svetova sličnih Zemlji ili onih teraformiranih zadržalo dane koji su se sa razlikom do tri sata uklapali u standardni dan Stare Zemlje.

Anea je i dalje volela da isturi balkon i svira na 'Stejnveju' pod nebom Hokingovog svemira, a ja bih ponekad ostao tamo napolju i slušao par minuta, ali više sam voleo osećaj okruženosti koji mi je pružala unutrašnjost broda. Niko se od nas nije žalio na efekte C-plus okruženja, iako smo ih osećali - povremene nagle promene osećanja i neravnotežu, neprekidni osećaj da nas neko posmatra i veoma čudne snove. Mene su snovi budili uz lupnjavu srca, suva usta i znojem natopljene čaršave, sve ono što mogu da izazovu samo najgore noćne more. Ali snove nikada nisam pamtio. Želeo sam da pitam ostale šta sanjaju, ali A. Betik nikada nije pominjao svoje snove - nisam znao ni da li androidi uopšte mogu da sanjaju - i mada je Anea priznala da sanja čudne stvari i rekla da ih pamti, nikada o njima nije govorila.

Drugog dana, dok smo sedeli u biblioteci, Anea je predložila da

'iskusimo' svemirsko putovanje. Kada sam je upitao kako bismo to mogli više nego sada - iamo sam na umu Hokingove fraktale kada sam to rekao - ona se samo nasmejala i zamolila brod da ukine unutrašnje zaštitno polje. Smesta smo ostali bez težine.

Kao dečak, sanjao sam o nula-g. Dok sam plivao slanim Južnim morem kao mladi vojnik, zatvarao sam oči, plutao bez otpora i pitao se da li je svemirsko putovanje u staro doba bilo slično tome.

Mogu da vam kažem da nije.

Nula-g, naročito iznenadno nula-g poput onog koje nam je brod podario na Anein zahtev, zastrašujuće je. To je, sasvim jednostavno, padanje.

Ili tako isprva izgleda.

Zgrabio sam stolicu, ali i stolica je padala. Bilo je to upravo kao da smo sedeli u nekoj od kabina žičare iznad ogromnog Masiva Uzde, kada se kabl iznenada prekinuo. Moje srednje uho se bunilo i pokušavalo da pronađe valjanu liniju horizonta. Nije je bilo.

A. Betik se doritao odozdo, sa mesta gde se nalazio, i rekao mirno: "Ima li nekih problema?"

"Ne", nasmeja se Anea, "samo ćemo neko vreme da uživamo u svemirskom iskustvu."

A. Betik klimnu glavom, pa se provuče naglavačke niz otvor stepeništa da bi se vratio onome što je radio maločas.

Anea krenu za njim niz stepenište, ritajući se kako bi stigla do središnjeg otvora. "Vidiš?" reče ona. "Ovo okno stepeništa postaje centralno okno pada kada se brod nalazi u nula-g. Baš kao u starim kovit-brodovima."

"Zar ovo nije opasno?" upitah ja, prebacivši ruku sa stolice na policu za knjige. Prvi put sam primetio elastične uzice koje su držale knjige na mestu. Sve ostalo što nije bilo pričvršćeno - knjiga koju sam spustio na sto, stolice oko stola, džemper koji sam prebacio preko naslona druge stolice, komadići pomorandže koju sam jeo - lebdelo je.

"Nije opasno", reče Anea. "Ali pravi nered. Sledeći put moramo sve da dovedemo u red pre nego što isključimo unutrašnje polje.

"Ali zar polje nije... važno?"

Anea je lebdela naglavačke, iz moje perspektive. Mom

unutrašnjem uhu ovo se još manje sviđalo od ostatka iskustva. "Polje nas štiti od toga da ne budemo zgnječeni ili zavitlani unaokolo dok se krećemo kroz normalni svemir", reče ona, privukavši se do središta šahta dubokog dvadeset metara i zgrabivši ogradu stepeništa, "ali ne možemo ni da ubrzavamo ni da usporavamo u C-plus svemiru, tako da... evo!" Ona se uhvati za šipku koja se pružala čitavom dužinom broda kroz središte onoga što je bilo otvoreno okno stepeništa i odbaci se naglavačke van vidokruga.

"Isuse", šapnuh ja, odgurnuh se od police za knjige, odbih se od pregrade na suprotnoj strani i krenuh za njom niz centralno okno.

Sledeći sat, igrali smo se u nula-ge: šuge u nula-g, žmurke u nula-g (ustanovivši da čovek može da se sakrije na najčudnijim mogućim mestima kada ga gravitacija ne ograničava), fudbal u nula-g pomoću jedne plastične svemirske kacige iz spremišta na skladišnoj palubi/hodniku, pa čak i hrvanje u nula-g koje je bilo teže nego što sam zamišljao. Moj prvi pokušaj da zgrabim dete poslao nas je oboje da se tumbamo i treskamo po širini, dužini i visini palube za fugu.

Na kraju, iscrpljena i oznojena (ustanovio sam da znoj visi u vazduhu sve dok se ne pokrenemo, ili dok ga vazдушna struja iz ventilatora ne pomeri), Anea je naredila da se ponovo otvori balkon - viknuo sam preplašeno kada je to učinila, ali brod me je tiho podsetio da je spoljnje polje sasvim u redu - i mi smo izlebdeli napolje iznad zakovanog 'Stejnveja', zalebdeli do ograde i dalje, na ničiju zemlju između broda i polja, odlebdeli još deset metara i pogledali sam brod, okružen eksplozijama fraktala, blistav pod veličanstvenim hladnim vatrometom dok se Hokingov svemir presavijao i grčio oko nas nekoliko milijardi puta u sekundi.

Konačno smo se ritnuli i zaplivali natrag, unutra (težak i nezgrapnan poduhvat, ustanovio sam, kada čovek nema od čega da se odgurne), upozorili A. Betika preko interkoma da pronađe pod i vratili unutrašnje polje od jedan-g. I dete i ja zakikotali smo se kada su džemperi, sendviči, stolice, knjige i nekoliko sfera vode iz čaše koju smo ostavili popadali na tepih.

Bio je to isti dan, ili pre noć, pošto je brod prigušio svetla za

razdoblje spavanja, kada sam otapkao niz spiralne stepenice do nivoa sa holojamom da bih pripremio sebi ponoćnu užinu, i čuo tihe zvuke kroz otvor, odozdo, sa palube za fugu.

"Anea?" rekao sam, tiho. Nije bilo odgovora. Otišao sam do stepenica, pogledao u mračno okno u središtu i osmehnuo se kada sam se setio naših tamošnjih ludorija u vazduhu pre nekoliko sati. "Anea?"

I dalje nije bilo odgovora, ali tihi zvuci su se nastavili. Poželevši da imam baterijsku svetiljku, krenuo sam niz metalne stepenice onako, u čarapama.

Monitori za spavanje u fugi iznad ležajeva smeštenih u kabinama, odavali su blagi sjaj. Tihi zvuk dopirao je iz Aneine kabine. Bila mi je okrenuta leđima. Prekrivač joj je bio navučen do ramena, ali mogao sam da vidim okovratnik Konzulove stare košulje koju je prisvojila kao spavaćicu. Prišao sam joj, bez ikakvog šuma, zahvaljujući čarapama i mekom podu, i kleknuo kraj ležaja. "Anea?" Devojčica je plakala i očigledno pokušavala da priguši jecaje.

Dodirnuo sam joj rame i ona se konačno okrenula. Čak i u prigušenom sjaju instrumenata video sam da je već neko vreme plakala; oči su joj bile crvene i naduvene, obrazi obliveni suzama.

"Šta je bilo, malena?" šapnuh. Bili smo dve palube iznad mesta gde je A. Betik spavao u svojoj ležaljci u pogonskoj prostoriji, ali okno stepeništa bilo je otvoreno.

Jedan trenutak, Anea nije odgovarala, ali jecaji su konačno usporili, a zatim i prestali. "Izvini", reče ona najzad.

"Nema veze. Kaži mi, šta je bilo?"

"Daj mi papirnu maramicu, pa ću ti kazati", reče devojčica.

Pretražih džepove starog ogrtača koji je ostao za Konzulom. Nisam imao nikakvu papirnu maramicu, ali koristio sam platnenu salvetu sa kolačem koji sam jeo gore. Pružio sam joj je.

"Hvala ti." Ona izduva nos. "Drago mi je što nismo više u nula-g", reče ona kroz tkaninu. "Svuda oko lebdele bi sline."

Osmehnuh se i stisnuh joj rame. "Šta nije u redu, Anea?"

Ona se oglasi tihim zvukom koji prepoznah kao pokušaj da se nasmeje. "Ništa", reče ona. "Ništa nije u redu. Plašim se. Sve što znam o budućnosti tera me da se ukakim od straha. Ne znam kako

ćemo proći pored tih tipova iz Paksa za koje znam da će nas čekati za nekoliko dana. Nedostaje mi kuća. Neću moći nikada da se vratim, a svi koje poznajem osim Martina nepovratno su nestali. Ali najviše, mislim da mi naprosto nedostaje majka."

Stisnuh joj rame. Bron Lamija, njena majka, bila je osoba iz legende - žena koja je živela i umrla pre dva i po duga veka. Nekoliko njenih kostiju već se odavno pretvorilo u prah, gde god da je bila sahranjena. Za ovo dete, majčina smrt odigrala se pre samo dve nedelje.

"Žao mi je", šapnuh i ponovo joj stisnuh rame, sa teksturom Konzulove stare košulje pod prstima. "Biće sve u redu."

Anea klimnu glavom i uze me za ruku. Njena je još bila vlažna. Primitih koliko su joj dlan i prsti majušni naspram moje ogromne šape.

"Hoćeš da se popnemo do smoka i uzmemo malo kolača od čalminog korena sa mlekom?" šapnuh. "Dobri su."

Ona odmahnu glavom. "Mislim da ću sada da spavam. Hvala ti, Role." Ona mi još jednom stegnu šaku pre nego što ju je pustila, i u toj sekundi ja shvatih jednu veliku istinu: Ona Koja Podučava, novi mesija, šta god na kraju ispala kćerka Bron Lamije, bila je takođe dete - dete koje se kikotalo i ludiralo u nula-g i dete koje je noću plakalo.

Tiho sam se popeo uz stepenice, zastavši da bih se osvrnuo ka njoj pre nego što mi se glava uzdigne iznad nivoa sledeće palube. Bila je zgurena pod prekrivačem, ponovo je okrenula lice od mene, i kosa joj je hvatala samo deo sjaja konzole iznad kabine. "Laku noć, Anea", šapnuo sam, iako sam znao da me neće čuti. "Sve će biti u redu."

22.

Narednik Gregorijus i njegova dva vojnika čekaju u otvorenoj vazdušnoj komori ispadnog prolaza Rafaela dok se zvezdani brod klase arhandeo približava neidentifikovanoj svemirskoj letelici koja samo što se prebacila iz C-plus. Njihovi svemirski oklopi nezgrapni su i - sa bezreakcionim puškama i energetskim oružjem prebačenim preko ramena - tri muškarca ispunjavaju čitavu komoru. Parvatijevo sunce blista na njihovim zlatnim vizirima dok se naginju napolje, u svemir.

"Uhvatio sam ga", dopire glas Oca Kapetana de Soje kroz njihove slušalice. "Udaljenost sto metara i smanjuje se." Letelica u obliku igle sa perajima na krmi ispunjava im vidokrug dok se dva broda približavaju jedan drugom. Između svemirskih letelica, defanzivna zaštitna polja naizmenično se vide kao nejasne mrlje i bleskanje, dok razbijaju visokoenergetske CPB-e i napade zracima brže nego što oko može da prati. Gregorijusov vizir se zamračuje, bistri, a zatim ponovo zamračuje dok bukti bitka izbliza.

"U redu, nalazimo se unutar njihovog minimalnog dometa za zrake", kaže De Soja sa svog mesta gore, na ležaju Centra za kontrolu borbe. "Kreći!"

Gregorijus daje znak šakom i njegovi ljudi odbacuju se u istom trenutku kad i on. Igličasti potisnici u reakcionim kompletima njihovih odela bljuju plave plamenčiće dok im popravljaju luk.

"Poništavam polja... sad!" viče De Soja.

Sudar zaštitnih polja međusobno ih poništava samo na nekoliko sekundi, ali to je dovoljno: Gregorijus, Ki i Retig sada se nalaze u defanzivnom jajetu drugog broda.

"Ki", kaže Gregorijus preko uskog snopa i manja prilika okreće potisnike i hita ka pramcu broda koji usporava. "Retig." Drugi borbeni oklop ubrzava ka nižoj trećini broda. Sam Gregorijus čeka sve do poslednje sekunde da bi isključio ubrzanje koje ga nosi napred, pravi potpuni kolut u poslednjem trenu, koristi potisnik punom snagom i oseća kako njegovi teški đonovi dodiruju oplatu uz jedva приметni blagi udar. Aktivira magnetne veze u čizmama, oseća spoj, širi noge,

a onda se spušta u čučanj na oplati, sa jednom čizmom u dodiru.

"Naskočio", čuje se glas kaplara Kija preko uskog snopa.

"Naskočio", kaže Retigov glas sekund kasnije.

Narednik Gregorijus izvlači uže opasača za naskakanje koji mu se nalazi oko pojasa, spušta ga na oplatu, aktivira lepljenje i ostaje da kleči tamo. Nalazi se u crnom obruču prečnika nešto više od metar i po.

"Odbrojavanje od tri", kaže on u mikrofon. "Tri... dva... jedan... razvijaj." Dodiruje kontrolni aparat na ručnom zglobu i trepće kada mikrotanki baldahin molekularnog polimera počinje da izlazi iz obruča, zatvara mu se iznad glave i nastavlja da se širi nad njim. Za deset sekundi, nalazi se u providnoj kesi dužine dvadeset metara, kao obličje u borbenom oklopu koje kleči unutar džinovskog kondoma.

"Spreman", kaže Ki. Retig se javlja kao odjek.

"Pozor", kaže Gregorijus, lepi naboj za oplatu i ponovo stavlja prst oklopne rukavice na pločicu na ručnom zglobu. "Od pet..." Brod sada rotira pod njima, ispaljuje potisnike i glavne motore gotovo nasumično, ali Rafael ga je uhvatio smrtonosnim stiskom zaštitnog polja i ljudi na oplati ne odleću u svemir. "Pet... četiri... tri... dva... jedan... sad!"

Detonacija je bezvučna, naravno, a isto tako nema ni bleska niti trzaja. Krug oplata širine 120 centimetara odleće unutra. Gregorijus može da vidi samo prozračni nagoveštaj Kijeve polimerne kese iza zakrivljenja oplata, vidi sjaj sunca na njoj dok se ona naduvava. I Gregorijusova kesa nadima se kao džinovski balon dok atmosfera hrli kroz rupu u oplati i ispunjava prostor oko njega. Čuje uragansku škripu kroz spoljne pikapove pet sekundi, a onda tišinu dok se prostor oko njega - sada ispunjen kiseonikom i vodonikom, prema senzorima njegove kacige - puni prašinom i otpacima izbačenih za vreme kratkotrajne razlike u pritisku.

"Ulazimo... sad!" viče Gregorijus i skida bezreakcionu plazma pušku dok se odbacuje unutra.

Nema gravitacije. To narednika iznenađuje - spreman je da se zakotrlja po palubi - ali on se prilagođava za nekoliko sekundi i izvija se, gleda oko sebe.

Neka vrsta zajedničke prostorije. Gregorijus vidi jastuke za sedenje, nekakav drevni video ekran, police sa pravim knjigama...

Neki čovek lebdi uz centralno okno.

"Stoj!" viče Gregorijus preko opštih radio-frekvencija i zvučnika kacige. Prilika - jedva nešto više od obrisa - ne staje. Čovek ima nešto u ruci.

Gregorijus puca sa kuka. Kuršum plazme pravi u čoveku rupu širine deset centimetara. Krv i utroba eksplodiraju napolje iz zateturane prilike i deo globula prska po Gregorijusovom viziru i oklopljenim grudima. Predmet ispada iz ruke mrtvaca i Gregorijus baca pogled na njega dok ga šutira ka oknu stepeništa. Knjiga. "Sranje", mrmlija narednik. Ubio je nenaoružanog čoveka. Zbog ovoga će izgubiti poene.

"Unutra, nivo na vrhu, ovde nema nikoga", javlja Ki preko radija. "Silazim."

"Pogonska prostorija", kaže Retig. "Ovde je jedan čovek. Pokušao da pobegne, pa sam morao da ga spržim. Deteta nema. Penjem se."

"Mora da je na srednjem nivou ili na nivou vazdušne komore", odsečno govori narednik u mikrofon. "Nastavite pažljivo." Svetla se gase i far Gregorijusove kacige i svetiljka njegove plazma puške automatski se pale, zraci su vidljivi kroz vazduh ispunjen prašinom, sferama krvi i zatumbanim predmetima. On se zaustavlja na vrhu okna stepeništa.

Neko ili nešto lebdi odozdo ka njemu. On pomera kacigu, ali svetlost plazma puške prva obasjava obličje.

To nije devojčica. Gregorijus zbrkano uočava gortostasnost, bodljikavu žicu, šiljke, mnoštvo ruku i bukće crvene oči. Mora da odluči za sekund ili manje: ako ispali naboje plazme niz otvoreno okno, može pogoditi dete. Ako ne učini ništa, umreće - kandže oštre kao briač posežu za njim dok okleva.

Gregorijus je privezao štap smrti za plazma pušku pre nego što je krenuo u naskakanje na brod. Sada se odbacuje u stranu, pronalazi ugao i aktivira štap.

Bodljikavo obličje lebdi kraj njega, četiri ruke su mlitave, crvene oči gasnu. Gregorijus pomišlja: To proketo stvorenje nije neranjivo

na štap smrti. I ono ima sinapse. Načas vidi nekoga iznad sebe, okreće pušku, prepoznaje Kija i njih dvojica se odbacuju niz okno, naglavačke. Bilo bi nezgodno kada bi neko sada ponovo uključio unutrašnje polje i kada bi se gravitacija vratila, misli Gregorijus. Upamtiću to.

"Imam je", doziva Retig. "Krila se u jednoj od kabina za fugu."

Gregorijus i Ki lebde naniže kraj zajedničkog nivoa i odbacuju se do nivoa za fugu. Masivna prilika u borbenom oklopu drži dete. Gregorijus zapaža smeđeplavu kosu, tamne oči i male pesnice koje beskorisno mlataraju po Retigovom grudnom oklopu.

"To je ona", kaže on. Javlja se brodu preko uskog snopa. "Očistili smo brod. Imamo devojčicu. Ovaj put samo dva branioca i stvorenje."

"Potvrдно", čuje se De Sojin glas. "Dva minuta i petnaest sekundi. Upečatljivo. Izidite."

Gregorijus klima glavom, baca poslednji pogled na uhvaćeno dete - više se ne otima - i kucka po kontrolama svog odela.

Trepće i vidi preostalu dvojicu koji leže kraj njega, u odelima pupčanom vrpcom povezanim za VR taktički simulator. De Soja je zaista isključio unutrašnja polja u Rafaelu, kako bi opsena bila potpunija. Gregorijus skida kacigu, vidi znojava lica druge dvojice kada oni učine isto, pa počinje da pomaže Kiju da skine svoj nezgrapni oklop.

Njih trojica sastaju se sa De Sojom u ambulatnoj kabini. Mogli bi lako da se sastanu i u stimsimu taktičkog svemira, ali više vole fizičku stvarnost kada je u pitanju analiza.

"Išlo je glatko", kaže De Soja dok zauzimaju mesta oko malog stola.

"Isuviše glatko", kaže narednik. "Ne verujem da će štapovi smrti moći da ubiju tog Šrajka. A ja sam zajebao stvar sa onim tipom na navigacionoj palubi... Imao je samo knjigu."

De Soja klima glavom. "Ipak, učinili ste ispravnu stvar. Bolje da ga izbacite iz stroja nego da rizikujete."

"Dva nenaoružana čoveka?" kaže kaplar Ki. "Sumnjam. Ovo je podjednako nestvarno kao i desetak naoružanih tipova u trećoj simulaciji. Trebalo bi više da isprobavamo susret sa Proteranima..."

Smrtnost makar na nivou marinaca."

"Ne znam", mrmlja Retig.

Gledaju ga i čekaju.

"Stalno dolazimo do devojčice, a da joj se ništa ne dogodi", kaže čovek konačno.

"Ona peta simulacija..." započinje Ki.

"Jeste, jeste", kaže Retig. "Znam da smo je tada slučajno ubili. Ali tu je čitav brod bio podešen da eksplodira. Sumnjam da će se to dogoditi... Ko je ikada čuo za ovakvu svemirsku letelicu sa dugmetom za samouništenje? To je glupo."

Ostala trojica se z gledaju i sležu ramenima.

"To jeste blesava zamisao", kaže Otac Kapetan de Soja, "ali ja sam programirao taktičke simulacije za široke parametre..."

"Aha", prekida strelac Retig, a mršavo lice mu je oštro i preteće poput sečiva noža, "mislim samo da, ukoliko dođe do pucnjave, izgledi da devojčica bude spržena mnogo su veći nego što naše simulacije nagoveštavaju. To je sve."

Ovo je najviše što su ostala trojica čula od Retiga posle više nedelja zajedničkog života i uvežbavanja na malom brodu.

"U pravu ste", kaže De Soja. "U našoj sledećoj simulaciji, povećaću nivo opasnosti po dete."

Gregorijus vrti glavom. "Kapetane, ser, predlažem da prestanemo sa simulacijama i da se vratimo fizičkim probama. Hoću reći..." Baca pogled na svoj ručni hronometar. Sećanje na glomazno borbeno odelo usporava mu pokrete. "Hoću reći, imamo samo još osam sati pre nego što se ovo bude zaista odigravalo."

"Aha", kaže kaplar Ki. "Ja se slažem. Radije bih da sam napolju i da radim to stvarno, čak i ako na taj način ne možemo da simuliramo drugi brod."

Retig mumla da se i on slaže.

"Saglasan sam", kaže De Soja. "Ali najpre da jedemo - dvostruka sledovanja... Ovo je bila samo taktička simulacija, ali sva trojica ste izgubili po dvadeset funti prošle nedelje."

Narednik Gregorijus se nagingje preko stola. "Da li bismo mogli da vidimo kartu, ser?"

De Soja uključuje monitor. Rafaelova dugačka, elipsoidna

trajektorija i tačka translacije odbeglog broda gotovo se ukrštaju. Tačka ukrštanja treperi crvenom bojom.

"Još jedna proba u stvarnom svemiru", kaže De Soja, "a onda hoću da svi odspavamo najmanje dva sata, da proverimo opremu i opustimo se." Gleda na sopstveni hronometar, iako se na monitoru vide brodsko vreme i vreme presretanja. "Ukoliko izuzmemo nesreće ili neočekivano", kaže on, "devojčica bi trebalo da bude u našim rukama za sedam sati i četrdeset minuta... a mi ćemo se pripremati za translaciju do Pacema."

"Ser?" kaže narednik Gregorijus.

"Da, naredniče?"

"Uz dužno poštovanje, ser", kaže on, "ali u jebenoj Vaseljani našeg Dobrog Gospoda ne postoji nikakav način da bilo ko izuzme nesreće ili neočekivano."

23.

"Dakle", rekoah ja, "kakav je tvoj plan?"

Anea diže pogled sa knjige koju je čitala. "Ko kaže da uopšte imam plan?"

Uzjahao sam stolicu. "Ostaje nam manje od jednog sata pre nego što iskočimo u sistem Parvati", rekoah. "Pre nedelju dana, rekla si da nam treba neki plan za slučaj da oni znaju da dolazimo... dakle, kakav je taj plan?"

Anea uzdahnu i zatvori knjigu. A. Betik se popeo stepeništem u biblioteku i sada nam se pridružio za stolom - zaista je seo sa nama, što je za njega bilo neobično.

"Nisam sigurna da uopšte imam plan", reče devojčica.

Plašio sam se toga. Ta nedelja prošla je sasvim prijatno; nas troje smo mnogo čitali, mnogo smo se igrali - Anea je bila odlična u šahu, dobra u gou i ubitačna u pokeru - i dani su prolazili bez incidenata. Mnogo puta pokušavao sam da je nateram da mi saopšti šta planira - kuda planira da ide? Zašto je izabrala Renesansu Vektor? Da li je pronalaženje Proteranih deo njene potrage? Ali njeni odgovori, iako učtivi, uvek su bili nejasni. Anea je iskazala veliku nadarenost da me natera da pričam. Nisam poznavao mnogo dece - čak i kada sam i sam bio dete, bilo je veoma malo druge dece u našem karavanu i ja sam retko uživao u njihovom društvu, pošto mi je Grandam bila beskrajno zanimljivija - ali deca i adolescenti na koje sam nailazio tokom godina nikada nisu pokazali ovoliko ljubopitljivosti niti sposobnosti da slušaju. Anea me je navela da joj opišem godine koje sam proveo kao pastir; pokazala je posebno zanimanje za moje šegrtovanje kod arhitekta pejzaža; postavila mi je hiljadu pitanja o danima koje sam proveo na rečnoj barži i kao lovački vodič - u stvari, jedino se nije mnogo zanimala za moje vojničke dane. Izgleda da ju je naročito zanimala moja kuja, iako me je čak i razgovor o Izi - o tome kako sam je odgajao, obučavao da bude ptičar, o njenoj smrti - prilično uzrujavao.

Primetio sam da ume čak i A. Betika da navede da priča o vekovima koje je proveo kao sluga, i tu sam joj se često pridruživao

u strpljivom slušanju: android je video i iskusio zapanjujuće stvari - druge svetove, naseljavanje Hiperiona sa Tužnim Kraljem Bilijem, Šrajbove rane pohode širom Ekvusa, poslednje hodočašće koje je proslavio stari pesnik; ispostavilo se da su čak i njegove decenije sa Martinom Silenusom bile očaravajuće.

Ali devojčica je pričala veoma malo. Četvrte večeri posle napuštanja Hiperiona, priznala je da je prošla kroz Sfinagu i ušla u sopstvenu budućnost ne samo da bi umakla trupama Paksa koje su je tada lovile, već i da bi potražila sopstvenu sudbinu.

"Sudbinu mesije?" rekao sam, zainteresovan.

Anea se nasmejala. "Ne", rekla je, "sudbinu arhitekta."

Bio sam iznenađen. Ni Spev ni stari pesnik lično uopšte nisu pominjali da će takozvana Ona Koja Podučava živeti od arhitekture.

Anea je slegnula ramenima. "To je ono što želim da radim. U mom snu, jedan koji bi mogao da me podučava, živi u ovoj eri. Pa sam zato došla ovamo."

"Jedan koji bi mogao da podučava tebe?" rekoah ja. "Mislio sam da si ti Ona Koja Podučava."

Anea se preturila natrag na jastuke holojame i prebacila nogu preko naslona ležaja. "Role, kako bih ja uopšte mogla bilo koga nečemu da podučavam? Imam dvanaest standardnih godina i nikada pre ovoga nisam napustila Hiperion... Do đavola, nisam čak napustila ni kontinent Ekvus sve do ove nedelje. Čemu bih ja to podučavala druge?"

Na to nisam imao odgovor.

"Ja želim da budem arhitekta", reče ona, "i u mom snu arhitekta koji bi mogao da me obučava nalazi se tamo negde..." Mahnula je ka spoljnjoj oplati, ali ja sam shvatio da misli na staru Mrežu Hegemonije, kuda smo se uputili.

"Ko je on?" rekoah ja. "Ili ona?"

"On", reče Anea. "Ne znam mu ime."

"Na kom se svetu nalazi?" upitah.

"Ne znam."

"Jesi li sigurna da je ovo pravi vek?" upitao sam, pokušavajući da prikrijem razdraženost u glasu.

"Aha. Možda. Mislim da jeste." Anea se retko ponašala ćudljivo u

danima koje sam te nedelje proveo sa njom, ali glas joj je sada zvučao opasno blizu tome.

"I ti si samo sanjala tu osobu?"

Ona se uspravi među jastucima. "Nisam samo sanjala", rekla je tada. "Meni su snovi važni. Oni su, tako, više od pukih snova..." Ućutala je. "Videćeš."

Pokušao sam da ne uzdahnem naglas. "Šta će se dogoditi pošto postaneš arhitekta?"

Grickala je nokat. Bila je to loša navika i nameravao sam da je odučim od toga. "Kako to misliš?"

"Mislim, stari pesnik očekuje od tebe velike stvari... To da budeš mesija samo je jedan deo - kada to dolazi na red?"

"Role", reče ona i ustade kako bi sišla u svoju kabinu za fugu, "bez uvrede, ali, jebote, zašto se jednostavno ne počistiš odavde i ne ostaviš me na miru?"

Kasnije se izvinila zbog tog prostakluka, ali dok smo sedeli za stolom samo sat pre translacije u nepoznati zvezdani sistem, zanimalo me je da li će moje pitanje o njenom planu izazvati isti odgovor.

Nije. Počela je da gricka nokat, shvatila šta radi i prekinula, a zatim rekla: "Dobro, u pravu si, treba nam plan." Pogledala je A. Betika. "Imaš li ti neki?"

Android odmahnu glavom. "Gospodar Silenus i ja razgovarali smo o ovome mnogo puta, Č. Anea, ali naš zaključak bio je da je sve izgubljeno, ukoliko je Paks nekako prvi stigao na naše odredište. Ipak, čini se da je to neverovatno, pošto bakljobrod koji nas goni ne može da putuje brže od nas kroz Hokingov svemir."

"Šta znam", rekoh ja. "Neki lovci koje sam vodio u proteklih nekoliko godina pričali su o glasinama da Paks... ili Crkva... ima neke superbrze brodove."

A. Betik klimnu glavom. "I mi smo čuli slične glasine, Č. Endimione, ali logika nalaže da Paks, ukoliko je već razvio takvu letelicu - uzgred, to bi bilo dostignuće do kog Hegemonija nikada nije došla - ne bi imao nikakvog razloga da takvim pogonom ne opremi svoje bojne brodove i plovila Merkantilusa..."

Anea kucnu po stolu. "Nije stvarno važno kako su tamo stigli pre

nas", reče ona. "Sanjala sam da će to učiniti. Razmišljala sam o planovima, ali..."

"A šta je sa Šrajkom?" rekoh ja.

Anea me pogleda iskosa. "Šta s njim?"

"Pa", rekoh, "on se pokazao kao prilično zgodan deus ex machina za nas na Hiperionu, pa sam samo pomislio da, kada bi mogao..."

"Neka je proklet, Role!" uzviknu devojčica. "Ja nisam tražila od tog stvorenja da pobije te ljude na Hiperionu. Tako mi Boga, volela bih da nije."

"Znam, znam", rekoh i dodirnuh joj rukav da je smirim. A. Betik joj je prekrojio nekoliko Konzulovih starih košulja, ali garderoba joj je još bila oskudna.

Znao sam da je uzrujana zbog pokolja za vreme našeg bekstva. Kasnije je priznala da je to bio deo razloga za njene jecaje one druge noći.

"Izvini", rekoh ja iskreno. "To ne znači da sam naročito oduševljen tim... stvorenjem. Samo sam mislio da, ukoliko neko ponovo pokuša da nas zaustavi, možda..."

"Ne", reče Anea. "Sanjala sam da će neko pokušati da nas spreči da stignemo do Renesanse Vektor. Ali nisam sanjala da će nam Šrajk pomoći. Moramo izmisliti sopstveni plan."

"A Srž?" rekoh oprezno. To je bilo prvi put da sam pomenuo TehnoSrž otkad je ona govorila o njoj onog prvog dana.

Činilo se da je Anea udubljena u razmišljanje; ili je u najmanju ruku prenebregla moje pitanje. "Ako mislimo da se izvučemo iz problema koji mogu da nas sačekaju, moraćemo to da učinimo sami. Ili možda..." Ona okrenu glavu. "Brode?"

"Da, Č. Anea."

"Da li si slušao naš razgovor?"

"Naravno, Č. Anea."

"Imaš li ti nekakve zamisli koje bi mogle da nam pomognu?"

"Da vam pomognu da izbegnete zarobljavanje ukoliko vas čekaju bojni brodovi Paksa?"

"Aha", reče Anea, sa nervozom u glasu. Često je gubila strpljenje zbog broda.

"Nemam nikakvu originalnu zamisao", reče brod. "Pokušavao

sam da se setim kako je Konzul izbegavao lokalne vlasti kada smo samo prolazili kroz neki sistem..."

"I?" reče Anea.

"Pa, kao što sam već pomenuo, moja memorija nije potpuna kao što bi trebalo da bude..."

"Da, da", reče Anea, "ali da li se sećaš bilo kog pametnog načina za izbegavanje lokalnih vlasti?"

"Pa, prevashodno smo to radili tako što smo bežali od njih", reče brod. "Kao što smo već razgovarali, Proterani su uneli preinačenja u zaštitno polje i fuzioni pogon. Ove potonje izmene omogućavaju mi da dođem do ubrzanja za C-plus brže od standardnih kovit-brodova... ili je tako bar bilo kada sam poslednji put putovao među zvezdama."

A. Betik skrsti ruke i obrati se istoj pregradi u koju je Anea gledala. "Kažeš da bi ti, ukoliko bi vlasti... u ovom slučaju brodovi Paksa... krenuli sa planete Parvati ili iz njene blizine, mogao da započneš sa translacijom ka Renesansi Vektor pre nego što oni budu u stanju da nas presretnu."

"Sasvim sigurno", reče brod.

"Koliko bi to premetanje trajalo?" upitah ja.

"Premetanje?"

"Vreme u sistemu pre nego što budemo u stanju da ubrzamo do kvantnog skoka ka sistemu Renesanse Vektor", rekoh ja.

"Trideset sedam minuta", reče brod. "Tu ulazi preorijentacija, navigaciona provera i sistemska provera."

"Šta ako brod Paksa čeka tamo odmah po našem usporavanju?" upita Anea. "Imaš li bilo kakva preinačenja Proteranih koja bi mogla da nam pomognu?"

"Ništa mi ne pada na pamet", reče brod. "Znate za pojačana zaštitna polja, ali ona ipak ne mogu da se mere sa oružjem bojnog broda."

Devojčica uzdahnu i nasloni se na sto. "Razmišljala sam o ovme iznova i iznova, ali ne vidim kako bi to moglo da nam pomogne."

A. Betik je izgledao zamišljeno, ali, opet, on je uvek izgledao zamišljeno. "U vreme kada smo skrivali brod i vodili računa o njemu", reče on, "postalo je očigledno još jedno preinačenje Proteranih."

"Šta to?" rekoah ja.

A. Betik pokaza naniže, prema nivou holojame ispod nas. "Povećali su brodske mogućnosti morfinga. Jedan primer za to jeste način na koji on može da istri balkon. Mogućnost da izbaci krila za vreme atmosferskog leta. U stanju je da otvori svaki zasebni nivo ka atmosferi i tako da zaobiđe stari ulaz kod vazdušne komore, ako je to neophodno."

"Lepo", reče Anea, "ali ja ne vidim kako bi to moglo da nam pomogne, osim ako brod ne može da se morfuje toliko da prođe kao bakljobrod Paksa ili tako nešto. Možeš li to da učiniš, brode?"

"Ne, Č. Anea", reče blagi muški glas. "Proterani su na meni obavili neke fascinantne piezodinamičke zahvate, ali i dalje moram da pazim na očuvanje mase." Posle sekunde pauze on dodade: "Žao mi je, Č. Anea."

"To je bila samo jedna glupa zamisao", reče Anea, pa se uspravi. Bilo je toliko očigledno da joj je nešto sinulo da ni A. Betik ni ja nismo prekidali tok njenih misli dva minuta. Konačno, ona reče: "Brode?"

"Da, Č. Anea?"

"Ti si u stanju da morfuješ vazdušnu komoru... ili običan otvor... bilo gde u svojoj oplati?"

"Gotovo bilo gde, Č. Anea. Tu su komunikacione mahune i određeni delovi vezani za pogon gde ne bih mogao..."

"Ali na palubama za boravak?" prekinu ga devojčica. "Mogao bi naprosto da ih otvoriš kao što si gornji deo oplate učinio prozirnim?"

"Da, Č. Anea."

"Da li bi vazduh jurnuo napolje kada bi to uradio?"

Glas broda zvučao je blago šokirano dok je odgovarao. "Ne bih dozvolio da se to dogodi, Č. Anea. Kao i kod balkona sa klavirom, sačuvao bih integritet svih spoljnih polja tako da..."

"Ali mogao bi da otvoriš svaku palubu, ne samo vazdušnu komoru, i da ona ostane bez vazduha?" Upornost te devojčice za mene je tada bila novost. Sada mi je dobro poznata.

"Da, Č. Anea."

A. Betik i ja slušali smo bez komentara. Nisam mogao da tvrdim za androida, ali ja nisam imao pojma šta dete misli svime time. Nagnuo sam se ka njoj. "Je li ovo deo plana?" upitao sam.

Anea iskrivi usta u osmeh. Kasnije ću to nazivati njenim nevaljalim osmehom. "Ovo je previše primitivno da bi bilo plan", reče ona, "a ako su moje pretpostavke o razlozima zbog kojih me Paks želi pogrešne... pa, neće upaliti." Taj nestašni osmeh još se više iskrivi. "Verovatno ionako ne bi upalio."

Bacih pogled na ručni zglob. "Imamo četrdeset pet minuta pre nego što budemo usporili i ustanovili da li nas neko čeka ili ne", rekoh ja. "Da li bi želela da sa nama podeliš svoj plan koji ne bi upalio?"

Devojčica poče da priča. Nije pričala dugo. Kada je završila, android i ja se zgliedasmo. "U pravu si", rekoh joj, "to ti baš i nije neki plan, i neće da upali."

Anein osmeh nije posustajao. Ona me uze za ruku i okrenu je tako da mi lice hronometra bude okrenuto naviše. "Imamo četrdeset jedan minut", reče ona. "Ti smisli bolji."

24.

Rafael se nalazi na poslednjem delu svog povratnog elipsoida i juri unutar sistema prema Parvatijevom suncu sa 0,03 brzine svetlosti. Kurirski/bojni brod klase arhandeo nezgrapno je - masivna pogonska odeljenja, naslagane komunikacione mahune, aktivatori obrtanja, platforme za oružja i istureni redovi antena, sa majušnom sferom za održavanje života i prikačenim šatl-padobrodom ušuškanim u tu zbrku gotovo kao nešto čega su se na kraju jedva setili - ali on sada postaje ozbiljan bojni brod dok rotira za 180 stepeni tako da hita krmom prema projektovanoj tački translacije broda koji progoni.

"Jedan minut do usporavanja", kaže De Soja preko taktičke frekvencije. Tri vojnika u otvorenoj vazdušnoj komori ispadnog prolaza ne moraju da potvrde da su čuli tu poruku. Oni takođe znaju da čak ni kada se drugi brod bude pojavio u stvarnom svemiru, on za njih neće biti vidljiv - čak ni pomoću vizirskih pojačivača - još dva minuta.

Vežan za svoj ležaj za ubrzanja, sa kontrolnim tablama poređanim oko sebe, sa šakom u oklopnoj rukavici spuštenom na sveupravljač, sa taktičkim priključkom na mestu tako da su on i brod praktično jedno, Otac Kapetan de Soja osluškuje disanje tri vojnika preko komunikacionog kanala dok osmatra i oseća približavanje drugog broda. "Hvatam distorziju Hokingovog pogona pod uglom trideset devet, koordinate nula-nula-nula, trideset devet, jedan-devet-devet", kaže on u svoj mikrofon. "Izlazna tačka na nula-nula-nula, devet stotina klika. Verovatnoća jedne letelice, devedeset devet odsto. Relativna brzina devetnaest klika u sekundi."

Iznenada, drugi brod postaje vidljiv na radaru, t-Dirak, sa svim pasivnim senzorima. "Imam ga", kaže Otac Kapetan de Soja vojnicima koji čekaju. "Na vreme, po rasporedu... prokletstvo."

"Šta je bilo?" kaže narednik Gregorijus. On i njegovi ljudi proverili su svoje oružje, punjenja i obruče za naskakanje. Spremni su za skok za manje od tri minuta.

"Brod je počeo da ubrzava, ne da usporava kao što smo

pretpostavili u najvećem broju simulacija", kaže De Soja. Na taktičkom kanalu, on omogućuje brodu da izvrši svoje prethodno programirane alternative. "Držite se!" kaže on vojnicima, ali potisnici su već ispalili mlazeve, Rafael već rotira. "Nema problema", kaže on po aktiviranju glavnog pogona koji ih diže na 147 gravitacija. "Samo ostanite unutar polja za vreme skoka. Biće nam potreban samo jedan dodatni minut da uskladimo brzine."

Gregorijus, Ki i Retig ne odgovaraju. De Soja može da čuje njihovo disanje.

Dva minuta kasnije, De Soja kaže: "Imam vizuelni kontakt."

Narednik Gregorijus i njegova dva vojnika naginju se iz otvorene vazdušne komore. Gregorijus može da vidi drugi brod kao loptu fuzionog plamena. Uključuje uveličavajuća sočiva kako bi mogao da vidi i iza toga, podiže filtere i vidi i sam brod. "Prilično liči na taktičke simulacije", kaže Ki.

"Nemoj da misliš na taj način", odgovara mu narednik odsečno. "Prava stvar nikada nije ni nalik na taktičke simulacije. "On zna da oba ova čoveka to shvataju; oni su bili u borbi. Ali narednik Gregorijus je tri godine bio instruktor u Komandi Paksa na Armagastu i teško mu je da se oslobodi instinkta da podučava.

"Ova stvar je brza", kaže De Soja. "Da ih nismo sačekali ovako, ne verujem da bismo ih stigli. Ovako, bićemo u stanju da uskladimo brzine za samo pet ili šest minuta."

"Trebamo samo tri", kaže Gregorijus. "Samo nas približite uz njihov bok, kapetane."

"Sada im prilazim", kaže De Soja. "Ispituje nas." Rafaelu nisu bile ugrađene mogućnosti maskiranja i sada svi instrumenti beleže senzore drugog broda na sebi. "Jedan klik", izveštava on, "i dalje nema nikakve aktivnosti iz oružja. Polja pune snage. Delta-v opada. Osam stotina metara."

Gregorijus, Ki i Retig skidaju sa ramena plazma-puške i spuštaju se u čučanj.

"Tri stotine metara... dve stotine metara..." kaže De Soja. Drugi brod je pasivan, ubrzanje mu je visoko, ali stalno. U većini simulacija, De Soja je predvideo divlju trku pre usklađivanja brzina i poništavanja polja drugog broda. Ovo je previše lako. Sveštenik-

kapetan prvi put oseća zabrinutost. "Unutar minimalnog dometa zračnog oružja", izveštava on. "Kreći!"

Tri pripadnika Švajcarske Garde izleću iz vazdušne komore dok im reakcioni kompleti izbacuju plavi plamen.

"Poništavam polje... sad!" uzvikuje De Soja. Polja drugog broda odbijaju da spadnu čitavu večnost - gotovo tri sekunde, što je vreme koje nikada nije bilo simulirano u taktičkim vežbama - ali najzad spadaju. "Polja su pala!" javlja De Soja, ali vojnici to već znaju - tumbaju se, usporavaju i padaju na oplatu neprijateljskog broda na svojim prethodno utvrđenim tačkama za ulazak - Ki blizu pramca, Gregorijus tamo gde se na starim shemama nalazio navigacioni nivo, Retig iznad pogonske prostorije.

"Naskočio", čuje se Gregorijusov glas. Preostala dvojica potvrđuju naskok sekund kasnije.

"Obruči za ukrcavanje postavljeni", dahće narednik.

"Postavljeni", potvrđuje Ki.

"Postavljeni", kaže Retig.

"Odbrojavanje od tri", govori odsečno narednik. "Tri, dva, jedan... aktiviraj."

Njegova prozirna polimerna kesa niče u svetlu sunca.

Na komandnom ležaju, De Soja posmatra delta-v. Ubrzavanje se diglo na više od 230 gravitacija. Ako polja sada otkažu... On istiskuje tu misao iz glave. Rafael se upinje iz sve snage da održi usklađene brzine. Još četiri ili pet minuta i moraće da odustane od trke ili da rizikuje prenaprezanje svih brodskih sistema za fuzioni pogon. Požurite, upućuje on misao obličjima u borbenim oklopima koja vidi u taktičkom svemiru i na video ekranima.

"Spreman", raportira Ki.

"Spreman", čuje se Retigov glas sa mesta blizu peraja krme na besmislenom brodu.

"Postavite punjenja", naređuje Gregorijus i jednim pokretom lepi svoje za oplatu. "Od pet... pet, četiri, tri..."

"Oče Kapetane de Soja", kaže glas devojčice.

"Čekaj!" naređuje De Soja. Lik devojčice pojavio se na svim komunikacionim frekvencijama. Ona sedi za klavirom. To je isto dete koje je video kod Sfinge na Hiperionu pre tri meseca.

"Prekinite!" izgovara Gregorijus kao odjek, sa prstom iznad dugmeta za detonaciju na ručnoj pločici. Ostali vojnici rade kako im je naređeno. Svi gledaju video-emitovanje na ulošcima svojih vizira.

"Otkud mi znaš ime?" pita Otac Kapetan de Soja. Istog trena zna koliko je to pitanje glupo: nije važno, njegovi ljudi moraju da uđu u brod za tri minuta ili će Rafael zaostati i ostaviti njih trojicu same na drugom brodu. Oni su simulirali tu mogućnost - vojnici su preuzimali komandu nad brodom posle hvatanja devojčice, usporavali kako bi sačekali da ih De Soja stigne - ali to nije poželjan scenario. On dodiruje tačku za pritisak koja šalje njegovu video sliku brodu devojčice.

"Zdravo, Oče Kapetane de Soja", kaže devojčica, glasom u kome se ne čuje žurba, a u njenoj pojavi ne vidi se gotovo nikakva napetost, "ako vaši vojnici pokušaju da uđu u brod, ja ću ispustiti vazduh iz svog broda i umreti."

De Soja trepće. "Samoubistvo je smrtni greh", kaže.

Na ekranu, devojčica ozbiljno klima glavom. "Da", kaže ona, "ali ja nisam hrišćanka. Osim toga, radije bih u pakao nego sa vama." De Soja napeto gleda sliku - njeni prsti ne nalaze se u blizini nikakvih kontrola.

"Kapetane", čuje se Gregorijusov glas na bezbednom kanalu uskog snopa, "ako otvori vazдушnu komoru, mogu da stignem do nje i smestim je u kesu za transfer pre potpune dekompresije."

Na ekranu, devojčica posmatra, De Sojine usne nepomične su dok on subvokalizuje preko kanala uskog snopa: "Ona ne pripada krstu", kaže. "Ako umre, ne postoji jemstvo da ćemo moći da je oživimo."

"Dobri su izgledi da je brodska ambulanta vrati u život i odstrani efekte obične dekompresije", kaže Gregorijus. "Trebaće trideset ili više sekundi da njen nivo ostane sasvim bez vazduha. Mogu stići do nje. Dajem vam reč."

"Ozbiljna sam", kaže dete na ekranu. Istog trena, kružni deo oplata otvara se ispod i oko kaplara Kija i atmosfera izbija u vakuum, ispunivši Kijevu kesu za naskakanje kao balon i odbacivši i njega unutra tako da zajedno tresnu o spoljnje polje i skliznu ka krmu broda. Kijev reakcioni komplet divlje ispaljuje mlazeve i on uspeva

da se stabilizuje, ne odletevši u fuzioni rep broda.

Gregorijus stavlja prst na detonator oblikovanog punjenja. "Kapetane!" uzvikuje on.

"Čekaj", izgovara De Soja ispod glasa. Slika devojčice u košulji ledi mu srce napetošću. Svemir između dva broda sada je ispunjen koloidnim česticama i ledenim kristalima.

"Ja sam izdvojena u prostoriji na vrhu", kaže devojčica, "ali ako ne opozovete svoje ljude, otvoriću sve nivoe."

Za manje od sekunde, vazдушna komora se naglo otvara, a krug prečnika dva metra otvara se u oplati na mestu gde je stajao Gregorijus. Narednik je progoreo kesu i odbacio se mlazevima do drugog mesta čim je devojčica progovorila. Sada se on tumba dalje od naleta atmosfere i sitnih otpadaka koji izbijaju iz otvora, ispaljuje potisnike i spušta čizme na deo oplate pet metara niže. U glavi vidi plan broda, zna da je devojčica odmah tu, unutra - samo nekoliko metara od njegovih šaka. Ako bi razorio ovaj deo, uhvatio bi je, smestio u kesu i preneo u ambulantu Rafaela, sve za samo dva minuta. On proverava taktički displej: Retig je skočio u svemir nekoliko sekundi pre nego što se deo oplate otvorio pod njim. Sada je lebdeo na tri metra od oplate. "Kapetane!" poziva Gregorijus preko uskog snopa.

"Čekaj", naređuje De Soja. Devojčici kaže: "Ne želimo da ti naudimo..."

"Onda ih opozovite", kaže devojčica odsečno. "Smesta! Ili ću otvoriti i ovaj poslednji nivo."

Federiko de Soja oseća kako vreme usporava dok on odmerava svoje mogućnosti. Zna da ima manje od minuta do tačke kada će morati da smanji brzinu - alarmi i signalna svetla blešte kroz njegove taktičke spojeve sa brodom i na panelima. Ne želi da ostavi svoje ljude, ali dete je najvažniji činilac. Njegova naređenja su određena i apsolutna - Vрати dete živo.

Čitavo De Sojino taktičko virtuelno okruženje počinje da pulsira crvenom bojom, upozorenjem da brod mora za jedan minut da počne da usporava inače će se uključiti automatski prioritetni programi. Njegove kontrolne table pevaju istu pesmu. On uključuje audio-kanale mikrofona i odašilje kako na opštim frekvencijama, tako

i preko uskog snopa.

"Gregorijus, Retig, Ki... vraćajte se na Rafaela. Smesta!"

Narednik Gregorijus oseća da ga bes i osujećenje prožimaju kao nalet kosmičkog zračenja, ali on je pripadnik Švajcarske Garde. "Vraćamo se smesta, ser!" kaže odsečno, odlepljuje svoj eksploziv i odbacuje se prema arhandelu. Ostala dvojica dižu se sa oplata uz plave male mlazeve reakcionih potisnika. Pomešana polja trepere taman dovoljno dugo da bi dozvolila trojici naoružanih ljudi da prođu. Gregorijus stiže prvi do oplata Rafaela, grabi držač i bukvalno ubacuje svoje ljude u ispadni prolaz dok lebde kraj njega. Uvlači se unutra, uverava se da se ostali drže za mrežu i uključuje mikrofona. "Unutra smo, ser, na bezbednom."

"Odvajamo se", kaže De Soja i odašilje to dovoljno jasno da i devojčica može da čuje. Prebacuje se iz taktičkog svemira u stvarno vreme i okreće sveupravljač.

Rafael smanjuje potisak od 110 odsto, odvaja polje od polja mete i počinje da zaostaje. De Soja širi udaljenost od broda devojčice i zadržava Rafaela što dalje može od fuzionog repa druge letelice; postoje svi pokazatelji da je drugi brod nenaoružan, ali taj pojam je relativan kada njegov fuzioni pogon može da dosegne stotinu kilometara kroz svemir. Rafaelova spoljnja kola u punoj su defanzivi, brodske kontramere na punoj automatici, spremne da reaguju u milionitom delu sekunde.

Brod sa devojčicom nastavlja da ubrzava i udaljava se od ravni ekliptike. Parvati nije odredište tog deteta.

Sastanak sa Proteranima? - pita se De Soja. Senzori njegovog broda još ne pokazuju nikakvu aktivnost osim orbitalnih patrola sa Parvatija, ali čitavi Rojevi Proteranih mogli bi da čekaju iza heliosfere.

Dvadeset minuta kasnije, brod sa detetom već je stotinama hiljada klika ispred Rafaela i on ima odgovor na to pitanje.

"Imamo distorziju Hokingovog svemira", izveštava Otac Kapetan de Soja trojicu ljudi koji se još drže za mrežu remenja u komori ispadnog prolaza. "Njen brod se priprema za ubrzanje."

"Kuda?" pita Gregorijus. Glas ogromnog narednika ne otkriva ni trunku besa zbog tako tesnog promašaja.

De Soja zastaje i ponovo proverava svoja očitavanja pre nego što odgovori. "Svemir Renesanse Vektor", kaže. "Veoma blizu planete."

Gregorijus i druga dva vojnika Švajcarske Garde ćute. De Soja može da pogodi njihova neizgovorena pitanja. Zašto Renesansa Vektor? To je uporište Paksa... dve milijarde hrišćana, desetine hiljada vojnika, mnoštvo bojnih brodova Paksa. Zašto tamo?

"Možda ona ne zna šta se tamo nalazi", razmišlja on naglas preko interkoma. Prebacuje se u taktički prostor i lebdi iznad ravni ekliptike, zagledan u crvenu tačku koja ubrazava u C-plus i nestaje iz sunčevog sistema. Rafael i dalje prati svoj kurs, krmom za njom, pedeset minuta od vektora translacije. De Soja napušta taktički prostor, proverava sve sisteme i kaže: "Sada se možete popeti iz komore. Pričvrstite svu opremu za ukrcavanje."

Ne pita ih za mišljenje. Nema nikakve rasprave o tome da li će on prebaciti arhandela u svemir Renesanse Vektor - kurs je već određen i brod se uspinje prema kvantnom skoku - i ne pita ih ponovo da li su spremni da opet umru. Ovaj skok će biti smrtonosan kao i prethodni, naravno, ali dovešće ih u svemir Paksa pet meseci pre broda devojčice. Jedino pitanje u De Sojinoj glavi jeste da li da sačeka da Sveti Anton uspori u Parvatijev svemir kako bi kapetanu objasnio situaciju.

Odlučuje da ne čeka. To nema mnogo smisla - razlika od nekoliko sati kada ima prednost od pet meseci - ali on nema strpljenja da čeka. De Soja naređuje Rafaelu da pripremi bovu transpondera i snima naređenja za Kapetana Satija na Antonu: trenutna translacija do Renesanse Vektor - desetodnevno putovanje za bakljobrod sa istim vremenskim dugom od pet meseci koji će devojčica platiti - sa spremnošću za borbu odmah po usporavanju u RV svemir. *RV: Relative Velocities - svemir relativnih brzina; prim. prev.*

Posle lansiranja bove i prenosa naređenja preko uskog snopa komandi Parvatija za povratak na redovno stanje, De Soja okreće svoj ležaj za ubrzanja tako da se suoči sa ostalom trojicom. "Znam koliko je ovo za vas bilo razočaravajuće", počinje.

Narednik Gregorijus ne kaže ništa i njegovo tamno lice ravnodušno je kao kamen, ali Otac Kapetan de Soja može da pročit

poruku iza te tišine: Još trideset sekundi i imao bih je.

De Soju nije briga. On je zapovedao muškarcima i ženama duže od jedne decenije - slao je i hrabrije i odanije potčinjene od ovih u smrt, a da nije dopustio da ga obuzmu kajanje ili potreba za objašnjavanjem - pa tako ne trepće ni sada, pred džinovskim vojnikom. "Mislim da bi dete ispunilo svoju pretnju", kaže, a ton njegovog glasa prenosi poruku da to nije predmet rasprave, ni sada ni kasnije, "ali to više nije važno. Znamo kuda ide. To je možda jedini sistem u ovom sektoru svemira Paksa gde niko - pa čak ni Roj Proteranih - ne može da uđe ili iziđe neprimećen i nezaustavljen. Imaćemo pet meseci da se pripremimo za dolazak broda i ovaj put nećemo raditi sami." De Soja zastaje da uzme vazduha. "Vas trojica ste vredno radili i niste krivi za neuspeh u sistemu Parvati. Pobrинуću se da budete vraćeni u svoju jedinicu odmah po prispeću u svemir Renesanse Vektor."

Gregorijus ne mora čak ni da pogleda svoja dva čoveka pre nego što progovori i u njihovo ime. "Izvinjavam se svešteniku-kapetanu, ali ako nas neko nešto pita, ser, radije bismo da ostanemo sa vama i Rafaelom dok ovo dete ne bude uhvaćeno i otpremljeno za Pacem, ser."

De Soja pokušava da ne pokaže koliko je iznenađen. "Hmmm... pa, videćemo šta će se dogoditi, naredniče. Renesansa Vektor je Glavni mornarički štab Flote i tamo će biti dosta naših šefova. Videćemo šta će se dogoditi. Da sada sve privežemo... Translacija je za dvadeset pet minuta."

"Ser?"

"Da, kaplare Ki?"

"Da li vam se možemo ispovediti ovaj put pre nego što umremo?"

De Soja ponovo pokušava da zadrži neutralan izraz lica. "Da, kaplare. Dovršiću ovde proveru i doći ću zbog ispovesti u kabinu ambulante za deset minuta."

"Hvala, ser", kaže Ki sa osmehom.

"Hvala", kaže Retig.

"Fala, kapetane", mumla Gregorijus.

De Soja posmatra kako njih trojica skaču da obave neophodno privezivanje i usput skidaju svoje masivne borbene oklope. U tom

trenutku, načas intuitivno vidi budućnost i oseća njenu težinu na ramenima. Gospode, daj mi snage da izvršim volju Tvoju... u ime Isusovo molim... Amin.

Okrenuvši ponovo svoj teški ležaj prema komandnim panelima, De Soja počinje konačnu proveru pre translacije i smrti.

25.

Jednom, dok sam vodio neke lovce na patke, rođene na Hiperionu, u ritove, upitao sam jednog od njih, pilota vazdušnog broda koji je upravljao nedeljnim letom dirižabla niz Devet Repova sa Ekvusa na Akvilu, kakav je njegov posao. "Upravljanje vazdušnim brodom?" rekao je on. "Kao što veli drevna izreka - dugi sati dosade koje remete minuti čiste panike."

Ovo putovanje bilo je donekle takvo. Ne želim da kažem da mi je bilo dosadno - sama unutrašnjost svemirskog broda sa njegovim knjigama, starim holoima i koncertnim klavirom bila je dovoljno zanimljiva da mi ne bude dosadno sledećih deset dana, da ne pominjem upoznavanje saputnika - ali mi smo već iskusili ta duga, spora, prijatno dokona razdoblja naglašena međuigramama divlje navale adrenalina.

Priznajem da sam bio uznemiren u sistemu Parvati dok sam sedeo izvan dometa video-pikapa i gledao kako to dete preti da će ubiti sebe - i nas! - ukoliko brod Paksa ne odustane od potere. Proveo sam deset meseci kao krupije za ajnc na Feliksu, jednom od Devet Repova, i gledao sam mnoge kockare; ovaj jedanaestogodišnji kockar bio je đavolski pokeraš. Kasnije, kada sam je pitao da li bi ostvarila pretnju i otvorila naš poslednji nivo pod kompresijom u svemir, ona se samo osmehnula tim nevaljalim osmehom i neodređeno mahnula desnom rukom, kao da hoće da me otkači, da izbriše tu misao iz vazduha. U kasnijim mesecima i godinama, navikao sam na taj gest.

"Pa, otkud si znala ime kapetana Paksa?" upitah ja.

Očekivao sam da čujem neko otkrovenje o moćima protomesije, ali Anea samo reče: "On je čekao kod Sfinge kada sam izišla pre nedelju dana. Valjda sam čula kako mu se neko obraća."

Sumnjao sam u to. Ako je sveštenik-kapetan bio kod Sfinge, po standardnoj vojnoj proceduri Paksa bio je zakopčan u borbeni oklop i komunicirao je preko bezbednih kanala. Ali zašto bi me dete slagalo?

Zašto uopšte u svemu ovome tražim logiku i razum? - zapitao

sam se u tom trenutku. Do sada tome nije bilo ni traga ni glasa.

Kada je Anea sišla da se istušira posle našeg dramatičnog napuštanja sistema Parvati, brod je pokušao sa ohrabri A. Betika i mene. "Nemojte brinuti, gospodo. Ja vam ne bih dozvolio da umrete od dekompresije."

Android i ja zgledasmo se. Mislim da smo se obojica pitali da li brod zna šta bi učinio, ili ga možda dete kontroliše na neki poseban način.

Dok su prolazili dani drugog dela putovanja, ustanovio sam da razmišljamo o situaciji i svojoj reakciju na nju. Glavni problem, shvatio sam, bila je moja pasivnost - gotovo beznačajnost - za vreme čitavog ovog putovanja. Imam dvadeset sedam godina, bivši sam vojnik, svetski čovek - makar taj svet bio i zabačeni Hiperion - a ovde sam pustio jedno dete da se ponese sa jedinom pravom opasnošću sa kojom smo se suočili. Shvatao sam zbog čega je A. Betik bio tako pasivan u ovoj situaciji; najzad, on je bio uslovljen bioprogramiranjem i vekovima navike da se priklanja ljudskim odlukama. Ali zbog čega sam ja bio takav balvan? Martin Silenus mi je spasao život i poslao me u ovu bezumnu potragu da bih zaštitio devojčicu, da bih je održao u životu i pomagao joj svuda gde će morati da ode. Do sada, sve što sam učinio bilo je da doletim ćilimom i sakrijem se iza klavira dok se dete bavilo bojnim brodom Paksa.

Nas četvoro, uključujući i brod, razgovarali smo o tom bojnom brodu Paksa prvih dana posle napuštanja sistema Parvati. Ako je Anea bila u pravu, ako je Otac Kapetan de Soja bio na Hiperionu u vreme otvaranja grobnice, onda je Paks pronašao neki način da prođe prečicom kroz Hokingov svemir. Implikacije te stvarnosti bile su više nego otrežnjujuće; naterale su me da se userem od straha.

Anea nije izgledala preterano zabrinuto. Dani su prolazili i mi smo zapali u udobnu, mada malo klaustrofobičnu brodsku rutinu - Anea je svirala klavir posle večere, svi smo cunjali po biblioteci, proveravali brodske holoe i navigacione dnevnike u potrazi za bilo kakvim tragom koji bi ukazao na mesto gde je brod odneo Konzula (tragova je bilo mnogo, ali nijedan nije bio definitivni), igrali karte uveče (ona jeste izvanredno igrala poker) i povremeno fizički vežbali, a ja sam to

činio tako što sam tražio od broda da postavi zaštitno polje na jedan zarez tri-g samo unutar okna za stepenište i onda trčao gore-dole po spiralnim stepenicama kao da sam u šestospratnici, četrdeset pet minuta. Nisam siguran kakav je to učinak imalo po ostatak mog tela, ali listovi, butine i gležnjevi ubrzo su mi izgledali kao da pripadaju elefantoidu sa nekog jupiterijanskog sveta.

Kada je Anea shvatila da se polje može krojiti za male delove broda, niko je više nije mogao zaustaviti. Počela je da spava u mehuru nula-g na palubi za fugu. Ustanovila je da se sto na palubi sa bibliotekom može morfovati u bilijarski sto i insistirala je na tome da odigramo najmanje dve partije dnevno - svaki put pod različitim g-opterećenjem. Jedne noći sam čuo neku buku dok sam čitao na navigacionom nivou, sišao niz stepenice do nivoa holojame i ustanovio da je oplata otvorena, balkon isturen bez klavira i da džinovska sfera vode - prečnika možda osam ili deset metara - lebdi između balkona i spoljnog zaštitnog polja.

"Šta je to, do đavola?"

"Baš je zabavno!" začu se glas iz pulsirajućeg mehura nestalne vode. Glava mokre kose probi se na površinu, viseći naopako dva metra iznad poda balkona. "Uđi!" doviknu mi devojčica. "Voda je topla."

Odmaknuo sam se od te prikaze, spustio težinu na ogradu i pokušao da ne mislim na to šta bi se dogodilo kada bi taj lokalizovani mehur polja na sekund popustio.

"Da li je A. Betik ovo video?"

Slegnula je bledim ramenima. Fraktalni vatrometi pulsirali su i širili se iza balkona, bacajući neverovatne boje i odraze na sferu vode. Sama sfera bila je veliki plavi mehur sa svetlijim mrljama na površini i u unutrašnjosti, gde su se pomerali mehurovi vazduha. U stvari, podsećala me je na fotose Stare Zemlje koje sam video.

Anea uroni glavom, pretvori se u blede obličje koje se na trenutak odbacivalo kroz vodu, da bi izronila pet metara dalje uz zakrivljenu površinu. Manje globule oslobodile su se i ponovo spojile sa površinom veće sfere - poterane tamo diferencijalom polja, pretpostavio sam - uz pljuskanje i slanje složenih, koncentričnih krugova koji su nabirali površinu vodenog globusa.

"Hodi", reče ona ponovo. "Ozbiljno to mislim!"

"Nemam kupaći kostim."

Anea je na sekund plutala, ritnula se i okrenula na stomak, pa onda ponovo zaronila. Kada je izronila, ovaj put glavom sasvim naopako iz moje perspektive, ona reče: "A ko ga pa ima? Šta će ti?"

Znao sam da se ne šali zato što sam, dok je zaranjala, video kako joj bleđa kličma upire u kožu na leđima, rebra i još dečaćke guzove na kojima se odražavalo svetlo fraktala, poput dve male bele pečurke koje vire iz jezera. Sve u svemu, prizor zadnjice našeg budućeg dvanaestogodišnjeg mesije bio je seksualno uzbudljiv otprilike koliko i gledanje holoslajdova novih unučića tetka Merte u kadi.

"Ulazi, Role!" pozva ona ponovo i uroni ka suprotnoj strani sfere.

Oklevao sam samo sekund pre nego što sam zbacio sa sebe kućni ogrtač i spoljnu odeću. Zadržao sam ne samo gaćice, već i dugu potkošulju koju sam često nosio umesto pižame.

Za trenutak sam stajao na balkonu i nisam imao pojma kako da dođem do sfere koja se nalazila nekoliko metara iznad mene. Onda začuh: "Skoči, blesane!" odnekud sa gornjeg luka mehura, pa skočih.

Prelaz u nula-g počinjao je oko metar i po iznad balkona. Voda je bila prokleta hladna.

Obrnuo sam se, dreknuo od hladnoće, osetio da mi se u telu grči sve što se grčiti može i počeo da pljuskam okolo, u pokušaju da održim glavu iznad zakrivljene površine. Nisam se iznenadio kada je A. Betik izišao na balkon da bi video kakva je to dreka. Skrstio je ruke i naslonio se na ogradu, ukrstivši noge kod gležnjeva.

"Voda je topla!" slagao sam kroz zube koji su cvokotali. "Dođi ovamo!"

Android se osmehnu i odmahnu glavom kao strpljivi roditelj. Ja slegnuh ramenima, obrnuh se i zaronih.

Trebao mi je sekund ili dva da se setim da je plivanje veoma nalik na kretanje pri nula-g; da je plutanje u vodi pri nula-g prilično nalik na obično plivanje. Kako god bilo, otpor vode činio je to iskustvo sličnijim plivanju nego nula-g, iako je tu bila i dodatna zabava pri nailasku na vazdušni mehur negde unutar sfere i zastajanju tamo da

se dođe do daha pre ponovnog zaranjanja u vodu.

Posle jednog trenutka dezorijentacije ispunjene premetanjem, naišao sam na mehur širine jednog metra, zaustavio se pre nego što sam se stumbao u sferu i pogledao pravo iznad sebe da bih video kako izranjaju Aneina glava i ramena. Ona me je pogledala odozgo i mahnula. Koža na njenim golim grudima bila je naježena, od hladne vode, ili od još hladnijeg vazduha.

"Ludo zezanje, a?" reče ona dok je otresala vodu sa lica i začušljavala kosu obema rukama pozadi. Njena smeđeplava kosa izgledala je mnogo tamnije kada je bila vlažna. Pogledao sam devojčicu i pokušao u njoj da vidim njenu majku, tamnokosu lusijansku detektivku. Nije vredelo - nikada nisam video lik Bron Lamije, samo sam čuo opise iz Speva.

"Najteže je da sprečiš sebe da ne izletiš iz vode kad dođeš do ivice", reče Anea dok se naš mehur pomerao i sužavao, a zid vode krivio oko i iznad nas. "Da se trkamo do spoljnje strane!"

Ona se obrnu i ritnu, a ja pokušah da je sledim, ali načinih grešku kada sam zamlatarao kroz mehur - Bože, nadam se da ni A. Betik ni dete nisu videli taj jadni grč ruku i nogu - i stigoh gore, na spoljnu stranu sfere, pola minuta posle nje. Tamo smo hodali po vodi; brod i balkon nalazili su se van vidokruga ispod nas, površina vode pružala se zaobljeno na levoj i desnoj strani i nestajala poput vodopada svuda oko nas, dok su se iznad nas grimizni fraktali širili, rasprskavali, skupljali i ponovo širili.

"Voleo bih da možemo da vidimo zvezde", rekoh ja i iznenadih se što sam progovorio glasno.

"I ja", reče Anea. Lice joj je bilo uzdignuto ka uznemirujućoj svetlosnoj predstavi; učinilo mi se da sam ugledao kako joj je senka tuge zatreperila preko lica. "Hladno mi je", reče ona konačno. Sada sam mogao da joj vidim stegnute vilice, da osetim sa koliko je napora sprečavala zube da joj ne zacvokoću. "Sledeći put kada budem rekla brodu da napravi bazen, podsetiću ga da ne koristi hladnu vodu."

"Bolje da iziđeš", rekoh ja. Zaplivasmo naniže i oko zakrivljenja sfere. Balkon je ličio na zid koji se dizao da nas susretne, i njegova jedina nepravilnost bilo je obličje A. Betika koji je stajao postrance od

njega i držao veliki peškiri za Aneu.

"Zažmuri", reče ona. Učinih to i osetih kako me teške nula-g globule ispljuskanе vode udaraju po licu dok je ona mlatarala rukama da bi se probila kroz površinski napon sfere i odlebdela izvan nje. Sekund kasnije začuh šljapkanje njenih bosih tabana kada se spustila na balkon.

Sačekao sam još nekoliko sekundi i otvorio oči. A. Betik ju je uvio u veliki peškiri i ona se zgurila u njemu, a zubi su joj sada cvokotali uprkos naporu da ih zaustavi. "P-p-pripazi", reče ona. "Ro-ro-rotiraj č-č-čim iziđeš iz v-v-v-vode, da ne bi p-p-pao na g-glavu i s-s-slomio vrat."

"Hvala", rekoh bez namere da napustim sferu pre nego što ona i A. Betik ne odu sa balkona. Oni to učiniše trenutak kasnije i ja se izvukoh napolje, ritnuh se i zamlatarah u divljem pokušaju da se okrenem za 180 stepeni pre nego što se gravitacija ponovo ne uspostavi; obrnuh se isuviše, preterah i padoh teško na zadnjicu.

Svukoh sa ograde dodatni peškiri koji je A. Betik domišljato ostavio tamo, obrisah lice i rekoh: "Brode, sada možeš da poništiš mikropolje nula-g."

Shvatih svoju grešku trenutak kasnije, ali pre nego što sam stigao da poništim naređenje, nekoliko stotina galona vode sruči se na balkon - masivni vodopad ledenog tereta koji se stuštio sa velike visine. Da sam se nalazio pravo ispod toga, moglo bi lako da me ubije - bio ti donekle ironičan kraj jedne velike pustolovine - ali pošto sam sedeo nekoliko metara od ivice bujice, ona me je samo bacila na balkon, uhvatila me u svoj vrtlog i ispljunula preko ograde, zapretivši da me izbaci u svemir pored krme broda petnaest metara niže, sve do dna elipsoidnog mehura zaštitnog polja, gde bih skončao kao udavljeni insekt u jajastom peharu. Zgrabih ogradu i ostadoh da se držim tamo dok je bujica tutnjala kraj mene.

"Izvinite", reče brod, shvativši sopstvenu grešku i preoblikovavši polje oko nas kako bi zadržao i prikupio bujicu. Primetio sam da nimalo vode nije oteklo kroz otvoreni prolaz u nivo holojame.

Kada je mikropolje diglo vodu u bučkavim sferama, pronašao sam svoj natopljeni peškiri i ušao kroz prolaz u brod. Dok se oplata skupljala i zatvarala iza mene, a voda se verovatno vraćala u svoje

rezervoare pre ponovnog prečišćavanja za korišćenje, ili kao reakciona masa, ja iznenada stadoh.

"Brode!" uzviknuh.

"Da, Č. Endimione?"

"To nije bila neka tvoja neslana šala, zar ne?"

"Mislite li na to što sam poslušao vaše naređenje da poništim mikropolje nula-g, Č. Endimione?"

"Aha."

"Posledice su bile samo ishod malog previda, Č. Endimione. Ja ne pravim neslane šale. Budite uvereni, ne patim od duhovitosti."

"HmMMM", rekoh ja, ne baš sasvim ubeđen. Ponevši svoje mokre cipele i odeću sa sobom, zašljapkah gore kako bih se osušio i obukao.

Sutradan sam posetio A. Betika dole, u onome što je on nazivao 'pogonska prostorija.' To mesto donekle je ličilo na pogonsku prostoriju nekog prekookeanskog broda - tople cevi, tajanstveni, ali masivni predmeti nalik na mašine, gazišta i metalne platforme - ali A. Betik mi je pokazao da je glavna svrha tog prostora bila da služi kao međuveza za brodske pogone i generatore polja preko različitih konektora sličnih stimsimu. Priznajem da nikada nisam uživao u kompjuterski generisanim stvarnostima i pošto sam iskusio nekoliko virtuelnih pogleda na brod, isključio sam se i seo kraj ležaljke A. Betika da porazgovaramo. On mi je ispričao kako je pomagao da se ovaj brod održava i ponovo osposobi tokom dugih decenija, kao i o tome da je počeo da misli da brod nikada više neće poleteti. Naslutio sam u njemu olakšanje što je putovanje počelo.

"Da li si oduvek planirao da kreneš na putovanje sa svakim koga stari pesnik bude odabrao da pođe sa devojčicom?" upitah ja.

Android me pogleda netremice. "U proteklom veku mislio sam tako, Č. Endimione. Ali retko sam to smatrao potencijalnom stvarnošću. Hvala vam što ste mi to omogućili."

Njegova zahvalnost bila je toliko iskrena da sam se za trenutak postideo. "Bolje nemoj da mi zahvaljuješ sve dok ne umaknemo Paksu", rekoh kako bih promenio temu. "Pretpostavljam da će nas čekati u svemiru Renesanse Vektor."

"Najverovatnije." Plavokožac nije izgledao naročito zabrinuto zbog te mogućnosti.

"Da li misliš da će Aneina pretnja da će otvoriti brod u svemiru upaliti i drugi put?" rekoh ja.

A. Betik odmahnu glavom. "Oni žele da uhvate devojčicu živu, ali neće više pasti na taj blef."

Digoh obrve. "Zaista misliš da je blefirala? Imao sam utisak da je spremna da otvori naš nivo pred vakuumom."

"Ja mislim da nije bila", reče A. Betik. "Ne poznajem dobro tu mladu osobu, naravno, ali imao sam to zadovoljstvo da nekoliko dana provedem sa njenom majkom i ostalim hodočasnicima za vreme njihovog prelaska preko Hiperiona. Č. Lamija je bila žena koja je volela život i poštovala živote drugih. Verujem da bi Č. Anea ostvarila svoju pretnju da je bila sama, ali ne mislim da je kadra da se odluči da naudi vama ili meni."

Na to nisam imao šta da kažem, pa smo pričali o drugim stvarima - o brodu, našem odredištu, o tome koliko samo čudno Mreža može da izgleda sada, toliko vremena posle Pada.

"Ako se spustimo na Renesansu Vektor", rekoh, "da li planiraš da nas tamo napustiš?"

"Napustim?" reče A. Betik, pokazavši prvi put iznenađenje. "Zašto bih vas tamo napustio?"

Mahnuh mlitavo rukom. "Pa... pretpostavljam... hoću da kažem, uvek sam mislio da želiš da budeš slobodan i da ćeš tu slobodu pronaći na prvom civilizovanom svetu na koji se spustimo..." Učutao sam, da ne ispadnem još veći idiot.

"Ja sam pronašao slobodu kada mi je dopušteno da krenem na ovo putovanje", reče android tiho. Osmehnu se. "A osim toga, Č. Endimione, teško da bih mogao da se stopim sa stanovništvom ako bih poželeo da ostanem na Renesansi Vektor."

To pokrenu pitanje o kome sam razmišljao. "Mogao bi da promeniš boju kože", rekoh ja. "Brodski autohirurg mogao bi to da izvede..." Ponovo sam učutao, jer sam u izrazu njegovog lica ugledao nešto tanano, što nisam razumeo.

"Kao što znate, Č. Endimione", započe A. Betik, "mi androidi nismo programirani kao mašine... čak nam nisu ugrađeni ni osnovni

parametri i asimotivatori kao kod ranih DNK AI-ja koje su evoluirale u inteligencije Srži... ali određene inhibicije bile su nam... ovaj... snažno preporučene prilikom dizajniranja naših instinkata. Jedna, naravno, jeste to da slušamo ljude kad god je to razumno i da ih štitimo od svega što može da im naudi. Ovaj asimotivator, kako kažu, stariji je od robotike ili bioinžinjerina. Ali jedan drugi... instinkt... jeste to da ne menjam boju svoje kože."

"Nisi sposoban za to?" upitah. "Ne bi to mogao da učiniš čak ni kada bi naši životi zavisili od toga da li možeš da prikriješ svoju plavu kožu?"

"Oh, da", reče A. Betik. "Ja sam biće sa slobodnom voljom. Mogao bih to da učinim, pogotovo ako je takav postupak u skladu sa visokoprioritetnim asimotivacijama, kao što bi bilo to da zaštitim vas i Č. Aneu od svega što bi moglo da vam naudi, ali takav izbor bio bi mi... neprijatan. Veoma neprijatan."

Klimnuo sam glavom, ali nisam zaista shvatio. Razgovarali smo o drugim stvarima.

To je bio isti dan kada sam izvršio inventar oružja u EVA spremištima na nivou glavne vazdušne komore. Bilo je tamo više toga nego što sam mislio posle prve provere, a neki predmeti bili su toliko arhaični da sam morao da pitam brod za njihovu svrhu. Većina stvari u EVA spremištu bila je sama po sebi očigledna - svemirska odela i odela za rizičnu atmosferu, četiri letcikla vešto sklopljenih u nišama za odlaganje ispod plakara sa svemirskim odelima, snažne ručne svetiljke, oprema za kampovanje, osmotske maske i ronilačka oprema sa perajama i harpunima, jedan EM-leteći pojas, tri kutije alata, dva dobro opremljena medkompleta, šest pari naočara za noćno i IC posmatranje, isti broj lakih slušalica sa mikrofonskim zrnom komunikatora, video kamerama i komlogovima. Ti potonji predmeti naterali su me da pitam brod: na svetu bez datasfere, odrastao sam, a da mi takve stvari nikada nisu bile potrebne. Komlogova je bilo od antiknih - tankih srebrnih prstenova nalik na nakit, koji su bili popularni pre nekoliko decenija - do krajnje drevnih: masivnih stvari veličine omanje knjige. Svi su mogli da se koriste kao komunikatori, da skladište masivne količine podataka, da se

uključuju u lokalnu datasferu i - pogotovo oni stariji - da se daljinski zaista priključe na planetne fetlinijske releje tako da omoguće pristup megasferi.

Držao sam jednu od narukvica na dlanu. Bila je mnogo lakša od jednog grama. Beskorisna. Iz onoga što sam čuo od lovaca sa drugih svetova, postojalo je nekoliko svetova koji su ponovo imali primitivnu datasferu - mislio sam da je Renesansa Vektor jedan od njih - ali fetlinijski releji bili su beskorisni gotovo tri veka. Fetlinija - ta opšta frekvencija FTL komunikacije od koje je Hegemonija zavisila - bila je nema još od Pada. Krenuo sam da vratim komlog u njegovu kutiju postavljenu plišom.

"To bi vam moglo koristiti ako me bilo kada napustite na neko vreme", reče brod.

Obazreh se preko ramena. "Zašto?"

"Zbog informacija", reče brod. "Rado ću učitati masu svojih osnovnih datalogova u jedan ili više njih. Možete im pristupiti po želji."

Grizao sam usnu u pokušaju da zamislim kakve bih koristi mogao da imam od zbrkane mase podataka broda na svom ručnom zglobu. Onda začuh Grandamin glas iz mog detinjstva - Informacije se uvek moraju pomno čuvati, Role. U pokušaju da shvatiš Vaseljenu, one dolaze odmah iza ljubavi i poštenja.

"Dobra zamisao", rekoah ja i škljocnuh tankom narukvicom oko ručnog zgloba. "Kada možeš da učitaš banke podataka?"

"Upravo sam to učinio", reče brod.

Pažljivo sam pregledao spremište sa oružjem pre nego što smo stigli do Parvatijevog svemira; tamo nije bilo ničega što bi moglo da uspori jednog pripadnika Švajcarske Garde makar na sekund. Sada sam proučavao sadržinu spremišta sa drugim stvarima na umu.

Čudnovato je kako stare stvari izgledaju staro. Svemirska odela, letcikli i ručne svetiljke - gotovo sve na brodu - izgledalo je starinski, demode. Nije bilo kombinezona koji uz telo prianjaju kao koža, na primer, a glomaznost, dizajn i boja svega izgledali su kao holo iz nekog istorijskog teksta. Ali oružje je bilo donekle druga priča. Bilo je staro, tačno, ali veoma poznato mom oku i ruci.

Konzul je očito bio lovac. U soškama je bilo šest sačmarica:

dobro podmazanih i propisno uskladištenih. Mogao sam da uzmem bilo koju od njih i da krenem u ritove po patke. Njihov raspon pružao se od male 'trista desetke' sve do masivne dvocevke za punjenja od po 28 zrna sačme. Odabrao sam drevnu, ali savršeno očuvanu pumparicu sa pravim patronama od po 16 zrna i spustio je u hodnik.

Puške i energetske oružje bili su divni. Konzul je sigurno bio kolekcionar, pošto su ovi primerci bili podjednako umetnička dela koliko i sredstva za ubijanje - rezbarije na kundacima, plavi čelik, ručno ugrađeni elementi, savršena ravnoteža. Posle više od jednog milenijuma od dvadesetog veka, kada se lično oružje masovno proizvodilo da bi bilo neverovatno smrtonosno, jevtino i ružno poput metalnih graničnika za vrata, neki od nas - Konzul i ja bili smo među malobrojnim - naučili su da čuvaju predivne puške ručne izrade ili iz ograničenih serija. U soškama su se nalazile lovačke puške velikog kalibra, plazma puške (to nije bio pogrešan naziv, naučio sam na obuci u teritorijalnim snagama - punjenja plazme bila su naboji čiste energije, naravno, kada su izlazili iz cevi, ali zavisili su od cevi puške pre njihovog volatizovanja), dve složeno izrezbarene energetske puške na bazi lasera (to jeste bio pogrešan naziv, proizvod jezika pre nego dizajna), ne mnogo različite od one kojom je Č. Herig ubio Izi pre ne tako mnogo dana, mat-crna jurišna puška SILE koja je verovatno podsećala na onu koju je pukovnik Fedman Kasad doneo na Hiperion pre tri veka, ogromno plazma-oružje koje Konzul mora da je koristio za lov na dinosauruse na nekom svetu, i pištolji. Nije bilo štapova smrti. Bilo mi je drago zbog toga; mrzeo sam te proklete stvari.

Skinuo sam jednu plazma pušku, jurišno oružje SILE i pištolje radi bliže provere.

Oružje SILE bilo je ružno, izuzetak u Konzulovoj kolekciji, ali uvideo sam zbog čega je bilo korisno. Ta stvar je mogla da se koristi za mnoge svrhe - kao plazma puška od 18 mm, oružje sa varijabilnim zrakom koherentne energije, bacač granata, zvee-oružje (zranci visokoenergetskih elektrona), flešetni bacač, zaslepljivač širokog spektra, bacač strelica sa toplotnim traženjem - do đavola, jurišno oružje SILE moglo je sve osim da vojniku skuva doručak. (A na terenu, sa nisko programiranim varijabilnim zrakom, obično je

moglo i to.)

Pre ulaska u sistem Parvati, igrao sam se mišlju da svakog pripadnika Švajcarske Garde koji se ukrca dočekam oružjem SILE, ali savremena borbena odela zbacila bi sa sebe sve što bih ja bio u stanju da ispalim i - da budem iskren - plašio sam se da bi to vojnike Paksa samo razbesnelo.

Sada sam to proučio detaljnije; nešto ovako fleksibilno moglo bi biti od koristi ako se udaljimo suviše daleko od broda i ako budem primoran da se sukobim sa primitivnijim neprijateljem - na primer, sa pećinskim čovekom, ili sa mlaznim lovcem, ili sa nekim jadnikom opremljenim kao što sam ja bio opremljen u teritorijalnim snagama. Na kraju, odustao sam od toga - bilo je prilično teško kada se čovek nalazio izvan starog borbenog odela SILE sa egzopogonom, tu nije bilo municije za flešetni bacač, granata niti zvee-punjenja; patrone od 18 mm sada je bilo nemoguće naći, a za korišćenje opcija energetskog oružja morao bih da se nalazim blizu broda ili nekog drugog ozbiljnog izvora energije. Vratio sam jurišnu pušku na mesto, shvativši pri tom da je to lako moglo biti i lično oružje legendarnog Pukovnika Kasada. Ono se nije uklapalo u profil Konzulove lične zbirke, ali on je poznavao Kasada - možda je tu stvar zadržao iz sentimentalnih razloga.

Upitao sam brod, ali on se nije sećao. "Iznenadenje, iznenadenje", promrmljao sam.

Pištolji su bili drevniji od jurišne puške, ali mnogo su više obećavali. Svaki je bio kolekcionarski raritet, ali koristili su magacine za municiju koja se još mogla kupiti - bar na Hiperionu. Nisam to mogao da tvrdim za svetove koje ćemo posetiti. Najveće oružje bio je 'Štajner-Džinov' puni-auto Probojnik kalibra 60. Bilo je to ozbiljno oružje, ali teško: sama punjenja bila su teška gotovo koliko i pištolj, a on je bio dizajniran tako da rasipnički troši municiju. Vratio sam ga natrag. Druga dva više su obećavala: mali, laki, veoma prenosivi flešetni pištolj koji je mogao da bude pradeda oružja kojim je Č. Herig pokušao da me ubije. Sa njim je išlo i nekoliko stotina sjajnih jajašaca sa iglama - magacin u dršci skladištio je po pet odjednom - a u svakom jajašcu nalazilo se nekoliko hiljada projektila. Bilo je to dobro oružje za nekoga ko ne ume baš dobro da gađa.

Poslednji pištolj me je zapanjio. Nalazio se u sopstvenoj podmazanoj kožnoj futroli. Izvukao sam oružje prstima koji su pomalo drhtali. Prepoznao sam ga samo zahvaljujući starim knjigama - poluautomatski pištolj kalibra 45, sa pravim mecima - onim u mesinganim čaurama, a ne u magacinima koji ih stvaraju prilikom ispaljivanja iz pištolja - oblikovanim rukohvatom, metalnim mušicama, plavim čelikom. Okrenuo sam oružje u rukama. Ova stvar mogla bi da potiče i od pre hiljadu godina.

Pogledao sam u sanduk gde sam ga pronašao: pet kutija metaka kalibra 45, nekoliko stotina zrna. Mislio sam da i oni mora da su drevni, ali pronašao sam etiketu proizvođača: Lusus. Od pre otprilike tri veka.

Zar Bron Lamija nije nosila drevnu 'četrdeset peticu', kako to veli Spev? Kasnije, kada sam pitao Aneu, dete je reklo da majku nikada nije videlo sa pištoljem.

Ipak, on i flešetni pištolj izgledali su mi kao oružje koje bi trebalo da imamo sa sobom. Nisam znao da li će meci kalibra 45 i dalje dejstvovati, pa sam odneo jedan na balkon, upozorio brod da spoljnje polje treba da spreči zrno da ne rikošetira, i pritisnuo oroz. Ništa. Onda sam se setio da te stvari imaju ručnu kočnicu. Pronašao sam je, otkočio i pokušao ponovo. Bože, koliko je to samo bilo bučno. Ali meci su i dalje dejstvovali. Stavio sam oružje u futrolu i prikačio je za svoj opasač. Činilo se da joj je tamo mesto. Naravno, kada i poslednji metak kalibra 45 bude ispaljen, to će biti kraj, osim ako ne pronađemo neki klub ljubitelja drevnog oružja koji ih proizvodi.

Nemam nameru da ispalim nekoliko stotina metaka na bilo šta, pomislio sam tada kiselo. Da sam samo znao.

Kada sam se kasnije sastao sa devojčicom i androidom, pokazao sam im sačmaricu i lovačku plazma pušku koje sam odabrao, flešetni pištolj i 'četrdeset peticu' "Ako budemo lutali po nepoznatim mestima - nenastanjenim nepoznatim mestima - treba da idemo tamo naoružani", rekao sam. Ponudio sam im flešetni pištolj, ali oboje su odbili. Anea nije želela nikakvo oružje; android je istakao da ne može da upotrebi oružje protiv ljudskog bića, a uzdao se u to da ću ja biti u blizini ako ga bude progonila neka divlja zver.

Zagundao sam, ali sam ostavio pušku, sačmaricu i flešetni pištolj sa strane. "Ja ću ovo da nosim", rekao sam i dodirnuo 'četrdeset peticu'.

"Slaže ti se uz odeću", rekla je Anea sa malim osmehom.

Ovoga puta nije bilo nikakve očajničke rasprave o planu u poslednji čas. Niko od nas nije verovao da će Aneina pretnja o samouništenju ponovo upaliti ako nas Paks bude čekao. Naša najozbiljnija rasprava o nastupajućim događajima održana je dva dana pre usporavanja u sistem Renesanse. Dobro smo obedovali - A. Betik je pripremio filete od rečne mante sa lakim sosom i poharali smo brodski vinski podrum da bismo pronašli fino vino iz vinograda na Kljunu - i posle jednog sata muzike sa Aneom za klavirom i androidom na flauti koju je poneo sa sobom, razgovor se okrenuo budućnosti.

"Brode, šta možeš da nam kažeš o Renesansi Vektor?" upitala je devojčica.

Nastala je ona kratka pauza koju sam počeo da prepoznajem kao posramljenost broda. "Žao mi je, Č. Anea, ali osim navigacionih informacija i mapa za orbitalni prilaz koje su već vekovima zastarele, plašim se na nemam nikakvih informacija o samom svetu."

"Ja sam bio tamo", reče A. Betik. "Takođe pre više vekova, ali pratili smo radio i televizijski saobraćaj koji se odnosio na tu planetu."

"Ja sam slušao priče nekih mojih lovaca sa drugih svetova", rekoh ja. "Neki od najbogatijih poticali su sa Renesanse V." Mahnuh androidu. "Zašto ti ne bi počeo?"

On klimnu glavom i skrsti ruke. "Renesansa Vektor je bila jedan od najvažnijih svetova Hegemonije. Izuzetno nalik Zemlji po Solmevljevoj lestvici, naseljena je ranim semebrodovima i potpuno urbanizovana u vreme Pada. Bila je čuvena po svojim univerzitetima, medicinskim centrima - većina Polsenovih tretmana davala se tamo svim građanima Mreže koji su sebi to mogli da priušte - po svojoj baroknoj arhitekturi - naročito lepoj u planinskoj tvrđavi, Zamku Enejbl - i po svojim industrijskim proizvodima. Najviše svemirskih letelica SILE proizvodilo se tamo - one su bile proizvod kompleksa

Micubiši-Havček."

"Zaista?" reče glas broda. "Ako sam to i znao, podaci su se negde zagubili. Vrlo zanimljivo."

Anea i ja zgleđasmo se zabrinuto po deseti put od početka ovog putovanja. Brod koji nije mogao da se seti svoje prošlosti ili mesta porekla nije izazivao pouzdanje za vreme složenog međuzvezdanog leta. Ma daj, pomislio sam deseti put, uveo nas je i izveo iz sistema Parvati bez problema.

"Da Vinči je prestonica Renesanse Vektor", nastavi A. Betik, "mada su čitava kopnena masa i najveći deo jedinog velikog mora urbanizovani, pa se jedan urbani centar teško može razlikovati od drugog."

"To je gusto naseljeni svet Paksa", dodadoh ja. "Jedan od onih koji su se prvi pridružili Paksu posle Pada. Vojske tamo ima koliko hoćete... i Renesansa V. i Renesansa M. imaju orbitalne i lunarne garnizone, kao i baze širom obe planete."

"Šta je Renesansa M?" upita Anea.

"Renesansa Minor", reče A. Betik. "Minor je takođe nastanjen, ali mnogo ređe. To je prevashodno poljoprivredni svet - ogromne automatizovane farme prekrivaju najveći deo planete - i on hrani Vektor. Posle Pada dalekobacača, oba sveta imala su koristi od tog aranžmana; pre nego što je Paks ponovo uspostavio redovnu međuzvezdanu trgovinu, sistem Renesanse bio je u priličnoj meri sam sebi dovoljan. Renesansa Vektor je proizvodila robu; Renesansa Minor je davala hranu za pet milijardi ljudi na Renesansi Vektor."

"Koliko sada ima stanovnika na Renesansi V.?" upitah ja.

"Verujem da je otprilike isti broj - pet milijardi ljudi, plus-minus nekoliko stotina miliona", reče A. Betik. "Kao što sam rekao, Paks je stigao brzo i ponudio kako kruciformu, tako i režim kontrole rađanja koji uz to ide."

"Kazao si da si već bio tamo", rekođ ja androidu. "Kako izgleda taj svet?"

"Ahh", reče A. Betik sa žalosnim osmehom, "ja sam bio u svemirskoj luci Renesanse Vektor manje od trideset šest sati kada su me transportovali sa Askvita prilikom priprema za kolonizaciju

nove zemlje Kralja Vilijama na Hiperionu. Probudili su nas iz kriogenskog sna, ali nisu nam dozvolili da napuštamo brod. Moja lična sećanja na taj svet nisu iscrpna."

"Da li se tamo mahom nalaze preporođeni hrišćani?" upita Anea. Devojčica je izgledala zamišljeno i nekako povučeno. Primetio sam da ponovo grize nokte.

"Oh, da", reče A. Betik. "Plašim se, gotovo svih pet milijardi."

"A ja se nisam šalio kada sam govorio o velikom vojnom prisustvu Paksa", rekoh ja. "Vojnici Paksa koji su nas obučavali u Hiperionovim teritorijalnim snagama došli su sa Renesanse V. To je veliki garnizonski svet i tačka preko koje idu svi transporti vezani za rat protiv Proteranih."

Anea klimnu glavom, ali i dalje je izgledala odsutno.

Odlučio sam da ne okolišam. "Zašto idemo tamo?" upitah.

Ona me pogleda. Njene tamne oči bile su divne, ali u tom trenutku daleke. "Hoću da vidim reku Tetis."

Odmahnuh glavom. "Reka Tetis bila je konstrukt dalekobacača, znaš. Ona nije postojala izvan Mreže. Ili, bolje, postojala je kao hiljadu delića drugih reka."

"Znam", reče ona. "Ali ja hoću da vidim reku koja je bila deo Tetisa u doba Mreže. Majka mi je pričala o tome. O tome kako je ličilo na Veliko Stecište, samo mnogo lagodnije. Kako se moglo ploviti baržom od sveta do sveta nedeljama - mesecima."

Odoleo sam porivu da se razljutim. "Znaš da ne postoje gotovo nikakvi izgledi da prođemo pored njihove odbrane i stignemo do Renesanse Vektor", rekoh. "A i ako stignemo tamo, reke Tetis tamo neće biti... već samo onog dela koji joj je nekada pripadao. Šta ima toliko važno u tome da to vidiš?"

Devojčica započe sa sleganjem ramenima, pa na vreme prestade. "Sećaš se da sam ti rekla da postoji jedan arhitekta sa kojim treba... želim... da učim?"

"Da", rekoh ja. "Ali ti ne znaš njegovo ime niti na kome se svetu nalazi. Zašto onda dolaziš na Renesansu Vektor da započneš sa potragom? Zar ne bismo makar mogli da pogledamo na Renesansi Minor? Ili bar da preskočimo ovaj sistem i odemo negde gde je prazno, na primer, na Armagast?"

Anea odmahnu glavom. Primetio sam da je izuzetno dobro očešljala kosu; plavičasti pramenovi jasno su se videli. "U mojim snovima", reče ona, "jedna zgrada tog arhitekta nalazi se blizu reke Tetis."

"Postoji na stotine starih Tetis-svetova", rekoh ja, nagnuvši se bliže njoj, kako bi uvidela da sam veoma ozbiljan. "Ali nećemo na svima njima poginuti zbog Paksa. Zar moramo da počnemo u sistemu Renesanse?"

"Mislim da moramo", reče ona tiho.

Spustih svoje krupne šake na kolena. Martin Silenus nije rekao da će ovo putovanje biti lako niti da će imati smisla - samo je kazao da će me učiniti Junakom. "U redu", rekoh ponovo, začuvši umor u sopstvenom glasu, "kakav nam je sada plan, malena?"

"Nikakav", reče Anea. "Ako nas čekaju, naprosto ću im reći istinu - da ćemo spustiti brod na Renesansu Vektor. Mislim da će nam dozvoliti da sletimo."

"A ako to urade?" rekoh ja, pokušavajući da zamislim brod opkoljen hiljadama vojnika Paksa.

"Videćemo onda, valjda", reče devojčica. Osmehnu mi se. "Vas dvojica, hoćete da igramo bilijar pri jednoj šestini-g? Ovaj put u pare."

Zaustih da kažem nešto oštro, pa izmenih ton. "Ti nemaš para", rekoh.

Anein kez se raširi. "Onda ne mogu ni da izgubim, zar ne?"

26.

U sto četrdeset dva dana, koliko Otac Kapetan de Soja čeka da devojčica uđe u sistem Renesanse, on je svake noći sanja. Vidi je jasno kao kada ju je prvi put sreo kod Sfinge, na Hiperionu - tanku kao vrbu, očiju budnih, ali ne i prestravljenih uprkos peščanoj oluji i pretećim prilikama ispred nje, delimično podignutih ručica kao da se sprema da prekrije njima lice ili jurne napred kako bi ga zagrlila. U snovima, ona je često njegova kćerka, zajedno hodaju punim kanalskim ulicama Renesanse Vektor i razgovaraju o De Sojinoj starijoj sestri, Mariji, koju su poslali u Medicinski centar 'Sveta Džud' u Da Vinčiju. U snovima, De Soja i dete hodaju držeći se za ruke kroz poznate kanalske ulice blizu ogromnog medicinskog kompleksa dok joj on objašnjava kako namerava da ovaj put spase sestri život, kako neće dozvoliti da Marija umre onako kako je umrla prvi put.

U stvarnosti, Otac de Soja je imao šest standardnih godina kada su on i njegova porodica došli na Renesansu Vektor iz svog izolovanog područja Ljana Estakada, sa provincijskog sveta po imenu MadredeDios. Gotovo svako na tom slabo naseljenom kamenom i pustinjском svetu bio je katolik, ali ne preporođeni katolik Paksa. Porodica De Soja bila je deo otpadničkog marijaističkog pokreta i napustila je Nuevo Madrid pre više od jednog veka, kada je taj svet izglasao pristupanje Paksu i kada su sve hrišćanske crkve na njemu morale da se podrede Vatikanu. Marijaisti su slavili Svetu Majku Hristovu više nego što je to dozvoljavala vatikanska ortodoksija, pa je tako mladi Federiko odrastao na zabačenom pustinjском svetu sa predanom kolonijom od šezdeset hiljada katoličkih jeretika koji su, da bi izrazili svoj protest, odbili da prihvate kruciformu.

Tada dvanaestogodišnjakinja, Marija se razbolela od retrovirusa sa nekog drugog sveta, koji je kao kosa prošao kroz rančersko područje kolonije. Većina obolelih od Crvene smrti ili je umirala u roku od trideset dva sata, ili se oporavljala, ali Marija je ostala bolesna i njeno nekada lepo lice bilo je gotovo skriveno strašnom, grimiznom stigmatom. Porodica ju je odvela u bolnicu u Ciudad del

Madre u vetrovitom južnom delu Ljana Estakada, ali marijaistički lekari nisu mogli da učine ništa osim da se mole. U Ciudad del Madre postojala je nova Paksova misija preporođenih hrišćana i domaće stanovništvo je nju diskriminiralo, ali i tolerisalo; jedan tamošnji sveštenik - ljubazni čovek po imenu Otac Maher - molio je Federikovog oca da dopusti da njegovo dete na samrti primi kruciformu. Federiko je bio previše mlad da bi upamtio pojedinosti bolne roditeljske rasprave, ali sećao se da je čitava porodica - njegov otac i majka, njegove druge dve sestre i mlađi brat - bila na kolenima u tamošnjoj marijaističkoj crkvi i da je molila Svetu Majku da ih uputi šta da rade i da interveniše.

Ostali rančeri marijaističke Kooperative Ljana Estakada prikupili su novac da bi čitavu porodicu poslali sa svog sveta u jedan od najčuvenijih medicinskih centara na Renesansi Vektor. Dok su njegov brat i druge sestre ostali sa porodicom sa susednog ranča, iz nekog razloga šestogodišnji Federiko odabran je da pođe sa roditeljima i sestrom na samrti na dugo putovanje. To je svakome bilo prvo iskustvo sa pravim hladnim snom - opasnijim, ali jevtinijim od kriogenske fuge - i De Soja je kasnije pamtio jezu u kostima koja kao da je potrajala tokom svih nedelja koje su proveli na Renesansi Vektor.

Isprva, lekari Paksa u Da Vinčiju kao da su zaustavili širenje Crvene smrti kroz Marijin sistem, čak su potisnuli i deo stigmatе koja je krvarila, ali posle tri lokalne nedelje, retrovirus je ponovo uzeo maha. I opet su sveštenici Paksa - u ovom slučaju, nekoliko njih, koji su bili deo osoblja bolnice - zatražili od De Sojinih roditelja da prekrše svoja marijaistička načela i da dozvole da dete na samrti primi kruciformu pre nego što bude prekasno. Kasnije, kada je ušao u zrelost, De Soja je bio u stanju da bolje zamisli agoniju odlučivanja roditelja - smrt njihovih najdubljih uverenja ili smrt njihovog deteta.

U snu, u kome mu je Anea kćerka i gde oni hodaju kanalskim ulicama blizu medicinskog centra, on joj opisuje kako mu je Marija poklonila ono najvrednije što je imala - majušnu porcelansku skulpturu jednoroga - samo nekoliko sati pre nego što je pala u komu. U snu, on hoda sa malom rukom dvanaestogodišnje devojčice sa Hiperiona u svojoj i priča joj kako se njegov otac - čovek snažan

kako u telu, tako i u veri - konačno predao i zatražio od sveštenika Paksa da daju njegovoj kćeri sakrament krsta. Sveštenici i bolnica složili su se, ali insistirali su da se De Sojini roditelji i Federiko formalno preobrate u univerzalno katoličanstvo pre nego što Marija primi kruciformu.

De Soja objašnjava svojoj kćerki, Anei, kako se seća kratke ceremonije ponovnog krštenja u lokalnoj katedrali - Sveti Jovan Božanski - gde su se on i njegovi roditelji odrekli vrhovništva Svete Majke i prihvatili isključivu vladavinu Isusa Hrista, kao i vlast Vatikana nad njihovim religioznim životom. Seća se da je iste večeri primio i Prvu pričest i kruciformu.

Marijin Sakrament Krsta bio je predviđen za deset sati uveče. Umrula je iznenada, u 8:45 uveče. Po pravilima Crkve i zakonima Paksa, neko ko je pretrpeo smrt mozga pre nego što je primio krst nije se smeo veštački oživeti da bi ga primio.

Umesto da bude besan i da se oseća izdan od svoje nove Crkve, Federikov otac primio je tu tragediju kao znak da je Bog - ne onaj Bog kome se molio dok je odrastao, blagi Sin ispunjen univerzalnim ženskim načelima Svete Majke, već suroviji Bog Vaseljenske Crkve, onaj iz Novog i Starog Zaveta - kaznio njega, njegovu porodicu i čitav marijaistički svet Ljana Estakada. Po povratku na svoj rodni svet, sa detetom odevenim u pogrebnu belu odeću, stariji De Soja postao je neumoljivi apostol Paksove verzije katoličanstva. Do toga je došlo u plodno vreme, pošto su rančerske zajednice bile desetkovane Crvenom smrću. Federika su u sedmoj godini poslali u školu Paksa u Ciudad del Madre, a njegove sestre otišle su u manastir na severu Ljana. Još za života njegovog oca - štaviše, čak i pre nego što su Federika poslali na Novi Madrid sa Ocem Maherom da tamo pristupi Semeništu Svetog Tome - preživeli marijaisti MadredeDiosa svi do jednog preobratili su se u katoličanstvo Paksa. Marijina strašna smrt dovela je do preporoda jednog sveta.

U snovima, Otac Kapetan de Soja objašnjava vrlo malo toga detetu koje sa njim šeta utvarno poznatim ulicama Da Vinčija na Renesansi Vektor. Devojčica, Anea, kao da sve to zna.

U snovima, koji se ponavljaju skoro svake od sto četrdeset dve noći pre prispeća broda sa devojčicom, De Soja detetu objašnjava

kako je otkrio tajnu neophodnu za izlečenje Crvene smrti i kako je spasao sestru. Prvog jutra, posle buđenja, De Sojino srce mahnito lupa, čaršavi su mu natopljeni znojem i on pretpostavlja da je tajna Marijinog izbavljenja u kruciformi, ali san mu već sledeće noći pokazuje koliko greši.

Tajna je, čini se, u tome da treba da vrati Marijinu figuricu jednoroga. Sve što mora da uradi, objašnjava on svojoj kćerki, Anei, jeste da pronade bolnicu u ovom lavirintu ulica, i on zna da će vraćanje jednoroga spasti njegovu sestru. Ali ne može da pronade bolnicu. Lavirint ga pobeđuje.

Skoro pet meseci kasnije, u samo večer prispjeća broda iz sistema Parvati, u varijaciji istog sna, De Soja pronalazi Medicinski centar 'Sveta Džud', gde njegova sestra leži usnula, ali sa sve većim užasom shvata da je sada izgubio figuricu.

U tom snu, Anea prvi put progovara. Izvadivši malu porcelansku figuru iz džepa bluze, dete kaže: "Vidiš, bila je sve vreme kod nas."

Stvarnost De Sojinih meseci provedenih u sistemu Renesanse bukvalno je i figurativno svetlosnim godinama daleko od iskustva kod Parvatija.

Iako to De Soja, Gregorijus, Ki i Retig - svi listom izmrcvareni leševi u Rafaelovim kabinama za vaskrsavanje - ne znaju, brod presreću posle jednog sata od translacije unutar sistema. Dva isturena izviđača Paksa i jedan bakljobrod poravnavaju se sa njima posle razmene transponderskih kodova i podataka sa Rafaelovim kompjuterom. Donose odluku da prenesu četiri leša u Paksov centar za vaskrsavanje na Renesansi V.

Za razliku od njihovog samotnog buđenja u sistemu Parvati, De Soja i njegovi vojnici Švajcarske Garde dolaze svesti uz propisnu ceremoniju i pažnju. Štaviše, vaskrsenje je teško za sveštenika-kapetana i kaplara Kija i njih dvojicu vraćaju u kabine na još tri dana. Kasnije, De Soja može samo da nagađa da li bi se brodski uređaji za automatsko vaskrsavanje pokazali na visini tog zadatka ili ne.

Kako god bilo, njih četvorica se ponovo sastaju posle jedne nedelje provedene unutar sistema, i svakog čoveka prati njegov lični kapelan/savetnik. Narednik Gregorijus to smatra nepotrebim; jedva

čeka i nestrpljiv je da se vrati na dužnost, ali De Soja i preostaloj dvojici prijaju dodatni dani odmora i oporavka posle smrti.

Sveti Anton se prebacuje samo nekoliko sati posle Rafaela i De Soja se konačno ponovo sastaje sa kapetanom bakljebroda Satijem i kapetanom Lemprijerom sa broda za prevoz trupa Sveti Tomas Akira, koji se vratio u bazu Paksa u sistemu Renesanse sa više od hiljadu i osam stotina mrtvih u hladnjači i dve hiljade trista ranjenih muškaraca i žena posle klanice u Hiperionovom sistemu. Bolnice i katedrale na Renesansi V. i u orbitalnim bazama Paksa počinju smesta sa hirurrijom i vaskrsavanjem.

De Soja je prisutan kraj postelje zapovednice Barns-Avni prilikom njenog povratka životu i svesti. Sitna, riđokosa žena izgleda kao potpuno druga osoba, toliko smanjena da De Soju srce boli od sažaljenja, obrijane glave, kože crvene i glatke od ponovnog rođenja, odevena samo u bolničku haljinu. Ali njena agresivnost i držanje nisu umanjeni. Gotovo smesta, ona pita: "Šta se, kog đavola, dogodilo?"

De Soja joj priča o Šrajkovom pokolju. Obaveštava je o onome što se dogodilo u sedam meseci koje je proveo u poteri za devojčicom, odnosno četiri meseca koje je Barns-Avni provela u hladnjači i prevozu sa Hiperiona.

"Baš ste usrali motku, zar ne?" kaže zapovednica.

De Soja se osmehuje. Do sada, zapovednica kopnenih snaga jedina je bila iskrena prema njemu. Isuviše dobro je svestan toga da se, metaforično, olakšao na poslovičnu motku: dva puta je bio zadužen za veliku operaciju Paksa sa jednim jedinim ciljem - da uhvati dete - i dva puta je doživeo bedni neuspeh. De Soja očekuje, u najmanju ruku, da ga razreše dužnosti; ili, još verovatnije, da iziđe pred vojni sud. Zbog toga, po dolasku kurirskog arhandela u sistem dva meseca pre prispeća devojčice, De Soja naređuje kuririma da se smesta vrate na Pacem, izveste o njegovom neuspehu i vrate se sa uputstvima od Komande Paksa. U međuvremenu, veli Otac Kapetan de Soja u zaključku svoje poruke po kuririma, on će nastaviti sa detaljnim pripremama za hvatanje devojčice u sistemu Renesanse sve dok ne bude razrešen.

Ovaj put ima na raspolaganju upečatljive resurse. Pored više od

dve stotine hiljada kopnenih trupa, uključujući i nekoliko hiljada elitnih marinaca Paksa i preživele brigade Švajcarske Garde sa Hiperiona, De Soja zatiče i velike pomorske i svemirske snage. U sistemu Renesanse prisutno je i podleže zapovedništvu njegovog papskog diskluča 27 bakljobrodova - od njih je 8 klase omega - kao i 108 isturenih izviđača koji sondiraju prostor ispred bakljobrodova, 6 C3 komandnih i kontrolnih brodova flote sa pratećim oblakom od 36 jurišnih ALR-ova, jurišnim nosačem Sveti Malo sa više od 200 lovaca 'Škorpion' za svemir i vazduh kao i nekoliko hiljada članova posade; tu je i zastarela krstarica Ponos Bresije, sada preimenovana u Jakov, 2 dodatna transportera za trupe pored Svetog Tomasa Akire, isti broj razarača benediktinske klase, 58 odbrambenih čuvara perimetra - bilo koja 3 od njih bila bi u stanju da zaštite čitav svet (ili pokretnu udarnu jedinicu) od napada - i više od sto manjih brodova, uključujući i fregate za letove unutar sistema i smrtonosne udare u bliskoj borbi, čistače mina, systemske kurire, tegljače i Rafaela.

Tri dana posle slanja drugog kurira klase arhandeo na Pacem i sedam nedelja pre Aneinog prispeća, stiže udarna jedinica MAGI - Melkior, Gaspar i stari brod Oca Kapetana de Soje, Baltazar. Isprva, De Soja je uzbuđen što se sastao sa svojim starim drugovima, ali onda shvata da će oni prisustvovati njegovom poniženju. Bez obzira na to, on odlazi Rafaelom da ih dočeka dok se još nalaze na šest AJ od Renesanse V., i prvo što Majka Kapetan Stoun radi po njegovom prispeću na Baltazar jeste da mu uruči torbu sa ličnim stvarima koju je morao da ostavi za sobom. Na vrhu njegove uredno presavijene odeće, pažljivo spakovan u stiropor, nalazi se porcelanski jednorog koji mu je poklonila sestra Marija.

De Soja je iskren prema Kapetanu Hernu, Majci Kapetanu Bulez i Majci Zapovednici Stoun - on im opisuje pripreme koje je obavio, ali im saopštava da će novi zapovednik gotovo sigurno stići pre dolaska broda sa devojčicom. Dva dana kasnije, ispostavlja se da je slagao. Kurirski arhandeo prebacuje se u sistem sa dvoje ljudi: to su Kapetan Marget Vu, ađutant admirala flote Marusina, i jezuit Otac Braun, specijalni savetnik Monsinjora Lukasa Odija, podsekretara Vatikanske Države i poverenika državnog sekretara Simona Avgustina kardinala Lurdusamija.

Na zapečaćenim naređenjima koja kapetan Vu donosi za De Soju nalaze se uputstva da se otvore pre njenog vaskrsavanja. On ih otvara istog trena. Uputstva su jednostavna - treba da nastavi svoju misiju i da zarobi dete, nikada neće biti razrešen te dužnosti, a kapetan Vu, Otac Braun i svi ostali zvaničnici koji stignu u sistem tu su samo da posmatraju i naglase - ako je ikakvo naglašavanje te vrste uopšte potrebno - potpuni autoritet Oca Kapetana de Soje nad svim zvaničnicima Paksa u svrhu postizanja njegovog cilja.

Taj autoritet nevoljno je prihvaćen u proteklim nedeljama i mesecima - u sistemu Renesanse nalaze se tri admirala flote Paksa i jedanaest zapovednika kopnenih snaga Paksa, a niko od njih nije navikao da prima naređenja od jednog običnog sveštenika-kapetana. Ali svi su čuli papski diskluč i povinovali mu se. Sada, u poslednjim nedeljama, De Soja razmatra svoje planove i sastaje se sa zapovednicima i civilnim vođama svih nivoa, sve do gradonačelnika Da Vinčija i Benedeta, Toskanelija i Fjoravantea, Botičelija i Masakija.

U poslednjim nedeljama, kada su svi planovi već sačinjeni i snage raspoređene, Otac Kapetan de Soja uspeva da zaista pronađe vremena za lična razmišljanja i aktivnosti. Sada sam, daleko od kontrolisanog haosa sastanaka štaba i taktičkih simulacija - daleko čak i od Gregorijusa, Kija i Retiga, koji su prihvatili dužnost njegovih ličnih telohranitelja - De Soja šeta ulicama Da Vinčija, odlazi u posetu Medicinskom centru 'Sveta Džud' i seća se svoje sestre Marije. Nekako, otkriva, noćni snovi upečatljiviji su od posete stvarnim mestima.

De Soja je ustanovio da je njegov stari učitelj, Otac Maher, služio mnogo godina kao rektor u benediktinskom manastiru Asension u gradu-području Firenci, na suprotnoj strani Renesanse V. u odnosu na Da Vinči, i on leti tamo kako bi proveo jedno dugo popodne u razgovoru sa starcem. Otac Maher, sada u svojim poznim osamdesetim, 'jedva čeka na novi život u Hristu' i podjednako je optimističan, strpljiv i ljubazan kao što ga se De Soja seća posle skoro tri decenije. Maher se, izgleda, vratio na MadredeDios skorije nego De Soja. "Ljano Estakado je napušten", kaže stari sveštenik.

"Rančevi su sada prazni. Ciudad del Madre ima nekoliko desetina stanovnika, ali to su samo istraživači Paksa - u pokušaju da ustanove da li zaista vredi teraformirati taj svet."

"Da", kaže De Soja, "moja porodica emigrirala je natrag na Nuevo Madrid pre više od dvadeset standardnih godina. Moje sestre služe Crkvi - Loreta je kaluđerica na Nikadviše, Melinda je sveštenica na Nuevo Madridu."

"A tvoj brat Esteban?" pita Otac Maher sa toplim osmehom.

De Soja uzima vazduh. "Lane su ga ubili Proterani u svemirskom boju", kaže. "Brod mu je pretvoren u paru. Nije pronađeno nijedno telo."

Otac Maher trepće kao da ga je neko ošamario. "Nisam čuo."

"Ne", kaže De Soja, "niste ni mogli. To je bilo daleko - iza stare Zabačenosti. Čak ni moja porodica još nije zvanično dobila obaveštenje. Ja to znam samo zato što me je dužnost odvela u blizinu tog mesta, pa sam sreo kapetana koji se vraćao i koji me je o tome izvestio."

Otac Maher vrti ćelavom glavom prošaranom staračkim pegama. "Esteban je pronašao jedino vaskrsenje koje je Naš Gospod obećao", kaže on tiho, sa suzama u očima. "Večno vaskrsenje u Našem Spasiocu Isusu Hristu."

"Da", kaže De Soja. Trenutak kasnije, dodaje: "Da li još pijete skoč, Oče Maher?"

Starčeve vodnjikave oči dižu se da bi susrele pogled sagovornika. "Da, ali samo iz medicinskih razloga, Oče Kapetane de Soja."

De Sojine tamne obrve malo se dižu. "Ja se još oporavljam od svog poslednjeg vaskrsenja, Oče Maher."

Stariji sveštenik ozbiljno klima glavom. "A ja se pripremam za svoje prvo, Oče Kapetane de Soja. Pronaći ću tu prašnjavu bocu."

Sledeće nedelje, De Soja drži misu u katedrali Svetog Jovana Božanskog, gde je tako davno primio krst. Prisutno je više od osam stotina vernika, uključujući Oca Mahera i Oca Brauna, pametnog i pronicljivog ađutanta Monsinjora Odija. Narednik Gregorijus, kaplar Ki i strelac Retig takođe su prisutni i primaju pričest iz De Sojine ruke.

Te noći, De Soja ponovo sanja Aneu. "Otkud to da si ti moja

kćerka?" pita je te noći. "Ja sam uvek poštovao svoj zavet na celibat."

Dete se osmehuje i uzima ga za ruku.

Stotinu sati pre translacije broda sa devojčicom, De Soja naređuje floti da se razvije. Tačka translacije nalazi se opasno blizu gravitacionog bunara Renesanse Vektor i mnogi stručnjaci brinu se da će se stari brod raspasti, ili pod obrtnom silom gravitacije zbog tako nesmotrenog bliskog izlaska iz C-plus, ili zbog strahovitog usporavanja neophodnog ukoliko se brod bude spuštao na planetu. Njihova zabrinutost mahom se ne ispoljava, kao i osujećenje zbog toga što su zadržani u sistemu Renesanse: mnoge jedinice flote imale su zadatke duž granice ili duboko u svemiru Proteranih. Ovo traćenje vremena dovodi većinu oficira do ruba strpljenja.

Uglavnom zbog te nevidljive struje napetosti, Otac Kapetan de Soja saziva sastanak svih oficira prve linije deset sati pre translacije. Takve konferencije obično se vrše preko veza uskog snopa, ali De Soja je naterao muškarce i žene da se fizički prebace do nosača Sveti Malo. Glavna sala za konferencije tog ogromnog broda dovoljno je prostrana da se u njoj smesti mnoštvo prisutnih oficira.

De Soja počinje izlaganjem scenarija koje su uvežbavali sada već nedeljama ili mesecima. Ako dete ponovo zapreti samouništenjem, tri bakljobroda - De Sojina stara udarna jedinica MAGI - brzo će se približiti, obaviti brod poljima klase deset, obeznaniti sve prisutne na brodu i držati brod u zastoju sve dok Jakov ne preuzme njegovo tegljenje svojim masivnim generatorima polja.

Ako brod pokuša da napusti sistem isto onako kako je umakao iz Parvatijevog, istureni izvidnici i jurišni lovci ometaće ga dok bakljobrodovi budu manevrisali tako da ga onesposobe.

De Soja zastaje u izlaganju. "Pitanja?" Među poznatim licima koja vidi u redovima sedišta nalaze se kapetani Lemprijer, Sati, Vu i Hern, Otac Braun, Majka Kapetan Bulez, Majka Zapovednica Stoun i Zapovednica Barns-Avni. Narednik Gregorijus, Ki i Retig stoje u paradnom stavu na mestu voljno u zadnjem delu sale za konferencije i njihovo prisustvo u ovom odabranom društvu posledica je samo njihovog statusa ličnih telohranitelja.

Kapetan Marget Vu kaže: "A ako brod bude pokušao da se spusti na Renesansu Vektor, Renesansu Minor ili na jedan od meseca?"

De Soja odstupa sa niskog podijuma. "Kao što smo raspravljali na našem prošlom sastanku, ako brod pokuša da se spusti, donećemo odluku u zavisnosti od situacije."

"Na osnovu kojih činilaca, Oče Kapetane?" pita admiral flote Sera sa C3 broda Sveti Tomas Akira.

De Soja okleva samo jedan sekund. "Na osnovu nekoliko činilaca, admirale. Kuda je brod krenuo... da li bi bilo bezbednije - za devojčicu - da joj se dozvoli da se spusti ili da se pokuša usputno onesposobljavanje broda... da li postoje ikakvi izgledi da brod umakne."

"Postoje li takvi izgledi?" pita Zapovednica Barns-Avni. Ta žena je ponovo zdrava i impresivna u svojoj svemirski crnoj uniformi.

"Neću reći da nikakvi izgledi ne postoje", kaže Otac Kapetan de Soja. "Ne posle Hiperiona. Ali svaku priliku svešćemo na minimum."

"Ako se pojavi to stvorenje, Šrajk..." započinje kapetan Lemprijer.

"Uvežbali smo i takav scenario", kaže De Soja, "i ne vidim nikakav razlog da zbog toga menjamo plan. Ovaj put ćemo se mnogo više osloniti na kompjuterizovanu kontrolu vatre. Na Hiperionu, stvorenje je ostajalo na jednom mestu kraće od dve sekunde. To je bilo prebrzo za ljudske reakcije i zbunjivalo je programiranje u automatizovanim sistemima za kontrolu vatre. Reprogramirali smo te sisteme - uključujući i sisteme za kontrolu vatre u pojedinačnim odelima vojnika."

"Dakle, marinci će se ukrcati na brod?" pita kapetan isturenog izvidnika iz poslednjeg reda.

"Samo ako sve ostalo propadne", kaže De Soja. "Ili pošto devojčica i njeni eventualni saputnici budu zatvoreni u polje zastoja i obeznanjeni."

"A protiv stvorenja će se koristiti štapovi smrti?" pita kapetan razarača.

"Da", kaže De Soja, "sve dok njihova upotreba ne ugrozi dete. Ima li još pitanja?"

U prostoriji vlada tišina.

"Otac Maher iz manastira Asension završiće blagosiljanjem", kaže Otac Kapetan de Soja. "Neka vas sve Bog blagoslovi."

27.

Nisam siguran šta nas je to nateralo da se svi popnemo u Konzulovu spavaću sobu na vrhu broda kako bismo posmatrali translaciju u normalni svemir. Njegov veliki krevet - onaj u kome sam spavao proteklih nekoliko nedelja - nalazio se u središtu prostorije, ali on se sklapao u neku vrstu kauča, i ja to sada učinih. Iza kreveta bile su dve neprozirne kocke - kabina za garderobu i kocka sa tušem i toaletom - ali kada smo dozvolili da oplata postane providna, te kocke bile su samo tamni blokovi naspram zvezdanog polja svuda oko i iznad nas. Dok je brod usporavao iz Hokingovih brzina, zatražili smo da oplata postane providna.

Prvo što smo ugledali, pre nego što je brod započeo rotaciju da bi se postavio u položaj za usporavanje, bio je svet Renesanse Vektor, dovoljno blizu da bude plavobeli disk umesto zvezdane mrlje, sa vidljiva dva od tri svoja meseca. Sunce Renesanse bilo je blistavo, levo od obasjane planete i njenih satelita. Moglo se videti mnoštvo zvezda, što je bilo neobično, pošto je sjaj sunca obično zamračivao nebo, tako da se moglo razaznati samo nekoliko najsjajnijih zvezda. Anea je to primetila.

"To nisu zvezde", reče brod dok je dovršavao sporu rotaciju. Fuzioni pogon oživeo je i grmnuo kada smo počeli da usporavamo prema planeti. U normalnim prilikama, nikada ne bismo izišli iz C-plus tako blizu planete i njenih satelita - zbog njihovih gravitacionih bunara brzine usporavanja bile su veoma opasne - ali brod nas je uverio da njegova pojačana polja mogu da se ponesu sa svakim problemom. Ali ne i sa ovim.

"To nisu zvezde", ponovi brod. "Više od pedeset brodova u pogonu je unutar prečnika od stotinu hiljada kilometara oko nas. Ima ih još na desetine na orbitalnim defanzivnim položajima. Tri broda od njih - po fuzionom potpisu to su bakljobrodovi - nalaze se na dvesta kilometara od nas i približavaju se."

Niko od nas ne reče ništa. Brod nije morao da nam da ovu poslednju informaciju - tri pruge fuzionog pogona kao da su nam se nalazile pravo iznad glava i gorele su ka našem usporavajućem

brodu kao plamenovi let-svetiljki koje su nam uperene u lica.

"Obraćaju nam se", reče brod.

"Vizuelno?" reče Anea.

"Samo audio." Glas broda zvučao je jezgrovitije i poslovnije nego obično. Da li je jedna AI mogla da oseti napetost?

"Da čujemo", reče devojčica.

"...brodu koji je upravo ušao u sistem Renesanse", govorio je glas. Bio je to poznat glas. Čuli smo ga u sistemu Parvati. Otac Kapetan de Soja. "Pažnja, brodu koji je upravo ušao u sistem Renesanse", reče on ponovo.

"Sa kog broda dolazi poziv?" upita A. Betik dok je posmatrao tri bakljobroda koji su nam se približavali. Njegovo plavo lice bilo je okupano plavim svetlom plazma pogona iznad nas.

"Nepoznato", reče brod. "To je transmisija preko uskog snopa i nisam odredio izvor. Može da potiče sa bilo kog od sedamdeset devet brodova koje trenutno pratim."

Smatrao sam da treba da dam nekakav komentar, da kažem nešto inteligentno. "Ups", rekoh. Anea me okrznu pogledom, pa ponovo osmotri pogone bakljobrodova koji su nam se približavali.

"Vreme do Renesanse V.?" upita ona tiho.

"Četrnaest minuta pod stalnim delta-v", reče brod. "Ali ovaj nivo usporavanja biće nelegalan unutar četiri planetne daljine."

"Nastavi na ovom nivou."

"Pažnja, brodu koji je upravo ušao u sistem Renesanse", govorio je De Sojin glas. "Pripremite se za ukrcavanje. Svaki otpor imaće za posledicu vaše onesveščivanje. Ponavljam... pažnja, brodu koji je upravo ušao..."

Anea diže pogled ka meni i isceri se. "Izgleda da ne mogu da upotrebim foru sa depresurizacijom, a, Role?"

Nisam mogao da smislim ništa pametnije od svog "Ups!" komentara, pa samo digoh ruke, dlanovima okrenutim naviše.

"Pažnja, brodu koji je upravo ušao u sistem. Poravnavamo se sa vama. Ne opirite se dok mešamo spoljnja zaštitna polja."

Iz nekog razloga, u tom trenutku, kada su Anea i A. Betik podigli lica da posmatraju kako se tri fuziona pogona izdvajaju dok bakljobrodovi postaju zaista vidljivi na manje od jednog kilometra

udaljenosti, po jedan na svakoj tački ravnoustranog trougla oko nas, ja sam posmatrao lice devojčice. Bilo je napeto, možda - blaga tenzija u uglovima njenih ustiju - ali sve u svemu, delovala je savršeno pribrano i krajnje zainteresovano. Njene tamne oči bile su krupne i sjajne.

"Pažnja, brodu", reče ponovo glas kapetana Paksa. "Spojićemo polja za trideset sekundi."

Anea ode do ruba prostorije i pruži ruku da dodirne nevidljivu oplatu. Sa mesta odakle sam posmatrao, to je izgledalo kao da ona stoji na kružnom vrhu veoma visoke planine, okružena zvezdama i plavim repovima kometa sa svih strana, a Anea je stala na samu ivicu strmeni.

"Brode, daj mi, molim te, audio širokog spektra tako da svi brodovi Paksa mogu da me čuju."

Otac Kapetan de Soja posmatra razvoj događaja kako u taktičkoj realnosti, tako i u stvarnom svemiru. U taktičkoj, on stoji iznad ravni ekliptike i vidi brodove postrojene oko usporavajućeg broda-mete kao tačke svetlosti duž paoka i ruba točka. Kraj središta točka, tako blizu broda devojčice da se gotovo mogu razaznati, nalaze se Melkior, Gaspar i Baltazar. Dalje iza, ali u usporavanju savršeno sinhronizovanom sa četiri broda u središtu, nalazi se više od deset drugih bakljobrodova pod direktnom komandom kapetana Satija sa Svetog Antona. Deset hiljada klika iza njih, postavljeni oko lagano rotirajućeg perimetra, takođe u usporavanju ka cislunarnom svemiru Renesanse V., nalaze se razarači benediktinske klase, tri od šest C3 brodova i jurišni nosač Sveti Malo na kome De Soja posmatra događaje iz brodskog bojnog kontrolnog centra. On je, naravno, želeo da bude sa udarnom jedinicom MAGI i da se približava brodu devojčice, ali shvatio je da bi bilo neprikladno da tako direktno komanduje. Naročito bi teško palo Majci Kapetanu Stoun - koju je koliko prošle nedelje unapredio admiral Sera - da joj u prvom zadatki komanda bude na takav način osujećena.

I tako De Soja posmatra sa Svetog Maloa, dok je njegov arhandeo Rafael parkiran na orbiti oko Renesanse V. sa odbrambenim brodovima i zaštitnim ALR-ima. Prebacivši se brzo iz

pretrpane, crveno osvetljene stvarnosti BKC-a Svetog Maloa u taktički svemir, sa pogledom na fuzione plamenove, on vidi iskre iznad ovog rotirajućeg točka brodova, desetine brodova postavljene u džinovsku sferu kako bi sprečili bekstvo broda devojčice u bilo kome pravcu. Prebacivši se natrag u pretrpani BKC, on primećuje krvavocrvena lica posmatrača Vuove i Brauna, kao i zapovednice Barns-Avni, koja je u vezi preko uskog snopa sa pedeset marinaca na MAGI brodovima. U uglovima pretrpanog bojnog kontrolnog centra, De Soja vidi Gregorijusa i njegova dva vojnika. Sva trojica su bila gorko razočarana što se ne nalaze u jedinicama za ukrcavanje, ali De Soja ih je zadržao kao lične telohranitelje za povratak sa detetom na Pacem.

On ponovo uključuje kanal uskog snopa ka brodu devojčice. "Pažnja, brodu", kaže, dok oseća tutnjavu srca gotovo kao zvučnu podlogu, "spojićemo polja za trideset sekundi." Shvata da je prestravljen zbog bezbednosti devojčice. Ako nešto krene kako ne treba, biće to u sledećih nekoliko minuta. Simulacije su istančale postupak, tako da postoji samo šest odsto projektovanih izgleda da devojčici nešto naudi... ali šest odsto je za De Soju previše. On je nju sanjao svake od 142 uzastopne noći.

Najednom, opšta frekvencija krči i glas devojčice dopire kroz zvučnike bojnog kontrolnog centra. "Oče Kapetane de Soja", kaže ona. Nema vizuelnog kontakta. "Molim vas da ne pokušavate da spajate polja niti da se ukrcate na ovaj brod. Svaki pokušaj da to učinite biće katastrofalan."

De Soja baca pogled na očitavanja. Petnaest sekundi do spajanja polja. Prošli su kroz ovo... nikakva pretnja samoubistvom neće ovaj put sprečiti njihovo ukrcavanje. Manje od stotog dela sekunde posle spajanja polja sva tri MAGI bakljobroda zasuće brod-metu zracima za omamljivanje.

"Razmislite, Oče Kapetane", čuje se tihi glas devojčice. "Naš brod kontroliše AI iz doba Hegemonije. Ako nas obeznanite..."

"Prekinite spajanje polja!" kaže odsečno De Soja manje od dve sekunde pre nego što bi se to dogodilo automatski. Signali o potvrdi komade blešte sa Melkiora, Gaspara i Baltazara.

"Vi ste mislili na silikon", nastavlja devojčica, "ali AI srž našeg

broda potpuno je organska - stari DNK tip procesorskih banaka - ako nas obeznanite, obeznanićete i nju."

"Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo", čuje De Soja. Isprva misli da to on sam šapuće, ali onda se okreće i vidi kako kapetan Vu tiho psuje.

"Usporavamo pri... osamdeset sedam gravitacija", nastavlja Anea. "Ako obeznanite našu AI... pa, ona kontroliše sva unutrašnja polja, pogone..."

De Soja se prebacuje na inženjerske frekvencije na Svetom Malou i MAGI brodovima. "Je li to tačno? Da li bi ovo obeznanilo njihovu AI?"

Nastaje nepodnošljiva pauza od najmanje deset sekundi. Konačno, kapetan Hern, koji je na Akademiji diplomirao na inženjeringu, javlja se preko uskog snopa. "Ne znamo, Federiko. Najveći broj pojedinosti o biotehnologiji pravih AI izgubljen je ili ga je Crkva zabranila. Smrtni je greh da se..."

"Da, da", odgovara De Soja nestrpljivo, "ali priča li ona istinu? Neko ovde to mora da zna. Da li će AI zasnovan na DNK biti u opasnosti ako zaspemo brod omamljivačima?"

Bramli, glavni inženjer na Svetom Malou, uključuje se u vezu. "Ser, ja mislim da bi dizajneri zaštitili mozak od takve mogućnosti..."

"Da li to znate?" pita De Soja.

"Ne, ser", kaže Bramli trenutak kasnije.

"Ali da je AI potpuno organska?" uporan je De Soja.

"Da", čuje se glas kapetana Herna na uskom snopu. "Izuzev elektronskih i mehur-memorijskih interfejsa, brodska AI iz tog doba bila bi DNK ukrštene zavojne strukture održavana u suspenziji pomoću..."

"U redu", kaže De Soja preko mnogostrukog uskog snopa svim brodovima. "Ostanite na svojim položajima. Nemojte... ponavljam... nemojte dozvoliti da brod devojčice promeni kurs niti da pokuša sa ubrzavanjem prema C-plus. Ako to pokuša, spajajte se i omamljujte."

Signali o potvrdi komande trepere sa MAGI i spoljnih brodova.

"...zato, molim vas, nemojte izazvati tu katastrofu", dopire kraj Aneinog emitovanja. "Mi samo pokušavamo da se spustimo na Renesansu Vektor."

Otac Kapetan de Soja otvara svoj uski snop ka njenom brodu. "Anea", kaže on, blagim glasom, "dozvoli da se ukrcao, pa ćemo te mi odvesti na planetu."

"Mislim da bih radije da se spustim sama tamo", kaže devojčica. De Soji se čini da čuje prizvuk zabavljanja u njenom glasu.

"Renesansa Vektor je veliki svet", kaže De Soja dok posmatra taktička očitavanja. Preostalo je deset minuta do ulaska u atmosferu. "Gde želiš da se spustiš?"

Tišina čitav minut. Onda Anein glas: "Mislim da će poslužiti svemirska luka Leonardo u Da Vinčiju."

"Ta svemirska luka zatvorena je već više od dve stotine godina", kaže De Soja. "Zar banke podataka tvog broda nisu ažurirane od tada?"

Samo tišina na komunikacionim kanalima.

"U zapadnom kvadrantu Da Vinčija postoji svemirska luka za Paks Merkantilus", kaže on. "Da li bi ti to poslužilo?"

"Da", kaže Anea.

"Moraćeš da promeniš pravac, uđeš na orbitu i spustiš se pod kontrolom svemirskog saobraćaja", javlja joj De Soja preko uskog snopa. "Sada ću ti učitati izmene delta-v."

"Ne!" kaže devojčica. "Moj brod će obaviti spuštanje."

De Soja uzdiše i gleda kapetana Vu i Oca Brauna. Zapovednica Barns-Avni kaže: "Moji marinci mogu da se ukrcaju u roku od dva minuta."

"Njen brod će ući u atmosferu za... sedam minuta", kaže De Soja. "Pri njenoj brzini, čak i najmanja greška u proračunu bila bi kobna." On uključuje uski snop. "Anea, iznad Da Vinčija ima isuviše svemirskog i vazdušnog saobraćaja da bi pokušala sa takvim spuštanjem. Molim te da daš uputstvo svom brodu da poštuje parametre za ulazak na orbitu koje sam upravo odaslao i..."

"Žao mi je, Oče Kapetane", kaže devojčica, "ali sada ćemo se spustiti. Ako želite da nam kontrola saobraćaja iz svemirske luke pošalje podatke za prilaz, to bi nam pomoglo. Ako ponovo budem razgovarala sa vama, biće to kada se nađem na tlu. Ovim... se... isključujem."

"Prokletstvo!" kaže De Soja. Uključuje vezu sa kontrolom

saobraćaja Paks Merkantilusa. "Kontrolori... da li ste ovo pratili?"

"Šaljemo podatke za prilaz... sada", čuje se kontrolorov glas.

"Hern, Stoun, Bulez", kaže De Soja odsečno. "Pratite?"

"Potvrđujem", kaže Majka Kapetan Stoun. "Moraćemo da se odvojimo za... tri minuta i deset sekundi."

De Soja se prebacuje u taktičku stvarnost dovoljno dugo da vidi kako se središte i točak lome dok bakljobrodovi iniciraju svoje delta-v kako bi postigli orbite za kočenje. Brodovi uopšte nisu bili predviđeni za atmosferu. Sveti Malo je bio na orbiti oko planete i sada leži gotovo na putu brodu devojčice dok koči mahnito pre ulaska u atmosferu. "Pripremite moj padobrod", zapoveda De Soja.

"BVP?" kaže on preko planetnog komunikacionog kanala.

"Ovde, ser", dopire potvrda zapovednice leta Klaus. Ona i četrdeset šest drugih 'Škorpiona' čekaju u borbenoj vazdušnoj patroli visoko iznad Da Vinčija.

"Pratite li?"

"Dobro pokrivamo, ser", kaže Klausova.

"Podsećam vas da niko neće pucati osim po mom izričitom naređenju, zapovednice leta."

"Da, ser."

"Sveti Malo će lansirati... ovaj... sedamnaest lovaca, koji će pratiti brod-metu do sletanja", kaže De Soja. "Moj padobrod će biti osamnaesti. Naši transponderi biće podešeni na nula-pet-devet."

"Razumem", kaže Klausova. "Snopovi na nula-pet-devet. Brod-meta i osamnaest prijateljskih."

"De Soja se isključuje", kaže on i izvlači pupčane vrpce koje ga spajaju sa panelima bojnog kontrolnog centra. Taktički svemir nestaje. Kapetan Vu, Otac Braun, zapovednica Barns-Avni, narednik Gregorijus, Ki i Retig prate ga do padobroda. Pilot padobroda, poručnik po imenu Kartin Noris Kuk, čeka sa spremnim svim sistemima. Treba im manje od jednog minuta da se vežu i lansiraju kroz letačku cev Svetog Maloa. Uvežbavali su to mnogo puta.

De Soja prima taktičke podatke preko mreže padobroda dok ulaze u atmosferu.

"Brod devojčice ima krila", kaže pilot, upotrebivši drevnu frazu. Milenijumima, 'suvi tabani' značili su da vazдушna letelica preleće

preko kopna, 'mokri tabani' označavaju prelet preko vode, a 'ima krila' znači prebacivanje iz svemirskog u atmosfersko putovanje.

Vizuelni kontakt sa brodom pokazuje da to nije i bukvalno istina. Iako podaci o starom brodu nagoveštavaju izvesnu njegovu sposobnost morfovanja, njemu u ovom slučaju nisu nikla krila. Kamere odbrambenih brodova jasno pokazuju da brod devojčice ulazi u atmosferu krmom i da balansira na repu fuzionog plamena.

Kapetan Vu se naginje bliže De Soji. "Kardinal Lurdusami je rekao da je ovo dete pretnja za Paks", šapuće tako da ostali ne mogu da čuju.

Otac Kapetan de Soja kratko klima glavom.

"Šta ako je mislio da ona može da bude pretnja milionima ljudi na Renesansi V.?" šapuće Vuova. "Samo taj fuzioni pogon strašno je oružje. Termonuklearna eksplozija iznad grada..."

De Soja oseća grčenje u utrobi zbog tih jezivih reči, ali razmišljao je već i o tome. "Ne", odgovara joj šapatom. "Ako bude okrenula fuzioni rep prema bilo čemu, omamićemo brod, isključiti motore i pustiti ga da padne."

"Devojčica..." započinje kapetan Vu.

"Možemo samo da se nadamo da će preživeti pad", kaže De Soja. "Nećemo dozvoliti da hiljade... ili milioni... građana Paksa izginu." Zavaljuje se natrag u ležaj za ubrazavanje i uključuje svemirsku luku, znajući da uski snop mora da se probije kroz sloj jonizacije oko vrištećeg padobroda. Bacivši pogled na spoljni video, primećuje da prelaze preko terminadora: u svemirskoj luci biće mrak.

"Kontrola svemirske luke", potvrđuje prijem direktor vazdušne kontrole Paksa. "Brod-meta usporava na našem direktnom kursu. Delta-v je visoko... nelegalno... ali prihvatljivo. Sav vazdušni saobraćaj raščišćen u prečniku od hiljadu kilometara. Vreme spuštanja... za četiri minuta i trideset pet sekundi."

"Svemirska luka obezbeđena", ubacuje se u istu mrežu zvonki glas zapovednice Barns-Avni.

De Soja zna da se u svemirskoj luci i oko nje nalazi nekoliko hiljada vojnika Paksa. Kada se brod devojčice jednom spusti, nikada mu više neće biti dopušteno da uzleti. On gleda video snimak uživo: svetla Da Vinčija blistaju od horizonta do horizonta. Brod devojčice

ima upaljena navigaciona svetla, crveni i zeleni signali blešte. Moćna svetla za sletanje uključuju se i probijaju oblake.

"Na kursu", čuje se smireni glas kontrolora leta. "Usporavanje nominalno."

"Imamo vizuelni kontakt!" uzvikuje zapovednica BVP Kalus preko mreže.

"Zadržite sadašnju udaljenost", javlja De Soja uskim snopom. 'Škorpioni' mogu da ispale svoje žaoke sa udaljenosti od nekoliko stotina klika. Ne želi da se nagomilaju oko broda koji se spušta.

"Razumem."

"Na kursu, ILS izveštava o nominalnom spuštanju, tri minuta do sletanja", kontrolor javlja brodu devojčice. "Neidentifikovanom brodu: možete sleteti."

Anea ćuti.

De Soja uključuje taktički. Brod devojčice sada je crveni žar, gotovo da lebdi deset hiljada metara iznad svemirske luke Paksa. De Sojin padobrod i lovci nalaze se jedan klik iznad i kruže kao ljutiti insekti. Ili lešinari, misli sveštenik-kapetan. Ljano Estakado je imao lešinare, mada niko nije znao zbog čega su ih kolonisti sa semebroda doneli. Obeležene ravnice - obeleživači su bili generatori atmosfere postavljeni u obliku rešetke na svakih trideset klika - bile su dovoljno suve i vetovite da svaki leš svedu na mumiju posle samo nekoliko sati.

De Soja odmahuje glavom kako bi je razbistrio.

"Jedan minut do sletanja", izveštava kontrolor. "Neidentifikovanom brodu: približavate se nultoj stopi spuštanja. Molim modifikujte delta-v kako biste nastavili sa spuštanjem po određenom kursu leta. Neidentifikovanom brodu: molim potvrdite..."

"Prokletstvo", šapuće kapetan Vu.

"Ser", kaže pilot Karin Kuk, "brod je prestao sa spuštanjem. Lebdi tamo, negde dve hiljade metara iznad svemirske luke."

"Vidimo ga, poručniče", kaže De Soja. Crvena i zelena svetla broda blešte. Svetla za sletanje na zadnjim perajama dovoljno su jarka da obasjaju asfalt svemirske luke više od milje i po ispod njih. Druge letelice u svemirskoj luci tamne su; većina ih je odvučena u hangare ili na sekundarne piste. Vazdušne letelice koje kruže,

uključujući i njegov padobrod, nemaju nikakva svetla. Preko mnogostrukog uskog snopa, on kaže: "Svi brodovi, sve vazdušne letelice, držite se na odstojanju i ne otvarajte vatru."

"Neidentifikovanom brodu", kaže kontrolor Paksa, "skrećete sa kursa. Molim nastavite smesta sa nominalnom stopom spuštanja. Neidentifikovanom brodu: napuštate kontrolisani vazdušni prostor. Molim da smesta nastavite sa kontrolisanim spuštanjem..."

"Sranje", šapuće Barns-Avni. Njeni vojnici čekaju u koncentričnim krugovima oko svemirske luke, ali brod sa devojčicom više se ne nalazi iznad svemirske luke - on lebdi dalje, iznad centra Da Vinčija. Gase se brodska svetla za sletanje.

"Fuzioni pogon broda ne pokazuje znake uključivanja", kaže De Soja kapetanu Vu. "Vidite da lebdi samo na odbojnicima."

Vuova klima glavom, ali očigledno nije zadovoljna. Brod sa fuzionim pogonom koji lebdi iznad urbanog centra nalik je na sečivo giljotine iznad izloženog vrata.

"BVP", poziva De Soja, "prilazim na pet stotina metara. Molim da se približite sa mnom." Klima glavom pilotu i ona spušta padobrod koji nadleće kao grabljivica. U svojim ležajevima pozadi, Gregorijus i preostala dva vojnika sede kruto u punom borbenom oklopu.

"Do đavola, šta li je sad smislila?" šapuće zapovednica Barns-Avni. Na svojoj taktičkoj frekvenciji De Soja vidi da je zapovednica odobrila da se stotinak vojnika digne pomoću reakcionih kompleta kako bi pratilo lebdeći brod. Za spoljne kamere, vojnici su nevidljivi.

De Soja se priseća male letelice ili letećeg kompleta koji je pokupio devojčicu iz Doline Vremenskih Grobnica. On poziva kontrolu na tlu i orbitalne odbrambene brodove. "Senzori? Pazite li na male objekte koji bi mogli da napuste brod-metu?"

Stiže potvrda glavnog odbrambenog broda. "Da, ser... ne brinite, ser, ništa veće od mikroba ne može da napusti taj brod a da mi to ne primetimo, ser."

"Vrlo dobro", kaže De Soja. Šta sam to zaboravio? Anein brod nastavlja da polako lebdi iznad Da Vinčija, pravcem sever-severozapad brzinom od oko dvadeset pet klika na sat - spori, okomiti dirizabl koji nosi vetar. Iznad broda komešaju se lovci koji su ušli u atmosferu sa De Sojinim padobrodom. Oko broda, poput

rotirajućih zidova oko oka uragana, nalaze se 'Škorpioni' BVP-a. Ispod, uzmuvani neposredno iznad gradskih zgrada i mostova, prateći događaje sopstvenim infracrvenim senzorima ugrađenim u vizire odela i tragačkim hvatačima signala, lete marinci i vojnici iz svemirske luke.

Brod sa devojčicom lebdi na nemim EM odbojnicima iznad nebodera i industrijskih četvrti Da Vinčija na Renesansi Vektor. Grad blista svetlima autoputa, svetlima građevina, zelenim nizovima igrališta i jarko osvetljenim pravougaonicima parkirališta. Desetine hiljada kopnenih vozila mili po trakama izdignutih autoputeva i njihovi farovi obogaćuju gradsku svetlosnu predstavu.

"Rotira, ser", izveštava pilot. "I dalje na odbojnicima."

Na videu, kao i u taktičkom, De Soja vidi kako se Anein brod sporo okreće iz okomitog položaja u vodoravan. Ne pojavljuju se krila. Ovaj položaj neobičan je za putnike, ali tu nema neke praktične razlike - unutrašnja polja sigurno još kontrolišu šta je 'gore' a šta 'dole.' Brod, više nego ikada nalik na srebrni dirizabl koji lebdi na lahoru, prolazi iznad reke i železničkih depoa severozapadnog Da Vinčija. Kontrola saobraćaja zahteva odgovor, ali komunikacioni kanali ostaju nemi.

Šta sam to zaboravio? - pita se Otac Kapetan de Soja.

Kada je Anea zatražila od broda da zarotira u horizontalu, priznajem da sam za trenutak izgubio prisebnost.

Osećaj gubitka ravnoteže bio je gotovo nesavladiv. Nas troje smo stajali blizu ruba okrugle sobe i gledali dole kroz providnu oplatu kao da virimo preko ruba litice. Sada smo se nagnuli prema tim svetlima hiljadu metara ispod nas. A. Betik i ja načinismo nekoliko nevoljnih koraka unazad, prema središtu sobe - ja sam čak i zamlatarao rukama kako bih zadržao ravnotežu - ali Anea je ostala na rubu sobe, da gleda kako se tle nagine i postaje zid gradskih zgrada i svetiljki.

Umalo nisam seo na kauč, ali uspeo sam da ostanem uspravan i da kontrolišem vrtoglavicu tako što sam tle posmatrao kao džinovski zid pokraj koga letimo. Ulice i pravougaona shema gradskih blokova pomerali su se dok smo lebdeli napred. Okrenuo sam se sasvim

ukrug i video kako nekoliko najblistavijih zvezda kroz sjaj grada iza sebe. Oblaci su odražavali narandžasta svetla grada.

"Šta sada tražimo?" upitah. Povremeno, brod je izveštavao o prisustvu vazdušnih letelica koje kruže i o broju senzora koji nas sondiraju. Naredili smo brodu da isključi istrajne zahteve kontrole saobraćaja iz svemirske luke.

Anea je želela da vidi reku. Sada smo se nalazili iznad nje - iznad tamne, vijugave trake koja se probijala između gradskih svetiljki. Lebdeli smo iznad nje, prema severozapadu. Povremeno bi ispod nas promakla koja barža ili jahta - iako se iz ove perspektive činilo da svetla mile naviše ili naniže po 'zidu' grada kraj koga smo lebdeli.

Umesto da mi odgovori direktno, Anea reče: "Brode, siguran si da je ovo bio deo Tetisa?"

"Prema mojim kartama", reče brod. "Naravno, moja memorija nije..."

"Eno!" uzviknu A. Betik i pokaza pravo ispred nas, duž tamne reke.

Nisam mogao ništa da vidim, ali Anea očigledno jeste. "Spusti nas niže", naredi ona brodu. "Brzo."

"Već smo narušili bezbednosne margine", reče brod. "Ako se spustimo ispod ove visine, možemo..."

"Uradi to!" dreknu devojčica. "Prioritet. Šifra 'Prelid u C-duru.' Uradi to!"

Brod se trže napred i naniže.

"Kreni ka onom luku", reče Anea, pokazavši pravo iznad glave, duž zida grada i tamne reke.

"Luku?" rekoh ja. Tada ga ugledah - crnu žilu, luk tame naspram gradskih svetiljki.

A. Betik pogleda devojčicu. "Napola sam očekivao da ga više nema... da su ga srušili."

Anea pokaza zube. "Ne mogu ga srušiti. Za to bi bili potrebni atomski eksplozivi... a možda čak ni oni ne bi delovali. TehnoSrž je rukovodila izgradnjom tih stvari... sagrađene su tako da traju."

Brod je sada hitao napred na odbojnicima. Jasno sam mogao da vidim luk portala dalekobacača kao džinovski koš iznad reke. Oko drevnog artefakta nikla je industrijska zona, a železnički depoi i

skladišta bili su prazni ako se izuzme napukli beton, korov, zarđala žica i ljuštore odbačenih mašina. Portal je još bio jedan kilometar od nas. Mogao sam kroz njega da vidim svetla grada... ne, sada mi se učinilo da su malo zatreperela, kao da se zavesa vode spušta sa metalnog luka.

"Uspećemo!" rekoh ja. I samo što sam dovršio reč, silovita eksplozija zatrese brod i mi se obrušismo ka reci.

"Stari portal dalekobacača!" uzvikuje De Soja. Ugledao je luk minut pre toga, ali mislio je da je to samo još jedan most. Sada shvata. "Krenuli su prema portalu dalekobacača. Ovo je nekada bio deo reke Tetis!" Uključuje taktički. Sasvim sigurno - brod sa devojčicom ubrzava prema luku.

"Opustite se", kaže zapovednica Barns-Avni. "Portali su mrtvi. Nisu radili još od Pada. Oni ne mogu..."

"Dajte nas bliže!" viče De Soja na pilota. Padobrod ubrzava i sve ih baca duboko u jastuke ležajeva. U padobrodu ne postoji unutrašnje zaštitno polje. "Pridite! Smanjite rastojanje!" viče De Soja na poručnika. Na kanalima opštih frekvencija kaže: "Sve vazdušne letelice, na metu."

"Stići će pre nas", kaže pilot Kuk kroz silu od tri-g koja je potiskuje u naslon upravljačkog sedišta.

"Vođi BVP-a!" poziva De Soja, a glas mu je napet od visokog g-opterećenja. "Gađajte metu. Tako da onesposobite motore i odbojnice. Smesta!"

Zrak energije preseca noć. Brod sa devojčicom kao da se sapliće u vazduhu, nalik na zver pogođenu iz puške, a onda pada u reku nekoliko stotina metara ispred portala dalekobacača. Eksplozija pare diže se u pečurki u noć.

Padobrod obleće oko stuba pare na visini od hiljadu metara. Vazduh je ispunjen letelicama koje kruže i letećim vojnicima. Komunikacioni kanali najednom su oživeli uzbuđenim brbljanjem.

"Umuknite!" naređuje De Soja preko opšte frekvencije. "Vođi PVB-a: možete li da vidite brod?"

"Negativno" čuje se Klausov glas. "Previše pare i otpadaka posle eksplozije..."

"Zar je bilo eksplozije?" pita De Soja. A onda, preko uskog snopa obraća se odbrambenim brodovima hiljadu klika iznad: "Radar? Senzori?"

"Brod-meta je oboren", stiže odgovor.

"Znam to, idiote", kaže De Soja. "Možete li da skenirate ispod površine reke?"

"Negativno", odgovara odbrambeni brod. "Previše smetnji u vazduhu i na tlu. Duboki radar ne može da razlikuje..."

"Prokletstvo", kaže De Soja. "Majko Kapetane Stoun?"

"Da", čuje se glas njegovog nekadašnjeg izvršnog oficira sa bakljobroda, sa orbite.

"Istopite ga", naređuje De Soja. "Portal. Reku ispod njega. Topite ga puni minut. Topite ga dok ne iscuri. Čekajte... počnite za trideset sekundi."

On uključuje vazdušne taktičke frekvencije. "Svakoj letelici i vojniku u neposrednoj blizini... imate trideset sekundi pre nego što CPB zaspe čitavu ovu oblast. Čistac!"

Pilot Kuk prihvata taj savet i oštro skreće, ubrzavajući padobrodom natrag prema svemirskoj luci brzinom od 1,5 Maha. "Hej, polako!" viče De Soja kroz g-opterećenje. "Samo jedan klik daljine. Moram da posmatram."

I vizuelni i taktički kontakti prenose vizuelnu demonstraciju teorije haosa dok stotine letelica i vojnika u vazduhu odleću dalje od portala kao da ih nosi udarni talas eksplozije. Oblast jedva što se ispraznila na radaru pre nego što se ljubičasti zrak pojavljuje iz svemira. Deset metara širok i suviše sjajan da bi se u njega gledalo, CPB savršeno precizno pogađa drevni portal dalekobacača. Beton, čelik i feroplastika tope se u jezera i reke lave sa obe strane stvarne reke. Sama reka pretvara se u paru istog trenutka i odašilje udarni talas i oblak pare koji se nadima iznad grada kilometrima u svim pravcima. Ovaj put, pečurka poseže ka stratosferi.

Kapetan Vu, Otac Braun i svi ostali zure u Oca Kapetana de Soju. Gotovo može da čuje njihove misli: Devoјčicu je trebalo uhvatiti živu.

On prenebregava njihove poglede i kaže pilotu: "Nije mi poznat ovaj model padobroda. Može li da lebdi?"

"Nekoliko minuta", odgovara pilot. Lice joj je ispod šlema vlažno

od znoja.

"Spustite nas tamo i lebdite iznad luka portala", zapoveda De Soja. "Visina od pedeset metara biće sasvim dovoljna."

"Ser", kaže pilot, "toplotni i udarni talasi od eksplozije pare..."

"Uradite to, poručniče." Glas sveštenika-kapetana ravan je, ali sa njime oko toga neće biti rasprave.

Lebde. Para i ljubičasta kišica ispunjavaju vazduh, ali snopovi njihovih reflektora i radari visokog profila zabadaju naniže. Luk dalekobacača blista od belog usijanja, ali i dalje stoji.

"Zapanjujuće", šapuće zapovednica Barns-Avni.

Majka Kapetan Stoun javlja se preko taktičkog. "Oče Kapetane, meta je pogođena, ali i dalje je tu. Da li želite da je ponovo gađam?"

"Ne", kaže De Soja. Ispod luka, reka je spržena, a voda teče natrag u superzagrejani ožiljak. Nova para diže se dok rečne obale istopljenog čelika i betona teku u vodu. Šištanje se čuje preko spoljnih pikapova. Reka divlja brzacima i virovima. Puna je uskovitlanih otpadaka.

De Soja diže pogled sa taktičkog i sa svojih monitora, da bi zatekao ostale kako ponovo gledaju u njega. Naređenja su bila da se dete uhvati živo i vrati na Pacem.

"Zapovednice Barns-Avni", kaže on formalno. "Da li biste, molim vas, naredili svojim vojnicima da se spuste i da smesta započnu pretragu reke i okolne oblasti?"

"Naravno", kaže Barns-Avni, uključuje svoju komandnu mrežu i daje naređenja. Pogled ne skida sa lica Oca Kapetana de Soje.

28.

U danima posle pročešljanja reke i odsustva otkrića bilo kakvog svemirskog broda, bilo kakvih tela i prisustva samo nagoveštaja otpadaka koji su mogli da potiču od broda devojčice, Otac Kapetan de Soja spremno očekuje da iziđe pred vojni sud i da ga možda ekskomuniciraju. Kurir arhandeo otišao je na Pacem sa vestima i u roku od dvadeset sati isti brod, sa drugim ljudskim kuririma, vraća se sa presudom: održaće se saslušanje pred komisijom. De Soja klima glavom pošto je saslušao tu vest, verujući da je to prethodnica njegovog povratka na Pacem zbog vojnog suda i još gorih stvari.

Začudo, komisijom za saslušanje predsedava prijatni Otac Braun, kao lični predstavnik državnog sekretara Simona Avgustina kardinala Lurdusamija, uz kapetana Vu, koja zastupa admirala Marusina iz flote Paksa. Ostali članovi komisije sastoje se od admirala koji su bili prisutni za vreme debakla i od zapovednice Barns-Avni. De Soji nude zastupnika, ali on to odbija.

Sveštenik-kapetan nije uhapšen tokom pet dana koliko saslušanje traje - nije čak ni u kućnom pritvoru - ali podrazumeva se da će ostati u vojnoj bazi Paksa izvan Da Vinčija sve do završetka istrage. Tokom tih pet dana, Otac Kapetan de Soja šeta rečnom stazom unutar baze, gleda vesti na lokalnoj televiziji i kanalima za direktan pristup, a povremeno diže pogled ka nebu, zamišljajući da može da pogodi gde se Rafael još kreće, parkiran na orbiti, bez posade i nem, izuzev auomatizovanih sistema. De Soja se nada da će se sledeći kapetan tog broda ponašati časnije od njega.

Mnogi prijatelji dolaze da ga posete: Gregorijus, Ki i Retig nominalno su mu još telohranitelji, iako više ne nose oružje i - poput De Soje - ostaju u bazi Paksa praktično u pritvoru. Majka Kapetan Bulez, Kapetan Hern i Majka Kapetan Stoun svi svraćaju kod njega posle svog svedočenja i pre odlaska na granicu. Te večeri, De Soja posmatra kako se plavi repovi njihovih padobrodova dižu ka noćnom nebu i zavidi im. Kapetan Sati sa Svetog Antona i De Soja piju po čašu vina pre Satijevog povratka svom bakljobrodu i dužnosti u drugom sistemu. Čak i Kapetan Lemprijer navraća posle svedočenja

i upravo je uzdržano saosećanje tog ćelavog muškarca ono što će De Soju konačno razljutiti.

Petog dana, De Soja izlazi pred komisiju. Situacija je neobična - De Soja i dalje ima papski disključ, pa tako tehnički ne podleže nikakvom ukoru niti presudi - ali podrazumeva se da je papa Julije, preko kardinala Lurdusamija, tražio saslušanje pred ovom komisijom, a De Soja, obučavan da sluša kako u vojsci, tako i među jezuitima, pristaje na tu poniznost. Ne očekuje oslobađanje. U tradiciji brodskih kapetana još od srednjeg veka na Staroj Zemlji, De Soja dobro zna da medalja kapetanskih prerogativa ima dve strane - gotovo božansku moć nad svim i svakim na brodu, čemu odgovara zahtev da on prihvati potpunu odgovornost za svako oštećenje broda ili neuspešno izvršenu misiju.

De Soja nije oštetiio svoj brod - ni svoju nekadašnju udarnu jedinicu, niti svoj novi brod, Rafael - ali akutno je svestan toga da je doživeo potpuni neuspeh. Sa ogromnim resursima Paksa raspoloživim kako na Hiperionu, tako i u svemiru Renesanse, nije uspeo da zarobi dvanaestogodišnje dete. Za to ne može da vidi nikakvo opravdanje i on tako i svedoči dok ga saslušavaju.

"I zašto ste naredili da se portal dalekobacača na Renesansi Vektor gađa sa orbite?" pita Otac Admiral Kumbs posle De Sojine izjave.

De Soja diže ruku, pa je zatim spušta. "U tom trenutku sam shvatio da je razlog za putovanje devojčice na ovaj svet bio upravo da stigne do portala", kaže. "Naša jedina nada da je zadržimo ležala je u tome da uništimo luk portala."

"Ali on nije uništen?" pita Otac Braun.

"Ne", kaže De Soja.

"Po vašem iskustvu, Oče Kapetane de Soja", kaže kapetan Vu, "da li je ikada postojala neka meta koja posle punog minuta CPB vatre ne bi bila uništena?"

De Soja razmišlja jedan trenutak. "Postoje mete poput orbitalnih šuma ili asteroida Rojeva Proteranih koje ne bi bile u potpunosti uništene ni posle punog minuta energetske vatre", kaže on. "Ali bile bi veoma oštećene."

"A portal dalekobacača nije bio oštećen?" uporan je Otac Braun.

"Koliko ja znam, nije", kaže De Soja.

Kapetan Vu se okreće ostalim članovima komisije. "Imamo pismeni iskaz šefa planetnih inženjera Rekstona Hamna da legura portala dalekobacača - iako je zračila toplotom duže od četrdeset osam sati - nije bila oštećena napadom."

Članovi komisije razgovaraju međusobno nekoliko minuta.

"Oče Kapetane de Soja", započinje admiral Sera nastavak saslušanja, "da li ste bili svesni toga da je vaš pokušaj da uništite portal mogao da uništi i brod sa devojčicom?"

"Da, admirale."

"I da pri tom", nastavlja Sera, "ubije dete?"

"Da, admirale."

"A vaša naređenja bila su - izričito - da dete dovedete na Pacem... nepovređeno. Jesam li u pravu?"

"Da, admirale. Upravo mi je tako bilo naređeno."

"Ali bili ste spremni da prkosite tim naređenjima?"

De Soja udiše duboko. "U ovom slučaju, admirale, smatrao sam to proračunatim rizikom. Moja uputstva bila su da je od vrhunskog značaja da se dete dovede na Pacem u najkraćem mogućem roku. U tih nekoliko sekundi, kada sam shvatio da bi ona mogla da otputuje kroz portal dalekobacača i izbegne zarobljavanje, mislio sam da naša jedina nada leži u uništenju portala - ne i broda devojčice. Da budem iskren, smatrao sam da je brod ili već prošao kroz portal, ili da još nije stigao do njega. Sve je ukazivalo na to da je brod pogođen i da se srušio u reku. Nisam znao da li je brod bio kadar za podvodno kretanje kroz portal - niti, kad sam već kod toga, da li portal može da izvrši prenos objekta koji se nalazi pod vodom."

Kapetan Vu prekršta ruke. "A koliko je vama poznato, Oče Kapetane, da li je portal dalekobacača pokazivao znake ikakve aktivnosti posle te noći?"

"Koliko mi je poznato, nije, kapetane."

"Koliko vam je poznato, Oče Kapetane", nastavlja ona, "da li je bilo koji portal dalekobacača - na bilo kome svetu nekadašnje Mreže ili bilo koji svemirski portal, kad je već to u pitanju - da li je ijedan dalekobacač pokazivao ikakve znake obnovljene aktivnosti posle Pada dalekobacača pre više od dvesta sedamdeset standardnih

godina?"

"Koliko mi je poznato", kaže De Soja, "nije nijedan."

Otac Braun se naginje napred. "Onda, Oče Kapetane, možda možete da kažete ovoj komisiji zašto ste smatrali da devojčica može da otvori jedan od tih portala i da pokušava da umakne kroz ovaj o kome razgovaramo."

De Soja ovaj put širi ruke. "Oče, ja... ne znam. Pretpostavljam da sam jasno osećao da ona ne želi da bude zarobljena i da je njen let duž reke... ne znam, Oče. Upotreba portala bila je jedina stvar koja je te noći imala ikakvog smisla."

Kapetan Vu gleda svoje kolege iz komisije. "Ima li još pitanja?" Posle tišine, kapetan kaže: "To bi bilo sve, Oče Kapetane de Soja. Ova komisija će vas izvestiti o svom nalazu do sutra ujutro."

De Soja klima glavom i izlazi.

Te noći, dok hoda stazom duž reke unutar baze, De Soja pokušava da zamisli šta će raditi posle presude vojnog suda, kada ga liše svešteničkog zvanja, ali ga ne bace u zatvor. Pomisao na slobodu posle takvog neuspeha bolnija je od pomisli na zatvor. Komisija nije pominjala ekskomunikaciju - kao ni bilo koju drugu kaznu - ali De Soja jasno vidi svoju presudu, povratak na Pacem zbog postupka pred višim sudom i njegovo krajnje proterivanje iz Crkve. Samo su strašan neuspeh i jeres mogli da dovedu do takve kazne, ali De Soja uviđa - a da ne trepne - koliko su svi njegovi naponi bili bedni i neuspešni.

Ujutro, zovu ga u nisku zgradu gde je komisija čitave noći zasedala. Stoji u stavu mirno ispred dvanaest muškaraca i žena za dugačkim stolom.

"Oče Kapetane de Soja", započinje kapetan Vu, u ime ostalih, "ova komisija je sazvana da bi odgovorila na pitanja Komande Paksa i Vatikana u vezi sa odvijanjem i ishodom nedavnih događaja - posebno, što se tiče ove komande i neuspeha ovog komandanta da uhvati dete poznato kao Anea. Posle pet dana istrage i posle mnogo stotina sati svedočenja i davanja iskaza, nalaz ove komisije glasi da su uloženi svi mogući naponi i da su izvršene sve moguće pripreme da se ova misija izvrši. Činjenicu da je dete poznato kao Anea - ili

neko ili nešto što putuje sa njom - u stanju da umakne putem dalekobacača koji nije radio gotovo tri standardna veka niste mogli da predvidite ni vi, niti bilo koji drugi oficir koji je radio sa vama, ili pod vašom komandom. Činjenica da bi dalekobacači uopšte mogli ponovo da prorade, naravno, veoma je ozbiljna i zabrinjavajuća za komandu Paksa i za Crkvu. Implikacije ovoga istražiće najviši ešloni komande Paksa i vaticanske hijerarhije.

Što se tiče vaše uloge u ovome, Oče Kapetane de Soja, sa izuzetkom moguće zabrinutosti zbog toga što ste rizikovali život deteta koje ste bili zaduženi da uhvatite i dovedete, našli smo da su vaši postupci bili odgovorni, korektni, u skladu sa prioritetima vaše misije i legalni. Ova komisija - iako ima ovlašćenja samo u smislu davanja izveštaja - preporučuje da nastavite sa svojom misijom u brodu klase arhandeo nazvanom Rafael, da nastavite sa upotrebom diskluča sa papskim autoritetom i da rekvirirate materijal i ljudstvo koj smatrate neophodnim za nastavljanje ove misije."

De Soja, i dalje u krutom stavu mirno, brzo trepće nekoliko puta pre nego što izgovori: "Kapetane?"

"Da, Oče Kapetane?" kaže Vu.

"Da li to znači da mogu da zadržim narednika Gregorijusa i njegove vojnike kao svoju ličnu stražu?"

Kapetan Vu - čiji autoritet čudnovato nadmašuje autoritet admirala i planetnih kopnenih zapovednika za stolom - osmehuje se. "Oče Kapetane", kaže ona, "možete da naredite i članovima ove komisije da krenu sa vama kao vaša lična straža ako to želite. Autoritet vašeg papskog diskluča ostaje apsolutan."

De Soja se ne osmehuje. "Hvala, kapetane... gospodo. Narednik Gregorijus i njegova dva čoveka biće dovoljni. Krećem još ovog jutra."

"Kuda to krećete, Federiko?" pita Otac Braun. "Kao što znate, ni iscrpna provera podataka nije nam nagovestila gde bi dalekobacač mogao da pošalje taj brod. Reka Tetis je imala promenljive veze i svi podaci o sledećem svetu u nizu očigledno su za nas izgubljeni."

"Da, Oče", kaže De Soja, "ali postoji samo dvestotinak svetova koji su bili povezani tom rekom sa dalekobacačima. Brod sa devojčicom mora biti na nekom od njih. Moj brod arhandeo može da

stigne do svih njih - ukoliko se uračuna i vreme za vaskrsavanje posle translacije - za manje od dve godine. Počecu odmah."

Na ovo, muškarci i žene za stolom mogu samo da zure. Čovek pred njima suočava se sa nekoliko stotina smrti i teških vaskrsavanja. Koliko je njima poznato, niko još od početka Sakramenta Vaskrsenja nikada se nije podvrgao takvom ciklusu umiranja i ponovnog rađanja.

Otac Braun ustaje i diže ruku u blagoslovu. "In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti," izgovara on. "Idite s Bogom, Oče Kapetane de Soja. Naše molitve poći će s vama."

29.

Kada su nas oborili nekoliko stotina metara ispred portala dalekobacača, bio sam siguran da sam ovaj put mrtav. Unutrašnje zaštitno polje popustilo je istog trena kada su pogođeni generatori, zid planete koji je izgledao gore najednom je i neopozivo postao dole i brod je pao kao lift sa presečenim kablovima.

Teško mi je da opišem senzacije koje su usledile. Sada znam da su se unutrašnja polja prebacila na ono što se zove 'polje pada' - a to nipošto nije pogrešan naziv, budite sigurni - i sledećih nekoliko minuta bilo je to upravo kao da smo se našli u džinovskoj kaci punoj želatina. U neku ruku, tako je i bilo. Polje pada proširilo se u nanosekundi kako bi ispunilo svaki kvadratni milimetar broda, obloživši nas i zadržavši u stanju potpune nepomičnosti dok se svemirska letelica stropoštavala u reku, odskakivala od blata na dnu, ispaljivala mlaz iz fuzionog motora - stvorivši džinovski oblak pare - i orala dalje napred bez obzira na sve, kroz blato, paru, vodu i otpatke implodirajućih rečnih obala sve dok brod nije izvršio poslednju komandu koja mu je bila izrečena - prošao kroz portal dalekobacača. Činjenica da smo to učinili tri metra ispod ključale površine reke nije sprečila dejstvovanje portala. Brod nam je kasnije rekao da se, dok je krma prolazila kroz dalekobacač, voda iznad i iza nje iznenada pretvorila u superzagrejanu paru - kao da nas je neki brod ili vazдушna letelica Paksa gađala zrakom CPB-a. Ironija je bila u tome da je upravo para skretala zrak onih nekoliko milisekundi neophodnih da brod dovrši sa prolaskom.

U međuvremenu, ne znajući ni za jednu od tih pojedinosti, ja sam zurio. Oči su mi bile otvorene - nisam mogao da ih zatvorim zbog prezasićenosti i siline polja pada - i posmatrao sam spoljnje video monitore postavljene u podnožju kreveta, baš kao što sam i gledao kroz vrh oplata koji je još bio providan, kada je portal dalekobacača zatrepereo i oživeo usred pare, a sunčeva svetlost zalila rečnu površinu, sve dok se najednom nismo probili kroz oblak pare i još jednom tresnuli o stenje i rečno dno, a onda se nasukali na obalu ispod plavog neba i sunca.

Onda se monitori pogasiše, a oplata postade neprovidna. Nekoliko minuta bili smo zarobljeni u tom pećinskom crnilu - ja sam lebdeo u vazduhu, ili bih to činio da nije bilo želatinskog polja pada - ruke su mi bile raširene, desna noga bila mi je polusavijena pozadi, kao da trčim, usta su mi bila otvorena u nemom kriku i nisam mogao da trepćem. Isprva je strah od gušenja bio veoma jak - polje pada nalazilo se u mojim otvorenim ustima - ali ubrzo sam shvatio da mi nos i grlo primaju kiseonik. Polje pada, kako se ispostavilo, deluje prilično nalik na skupe osmotske maske koje su se koristile za dubinsko ronjenje u danima Hegemonije: vazduh je curkao kroz masu polja kojim je bio obložen nos i grlo. Nije to bilo prijatno iskustvo - oduvek sam mrzeo pomisao na gušenje - ali moja anksioznost bila je podnošljiva. Više me je uznemiravalo crnilo i klaustrofobični osećaj zarobljenosti u džinovskoj, lepljivoj mreži. U tim dugim minutima tame, mislio sam da je brod zauvek zaglavljen tu, onesposobljen, bez mogućnosti da popusti polja pada, i da ćemo nas troje umreti od gladi u svojim nedostojanstvenim položajima, sve dok jednog dana, kada energetske banke broda budu iscrpene, polja pada ne nestanu, a naši izbeljeni kosturi ne popadaju i zakloparaju po unutrašnjosti oplata broda kao kosti koje je bacio neki nevidljivi gatar.

Međutim, polje se lagano razložilo za manje od pet minuta. Svetla su se uključila, zatreperela, a onda ih je zamenilo crveno osvetljenje za slučaj opasnosti, dok smo se mi blago spuštali na ono što je donedavno bilo zid. Spolja oplata ponovo postade providna, ali vrlo malo svetla probijalo se kroz blato i otpatke.

Dok sam bio zarobljen na jednom mestu, nisam mogao da vidim A. Betika i Aneu - oni su mi bili odmah izvan zamrznutog vidokruga - ali sada sam ih ugledao, dok ih je polje spuštalo na oplatu sa mnom. Bio sam zapanjen kada sam čuo krik iz svog grla i shvatio da je to onaj urlik koji se začeo u meni u trenutku pada.

Za trenutak, svi smo samo sedeli na zakrivljenom zidu oplata, trljali i isprobavali sopstvene ruke, noge i glave, kako bismo se uverili da nismo povređeni. Onda Anea progovori u ime svih. "Jebote, koje sranje", reče ona i ustade na zakrivljenom podu oplata. Noge su joj drhtale.

"Brode!" uzviknu android.

"Da, A. Betiče." Glas je bio smiren kao i uvek.

"Jesi li oštećen?"

"Da, A. Betiče", reče brod. "Upravo sam završio punu procenu oštećenja. Namotaji polja, odbojnici i Hoking-translatori pretrpeli su veliku štetu, kao i zadnji delovi oplata i dva od četiri peraja za sletanje."

"Brode", rekoh, uskobeljajući se na noge, zagledajući se kroz providni nos oplata. Kroz zakrivljeni zid iznad nas dopirala je sunčeva svetlost, ali najveći deo spoljne oplata bio je neprovidan zbog blata, peska i drugih otpadaka. Tamna reka dosezala je dve trećine bočne visine i ljeskala se uz nas. Činilo se da smo se nasukali na peskovitu obalu, ali tek pošto smo zaorali mnogo metara rečnog dna. "Brode", pokušah ponovo, "rade li ti senzori?"

"Samo radarski i vizuelni", odgovori on.

"Progoni li nas neko?" rekoh ja. "Da li je neki brod Paksa prošao kroz dalekobacač sa nama?"

"Negativno", reče brod. "U dometu mog radara nema nikakvih neorganskih kopnenih ili vazdušnih meta."

Anea priđe okomitom zidu koji je nekada bio tepihom postavljeni pod. "Nema čak ni vojnika?" upita ona.

"Ne", reče brod.

"Da li dalekobacač još radi?" upita A. Betik.

"Negativno", reče brod. "Portal je prestao da dejstvuje osamnaest nanosekundi pošto smo mi kroz njega prošli."

Malo se opustih i pogledah devojčicu, pokušavajući da se uverim pukim pogledom da nije povređena. Izuzev divlje raščupane kose i uzbuđenja u očima, izgledala je sasvim normalno. Ona mi se isceri. "I kako ćemo sad da iziđemo odavde, Role?"

Digoh pogled i shvatih na šta misli. Centralno stepenište nalazilo se otprilike tri metra iznad naših glava. "Brode?" rekoh ja. "Možeš li ponovo da uključiš unutrašnja polja dovoljno dugo da na pružiš priliku da iziđemo iz broda?"

"Žao mi je", reče brod. "Polja su sada isključena i proći će izvesno vreme dok ne budu popravljena."

"Možeš li da morfuješ otvor u oplati iznad nas?" rekoh ja. Vraćalo

mi se osećanje klaustrofobije.

"Plašim se da ne mogu", reče brod. "U ovom trenutku dejstvujem zahvaljujući rezervnoj energiji, a morfovanje zahteva daleko više energije od one kojom raspolazem. Glavna vazдушna komora radi. Ako možete stići do nje, otvoriću je."

Nas troje se zgledasmo. "Sjajno", rekoh konačno. "Moramo da puzimo natrag trideset metara kroz brod dok je sve okrenuto naglavačke."

Anea je još gledala naviše, u otvor šahta za stepenište. "Ovde je gravitacija drugačija - osećaš?"

Shvatih da osećam to. Sve je bilo nekako lako. Mora da sam to već primetio i pripisao varijaciji unutrašnjeg polja - ali unutrašnjeg polja više nije bilo. Ovo je bio drugi svet, sa drugom gravitacijom! Shvatio sam da zurim u dete.

"Hoćeš da kažeš da možemo da odletimo tamo?" rekoh, pokazavši na krevet koji je visio sa zida iznad nas i na šaht stepeništa kraj njega.

"Ne", reče Anea, "ali gravitacija ovde deluje malo slabije od Hiperionove. Vas dvojica me odbacite gore, a ja ću da vam spustim nešto, pa ćemo otpuzati do vazdušne komore."

I upravo to smo uradili. Napravili smo joj 'lopovske' šakama i digli Aneu do nižeg ruba otvora šahta stepeništa, gde je stala, održavajući ravnotežu, pružila ruke i uzela cebe koje je visilo sa kreveta, vezala ga za balustradu i spustila drugi kraj do nas, a onda smo, pošto smo se A. Betik i ja popeli, svi oprezno hodali po šipki središnjeg stepeništa, viseći i pridržavajući se za kružne stepenice iznad i oko nas, da bismo postupno prošli kroz crvenim svetlom obasjani džumbus broda - kroz biblioteku, gde su knjige i jastuci pali na donju oplatu uprkos elastičnim držačima na policama, kroz deo sa holojamom, gde se 'Stejnvej' još nalazio na svom mestu zahvaljujući mehanizmima koji su mu onemogućavali pomeranje, ali odakle su se naše lične stvari stumbale do dna broda. Tu smo se zaustavili da bih se ja spustio do pretrpanog dna oplata i uzeo ranac i oružje koje sam ostavio na ležaju. Privezavši pištolj za opasač i bacivši naviše uže koje sam odložio u ranac, osećao sam se spremniji za sledeća iskušenja nego trenutak pre toga.

Kada smo došli do hodnika, videli smo da je ono što je oštetilo pogonski deo ispod nas isto tako napravilo kaos u spremištima: delovi hodnika bili su pocrneli i izbočeni, a sadržina spremišta ležala je razbacana duž iskidanih zidova. Unutrašnja vazдушna komora bila je otvorena, ali sada se nalazila nekoliko metara pravo iznad nas. Morao sam da se uzverem slobodnim stilom uz poslednji okomiti deo hodnika i da bacim uže ostalima dok sam čučao u samoj unutrašnjoj vazdušnoj komori. Iskočivši na spoljnu stranu oplata i izvukavši se na jarku sunčevu svetlost, posegnuo sam u crveno osvetljenu vazдушnu komoru, pronašao Anein ručni zglob i izvukao je napolje. Sekund kasnije, to sam ponovio sa A. Betikom. Onda svi stadosmo da bez žurbe razgledamo ono što je bilo oko nas.

Nepoznati novi svet! Nikada neću moći da objasnim zadovoljstvo koje me je proželo u tom trenu - uprkos našem padu, uprkos našoj neprilici, uprkos svemu - gledao sam novi svet! Učinak toga kod mene bio je dublji od svega što sam očekivao od putovanja na druge svetove. Ova planeta veoma je ličila na Hiperion: vazduh se mogao disati, nebo je bilo plavo - iako mnogo svetlije od Hiperionovog lapisa - sa pramenovima oblaka iznad i rekom iza nas - širom od reke na Renesansi Vektor - i džunglom koja se na obe obale protezala, desno koliko god sam mogao da vidim, i natrag, levo, iza obraslog portala dalekobacača. Ispred nas, pramac broda zaista je uzorao rečno dno i nasukao se na peščani sprud, a onda je ponovo počinjala džungla i visila iznad svega kao iskrzana zelena zavesa iznad uske bine.

Ali koliko god ovo zvučalo poznato, sve je bilo čudno: mirisi u vazduhu bili su strani, gravitacija neobična, sunčeva svetlost malčice prejaka, 'drveće' u džungli nije ličilo ni na šta što sam ikada video - pernate zelene gimnosperme, tako bih to tada opisao - a iznad nas, jata krhkih, belih ptica kakve nikad nisam video udaljavala su se od zvuka našeg nespretnog ulaska u ovaj svet.

Krenuli smo po oplati prema obali. Blagi lahor nabirao je Aneinu kosu i nosio mi košulju. Vazduh je mirisao na tanane začine - naznake cimeta i majčine dušice, možda, mada blaže i bogatije od ovih. Pramac broda spolja nije bio providan, iako nisam tada znao da li je brod ponovo učinio svoju kožu neprozirnom ili spolja nikada nije

bila providna. Čak i na boku, trup broda bio bi previše visok i previše strm da se sa njega sklizne da nije uzorao tako duboku brazdu u pesku plaže; ponovo sam se latio užeta kako bih spustio A. Betika na pesak, zatim devojčicu, da bih konačno nabacio ranac na ramena i - sa plazma puškom sklopljenom i vezanom na vrhu - skliznuo i sam, preturivši se pri udarcu o utabano tle.

Moj prvi korak na stranom svetu uopšte i nije bio korak - samo usta puna peska.

Devojčica i android pomogaoše mi da se osovim na noge. Anea je žmirkala naviše, uz trup. "Kako ćemo se vratiti gore?" upita ona.

"Možemo da napravimo merdevine, da dovučemo neko srušeno drvo ili" - tu potapšah ranac - "da upotrebimo hoking-prostirku koju sam poneo."

Obratismo pažnju na obalu i džunglu. Ova prva bila je uska - samo nekoliko metara od pramca do šume, a pesak je blistao crvenom bojom, umesto da ima boju peska pri jarkoj svetlosti sunca - a potonja je bila gusta i mračna. Lahor je tu, na obali, bio svež, ali ispod gusto izraslog drveća mogla se osetiti toplota. Dvadeset metara iznad nas, lišće gimnospermi šuštalalo je i drhtalo poput antena velikih insekata.

"Sačekajte malo ovde", rekoah ja i stupih pod zastor stabala. Nisko rastinje bilo je gusto, uglavnom je to bila paprat koja je rasla uz stabla, a tle se sastojalo od toliko humusa da je pre bilo nalik na sunder nego na zemlju. Džungla je mirisala na vlagu i raspadanje, ali bio je to sasvim drugačiji miris od onoga u ritovima i močvarama Hiperiona. Pomislio sam na drakula-krpelje i borbene štuke iz moje pitome male divljine i pripazio na to gde gazim. Lijane su se u spiralama spuštale sa debala gimnospermi i preplitale kao užad u pomrčini ispred mene. Shvatio sam da je trebalo da svom spisku osnovne opreme dodam i mačetu.

Nisam zašao ni deset metara u šumu, kada je najednom visoki žbun sa teškim crvenim lišćem na metar ispred mog lica eksplodirao u pokret i 'lišće' odlepršalo dalje od mene pod teškim baldahinom džungle, a zvuk kožnatih krila tih bića veoma je podsećao na velike voćne šišmiše koje su naši preci sa Hiperiona doneli svojim semebrodivima.

"Prokletstvo", šapnuo sam i iskobeljao se iz mračnog gustiša uz puno upinjanja i probijanja. Košulja mi je bila iscepana kada sam se isteturao na pesak obale. Anea i A. Betik pogledaše me s iščekivanjem.

"Tamo je džungla", rekoh.

Otišli smo do ruba vode, seli tamo na delimično potopljeni panj i pogledali svoj svemirski brod. Jadna stvar ličila je na velikog nasukanog kita iz nekog starog holoa o životinjskom svetu Stare Zemlje.

"Pitam se hoće li ikada ponovo poleteti", razmišljao sam naglas dok sam lomio tablu čokolade na delove i pružao jedan detetu, a drugi plavokošcu.

"Oh, mislim da hoću", reče glas na mom ručnom zglobu.

Priznajem da sam odlevitirao desetak centimetara. Zaboravio sam na komlog-narukvicu.

"Brode?" rekoh, podigavši ruku i obrativši se pravo narukvici onako kako bih upotrebio prenosivi radio u teritorijalnim snagama.

"Ne morate to da činite", reče glas broda. "Mogu sve da čujem sasvim jasno, hvala. Vaše pitanje bilo je - da li ću ikada ponovo poleteti? Odgovor je - gotovo sigurno. Morao sam da obavim i mnogo složenije popravke po prispeću u grad Endimion, kada sam se vratio na Hiperion."

"Dobro", rekoh ja. "Drago mi je da možeš da se... ovaj... popraviš. Da li će ti biti potrebne sirovine? Delovi za zamenu?"

"Ne, hvala, Č. Endimione", reče brod. "U pitanju je uglavnom relokacija postojećih materijala i redizajniranje određenih oštećenih jedinica. Popravke ne bi trebalo da traju dugo."

"Koliko je dugo to 'nije dugo'?" upita Anea. Dovršila je čokoladu i polizala prste.

"Šest standardnih meseci", reče brod. "Osim ako ne naletim na neke nepredviđene poteškoće."

Nas troje se zgledasmo. Pogledah ponovo prema džungli. Činilo se da je sunce sada niže; njegovi vodoravni zraci obasjavali su krošnje gimnospermi i bacali senke ispod njih u još dublju pomrčinu. "Šest meseci?" rekoh ja.

"Osim ako ne naletim na neke nepredviđene poteškoće", ponovi

brod.

"Šta mislite?" rekoš svojim saputnicima.

Anea je oprala prste u reci, zapljusnula lice vodom i začušljala vlažnu kosu. "Nalazimo se na reci Tetis", reče ona. "Narosto ćemo ići nizvodno sve dok ne pronađemo sledeći portal dalekobacača."

"Možeš da ponoviš taj trik?" rekoš ja.

Ona obrisa vodu sa lica i reče: "Koji trik?"

Odmahnuh rukom s tobožnjim omalovažavanjem. "Oh, ništa... to što si naterala mašinu koja je tri veka bila mrtva da proradi. Taj trik."

Njene tamne oči bile su ozbiljne. "Nisam bila sigurna da mogu to da uradim, Role." Ona pogleda A. Betika, koji nas je ravnodušno posmatrao. "Stvarno."

"Šta bi se desilo da nisi to bila u stanju?" upitah ja tiho.

"Uхватili bi nas", reče Anea. "Mislim da bi vas dvojicu pustili. Mene bi odveli na Pacem. To bi bilo poslednje što biste vi ili bilo ko drugi čuo o meni."

Nešto u ravnom, bezosećajnom načinu na koji je to rekla, natera me da se naježim. "U redu", rekoš, "upalilo je. Ali kako si to uradila?"

Ona načini taj mali pokret rukom na koji sam se sve više navikavao. "Nisam... sigurna", reče ona. "Znala sam iz snova da će me portal verovatno propustiti."

"Da će te propustiti?" rekoš ja.

"Da. Mislila sam da će me... prepoznati... i tako je i bilo."

Spustio sam šake na kolena i ispružio noge, ukopavši potpetice čizama u crveni pesak. "Pričaš o dalekobacaču kao da je to inteligentan, živi organizam", rekoš.

Anea se osvrnu prema luku koji se nalazio pola klika iza nas. "Na neki način, jeste", reče ona. "Teško je to objasniti."

"Ali sigurna si da nas trupe Paksa ne mogu pratiti?"

"Oh, da. Portal se neće aktivirati ni za koga drugog."

Obrve mi se malo izviše. "A kako smo onda A. Betik i ja... i brod... prošli?"

Anea se osmehnu. "Bili ste sa mnom."

Ustadoh. "Dobro, kasnije ćemo to razmrsiti. Najpre, mislim da treba da napravimo plan. Da li ćemo sada u izviđanje, ili ćemo prvo da povadimo stvari iz broda?"

Anea spusti pogled prema tamnoj vodi reke. "A onda se Robinzon Kruso skinuo do gola, otplivao do svog broda i napunio džepove biskvitima, pa doplivao natrag do obale..."

"Šta?" rekoh ja dok sam uzimao ranac; namrštih se na dete.

"Ništa", reče ona dok je ustajala. "Samo jedna prehedžirska knjiga koju mi je čika Martin čitao. Govorio je da su probni čitaoci uvek bili nekompetentni govornari - čak i pre četrnaest vekova."

Pogledao sam androida. "Da li je ti razumeš, A. Betiče?"

On blago trznu tankim usnama u onome što sam polako počeo da prepoznajem kao osmeh. "Moja uloga nije da razumem Č. Aneu, Č. Endimione."

Uzdahnuo sam. "Dobro, da se vratimo na temu... Da li ćemo u izviđanje pre nego što se smrkne, ili ćemo prvo da iskopamo stvari iz broda?"

"Ja sam za to da razgledamo malo", reče Anea. Gledala je u sve tamniju džunglu. "Ali ne kroz ono tamo."

"Aha", složih se s njom i izvukoh hoking-prostirku sa vrha ranca, da bih je razmotao na pesku. "Videćemo da li će ovo raditi na ovom svetu." Zastao sam i pridigao komlog bliže. "Uostalom, koji je ovo svet? Brode?"

Nastade sekund oklevanja, kao da je brod prezauzet razmatranjem sopstvenih problema. "Žao mi je, ne mogu da ga prepoznam zbog stanja u kome se nalaze moje memorijske banke. Moji navigacioni sistemi mogli bi da nam to kažu, naravno, ali za to bi trebalo da se vide zvezde. Mogu da vam kažem da trenutno na ovom delu planete nema nikakvih neprirodnih elektromagnetnih ili mikrotalasnih transmisija. A ne postoje ni relejski sateliti ili drugi veštački objekti gore, na sinhronoj orbiti."

"U redu", rekoh ja, "ali gde smo?" Pogledah devojčicu.

"Otkud znam?" reče Anea.

"Ti si nas ovamo dovela", rekoh ja. Shvatio sam da se ponašam naprasito prema njoj, ali u tim trenucima osećao sam se naprasito.

Anea odmahnu glavom. "Ja sam samo aktivirala dalekobacač, Role. Moj veliki plan bio je da umaknem od Oca Kapetana Kakoobeše i svih tih brodova. To je sve."

"I da pronadeš svog arhitektu", rekoh ja.

"Da", reče Anea.

Obazreh se prema džungli i reci. "Ovo mesto ne obećava mnogo što se tiče pronalazjenja arhitekata. Valjda si u pravu... moraćemo samo da krenemo nizvodno prema sledećem svetu." Pogled mi zastade na luku dalekobacača, obraslom lijanama, kroz koji smo prošli. Sada sam shvatio zbog čega smo se nasukali na obalu: reka je skretala udesno tu, na oko pola kilometra od portala. Brod je prošao kroz portal i na prosto nastavio pravo, kroz plićake, na obalu.

"Čekajte", rekoh ja, "zar ne bismo mogli jednostavno da reprogramiramo portal i da ga upotrebimo da odemo negde drugde? Zašto moramo da pronađemo drugi?"

A. Betik odstupi od broda kako bi mogao bolje da pogleda luk dalekobacača. "Portali reke Tetis nisu dejstvovali poput miliona sličnih dalekobacača", reče on tiho. "A nisu bili ni stvoreni tako da dejstvuju kao portali Velikog Stecišta, ili veliki svemirski portali." On se maši za džep i izvuče neku knjižicu. Videh joj naslov - Putnički vodič za Mrežu Svetova. "Izgleda da je Tetis bio stvoren prvenstveno za tumaranje i zabavu", reče on. "Razdaljina između portala varirala je od nekoliko kilometara do mnogo stotina kilometara..."

"Stotina kilometara!" rekoh ja. Očekivao sam da ćemo pronaći sledeći portal odmah iza sledeće rečne okuke.

"Da", nastavi A. Betik. "Zamisao je, kako je shvatam, bila da se putniku ponudi široki izbor raznolikih svetova, pogleda i iskustava. U tu svrhu, samo su portali nizvodno mogli da se aktiviraju, a programirali su se nasumično... što će reći, delovi reke na različitim svetovima neprestano su se mešali, kao karte u špilju."

Zavrteh glavom. "Spev starog pesnika veli da su reke bile iseckane posle Pada... da su se isušile kao izvori u pustinji."

Anea se oglasi podrugljivim zvukom. "Čika Martin ponekad mnogo kenja, Role. On nikada nije video šta se dogodilo sa Tetisom posle Pada... Bio je na Hiperionu, zar ne? Nikada se nije vratio u Mrežu. Izmišljao je stvari."

Nije smela tako da govori o najvećem književnom delu u poslednjih tri stotine godina - ili o legendarnom starom pesniku koji ga je sastavio - ali tada sam počeo da se smejem i ustanovio da mi je teško da prestanem. Kada sam to ipak uspeo, Anea me je čudno

posmatrala. "Da li ti je dobro, Role?"

"Nego šta", rekoh ja. "Samo sam srećan." Okrenuh se da bih jednim pokretom ruke obuhvatio džunglu, reku, portal dalekobacača - čak i našeg nasukanog kita od broda. "Iz nekog razloga, naprosto sam srećan", rekoh.

Anea klimnu glavom, kao da me savršeno dobro razume.

Androidu rekoh: "Da li u knjizi piše koji je ovo svet? Džungla, plavo nebo... mora da je negde devet zarez pet na Solmevljevoj lestvici. To je sigurno prilično retko. Je li ovaj svet u knjizi?"

A. Betik prelista stranice. "Ne sećam se da je neki svet sa džunglom pomenut u odeljcima koje sam pročitao, Č. Endimione. Kasnije ću to pročitati pažljivije."

"Pa, mislim da treba malo da pogledamo unaokolo", reče Anea, očito nestrpljiva da započne istraživanje.

"Ali trebalo bi najpre da iznesemo neke važne stvari sa broda", rekoh ja. "Napravio sam spisak..."

"To bi moglo da potraje satima", reče Anea. "Sunce bi moglo da zađe pre nego što završimo."

"Ipak", rekoh ja, spreman za raspravu, "treba ovde da se organizujemo..."

"Ako bih smeo da predložim šta da radimo", upade A. Betik blago, "možda biste vi i Č. Anea mogli da... ovaj... odete u izviđanje, dok ja počnem sa iznošenjem neophodnih predmeta koje ste pomenuli. Osim ako ne mislite da je pametnije da noćas spavamo u brodu."

Svi pogledasmo siroti brod. Reka se vrtložila oko njega, a neposredno iznad nivoa vode video sam savijene i pocrnele patrljke nekadašnjih gordih zadnjih peraja. Pomislio sam na spavanje u tom rusvaju, pri crvenom osvetljenju za slučaj opasnosti ili u potpunoj tami središnjih nivoa, pa rekoh: "Pa, tamo bi bilo bezbednije, ali da mi najpre iznesemo stvari koje ćemo morati da ponesemo nizvodno; potom ćemo odlučiti."

Android i ja razgovarali smo o tome nekoliko minuta. Ja sam poneo plazma pušku, kao i 'četrdeset peticu' u futroli na opasaču, ali želeo sam da uzmem i sačmaricu za patrone sa 16 kugli koju sam odložio na stranu, kao i opremu za kampovanje koju sam video u

plakaru EVA spremišta. Nisam bio siguran kako ćemo krenuti nizvodno - hoking-prostirka bi verovatno mogla da ponese nas troje, ali nisam video način da ponese i nas i opremu, pa smo stoga odlučili da raspakujemo tri od četiri letcikla iz udubljenja ispod plakara sa odelima za svemir. Tamo se nalazio i pojas za letenje koji bi mogao dobro da nam posluži, kao i pomoćna oprema za kampovanje poput kocke za zagrevanje, vreća za spavanje, prostirki od pene, lasera u obliku ručne svetiljke za svakoga od nas, i komunikatora sa slušalicama koje sam zapazio. "Oh, i jednu mačetu, ako je budeš video", dodao sam. "U malom EVA spremištu nalazilo se nekoliko kutija noževa i sečiva za raznovrsnu upotrebu. Ne sećam se mačete, ali ako je ima tamo... ponesimo i nju."

A. Betik i ja otišli smo do kraja uske obale, pronašli jedno srušeno drvo kraj ruba reke i odvukli ga - uz moje znojenje i psovke - natrag uz bok broda, kako bi poslužilo kao svojevrzne merdevine kojima bismo mogli da se uspužemo natrag na zaobljeni trup. "Oh, da, pogledaj ima li u tom džumbusu i kakvog užeta", rekoh ja. "I nekakvog splava na naduvavanje."

"Još nešto?" upita A. Betik suvo.

"Ne... pa, možda saunu, ako je pronađeš. I dobro opremljeni šank. A možda i orkestar od dvanaest svirača da nam malo svira dok se budemo raspakivali."

"Uradiću sve što mogu, ser", reče android i počeo da se penje uz drvo-merdevine natrag na vrh broskog trupa.

Osećao sam kriv što sam ostavio A. Betika da obavi sav težak posao, ali valjalo je saznati koliko je daleko sledeći portal dalekobacača, a nisam imao nikakvu nameru da devojčici dozvolim da sama odleti u izviđanje. Ona je sela iza mene kada sam uključio niti šara za aktiviranje i kada se tepih ukrutio i podigao nekoliko centimetara iznad vlažnog peska.

"Žešće", reče ona.

"Šta?"

"To znači 'mnogo dobro'", reče devojčica. "Čika Martin je pričao da je to bio dečji sleng kada je on bio derište na Staroj Zemlji."

Ponovo uzdahnuh i kucnuh po nitima za let. Uzdigosmo se u spirali i ubrzo se našosmo iznad nivoa krošnji. Sunce se sada

nalazilo nesumnjivo niže u smeru za koji sam pretpostavio da je zapad. "Brode?" rekoh komlog-narukvici.

"Da?" Ton broda uvek me je nagonio da pomislim da ga prekidam u nekom važnom zadatku.

"Da li razgovaram sa tobom, ili sa bankom podataka koje si učitao?"

"Sve dok ste u dometu komunikatora, Č. Endimione", odgovori on, "razgovarate sa mnom."

"Koliki je domet komunikatora?" Uzdigli smo se na trideset metara iznad reke. A. Betik nam je mahao kraj otvorene vazdušne komore.

"Dvadeset hiljada kilometara, ili zakrivljenje planete", reče brod. "Šta god naiđe prvo. Kao što sam ranije pomenuo, oko ovog sveta ne postoje relejni sateliti koje mogu da lociram."

Kucnuh po šari za kretanje napred i mi poletesmo uzvodno, prema obraslom luku koji je tamo stajao. "Da li možeš da razgovaraš sa mnom kroz portal dalekobacača?" upitah.

"Kroz aktivirani portal?" reče brod. "Kako bih to mogao, Č. Endimione? Nalazili biste se svetlosnim godinama daleko."

Brod je uvek umeo da me natera da se osećam kao glupan i provincijalac. Obično sam uživao u njegovom društvu, ali priznajem da mi neće mnogo nedostajati kada ga budemo ostavili za sobom.

Anea se nasloni na moja leđa i reče mi pravo u uho kako bih je čuo i pored buke vetra dok smo ubrzavali. "Kroz stare portale prolazili su vodovi od optičkih vlakana. To je radilo... mada ne tako dobro kao fetlinija."

"Znači, ako bismo želeli da nastavimo da razgovaramo sa brodom kada krenemo nizvodno", rekoh preko ramena, "mogli bismo da razvučemo telefonsku žicu?"

Krajičkom oka video sam da se ona ceri. Ta bezvezna ideja ipak me je navela na jednu misao. "Ako ne možemo da se vratimo uzvodno kroz portale", rekoh, "kako ćemo se vratiti do broda?"

Anea mi spusti šaku na rame. Portal nam se sada brzo primicao. "Samo ćemo nastaviti da idemo sve dok ne napravimo puni krug", reče ona iznad buke vetra. "Reka Tetis bila je jedan veliki krug."

Okrenuh se kako bih mogao da je vidim. "Ti to ozbiljno, malena?"

Tetis je povezivao - koliko? - par stotina svetova."

"Najmanje par stotina", reče Anea. "Za koje znamo."

To nisam shvatio, ali ponovo sam uzdahnuo dok smo usporavali blizu portala. "Ako se svaki deo reke pruža stotinu klika... treba da proputujemo dvadeset hiljada kilometara samo da bismo se vratili ovamo."

Anea oćuta.

Zalebdeo sam blizu portala, shvativši prvi put koliko su masivne bile te stvari. Luk je, izgleda, bio od metala sa mnoštvom šara, odeljaka, udubljenja - možda čak i sa tajanstvenim natpisima - ali džungla je vrh i bokove te stvari obavila pipcima lijana i lišaja. Ispostavilo se da je ono što sam smatrao rđom na složenom luku zapravo samo novo mnoštvo crvenog 'šišmiš-lišća' koje je visilo u grozdovima sa glavnog gustiša lijana. Naširoko sam ga zaobišao.

"Šta ako se aktivira?" rekoh dok smo lebdeli na metar ili dva ispod donje strane luka.

"Probaj", reče devojčica.

Pokrenuh lagano hoking-prostirku napred i umalo je ne zaustavih kada je prednji deo tepiha došao do nevidljive linije pravo ispod luka.

Ništa se ne dogodi. Proleteli smo, ja sam okrenuo prostirku i vratili smo se s juga. Portal dalekobacača bio je samo ukrašeni metalni most koji se izvijao visoko iznad reke.

"Mrtav je", rekoh ja. "Mrtav k'o Kelsijeva jajca." Bila je to jedna od omiljenih Grandaminih fraza, a koristila ju je samo kada deca nisu mogla da je čuju, ali ja shvatih da mene čuje jedno dete. "Izvini", rekoh preko ramena, pocrvenevši. Možda sam proveo previše godina u vojsci ili na rečnim baržama, ili kao izbacivač u kockarnicama. Postao sam budala.

Anea se toliko smejala da je zbacila glavu. "Role", reče ona, "zaboravljaš da sam rasla u društvu čika Martina."

Nadleteli smo ponovo brod; mahnuo sam A. Betiku dok je android spuštao palete sa opremom na obalu. On mi odgovori mahanjem plave ruke.

"Da krenemo nizvodno i vidimo koliko ima do sledećeg portala?" rekoh ja.

"Svakako", reče Anea.

Dok smo leteli nizvodno, primetili smo vrlo malo drugih obala ili čistina u džungli: drveće i lijanje dopirali su sasvim do ruba reke. Smetalo mi je što ne znam kojim smerom se krećemo, pa sam izvukao inercioni kompas iz ranca i aktivirao ga. Kompas je bio moj vodič na Hiperionu, gde su magnetna polja bila suviše varljiva da bi im se verovalo, ali ovde je bio beskoristan. Kao i kada je u pitanju brodski sistem za navođenje, kompas bi savršeno dejstvovao kada bi znao svoju početnu tačku, ali taj luksuz izgubljen je onog trena kada smo prošli kroz dalekobacač.

"Brode", rekoš u komlog-narukvicu, "možeš li da nas pratiš pomoću magnetnog kompasa?"

"Da", začu se smesta odgovor, "ali pošto ne znam tačno gde se na ovom svetu nalazi magnetni sever, pravi smer putovanja bio bi ishod grube procene."

"Molim te, daj mi grubu procenu." Malo sam skrenuo prostirkom dok smo obilazili oko široke okuke. Reka se ponovo proširila - na tom mestu mora da je bila široka najmanje kilometar. Struja je izgledala brza, ali ne naročito opasna. U vreme dok sam radio na baržama na Kansu, naučio sam kako da prepoznam u reci vrtloge, podvodne prepreke, peščane sprudove i slično. Ova reka izgledala je sasvim laka za navigaciju.

"Krećete se otprilike smerom istok-jugoistok", reče komlog. "Vazдушna brzina je šezdeset osam kilometara na sat. Senzori ukazuju na to da je polje odbijanja vaše hoking-prostirke uključeno na osam odsto. Visina je..."

"Dobro, dobro", rekoš ja. "Istok-jugoistok." Sunce se spuštalo iza nas. Svet se obrtao kao Stara Zemlja i Hiperion.

Reka se ispravila i ja sam malo ubrzao prostirku. U lavirintu na Hiperionu, šibao sam brzinom od gotovo tri stotine klika na sat, ali nisam imao naročitu želju da tako brzo letim ovde, osim ako ne budem morao. Niti za letenje u ovoj staroj prostirci imale su naboja za još izvesno vreme, ali nije bilo potrebe da se ona tera brže nego što je neophodno. Treba da napunim niti iz brodskih vodova pre nego što pođemo, makar morali da koristimo letcikle kao transportna sredstva.

"Vidi", reče Anea i pokaza levo od nas.

Daleko na severu, osvetljeno suncem koje se sada vidljivo spuštalo, nešto nalik na vrh visoravni ili na neku veoma veliku veštačku tvorevinu probijalo se kroz baldahin džungle. "Možemo li da odemo da to pogledamo?" reče ona.

Znao sam da ne treba to da činimo. Imali smo cilj, imali smo vremensko ograničenje - pod jedan, sunce na zalasku - i imali smo hiljadu razloga da ne rizikujemo tako što ćemo obletati oko nepoznatih veštačkih tvorevina. Što se nas tiče, ta visoravan ili toranj možda je bio glavni štab Paksa za ovu planetu.

"Naravno", rekao sam, ritnuvši sam sebe u mislima što se ponašam kao idiot, i skrenuo hoking-prostirku prema severu.

Ta stvar nalazila se dalje na severu nego što se činilo. Ubrzao sam prostirku do dve stotine klika na sat, a opet smo proveli dobrih deset minuta u letu do nje.

"Izvinite, Č. Endimione", začu se glas broda na mojoj ruci, "ali izgleda da ste skrenuli sa kursa i da se sada krećete u smeru sever-severoistok, približno stotinu i tri stepena od vašeg prethodnog smeru."

"Istražujemo toranj ili uzvisinu, nešto što štrči iz džungle gotovo neposredno severno ispred nas", rekoh ja. "Imaš li to na radaru?"

"Negativno", reče brod i ja pomislih da sam mu u tonu ponovo ratabrao nagoveštaj suvoće. "Tačka na kojoj se nalazim ovde, zaglavljen u blatu, nije baš optimalna. Sve ispod nagiba od dvadeset osam stepeni u odnosu na horizont gubi se na radaru. Vi se nalazite neposredno unutar mog ugla detekcije. Još dvadeset kilometara prema severu i izgubiću vas."

"Nema veze", rekoh ja. "Samo ćemo da proverimo šta se ovde nalazi i odmah ćemo se vratiti reci."

"Zašto?" reče brod. "Zašto istraživati nešto što nema nikakve veze sa vašim planovima da otputujete nizvodno?"

Anea se nagnu i podiže mi ruku. "Mi smo ljudska bića", reče.

Brod ne odgovori.

Kada smo najzad stigli do te stvari, ona se uzdizala punih stotinu metara iznad baldahina džungle. Njeni niži nivoi bili su tako gusto obrasli džinovskim gimnospermama da je toranj izgledao kao vremešna litica što se uzdiže iz zelenog mora.

Činilo se da je ujedno prirodna i veštačka - ili makar da ju je nekakva inteligencija preoblikovala. Toranj je bio prečnika nekih sedamdeset metara i kao da je bio sačinjen od crvenog kamena, možda od neke vrste peščara. Sunce na zalasku - samo desetak stepeni iznad horizonta baldahina džungle - obasjavalo je liticu bogatom crvenom svetlošću. Tu i tamo po istočnoj i zapadnoj strani litice nalazili su se otvori za koje smo i Anea i ja pomislili da su prirodnog porekla - da ih je izbušio vetar ili voda - ali ubrzo smo shvatili da su uklesani. Na istočnoj strani nalazile su se i uklesane niše - niše raspoređene u otprilike odgovarajućim razmacima da bi služile kao stepenici ili rukohvati za ljudska stopala i šake. Ali bile su to plitke, uske niše i od pomisli na planinarenje uz tu liticu od stotinu i više metara samo sa tako plitkim udubljenjima za prste na nogama i rukama stegla mi se utroba.

"Možemo li prići bliže?" upita Anea.

Zadržao sam hoking-prostirku na oko pedeset metara od litice dok smo kružili. "Mislim da ne bi trebalo", rekoh. "Već se nalazimo u dometu vatrenog oružja. Ne bih želeo da navedem na iskušenje bilo koga ili bilo šta sa kopljem ili lukom i strelama."

"Luk bi mogao da nas skine sa ove udaljenosti", reče ona, ali nije insistirala da doletimo bliže.

Na sekund pomislih da sam video sjaj nečega što se pomerilo u jednom ovalnom otvoru uklesanom u crveni kamen, ali trenutak kasnije zaključih da je to bio samo trik večernje svetlosti.

"Da li ti je dosta?" upitah ja.

"Ne baš", reče Anea. Njene ručice držale su se za moja ramena dok smo se naginjali. Lahor mi je kuštrao kratku kosu, a kada sam se osvrnuo, video sam da se kosa devojčice vijori za njom.

"Ipak, trebalo bi da se vratimo poslu", rekoh ja, upravivši hoking-prostirku južno, prema reci, pa ponovo ubrzah. Baldahin gimnospermi izgledao je meko, paperjasto i varljivo trajno četrdeset metara ispod nas, kao da možemo da se spustimo na njega ako to poželimo. Ubod napetosti ispuni me kada pomislih na posledice kada bismo tako nešto morali da učinimo. Ali A. Betik ima leteći pojas i letcikle, pomislih. Mogao bi da dođe po nas ako bude morao.

Ponovo preletesmo reku oko jedan klik jugoistočno od mesta gde

smo je ostavili, a mogli smo da vidimo samo tridesetak klika dalje do horizonta. Portala dalekobacača nije bilo.

"Kuda?" rekoh ja.

"Hajdemo još malo dalje."

Klimnuh glavom i skrenuh levo, zadržavši se iznad reke. Nismo primetili nikakve tragove životinjskog sveta osim poneke bele ptice i crvenih šišmiš-biljaka. Razmišljao sam o stepenicima u boku crvenog monolita kada me je Anea povukla za rukav i pokazala gotovo pravo dole.

Nešto veoma krupno kretalo se neposredno ispod površine reke. Svetlost niskog sunca odbijala se od vode i skrivala pojedinosti, ali mogao sam da razaberem grubu kožu, nešto nalik na bodljikavi rep i peraja ili treplje na bokovima. Stvorenje mora da je bilo dugačko između osam i deset metara. Zaronilo je i prošli smo iznad njega pre nego što smo stigli da uočimo više detalja.

"To je bilo nešto slično rečnoj manti", doviknu mi Anea preko ramena. Ponovo smo se kretali brzo i zvuk vetra koji je udarao o sve jače polje odbijanja bio je bučniji.

"Veće", rekoh ja. Uprezao sam rečne mante i radio sa njima, ali nikada nisam video nijednu tako dugačku ili široku. Najednom, hoking-prostirka izgledala je vrlo krhko i nematerijalno. Spustio sam nas trideset metara niže - sada smo leteli gotovo uporedo sa krošnjama - tako da pad ne bi obavezno bio smrtonosan ukoliko bi drevni leteći ćilim odlučio da nas izneveri bez upozorenja.

Skrenuli smo južno oko sledeće okuke, primetili da se reka brzo sužava i ubrzo nas dočeka rika i zid uzdignutih kapljica.

Vodopad nije bio naročito spektakularan - padao je samo deset do petnaest metara - ali preko njega se obrušavala ogromna količina vode, reka širine jedan klik, stešnjenja između kamenih litica u širinu od samo stotinak metara, i silina koja se tu ispoljavala bila je upečatljiva. Ispod, nalazili su se novi brzaci na srušenim stenama, zatim široko jezerce, a onda je reka ponovo postala široka i srazmerno mirna. Na sekund sam se glupavo zapitao da li je rečni stvor koga smo videli spreman za ovako iznenađan pad.

"Mislim da nećemo pronaći portal na vreme da bismo se vratili pre mraka", rekoh devojčici preko ramena. "Ako nizvodno uopšte

ima portala."

"Tu je on", reče Anea.

"Prešli smo najmanje stotinu klika", rekoah ja.

"A. Betik je rekao da su odeljci Tetisa bili toliki u proseku. Na ovom je udaljenost između portala možda dve ili tri stotine kilometara. Osim toga... postojali su brojni portali duž raznih reka. Odeljci reke varirali su u dužini čak i na istom svetu."

"Ko ti je to rekao?" upitah, izvivši se da bih je pogledao.

"Majka. Ona je bila detektivka, znaš. Jednom je imala slučaj sa razvodom, kada je pratila nekog oženjenog tipa i njegovu devojkicu tri meseca po reci Tetis."

"Šta je to razvod?" upitah ja.

"Nema veze." Anea se okrenu kako bi pogledala unazad, i dalje prekrštenih nogu. Kosa joj je šibala oko lica. "U pravu si, vratimo se A. Betiku i brodu. Sutra ćemo proći ovuda."

Okrenuo sam i ubrzao prema zapadu. Prešli smo preko vodopada i nasmejali se kada nam je mlaz kapljica ovlažio lica i šake.

"Č. Endimione?" reče komlog. To nije bio glas broda, već A. Betika.

"Da", rekoah ja. "Vraćamo se. Trebaće nam oko dvadeset pet, trideset minuta."

"Znam", začu se smireni androidov glas. "Posmatrao sam toranj, vodopad i ostalo u holojama."

Anea i ja zgledasmo se sa očigledno komičnim izrazom na licima. "Hoćeš da kažeš da ovaj komlog šalje natrag slike?"

"Naravno", začu se glas broda. "Holo ili video. Pratili smo holo."

"Mada je gledanje malo neobično", reče A. Betik, "pošto je holojama sada udubljenje u zidu. Ali nisam se javio da bih proverio kako napredujete."

"Zašto onda?" rekoah ja.

"Izgleda da imamo posetioca", reče A. Betik.

"Veliko rečno stvorenje?" doviknu Anea. "Slično manti, samo veće?"

"Ne baš", začu se smireni glas A. Betika. "U pitanju je Šrajk."

30.

Naša hoking-prostirka mora da je izgledala kao mrljica za vreme divlje žurbe natrag prema brodu. Zatražio sam od broda da nam pošalje holo Šrajka u stvarnom vremenu, ali on je rekao da je najveći deo njegovih senzora prekriven blatom i da nema čisti vidik prema obali.

"Da li se nalazi na obali?" rekoh ja.

"Bio je tamo malopre, kada sam se popeo da iznesem sledeći tovar", začu se glas A. Betika.

"Onda se našao u akumulatorskom prstenu Hokingovog pogona", reče brod.

"Šta?" rekoh ja. "Ne postoji ulaz u taj deo broda..." Zaćutah da ne bih ispao potpuni idiot. "Gde je sada?" rekoh.

"Nismo sigurni", reče A. Betik. "Sada izlazim na trup i poneću jedan radio. Brod će vam prenositi moj glas."

"Čekaj..." započeh ja.

"Č. Endimione", prekinu me android, "umesto da vas požurim da se vratite ovamo, zvao sam da bih predložio da vi i Č. Anea... ovaj... produžite svoje razgledanje još malo dok brod i ja ne ustanovimo kakve su namere našeg... ovaj... posetioca."

To je bilo logično. Bio sam zadužen da štitim devojčicu, a kada se pojavilo nešto što bi moglo da predstavlja najsmrtonosniju mašinu za ubijanje u Galaksiji, brže-bolje sam pohitao da je dovedem u opasnost. Bio sam pomalo seronja tokom čitavog tog dugog dana. Pružih ruku prema nitima za let kako bih nas usporio i ponovo skrenuo prema istoku.

Aneina mala šaka presrete moju. "Ne", reče ona. "Vratićemo se."

Odmahivao sam glavom. "Ta stvar je..."

"Ta stvar može da ide kuda god poželi", reče devojčica. Oči i ton bili su joj smrtno ozbiljni. "Ako želi mene... ili tebe... pojaviće se tu, kraj nas, na prostirci."

Ta pomisao natera me da se osvrnem.

"Hajdemo natrag", reče Anea.

Uzdahnuh i okrenuh natrag uzvodno, usporivši pri tom samo

malo. Izvukao sam plazma pušku iz ranca, okrenuo kundak kako bih je ostavio ukočenu u položaju za gađanje, a onda rekao: "Ne shvatam. Ima li ikakvih podataka o tome da je čudovište ikada napustilo Hiperion?"

"Mislim da nema", reče devojčica. Nagnula se, tako da joj je lice bilo priljubljeno uz moja leđa, u pokušaju da izbegne nalet vetra zbog slabljenja polja odbijanja.

"Pa... šta se dešava? Da li nas on to prati?"

"To izgleda logično." Glas joj je bio prigušen kada je progovorila u pamuk moje košulje.

"Zašto?" rekoh ja.

Anea se odgurnu tako snažno da nagoniski posegnuh za njom kako bih sprečio njen pad sa zadnjeg dela prostirke. Ona strese svoju šaku sa sebe. "Role, ja stvarno još ne znam odgovore na ta pitanja, važi? Nisam znala da će ta stvar napustiti Hiperion. A svakako to nisam želela. Veruj mi."

"Verujem", rekoh ja. Spustih šaku na prostirku i zapazih koliko je ona velika kraj njene male šake, malog kolena, majušnog stopala.

Ona spusti svoju šaku preko moje. "Hajde da se vratimo."

"Važi." Stavio sam u pušku šaržer plazma-punjenja. Čaure nisu bile zasebne, već izlivenne u šaržer sve do svakog pojedinog okidanja. U jednom šaržeru nalazilo se pedeset plazma-zrna. Kada i poslednje bude ispaljeno, šaržera više nema. Tresnuo sam po šaržeru rukom onako kako su me učili kod teritorijalaca, postavio birač vatre na pojedinačne hlice i proverio da li je puška zakočena. Položio sam oružje preko kolena dok smo leteli.

Anea mi dodirnu ramena rukama i reče mi u uho: "Misliš da će ta stvar iole da vredi protiv Šrajka?"

Okrenuh se da bih je pogledao. "Ne", rekoh.

Nastavimo da letimo ka zalazećem suncu.

A. Betik je bio sam kada smo stigli do uske obale. Mahnuo nam je da bi nas uverio da je sve u redu, ali ja sam ipak napravio još jedan krug iznad krošnji pre sletanja. Sunce je bilo crvena kugla koja je balansirala zapadno, na baldahinu džungle.

Spustio sam prostirku kraj gomile sanduka i opreme na obali, u

senci velikog broskog trupa, i skočio sa nje sa otkočenom plazma puškom.

"I dalje ga nema", reče A. Betik. Javio nam je to preko radija kada je izišao iz broda, ali ja sam bio napet od iščekivanja. Android nas povede do jednog praznog mesta na obali gde se nalazio jedan jedini par otisaka stopala - ako se to moglo tako nazvati. Izgledalo je to kao da je neko na dva mesta veoma snažno utisnuo neku jako tešku poljoprivrednu mašinu sa sečivima.

Čučnuh kraj otisaka kao iskusni tragač, a onda shvatih koliko je to glupo. "Prosto se pojavio ovde, onda ponovo u brodu, a zatim nestao?"

"Da", reče A. Betik.

"Brode, da li si ikada imao tu stvar na radaru ili vizuelnom?"

"Negativno", začu se odgovor iz narukvice. "U akumulatoru Hokingovog pogona nema opreme za video snimanje..."

"Otkud si znao da je tamo?" upitah ja.

"U svakom odeljku imam senzor mase", reče brod. "Zbog letenja, moram precizno da znam koliko se mase pomera sa svog mesta u svakom odeljku broda."

"Koliko je mase pomerenjeno?" rekoh ja.

"Jedna zarez nula šezdeset tri metričke tone", reče brode.

Ukočih se pri ispravljanju. "Šta? Preko hiljadu kila? To je smešno." Ponovo pogledah dva otiska. "Nema izgleda."

"Ima", reče brod. "Dok je stvorenje boravilo u akumulatorskom prstenu Hokingovog pogona, izmerio sam precizno izmeštanje od jedne zarez nula šezdeset tri hiljade kilograma i..."

"Zaboga", rekoh ja i okrenuh se prema A. Betiku. "Pitam se da li je iko ikada izmerio tog gada."

"Šraj je visok gotovo tri metra", reče android. "I može biti da ima veliku gustinu. Njegova masa takođe može da varira po potrebi."

"Po kakvoj potrebi?" promrmljah ja, zagledan u liniju drveća. Ispod njih je bilo veoma mračno pošto je sunce zašlo. Pernato lišće gimnospermi visoko iznad nas hvatalo je poslednju svetlost i bledelo. Oblaci su se dokotrljali u poslednjih nekoliko minuta našeg povratka i sada su i oni zasijali crvenom bojom, a onda poprimili mutan preliv dok je svetlost zalazećeg sunca nestajala.

"Spreman za određivanje položaja zvezda?" reko komlogu.

"Potpuno spreman", reče brod, "mada će ovi oblaci morati da se razidu. U međuvremenu, uradio sam proračun ili dva."

"Kao?" reče Anea.

"Kao - na osnovu kretanja sunca ovog sveta u proteklih nekoliko sati - dan ove planete traje osamnaest sati, šest minuta i pedeset jednu sekundu. Po jedinicama merenja Standarda Stare Hegemonije, naravno."

"Naravno", reko ja. A onda se obratih A. Betiku: "Da li ijedan od tih svetova za odmor duž reke Tetis iz tvoje knjige ima osamnaestosatni dan?"

"Nijedan na koji sam dosad naišao, Č. Endimione."

"U redu", reko ja. "Da se dogovorimo za večeras. Da li ćemo logorovati ovde, napolju, ostati u brodu ili natovariti ove stvari na letcikle i spustiti se nizvodno do sledećeg portala što je pre moguće? Možemo vući za sobom splav na naduvavanje. Ja glasam za to. Nije mi baš do toga da se zadržavam na ovom svetu ako je Šrajk tu."

A. Betik diže prst kao dete u učionici. "Trebalo je da vam se javim ranije..." reče kao da mu je neprijatno. "Kao što znate, EVA spremište pretrpelo je izvesna oštećenja prilikom napada. Splavu na naduvavanje nije bilo ni traga, iako brod pamti da je imao jedan takav u inventaru, a tri od četiri cikla neoperativna su."

Namrštih se. "Potpuno?"

"Da, ser", reče android. "Sasvim. Četvrti se da popraviti, po mišljenju broda, ali za to će trebati nekoliko dana."

"Sranje", reko ja, ne obrativši se nikome određenom.

"Koliko je punjenje u tim ciklima?" upita Anea.

"Stotinu sati pri normalnom korišćenju", javi se moj komlog.

Devojčica odmahnu s omalovažavanjem. "Mislim da ionako ne bi bili mnogo korisni. Jedan cikl ne predstavlja neku veliku razliku, a možda nikada nećemo pronaći izvor za punjenje."

Protrljao sam obraz i osetio tamo čekinje. Dan je bio toliko uzbudljiv da sam zaboravio da se obrijem. "Razmišljao sam o tome", reko ja, "ali ako uopšte bude trebalo da ponesemo nešto opreme, hoking-prostirka nije dovoljno velika da nosi nas troje plus oružje, plus ono dodatno teret."

Pomislio sam da se dete neće složiti sa time da nam treba bilo šta od opreme, ali ona umesto toga reče: "Hajde da sve to ponese, ali da ne letimo."

"Da ne letimo?" reko je ja. Smučila mi se pomisao na to da se probijamo kroz džunglu. "Bez splava na naduvavanje, ili ćemo leteti ili hodati..."

"Ipak možemo ići splavom", reče Anea. "Možemo da napravimo drveni splav i plovimo njime nizvodno... ne samo ovim delom reke, već i svim ostalim."

Ponovo protrljah obraz. "Vodopad..."

"Možemo ujutro da prebacimo stvari tamo dole pomoću hoking-prostirke", reče ona. "Da napravimo splav ispod vodopada. Osim ako ne misliš da ne umemo da načinimo splav..."

Pogledao sam gimnosperme: visoke, tanke, jake, otprilike odgovarajuće debljine. "Možemo da načinimo splav", reko je. "Sklopili smo ih onomad, na Kansu, kako bismo vukli dodatni krš nizvodno, uz barže."

"Dobro", reče Anea. "Večeras ćemo se ulogoriti ovde... noć ne bi trebalo da bude mnogo duga ako dan traje samo osamnaest standardnih sati. A onda ćemo krenuti s prvim svetlom."

Oklevao sam na tren. Nisam želeo da se naviknem na to da dopuštam da jedno dvanaestogodišnje dete donosi odluke za sve nas, ali ta zamisao delovala je razumno.

"Prava je šteta što je brod tropa", reko je ja. "Mogli bismo naprosto da se spustimo nizvodno na odbojnicima..."

Anea se glasno namseja. "Nikada nisam pomislila da ću se ovim brodom voziti po reci Tetis", reče ona i protrlja nos. "To bi bila prava stvar - neupadljiva poput džinovskog jazavičara koji se zavlači ispod obruča za kriket."

"Šta je jazavičar?" reko je ja.

"Šta je obruč za kriket?" upita A. Betik.

"Nema veze", reče Anea. "Momci, da li se slažete da večeras ostanemo ovde, a da sutra napravimo splav?"

Pogledah androida. "Meni to zvuči eminentno smisljeno", reče on, "mada predstavlja podskup podjednako eminentno besmislenog putovanja."

"Shvatam to kao glas za", reče devojčica. "Role?"

"U redu", rekoj ja, "ali gde ćemo da prenoćimo? Ovde, na obali, ili u brodu, gde bi bilo bezbednije?"

Progovori brod. "Ja ću se postarati da moja unutrašnjost večeras bude što bezbednija i gostoprimljivija, imajući u vidu okolnosti. Dva ležaja na palubi za fugu poslužiće kao kreveti, a tu su i ležaljke koje se mogu razapeti..."

"Ja glasam da se ulogorimo na obali", reče Anea. "U brodu nije ništa bezbednije nego ovde, kada je Šrajk u pitanju."

Pogledah sve mračniju šumu. "Možda tu ima i drugih stvari koje ne bi bilo dobro da sretnemo po mraku", rekoj. "Brod mi izgleda sigurnije."

A. Betik dodirnu jedan mali sanduk. "Pronašao sam alarmni perimetar", reče on. "Mogli bismo to da rasporedimo oko logora. Ja ću noćas rado držati stražu. Priznajem da sam donekle zainteresovan da spavam napolju posle toliko dana provedenih u brodu."

Uzdahnuo sam i predao se. "Smenjivaćemo se na straži", rekoj. "Da postavimo taj krš pre nego što se sasvim ne smrkne."

'Krš' se sastojao od opreme za kampovanje koju je android iskopao na moju molbu: šatora od mikrotankog polimera, poput senke paukove mreže, ali čvrstog, nepromočivog i dovoljno laganog da se nosi u džepu; kocke od superprovodnika, za grejanje, hladne sa pet strana i kadre da zagreje svaki obrok na šestoj; alarmnog perimetra koji je A. Betik pomenuo - u stvari, lovačke verzije starih vojnih detektora kretanja, diskova promera tri centimetra koji su se mogli zabiti u zemlju u perimetru bilo kog raspona, sve do dva klika; vreća za spavanje, podloga od veštačke pene koje su se beskrajno mogle sabijati, noćnih naočara, komunikacionih jedinica, porcija i pribora.

Najpre smo postavili alarme, zabivši ih u polukrugu od samog ruba šume do ivice reke.

"Šta ako ono veliko stvorenje ispuzi iz reke i pojede nas?" reče Anea kada smo dovršili postavljanje perimetra. Sada se gotovo sasvim smrklo, ali oblaci su skrivali zvezde. Lišće je šuštalalo na lahoru iznad nas zvukom zlokobnijim nego ranije.

"Ako to ili bilo šta drugo ispuže iz reke i pojede nas", rekoh ja, "poželećeš da smo još jednu noć ostali u brodu." Postavio sam poslednje detektore na rub reke.

Digli smo šator u središtu obale, nedaleko od pramca osakaćenog broda. Mikrotkanina nije zahtevala motke niti kočice - trebalo je samo da se dvostruko presaviju ivice tkanine da bi se ukrutile, i ti prevoji ostali bi zategnuti i usred uragana, ali postavljanje mikrošatora jeste zahtevalo neku vrstu umeća i njih dvoje gledali su dok sam ja širio tkaninu, presavijao rubove u liniju oblika slova A sa središtem za kupolu dovoljno visoku da može da se stoji i okretao naglo krute ivice ka pesku da ih zabijem tamo. Ostavio sam jedan deo mikrotkanine kao šatorski pod, a kada smo šator tako raširili, ostao nam je i zastor za ulaz. A. Betik je klimanjem glave izrazio zadovoljstvo tim trikom, a Anea je položila tri vreće za spavanje na mesta dok sam ja stavljao tiganj na kocku za grejanje i otvarao konzervu goveđeg gulaša. U poslednjem trenu setio sam se da je Anea vegeterijanka - tokom dve nedelje koje smo proveli u brodu, jela je uglavnom salate.

"U redu je", reče ona kada je provirila iz šatora. "Ja ću pojesti malo tog hleba koji A. Betik podgreva, a možda i malo sira."

A. Betik je donosio oborena drva i postavljao kamenje u prsten za vatru.

"To nam ne treba", rekoh ja, pokazavši na kocku za grejanje i posudu u kojoj se gulaš već krčkao.

"Da", reče android, "ali mislio sam da će nam vatra prijati. I da će svetlost biti dobrodošla."

Kako se ispostavilo, svetlost je bila vrlo dobrodošla. Sedeli smo ispod nadstrešnice mog pažljivo složenog šatora i posmatrali kako plamenovi bljuju iskre prema nebu, dok se spremala oluja. Bila je to neobična oluja, sa trakama nestalne svetlosti umesto sevanja. Blede trake treperavih boja poigravale su između dna užurbanih oblaka i visine od samo deset metara iznad papratnica gimnospermi koje su se divlje vrtele na sve jačem vetru. Tu pojavu nije pratila grmljavina, već nekakva tutnjava ispod praga čujnosti, koja me je dovođila na ivicu nerava. U samoj džungli, blede kugle crvenog i žutog sjaja poskakivale su i plesale - ne graciozno kao svetlucavi paučinasti

velovi u Hiperionovim šumama, već nervozno, gotovo zlobno. Iza nas, reka je zapljuskivala obalu sve aktivnijim talasima. Dok sam sedeo kraj vatre, sa slušalicama podešenim na frekvenciju detektora perimetra i plazma puškom u krilu, s noćnim naočarima na čelu, spremnim za spuštanje na oči za samo sekund, mora da sam izgledao komično. Tada mi to nije izgledalo smešno: slike Šrajkovih otisaka u pesku stalno su mi se vraćale u misli.

"Da li se preteće ponašao?" pitao sam A. Betika nekoliko minuta ranije. Pokušao sam da ga nateram da uzme sačmaricu sa patronama od 16 kugli - za jednog novajliju kada je u pitanju oružje, nema boljeg oružja od sačmarice - ali on ju je samo držao kraj sebe dok je sedeo kraj vatre.

"Nije se ponašao nikako", odgovorio je on. "Jednostavno je stajao tamo, na obali - visok, bodljikav, mračan, ali blistav. Oči su mu bile veoma crvene."

"Da li je tebe gledao?"

"Gledao je prema istoku, nizvodno", odgovorio je A. Betik.

Kao da je čekao na Anein i moj povratak, pomislio sam ja.

I tako sam sedeo kraj nemirne vatre, posmatrao kako svetlost pleše i treperi iznad vetrom pokretane džungle, sledio pogledom močvarna svetla koja su poskakivala u okolnoj tami, osluškivao podzvučnu tutnjavu poput neke velike, gladne zveri i ubijao vreme pitajući se kako sam, kog đavola, dospeo ovamo. Koliko sam znao, dok smo sedeli oko vatre, tako debeli i glupi, kroz džunglu su mogli da se šunjaju velosiraptori i čopori strvinarskih kalidergi. Ili će se možda dići reka - možda istog tog trena zid vode hita nizvodno prema nama. Logorovanje na peščanom sprudu nije bilo naročito bistra stvar. Trebalo je da spavamo u brodu sa čvrsto zatvorenom vazdušnom komorom.

Anea je ležala na stomaku i gledala u vatru. "Da li znaš neke priče?" reče ona.

"Priče?" uzviknuh ja. A. Betik diže pogled sa mesta gde je sedeo kraj vatre, obgrlivši kolena.

"Da", reče devojkica. "Na primer, priče o duhovima."

Frknuh.

Anea nasloni bradu na dlanove. Vatra joj je bojila lice toplim

tonovima. "Samo sam mislila da bi bilo zabavno", reče ona. "Volim priče o duhovima."

Pomislih na četiri ili pet mogućih odgovora, ali uzdržah se od njih. "Bolje spavaj", rekoh konačno. "Ako je brod u pravu što se tiče kratkog dana, nećemo imati mnogo dugu noć..." Bože, molim te da to bude tačno, pomislio sam. Naglas rekoh: "Bolje odspavaj malo dok možeš."

"U redu", reče Anea i baci poslednji pogled preko vatre prema vetrovitaj džungli, svetlosti na nebu i močvarnim svetlima u šumi, a onda se umota u svoju vreću za spavanje i usnu.

A. Betik i ja sedeli smo neko vreme u tišini. Povremeno sam razgovarao sa komlog-narukvicom i tražio od broda da me smesta obavesti ako reka počne da se diže ili ako zapazi neko izmeštanje mase, ili ako...

"Rado ću prvi držati stražu, Č. Endimione", reče android.

"Ne, samo ti spavaj", rekoh ja, zaboravivši da je plavokošcu potrebno vrlo malo sna.

"Onda ćemo stražariti zajedno", reče on tiho. "Ali slobodno zadremajte kad god osetite potrebu, Č. Endimione."

Možda sam malo i zadremao u neko doba, pre tropske zore koja se pojavila nekih šest sati kasnije. Čitave noći bilo je oblačno i olujno; brod uopšte nije mogao da odredi naš položaj na osnovu zvezda dok smo bili tamo. Nisu nas pojeli ni velosiraptori ni kaliderge. Reka se nije digla. Svetlost oluje nije nam naudila, a kugle močvarnog gasa nijednom nisu izišle iz močvare da nas sprže.

Ono čega se najviše sećam iz te noći, osim svoje galopirajuće paranoje i strašnog umora, jeste prizor Anee koja spava sa smeđeplavom kosom rasutom preko ruba crvene vreće za spavanje i pesnicom prinetom obrazu nalik na bebu koja se sprema da sisa palac. Te noći sam shvatio koliko je zadatak preda mnom značajan i strašno težak - zadatak da sačuvam to dete od oštrih ivica neobične i ravnodušne Vaseljene.

Mislim da sam upravo te tuđinske i olujne noći prvi put shvatio kako možda izgleda biti roditelj.

Krenuli smo s prvim svetlom, i sećam se te jutarnje mešavine

umora u kostima, krmeljivih očiju, neobrijanih obraza, bolnih leđa i čiste radosti koju sam obično osećao posle prve noći na putovanjima sa logorovanjem. Anea je sišla do reke da se umije i moram da priznam da je izgledala svežije i čistije nego što je trebalo, imajući u vidu okolnosti.

A. Betik je zagrejao kafu na kocki i on i ja popili smo malo dok smo posmatrali kako se jutarnja magla uvojito diže sa brze reke. Anea je srknula vode iz boce koju sam doneo sa broda i svi smo žvakali suve žitarice iz svojih porcija.

Kada je sunce zasjalo nad baldahinom džungle, pržeći izmaglicu koja se dizala sa reke i šume, mi smo već prevozili opremu nizvodno na hoking-prostirci. Pošto smo se Anea i ja bavljali prethodne večeri, dozvolio sam A. Betiku da preveze opremu dok sam izvlačio još stvari iz broda i pokušavao da se postaram da ponesemo sve što će nam biti potrebno.

Odeća je predstavljala problem. Spakovao sam sve što sam mislio da će mi zatrebati, ali devojčica je imala samo odeću u kojoj je bila na Hiperionu i ono što je nosila u rancu, uz nekoliko košulja koje smo uzeli iz Konzulove garderobe i skratili. Sa više od dve stotine pedeset godina na raspolaganju za razmišljanje o izbavljenju deteta, stari pesnik je, valjda, mogao da se seti da joj spakuje nešto za oblačenje. Anea je izgledala sasvim zadovoljna onim što je ponela, ali ja sam se brinuo da to neće biti dovoljno ako naiđemo na hladno ili kišno vreme.

Tu nam je EVA spremište bilo od pomoći. U njemu se nalazilo nekoliko postava za svemirska odela i najmanja od njih gotovo da je odgovarala devojčici. Znao sam da će pod mikropornim materijalom ona biti na suvom i toplom u svim uslovima osim onih najarktičkih. Takođe sam uzeo po jednu postavu za androida i za sebe; bilo je besmisleno pakovati se za zimu u sve većoj tropskoj vrelini tog dana, ali čovek nikada ne može da zna šta ga čeka. U spremištu se takođe nalazio stari Konzulov prsluk za spoljnje uslove: dugačak, ali opremljen sa više od deset džepova, sklopki, prstenova za vezivanje, tajnih odeljaka sa patent zatvaračem. Anea je ciknula kada sam ga iskopao iz džumbusa spremišta, obukla ga i nastavila od tog trena da ga nosi gotovo neprekidno.

Pronašli smo i dve EVA vrećice za geološke uzorke sa remenjem za ramena, koje su predstavljale izvrsne rančeve. Anea je nabacila jednu na rame i počela u nju da pakuje dodatnu odeću i koještarije koje smo pronalazili.

I dalje sam bio ubeđen da tu negde mora da postoji splav, ali i pored silnog prekopavanja i otvaranja spremišta, nisam ga pronašao.

"Č. Endimione", reče brod kada sam pomenuo detetu šta to tražim, "nejasno se sećam..."

Anea i ja prekinusmo sa onim što smo radili i oslušusmo. U glasu broda bilo je nečeg čudnog, gotovo bolnog.

"Nejasno se sećam da je Konzul uzeo splav na naduvavanje... da mi je mahnuo sa njega u znak pozdrava."

"Gde je to bilo?" upitah ja. "Na kome svetu?"

"Ne znam", reče brod istim zbunjenim, gotovo bolnim tonom. "Možda to uopšte i nije bio svet... Sećam se da su zvezde sijale ispod reke."

"Ispod reke?" rekoh ja. Uplašio sam se za mentalni integritet broda posle pada.

"Sećanje je fragmentarno", reče brod oštrije. "Ali pamtim da je Konzul pošao splavom. Bio je to veliki splav, sasvim udoban za osam ili deset ljudi."

"Sjajno", rekoh ja i zalupih vrata spremišta. Anea i ja izneli smo poslednji tovar - prikačili smo metalne lestvice na sklapanje kako bi visile sa otvora vazdušne komore, pa nismo morali da se mučimo toliko sa ulaskom i izlaskom kao ranije.

A. Betik je doleteo natrag pošto je odvezao opremu za kampovanje i kutije sa hranom do vodopada, a sada sam ja pogledao ono što je preostalo: svoj ranac ispunjen ličnom opremom, Anein ranac i vreću za rame, dodatne komunikacione jedinice i naočari, nešto porcija hrane i - zavučenu ispod preklopa na vrhu mog ranca - sklopljenu plazma pušku i mačetu koju je A. Betik juče pronašao. Duggačak nož bilo je nezgodno nositi, čak i u kožnoj kaniji, ali nekoliko minuta provedenih u džungli prethodnog dana uverilo me je da bi nam mogao biti potreban. Takođe sam iskopao sekiru i jedno još kompaktnije oruđe - u stvari, preklopni ašov, koji

smo milenijuma mi, idioti, regrutovani za pešadiju, bili obučeni da zovemo 'alatom za ukopavanje.' Sav taj naš pribor počeo je da zauzima poprilično mesta.

Sa zadovoljstvom bih preskočio sekiru i poneo laser za sečenje da bih njime oborio stabla potrebna za splav - čak bi i stara motorna testera bila bolji izbor - ali moja laser-svetiljka nije bila dorastla takvom poslu, a spremište za oružje bilo je neobično lišeno oruđa sa sečivima. Jedan dugi, samopovlađujući trenutak, pomišljao sam na to da ponesem staru jurišnu pušku SILE i da jednostavno dignem to drveće u vazduh, spržim ga i srušim, ali onda sam odbacio tu zamisao. Bilo bi to previše bučno, previše aljkavo i previše neprecizno. Moraću naprosto da upotrebim sekiru i malo se preznojim. Poneo sam jedan od onih kompleta alata sa čekićem, ekserima, odvrtkama, zavrtnjima, klinovima - svim onim stvarima koje bi mi mogle zatrebati za izgradnju splava - kao i nekoliko rolni nepromočivog plastaluma od kog bi, po mom mišljenju, mogao da se napravi grub, ali prikladan pod za splav. Povrh kompleta alata nalazilo se nekoliko stotina metara najlonom obloženog užeta za penjanje u tri zasebna namotaja. U crvenoj nepromočivoj vrećici pronašao sam malo svetlećih raketa i jednostavan plastični eksploziv, kakav se već bezbroj vekova koristi za dizanje u vazduh panjeva i stenja na njivama, kao i desetak detonatora. Uzeo sam i njih, mada oni teško da bi poslužili za obaranje stabala za splav. Na ovoj gomili za sledeće putovanje ka istoku nalazila su se takođe dva medicinska kompleta i pročišćivač vode veličine boce.

Izneo sam EM leteći pojas, ali ta stvar bila je glomazna sa svojim remenjem i pogonskim kompletom. Svejedno sam ga stavio uz svoj ranac, pomislivši da nam može zatrebati. Uz moj ranac stajala je i sačmarica, pošto se android nije potrudio da je ponese na let prema istoku. Kraj nje su se nalazile tri kutije patrona. Insistirao sam na tome da ponesemo i flešetni pištolj, mada ni A. Betik ni Anea nisu hteli tu stvar da uzmu.

Na mom opasaču nalazila se futrola sa napunjenom 'četrdeset peticom', džep za staromodni magnetni kompas koji smo pronašli u spremištu, moje sklopljene noćne naočari i dvogled za dan, boca s vodom i dva dodatna punjenja za plazma pušku. "Dajte 'vamo

velosiraptore!" promrmlijao sam dok sam inventarisao sve to.

"Šta?" upita Anea, digavši pogled sa stvari koje je i sama pakovala.

"Ništa."

Kada se A. Betik spustio na pesak, Anea je svoje stvari uredno spakovala u novu vreću. Takođe je spakovala i onih nekoliko ličnih androidovih stvari u drugu vreću za rame.

Uvek sam uživao u rasturanju logorišta, još više nego u postavljanju. Mislim da, zapravo, uživam u urednosti odlaganja svega i propisnog pakovanja.

"Šta smo to zaboravili?" upitah ih dok smo stajali na uskoj obali, zagledani u rančeve i oružje.

"Mene", reče brod kroz komlog na mojoj ruci. Glas svemirske letelice zvučao je donekle žalosno.

Anea pređe preko peska da bi dodirnula zaobljeni metal nasukanog broda. "Kako ti ide?"

"Započeo sam popravke, Č. Anea", reče on. "Hvala što pitate."

"Da li je tvoja projekcija popravki i dalje šest meseci?" upitah ja. Poslednji oblaci raspršivali su se iznad nas i nebo je ponovo bilo onako bledoplavo. Zeleno i belo lišće papratnica pomeralo se naspram njega.

"Otprilike šest standardnih meseci", reče brod. "Naravno, to se odnosi na moje unutrašnje i spoljnje stanje. Nemam makromanipulatore da bih popravio takve stvari kao što su vaši pokvareni letcikli."

"Nema veze", reče Anea. "Sve ćemo ih ostaviti. Sredićemo ih kada te ponovo budemo videli."

"A kada će to biti?" upita brod. Glas mu je zvučao bojažljivije nego inače kada je dopirao iz komloga.

Dete pogleda A. Betika i mene. Niko nije progovarao. Konačno, Anea reče: "Biće nam ponovo potrebne tvoje usluge, Brode. Možeš li skrivati sebe mesecima... ili godinama... dok se popravljáš i čekaš?"

"Da", reče brod. "Može li poslužiti rečno dno?"

Pogledah veliku sivu, masu broda koja se uzdizala iz vode. Reka je tu bila široka, verovatno i duboka, ali pomisao na to da ranjeni brod uzmakne u nju izgledala mi je čudno. "Zar nećeš... procureti?"

upitah.

"Č. Endimione", reče brod onim tonom koji me je terao da pomislim da mi se obraća s visine, "ja sam međuzvezdana letelica kadra za prodor u magline i mogu sasvim udobno da postojim unutar spoljne ljuštore crvenog džina. Teško da ću - kako vi to kažete - procureti zbog toga što ću biti uronjen u H₂O jedan kratak niz godina.

"Izvini", rekoh ja, a onda dodadoh, odbivši da prihvatim prekor broda kao poslednju reč: "Ne zaboravi da zatvoriš vazдушnu komoru kada budeš uranjao."

Brod to nije komentarisao.

"Kada se budemo vratili po tebe", reče devojčica, "hoćemo li moći da te pozovemo?"

"Koristite frekvenciju devedeset zarez jedan preko komloga, na opštoj radio frekvenciji", reče brod. "Moja bič-antena biće iznad vode kako bi primila vaš poziv."

"Bič-antena", razmišljao je naglas A. Betik. "Baš lepa fraza."

"Žao mi je što se ne sećam iz čega je taj termin izveden", reče brod. "Memorija me ne služi kao nekada."

"Nema veze", reče Anea i potapša trup. "Dobro si nam služio. A sada gledaj da ozdraviš... Trebaćeš nam u vrhunskoj formi kada se budemo vratili."

"Da, Č. Anea. Biću u vezi i pratiću vaše putovanje sve dok ne prođete kroz sledeći dalekobacač."

A. Betik i Anea sedeli su na hoking-prostirci sa svojim rančevima i poslednjim kutijama opreme koje su zauzimale ostatak prostora. Navukao sam glomazni pojas za letenje. Zbog toga sam morao da nosim sopstveni ranac na grudima sa remenom prebačenim preko ramena i puškom u slobodnoj ruci, ali sve je dejstvovalo kako treba. Znao sam kako time da upravljam samo iz knjiga - EM pojasevi bili su beskorisni na Hiperionu - ali kontrole su bile jednostavne. Pokazivač energije ukazivao je na puni naboj, tako da nisam očekivao da padnem u reku za vreme ovog kratkog skoka.

Prostirka je lebdela desetak metara iznad reke kada sam pritisnuo ručne kontrole, vinuo se s trzajem u vazduh, gotovo ošišao

jednu gimnospermu, uspostavio ravnotežu i odleteo do njih. Visiti sa ovih obloženih vezova nije bilo udobno kao sedeti na letećem ćilimu, ali ushićenje zbog letenja bilo je još jače. Sa kontrolama i dalje u šaci, dao sam im znak podignutim palčevima, pa smo poleteli istočno duž reke prema suncu koje se rađalo.

Nije bilo mnogo drugih sprudova niti obala između broda i vodopada, ali odmah ispod vodopada nalazilo se dobro mesto, kraj južne strane reke, gde se ona širila u lenjo jezerce odmah ispod brzaka, i tamo je A. Betik raspakovao našu opremu za logorovanje i prvi tovar materijala. Hućanje vodopada bilo je veoma snažno dok smo slagali poslednje male sanduke jedne na druge. Izvukao sam sekiru i pogledao najbliže gimnosperme.

"Baš sam razmišljao", reče A. Betik tako tiho da sam jedva mogao da ga čujem od hućanja vodopada.

Zastadoh sa sekirom na ramenu. Sunce je bilo veoma vruće i košulja mi je već bila slepljena za telo.

"Reka Tetis trebalo je da služi za ugodno krstarenje", nastavi on. "Pitam se kako su oni koji su po njoj krstarili uspevali da se izbore sa tim." On pokaza plavim prstom ka bučnom vodopadu.

"Znam", reče Anea. "I ja sam pomišljala na to. Tada su imali levitacione barže, ali nisu svi koji su se spuštali Tetisom bili u nekoj od njih. Mora da je bilo neprijatno poći na romantičnu vožnju čamcem da bi se strmeknuo sa svojom ljubljenom niz to."

Stajao sam i posmatrao dugom išarani mlaz vodopada, pitajući se da li sam toliko inteligentan koliko sam inače često mislio da jesam. Meni to nije palo na pamet. "Tetis nije korišćen skoro tri standardna veka", rekoh. "Možda su vodopadi novi."

"Možda", reče A. Betik, "ali ja sumnjam da je tako. Ove vodopade izgleda da je stvorila tektonska izbočina koja se pruža mnogo milja ka severu i jugu kroz džunglu - vidite li ovde razliku u visini? A erodirali su vrlo dugo. Primećujete veličinu kamenja u brzacima. Po mom mišljenju, ovo se ovde nalazi otkad reka tuda protiče."

"A nije u tvom vodiču za Tetis?" rekoh ja.

"Ne", reče android i pruži nam knjigu. Anea je uze.

"Možda i nismo na Tetisu", rekoh ja. Oboje se zapiljiše u mene.

"Brod nije mogao da očita položaj zvezda", nastavih, "ali šta ako je ovo neki svet koji nije bio obuhvaćen prvobitnim programom obilaska Tetisa?"

Anea klimnu glavom. "Mislila sam na to. Portali su isti kao oni duž današnjih ostataka Tetisa, ali ko može da tvrdi da TehnoSrž nije imala druge portale... druge reke povezane dalekobacačima?"

Spustih sečivo sekire i naslonih se na držalju. "U kom slučaju smo u nevolji", rekoh. "Ti nikada nećeš pronaći svog arhitektu, a mi nikada nećemo uspeti da se vratimo do broda i do kuće."

Anea se osmehnu. "Prerano je da brinemo o tome. Zaista je prošlo tri veka. Možda je reka ovde samo prosekla sebi novi kanal posle prestanka Tetisovog postojanja. Ili možda postoje kanal i prevodnice koje nismo primetili zato što su zarasli u džunglu. O tome ne moramo sada da brinemo. Treba samo da se spustimo nizvodno i vidimo ima li tamo drugog portala."

Podigoh prst. "Još nešto", rekoh, sa utiskom da sam nešto pametniji nego trenutak ranije. "Šta ako se namučimo oko splava samo da bismo pronašli novi vodopad između nas i portala? Ili još deset vodopada? Prošle noći nismo primetili dalekobacač, pa ne znamo koliko je daleko."

"Pomislila sam na to", reče Anea.

Zakuckao sam prstima po držalji sekire. Ako ta devojčica još jednom bude izgovorila tu frazu, ozbiljno ću razmotriti mogućnost da alatku upotrebim na njoj.

"Č. Anea me je zamolila da krenem u izvidnicu", reče android. "To sam i učinio prilikom poslednjeg leta ovamo."

Namrštio sam se. "Izvidnicu? Nisi imao vremena da odletiš tom prostirkom još stotinu ili više klika nizvodno."

"Nisam", saglasi se android, "ali leteo sam prostirkom vrlo visoko i upotrebio sam dodatni dvogled kako bih pretražio put koji nas čeka. Čini se da reka teče pravo i mirno gotovo dve stotine kilometara. Teško mi je da budem siguran, ali video sam nešto što bi moglo da predstavlja luk približno stotinu i trideset kilometara nizvodno. Činilo se da između nas i njega nema nikakvih vodopada niti drugih većih prepreka."

Mora da sam se još dublje namrštio. "Video si sve to?" rekoh.

"Koliko si visoko bio?"

"Na prostirci nema visinometra", reče A. Betik, "ali sudeći po vidljivom zakrivljenju planete i zamračenju neba, mislim da sam se popeo na oko sto kilometara."

"Jesi li na sebi imao svemirsko odelo?" upitah. Na toj visini, ljudskom biću bi krv proključala u venama, a pluća bi mu prsila od eksplozivne dekompresije. "Respirator?" Obazreh se, ali ništa slično tome nije ležalo na našoj gomili stvari.

"Ne", reče android i okrenu se da podigne sanduk. "Samo sam zadržao dah."

Zavrtevši glavom, otišao sam da oborim nekoliko stabala. Smatrao sam da će mi fizički napor i samoća dobro doći.

Smrklo se pre nego što je splav bio dovršen, a ja bih radio cele noći da se nisam smenjivao sa A. Betikom u obaranju stabala. Gotov proizvod nije bio lep, ali plutao je. Naš mali splav bio je dugačak oko šest i širok oko četiri metra, sa dugačkom motkom za upravljanje uglavljenom u grubu krmu na račvastom postolju sa zadnje strane, uzdignutim delom neposredno ispred motke gde je Anea šator oblikovala u nadstrešnicu sa otvorima spreda i pozadi, i grubim držačima za vesla sa obe strane, gde su bile i motke-vesla poravnate sa stranama plovila, osim za slučaj da zatrebaju za veslanje u mirnoj vodi ili za upravljanje u opasnim brzacima. Brinuo sam se da se stabla papratnica ne natope previše vodom i utonu suviše nisko da bi se koristila za splav, ali sa samo dva sloja upletena u saće pomoću planinarskog užeta i učvršćena klinovima na strateškim mestima, balvani su vrlo lepo plutali i gornja površina splava bila je oko petnaest centimetara iznad vode.

Anea je bila opčinjena mikrošatorom i morao sam da priznam da je način na koji ga je vajala bio umešniji i delotvorniji od svega što sam ja ikada oblikovao tokom svih godina koliko sam te stvari koristio. Pod našu nadstrešnicu moglo se zavući sa mesta za krmanjenje kod kormila, spreda se nalazio fini ispust koji će nas štititi od sunca i kiše, ne kvareći pri tom vidik, a sa bočnih strana bile su lepe niše u kojima su dodatni sanduci i oprema mogli da ostanu na suvom. Već je raširila naše podloge od sunđera i vreće za spavanje u raznim uglovima šatora; visoki deo za sedenje u središtu bio je

mesto odakle se najbolje moglo videti napred, i tu je sada razmetljivo ležao rečni kamen širine jednog metra, koji je ona postavila kao ognjište sa opremom za jelo i kockom za grejanje; jedna ručna svetiljka bila je otvorena i podešena da svetli kao fenjer i visila je sa centralne petlje - i, morao sam to da priznam, čitav utisak bio je vrlo ugodan.

Ipak, devojčica nije provela popodne samo u podizanju udobnih šatora. Pretpostavljam da sam očekivao da će stajati i posmatrati kako se nas dvojica preznojavamo od teškog rada - posle jednog sata, u vrelini dana, ja sam se svukao do pojasa - ali Anea nam se priključila skoro odmah tako što je vukla oborena stabla do mesta sklapanja, čistila ih od granja, ukucavala eksere, stavljala klinove i stožerne sklopke i davala svoj doprinos opštem izgledu splava. Ukazala mi je na to zbog čega je standardni način na koji sam znao da postavim krmu nedelotvoran, pa sam pomeranjem osnova držača-tronošca niže i na veću međusobnu udaljenost bio u stanju da lakše i sa boljim učinkom pomeram dugačku motku. Dva puta mi je pokazala drugačiji način da vežem krstaste držače za donju stranu splava tako da budu čvršći i izdržljiviji. Kada je zatrebalo da se oblikuje klada, Anea je to činila pomoću mačete, a sve što smo A. Betik i ja mogli da učinimo bilo je da se držimo dalje kako nas ne bi zasipali leteći iveri.

Ipak, bez obzira na to što smo svi vredno radili, sunce gotovo da je zašlo pre nego što smo dovršili splav i utovarili opremu.

"Mogli bismo večeras da se ulogorimo ovde i da krenemo rekom rano ujutro", rekoh ja. Ali još dok sam to govorio, znao sam da to ne želim. To nisu želeli ni njih dvoje. Popeli smo se i ja sam nas odgurnuo od obale dugačkom motkom koju sam odabrao za naš glavni izvor kretanja kada nas rečna struja bude izneverila. A. Betik je krmanio, a Anea je stajala blizu prednjeg kraja splava i pazila na plićake i skrivene stene.

Tokom prvog sata, putovanje je izgledalo gotovo čarobno. Posle sparne džungle i izuzetno napornog dana, činilo nam se kao da smo u raju dok smo stajali na splavu koji se sporo kretao, povremeno se odgurivali od rečnog blata i posmatrali kako sve tamniji zidovi džungle klize kraj nas. Sunce je zašlo gotovo pravo iza nas i

nekoliko minuta reka je bila crvena kao istopljena lava, a niži delovi gimnospermi sa obe strane buktali su plamenom odražene svetlosti. Onda se sivilo pretvorilo u tamu, i pre nego što smo stigli makar na tren da ugledamo noćno nebo, oblaci su naišli sa istoka, baš kao i prethodne noći.

"Pitam se da li je brod odredio naš položaj po zvezdama", reče Anea.

"Da ga zovnemo i priupitamo", predložih ja.

Brod nije mogao da odredi svoj položaj. "Bio sam u stanju da potvrdim da nismo ni na Hiperionu, ni na Renesansi Vektor", reče glasić iz mog ručnog komloga.

"E, to je pravo olakšanje", rekoh ja. "Ima li drugih novosti?"

"Premestio sam se na rečno dno", reče brod. "Tu je vrlo udobno i spremam se da..."

Najednom, obojena munja namreška severni i zapadni horizont, vetar poče da šiba preko reke tako jako da smo svi morali da jurnemo i sprečimo da nam ne oduva stvari, splav krenu prema južnoj obali zajedno sa zapanjenim talasima, a komlog poče da krči. Isključih narukvicu palcem i usredsredih se na odgurivanje motkom dok je A. Betik ponovo krmanio. Nekoliko minuta, plašio sam se da će se splav raspasti među visokim talasima, u urlanju vetra; pramac se naglo dizao i spuštao i jedino osvetljenje poticalo je od eksplozija munja boje magente i grimiza. Grmljavina se mogla čuti te noći - bili su to veliki, siloviti talasi zvuka, kao da neko kotrlja džinovsku čeličnu burad niz kamene stepenice ka nama - a munje atmosfere svetlosti kidale su nebo, ni nalik na ples od prošle noći. Svi smo se na sekund ukočili kada je jedan takav grom boje magente udario u gimnospermu na severnoj obali reke i drvo je smesta eksplodiralo u plamen i obojene iskre. Kao nekadašnji radnik sa barže, proklinjao sam sopstvenu glupost što sam dozvolio da se nađemo tu, nasred tako široke reke - Tetis se ponovo otvorio u širinu raspona gotovo čitav klik - bez gromobrana ili gumenih prostirki. Čučali smo i krivili lica dok su obojeni gromovi udarali u jednu ili drugu obalu i osvetljavali istočni horizont pred nama.

Iznenada, padala je kiša i najgori deo grmljavine bio je okončan. Potrčali smo ka šatoru - Anea i A. Betik čučnuli su blizu prednjeg

otvora, i dalje u potrazi za peščanim sprudovima i plutajućim kladama, dok sam ja stajao pozadi, gde je devojčica podesila šator tako da osobi za krmom pruži sklonište i dok ova krmani.

Na reci Kans kiša je padala često i jako dok sam radio na barži - sećam se kako sam bio sklupčan u kabini stare barže koja je prokišnjavala i kako sam se pitao da li će prokleti brod potonuti od same težine kiše - ali nisam upamtio kišu poput ove.

Za trenutak sam pomislio da smo naišli na novi vodopad, ovaj put mnogo veći, i da smo glupavo punom brzinom uz pomoć motke uleteli u njega - ali još smo se kretali nizvodno i to se na nas nije obrušavao vodopad, već samo strahovita silina najgore kišne oluje koju sam ikada doživeo.

Pametno bi bilo da smo prišli obali i zadržali se tamo dok potop ne prođe, ali nismo mogli da vidimo ništa osim eksplozija obojene svetlosti iza tog okomitog vodenog zida, i nisam imao pojma koliko su obale udaljene, niti da li ima ikakvih izgleda da stignemo do njih i privežemo se. Zato sam privezao krmu u najvišem položaju, tako da samo održava pravac, napustio svoje mesto i zgurio se uz dete i androida dok su se iz otvorenih nebesa na nas slivale reke, jezera, okeani vode.

O sposobnosti ili srećnoj ruci devojčice kada je u pitanju oblikovanje i učvršćivanje šatora svedoči činjenica da ovaj nijednom nije počeo da se savija ili odvaja od svojih spojeva sa splavom. Kažem da sam se zgurio uz njih, ali uistinu, svi smo bili toliko zauzeti držanjem sanduka koji su već bili privezani, dok je taj splav poskakivao, bacakao se, okretao oko ose, da bi ponovo vratio pramac napred. Nismo imali pojma kojim smerom se krećemo, da li je splav bezbedan nasred reke, nailazi li na stenje u brzacima, ili mu sleduje pakleni sudar sa liticama ukoliko reka skrene, a mi to ne učinimo. U tim trenucima, niko od nas za to nije mario: naš cilj bio je da zadržimo opremu na okupu, da ne budemo zbačeni sa palube i da vodimo računa jedni o drugima koliko je to moguće.

U jednom trenutku - sa jednom rukom oko gomile rančeva i drugom stisnutom oko okovratnika devojčice dok se ona naginjala da uzme natrag neki kuhinjski pribor koji je velikom brzinom jurnuo napolje iz šatora - pogledao sam ispod nadstrešnice, iz naše niše,

prema prednjem kraju splava i shvatio da je čitav splav osim naše male uzdignute platforme pod vodom. Vetar je šibao po zapenjenim talasima koji su sijali crvenom ili jarkožutom bojom u zavisnosti od boje zavese atmosferske munje koja je u određenom trenutku besnela. Setio sam se nečega što sam zaboravio da potražim u brodu: prsluka za spasavanje - lične opreme za plutanje.

Povukavši Aneu natrag u zaklon, pod lepetanje šatora, vrisnuo sam da bi me čula od buke oluje: "Umeš li da plivaš kada nije u pitanju nula-g?"

"Šta?" Video sam kako joj usne obrazuju reč, ali nisam to mogao i da čujem.

"Umeš li... da... plivaš?"

A. Betik je digao pogled sa svog mesta među poskakujućim sanducima. Voda mu je šibala po ćelavoj glavi i dugačkom nosu. Plave oči izgledale su mu ljubičasto pri prasku munje.

Anea odmahnu glavom, mada nisam bio siguran u to odgovara li mi odrečno na pitanje ili hoće da kaže da ne može da čuje. Privukoh je bliže; njen prsluk sa mnoštvom džepova bio je potpuno mokar i lepetao je kao mokri čaršav na oluji. "UMEŠ LI... DA... PLIVAŠ?" vrištao sam, bukvalno iz sve snage. Od tog napora ostao sam bez daha. Mahnitim pokretima pokazao sam joj na šta mislim, spojivši obe šake pred sobom. Splav nas je izdigao i odvojio, a onda ponovo bacio natrag, vrlo blizu.

Video sam kako joj razumevanje sviće u očima. Vetar joj je dizao mlaz kišnih ili rečnih kapi sa dugačkih pramenova kose. Ona se osmehnu - od mlaza, zubi su joj izgledali mokri - i nagnu se bliže da mi drekne u uho.

"HVALA! VOLELA... BIH... DA... MALO PLIVAM. ALI... MOŽDA... KASNIJE."

Tada mora da smo uleteli u vrtlog, ili je možda sve jači vetar samo zahvatio šator i upotrebio ga kao jedro da obrne splav oko ose; bilo kako bilo, splav se okrenuo pun krug, naizgled zastao sa oklevanjem, a onda nastavio da se obrće. Nas troje prestali smo sa pokušajima da sačuvamo bilo šta drugo osim sopstvenog života i držali smo se jedni drugih, zgureni u središtu platforme splava. Shvatio sam da Anea viče - nešto nalik na srećno: "Ji-HAA" - i pre

nego što sam stigao da joj vrisnem da umukne, javio sam se odjekom tog pokliča. Osećao sam se dobro dok sam vrištao usred tog obrtanja, oluje i potopa, tako da niko ne može da me čuje, ali kadar da osetim sopstvene povike i njihove odjeke u lobanji i kostima iako je tamo odjekivala i tutnjava grmljavine. Pogledao sam desno kada je grimizni grom obasjao čitavu reku, ugledao stenu koja je štrčala najmanje pet metara iznad vode, a splav se obrtao i prolazio kraj nje kao čigra, i zgrnuo se još više prizorom A. Betika koji je, na kolenima i zabačene glave, 'Ji-HAA'-ikao sa nama koliko mu je to njegovo androidsko grlo dopuštalo.

Oluja je potrajala čitave noći. Pred zoru, kiša je popustila sve dok se nije pretvorila u puki pljusak. Atmosferske munje i grmljavina sa probijanjem zvučnog zida mora da su se tada okončali, ali u to ne mogu da budem siguran - poput svoje mlade prijateljice i prijatelja androida, i ja sam čvrsto spavao i hrkao.

Probudili smo se i shvatili da je sunce već visoko odskočilo, da oblacima nema ni traga, da je reka široka i spora, da se džungla kreće sa obe strane kao beskrajna tapiserija koja se kraj nas odmotava i da je nebo vedro i plavo.

Neko vreme, mogli smo samo da sedimo na suncu, nalaktivši se na kolena, u odeći koja je još bila vlažna i cedila se. Nismo progovarali. Mislim da nam je noćni kaos još bio u očima, da su nam naleti boja i dalje nicali na rožnjačama.

Nešto kasnije, Anea se osovi na nesigurne noge. Površina splava bila je vlažna, ali i dalje iznad vode. Jedan trupac sa bočne strane oslobodio se; tamo gde je trebalo da su čvorovi, bilo je nekoliko iskidanih vezova, ali sve u svemu, naše plovilo bilo je kadro za pomorsko... rečno putovanje. Šta god. Proverili smo spojeve i neko vreme proveli u inventarisanju. Ručna svetiljka koju smo okačili kao fenjer nestala je, kao i jedna od manjih kutija sa porcijama, ali činilo se da je sve ostalo na svom mestu.

"Pa, vas dvojica možete malo da stojite i istežete se", reče Anea. "Ja ću pripremiti doručak."

Ona uključi kocku za grejanje na maksimum, voda joj za minut proključa u čajniku i ona je nasu kako bi sebi pripremila čaj, a nama

u džezvi skuvala kafu, da bi onda to sklonila u stranu i stavila tiganj sa narezanom šunkom i komadićima krompira koje je nasekla da se prže.

Pogledao sam šunku koja je cvrčala i rekao: "Mislio sam da si vegetarijanka."

"I jesam", reče devojčica. "Ja ću da jedem žitne pahuljice sa malo tog groznog rekonstituisanog mleka s broda, ali sada i samo sada, ja sam kuvarica i vi, momci, ima dobro da klopate."

Dobro smo klopali, dok smo sedeli na rubu platforme sa šatorom, gde je sunce moglo da nam obasjava kožu i suši odeću. Izvukao sam zgužvani trorogi šešir iz džepa prsluka, iscedio vodu iz njega i stavio ga na glavu kako bih se malo zaklonio od sunca. To Aneu ponovo natera na smeh. Bacio sam pogled preko, ka A. Betiku, ali android je samo ravnodušno posmatrao, kao i obično - kao da nikada nije 'Ji-HAA'-ikao zajedno sa nama.

A. Betik uspravi motku na prednjem kraju splava - ja sam je namestio da može da se obrće tako da noću tamo možemo da okačimo fenjer - ali umesto toga, on je skinuo svoju iscepanu belu košulju i okačio je tamo da se suši. Sunce je blistalo na njegovoj savršeno plavoj koži.

"Zastava!" uzviknu Anea. "Baš ono što je nedostajalo ovom pohodu."

Nasmejah se. "Ali ne bela. Ona znači..." Zaćutah usred rečenice.

Kretali smo se sporo nošeni strujom oko rečne okuke. Sada smo svi ugledali ogroman i drevan portal dalekobacača koji se izvijao u luku stotinama metara iznad nas i sa obe naše strane. Čitava stabla izrasla su na njegovim širokim leđima; lijane su se spuštale mnogo metara sa njegovih šara i udubljenja.

Svi pređosmo na svoja mesta: sada sam ja bio za krmom, A. Betik je stajao sa dugačkom motkom kao da se sprema da odbije od nas kamenje i nepoželjne potencijalne putnike, dok je Anea čučala napred.

Jedan dugi minut mislio sam da je ovaj dalekobacač ćorak, da neće proraditi. Video sam poznatu džunglu i plavo nebo pod njim, gledao sam kako reka protiče i iza njega. Pogled je bio normalan sve dok nismo došli do senke džinovskog luka. Video sam kako riba

isklače iz vode deset metara ispred nas. Vetar je nosio Aneinu kosu i mreškao reku talasićima. Iznad nas, tone drevnog metala visile su tamo kao dečji pokušaj da se nacrtu most.

"Ništa se nije desilo..." započeh ja.

Vazduh ispuni elektricitet na način koji je bio neočekivaniji i strašniji od oluje prethodne noći. Kao da je džinovska zavesa pala sa luka pravo na naše glave. Pokleknuo sam, osetivši težinu, a zatim odsustvo težine. U jednom trenutku suviše kratkom da bi se izmerio, osećao sam se kao kada je polje pada eksplodiralo oko nas u zatumbanoj svemirskoj letelici - kao fetus koji se otima u tesnoj posteljici.

Onda prođosmo. Sunce nestade. Svetlost dana nestade. Rečne obale i džungla više nisu bile tamo. Voda se protezala do horizonta sa svih strana. Zvezde u broju i veličini koje nikada nisam zamišljao, a kamoli posmatrao, ispunjavale su nebo koje je izgledalo isuviše veliko.

Pravo ispred nas, ocrtavajući Aneine obrise nalik na narandžaste reflektore, uzdizala su se tri meseca i svaki od njih bio je veliki kao planeta.

31.

"Zapanjujuće", reče A. Betik.

To nije bila reč koju bih ja upotrebio, ali mogla je privremeno da posluži. Moja prva reakcija bila je da počnem sa katalogizacijom naše situacije u negativnom svetlu: više nismo bili na svetu prekrivenom džunglom; nismo bili na reci - okean se na sve strane protezao do noćnog neba; više nije bio dan; nismo tonuli.

Splav je plovio sasvim drugačije po ovim blagim, ali ozbiljnim okeanskim talasima, ali ja sam, zahvaljujući iskustvu sa barži, zapazio da, dok talasi malo više zapljuskuju ivice, drvo gimnospermi ovde kao da bolje pluta. Kleknuo sam kraj krmе i oprezno prineo ustima malo morske vode zahvaćene dlanom. Brzo sam je ispljunuo i isprao usta svežom vodom iz čaturice koju sam nosio za pojasom. U ovoj morskoj vodi bilo je daleko više soli nego čak i u Hiperionovim okeanima nepodesnim za piće.

"Auh", reče Anea tiho sama sebi. Pretpostavljao sam da se to odnosi na mesece koji su se dizali iznad nas. Sva tri bila su ogromna i narandžasta, ali onaj srednji bio je tako veliki da je čak i polovina njegovog prečnika ispunjavala, dok se dizao, ono što sam još smatrao istočnim nebom. Anea je ustala i njeni uspravni obrisi i dalje nisu dopirali dalje od polovine džinovske narandžaste hemisfere. Privezao sam krmu i pridružio im se na prednjem delu splava. Zbog ljuljanja na blagim okeanskim talasima koji su se valjali ispod nas, svi smo se držali za uspravnu motku na kojoj je još lepršala košulja A. Betika, nošena noćnim vetrom. Košulja se belasala obasjana mesečinom i zvezdama.

Prestao sam na trenutak da budem mornar sa barže i pretražio nebo očima pastira. Sazvežđa koja sam najviše voleo kao dete - Labud, Čiča, Bliznakinje, Semebrodovi i Kućna ploča - nije bilo, ili su bila tako izobličena da nisam mogao da ih prepoznam. Ali, Mlečni Put je bio tu: krivudava autostrada naše Galaksije bila je vidljiva od talasima namreškanoг horizonta iza nas, sve dok nije bledela u sjaju oko tri meseca. Normalno, zvezde su bile mnogo neprimetnije čak i sa Mesecom na nebu, po merilima Stare Zemlje, a kamoli sa ovim

džinovima. Pretpostavljao sam da nebo lišeno prašine i konkuretnog osvetljenja bilo koje vrste, kao i razređeniji vazduh, pružaju ovu neverovatnu predstavu. Imao sam problema da zamislim kako bi zvezde ovde izgledale u noći bez mesečine.

Gde je to 'ovde'? zapitao sam se. Slutio sam. "Brode?" rekoh komlogu. "Jesi li još tu?"

Iznenadio sam se kada je narukvica odgovorila. "Učitani delovi još su tu, Č. Endimione. Izvolite?"

Ostalih dvoje odvojiše pogled od narastajućeg džinovskog meseca i pogledaše u komlog. "Ti nisi brod?" rekoh. "Hoću da kažem..."

"Ako mislite na to da li ste u neposrednoj vezi sa brodom, niste", reče komlog. "Komunikacione frekvencije presečene su kada ste prošli kroz poslednji portal dalekobacača. Ova skraćena verzija borda, međutim, prima video podatke."

Zaboravio sam da komlog ima senzore osetljive na svetlost. "Možeš li nam reći gde smo?" rekoh.

"Samo minut, molim", reče komlog. "Ako biste malo podigli komlog - hvala - tako da pretražim nebo i uporedim to sa navigacionim koordinatama."

Dok je komlog pretraživao, A. Betik reče: "Mislim da znam gde smo, Č. Endimione."

I ja sam mislio da znam, ali pustio sam androida da kaže. "Ovo izgleda da se uklapa u opis Mare Infinitusa", reče on. "Bio je to jedan od starih svetova Mreže, a sada je deo Paksa."

Anea očuta. I dalje je posmatrala mesec koji se dizao i izgledala je ushićeno. Digao sam pogled prema narandžastoj sferi koja je preovlašivala nebom i shvatio da mogu da vidim kako se oblaci boje rđe kreću iznad prašnjave površine. Kada sam pogledao ponovo, shvatio sam da se vide i delovi same površine: mrke mrlje koje bi mogle biti vulkanske reke, duggački ožiljak doline sa pritokama, naznaka ledenih polja na severnom polu i neprepoznatljivo zračenje linija koje su spajale nešto nalik na planinske masive. Ličilo je to malo na holoe Marsa koje sam video - pre nego što je ovaj bio teraformiran - u sistemu Stare Zemlje.

"Izgleda da Mare Infinitus ima tri meseca", govorio je A. Betik,

"iako je, zapravo, Mare Infinitus satelit obližnjeg stenovitog sveta veličine Jupitera."

Mahnuh prema prašnjavom mesecu. "Poput toga?"

"Upravo poput toga", reče android. "Viđao sam slike... Taj svet je nenastanjen, ali na njemu su roboti obimno vadili rudu za vreme Hegemonije."

"I ja mislim da je ovo Mare Infinitus", rekoh. "Čuo sam kako neki moji lovci s drugih svetova Paksa pričaju o njemu. Sjajan za dubinski ribolov. Kažu da u okeanu Mare Infinitusa postoji nekakav cefalokordat sa antenama koji može da izraste i preko dužine od stotinu metara... da guta ribarske brodove ako ga najpre ne uhvate."

Tada sam umuknuo. Svi smo se zagledali u vodu tamnu kao vino. U tišini, moj komlog iznenada zacvrkuta: "Imam ga! Zvezdano polje savršeno se uklapa u moju navigacionu banku podataka. Nalazite se na satelitu koji kruži oko sveta nešto manjeg od Jupitera, koji orbitira oko zvezde Sedamdeset Ofijuči A, 27,9 svetlosnih godina od Hiperiona, 16,4082 svetlosne godine od sistema Stare Zemlje. Sistem je binaran, sa Sedamdeset Ofijuči A kao primarnom zvezdom na 0,64 AJ, i Sedamdeset Ofijuči B kao sekundarnom na 8,9 AJ. Pošto izgleda da tu imate vodu i atmosferu, sa sigurnošću se da pretpostaviti da se nalazite na drugom mesecu računato od subjupiterskog DB Sedamdeset Ofijuči A-primarne zvezde, poznatom u doba Hegemonije kao Mare Infinitus."

"Hvala", rekoh komlogu.

"Imam još astralnih navigacionih podataka..." zacvrkuta narukvica.

"Kasnije", rekoh ja i isključih komlog.

A. Betik skinu košulju sa priručne katarke i obuče je. Okeanski vetar bio je snažan, a vazduh razređen i hladan. Izvukoh izolacioni prsluk iz ranca, a njih dvoje izvadiše jakne iz svojih rančeva. Neverovatan mesec i dalje se dizao na neverovatnom zvezdanom nebu.

Deo reke na Mare Infinitusu prijatna je, mada kratka, pauza između rečnih delova koji su više rekreativno orijentisani, pisalo je u Putničkom vodiču za Mrežu Svetova. Nas troje čučali smo kraj

kamenog ognjišta da bismo čitali tu stranicu pri svetlu poslednje ručne svetiljke-fenjera. Svetiljka je, u stvari, bila suvišna, pošto je mesečina bila gotovo podjednako svetla kao oblačni dan na Hiperionu. Ljubičastu boju mora izaziva vrsta fitoplanktona u vodi i ona nije ishod atmosferskog rasipanja koje putniku pruža mogućnost da prisustvuje tako divnim zalascima sunca. Iako je pauza na Mare Infinitusu veoma kratka - pet kilometara takvog okeanskog putovanja dovoljno je za većinu rečnih lualica - ona ne obuhvata širom Mreže poznati 'Gasov okeanski akvarijum i roštiljarnicu'. Obavezno poručite morskog diva na žaru, čorbu od hektopoda i izvrsno vino od žute morske trave. Obedujte na jednoj od brojnih terasa Gasove okeanske platforme kako biste mogli da uživete u izuzetnim zalascima sunaca na Mare Infinitusu i u još izuzetnijim izlascima meseca. Dok je ovaj svet poznat po praznim okeanskim prostranstvima (ne poseduje kontinente niti ostrva) i agresivnim stanovnicima mora (na primer, po 'lampoustopom levijatanu'), budite uvereni da će vaš putnički brod na Tetisu ostati bezbedan, unutar središnje Struje od jednog portala do drugog, i da će ga pratiti nekoliko naoružanih brodova Mare-Protectorata - sve to da bi vaš kratki pomorski interval, okončan odličnom večerom u 'Gasovoj okeanskoj roštiljarnici', ostavio samo prijatne uspomene. (NAPOMENA: Segment Tetisa na Mare Infinitusu biće izostavljen iz putovanja ukoliko prevladaju loši vremenski uslovi ili opasnost od morskih grabljivaca. Budite spremni da ovaj svet posetite prilikom sledećeg putovanja!)

To je bilo sve. Vratio sam knjigu A. Betiku, isključio svetiljku, otišao na prednju stranu splava i osmotrio horizont kroz naočari sa pojačanjem za noćni vid. Naočari nisu bile neophodne pri jarkom svetlu tri meseca. "Knjiga laže", rekoh ja. "Pogled nam se pruža najmanje dvadeset pet klika do horizonta. Nema drugog portala."

"Možda se preselio", reče A. Betik.

"Ili potonuo", reče Anea.

"Ha-ha", rekoh ja, ubacih naočari u ranac i sedoh sa njima kraj svetlucave kocke za grejanje. Vazduh je bio hladan.

"Moguće je", reče android, "da - kao kada su u pitanju drugi rečni segmenti - postoje duža i kraća verzija ovog odeljka."

"Zašto nama uvek zapadne duža verzija?" rekoah ja. Pripremali smo doručak, jer smo svi bili izgladneli posle duge noćne oluje na reci, iako su tost, žitna kaša i kafa više nalikovali ponoćnom obroku na tom moru obasjanom mesečinom.

Ubrzo smo se navikli na ljuljanje i propadanje splava na velikim talasima i niko od nas nije pokazivao nikakve znake morske bolesti. Posle druge šoljice kafe, sve mi se više dopadalo. Nešto u tom zapisu iz vodiča podstaklo je moj smisao za apsurdno. Ipak, morao sam da priznam da mi se nije dopadalo ono o 'lampouostom levijatanu'.

"Uživaš u ovome, zar ne?" upita me Anea dok smo sedeli ispred šatora. A. Betik je bio iza nas, kraj kormila.

"Aha", rekoah, "izgleda."

"Zašto?" ponovo upita devojjčica.

Podigoh ruke. "Ovo je pustolovina", rekoah. "Ali niko nije stradao..."

"Mislim da smo bili blizu u onoj oluji", reče Anea.

"Da, pa..."

"Zbog čega ti se još ovo dopada?" U glasu deteta čula se istinska radoznanost.

"Oduvek sam voleo prostranstva", rekoah iskreno. "Logorovanje. Udaljenost od svega. Nešto u prirodi nagoni me da se osećam... ne znam... kao da sam u vezi sa nečim krupnijim." Ućutah da ne bih počeo da pričam kao neki pravoslavni Zen Gnostik.

Devojjčica se nagnu bliže. "Moj otac napisao je jednu pesmu o toj zamisli", reče ona. "U stvari, bio je to stari prehedžirski pesnik iz koga je moj otac kloniran, naravno, ali sav senzibilitet mog oca bio je u toj pesmi." Pre nego što sam stigao da je bilo šta upitam, ona nastavi: "On nije bio filosof. Bio je mlad, mlađi čak i od tebe, njegov filosofski rečnik bio je prilično primitivan, ali u ovoj pesmi on je pokušao da izrazi faze u kojima se približavamo stapanju sa Vaseljenom. U jednom pismu, nazvao je te tri faze 'nekom vrstom Termometra Zadovoljstva'."

Priznajem da sam bio iznenađen i pomalo zatečen ovim kratkim govorom. Još nisam čuo da Anea o bilo čemu govori ovako ozbiljno, niti da upotrebljava tako krupne reči, a ono sa 'Termometrom

Zadovoljstva' zvučalo mi je pomalo bezobrazno. Ali saslušao sam je kada je nastavila:

"Otac je mislio da je prva faza ljudske sreće 'drugarstvo sa suštinom'", reče ona tiho. Video sam da A. Betik sluša sa svog mesta kraj kormila. "Time je", reče ona, "otac mislio na maštovitu i senzualnu reakciju na prirodu... upravo poput osećanja koje si mi malopre opisao."

Protrljah obraz i opipah tamo dugačke čekinje. Još nekoliko dana bez brijanja i imaću bradu. Srknuh malo kafe.

"Otac je u deo te reakcije na prirodu uključio poeziju, muziku i likovnu umetnost", reče ona. "To je nepouzdan, ali ljudski način da se odgovori na Vaseljenu - priroda stvara tu energiju stvaranja u nama. Za oca, mašta i istina bile su jedno te isto. Jednom je napisao - 'Mašta se može uporediti sa Adamovim snom - on se probudio i pronašao istinu.'"

"Nisam sasvim siguran da sam to shvatio", rekoh ja. "Da li to znači da je izmišljeno istinitije od... istine?"

Anea odmahnu glavom. "Ne, mislim da je on time hteo da kaže... pa, u istoj toj pesmi on ima i himnu Panu..."

Strepi, kad otvaraš tajanstvena vrata
što vode univerzalnom znanju."

Anea dunu u šolju čaja da bi ga ohladila. "Za oca, Pan je postao nekakav simbol mašte... pogotovo, romantične mašte." Ona srknu malo čaja. "Jesi li znao, Role, da je Pan bio alegorijski prethodnik Hrista?"

Trepnuh. To je bilo isto ono dete koje je, dve noći ranije, tražilo da mu se pričaju priče o duhovima. "Hrista?" rekoh. Bio sam dovoljno uslovljen sopstvenim vremenom da se trgnem od bilo kakve naznake svetogrđa.

Anea otpi malo čaja i pogleda mesece. Levom rukom objumila je pridignuta kolena dok je sedela. "Otac je mislio da su neki ljudi - ne svi - zahvaljujući svojoj reakciji na prirodu, podstaknuti tom elementarnom maštom nalik na Pana.

I budi samo nepojamni dom
Za samotne misli; što hitaju tom
Rubu nebesa, da izbegnu shvatanje,
Iz golog uma beže: budi samo poimanje
Što u ovoj beslovesnoj ilovači traje
I dodirom lakim novi život daje:
Budi samo simbol neizmerja;
Nebesnog svoda odraz u moru;
Element u prostoru između;
Nepoznato..."

Svi smo ćutali jedan trenutak posle ove recitacije. Ja sam odrastao slušajući poeziju - sirove pastirske epove, Spev starog pesnika, Vrtni ep o mladom Tihou, Gliju i kentauru Rolu - pa sam navikao na rime pod zvezdanim nebom. Ipak, pesme koje sam čuo, naučio i voleo bile su uglavnom jednostavnije za razumevanje od ove.

Posle tog trenutka remećenog samo zvukom talasa koji su se ljeskali o splav i vetra izvan šatora, rekoh: "Znači, tako je tvoj otac shvatao sreću?"

Anea zabaci glavu tako da joj vetar ponese kosu. "Oh, ne", reče ona. "Samo prvu fazu sreće na svom Termometru Zadovoljstva. Postojale su još dve više faze."

"Koje?" upita A. Betik. Tihi androidov glas umalo me ne natera da poskočim; zaboravio sam da je i on sa nama na splavu.

Anea zatvori oči i ponovo progovori, glasom blagim, muzikalnim i lišenim zapevanja onih koji upropašćuju poeziju.

"Ali postoje i
Mnogo bogatiji prepleti
Sa više samouništenja, što vode, postepeno,
Vrhunskom intenzitetu: kruna njihova, eno,
Od ljubavi je i prijateljstva, i visoko je
Na čelu čovečanstva."

Podigao sam pogled prema olujama prašine i vulkanskim

blescima na džinovskom mesecu. Oblaci boje sepije kretali su se tamo preko narandžastih, zasenčenih predela. "Znači, to su ti njegovi drugi nivoi?" rekoh, donekle razočaran. "Najpre priroda, zatim ljubav i prijateljstvo?"

"Ne baš", reče devojčica. "Otac je mislio da je pravo prijateljstvo među ljudskim bićima još viši nivo od naše reakcije na prirodu, ali da je najviši nivo koji se može dosegnuti ljubav."

Klimnuh glavom. "Kao što Crkva podučava", rekoh. "Ljubav prema Hristu... ljubav prema drugim ljudima."

"A-a", reče Anea, srknuvši poslednje ostatke čaja. "Otac je mislio na erotsku ljubav. Na seks." Ona ponovo sklopi oči...

"Sad kad probah njenu slatku dušu do kraja
Sve su druge dubine plićaci: suštine,
Nekada duhovne, kao blatne zavetrine,
Što mi samo đubre zemaljski koren,
I nagone mi grane da dižu zlatni plod
U cvat nebesa."

Priznajem da nisam znao šta na to da kažem. Istresao sam poslednje ostatke kafe iz šoljice, nakašljao se, zagledao na tren u zahuktale mesece i još vidljiv Mlečni Put, a onda rekao: "Pa? Misliš da je time hteo nešto da kaže?" Čim sam to izgovorio, poželeo sam da sam sebe šutnem. Razgovarao sam sa detetom. Mogla je ona da recituje staru poeziju, ili staru pornografiju, kad smo već kod toga, ali nije postojao način da to i razume.

Anea me pogleda. Mesečina je njenim krupnim očima davala sjaj. "Mislim da postoji više nivoa na nebesima i zemlji, Horacije, nego što je moj otac ikada sanjao."

"Shvatam", rekoh, pomislivši: Do đavola, ko je sad taj Horacije?

"Moj otac bio je veoma mlad kada je to napisao", reče Anea. "To mu je bila prva poema i doživela je neuspeh. On je želeo... želeo je da njegov pastir shvati... koliko te stvari mogu da budu uzbuđujuće... poezija, priroda, mudrost, glasovi prijatelja, hrabra dela, sjaj nepoznatih mesta, privlačnost suprotnog pola. Ali prekinuo je pre nego što je dospao do prave suštine."

"Do kakve prave suštine?" upitah ja. Splav nam se uzdizao i propadao na dahu mora.

"Značenja svih pokreta, oblika i zvukova", šapnu devojčica, "...svih oblika i tvari/Pravo u srž njihovih simbola i suštine..."

Zašto su mi te reči zvučale tako poznato? Trebalo mi je izvesno vreme da se setim.

Naš splav plovio je dalje kroz noć, po moru Mare Infinitusa.

Ponovo smo zaspali pre nego što su se sunca digla i posle novog doručka, ustao sam da podesim nišane na oružju. Nisam imao ništa protiv filofske poezije na mesečini, ali puške koje precizno gađaju bile su neophodne.

Nisam imao vremena da isprobam vatreno oružje na brodu niti posle pada na svet sa džunglom, pa sam bio nervozan što nosim okolo nepodešeno oružje iz kog još nisam gađao. Za vreme svog kratkog boravka među teritorijalcima i u dužem razdoblju kada sam radio kao lovački vodič, odavno sam ustanovio da je poznavanje oružja podjednako važno - a verovatno i važnije - od posedovanja fine puške.

Najveći mesec još je bio na nebu kada su se sunca digla - najpre ono manje, brilijantno zrnice na jutarnjem nebu, da bi učinilo Mlečni put nevidljivim i zamaglilo pojedinosti na velikom mesecu, a zatim primarno, manje od Hiperionovog sunca sličnog Solu, ali veoma sjajno. Boja neba postala je tamnija, ultramarinska, a zatim još tamnija, kobaltnoplava, sa blistave dve zvezde i narandžastim mesecom koji je ispunjavao nebo iza nas. Atmosfera meseca je zbog sunčeve svetlosti izgledala kao nejasni disk i detalji površine nestali su sa vidika. U međuvremenu, dan je postao topao, vruć i, najzad, paklen.

More se donekle uzburkalo, blago valjanje preraslo je u prave talase visine dva metra, koji su malo bacali splav, ali bili su dovoljno udaljeni jedan od drugog da nam dopuste plovidbu bez nepotrebnih neugodnosti. Kao što je vodič obećavao, more je bilo uznemirujuće ljubičaste boje, nabrano krestama talasa toliko tamnoplavih da su bili gotovo crni, i povremeno remećeno skupinama žute morske trave ili penom koja je bila još tamnije ljubičasta. Splav je nastavio da plavi

prema horizontu gde su se digli sunca i meseci - mi smo mislili da je to istok - i mogli smo samo da se nadamo da nas snažna struja nosi nekuda. Kada bismo posumnjali da nas struja uopšte nosi, pustili bismo da se za nama vuče uže ili bacili malo otpadaka i posmatrali kako ih nose sukobljena struja i vetar. Talasi su se kretali, kako je to nama izgledalo, sa juga ka severu. Mi smo i dalje plovili prema istoku.

Najpre sam gađao iz 'četrdeset petice', proverivši prethodno magacin da bih se uverio da su meci na svom mestu. Plašio sam se da će me taj arhaični sistem gde je municija bila zasebna u odnosu na strukturu samog magacina u nezgodnom trenutku naterati da zaboravim da ponovo napunim oružje. Nismo imali mnogo toga što smo mogli da bacimo preko palube da bih vežbao gađanje, ali ja sam sačuvao nekoliko upotrebljenih porcija kraj nogu, bacio sam jednu i sačekao da otpluta nekih petnaest metara pre nego što sam opalio.

Automatik je nepristojno grunuo kada sam stisnuo oroz. Znao sam da su bacači zrna bučni - gađao sam iz nekih na osnovnoj obuci, pošto su ih pobunjenici sa Ledene Kandže često koristili - ali ovo me je gotovo nagnalo da ispustim pištolj u ljubičasto more. Uplašilo je Aneu, koja je zurila ka jugu i razmišljala o nečemu, tako da je skočila na noge, a čak je i postojani android poskočio.

"Izvinite", rekoh, uhvatih teško oružje obema rukama i ponovo opalih.

Posle utroška dva puna magacina dragocene municije, bio sam uveren da mogu da pogodim nešto na daljini od petnaest metara. Iza toga - pa, nadao sam se da će ono što ću gađati imati uši, pa će se uplašiti od buke koju je 'četrdeset petica' proizvodila.

Kada sam rasklopio oružje posle gađanja, ponovo sam pomenuo da je taj drevni komad mogao da pripada Bron Lamiji.

Anea ga pogleda. "Kao što sam rekla, nikada majku nisam videla sa pištoljem."

"Mogla je da ga pozajmi Konzulu kada se on brodom vratio u Mrežu", rekoh dok sam čistio rasklopljeni pištolj.

"Ne", reče A. Betik.

Okrenuh se da ga pogledam, onako naslonjenog na kormilo.

"Ne?" ponovih.

"Ja sam video oružje Č. Lamije kada je bila na Benaresu", reče android. "Bio je to starinski pištolj - mislim da je pripadao njenom ocu - ali imao je sedefastu dršku, laserski nišan, i bio je prilagođen za flešetna punjenja."

"Oh", rekoh ja. Pa, zamisao je u svakom slučaju bila privlačna. "Ova stvar je makar dobro očuvana i rekonstruisana", rekoh. Mora da je čuvana u nekoj vrsti kutije zastoja; pištolj star hiljadu godina ne bi dejstvovao da nije tako. Ili je ovo možda bila vešta reprodukcija koju je Konzul pokupio na nekom od svojih putovanja. Naravno, to nije bilo važno, ali oduvek me je pogađao... osećaj istorije, valjda bi to tako moglo da se nazove... koji kao da je zračio iz starog vatrenog oružja.

Potom sam gađao iz flešetnog pištolja. Bio je potreban samo jedan hitac da ustanovim da sasvim lepo radi, hvala na pitanju. Plutajuća porcija bila je razneta u paramparčad stiropora, sa daljine od trideset metara. Flešetno oružje bilo je prljavo, njime je bilo teško promašiti, i bilo je krajnje nepošteno prema meti, zbog čega sam baš ovo i odabrao. Zakočio sam ga i vratio u ranac.

Plazma pušku bilo je teže podesiti. Optički nišan koji se podizao omogućavao mi je da nanišanim bilo šta, od plutajuće porcije udaljene trideset metara, do horizonta, koji se nalazio na otprilike dvadeset pet klika od nas, ali mada sam potopio porciju prvim pucnjem, bilo je teško odrediti delotvornost dužih hitaca. Tamo nije bilo ničega što bih gađao. Teorijski, pulsna puška mogla je da pogodi sve što strelac vidi - nije bilo neophodno uračunavati vetar ili balistički luk - i ja sam posmatrao kroz durbin kako zrak pravi rupu na udaljenosti od dvadeset klika, ali to kod mene nije izazvalo istu sigurnost kao što bi učinilo gađanje udaljene mete. Podigao sam pušku prema džinovskom mesecu koji je sada zalazio iza nas. Kroz durbin, mogao sam tamo tek da razaznam beli vrh planine - verovatno je to bio zamrznuti CO₂ pre nego sneg, znao sam - i opalio sam jednom, pa neka ga đavo nosi. Plazma puška bila je znatno tiša od poluautomatskog pištolja koji je izbacivao zrna: pri opaljivanju čuo se običan mačji kašalj. Durbin nije bio dovoljno

snažan da bi mi omogućio da vidim pogodak, a na tolikim udaljenostima, rotacije dva sveta predstavljale bi problem, ali začudilo bi me da nisam pogodio planinu. Kasarne teritorijalaca bile su pune priča o strelcima Švajcarske Garde koji su obarali komandose Proteranih sa udaljenosti od više hiljada klika, na susednom asteroidu ili nečem sličnom. Trik je, kao i milenijumima ranije, bio u tome da prvi vidiš neprijatelja.

Pomislivši na to, pošto sam opalio jednom iz sačmarice, očistio je i odložio svo oružje u stranu, rekao sam: "Danas treba da krenemo u izviđanje."

"Sumnjaš da će tamo biti drugi portal?" upita Anea.

Slegnuh ramenima. "U vodiču je pisalo da između portala ima pet klika. Mora da smo od prošle noći preplovili najmanje stotinu. Verovatno i više."

"Hoćemo li krenuti hoking-prostirkom?" upita devojčica. Sunca su joj prljila svetlu kožu.

"Mislio sam da upotrebim leteći pojas", rekoh ja. Manji profil na radaru, ako neko posmatra, pomislio sam, ali nisam rekao glasno. "A ti ne ideš, malena", rekao sam glasno. "Samo ja."

Izvukao sam pojas sa njegovog mesta pod šatorom, čvrsto vezao remenje, izvukao plazma pušku i aktivirao ručne komande. "E, sranje", rekoh. Pojas nije čak ni pokušao da me podigne. Na trenutak sam bio siguran da se nalazimo na svetu sličnom Hiperionu, sa slabim EM poljima, ali onda pogledah na pokazivač napajanja. Crveno. Prazno. Potpuno. "Sranje", rekoh ponovo.

Raskopčah remenje i nas troje se okupismo oko beskorisne stvari dok sam ja proveravao kablove, baterijski komplet i jedinicu za letenje.

"Bio je napunjen neposredno pre nego što smo ostavili brod", rekoh. "U isto vreme kada smo napunili i hoking-prostirku."

A. Betik pokuša da pusti dijagnostički program, ali sa nultom energijom čak ni to nije htelo da radi. "Vaš komlog trebalo bi da ima isti potprogram", reče android.

"Stvarno?" rekoh glupavo.

"Smem li?" upita A. Betik i pokaza na komlog. Skinuh narukvicu i pružih mu je.

A. Betik otvori mali odeljak koji nisam čak ni primetio na toj dranguliji, izvadi tanušni kabl od mikrovlakna i priključi ga na pojas. Svetla zatrepereše. "Leteći pojas je pokvaren", objavi komlog glasom broda. "Baterijski komplet ispražnjen je otprilike dvadeset sedam sati prerano. Mislim da je u pitanju greška u samim baterijama."

"Sjajno", rekoh ja. "Može li se popraviti? Da li bi zadržalo naboj kada bismo pronašli izvor napajanja?"

"Ova baterijska jedinica ne bi", reče komlog. "Ali postoje tri rezervne u brodskom EVA spremištu."

"Sjajno", rekoh ponovo. Podigoh pojas sa glomaznom baterijom i remenjem i bacih ga sa splava. On potonu pod ljubičaste talase bez ikakvog traga.

"Ovde je sve spremno", reče Anea. Sedela je ukrštenih nogu na hoking-prostirci, koja je lebdela dvadeset centimetara iznad splava. "Hoćeš malo sa mnom u razgledanje?"

Nisam se usprotivio, već sam seo iza nje na prostirku, savio noge i gledao je kako kucka po nitima za let.

Na visini od oko pet hiljada metara, dok smo gutali vazduh i naginjali se preko ruba našeg malog ćilima, stvari su izgledale mnogo strašnije nego na splavu. Ljubičasto more bilo je veoma veliko, veoma prazno, a naš splav bio je samo trunka ispod nas, majušni, i crni pravougaonik na mrežastom, ljubičastocrnom moru. Sa ove visine, talasi koji su na splavu izgledali tako ozbiljno bili su nevidljivi.

"Mislim da sam pronašao još jedan nivo te reakcije na prirodu, 'prijateljstva sa suštinom' o kome je tvoj otac pisao", rekoh.

"A to je?" Anea je drhtala od hladnog vazduha mlaznog traga. Nosila je samo potkošulju i prsluk koji je imala na splavu.

"Kad se usereš od straha", rekoh ja.

Anea se nasmeja. Ovde moram da kažem da sam tada voleo Anein smeh, a i sada me zagreje pomisao na njega. Bio je to tihi smeh, ali pun, nesamosvestan i melodičan do krajnjosti. Nedostaje mi.

"Trebalo je da pustimo A. Betika da se popne i izviđa umesto

nas", rekoh ja.

"Zašto?"

"Iz onoga što je ranije kazao o svom izviđanju sa velike visine", rekoh, "očigledno ne mora da udiše vazduh i neosetljiv je na takve sitnice kao što je dekompresija."

Anea se ponovo nasloni na mene. "Nije on neosetljiv ni na šta", reče ona tiho. "Samo su mu sačinili kožu tako da bude malo jača od naše - može da posluži kao odelo pod pritiskom u kratkim razdobljima, čak i u potpunom vakuumu - i može nešto duže da zadrži vazduh, to je sve."

Pogledah je. "Znaš mnogo o androidima?"

"Ne", reče Anea. "Samo sam ga pitala. "Ona se pomeri malo napred i spusti ruke na kontrolne niti. Poletesmo ka 'istoku'.

Priznajem da me je prestravila pomisao na to da izgubim vezu sa splavom, da letim oko ove okeanske planete sve dok niti za letenje ne izgube naboj i dok se ne obrušimo u more, da bi nas tamo verovatno pojeo lampousti levijatan. Programirao sam inercioni kompas sa splavom kao polazišnom tačkom, tako da ukoliko ne ispustim kompas - što nije bilo mnogo verovatno, pošto sam ga sada čuvao na vrpci oko vrata - moći ćemo bez problema da se vratimo. Ali ipak sam bio zabrinut.

"Da se ne udaljavamo mnogo", rekoh.

"U redu." Anea je držala brzinu na umerenih šezdeset ili sedamdeset klika, kako sam pretpostavljao, i spustila se niže gde smo mogli lakše da dišemo i gde vazduh nije bio tako hladan. Ispod nas, ljubičasto more ostalo je prazno u velikom krugu sve do horizonta.

"Tvoji dalekobacači izgleda da izvode trikove sa nama", rekoh ja.

"Zašto ih nazivaš mojim dalekobacačima, Role?"

"Pa, ti si ona koju... prepoznaju."

Nije odgovorila.

"Ozbiljno", rekoh, "da li misliš da postoji nekakav razlog i redosled u svetovima na koje nas šalju?"

Anea se osvrnu ka meni. "Da", reče, "mislim."

Sačekao sam. Zaštitno polje bilo je minimalno pri ovoj brzini, tako da je vetar nosio kosu devojčice u moje lice.

"Znaš li mnogo toga o Mreži?" upita ona. "O dalekobacačima?"

Slegnuh ramenima, shvatih da me više ne gleda i rekoh naglas: "Njima su upravljale AI TehnoSrži. Kako tvrde i Crkva i Spev tvog čika Martina, dalekobacači su predstavljali neku vrstu zavere AI kako bi se koristili ljudski mozgovi - neuroni - kao neka vrsta džinovske DNK kompjuterske spravice. Kad god bi ljudsko biće putovalo dalekobacačem, oni su bili paraziti, je l' tako?" rekoh.

"Nije tako", reče devojčica. Ponovo se obrnu ka meni. "Nisu sve dalekobacače sagradili, smestili ili održavali isti elementi Srži", reče ona. "Da li završeni Spev čika Martina priča o građanskom ratu u Srži koji je otkrio moj otac?"

"Aha", rekoh ja. Zatvorih oči u naporu da se prisetim samih strofa iz govorne priče koju sam naučio. Sada je došao na mene red da recitujem. "U Spevu, Kitsov kibrid razgovara sa nekom vrstom AI ličnosti u megasferi prostora podataka Srži", rekoh.

"Umon", reče devojčica. "Tako se zvala ta AI. Moja majka putovala je jednom tamo sa ocem, ali moj... stric... drugi Kitsov kibrid, imao je konačni obračun sa Umonom. Nastavi."

"Zašto?" rekoh ja. "Mora da znaš to bolje nego ja."

"Ne", reče ona. "Čika Martin nije nastavio da radi na Spevu kada sam ga ja poznavala... Govorio je da ne želi da ga dovrši. Reci mi kako je opisao ono što je Umon kazao o građanskom ratu u Srži."

Ponovo zatvorih oči.

"Dva smo veka mozgali o tome,
a onda su se grupe razišle
svaka na svoju stranu:
Stabilni su želeli da očuvaju simbiozu,
Prevrtljivi da zatru čovečanstvo,
Ultimativni da se klone oba izbora
dok ne bude rođen sledeći nivo svesti.
Tada je besneo sukob;
sada besni pravi rat."

"To je za tebe bilo pre dvesta sedamdeset i nešto standardnih godina", reče Anea. "Neposredno pred Pad."

"Aha", rekoh ja, otvorivši oči da bih potražio u moru bilo šta drugo osim ljubičastih talasa.

"Da li je poema čika Martina objašnjavala motivacije Stabilnih, Prevrtljivih i Ultimativnih?"

"Manje-više", rekoh ja. "To je teško pratiti - u poemi Umon i druge Al Srži razgovaraju Zen-koanima."

Anea klimnu glavom, "Tako nekako."

"Prema Spevu", rekoh ja, "grupa Al Srži poznata kao Stabilni želela je da nastavi da parazitira na ljudskim mozgovima dok mi koristimo Mrežu. Prevrtljivi su želeli da nas zbrišu. A pretpostavljam da je Ultimativne bilo baš briga pod uslovom da su u mogućnosti i dalje da rade na evoluciji sopstvenog mašinskog boga... kako su ga ono zvali?"

"UI", reče Anea, uspori ćilim i spusti se još niže. "Ultimativna Inteligencija."

"Da", rekoh ja. "Prilično ezoterične stvari. Kakve to ima veze sa našim prolascima kroz ove portale dalekobacača... ako ikada uopšte pronađemo taj drugi portal?" U tom trenutku, sumnjao sam u to: svet je bio prevelik, okean previše prostran. Čak i ako je struja nosila naš mali splav u pravom smeru, izgledi da doplovimo do obruča sledećeg portala visokog stotinak metara bili su suviše mali da bi se uopšte uzimali u razmatranje.

"Nisu sve portale dalekobacača sagradili ili održavali Stabilni da bi se ponašali... kako si ti to objasnio? ... kao veliki krpelji na našim mozgovima."

"U redu", rekoh ja. "Ko je onda sagradio dalekobacače?"

"Dalekobacače reke Tetis stvorili su Ultimativni", reče Anea. "Oni su bili... pretpostavljam da bi ih nazvao eksperimentom... sa Prazninom Koja Spaja. To je fraza Srži... da li je Martin nju koristio u svom Spevu?"

"Aha", rekoh ja. Sada smo se nalazili niže, samo oko hiljadu metara iznad talasa, ali ni splavu niti bilo čemu drugom nije bilo ni traga. "Hajdemo natrag", rekoh.

"U redu." Pogledali smo kompas i odredili kurs za povratak kući... ako se jedan trošni splav mogao tako nazvati.

"Nikada nisam shvatio koga đavola treba da znači ta 'Praznina

Koja Spaja", reko. "Nekakav hipersvemir koji su koristili dalekobacači i mesto gde se Srž krila dok je vrebala na nas. Taj deo sam ukapirao. Mislio sam da je to uništeno kada je Meina Gledston naredila da se u dalekobacače bace bombe."

"Ne možeš uništiti Prazninu Koja Spaja", reče Anea, glasom odsutnim, kao da misli na nešto drugo. "Kako je Martin to opisao?"

"Kao Plankovo vreme i Plankovu dužinu", reko ja. "Ne sećam se tačno - nešto u vezi sa kombinovanjem tri temeljne konstante fizike - gravitacije, Plankove konstante i brzine svetlosti. Sećam se da je to davalo neke majušne jedinice dužine i vremena."

"Oko 10-35 metra za dužinu", reče devojčica, ubrzavši malo ćilim. "I 10-43 sekunde za vreme."

"To mi ne govori mnogo", reko ja. "Samo da je jebeno malo i kratko... izvini na izrazu."

"Oprošteno ti je", reče devojčica. Blago smo se uspinjali. "Ali nisu bili važni vreme ili dužina, već način na koji su oni upleteni u... Prazninu Koja Spaja. Moj otac pokušao je da mi to objasni pre nego što sam rođena..."

Trepnuh na tu frazu, ali nastavih da slušam.

"...i znaš za planetne datasfere."

"Da", reko i kucnuh po komlogu. "Ova drangulija tvrdi da Mare Infinitus ne poseduje ništa slično."

"Tačno", reče Anea. "Ali najveći broj svetova Mreže imao ih je. A iz datasfera nastala je megasfera."

"Dalekobacački medijum... ta Praznina... povezane datasfere, zar ne?" reko ja. "SILA i elektronska vlada Hegemonije, SveStvar, koristili su megasferu kao i fetliniju da bi ostali u stalnoj vezi."

"Aha", reče Anea. "Megasfera je u stvari postojala na podravni fetlinije."

"Nisam to znao", reko ja. Medijum FTL-a nije postojao u moje vreme.

"Pamtiš li kako je glasila poslednja poruka na fetliniji pre nego što je ona oborena za vreme Pada?" upita dete.

"Da", reko i zatvorih oči. Ovaj put mi nisu došli stihovi poeme. Kraj Speva uvek je bio isuviše neodređen da bi me dovoljno zanimao da upamtim strofe, uprkos Grandaminom muštranju. "Nekakva

tajanstvena poruka iz Srži", rekoh. "Nešto kao - sklanjajte se sa linije i prestanite sa pokušajima da se povežete."

"Poruka je", reče Anea, "glasila: VIŠE NEĆE BITI ZLOUPOTREBE OVOG KANALA. UZNEMIRAVATE DRUGE KOJI GA KORISTE U OZBILJNE SVRHE. PRISTUP ĆE PONOVO BITI USPOSTAVLJEN KADA BUDETE RAZUMELI ČEMU SLUŽI."

"Tako je", rekoh. "To se, mislim, nalazi u Spevu. A onda je medijum hipervrpce naprosto prestao da radi. Srž je otposlala tu poruku i isključila fetliniju."

"Srž nije poslala tu poruku", reče Anea.

Sećam se da sam tada osetio kako mi se telom širi spora jeza, uprkos toploti dva sunca. "Nije?" rekoh, glupavo. "Nego ko?"

"Dobro pitanje", reče dete. "Kada je moj otac govorio o metasferi - široj ravni podataka koja je nekako povezana sa Prazninom Koja Spaja, ili zahvaljujući njoj - uvek je govorio da je ona nastanjena lavovima, tigrovima i medvedima."

"Lavovi, tigrovi i medvedi", ponovih. To su bile životinje sa Stare Zemlje. Ne verujem da je ijedna od njih preživela Hedžiru. Ne verujem da je ijedna od njih bila prisutna da bi pošla na put - čak ni kao uskladištena DNK - kada je Stara Zemlja smrvljena u svojoj crnoj rupi posle Velike Greške iz '08.

"Hmm-hmm", reče Anea. "Volela bih da ih jednog dana sretnem. Evo nas."

Pogledah preko njenog ramena. Sada smo bili oko hiljadu metara iznad mora, a splav je izgledao majušan, ali jasno vidljiv. A. Betik je stajao - ponovo bez košulje na podnevnoj vrelini - kraj kormila. Mahnuo nam je plavom rukom. Oboje mu uzvratismo mahanjem.

"Nadam se da ima nešto dobro za ručak", reče Anea.

"Ako nema", rekoh ja, "moraćemo naprosto da svratimo u 'Gasovu okeansku roštiljarnicu'."

Anea se nasmeja i odredi nam silaznu putanju do kuće.

Neposredno pošto se smrklo, kada se meseci još nisu digli, ugledali smo treperenje svetiljki na istočnom horizontu. Jurnuli smo na prednji deo splava i pokušali da razaberemo šta se to tamo nalazi - Anea pomoću dvogleda, A. Betik noćnim naočarima sa punim

pojačanjem, a ja kroz durbin puške.

"To nije luk", reče Anea. "To je okeanska platforma - velika - na nekakvim štulama."

"Ali, ja ipak vidim i luk", reče android, koji je gledao nekoliko stepeni severno od treperavog svetla. Devojčica i ja pogledasmo tamo.

Luk je bio jedva vidljiv, struna negativnog prostora koja je zasecala Mlečni Put neposredno iznad horizonta. Platforma, sa svojim trepravim svetlima za navođenje letelica i sa prozorima osvetljenim svetiljkama upravo je postajala vidljiva i nalazila se nekoliko klika bliže. I između nas i dalekobacača.

"Prokletstvo", reko. "Pitam se šta je to."

"Gasova kafana?" upita Anea.

Uzdahnuh. "Pa, ako i jeste, mislim da se vlasnik promenio. U poslednjih nekoliko vekova, bilo je veoma malo turista na reci Tetis." Proučavao sam veliku platformu kroz durbin puške. "Ima mnogo nivoa", promrmljah. "Privezano je nekoliko brodova... kladim se da su ribarski. A tu je i sletišta za letaće i druge vrste letelica. Mislim da vidim tamo nekoliko privezanih toptera."

"Šta je to topter?" upita devojčica, spustivši dvogled.

A. Betik odgovori. "Vrsta letelice sa pokretnim krilima, veoma nalik na insekte, Č. Anea. Bili su veoma popularni u vreme Hegemonije, mada su na Hiperionu bili retki. Mislim da su ih takođe nazivali vilinskim konjicima."

"Još ih tako zovu", reko ja. "Paks je imao nekoliko na Hiperionu. Video sam jednog na glečeru Ursusa." Podigavši ponovo durbin, ugledao sam mehure nalik na oči na prednjoj strani vilinskog konjica, obasjane osvetljenim prozorom. "To su topteri", reko.

"Izgleda da ćemo imati poteškoća da prođemo kraj platforme i stignemo do luka neprimećeni", reče A. Betik.

"Brzo", reko i okrenuh leđa trepravim svetlima, "da spustimo šator i katarku."

Preuredili smo šator tako da nam pruža neku vrstu zaklona/zida na bočnoj strani splava blizu zadnjeg dela - zbog privatnosti i fizioloških potreba u koje ne bih ovde da zalazim - ali sada smo svalili mikrotkaninu i spakovali je u džep, do veličine mog dlana. A.

Betik je spustio motku u prednjem delu. "Kormilo?" upita on.

Bacih pogled tamo na sekund. "Ostavi ga. Nema bogzna kakav radarski profil i nije ništa više od nas."

Anea je ponovo proučavala platformu kroz dvogled. "Mislim da još ne mogu da nas vide", reče ona. "Uglavnom se nalazimo među visokim talasima. Ali kada pridemo..."

"I kada iziđu meseci", dodadoh ja.

A. Betik sede kraj ognjišta. "Kad bismo samo mogli da zaobiđemo u širokom luku i tako dođemo do portala..."

Počeah se po obrazu i začuh tamo grebuckanje čekinja. "Aha, pomišljao sam na to da upotrebim pojas za letenje kako bih nas vukao, ali..."

"Imamo prostirku", reče devojčica, pridruživši nam se blizu kocke za grejanje. Niska platforma izgledala je prazno bez šatora.

"Kako da prikačimo uže za vuču?" rekoh ja. "Da progorimo rupu u hoking-prostirci?"

"Kad bismo imali vezove..." započe android.

"Imali smo fine vezove na pojasu za letenje", rekoh ja. "Nahratio sam njima lampoustog levijatana."

"Mogli bismo da napravimo nove vezove", nastavi A. Betik, "i da uže dodamo osobi koja se nalazi na hoking-prostirci."

"Naravno", rekoh ja, "ali čim se nađemo u vazduhu, prostirka daje jači radarski signal. Ako tamo već sleću topterima i letaćima, sigurno imaju nekakvu vrstu kontrole letenja, bez obzira na to koliko je primitivna."

"Mogli bismo da ostanemo nisko", reče Anea. "Da držimo prostirku neposredno iznad talasa... ne više od naše visine."

Počeah se po bradi. "To možemo", rekoh ja, "ali ako dovoljno široko skrenemo kako bismo ostali van vidokruga sa platforme, sunce će odavno izaće pre nego što stignemo do portala. Do đavola... biće tako i ako nastavimo pravo ovom strujom. Videće nas pri tom svetlu. Osim toga, portal se nalazi samo na klik i nešto od platforme. Dovoljno su visoko da nas primete čim se budemo toliko približili."

"Ne znamo da li uopšte tragaju za nama", reče devojčica.

Klimnuh glavom. Slika onog sveštenika-kapetana koji nas je

čekao u sistemu Parvatija i Renesanse nije mi dugo izbivala iz glave: njegov rimski okovratnik na toj crnoj uniformi Flote Paksa. Delom sam očekivao da se on nalazi na toj platformi i da nas čeka sa trupama Paksa.

"Nije ni važno da li tragaju za nama", rekoh ja. "Čak i ako samo dođu da nas izbave, imamo li na raspolaganju priču koja bi za njih imala smisla?"

Anea se osmehnu. "Krenuli smo na krstarenje po mesečini i izgubili se? U pravu si, Role. Oni bi nas 'izbavili' i proveli bismo sledećih godinu dana u pokušajima da objasnimo vlastima Paksa ko smo. Možda ne tragaju za nama, ali kažeš da su prisutni na ovom svetu..."

"Da", reče A. Betik. "Paks ima velike interese na Mare Infinitusu. Po onome što smo uspeli da saznamo dok smo se krili u univerzitetskom gradu, bilo je jasno da je Paks odavno ovde došao da zavede red, da stvori konglomerate morskih farmi i preobrati preživle posle Pada u preporođene hrišćane. Mare Infinitus bio je protektorat Hegemonije; sada je u potpunoj vlasti Crkve, kao njena filijala."

"Loše vesti", reče Anea. Pogleda androida, pa mene. "Imate li koju zamisao?"

"Mislím da ja imam", rekoh dok sam se pridizao. Šaputali smo sve vreme razgovora, iako smo bili najmanje petnaest klika udaljeni od platforme. "Umesto da nagađamo ko je to tamo ili šta smeraju, zašto da ne odem tamo i ne pogledam? Možda su to samo Gasovi potomci i nekoliko usnulih ribara."

Anea se oglasi žalostivim zvukom. "Znaš li šta sam najpre pomislila kada smo prvi put ugledali svetlo?"

"Šta?" rekoh ja.

"Da je to čika Martinov klozet."

"Molim?" upita android.

Anea potapša kolena dlanovima. "Zaista. Majka je pričala da je Martin Silenus, kada je bio slavno piskaralo u danima Mreže, imao kuću na više svetova."

Namrštih se. "Grandam mi je pričala o njima. Dalekobacači umesto vrata između soba. Jedna kuća sa sobama na više svetova."

"Ako je verovati Majci, u čika Martinovoj kući bile su desetine svetova", reče Anea. "A klozet je imao na Mare Infinitusu. Ništa drugo... samo plutajuću palubu sa klozetskom šoljom. Nije imao čak ni zidove niti tavanicu."

Pogledah okeanske talase. "Savršen primer saživljavanja sa prirodom, nema šta", rekoh. Pljesnuh se po nozi. "Dobro, krećem pre nego što izgubim petlju."

Niko mi se nije usprotivio, niti predložio da zauzme moje mesto. Da su to učinili, možda bi me i ubedili.

Presvukao sam se u tamnije pantalone i najtamniji džemper, i navukao žučkastosmeđi prsluk preko džempera, tako da sam se osećao pomalo melodramatično. Mali komandos kreće u rat, promrmljao je cinični deo mog mozga. Rekao sam mu da umukne. Zadržao sam opasač sa pištoljem, stavio tri detonatora i zamotuljak plastičnog eksploziva iz paketa sa raketnim pištoljima u torbicu na opasaču, namaknuo noćne naočari preko glave tako da mogu da mi vise nenametljivo unutar okovratnika prsluka kada mi nisu na očima, i stavio jednu slušalicu komunikatora u uho, sa mikrofonom stisnutim uz grlo za subvokalizaciju. Isprobali smo komunikator, tako što je Anea stavila druge slušalice. Skinuo sam komlog i pružio ga A. Betiku. "Ovo isuviše lako hvata svetlost zvezda", rekoh. "A glas broda može da počne da trtija trivijalne podatke o zvezdanoj navigaciji u pogrešnom trenutku."

Android klimnu glavom i stavi narukvicu u džep košulje. "Imate li neki plan, Č. Endimione?"

"Smisliću ga kada stignem tamo", rekoh i digoh hoking-prostirku malo iznad nivoa splava. Dodirnuh Aneino rame - taj kontakt najednom mi se učini kao električni udar. I ranije sam primetio taj efekt, kada bi nam se ruke dotakle: nije to bilo ništa seksualno, naravno, ali, svejedno, bilo je električno. "Pritaji se, malena", šapnuh joj. "Vikaću ako mi zatreba pomoć."

Oči su joj bile ozbiljne na blistavoj svetlosti zvezda. "To neće pomoći, Role. Ne možemo doći do tebe."

"Znam. Samo sam se šalio."

"Nemoj da se šališ", šapnu ona. "Upamti, ako ne budeš sa mnom

na splavu kada bude prolazio kroz portal, ostaćeš ovde."

Klimnuh glavom, ali ta pomisao otreznila me je više od pomisli na to da mogu biti ubijen. "Vratiću se", šapnuh. "Čini mi se da će nas ova struja pronaći kraj platforme za... šta ti misliš, A. Betiče?"

"Za oko jedan sat, Č. Endimione."

"Aha, tako i ja mislim. Do tada bi trebalo da počne da izlazi taj prokleti mesec. Ja ću... smisliti nešto da im skrenem pažnju." Potapšavši ponovo Aneu po ramenu, klimnuvši glavom A. Betiku, poleteh na prostirci iznad vode.

Čak i uz neverovatnu svetlost zvezda i naočari za noćni vid, bilo je teško upravljati hoking-prostirkom tih nekoliko klika do platforme. Morao sam da se držim prostora između okeanskih talasa kad god je to bilo moguće, što je značilo da sam pokušavao da letim niže od njihovih vrhova. Bio je to delikatan posao. Nisam imao pojma šta će se dogoditi ako presečem vrh nekog od tih dugačkih, sporih talasa - možda ništa, možda će u nitima hoking-prostirke doći do kratkog spoja - ali isto tako nisam imao nameru da to saznam.

Platforma je izgledala ogromna dok sam joj se približavao. Pošto dva dana nisam video ništa osim splava na ovom moru, platforma je i bila ogromna - bilo je tu nešto čelika, ali uglavnom je u pitanju bilo tamno drvo, kako mi se činilo, mnoštvo stubova koji su je držali petnaestak metara iznad talasa... što mi je ukazalo na to kakve mogu biti oluje na tom moru i učinilo me srećnijim što nisam naišao na neku od njih - a sama platforma imala je više nivoa: palube i dokovi u nižem delu, gde se najmanje pet dugačkih ribarskih brodova njihalo na vodi, stepeništa, osvetljeni odeljci ispod onoga što je izgledalo kao nivo glavne palube, dva tornja koje sam mogao da vidim - jedan od njih sa malim tanjirom radara - i tri sletišta za letelice, od kojih se dva nisu mogla videti sa splava. Sada sam mogao da vidim najmanje pet toptera nalik na vilin-konjice privezanih i spuštenih krila, i dva veća letaća na kružnom sletištu blizu radarskog tornja.

Smislio sam savršeni plan dok sam na prostirci leteo ovamo: da napravim diverziju - zbog čega sam i poneo detonatore i plastični eksploziv, mali, ali kadar da u najmanju ruku izazove požar - ukradem jednog vilin-konjica i proletim njime kroz portal ako me

budu gonili, ili ga naprosto upotrebim kako bih vukao splav velikom brzinom.

Bio bi to dobar plan, da nije bilo jednog nedostatka: nisam imao pojma kako da upravljam topterom. To se nikada nije dešavalo u holodramama koje sam gledao u bioskopima Port Romensa ili u rekreacionim salama teritorijalaca. Heroji su tamo umeli da upravljaju svim stvarima koje bi ukrali - letaćima, EMV-ima, topterima, kopterima, krutim vazдушnim brodovima, svemirskim brodovima. Očigledno sam propustio osnovnu obuku za heroje; kada bih i uspeo da uđem u jednu od tih stvari, verovatno bih još grickao nokat na palcu i piljio u komande kada bi me stražari Paksa šćepali. Mora da je bilo lakše biti heroj u danima Hegemonije - mašine su tada bile pametnije, što je nadoknađivalo glupost heroja. Ovako - iako ne bih voleo to da priznam svojim saputnicima - nije postojalo mnogo vozila koja sam umeo da vozim. Barža. Osnovna kola za tle, pod uslovom da je u pitanju jedan od kamionskih modela koje je koristila garda teritorijalaca na Hiperionu. A što se tiče toga da sam pilotiram nećim... pa, bilo mi je milo što u svemirskom brodu nije bilo kontrolne sobe.

Prenuo sam se iz sanjarenja o sopstvenim herojskim nedostacima i usredsredio se na to da pređem poslednjih nekoliko stotina metara do platforme. Sada sam sasvim jasno mogao da vidim svetla: signalne svetiljke za letelice na tornjevima blizu paluba za sletanje, pulsirajuće zeleno svetlo na svakom broskom doku i osvetljene prozore. Mnogo prozora. Odlučio sam da pokušam da sletim na najmračnijem delu platforme, pravo ispod radarskog tornja na istočnoj strani, pa sam krenuo prostirkom u dugom, sporom luku tik iznad talasa, kako bih se približio sa te strane. Osvrnuvši se, upola sam očekivao da ugledam splav kako mi se približava, ali on je još bio nevidljiv, dalje, prema horizontu.

Nadam se da je nevidljiv za ove tipove. Sada sam ćuo glasove i smeh: muške glasove, duboki smeh. To je mnogo lićilo na lovce koje sam vodio, ispunjene ćugom i prostodušnošću. Ali zvućalo je to isto tako nalik na tikvane sa kojima sam služio kod teritorijalaca. Usredsredio sam se na to da prostirka ostane nisko i da se ne nakvasi dok sam se prikraćao platformi.

"Samo što nisam stigao", subvokalizovao sam u komunikator.

"Dobro", šapnula je Anea u moje uho. Dogovorili smo se da odgovara na moje pozive osim ako kod njih nije u pitanju neka nepredviđena situacija.

Lebdeći, video sam lavirint greda, podupirača, potpaluba i gazišta ispod glavne platforme sa ove strane. Za razliku od dobro osvetljenih stepenica na severnoj i zapadnoj strani, taj deo bio je mračan - možda su to bila gazišta za inspekciju stanja platforme - i odabrao sam najniži i najmračniji za spuštanje prostirke. Isključio sam niti za letenje, umotao malu prostirku i vezao je za mesto gde su se susretale dve grede, presekavši užu koje sam poneo zamahom noža. Vrativši sečivo u kaniju i namaknuvši prsluk preko njega, najednom sam predosetio da ću nekoga morati da ubodem tim nožem. Zadrhtao sam od te misli. Izuzev nesreće, kada me je napao Č. Herig, nikada nisam ubio nikoga u borbi prsa u prsa. Molio sam se Bogu da nikada više to ne budem primoran da uradim.

Stepenice su se čule pod mojim mekim čizmama, ali nadao sam se da povremeno škripuckanje neće biti primećeno zahvaljujući zvucima talasa koji su udarali o stubove i smehu odozgo. Prikrao sam se uz dva stepeništa, pronašao lestvice i krenuo njima do kapka. Nije bio zaključan. Lagano sam ga podigao, upola očekujući da srušim naoružanog stražara na guzicu.

Podigavši polako glavu, video sam da je ovo deo letачke palube sa strane tornja okrenute moru. Deset metara iznad sebe, video sam kako radarska antena svakim okretom iseca mrak naspram Mlečnog Puta.

Pridigao sam se na palubu, odoleo porivu da krenem na prstima i pošao prema uglu tornja. Dva ogromna letачa bila su tu vezana za letачku palubu, ali činilo se da su mračni i prazni. Na nižim letачkim palubama video sam zvezdanu svetlost na mnogostrukim insektolikim krilima toptera. Svetlost naše Galaksije blistala je na njihovim tamnim osmatračkim mehurovima. Ježio sam se među lopaticama od osećaja da me neko posmatra, dok sam se peo na gornju palubu, stavljao plastični eksploziv na trbuh najbližeg letачa, postavljao detonator koji sam mogao da aktiviram šifrom odgovarajuće frekvencije preko komunikatora, sišao niz lestvice do

najbliže palube sa topterima i isto učinio i tamo. Bio sam siguran da me neko posmatra sa jednog od osvetljenih prozora ili vratnica na ovoj strani, ali niko nije povikao na mene. Što sam nonšalantnije mogao, bešumno sam se popeo gazištem sa niže palube za toptere i virnuo iza ugla tornja.

Novo stepenište vodilo je naniže od modula tornja do jednog od glavnih nivoa. Prozori su tamo bili vrlo jarko osvetljeni i sada prekriveni samo mrežicama, pošto su kapci za slučaj oluje bili podignuti. Čuo sam novi smeh, nečije pevanje i zvuk šerpi i tiganja.

Udahnuvši duboko, krenuh niz stepenice i preko palube, prateći novo gazište kako bih bio što dalje od vratnica. Saginjući se ispod osvetljenih prozora, pokušavao sam da dođem do daha i usporim tutnjavu srca. Kada bi neko izišao kroz ta prva vrata, našao bi se između mene i povratka do hoking-prostirke. Dodirnuh rukohvat 'četrdeset petice' ispod prsluka i preklop futrole, pokušavajući da mislim hrabre misli. Uglavnom sam mislio na to da želim da sam ponovo na splavu. Postavio sam eksplozive za diverziju... šta sam još želeo? Shvatio sam da sam više nego radoznao: ako tamo nije bilo trupa Paksa, nisam želeo da aktiviram plastični eksploziv. Pobunjenici zbog kojih sam se prijavio za borbu na glečeru Kandže koristili su bombe kao svoje specijalno oružje - bombe u selima, bombe u kasarnama teritorijalaca, mase eksploziva u snežnim vozilima i malim brodovima uperene kako na trupe teritorijalaca, tako i na civile - i to sam oduvek smatrao kukavičkim i gnusnim. Bombe su bile krajnje neprobirljivo oružje i ubijale su nedužne podjednako sigurno kao i neprijateljske vojnike. Znao sam da je glupo da morališem na taj način, ali iako sam se nadao da mali naboji neće ovde učiniti više štete osim što će zapaliti prazne letelice, nisam nameravao da detoniram te naboje osim ako to baš ne budem primoran da učinim. Ovi muškarci - i žene, verovatno, a možda i deca - nisu nam ništa učinili.

Sporo, izluđujuće sporo, besmisleno sporo, podigao sam glavu i virnuo kroz najbliži prozor. Jedan pogled i sagnuo sam se van vidokruga. Zvuci šerpi i tiganja dopirali su iz dobro osvetljene kuhinje - brodske kuhinje, ispravio sam se, pošto je ovo bila neka vrsta broda. U svakom slučaju, tamo je bilo pet-šest ljudi, svi su bili

muškarci, svi u godinama za vojnu službu, ali nisu nosili uniforme izuzev potkošulja i kecelja, dok su čistili, slagali i prali sudove. Očito sam zakasnio za večeru.

Držeći se zida, prešao sam ostatak ovog gazišta pačjim hodom, kliznuo niz novo stepenište i stao kod dužeg niza prozora. Ovde, u senkama ugla gde su se dva modula spajala, mogao sam da vidim kroz nekoliko prozora na zidu okrenutom prema zapadu, a da ne moram da dižem lice do njih. Bila je to menza - ili neka vrsta obedovaonice. Oko trideset muškaraca - svi su bili muškarci! - sedelo je sa šoljicama kafe. Neki su pušili cigarete. Najmanje jedan od njih kao da je pio viski; ili makar nekakvu tečnost boje ćilibara iz boce. Ne bi mi smetao gutljaj, šta god da je u pitanju.

Mnogi muškarci nosili su odeću kaki-boje, ali nisam mogao da razaznam da li je to neka vrsta lokalne uniforme ili naprosto tradicionalna odeća sportskih ribara. Nisam video nijednu uniformu Paksa, što je neosporno bilo dobro. Možda je ovo sada bila samo ribarska platforma, hotel za bogate drkadžije sa drugih svetova kojima nije smetalo da plate koju godinu vremenskog duga - ili, zapravo, da puste da to plate njihovi prijatelji i porodica kod kuće - radi zadovoljstva izazvanog ubijanjem nečeg velikog ili egzotičnog. Do đavola, možda i poznajem neke od njih: sada su ribari, a kada su posetili Hiperion, bili su lovci na patke. Nisam želeo da ulazim kako bih se uverio u to.

Osetivši nešto više samopouzdanja, krenuh dugačkim gazištem, dok je svetlost padala na mene kroz prozore. Činilo se da nema nikakvih čuvara. Da nema straže. Možda nam diverzija neće ni trebati - samo ćemo proploviti kraj ovih ljudi, na mesečini ili bez nje. Oni će spavati, piti i smejati se, a mi ćemo naprosto pratiti struju pravo do portala dalekobacača koji sam sada mogao da vidim na manje od dva klika severoistočno, jedva primetan tamni luk naspram zvezdanog neba. Kada dođemo do portala, ja ću poslati prethodno pripremljenu promenu frekvencija koja neće detonirati skriveni plastični eksploziv, već će ga deaktivirati.

Gledao sam u portal kada sam obišao oko ugla i bukvalno naleteo na čoveka koji se tamo naslanjao na zid. Još dvojica su stajala kraj ograde. Jedan od njih držao je dvogled za noćni vid i

gledao ka severu. Oba muškaraca kraj ograde imala su oružje.

"Hej!" dreknu čovek na koga sam naleteo.

"Izvini", reko. Ovakvu scenu sasvim sigurno nisam video ni u jednoj holodrami.

Dva muškarca kraj ograde nosila su flešetne minipuške na remenu i oslanjali su podlaktice o njih sa onom nonšalantnom arogancijom osobenom za vojnike već bezbroj vekova. Sada jedan od njih pomeri pušku tako da joj cev bude uperena prema meni. Čovek na koga sam naleteo upravo je palio cigaretu. Sada je protresao šibicu, izvukao upaljenu cigaretu iz ustiju i zapiljio se u mene.

"Šta radiš ovde?" upita on. Bio je mlađi od mene - možda u ranim dvadesetim, po standardu - i sada sam uvideo da nosi varijantu uniforme pešadije Paksa sa poručničkim širitom kakvom sam naučio da salutiram na Hiperionu. Dijalekt mu je bio izražen, ali nisam mogao da ga prepoznam.

"Izišao sam malo na vazduh", reko neubedljivo. Deo mene pomišljao je na to da bi pravi heroj izvukao pištolj i počeo da se probija uz pucnjavu. Onaj pametniji deo mene nije to ni uzimao u razmatranje.

Drugi vojnik Paksa takođe pomeri remen svoje flešetne mašinke. Začuh škljocanje osigurača. "Jesi li sa Klingmanovom grupom?" upita on istim teškim dijalektom. "Ili sa Otersom?" Čuo sam li s autorsom? Nisam znao da li govori o 'drugima', 'vidrama' ili, možda, 'autorima'. *Neprevodiva igra reči; prim. prev.* Možda je ovo bio ploveći koncentracioni logor za loše pisce. Možda sam se isuviše trudio da mi um dejstvuje brzo dok mi je srce tako snažno tuklo da sam se plašio da će me snaći srčani napad pred ovom dvojicom.

"Sa Klingmanom", reko, pokušavajući da budem što sažetiji. Kakav god dijalekt trebalo da posedujem, bio sam siguran da mi je nedostajao.

Poručnik Paksa pokaza palcem prema vratnicama iza sebe. "Znaš pravila. Policijski čas kad se smrkne." Naš paila. Piski čas kase srkne.

Klimnuh glavom, pokušavajući da izgledam skrušeno. Prsluk mi je visio preko vrha futrole na boku. Možda nisu primetili pištolj.

"Hodi", reče poručnik i ponovo pokaza palcem, ali se okrenu da pođe ispred mene. Oudi! Dva redova i dalje su držala flešetne mašinke. Sa te udaljenosti, ako bi opalili, od mene ne bi ostalo dovoljno toga da se sahrani u čizmi.

Krenuh za poručnikom niz gazište, kroz vrata, u najosvetljeniju i najpuniju prostoriju u koju sam ikada ušao.

32.

Umorni su od smrti. Posle osam zvezdanih sistema za šezdeset tri dana, osam grozних smrti i osam bolnih vaskrsenja za svakog od četvorice ljudi, Otac Kapetan de Soja, narednik Gregorijus, kaplar Ki i strelac Retig umorni su od smrti i ponovnog rađanja.

Sada De Soja svaki put posle vaskrsenja stoji nag ispred ogledala, gleda sopstvenu kožu sirovu i sjajnu kao da je odran naživo, oprezno dodiruje sad modrikastu, sad grimiznu kruciformu ispod mesa na grudima. U danima koji slede posle svakog vaskrsenja, De Soja je rastrojen, ruke mu se svaki put tresu malo više. Glasovi mu dopiru izdaleka, kao da ne može u potpunosti da se usredsredi, bilo da je njegov sabesednik admiral Paksa, planetni guverner ili parohijski sveštenik.

De Soja počinje da se odeva kao parohijski sveštenik, zamenivši kitnjastu uniformu sveštenika-kapetana Paksa mantijom i okovratnikom. Za opasačem mu je brojanica i on izgovara molitvu uz nju neprestano, prebirući po njoj kao po arapskim perlama za smirivanje nervoze: molitva ga smiruje, dovodi mu misli u red. Otac Kapetan de Soja više ne sanja o Anei kao o svojoj kćerki; više ne sanja o Renesansi Vektor i svojoj sestri Mariji. Sanja o Armagedonu - strašne snove o plamtećim orbitalnim šumama, o svetovima-buktinjama, o zracima smrti koji prelaze preko plodnih poljoprivrednih dolina i ostavljaju za sobom samo leševe.

Posle prvog sveta koji su posetili na reci Tetis, zna da je pogrešno proračunao. Dve standardne godine da se pokrije dve stotine svetova, tako je rekao u sistemu Renesanse, računajući na tri dana neophodna za vaskrsenje u svakom sistemu, upozorenje, a zatim translaciju u sledeći. Ne ide tako.

Njegov prvi svet jeste Tau Ceti Centar, nekadašnja administrativna prestonica široke Mreže Svetova Hegemonije. Dom za desetine milijardi u danima Mreže, okružen pravim prstenom orbitalnih gradova i habitata, opslužen svemirskim liftovima, dalekobacačima, rekom Tetis, Velikim Stecištem, fetlinijom i mnogim drugim stvarima - centar megasfere datumravni Hegemonije i

sedište Doma Vlade, mesto gde je razjarena rulja ubila Meinu Gledston posle uništenja dalekobacača Mreže, koje su izveli brodovi SILE na njenu zapovest, TC2 je bio teško pogođen Padom. Lebdeće zgrade survale su se kada je nestala energetska rešetka. Drugi urbani tornjevi, neki visoki i mnogo stotina spratova, bili su opsluživani samo dalekobacačima i nedostajale su im stepenice ili liftovi. Desetine hiljada pomrle su od gladi ili izginule pri padu pre nego što su letaći stigli da ih spasu. Svet nije posedovao sopstvenu zemljoradnju i uvezio je hranu sa hiljada svetova kroz dalekobacače smeštene na planeti i velike orbitalne portale u svemiru. Neredi Gladnih trajali su pedeset lokalnih godina na TC2, duže od trideset standardnih, a kada su se okončali, milijarde su izginule od ljudskih ruku, da bi dodale taj broj ukupnom zbiru onih milijardi koje su pomrle od gladi.

Tau Ceti Centar bio je prefinjeni, razmaženi svet u danima Mreže. Malo religija uspelo je tamo da se ustali, izuzev onih najpomamnijih i najnasilnijih - Crkva Konačnog Iskupljenja, Kult Šrajka, bila je popularna među dokonim intelektualcima. Ali u vekovima ekspanzije Hegemonije, jedini pravi predmet obožavanja na TC2 bila je moć: potraga za moći, blizina moći, očuvanje moći. Moć je bila bog milijardi, a kada je taj bog propao - i srušio sa sobom milijarde svojih vernika - preživeli su proklinjali sećanja na moć usred svojih urbanih ruševina, pokušavali da žive kao seljaci u senci trulih nebodera, vukli sopstvene plugove kroz ukorovljene placeve između napuštenih autostrada, letaćkih drumova i skeleta starih tržnica Velikog Stecišta, ribarili i hvatali šarane tamo gde je reka Tetis svakodnevno nosila hiljade raskošnih jahti i barži za uživanje.

Tau Ceti Centar bio je zreo za preporođeno hrišćanstvo, za novi katolicizam, i kada su misionari Crkve i policija Paksa stigli šezdeset standardnih godina posle Pada, preobraćivanje nekoliko milijardi preživelih na planeti bilo je iskreno i sveopšte. Visoki, oronuli, ali još beli tornjevi biznisa i vladavine za vreme Mreže konačno su srušeni, a njihov kamen, specijalno staklo i plastil reciklirani su u masivne katedrale, podignute rukama novih preporođenih Taucetinjana, da bi svakodnevno bile ispunjene zahvalnim vernicima.

Nadbiskup Tau Ceti Centra postao je jedan od najvažnijih i - da -

najmoćnijih ljudi u domenu čovečanstva koji se iznova pomaljao, sada poznat kao Svemir Paksa, takmičeći se u uticaju sa Njegovom Svetošću na Pacemu. Ova moć je rasla, pronašla granice koje se nisu mogle preći bez izazivanja papskog gneva - ekskomunikacija Njegove Ekselencije, Klause Kardinala Kronenberga u Godini Našeg Gospoda 2978, ili 126. posle Pada, pomogla je da se te granice uspostave - i nastavila da raste unutar tih ograničenja.

To Otac Kapetan de Soja otkriva posle svog prvog skoka iz svemira Renesanse. Dve godine, očekivao je, približno šest stotina dana i dve stotine samonametnutih smrti da bi se pokrili svi nekadašnji svetovi reke Tetis.

On i njegovi vojnici Švajcarske Garde nalaze se na Tau Ceti Centru osam dana. Rafael ulazi u sistem sa automatskim signalom koji pulsira šifrom; brodovi Paksa reaguju i susreću ga u roku od četrnaest sati. Potrebno je još osam sati za usporavanje u orbitalni saobraćaj TC2 i nova četiri da se tela prebace u formalnu komoru za vaskrsavanje u planetnoj prestonici po imenu Sveti Pavle. Tako se gubi čitav jedan dan.

Posle tri dana formalnog vaskrsenja i još jednog dana prinudnog odmora, De Soja se sastaje sa Nadbiskupom TC2, Njenom Ekselencijom Akilom Silvaski, i mora da istrpi još jedan dan ispunjen formalnostima. De Soja nosi papski disključ, gotovo nečuveno ovlašćenje, i dvor Nadbiskupa mora da pronjuška razlog i projektovane ishode takvog ovlašćenja poput lovačkih pasa koji prate miris plena. Za nekoliko sati, De Soja počinje da naslućuje slojeve spletki i složenosti unutar te borbe za provincijalnu moć: Nadbiskup Silvaski ne može da pretenduje na položaj kardinala, jer posle Kronenbergove ekskomunikacije, nijedan duhovni vođa TC2 ne može da se uzdigne do čina višeg od čina Nadbiskupa, bez transfera na Pacem i u Vatikan, ali njena trenutna moć u ovom sektoru Paksa daleko nadmašuje moć većine kardinala i vremenski podskup te moći pokazuje jasno admiralima Paksa gde im je mesto. Ona mora da shvati ovo prenošenje papske vlasti ustupljeno De Soji i da proceni da je ono po nju bezopasno.

Otac Kapetan de Soja ne daje ni pet para na paranoju Nadbiskupa Silvaski niti za politiku Crkve na TC2. On mari samo za

to da spreči moguće bekstvo putem tamošnjih portala dalekobacača. Petog dana posle translacije u svemir Tau Cetija, prevaljuje pet stotina metara od katedrale Svetog Pavla i palate Nadbiskupa do reke - to je samo deo male pritoke ukroćene kanalom dok prolazi kroz grad, ali nekada je pripadao Tetisu.

Ogromni portali dalekobacača, koji su još postojali zato što je svaki pokušaj da se oni razore, prema mišljenju inženjera, zahtevao nuklearnu eksploziju, odavno su bili prekriveni crkvenim barjacima, ali ovde su oni blizu - Tetis je krivudao samo dva kilometra od jednog portala do drugog, kraj užurbanog Doma Vlade i formalnih vrtova Parka jelenova. Sada Otac Kapetan de Soja, njegova tri vojnika i mnoštvo obazrivi vojnika Paksa odanih Nadbiskupu Silavski koji ih slede, mogu da stoje kraj prvog portala i gledaju niz travnate obale u tapiseriju dugačku trideset metara - koja prikazuje mučeništvo Svetog Pavla - što visi sa drugog portala, jasno vidljiva iza procvalih stabala breskve u vrtovima episkopske palate.

Pošto se ovaj deo nekadašnjeg Tetisa sada nalazi u privatnim vrtovima Njene Ekselencije, stražari su postavljeni duž čitavog kanala i na svim mostovima koji preko njega prolaze. Iako niko ne obraća naročitu pažnju na drevne tvorevine koje su nekada bile portali dalekobacača, oficiri garde u palati uveravaju De Soju da nijedno plovilo niti neovlašćeni pojedinci nisu prošli kroz te portale, a nisu viđeni ni duž obala kanala.

De Soja insistira da se kraj portala postavi stalna straža. Hoće da se tamo smeste kamere za nadzor od dvadeset devet sati dnevno. Hoće senzore, alarme i žice iznad tla. Lokalne trupe Paksa savetuju se sa svojim Nadbiskupom i uz gundanje pristaju na ovo primetno zadiranje u njihov suverenitet. De Soja gotovo očajava zbog te beskorisne politike.

Šestog dana boravka, kaplar Ki razboljeva se od tajanstvene groznice i smeštaju ga na bolničko lečenje. De Soja smatra da je to posledica njihovog vaskrsenja: svako od njih privatno je patio od drhtavice, emocionalne nestabilnosti i manjih tegoba. Sedmog dana, Ki je u stanju da hoda i moli De Soju da ga izbavi iz bolnice i sa ovog sveta, ali sada Nadbiskup insistira da De Soja pomogne u držanju Svete Mise te večeri u čast Njegove Svetosti, Pape Julija. De Soja to

teško može da odbije, tako da te noći - među žezlima i monsinjorima sa ružičastom dugmadi, ispod džinovskog simbola trostruke krune i ukrštenih ključeva Njegove Svetosti (koji se takođe nalazi na papskom diskluču što ga De Soja sada nosi oko vrata), usred dima tamjana, belih vladičanskih kapa i zvonjave zvončića, uz svečanu pesmu dečjeg hora od šest stotina članova, taj jednostavni sveštenik-ratnik sa MadredeDiosa i elegantni Nadbiskup slave misteriju Hristovog raspeća i vaskrsenja. Narednik Gregorijus uzima pričest te večeri iz De Sojine ruke - što čini svakog dana njihove potrage - kao i nekoliko desetina drugih koji su takođe odabrani da prime hostiju, tajnu uspeha njihove besmrtnosti kruciforme u ovom životu, dok se tri hiljade vernika moli i posmatra u mutnom svetlu katedrale.

Osmog dana, napuštaju sistem, i Otac Kapetan de Soja prvi put dočekuje sa dobrodošlicom predstojeću smrt kao sredstvo za bekstvo.

Vaskrsavaju u komori na Rajske Kapiji, nekada jadnom svetu teraformiranom u nasade senovitog drveća, za odmor u danima Mreže, koji je sada mahom vraćen ključalom blatu, kužnim močvarama, atmosferi nepogodnoj za disanje i buktećem zračenju primarnog sunca Vega na nebu. Rafaelov idiotski kompjuter odabrao je ovaj niz svetova stare reke Tetis, pronašavši najdelotvorniji redosled za posete, pošto na Renesansi V. nije bilo nikakvog traga koji bi pokazao kuda je tamošnji portal mogao da vodi, ali De Soju zanima samo to da se sve više približavaju sistemu Stare Zemlje - manje od dvanaest svetlosnih godina od TC2, sada jedva više od osam, od Rajske Kapije. De Soja shvata da bi voleo da poseti sistem Stare Zemlje - čak i bez Stare Zemlje - uprkos činjenici da su Mars i drugi nastanjeni svetovi, meseci i asteroidi tamo postali provincijska, zaostala mesta, koja Paks nisu zanimala ništa više od MadredeDiosa.

Ali Tetis nikada nije tekao kroz sistem Stare Zemlje, pa De Soja mora da proguta svoju ljubopitljivost i da se zadovolji time što će se sledećih nekoliko svetova nalaziti još bliže ranijem domu Stare Zemlje.

I Rajska Kapija im oduzima osam dana, ali ne zbog interne

crkvene politike. Na orbiti oko planete nalazi se mali garnizon Paksa, ali njegovi pripadnici retko silaze na uništeni svet. Populacija Rajske Kapije od četiri stotine miliona stanovnika svedena je na osam ili deset poludelih kopača koji tumaraju po njenoj blatnoj površini tokom 274 godine od Pada; Rojevi Proteranih prohujali su ovim veganskim svetom pre nego što je Meina Gledston i naredila da se unište dalekobacači - istopili su orbitalnu zaštitnu sferu, spržili zracima Grad Blatoravni i njegove ljupke Promenadne vrtove, bombardovali plazma bombama stanice za generisanje atmosfere koje su građene vekovima - i praktično preorali taj svet pre nego što je gubitak dalekobacačke veze zasolio tle tako da tamo više ništa ne može da nikne.

I zato sada garnizon Paksa čuva tu skuvanu planetu zbog njenih navodnih sirovina, ali malo ima razloga da se spušta dole. De Soja mora da ubedi komandanta garnizona - majora Paksa Lejema - da pripremi pohod. Petog dana posle ulaska Rafaela u sistem Vege, De Soja, Gregorijus, Ki, Retig, poručnik Bristol i dvanaest vojnika iz garnizona Paksa opremljenih odećom za opasnu atmosferu, silaze padobrodom do blatoravni kroz koje je nekada tekla reka Tetis. Portali dalekobacača nisu tamo.

"Mislio sam da ih je nemoguće uništiti", kaže De Soja. "TehnoSrž ih je sačinila tako da traju i postarala se za to da njihovo uništenje bude nemoguće."

"Nisu tu", kaže poručnik Bristol i daje naređenje za povratak na orbitu.

De Soja ga sprečava. Upotrebivši svoj papski disključ kao autoritet, De Soja insistira da se obavi puna pretraga senzorima. Pronalaze dalekobacače - udaljene međusobno šesnaest klika i ukopane ispod gotovo stotinu metara blata.

"To je rešilo vašu tajnu", kaže major Lejem preko uskog snopa. "Portale i ono što je nekada bila reka zakopali su ili napadi Proteranih ili kasnija blatna klizišta. Svet je bukvalno otišao do đavola."

"Možda", kaže De Soja, "ali ja tražim da dalekobacači budu iskopani, da se oko njih podignu privremeni enviromentalni mehurovi tako da neko ko kroz njih prođe može da preživi, i da se kraj svakog

portala postavi stalna straža."

"Krsta mu, zar ste sišli s uma!" praska major Lejem, a onda, setivši se papskog diskluča, dodaje: "Ser."

"Još ne", kaže De Soja smrknuto u kameru. "Hoću da se to obavi za sedamdeset dva sata, majore, inače ćete sledeće tri standardne godine provesti u službi ovde dole, na površini."

Za iskopavanje, podizanje kupola i postavljanje straže, potrebno je sedamdeset sati. Eventualni putnik po reci Tetis ovde neće naići na reku, naravno, već samo na ključalo blato, otrovnu atmosferu nepogodnu za disanje i vojnike koji čekaju u kompletnim borbenim oklopima. De Soja pada na kolena u Rafaelu te poslednje noći na orbiti oko Rajske Kapije i moli se da Anea nije već prošla tuda. Kostijoj nisu pronađene u iskopanom blatu i sumporu, ali inženjer Paksa zadužen za iskopavanje kaže De Soji da je tle ovde tako toksično u svom prirodnom obliku, da bi dečje kosti već mogle biti izjedene kiselinom.

De Soja ne veruje da se to dogodilo. Devetog dana, prebacuje se iz sistema sa upozorenjem majoru Lejemu da stražari ostanu budni, kupole sposobne za održanje života, a njegova usta uljudnija prema budućim posetiocima.

Niko ih ne čeka da bi ih vaskrsao u trećem sistemu u koji ih Rafael donosi. Arhandeo ulazi u sistem NGCes 2629 sa svojim tovarom mrtvaca i signalima koji emituju šifru Paksa. Nema odgovora. U NGCes 2629 postoji osam planeta, ali samo jedna od njih, poznata pod prozaičnim imenom NGCes 2629-4BIV, omogućava život. Prema podacima kojima Rafael raspolaže, čini se da su Hegemonija i Tehnosrž ovde smestile deo reke Tetis donekle u samopovlašivanju, kao neku vrstu estetskog stava. Planeta nikada nije bila ozbiljno kolonizovana ili teraformirana izuzev nasumičnog RNK zasejavanja početkom Hedžire i čini se da je bila deo obilaska reke Tetis isključivo zbog razgledanja predela i životinjskog sveta.

To ne znači da sada na svetu nema ljudskih bića, jer ih Rafael pronalazi na stacionarnoj orbiti u poslednjim danima automatskog vaskrsenja njegovih putnika. Koliko ograničeni resursi Rafaelovih kompjutera, koji su gotovo podjednako moćni kao AI, mogu da

rekonstruišu i shvate, minimalna populacija na NGCes 2629-4BIV koja se sastojala od biologa, zoologa, turista u poseti i ekipa za održavanje, ostala je nasukana posle Pada i pretvorila se u domoroce. Ipak, uprkos nesmetanom množenju tokom skoro tri veka, samo je nekoliko hiljada ljudskih bića još nastanjivalo džungle i planine tog primitivnog sveta: tamošnje zasejane RNK-zverčice bile su kadre za proždiranje ljudskih bića i to su sa zadovoljstvom i činile.

Rafael dolazi do samih granica svojih mogućnosti u pukom pronalaženju portala dalekobacača. Raspoloživi podaci mreže u njegovoj memoriji naprosto tvrde da se portali nalaze na varirajućim razdaljinama na reci dugačkoj šest hiljada kilometara na severnoj polulopti. Rafael preinačuje svoju orbitu do otprilike sinhronne tačke iznad masivnog kontinenta koji preovlađuje tom poluloptom i počinje da fotografiše reku i pravi njenu radarsku mapu. Na žalost, na tom kontinentu nalaze se tri velike reke, dve koje teku ka istoku i jedna ka zapadu, a Rafael nije u stanju da odredi prvenstvo verovatnoće. Odlučuje da napravi mapu sve tri - što predstavlja zadatak analize više od dvadeset hiljada kilometara podataka.

Kada krajem trećeg dana ciklusa vaskrsenja srca četiri čoveka počinju sa otkucanjima, Rafael oseća neki silikonski ekvivalent olakšanja.

Dok stoji nag ispred ogledala u svojoj maloj kabini i sluša kompjuterski opis zadatka koji ih čeka, Federiko de Soja ne oseća nikakvo olakšanje. U stvari, najradije bi zaplakao. Misli na Majku Kapetana Stoun, Majku Kapetana Bulez i Kapetana Herna, koji su sada na granici Velikog Zida i sasvim je moguće da se upuštaju u žestoku borbu sa neprijateljem, sa Proteranima. De Soja im zavidi na jednostavnom i poštenom zadatku.

Posle savetovanja sa narednikom Gregorijusom i njegova dva vojnika, De Soja pregleda podatke, smesta odbacuje reku koja teče prema zapadu kao premalo živopisnu za reku Tetis, pošto ona prevashodno teče kroz duboke kanjone, daleko od džungli i močvara punih života; drugu reku odbacuje zbog očigledno mnogobrojnih vodopada i brzaka - kao previše divlju za saobraća reke Tetis - pa zato otpočinje jednostavno, brzo pretraživanje radarom najduže reke i njenih dugačkih, blagih delova. Mapa će pokazati desetine, možda i

stotine prirodnih prepreka koje podsećaju na portale dalekobacača - stenovite vodopade, prirodne mostove, kamena polja u brzacima - ali oni se mogu ljudskim okom pregledati za samo nekoliko sati.

Petog dana, lociraju portale - neverovatno udaljene jedan od drugog, ali neporecivo veštačke. De Soja lično pilotira padobrodom i ostavlja kaplara Kija u Rafaelu kao odstupnicu za slučaj opasnosti.

Ovo je scenario od koga je De Soja strepeo - nema načina da se ustanovi da li je devojčica ovuda prošla, sa brodom ili bez njega. Udaljenost između neaktivnih dalekobacača najveća je do sada - gotovo dve stotine kilometara - i mada preleću padobrodom tamo-amo iznad džungle i rečne obale, ne postoji način da utvrde da li je neko tuda prošao, nema svedoka koje bi ispitali, niti trupa Paksa koje bi tu ostavili na straži.

Spuštaju se na adu nedaleko od gornjeg dalekobacača i De Soja, Gregorijus i Retig razmatraju šta im valja činiti.

"Protekle su tri standardne nedelje otkad je brod prošao kroz dalekobacač na Renesansi V.", kaže Gregorijus. Unutrašnjost njihovog padobroda pretrpana je i utilitarna; razgovaraju na svojim letačkim sedištima. Borbeni oklopi za Gregorijusa i Retiga vise u EVA spremištu kao metalne dodatne kože.

"Ako su prošli na neki ovakav svet", kaže Retig, "verovatno su naprosto nastavili brodom. Nema razloga da dalje prate reku."

"Istina", kaže De Soja. "Ali veliki su izgledi da je brod bio oštećen."

"Tako je", kaže narednik, "ali koliko teško? Da li je mogao da leti? Da se usput zakrpi? Možda je uspeo da stigne do neke baze za popravke koju drže Proterani? Ovde i nismo tako daleko od Zabačenosti."

"Ili je devojčica mogla da pošalje brod, a da sama nastavi do sledećeg dalekobacača", kaže Retig.

"Pod pretpostavkom da ijedan drugi dalekobacač radi", kaže De Soja umorno. "Da onaj na Renesansi V. nije proradio čistim slučajem."

Gregorijus stavlja ogromne šake na kolena. "Tako je, ser, ovo je smešno. Pronaći iglu u plastu sena, kako su ranije govorili... to bi u poređenju sa ovim bila dečja igra."

Otac Kapetan de Soja gleda kroz prozore padobroda. Visoke papratnice se tamo njišu na jakom vetru. "Osećam da ona ide starom rekom. Mislim da će koristiti dalekobacače. Ne znam kako - pomoću leteće mašine koju je neko upotrebio da bi je izvukao iz Doline Vremenskih Grobnica, možda, splavom na naduvavanje, ukradenim čamcem - naprosto mislim da koristi Tetis."

"Šta možemo ovde da učinimo?" pita Retig. "Ako je već prošla, izmakla nam je. Ako još nije stigla... pa, mogli bismo da čekamo doveka. Kada bismo imali stotinu arhanđela, pa da dovedemo vojnike na svaki od tih svetova..."

De Soja klima glavom. U satima molitvi, um mu često klizi u misli o tome koliko bi zadatak bio jednostavniji kada bi kuriri arhanđeli bili robotske letelice koje bi se prebacivale u sisteme Paksa, odašiljale ovlašćenja papskog diskluča i naređivale pretragu, a onda iskakale iz sistema, čak ni ne usporivši pri tom. Koliko on zna, Paks ne pravi nikakve robotske brodove - mržnja Crkve prema AI i oslanjanje na ljudsku vezu maltene zabranjuju to. I koliko on zna, postoje samo tri kurirska broda klase arhanđeo - Mihailo, Gavriilo, koji mu je prvi i doneo poruku, i njegov Rafael. U sistemu Renesanse, želeo je da pošalje drugi kurirski brod u potragu, ali Mihailo je morao da obavi druge hitne stvari za Vatikan. Intelektualno, De Soja je shvatio zbog čega je ova potraga bila njegova i samo njegova. Ali utrošili su skoro tri nedelje i pretražili dva sveta. Robotski arhanđeo mogao je da izvrši skokove u dve stotine sistema i da odašilje upozorenja za manje od deset standardnih dana... ovim tempom, De Soji i Rafaelu biće potrebno četiri ili pet standardnih godina. Iscrpljeni sveštenik-kapetan oseća poriv da se nasmeje.

"I dalje je tu njen brod", kaže on odsečno. "Ako nastave bez njega, imaju dve mogućnosti - da brod pošalju negde drugde, ili da ga ostave za sobom na nekom od svetova Tetisa."

"Kažete 'imaju', ser", veli Gregorijus tiho. "Sigurni ste da ih ima više?"

"Neko ju je ugrabio iz naše zamke na Hiperionu", kaže De Soja. "Postoje i drugi."

"Mogla bi to biti čitava posada Proteranih", kaže Retig. "Sada bi mogli da su već na pola puta natrag do svog Roja... pošto su ostavili

devojčicu na nekom od ovih svetova. Ili su je možda povelili sa sobom."

De Soja diže ruku da prekine taj razgovor. Već su se vrteli u istom krugu. "Mislim da je brod bio pogoden i oštećen", kaže. "Potražimo ga i možda će nas odvesti do devojčice."

Gregorijus pokazuje ka džungli. Tamo pada kiša. "Preleteli smo čitavu razdaljinu na reci između portala. Brodu ni traga. Kada dođemo u sledeći sistem Paksa, možemo da pošaljemo trupe garnizona natrag ovamo da motre na ove portale."

"Da", kaže Otac Kapetan de Soja, "ali one će imati vremenski dug od osam ili devet meseci." Gleda kišu koja šara po vetrobranu i bočnim prozorima. "Pretražićemo reku."

"Šta?" kaže strelac Retig.

"Ako bi ti imao oštećeni brod koji bi morao da ostaviš za sobom, zar ga ne bi sakrio?" pita De Soja.

Dva vojnika Švajcarske Garde zure u svog zapovednika. De Soja vidi da ljudima drhte prsti. Vaskrsenje utiče i na njih.

"Preći ćemo dubokim radarom reku i onoliko džungle koliko budemo mogli", kaže sveštenik-kapetan.

"To će nam uzeti najmanje još jedan dan", započinje Retig.

De Soja klima glavom. "Javićemo kaplaru Kiju da naloži Rafaelu da pređe dubokim radarom džunglu u promeru od dve stotine klika sa obe strane reke. Pomoću padobroda pretražićemo samu reku... Imamo primitivniji sistem nego matični brod, ali takođe manje prostora da pokrijemo."

Iscrpljeni vojnici mogu samo da poslušno klimnu glavama.

U drugoj pretrazi reke, pronalaze nešto. Objekat je od metala, veliki i smešten u dubokom basenu samo nekoliko kilometara nizvodno od prvog portala. Padobrod lebdi dok De Soja preko uskog snopa zove Rafaela. "Kaplare, istražićemo ovo. Hoću da brod bude spreman da zrakom gađa tu stvar u roku od tri sekunde od moje komande... ali samo ako ja dam takvu komandu."

"Razumem, ser", javlja Ki preko uskog snopa.

De Soja ostavlja padobrod da lebdi dok se Gregorijus i Retig oblače, pripremaju odgovarajuću opremu i ulaze u otvorenu

vazdušnu komoru. "Krenite", kaže De Soja.

Narednik Gregorijus iskače iz komore i EM sistem odela aktivira se neposredno pre nego što će oklopljeni čovek pasti u vodu. I narednik i strelac nadleću površinu, sa oružjem na gotovs.

"Duboki radar priključen je na taktički", potvrđuje Gregorijus preko uskog snopa.

"Video signali su vam nominalni", kaže De Soja sa svog komandnog mesta. "Zaronite."

Oba čoveka padaju, udaraju u površinu i nestaju ispod nje. De Soja naginje padobrod tako da može da gleda kroz bočni mehur: reka je tamnozeleno, ali dve jarke svetiljke na glavama vide se kako blistaju kroz vodu. "Oko osam metara ispod površine", počinje on.

"Imamo ga", kaže narednik.

De Soja diže pogled prema monitoru. Kroz kovitlac mulja i riba sa mnoštvom škruga koje hrle izvan svetla, vidi zaobljenu metalnu oplatu.

"Otvoren je poklopac ili vazdušna komora", javlja Gregorijus. "Najveći deo je ukopan ovde u blato, ali vidim dovoljno veliki deo korita da mogu da ocenim da veličina otprilike odgovara. Retig će ostati ovde. Ja ulazim."

De Soja oseća poriv da kaže 'srećno', ali suzdržava se. Ovi ljudi bili su dovoljno dugo zajedno da znaju šta je prikladno da kažu jedan drugome. On ispravlja padobrod i priprema primitivni plazma-top koji predstavlja jedino naoružanje majušnog broda.

Video signali prestaju odmah po ulasku Gregorijusa kroz otvor. Prolazi minut. Zatim dva. Pa još dva minuta i De Soja počinje da se vrpolti na komandnoj stolici. Upola očekuje da vidi kako svemirski brod iskače iz vode i hita u svemir u očajničkom pokušaju da umakne.

"Strelče?" kaže.

"Da, ser", čuje se Retigov glas.

"Od narednika nemate ni glasa ni videa?"

"Ne, ser. Mislim da oplata zaprečava uski snop. Sačekaću još pet minuta, a onda ću... Čekajte, ser. Vidim nešto."

To vidi i De Soja: signal strelčevog videa mutan u dubokoj vodi, ali dovoljno jasan da prikaže oklopljenu kacigu, ramena i ruke

narednika Gregorijusa koji se uzdiže kroz otvor vazdušne komore. Svetiljka na narednikovoj glavi obasjava mulj i rečnu travu; snop se pomera tako da za trenutak zaslepljuje Retigovu kameru.

"Oče Kapetane de Soja", čuje se tutnjava Gregorijusovog basa, tek malčice bez daha, "ovo nije to, ser. Mislim da je ovo jedna od onih jahti za sve uslove koje su bogataši imali u doba Mreže, ser. Znate, ser, od onih koje su mogle da plove i pod vodom - a mogle su, kako mislim, čak da malo i lete."

De Soja ispušta dah. "Šta se tu dogodilo, naredniče?"

Prilika u oklopu na videu daje Retigu znak palcem i dva čoveka dižu se prema površini. "Mislim da su je potopili, ser", kaže Gregorijus. "Tu je najmanje deset kostura... možda i dvanaest. Dva su dečja. Kao što rekoh, ser, ova stvar bila je podesna za plovidbu po svakom okeanu - i ispod njega, po želji - tako da nema govora o tome da su se sve komore slučajno otvorile, ser."

De Soja posmatra kroz prozor kako dve prilike u borbenim oklopima izbijaju na površinu i lebde pet metara iznad nje, dok se voda sliva sa njih.

"Mislim da su sigurno ostali nasukani ovde posle Pada, ser", govori Gregorijus, "i naprosto odlučili da sve okončaju ovde, ser. To samo nagađam, Oče Kapetane, ali predosećam..."

"Ja predosećam da ste u pravu, naredniče", kaže De Soja. "Vratite se ovamo." Otvara komoru padobroda dok prilike u oklopima lete prema njoj.

Pre njihovog prispeća, dok je još sam, De Soja diže ruku i izgovara blagoslov reci, potopljenom plovilu i onima za koje je ono postalo grobnica. Crkva ne odobrava samoubistvo, ali Crkva zna da je malo toga sigurno u životu ili smrti. Ili to makar zna De Soja, ako već ne i sama Crkva.

Ostavljaju detektore kretanja da zasipaju zracima oba portala - oni neće uhvatiti devojčicu i njene saveznike, ali saopštiće trupama koje će De Soja poslati natrag da li je iko prošao tuda u međuvremenu - a onda dižu padobrod sa NGCes 2629-4BIV, uglavljaju zatupasti padobrod u ružnu masu Rafaela iznad blistavog ruba planete obavijene oblacima, pa ubrzavaju iz gravitacionog

bunara planete tako da mogu da se prebace do svoje sledeće stanice, Barnardovog Sveta.

Ovo je najbliža tačka sistemu Stare Zemlje koja se nalazi u redosledu De Sojine potrage - samo šest svetlosnih godina - i pošto je to bila jedna od najranijih međuzvezdanih kolonija prehedžirskog doba, svešteniku-kapetanu dopada se pomisao da će uhvatiti tračak vremena same Stare Zemlje. Međutim, po vaskrsenju u bazi Paksa na nekih šest AJ od Barnardovog Sveta, De Soja smesta primećuje razlike. Barnardova zvezda je crveni patuljak, sa jedva jednom petinom mase zvezde tipa G, kakva je zvezda Stare Zemlje, i sa manje od 1/2500 sjaja. Samo blizina Barnardovog Sveta, 0,126 AJ, i vekovi provedeni u teraformiranju planete proizveli su svet koji se nalazi visoko na adaptivnoj Solmevljevoj lestvici. Ali De Soja i njegovi ljudi otkrivaju prilikom prebacivanja do planete u pratnji trupa Paksa, da je teraformiranje tu zaista bilo veoma uspešno.

Barnardov Svet je mnogo pretrpeo u vreme invazije Roja Proteranih pre Pada, a vrlo malo - srazmerno govoreći - od samog Pada. Taj svet bio je prijatna protivurečnost u doba Mreže: prevashodno poljoprivredan, uz odgajivanje mahom kultura uvezenih sa Stare Zemlje, poput kukuruza, žita, soje i sličnog, ali i duboko intelektualan - razmetao se stotinama najboljih malih koledža u Mreži. Bila je to kombinacija poljoprivredne zabačenosti - život na Barnardovom Svetu imao je težnju da oponaša život u varošima Severne Amerike oko 1900. godine - i intelektualno stecište koje je dalo neke najbolje naučnike, pisce i mislioce Hegemonije.

Posle Pada, Barnardov Svet oslonio se više na svoje poljoprivredno nasleđe nego na intelektualno junaštvo. Kada je Paks stigao u punoj snazi nekih pet decenija posle Pada, naišao je na otpor svom preporođenom hrišćanstvu i vladavini sa sedištem na Pacemu, koji je trajao nekoliko godina. Barnardov svet bio je sam sebi dovoljan i želeo je da tako i oстане. Nije formalno bio primljen u Paks sve do Godine Našeg Gospoda 3061, nekih 212 godina posle Pada, a i tada tek posle krvavog građanskog rata između katolika i partizanskih bandi labavo grupisanih pod nazivom Slobodni Vernici.

Sada, kako De Soja saznaje tokom svog kratkog obilaska sa Nadbiskupom Herbertom Sternom, mnogi koledži stoje prazni ili su

preobraženi u semeništa za mladiće i devojke Barnardovog Sveta. Partizani su gotovo sasvim nestali, mada još postoji izvestan otpor u divljim oblastima šuma i kanjona duž reke poznate kao Turki Ran.

Turki Ran je nekada bio deo reke Tetis i upravo je to mesto gde De Soja i njegovi ljudi žele da odu. Petog dana unutar sistema, putuju tamo pod zaštitom garde od šezdeset vojnika Paksa i nekoliko elitnih stražara samog Nadbiskupa.

Ne nailaze ni na kakve partizane. Ovaj deo Tetisa teče kroz široke doline, ispod visokih škriljčanih litica, kroz listopadne šume Stare Zemlje, od presađenog drveća, i izbija u odavno obrađeno zemljište, mahom kukuruzna polja sa ponekom belom farmom okruženom pomoćnim zgradama. To De Soji ne liči na poprište nasilja i on tamo na nasilje ne nailazi.

Letači Paksa podrobno pretražuju šumu ne bi li pronašli nekakav trag broda devojčice, ali ga ne pronalaze. Reka Turki Ran suviše je plitka da bi se u njoj sakrio brod - major Endi Ford, oficir Paksa zadužen za njihovu potragu, naziva to 'najslađom rekom za vožnju kanuom s ove strane Šugar Krika' - a deo reke Tetis tu je bio dugačak samo nekoliko klika. Barnardov Svet poseduje modernu kontrolu atmosferskog i orbitalnog saobraćaja i nijedan brod nije mogao da napusti tu oblast, a da ne bude primećen. Razgovori sa seljacima u oblasti duž Turki Rana nisu doneli nikakva obaveštenja o strancima. Na kraju krajeva, vojska Paksa, eparhijsko Nadbiskupovo veće i lokalne civilne vlasti tvrde da neprestano nadgledaju tu oblast, uprkos pretnjama napada Slobodnih Vernika.

Osmog dana, De Soja i njegovi vojnici napuštaju mnoštvo ljudi koje mogu smatrati samo novostečenim prijateljima, dižu se na orbitu, prebacuju do bakljobroda Paksa i u pratnji se vraćaju do garnizona na dubokoj orbiti Barnardove zvezde, i svog arhandela. Poslednji prizor pastirskog sveta koji De Soja nosi sa sobom jeste prizor tornjeva-blizanaca džinovske katedrale koja se uzdiže u prestonici po imenu Sveti Toma, nekada poznatoj kao Busard Siti.

Udaljivši se od pravca koji vodi prema Staroj Zemlji, De Soja, Gregorijus, Ki i Retig bude se u sistemu Lakaj 9352, otprilike na onoj udaljenosti od Stare Zemlje koliko je Tau Ceti bio daleko ranim

semebrodovima. Ovde otezanje nije ni birokratsko ni vojno, već ekološki. Tamošnji svet Mreže, poznat svojevremeno kao Sibijatova Gorčina, da bi bio preimenovan u Neizbežni Blagoslov, sa sadašnjom populacijom od nekoliko hiljada kolonista Paksa, bio je tada ekološki marginalan, a sada je daleko ispod toga. Reka Tetis proticala je dvanaest kilometara kroz tunel od Perspeksa, gde se nalazio vazduh za disanje pod odgovarajućim pritiskom. Ti tuneli propali su pre više od dva veka, voda je proključala pod niskim pritiskom, a retka metansko-amonijumska atmosfera planete pohrlila je da ispuni prazne rečne obale i razorene cevi od Perspeksa.

De Soja nema pojma zbog čega je Mreža uključila ovu kamenu gromadu u reku Tetis. Tu ne postoji garnizon Paksa, niti ozbiljno prisustvo Crkve, ako se izuzmu kapelani koji žive sa veoma religioznim kolonistima što zarađuju za život radom u rudnicima boksita i sumpornim jamama, ali De Soja i njegovi ljudi ubeđuju neke od tih kolonista da ih odvedu do nekadašnje reke.

"Ako je ovuda prošla, umrla je", kaže Gregorijus dok ispituje ogromne portale koji vise iznad prave linije upropašćenog Perspeksa i suvog rečnog korita. Metanski vetar duva i zrnca peska u stalnom pokretu pokušavaju da pronađu sebi put u unutrašnjost njihovih atmosferskih odela.

"Ne, ako je ostala u brodu", kaže De Soja dok se nezgrapno okreće u odelu da bi digao pogled prema narandžastožutom nebu. "Kolonisti ne bi приметili odlazak broda... ovo je predaleko od kolonije."

Prosedu muškarac sanjima, povijena prilika čak i u sopstvenom izlizanom i peskom izgrebanom odelu, gundža iza svog vizira. "To j' živa istina, Oče. Nemamo često običaj da piljimo u zvezde, jašta."

De Soja i njegovi ljudi raspravljaju o zaludnosti naredbe trupama Paksa da dođu na ovakav svet kako bi pazili na pojavljivanje devojčice u mesecima i godinama koje će doći.

"Činjenica je da bi to bila krajnje gadna i bedna dužnost Bogu iza leđa, ser", kaže Gregorijus. "Izvin'te na izrazu, Oče."

De Soja rastrojeno klima glavom. Tu su ostavili poslednje senzore za kretanje: istražio je pet svetova od dve stotine, i već je ostao bez materijala. Pomisao da pošalje trupe ovamo i njega navodi na

potištenost, ali ne vidi nikakvu alternativu. Pored bola od vaskrsavanja i emocionalne zbrke koja ga sada neprestano prožima, oseća sve veću depresiju i sumnju. Oseća se kao matori, slepi mačor koga su poslali da uhvati miša, ali on nije u stanju da istovremeno posmatra i stražari ispred dve stotine mišjih rupa. I ne prvi put, želi da se umesto toga nalazi u Zabačenosti i da se bori protiv Proteranih.

Kao da čita misli sveštenika-kapetana, Gregorijus kaže: "Ser, da li ste pogledali redosled koji nam je Rafael odredio?"

"Da, naredniče. Zašto?"

"Neka od tih mesta na koja idemo više nisu naša, kapetane. To je tek u kasnijem delu putovanja... svetovi daleko u Zabačenosti... ali brod želi da nas odvede na svetove koje su odavno preplavili Proterani, ser."

De Soja umorno klima glavom. "Znam, naredniče. Nisam naveo oblasti borbi u odbrambenim zonama Velikog Zida kada sam rekao kompjuteru da isplanira putovanje."

"Postoji osamnaest svetova koje bi bilo pomalo rizično posetiti", kaže Gregorijus sa naznakom osmeha. "Pošto ih sada poseduju Proterani."

De Soja ponovo klima glavom, ali ne progovara.

Kaplar Ki je taj koji tiho progovara: "Ako želite i tamo da pogledate, ser, bili bismo više nego srećni da vam pravimo društvo."

Sveštenik-kapetan zagleda lica tri muškarca. Pomišlja da je njihovu odanost i prisustvo uzimao isuviše zdravo za gotovo. "Hvala vam", kaže jednostavno. "Odlučićemo kada dođemo do tog dela... turneje."

"Što ovim tempom može biti za oko stotinu standardnih godina", kaže Retig.

"Zaista, može", kaže De Soja. "Hajde da se spakujemo i da se čistimo odavde."

Prebacuju se izvan sistema.

I dalje u Starom Kraju, jedva izvan prehedžirsdkog dvorišta Stare Zemlje, prave skok do dva veoma teraformirana sveta koja se obrću u složenoj koreografiji na udaljenosti od pola svetlosne godine

između Epsilon Eridanija i Epsilon Indi.

Omikron2-Epsilon3 Evroazijski Habitacioni Eskperiment bio je hrabar prehedžirski utopijski pokušaj da se postigne teraformacijsko i političko - prevashodno neomarksističko - savršenstvo uprkos svemu, na neprijateljskim svetovima, u besktvu od neprijateljskih sila. Taj pokušaj je jadno propao. Hegemonija je zamenila utopiste bazama SILE:svemir i automatizovanim stanicama za napajanje gorivom, ali pritisak semebrodova koji su leteli ka Zabačenosti, a zatim i kovit-brodovima koji su prolazili kroz područje Starog Kraja za vreme Hedžire, doveli su do uspešnog teraformiranja ova dva tamna sveta koji se obrću između mutnog sunca Epsilon Eridani i još mutnije zvezde Epsilon Indi. Onda je čuveni tamošnji poraz Glenon-Hajtove flote zapečatio slavu i vojni značaj sistema zvezda-blizanaca. Paks je obnovio napuštene baze SILE i regenerisao pokvarene sisteme teraformiranja.

De Sojina potraga na ova dva dela Tetisa suva je i poslovna na vojnički način. Svaki segment reke toliko je duboko u oblasti vojnog rezervata da postaje očigledno da devojčica - a kamoli brod - ne bi mogli da prođu u protekla dva meseca neprimećeni i neprimorani da slete. De Soja je to pretpostavljao na osnovu onoga što je znao o sistemu Epsilon - i sam je tuda prošao nekoliko puta na svojim putovanjima do Velikog Zida i dalje - ali zaključio je da mora lično da vidi portale.

Ipak, dobro je što na ovom delu putovanja nailaze na taj garnizonski sistem, jer i Ki i Retig moraju u bolnicu. Inženjeri i specijalisti Crkve za vaskrsenje pregledaju Rafaela u hangaru i zaključuju da postoje male, ali ozbiljne greške u komori za automatsko vaskrsavanje. Tri standardna dana utrošeno je na popravke.

Ovaj put se prebacuju iz sistema, sa samo još jednom stanicom u Starom Kraju pre nego što pređu u posthedžirske oblasti stare Mreže, u iskrenoj nadi da će im se zdravlje, potištenost i emocionalna nestabilnost popraviti ako budu morali ponovo da prođu kroz automatsko vaskrsenje.

"Kuda sada idete?" pita Otac Dimitrije, specijalista za vaskrsavanje koji im je pomagao u proteklih nekoliko dana.

"Na Mare Infinitus", kaže on. "To je vodeni svet udaljen neka tri parseka, dve svetlosne godine iznad ravni..."

"Ah, da", kaže stari sveštenik. "Pre više decenija, tamo sam imao misiju, odvrćao sam ribare-domoroce od paganstva i privodio ih Hristovoj svetlosti." Sedokosi sveštenik diže ruku u znak blagoslova. "Šta god da tražite, Oče Kapetane de Soja, iskreno se molim da to tamo i nađete."

De Soja umalo da napusti Mare Infinitus pre nego što pukim slučajem nailazi na nagoveštaj onoga za čime traga.

Šezdeset treći je dan njihove potrage, tek drugi dana posle vaskrsenja u komorama orbitalne stanice Paksa, pred početak onoga što bi trebalo da bude njihov poslednji dan na toj planeti.

Blagoglagoljivi mladić po imenu poručnik Barin Alan Spraul De Sojina je veza sa Komandom Sedamdeset Ofijuči A Flote Paksa i poput turističkih vodiča tokom čitave istorije, taj omladinac svešteniku-kapetanu i njegovim vojnicima saopštava više podataka nego što ovi žele da čuju. Ali on je dobar pilot toptera i na ovom okeanskom svetu, u letećoj mašini koja mu je srazmerno nepoznata, De Soja je zadovoljan što je u ulozi putnika, a ne pilota, tako da se malo opušta dok ih Spraul odvozi prema jugu, dalje od zamašnog plovećeg grada Sveti Tereza, u prazne ribarske oblasti gde još plutaju dalekobacači.

"Zašto su portali ovde toliko udaljeni jedan od drugog?" pita Gregorijus.

"A, pa", kaže poručnik Spraul, "ima jedna priča o tome."

De Soja hvata narednikov pogled. Gregorijus se skoro nikad ne osmehuje osim kada je borba neminovna, ali De Soja je počeo da prepoznaje određeni sjaj u njegovom oku koji kod narednika predstavlja ekvivalent neobuzdanog smeha.

"...i tako je Hegemonija želela da ovde izgradi portale dalekobacača pored orbitalne sfere koju su imali, kao i pored svih tih malih dalekobacača koje su postavili na sve strane... prilično glupa zamisao, zar ne, ser? Da se deo reke smesti ovde, na okean? ...U svakom slučaju, hteli su da to bude u srednjoj morskoj struji, što ima

nekakvog smisla, pošto se tu nalaze levijatani i neki od zanimljivijih 'kantova, mislim, ukoliko turisti iz Mreže požele da pecaju... ali problem je, pa, prilično očigledan..."

De Soja baca pogled prema mestu gde kaplar Ki drema na toplom suncu koje prodire kroz mehur toptera.

"Prilično je očigledno da ne postoji ništa stalno na čemu bi moglo da se sagradi nešto tako veliko poput tih portala... a videćete ih za koji minut, ser, stvarno su veliki. Pa, hoću da kažem, postoje koralni prstenovi - ali oni nisu ni za šta pričvršćeni, plove, kao i ostrva od žute morske trave, ali ona nisu... hoću da kažem, stanete na njih i noga vam propadne, ako znate na šta mislim, ser... Tamo, sa desne strane, ser. To je žuta morska strava. Nema je mnogo ovako duboko na jugu. U svakom slučaju, inženjeri stare Hegemonije namestili su portale otprilike onako kako mi to radimo sa platformama i gradovima u proteklih pet stotina godina, ser. To jest, spustili su osnove temelja na nekoliko stotina hvati - to mora da su velike, teške stvari, ser - a onda ispod toga pustili velika vučna sidra sa sečivima, na kablovima. Ali ovde je okeansko dno donekle problematično... dubina je obično deset hiljada hvati, najmanje... i tamo žive čukundede naših površinskih 'kantova poput lampoustog levijatana, ser... čudovišta su dole, na tim dubinama, ser... dugački čitave klike..."

"Poručniče", kaže De Soja, "kakve to ima veze sa toliko velikom udaljenošću između portala?" Visoko, gotovo ultrazvučno zujanje topterovih krila vilin-konjica pretili da uspava sveštenika-kapetana. Ki sada hrče, a Retig je digao noge i sklopio oči. Bio je to dugi let.

Spraul se kezi. "Doći ću na to, ser. Vidite, sa tim utegama i dvadeset klika kablova vezanih za kamen, naši gradovi i platforme ne odlaze daleko, čak ni u sezoni Velike Plime, ne, ser. Ali ti portali... pa, imamo dosta podmorske vulkanske aktivnosti na Mare-I, ser. Tamo je skroz drugačija tehnologija, verujte. Neki od tih cevastih crva upuštaju se u bitke sa džinovskim gigakantima, stvarno, ser. U svakom slučaju, stari inženjeri iz doba Mreže sredili su portale tako da ukoliko njihove utege i kablovi osete vulkansku aktivnost ispod sebe, naprosto... pa, migriraju, ser, to je najbolja reč koje mogu da se setim."

"Dakle", kaže De Soja, "razdaljina između portala reke Tetis proširila se zbog vulkanske aktivnosti na okeanskom dnu?"

"Da, ser", kaže poručnik Spraul sa širokim kežom koji kao da nagoveštava i zadovoljstvo i zapanjenost zbog toga što jedan oficir flote može tako nešto da shvati. "A sada, eno jednog od njih, ser", kaže oficir za vezu hvalisavo i skreće topterom u silaznu spiralu. Dovodi mašinu u lebdenje samo nekoliko metara iznad drevnog luka. Dvadeset metara ispod toga, ljubičasto more bućka i zapljuskuje zardali metal osnove portala.

De Soja trlja lice. Niko od njih više ne može da se odupre umoru. Kada bi možda imali malo više dana između vaskrsenja i smrti.

"Možemo li, molim vas, sada da vidimo i drugi portal?" kaže on.

"Da, ser!" Topter bruji samo nekoliko metara iznad talasa dok prevaljuje dve stotine klika do sledećeg luka. De Soja drema i, posle blagog poručnikovog gurkanja koje ga budi, vidi luk drugog portala naspram mora. Pozno je popodne, a nisko sunce baca dugačku senku preko ljubičastog mora.

"Vrlo dobro", kaže De Soja. "A još se vrše pretrage dubokim radarom?"

"Da, ser", kaže mladi pilot. "Proširuju prečnik potrage, ali do sada nisu videli ništa osim nekoliko đavolski velikih lampoustih. Ovi sportski ribolovci svojski su se uzmuvali zbog toga."

"Ovde je to, koliko vidim, glavna industrija, ser", gundča Gregorijus sa svog mesta kraj pilota.

"Da, naredniče", kaže Spraul, izvivši dugačak vrat kako bi pogledao krupnijeg muškarca. "Pošto je žetva morske trave toliko smanjena, to nam je najveći izvor prihoda sa drugih svetova."

De Soja pokazuje na platformu udaljenu samo nekoliko kilometara. "Još jedna platforma za ribare i gorivo?" Sveštenik-kapetan proveo je dan sa zapovednicima Paksa i pregledao izveštaje iz malih postaja nalik na ovu raspoređenih po čitavom svetu. Niko nije prijavio nikakvu vezu sa brodom, niti viđenje deteta. Za vreme ovog dugog leta prema jugu i portalima, prošli su iznad desetak sličnih platformi.

"Da, ser", kaže Spraul. "Da malo lebdim ovde, ili ste dovoljno videli?"

De Soja gleda portal koji se sada izvija visoko iznad njih dok topter lebdi nekoliko metara iznad mora - i kaže: "Možemo da se vratimo, poručniče. Večeras imamo zvaničnu večeru sa biskupom Melandrijanom."

Spraulove obrve dižu se prema rubu njegove vojničke frizure. "Da, ser", kaže i diže topter da bi obišao oko luka u poslednjem krugu pre polaska natrag, prema severu.

"Ta platforma izgleda kao da je nedavno oštećena", kaže De Soja i naginje se udesno da bi pogledao dole kroz svoj mehur.

"Da, ser", saglasan je poručnik. "Imam prijatelja koji je nedavno došao sa te plat... sa Srednje-morske stanice Tri-dvadeset šest, tako joj je naziv, ser... i ispričao mi je o tome. Pre nekoliko plima imali su jednog lovokradicu koji je pokušao da digne platformu u vazduh."

"Sabotaža?" kaže De Soja dok posmatra kako se platforma gubi u daljini.

"Gerilski rat", kaže poručnik. "Lovokradice su domoroci iz vremena pre nego što je Paks stigao ovamo, ser. Zbog toga na svakoj platformi imamo vojnike, kao i regularne patrolne brodove na vrhuncu ribolovne sezone. Tamo moramo da držimo ribarske brodove na okupu, ser, da ih lovokradice ne bi napadale. Videli ste privezane brodove, ser... pa, još malo pa im dolazi vreme da krenu u rubolov. Naši brodovi Paksa otpratiće ih. Lampousti se dižu, ser, u vreme kada su meseci baš u takvoj fazi... vidite kako se diže onaj veliki, ser. Tako legalni brodovi za ribolov... imaju ta jarka svetla koja sijaju kada meseci nisu na nebu, i mame velike 'kante naviše. Ali to rade i lovokradice, ser."

De Soja zuri u prazan, široki okean između toptera i severnog horizonta. "Čini mi se da ovde nema mnogo mesta za skrivanje pobunjenika", kaže on.

"Ne, ser", kaže poručnik. "Hoću reći, da, ser. U stvari, oni imaju ribarske brodove kamuflirane tako da liče na ostrva žute morske trave, kadre za podvodnu plovidbu, pa čak i jednu veliku podmornicu za žetvu udešenu tako da liči na lampoustog levijatana, verovali ili ne, ser."

"A ta platforma oštećena je prilikom napada lovokradice?" kaže De Soja, samo da bi ostao budan. Jednolično zujanje krila toptera

ubistveno je.

"Tako je, ser", kaže poručnik Spraul. "Pre oko osam Velikih Plima. Jedan čovek... što je neuobičajeno, lovokradice obično dolaze u grupama. Digao je u vazduh neke letalice i toptere - uobičajena taktika, mada obično idu na brodove."

"Izvinite, poručniče", kaže De Soja, "rekoste da je to bilo pre osam Velikih Plima. Možete li to prevesti na standardno računanje vremena?"

Spraul grize usnu. "Ah, da, ser. Izvinite, ser. Odrastao sam na Mare-I. Tako da... pa, osam Velikih Plima znači pre otprilike dva standardna meseca, ser."

"Da li je lovokradica uhvaćen?"

"Da, ser", kaže Spraul sa mladićkim kežom. "Pa, u stvari, za to je vezana čitava jedna priča, ser..." Poručnik baca pogled prema svešteniku-kapetanu da bi proverio treba li da nastavi. "Pa, da skratim, ser, lovokradicu su prvo uhvatili, onda je aktivirao svoje eksplozive i pokušao da pobegne, da bi ga zatim stražari gađali i ubili."

De Soja klima glavom i zatvara oči. Prethodnog dana pregledao je više od stotinu izveštaja o 'incidentima sa lovokradicama' koji su se dogodili u protekla dva meseca. Dizanje platformi u vazduh i ubijanje lovokradica izgleda da je bilo drugi po redu najpopularniji sport - posle ribolova - na Mare Infinitusu.

"Čudna stvar vezana za tog tipa", kaže poručnik, privodeći priču kraju, "bio je način na koji je pokušao da pobegne. Pomoću nekakvog starog letećeg ćilima iz doba Hegemonije."

De Soja se naglo budi. Obazire se prema naredniku i njegovim ljudima. Sva trojica sede uspravno i zure u njega.

"Okrenite", kaže odsečno Otac Kapetan de Soja. "Vratite nas do te platforme."

"I šta se onda dogodilo?" kaže De Soja peti put. On i njegova Švajcarska Garda nalaze se u kancelariji direktora platforme na njenoj najvišoj tački, odmah ispod radarskog tanjira. Kroz dugačak prozor vide se tri neverovatna meseca.

Direktor - kapetan Paksa u Okeanskoj Komandi po imenu C.

Dobs Paul - ugojen je, rumen i obilato se znoji. "Kada je postalo očigledno da taj čovek ne pripada nijednoj ribarskoj grupi koje smo te noći imali na platformi, poručnik Belijus ga je odveo na stranu zbog daljeg ispitivanja. Standardni postupak, Oče Kapetane."

De Soja zuri u čoveka. "I onda?"

Direktor oblizuje usne. "I onda je čovek privremeno uspeo da pobegne, Oče Kapetane. Došlo je do gušanja na gornjem gazištu. Gurnuo je poručnika Belijusa u more."

"Da li ste izvukli poručnika?"

"Ne, Oče Kapetane. Gotovo je sigurno da se udavio, iako je te noći tamo bila prisutna velika aktivnost duginih ajkula..."

"Opišite čoveka koji vam je bio u rukama pre nego što ste ga izgubili", prekida ga De Soja, naglasivši reč 'izgubili'.

"Bio je mlad, Oče Kapetane. Možda oko dvadeset pet standardnih godina. I visok, ser. Stvarno krupan mladić."

"Lično ste ga videli?"

"Oh, da, Oče Kapetane. Bio sam na gazištu sa poručnikom Belijusom i morskim strelcem Amentom kada je momak počeo sa gušanjem i gurnuo poručnika Belijusa preko ograde."

"A onda je pobegao vama i redovu-strelcu", kaže De Soja ravno. "Obojica ste bili naoružani, a taj čovek... Rekoste li da je imao lisice na rukama?"

"Da, Oče Kapetane." Kapetan Paul briše čelo vlažnom maramicom.

"Jeste li primetili bilo šta neobično u vezi sa tim mladićem? Bilo šta što nije dospelo u vaš... ovaj... krajnje sažet izveštaj o akciji podnet Komandnom Štabu?"

Direktor odlaže maramicu, a onda je ponovo izvlači da bi obrisao vrat. "Ne, Oče Kapetane... Hoću reći, pa, tokom gušanja, njemu je prsluk malo bio pocepan s prednje strane. Dovoljno da primetim da on nije bio poput vas i mene, Oče Kapetane."

De Soja diže obrvu.

"Hoću da kažem, nije pripadao krstu", žurno dodaje Paul. "Nije imao kruciformu. Naravno, u to vreme nisam tome pridavao neki veći značaj. Mnoge domorodačke lovokradice nisu krštene. Da jesu, ne bi ni bile lovokradice, zar ne?"

De Soja prenebregava to pitanje. Prilazi bliže kapetanu koji sedi i znoji se, pa kaže: "Dakle, čovek se zavukao ispod glavnog gazišta i tuda pobjegao?"

"Nije pobjegao, ser", kaže Paul. "Samo je stigao do te leteće naprave koju mora da je tamo sakrio. Naravno, dao sam uzburu. Digao se čitav garnizon, baš kao što je i uvežban da čini u takvim situacijama."

"Ali taj čovek je poleteo... napravom? I napustio platformu?"

"Da", kaže direktor platforme, ponovo briše čelo i očito razmišlja o sopstvenoj budućnosti... ili pre o njenom nepostojanju. "Ali samo nakratko. Videli smo ga na radaru, a onda smo ga videli i kroz noćne naočari. Taj... ćilim... mogao je sasvim lepo da leti, ali kada smo otvorili vatru na njega, okrenuo se natrag prema platformi..."

"Na kojoj se visini tada nalazio, kapetane Paul?"

"Visini?" Direktor nabire oznojeno čelo. "Mislim da je tada bio na dvadeset pet ili trideset metara iznad vode. Otprilike na nivou naše glavne palube. Išao je pravo na nas, Oče Kapetane, kao da namerava da bombarduje platformu sa letećeg ćilima. Naravno, na neki način je to i učinio... hoću reći, naboji koje je postavio tada su eksplodirali. Usrao sam se od straha... izvinite, Oče."

"Nastavite", kaže De Soja. Gleda prema Gregorijusu, koji stoji u paradnom stavu na mestu voljno, iza direktora. Po izrazu na narednikovom licu, čini se da bi ovaj sa zadovoljstvom pridavio oznojenog kapetana već sledeće sekunde.

"Pa, bila je to poprilična eksplozija, ser. Protivpožarne ekipe potrčale su prema mestu eksplozije, ali morski strelac Ament, nekoliko drugih stražara i ja ostali smo na svom mestu na severnom gazištu..."

"Vrlo pohvalno", mrmlja De Soja, tako da mu se ironija jasno čuje u glasu. "Nastavite."

"Pa, Oče Kapetane, nema tu još mnogo toga", kaže znojavi čovek neubedljivo.

"Dali ste naređenje da se puca na čoveka u letu?"

"Da... da, ser."

"I svi stražari su otvorili vatru odjednom... po vašem naređenju?"

"Aha", kaže direktor, očiju staklastih od napora da se priseti.

"Mislim da su svi pucali. Pored Amenta i mene, tamo ih je bilo još šestorica."

"A pucali ste i vi?"

"Pa, ovaj... stanica je bila napadnuta. Letačka paluba gorela je, na njoj je bio pravi džumbus. A taj terorista leteo je prema nama i nosio bogzna šta."

De Soja klima glavom kao da nije ubeđen u to. "Da li ste videli još nešto ili nekoga na letećoj prostirci pored tog čoveka?"

"Pa, ne", kaže Paul. "Ali bio je mrak."

De Soja gleda kroz prozor u mesece koji se dižu. Blistava narandžasta svetlost prodire kroz okna. "Da li su te noći meseci bili na nebu, Kapetane?"

Paul ponovo oblizuje usne, kao da oseća iskušenje da slaže. Zna da su De Soja i njegovi ljudi ispitali morskog strelca i ostale, a De Soja zna da on to zna. "Samo što su se digli", mumla on.

"Dakle, količina svetlosti mogla se uporediti sa ovom?" kaže De Soja.

"Aha."

"Da li ste primetili još nekoga ili nešto na letećem aparatu, Kapetane? Neki paket? Ranac? Bilo šta što bi moglo da liči na bombu?"

"Ne", kaže Paul i sada se ispod površine njegovog straha pomalja bes, "ali bilo je potrebna samo količina plastičnog eksploziva koja može stati u jednu šaku da se u vazduh dignu dva naša patrolna letaća i tri toptera, Oče Kapetane."

"Sasvim tačno", kaže De Soja. Prišavši blistavo obasjanom prozoru, dodaje: "Vaših sedam stražara, uključujući i morskog strelaca Amenta - jesu li svi oni nosili flešetne puške, Kapetane?"

"Da."

"A vi ste imali flešetni pištolj, je li tako?"

"Da."

"I jesu li svi flešetni naboji pogodili osumnjičenog?"

Paul okleva, a onda sleže ramenima. "Mislim da većina jeste."

"I jeste li videli ishod?" pita De Soja tiho.

"Razneli su gada... ser", kaže Paul, i bes privremeno odnosi prevagu nad strahom. "Video sam kako se njegovi delići razleću kao

galebovo govno koje padne u ventilator... ser. Onda je pao... ne, odleteo je unazad sa tog glupog tepiha kao da je cimnut kablom. Srušio se u more kod stuba L-3. Dugine ajkule izronile su i počele da se hrane u roku od deset sekundi."

"Dakle, niste došli do tela?" kaže De Soja.

Paul diže pogled sa prkosom u očima. "Oh, ne... došli smo do njega, Oče Kapetane. Dao sam nalog Amentu i Kilmeru da pokupe ono što je ostalo kukama, ribarskim čakljama i ručnom mrežom. To je bilo pošto smo ugasili požar i pošto sam se uverio da platforma više nije u opasnosti." Kapetan Paul je počeo da zvuči kao da je siguran u ispravnost sopstvenih postupaka.

De Soja klima glavom. "I gde je sada to telo, Kapetane?"

Direktor spaja vrhove bucmastih prstiju. Oni jedva primetno podrhtavaju. "Sahranili smo ga. U moru... naravno. Sledećeg jutra, sa južnog pristaništa. To je namamilo čitavo jato duginih ajkula, pa smo neke od njih ustrelili i pripremili za večeru."

"Ali sigurni ste da je telo pripadalo osumnjičenom kojeg ste nešto ranije uhapsili?"

Paulove sitne oči još su sitnije dok čkilji u De Soju. "Aha... ono što je od njega ostalo. Bio je to običan lovokradica. Takvo sranje dešava se stalno ovde, na velikom ljubičastom, Oče Kapetane."

"A da li lovokradice stalno lete drevnim EM-letećim ćilimima ovde, na velikom ljubičastom, Kapetane Paul?"

Direktorovo lice se koči. "Da li je to bila ta naprava?"

"Niste pomenuli ćilim u svom izveštaju, Kapetane."

Paul sleže ramenima. "Nije mi izgledalo važno."

De Soja klima glavom. "I sada kažete da je... naprava... naprosto nastavila da leti? Da je preletela palubu i gazište i nestala u moru? Prazna?"

"Da", kaže kapetan Paul i uspravlja se na stolici, zatežući zgužvanu uniformu.

De Soja se naglo okreće. "Morski strelac Ament tvrdi drugačije, Kapetane. Strelac Ament tvrdi da je ćilim uhvaćen, deaktiviran i da je poslednji put viđen u vašim rukama. Je li to tačno?"

"Ne", kaže direktor i gleda De Soju, Gregorijusa, Spraula, Kija, Retiga, a zatim ponovo De Soju. "Ne, više ga nisam video pošto je

proleteo kraj nas. Ament je jebeni lažov."

De Soja klima glavom naredniku Gregorijusu. Paulu kaže: "Takva drevna rukotvorina, u operativnom stanju, vredela bi mnogo novca, čak i na Mare Infinitusu, zar ne, Kapetane?"

"Ne znam", uspeva da izgovori Paul, dok posmatra Gregorijusa. Narednik je prišao direktorovoj privatnoj komodi. Ona je sačinjena od teškog čelika i zaključana. "Nisam čak ni znao šta je ta prokleta stvar", dodaje Paul.

De Soja sada stoji kraj prozora. Najkrupniji mesec ispunjava čitavo istočno nebo. Luk dalekobacača sasvim je vidljiv, obrisi ocrtni naspram meseca. "To se zove hoking-prostirka", kaže on tiho, gotovo šapatom. "Na mestu po imenu Dolina Vremenskih Grobnica, ostavila bi taman odgovarajući radarski potpis." Klima glavom naredniku Gregorijusu.

Pripadnik Švajcarske Garde nonšalantno razbija čeličnu komodu jednim udarcem šake opremljene oklopnom rukavicom. Poseže unutra, odguruje kutije, papire, gomile valute i izvlači ćilim, pažljivo presavijen. Donosi ga do direktorovog stola.

"Uhapsite ovog čoveka i vodite mi ga sa očiju", kaže Otac Kapetan de Soja tiho. Poručnik Spraul i kaplar Ki izvode uzbunjenog direktora iz kancelarije.

De Soja i Gregorijus razvijaju hoking-prostirku na dugačkom stolu. Drevne niti za letenje na tepihu još blistaju zlatom na mesečini. De Soja dodiruje prednji rub rukotvorine, opipava zasekline i iskidana mesta gde su strelice probile tkaninu. Posvuda je krv koja prekriva ukrasne šare i prigušuje sjaj niti monovlaknastih superprovodnika. Komadići nečega što bi moglo biti ljudsko meso uhvaćeni su u kratkim kićankama na zadnjoj strani tepiha.

De Soja diže pogled ka Gregorijusu. "Naredniče, da li ste ikada pročitali dugu poemu čiji je naslov Spev?"

"Spev, ser? Ne... Ja ne čitam baš mnogo. Osim toga, zar ona nije na listi zabranjenih knjiga, ser?"

"Mislim da jeste, naredniče", kaže Otac Kapetan de Soja. Odmiče se od okrvavljene hoking-prostirke i gleda napolje u mesece koji se dižu, i u ocrtni luk. Ovo je delić slagalice, misli. A kada slagalica bude potpuna, imaću te, dete.

"Mislim da je ona na zabranjenoj listi, naredniče", kaže ponovo. Brzo se okreće i prilazi vratima, mahnuvši Retigu da umota hoking-prostirku i ponese je. "Hajdemo", kaže, sa više energije u glasu nego nedeljama pre toga. "Imamo posla."

33.

Ono što pamtim u vezi sa dvadesetak minuta koje sam proveo u toj velikoj, jarko osvetljenoj obedovaonici veoma je nalik na one ružne snove koje ranije ili kasnije svi sanjamo: znate na koje mislim, kada se nađemo na nekom mestu iz svoje prošlosti, ali ne možemo da se setimo razloga zbog koga smo tamo niti imena ljudi oko nas. Kada su me poručnik i njegova dva vojnika uveli u obedovaonicu, sve u prostoriji imalo je taj košmarni kvalitet izmeštenosti nečega od ranije poznatog. Kažem poznatog, pošto sam proveo dobar deo svojih dvadeset sedam godina u lovačkim logorima i vojničkim obedovaonicama, barovima kockarnica i na palubama starih barži. Bilo mi je poznato muško društvo: isuviše poznato, mogao sam tada da kažem, jer elementi koje sam osetio u toj prostoriji - buka, razmetanje i sladunjavi zadah muškaraca neprilagođenih gradskom životu u grčevima muškog prijateljstva koje će se završiti pustolovinom - sve me je to već odavno zamaralo. Ali sada je ta prisnost bila naglašena onim nepoznatim - naklapanjem i razgovorom na dijalektu koji sam čuo, tananim razlikama u odevanju, samoubilačkim smradom cigareta i uviđanjem da ću se skoro smesta odati ukoliko bude ikakve potrebe da se pozabavim njihovom valutom, kulturom ili razgovorima.

Na najudaljenijem stolu nalazila se visoka urna za kafu - nikada nisam bio ni u jednoj obedovaonici lišenoj takve stvari - pa sam se probio tamo, pokušavajući pri tom da izgledam opušteno, pronašao šolju koja je bila srazmerno čista i nasuo sebi malo kafe. Sve vreme sam posmatrao poručnika i njegovu dvojicu koji su posmatrali mene. Kada se učinilo da su se uverili da pripadam ovde, okrenuli su se i izišli. Srknuo sam groznu kafu, primetio dokono da mi se šaka kojom držim šolju ne trese uprkos uraganu osećanja u meni, i pokušao da odlučim šta sledeće da učinim.

Začudo, još sam imao oružje - nož u kaniji i pištolj - i radio. Radiom sam mogao da aktiviram plastični eksploziv u svakom trenutku i pojurim prema hoking-prostirci usred zbrke. Sad, pošto sam video stražare Paksa, znao sam da će morati da dođe do

nekakve diverzije da bi splav prošao neprimećen pored platforme. Prišao sam prozoru; on je gledao prema smeru koji smo smatrali severom, ali mogao sam da vidim kako 'istočno' nebo sija od svetlosti meseca koji samo što se nisu pojavili. Luk dalekobacača bio je vidljiv i golim okom. Probao sam da otvorim prozor, ali on je bio ili zaključan na neki način koji nisam mogao da odredim, ili zakovan. Samo oko metar ispod nivoa prozora, nalazio se talasasti čelični krov drugog modula, ali kao da nije postojao način da dospem tamo.

"S kim si ti, sinko?"

Okrenuh se hitro. Pet ljudi došlo je iz najbliže grupe, a meni se obratio najniži i najdeblji od njih. Čovek je nosio odeću za odlazak u ribolov: kariranu flannelsku košulju, platnene pantalone, platneni prsluk ne mnogo drugačiji od mog i nož za čišćenje ribe za opasačem. Tada shvatih da su vojnici Paksa možda videli vrh futrole koji mi je virio ispod prsluka, ali su pretpostavili da je u pitanju jedna od takvih kanija za noževe.

Ovaj čovek je takođe govorio dijalektom, ali potpuno drugačijim od dijalekta stražara Paksa napolju. Ribari su, setio sam se, verovatno poticali sa drugih svetova, tako da moj čudan naglasak neće biti naročito sumnjiv.

"Sa Klingmanom", rekoh i srknuh još malo kafe čiji je ukus podsećao na mulj. Bilo je to ime koje je palilo kod vojnika Paksa.

Kod ovih ljudi nije. Zghledali su se na tren, a onda debeljko ponovo progovori. "Mi smo došli sa Klingmanovom grupom, momak. Skroz od Svete Tereze. Ti nisi bio na hidroluku. Kakvu to igru igraš?"

Iscerih se. "Nikakvu", rekoh. "Trebalo je da se nađem sa grupom - mimoišli smo se u Svetoj Terezi - pa sam došao ovamo s Otersom."

I dalje nisam govorio ono što je trebalo. Petorica ljudi stadoše da razgovaraju međusobno. Nekoliko puta čuo sam reč 'lovokradice'. Dvojica muškaraca odoše napolje. Debeljko uperi u mene debeli prst. "Ja sam sedeo tamo sa Otersovim vodičem. Ni on te nikada ranije nije video. Ostani tu gde jesi, sinko."

To je bilo jedino što nisam nameravao da uradim. Spustivši šolju na sto, rekoh: "Ne, vi ostanite tu. Ja idem po poručnika da raščistimo neke stvari. Ne mrdajte."

To kao da je zbunilo debeljka i on ostade na mestu dok sam ja

prolazio kroz sada utihnulu obedovaonicu i izlazio na gazište.

Nisam imao kuda. S moje desne strane, vojnici Paksa sa flešetnim puškama prenuše se kraj ograde. Sa leve, mršavi poručnik na koga sam ranije naleteo žurio je gazištem sa dvojicom civila i nekim buc mastim kapetanom Paksa.

"Prokletstvo", rekoh glasno. Nečujno rekoh: "Malena, u gužvi sam. Možda će me uhvatiti. Ostaviću spoljnji mikrofon uključen tako da možete da čujete. Krenite pravo prema portalu. Ne odgovarajte!" Poslednje što mi je trebalo za vreme ovog razgovora bio je glasić koji bi mi procvrkutao iz slušalice.

"Hej!" rekoh, kročih prema kapetanu ispruživši ruku kao da nameravam da se rukujem sa njim. "Baš vas tražim."

"To je on", uzviknu jedan od dvojice ribolovaca. "On nije došao ni sa nama, ni sa Otersovom grupom. To je jedan od onih prokletih lovokradica o kojima ste nam pričali!"

"Stavite mu lisice", reče kapetan poručniku i pre nego što sam mogao da učinim bilo šta pametno, vojnici me zgrabiše otpozadi i mršavi oficir mi namaknu lisice. Bile su staromodne, metalne, ali dejstvovale su sasvim dobro - vezavši mi ručne zglobove napred i gotovo prekinuvši krvotok.

U tom trenutku shvatih da nikada ne bih bio dobar uhoda. Sve vezano za moj pohod na platformu bilo je katastrofalno. Vojnici Paksa bili su aljkavi - još su se tiskali oko mene, iako je trebalo da se drže na udaljenosti sa uperenim oružjem dok me pretresaju, a onda da mi stave lisice pošto me razoružaju - ali pretraga će uslediti za nekoliko sekundi.

Odlučih da im ne omogućim tih nekoliko sekundi. Podigavši hitro ruke sa liscama, zgrabih buc mastog kapetana za prednji deo bluze i bacih ga natrag na dvojicu civila. Nastade trenutna vika i guranje tokom koga sam se brzo okrenuo, šutnuo iz sve snage u jaja prvog vojnika sa puškom, a drugog ščepao za oružje koje mu je još bilo okačeno o rame. Vojnik dreknu i zgrabi oružje obema rukama taman kada sam ja ščepao remen i strgnuo ga svom snagom nadole i udesno. Vojnik krenu za oružjem, udari o zid golom glavom i vrlo brzo sede. Prvi vojnik, onaj koga sam šutnuo i koji je još klečao i držao se jednom rukom za prepone, pruži slobodnu ruku naviše i

pocepa mi džemper spreda, strgnuvši mi pri tom sa vrata naočari za noćni vid. Šutnuh ga u grlo i on se opruži.

Poručnik je tada već izvukao svoj flešetni pištolj, shvatio da ne može da me gađa, a da ne ubije i svoja dva vojnika iza mene, pa me udario drškom oružja po glavi.

Flešetni pištolji nisu naročito teški niti masivni. Ovaj me je naterao da na trenutak vidim zvezde i rasekao mi skalp. Takođe me je razbesneo.

Okrenuh se i udarih poručnika pesnicom u lice. On se obrnu i krenu natrag, preko ograde visoke do struka, mlatarajući rukama, pa nastavi preko. Svi se zalediše za tren dok je čovek vrištao i padao u vodu, dvadeset pet metara niže.

Trebalo bi da kažem da su se svi zaledili osim mene, jer još dok sam mogao da vidim đonove poručnikovih čizama iznad ograde, okrenuo sam se, preskočio vojnika na podu, s treskom otvorio vrata sa mrežicom i utrčao u obedovaonicu. Ljudi su se muvali okolo, većina je pokušavala da priđe vratima i prozorima sa ove strane da bi videli kakva je to gužva, ali napravili su mi mesta dok sam trčao između njih kao igrač koji se sprema da dođe do gola kroz snebivljivi protivnički tim od četrdeset tri čoveka.

Iza sebe, ponovo začuh kako se vrata otvaraju s treskom i kako kapetan ili jedan od vojnika viče: "Dole! S puta! Pazi!"

Osetih da mi se lopatice ponovo pogrbljuju kada sam pomislio na te hiljade flešetnih strelica koje hrle ka meni, ali nisam usporio dok sam skakao na sto, prekrivao lice rukama vezanim lisicama i udarao u letu u prozor, primivši desnim ramenom žestinu udarca.

Još dok sam skakao, na pamet mi je palo da bi trebalo samo da prozor bude od Perspektsa ili veštačkog stakla i moja nezgoda završila bi se savršenom farsom - odskočio bih natrag u obedovaonicu da bi me vojnici natenane ubili ili zarobili. Bilo bi logično da platforma koja se nalazi ovde koristi nesalomljivi materijal umesto stakla. Ali kada sam tamo nekoliko minuta ranije opipao prozor, imao sam osećaj kao da u pitanju jeste staklo.

Bilo je to staklo.

Tresnuo sam na talasasti čelik krova i naprosto nastavio da se kotrljam nizbrdo, dok su krhotine stakla letele oko mene i krckale

poda mnom. Izbio sam i deo prozorskog rama - slomljeno drvo i staklo zakačilo mi se za prsluk i iskidani džemper - ali nisam usporio da bih se raspetljao. Na kraju krova, mogao sam da biram: nagon me je terao da nastavim da se kotrljam preko ruba, kako bih nestao iz vidokruga pre nego što ti strelci otvore vatru za mnom, u nadi da će se ispod nalaziti novo gazište; logika me je terala da se zaustavim i proverim to pre nego što se skotrljam; pamćenje mi je govorilo da duž ovog severnog ruba platforme nema gazišta.

Načinio sam kompromis tako što sam se skotrljao preko ivice krova, ali sam pri tom šćepao ispust i virnuo dole između zanjihanih čizama dok su mi se prsti klizali. Tamo dole nije bilo ni palube ni platforme, već samo dvadeset metara vazduha između mojih čizama i ljubičastih talasa. Meseci su se dizali i more je živnulo svetlošću.

Podigao sam se dovoljno da pogledam prema prozoru kroz koji sam se probio, ugledao kako se strelci tamo muvaju i spustio glavu izvan vidokruga baš kada je jedan od njih opalio. Flešetni oblak prošao je malo previsoko, promašivši moje bolne prste za dva ili tri centimetra, i ja se trgoh na zujanje hiljada čeličnih igala koje su prohujale kraj mene poput besnih pčela. Ispod mene nije bilo palube, ali ugledao sam cev koja se pružala vodoravno po bočnom zidu modula. Bila je prečnika šest ili osam centimetara. Između unutrašnje strane cevi i zida postojao je mali procep, možda dovoljno širok da provučem prste i uhvatim se - pod uslovom da se cev ne prekine pod mojom težinom, da mi udarac ne išćaši ramena, da me ne izdaju šake stegnute lisicama, da... Nisam razmišljao: pustio sam se. Moje podlaktice i čelik lisica tresnuše o cev i umalo me ne preturiše unazad, ali prsti su mi bili spremni za hvatanje, pa su to i učinili, kliznuvši naviše po unutrašnjoj strani cevi, da bi izdržali moju težinu.

Drugi flešetni hitac raznese ispust krova iznad mene u paramparčad i izbuši spoljnji zid na stotinu mesta. Cepke i čelične krhotine popadaše na mesečini dok su ljudi tamo gore vikali i psovali. Začuh korake na krovu.

Pomerao sam se i ljuljao ulevo što sam brže mnogao. Ispod ugla modula štrčala je paluba, najmanje tri metra ispod mene i četiri ili pet metara prema istoku. Napredovao sam izluđujuće sporo. Ramena su

mi vrištala od neudobnosti, gubio sam osećaj u prstima zbog nedostatka krvotoka. Osećao sam krhotine stakla u kosi i skalpu, a krv mi je tekla u oči. Ljudi iznad mene stići će do ruba krova pre nego što ja stignem do tačke iznad platforme.

Najednom se začuše kletve i vika, a deo krova uruši se tamo gde sam ja visio. Flešetna vatra očigledno je podrila taj deo krovne potpore i ona je sada propadala pod njihovom težinom. Čuo sam kako se guraju natrag, psuju i pronalaze drugi put do ruba.

Ovo odlaganje pružilo mi je dodatnih osam do deset sekundi, ali i to mi je bilo dovoljno da se pomerim viseći na rukama do kraja cevi, zanijham telom jednom, dvaput, pustim se pri trećem zamahu i padnem teško na platformu ispod, skotrljavši se do istočne ograde dovoljno grubo da ostanem bez daha.

Znao sam da ne mogu tamo da ležim dok ne dođem do vazduha. Pomerih se brzo, otkotrljavši se prema tamnijem delu palube ispod modula. Opališe najmanje dva flešetna pištolja - jedan promaši i uzburka vodu petnaest metara niže, a drugi zatutnja po kraju palube nalik na plotun stotinu klamarica. Otkotrljah se, osovih na noge i potrčah, saginjući se ispod niskih greda i pokušavajući da vidim nešto kroz lavirint senki. Koraci zadobovaše negde iznad mene. Bili su u prednosti zato što su poznavali raspored ovih paluba i stepeništa; ali samo sam ja znao kuda sam pošao.

A pošao sam prema najistočnijoj i najnižoj palubi, gde sam ostavio prostirku, ali ova paluba za održavanje otvarala se u dugačko gazište koje se pružalo sa severa na jug. Kada sam prešao dovoljno prostora ispod glavne platforme da bih pomislio da se nalazim u nivou istočne palube, zanijhao sam se i podigao na potpornu gredu - široku nekih šest centimetara - a onda sam, mlatarajući rukama vezanim liscama najpre levo, zatim desno, da bih održao ravnotežu, prešao preko otvorenog dela do sledećeg okmitog stuba. Ponavljao sam to, skrećući prema severu ili jugu kada bih dospeo do krajeva greda, ali uvek pronalazeći novu gredu koja se pružala prema istoku.

Kapci su se naglo dizali i koraci dobovali po gazištima ispod glavne palube, ali ja sam stigao do istočne palube prvi. Skočio sam na nju, pronašao prostirku tamo gde sam je privezao za gredu,

razmotao je, lupnuo po nitima za letenje i našao se u vazduhu, poletevši preko ograde baš kada se kapak otvorio iznad dugačkog stepeništa koje se spuštalo do palube. Opružio sam se na tepihu, pokušavajući da budem što niži obris naspram meseca ili svetlucavih talasa, kuckajući nezgrapno po nitima za letenje, zbog lisica.

Nagon mi je govorio da letim ka severu, ali shvatio sam da bi to bilo pogrešno. Flešetne puške bile bi precizne do udaljenosti od šezdeset ili sedamdeset metara, ali neko tamo gore mora da ima plazma pušku ili neki njen ekvivalent. Sva pažnja bila je sada usmerena prema istočnom kraju platforme. Samo je jedna paluba štrčala tako daleko - ona na koju sam se ja spustio - i video sam da je prazna na severnom kraju. I ne samo prazna, shvatio sam, već razneta u paramparčad flešetnom vatrom i verovatno preopasna da se na njoj stoji. Proleteo sam ispod nje i nastavio prema zapadu. Čizme su zatutnjale po gornjim gazištima, ali svako ko bi me ugledao imao bi prilično problema da nanišani zbog desetina stubova i ukrštenih greda.

Proleteo sam ispod platforme u njenu senku - meseci su se sada izdigli - i ostao samo nekoliko milimetara iznad talasa, opružen, u pokušaju da okeanski talasi ostanu između mene i zapadnog kraja platforme. Nalazio sam se pedeset ili šezdeset metara daleko i gotovo da sam bio spreman da ispustim uzdah olakšanja kada sam začuo pljuskanje i kašalj nekoliko metara desno, odmah iza sledećeg talasa.

Smesta sam znao šta je to, ko je to - poručnik koga sam tresnuo i poslao preko ograde. Osetio sam poriv da nastavim da letim. Platforma iza mene bila je u tom trenutku u opštoj zbrci - ljudi su vikali, drugi su pucali na severnoj strani, još ljudi vrištalo je na istočnoj strani tamo gde sam se izvukao - ali činilo se da me ovde niko nije video. Ovaj čovek udario me je po glavi flešetnim pištoljem i rado bi me ubio da njegovi drugari nisu zasmetali. Činjenica da ga je struja odvukla ovamo od platforme bila je njegova zla sreća; ja tu ništa nisam mogao da učinim.

Mogu da ga ispustim kod podnožja platforme - možda na jednu od potpornih greda. Jednom sam tuda pobegao; mogu ponovo. Čovek je radio svoj posao. Ne zaslužuje da umre zbog toga.

Pošteno bi bilo da kažem da sam u takvim trenucima mrzeo svoju savest - mada takvih trenutaka nije bilo baš mnogo.

Zaustavio sam hoking-prostirku tik iznad talasa. Još sam ležao na trbuhu, glave i ramena zgrbljenih tako da ljudi koji su vikali na platformi nisu mogli da me primete. Sada sam se nagnuo udesno da bih proverio mogu li da pronađem izvor kašljanja i pljuskanja.

Najpre sam ugledao ribe. Imale su leđna peraja nalik na holoe ajkula sa Stare Zemlje koje sam gledao, ili na kanibalske sabljarke iz Južnog Mora na Hiperionu, ali umesto jednog, na leđima su imale po par. Jasno sam video ribe na mesečini: činilo se da blistaju desetinama jarkih boja, od istovetnih leđnih peraja do dugačkih trbuha. Bile su dugačke oko tri metra, kretale su se kao grabljivci uz moćne zamahe repova, a zubi su im bili veoma beli.

Krenuvši za jednim od tih ubica preko talasa prema zvuku kašlja, ugledao sam poručnika. Pljuskao je i pokušavao da održi glavu iznad vode, okrećući se neprestano da bi zadržao ubilačke ribe dalje od sebe. Jedno od tih stvorenja sa dvostrukim leđnim perajima pohrlilo bi prema njemu kroz ljubičastu vodu, a poručnik bi ga šutnuo, u pokušaju da ga udari čizmom u glavu ili peraje. Riba bi škljocnula čeljustima i udaljila se. Druge su kružile sve bliže. Oficir Paksa očigledno je bio iscrpljen.

"Prokletstvo", šapnuh. Nisam nikako mogao da ga ostavim tamo.

Najpre sam ukucao šifru koja je poništavala zaštitno polje - niskog intenziteta, sačinjeno tako da odstrani vetar pri velikim brzinama i spreči putnike na hoking-prostirci, naročito decu, da spadnu pri bilo kojoj brzini. Ako sam već nameravao da dovučem tog mokrog čoveka na prostirku, nisam želeo da se borim protiv EM polja. Onda sam kliznuo prostirkom niz dugački talas prema njemu, zaustavivši je tačno iznad njega.

Više nije bio tamo. Čovek je potonuo. Pomislio sam da zaronim kako bih ga pronašao, a onda ugledah bleđa obličja njegovih šaka koje su mlatarale neposredno ispod talasa. Ajkule su kružile sve bliže, ali u tom trenutku nisu napadale. Možda ih je senka hoking-prostirke rastrojila.

Posegnuh obema vezanim rukama, pronađoh mu desni ručni zglob i povukoh ga naviše. Njegova težina umalo me nije svukla sa

prostirke, ali nagnuo sam se unazad, povratio ravnotežu i cimnuo ga dovoljno da mogu da ga zgrabim za tur pantalona i izvučem ga gore - mokrog, uz iskašljavanje vode - na hoking-prostirku.

Poručnik je bio bled i hladan, sav se tresao, ali posle prvog naleta bljuvanja morske vode, činilo se da normalno diše. Bilo mi je drago zbog toga: nisam bio siguran da bi moja velikodušnost bila tolika da obuhvati i disanje usta na usta. Pošto sam se uverio da leži na prostirci tako da neka od ajkula u prolazu ne može da iskoči i odgrize mu noge, ponovo sam obratio pažnju na kontrole. Odredio sam kurs natrag prema platformi i malo povećao visinu. Zapetljivši po prsluku, pronašao sam komunikator i ukucao šifru neophodnu za aktiviranje plastičnog eksploziva koji sam postavio na palubama sa letaćima i topterima. Prići ćemo platformi sa juga, gde sam mogao da budem siguran da na palubama neće biti ljudi: onda ću jednostavnim pritiskom na dugme odaslati šifru za detonaciju i, u nastaloj zbrci, obići i prići sa zapada, ispustivši najpre poručnika na prvo suvo mesto koje budem mogao tamo da pronađem.

Okrenuh se da vidim da li čovek još diše i na tren ugledah oficira Paksa kako kleči na jednom kolenu, dok mu nešto blista u ruci...

...i on me ubode u srce.

Ili bi to bilo pravo u srce, da se nisam izvio u deliću sekunde koliko je nožu bilo potrebno da proseče moj prsluk, džemper i meso. Ovako, kratko sečivo zaseklo mi je bok i zagrebalo rebro. U tom trenutku nisam osetio toliko bol koliko šok - bukvalno električni šok. Udahnuo sam duboko i zgrabio ga za ručni zglob. Sečivo je ovaj put naišlo brže, sa veće visine, a moje šake - klizave od morske vode i krvi, kliznuše niz njegov ručni zglob. Jedino što sam mogao da učinim bilo je da mu povlačim ruku naniže dok me je ponovo ubadao, ovaj put zamahom odozgo naniže, tako da bi mi sečivo prodrlo iznad istog onog rebra i probilo srce, da mu nisam vukao ruku i usporio pokret, kao i da nije bilo komunikatora u džepu mog prsluka da mu skrene putanju. Čak i tako, osetio sam da mi sečivo ponovo kida meso boka i zateturao se, u pokušaju da pronađem oslonac na hoking-prostirci koja se dizala.

Bio sam nejasno svestan eksplozija iza mojih leđa: sečivo noža mora da je udarilo u dugme odašiljača. Nisam se okrenuo da

pogledam kada sam povratio ravnotežu, raširivši noge. Prostirka je nastavila da se diže - sada smo bili na osam ili deset metara iznad okeana i još smo se uspinjali.

Poručnik je takođe skočio na noge i spustio se u čučanj rođenog borca noževima. Oduvek sam mrzeo oružje sa sečivom. Gulio sam životinje i čistio bezbroj riba. Čak i dok sam bio među teritorijalcima, nisam mogao da shvatim kako ljudska bića mogu to da čine drugim ljudskim bićima prsa u prsa. Imao sam nož negde na opasaču, ali znao sam da nisam dorastao ovom čoveku. Jedina nada mi je bila da izvučem automatik iz futrole, ali bio je to težak pokret - pištolj mi se nalazio na levom kuku, okrenut unazad tako da mogu da ga izvučem preko tela, ali sada sam morao da koristim obe ruke, petljam oko prsluka, prebacujem poklopac futrole preko oružja, izvučem ga, uperim...

On me zaseče preko tela, s leva na desno. Odskočih do samog prednjeg dela hoking-prostirke, ali prekasno - oštro malo sečivo proseklo mi je meso i mišić sa spoljnje strane desne ruke dok sam posezao preko tela za pištoljem. Osetih bol od te posekotine i jeknuh. Poručnik se osmehnu i pokaza zube vlažne od morske vode. I dalje u čučnju, znajući da nemam kuda, on načini pola koraka napred i zamahnu nožem naviše u prodornom luku koji je trebalo da se završi u mom trbuhu.

Okretao sam se udesno kada me je prethodni put zasekao, a sada sam nastavio sa tim pokretom i odbacio se sa hoking-prostirke koja se uzdizala, u čistom skoku, sa vezanim rukama ispruženim ispred sebe kada sam uronio ispod površine deset metara niže. Okean je bio slan i mračan. Nisam uzeo mnogo vazduha pre nego što sam udario u vodu i u jednom strašnom trenutku bukvalno nisam znao gde je gore, a gde dole. Tada sam ugledao sjaj tri meseca i ritnuo se u tom pravcu. Glava mi je izbila iznad površine na vreme da vidim kako poručnik još stoji na prostirci koja se uzdizala, sada trideset metara bliže platformi, na visini od možda dvadeset pet metara, u daljem uzdizanju. Čučao je i gledao prema meni kao da čeka da se vratim da bi dovršio borbu.

Nisam nameravao da se vratim, ali želeo sam da dovršim borbu. Zapetljivši pod vodom za automatikom, otvorio sam futrolu, izvukao

teško oružje i pokušao da plutam na leđima kako bih nanišanio tim prokletim pištoljem. Moja meta uzdizala se i nestajala, ali još je bila ocrtana naspram nemogućeg meseca kada sam zapeo otponac i umirio ruke.

Poručnik je upravo digao ruke od mene i okrenuo se prema gužvi na platformi kada su ljudi odande zapucali. Preduhitrili su me za sekund ili dva. Sumnjam da bih ga pogodio sa te udaljenosti. Oni nisu nikako mogli da promaše.

Najmanje tri flešetna grozda pogodila su ga istovremeno i zbacila sa hoking-prostirke poput tovara prljavog veša koji je neko bacio u vazduh. Bukvalno sam ugledao mesečinu kroz njegovo izrešetano telo dok se tumbalo prema krestama talasa. Sekund kasnije jedna ajkula duginih boja očešala se o mene i praktično mi odgurnula rame u želji da se dočepa mase krvavog mamca u koji je pretvoren poručnik Paksa.

Plutao sam tamo za trenutak i posmatrao hoking-prostirku sve dok je neko nije ugrabio na platformi. Detinjasto sam se nadao da će se ćilim okrenuti i vratiti do mene, podići me iz mora i odneti natrag na splav klik ili dva severno odatle. Hoking-prostirka mi je prirasla srcu - bilo mi je drago što sam deo mita i legende koju je ona predstavljala - i osetio sam mučninu dok sam posmatrao kako leti tako od mene, zauvek.

Osećao sam mučninu. Zbog povreda i slane vode koju sam progutao - da ne pominjem učinak slane vode u ranama - mučnina je bila stvarna. Nastavio sam da plutam po slanom moru, ritam se da bih glavu i ramena održao iznad vode, sa teškim automatikom u obema rukama.

Ako sam mislio da plivam, morao sam da pucam u lisice i tako ih prekinem. Ali kako to da učinim? Čelična traka između okova bila je debljine samo kao polovina mog ručnog zgloba; kako god da se zgrčim, nisam bio u stanju da usta cevi postavim tako da prekinem traku metkom.

U međuvremenu, leđna peraja udaljavala su se posle hranjenja poručnikom. Znao sam da gadno krvarim. Osećao sam na boku i mišici težu vlažnost, tamo gde se slana krv prolivala u slano more. Ako su ta stvorenja iole poput sabljarki ili ajkula, mogu da osete krv

kilometrima daleko. Jedina nada bila mi je da se odritam do platforme, gađajući iz pištolja prva peraja koja mi se približe, u nadi da mogu da stignem do jednog od stubova i izvučem se ili pozovem u pomoć. To mi je bila jedina nada.

Nagnuo sam se unazad, ritnuo se, okrenuo na trbuh i zaplivaao prema severu, prema otvorenom okeanu. U tom dugom danu već sam jednom bio na platformi. To je bilo dovoljno.

34.

Nikada ranije nisam pokušao da plivam ruku vezanih ispred sebe. Iskreno se nadam da nikada neću morati to ponovo da pokušavam. Samo me je visoki postotak soli u okeanu tog sveta održao na površini dok sam se ritao, plutao, mlatarao i bacakao prema severu. Nisam se zaista nadao da ću stići do splava; struja je postala najjača najmanje jedan klik severno od platforme, a planirali smo da splav održimo na što većoj udaljenosti od strukture tako da ne izgubimo reku unutar mora.

Prošlo je samo nekoliko minuta pre nego što su šarene ajkule počele ponovo da kruže. Njihove treperave, električne boje bile su vidljive pod talasima i kada bi neka krenula u napad, prestajao sam sa pokušajima da plivam, plutao i šutirao je u glavu baš na isti način na koji je to pokojni poručnik činio da bi ih zadržao dalje od sebe. Činilo se da deluje. Ribe su nesumnjivo bile smrtonosne, ali bile su glupe - napadale su jedna po jedna, kao da među njima postoji neki nepisani napadački poredak - a ja sam ih šutirao u gubicu jednu po jednu. Ali taj postupak bio je iscrpljujući. Počeo sam da skidam čizme neposredno pre prvog napada šarenih ajkula - teška koža vukla me je naniže - ali pomisao na to da se ritam bosim nogama prema tim zubatim glavama u obliku metka naterala me je da zadržim čizme dok god budem mogao. Takođe sam ubrzo ustanovio da ne mogu da plivam sa pištoljem u rukama. Ta stvorenja ronila su prilikom nasrtaja na mene i dolazila odozdo, što mi je izgledalo kao njihov omiljeni način napada, pa sam sumnjao da metak iz starog izbacivača projektila može da ima ikakav učinak na dubini od metar ili dva. Konačno sam zataknuo pištolj ponovo u futrolu, mada sam ubrzo poželeo da sam ga bacio. Dok sam plutao i okretao se kako bi mi leđna peraja ostala u vidokrugu, najzad sam smaknuo čizme i pustio ih da potonu u dubine. Kada je sledeća ajkula napala, ritnuo sam se snažnije i osetio grubu kožu iznad njenog majušnog mozga, hrapavu poput šmirgle. Škljocnula je ka mojim bosim nogama, ali se udaljila i ponovo počela da kruži.

Tako sam plivao ka severu, uz zastajanje, plutanje, ritanje,

psovanje, preplivavanje nekoliko metara, ponovno zastajanje da bih se okretao u krug i sačekao sledeće napade. Da nije bilo kombinacije blistavih meseca i svetlucave kože stvorenja, jedno od njih bi me odavno odvuklo u dubinu. Ovako, ubrzo sam stigao do tačke kada sam bio previše iscrpljen da dalje pokušavam da plivam - mogao sam samo da plutam na leđima, dahćem za vazduhom i guram stopala između tih belih zuba i mojih nogu svaki put kada bih ugledao blesak boja kako se približava.

Povrede od noža sada su zaista počele da me bole. Osećao sam dublju posekotinu duž rebara kao strašnu vrelinu povezanu sa lepljivošću duž čitavog boka. Bio sam siguran da krvarim u vodu, a jednom, dok su leđna peraja kružila dovoljno daleko da mogu da ih na tren prenebregnem, spustio sam šake na bok i digao ih iz vode. Bile su crvene - mnogo crvenije od ljubičastog mora koje je blistalo svetlošću velikog meseca što se sada sasvim digao iznad horizonta. Osetio sam da me obuzima sve veća malaksalost i shvatio da ću iskrvariti. Voda je postajala toplija, kao da je moja krv greje do prijatne temperature, a iskušenje da zatvorim oči i krenem dublje u tu toplotu postajalo je sve snažnije sa svakim minutom.

Priznajem da sam se svaki put kada bi me okeanski talas izdigao, osvrtao u pokušaju da ugledam splav - neko čudo na severu. Tamo nisam video ništa. Delimično sam zbog toga bio zadovoljan - splav je do sada verovatno prošao kroz dalekobacač. Nisu ga presreli. Nisam ugledao nikakve letače u vazduhu, nikakve toptere, a platforma se videla samo kao sve manji plamen na jugu. Shvatio sam da mi je jedina nada da me pokupi topter u pretrazi sada, kada je splav bezbedno prošao, ali čak i pomisao na takvo izbavljenje nije me veselila. Danas sam već jednom bio na toj platformi.

Plutajući na leđima, izvijajući glavu i vrat da bih držao šarena peraja u vidokrugu, ritao sam se prema severu, izdižući se sa svakim pokretom ljubičastog mora, spuštajući se u široke udoline dok se činilo da okean diše. Obrnuo sam se na stomak i pokušao da se snažnije odbacujem, sa pesnicama vezanim lisicama ispruženim napred, ali bio sam suviše iscrpljen da na taj način zadržim glavu iznad vode. Sada se činilo da mi desna ruka žešće krvari i izgledala mi je tripud težak od leve. Pretpostavljao sam da je poručnikovo

sečivo tamo presekle tetive.

Konačno sam morao da dignem ruke od plivanja i da se usredsredim na plutanje, ritajući se da bih ostao na površini, sa glavom i ramenima iznad vode, pesnica stisnutih ispred lica. Ajkule kao da su osetile moju malaksalost; smenjivale su se u nasrtajima, otvarajući velika usta da bi se nahranile. Svaki put bih privukao noge i ritnuo se, u pokušaju da im petama pogodim njušku ili kost iznad mozga, a da mi ne odgrizu stopala. Njihova gruba koža odrala je meso mojih peta i tabana tako da je odatle nova krv isticala u sferu koja me je okruživala. Od toga su ajkulasta stvorenja pomahnitala. Napadi su im se brže smenjivali, a ja sam svaki put postajao sve umorniji da bih privlačio noge. Jedna dugačka riba otkinula mi je desnu nogavicu od kolena do članka, odravši mi sloj kože dok se udaljavala sa trijumfalnim udarima repa.

Deo mog umornog uma neprestano je kroz sve to razmišljao o teologiji - ne u molitvi, već u čuđenju Kosmičkom Bogu koji dopušta Svojim stvorenjima da se međusobno muče na ovakav način. Koliko je hominida, sisara i triliona drugih stvorenja provelo poslednje trenutke u ovakvom samrtničkom strahu, uz lupanje srca, kruženje adrenalina po telu, da bi se brže iscrpli, dok im mali umovi u beznadežnoj žurbi tragaju za bekstvom? Kako je ijedan bog mogao da opiše sebe kao Boga Milosrđa i da ispuni Vaseljenu zubatim stvorovima nalik na ove? Sećam se da mi je Grandam pričala o jednom ranom naučniku sa Stare Zemlje, nekom Čarlsu Darvinu, koji je dao jednu od najranijih teorija evolucije, gravitacije ili tako nečega. I kako je - iako je odgajan kao odani hrišćanin još pre nagrade u vidu kruciforme - postao ateist dok je izučavao način na koji je zemaljska osa paralisala neke krupnije vrste pauka, usađivala u njih svoj embrion i puštala pauka da se oporavi i nastavi svoje sve dok ne dođe vreme da izlegnuta larva ose probuši sebi put iz trbuha živog pauka.

Otresao sam vodu iz očiju i ritnuo se prema dva ledna peraja koja su hrlila prema meni. Promašio sam glavu, ali sam pogodio jedno od osetljivih peraja. Uspeo sam da izbegnem škljocanje gubice samo tako što sam privukao noge i sklupčao se u loptu. Na trenutak sam potonuo metar ili više ispod sledećeg talasa, progutao slane vode i

izronio dahćući, slep. Još peraja kružilo je sve bliže. Nagutavši se ponovo vode, zapetljao sam obamrlim rukama pod vodom i izvukao pištolj, umalo ga ne ispustivši pre nego što sam ga prislonio sebi pod bradu. Shvatio sam da bi lakše bilo da sam ostavio cev pod bradom i povukao oroz nego da ga upotrebim protiv tih morskih ubica. Pa, u tom pištolju ostalo je poprilično zrna - nisam ga upotrebio za vreme čitave one gužve u proteklih nekoliko sati - tako da je to i dalje bilo jedno od mogućih rešenja.

Dok sam se okretao i gledao kako se najbliža ajkula primiče još bliže, setio sam se priče koju mi je Grandam pročitala kada sam bio mali. Bila je to takođe drevna klasika - stvar Stivena Krejna sa naslovom 'Otvoreni čamac' - i pripovedala je o nekoliko ljudi koji su preživeli brodolom i dane na moru bez vode, samo da bi se našli na nekoliko stotina metara udaljenosti od kopna, sprečeni da priđu zbog toga što bi se prevrnuli na visokim talasima. Jedan od ljudi sa čamca - nisam mogao da se setim koji je to lik bio - prošao je kroz sve krugove teoloških pretpostavki, molitvu, veru da je Bog milosrdno božanstvo koje sedi budno noću i brine o njemu, zatim uverenje da je Bog surovi gad, da bi konačno zaključio da ga niko ne sluša. Sada sam shvatio da nisam razumeo tu priču, uprkos Grandaminim sokratovskim pitanjima i pažljivom navođenju na prave odgovore. Mislio sam da sam upamtio težinu epifanije koja je snašla taj lik kada je shvatio da moraju da pokušaju da preplivaju tu razdaljinu i da ne mogu svi da prežive. On je pozeleo da Priroda - jer tako je sada razmišljao o Vaseljenu - bude ogromna staklena zgrada, samo da bi mogao da je gađa kamenjem. Ali čak bi i to, shvatio je, bilo beskorisno.

Vaseljena je ravnodušna prema našim sudbinama. To je bio strašni teret koji je taj lik poneo sa sobom dok se kroz talase borio između opstanka i nestanka. Vaseljenu jednostavno boli dupe.

Shvatio sam da se istovremeno smejem i jecam, da izvikujem kletve i pozivam ajkulasta stvorenja koja su sada bila samo dva ili tri metra od mene. Uperio sam pištolj i opalio u najbliže peraje. Zapanjujuće, nakvašeni izbacivač projektila prasnuo je i buka koja je na splavu delovala tako žestoko sada kao da je bila progutana talasima i neizmernošću mora. Riba uroni van vidokruga. Još dve

nasrnuše na mene. Opalih u jednu, ritnuh drugu, baš kada me nešto snažno udari u vrat otpozadi.

Nisam se toliko izgubio u teologiji i filosofiji da budem spreman da umrem. Hitro se obrnuh, ne znajući koliko sam gadno ujeden, ali odlučan da pucam toj prokletinji u usta ako budem morao. Teški pištolj bio mi je zategnut i uperen pre nego što sam ugledao lice devojčice na pola metra od svog. Kosa joj je bila slepljena za lobanju, a tamne oči sijale su joj na mesečini.

"Role!" Mora da me je i ranije dozivala, ali ja je nisam čuo zbog pucnja i šumova u ušima.

Trepnuh da izbacim slanu vodu iz očiju. Ovo nije moglo da bude stvarno. Oh, Isuse, šta će ona ovde, daleko od splava?

"Role!" pozva me Anea ponovo. "Plutaj na leđima. Pištoljem drži te stvorove na odstojanju. Ja ću te vući."

Odmahnuo sam glavom. Nisam shvatao. Zašto bi ostavila snažnog androida na splavu i došla sama po mene? Kako je mogla...

Plavi A. Betikov skalp postade vidljiv iznad sledećeg velikog talasa. Android je snažno plivao obema rukama, sa dugačkom mačetom stisnutom među belim zubima. Priznajem da sam se nasmejao kroz suze. Izgledao je kao jevtina holo-verzija pirata.

"Plutaj na leđima!" dreknu devojčica ponovo.

Obrnuh se na leđa, previše umoran da se ritnem kada je ajkula nasrnula na moje noge. Opalio sam u nju između nogu i pogodio je pravo među crne, beživotne oči. Dva peraja nestaše pod talasom.

Anea me obgrli oko vrata, sa levom šakom ispod moje desne mišice, tako da me ne guši, pa zapliva snažno uz sledeći ogromni talas. A. Betik je plivao kraj nas, jednom rukom, dok je drugom uzmahivao mačetom. Video sam kako zaseca vodu i ugledao podrhtavanje dva leđna peraja i njihovo skretanje udesno.

"Šta ste to..." započeh, uz gušenje i kašalj.

"Čuvaj dah", prodakta devojčica, povukavši me naniže u sledeću udolinu i naviše uz ljubičasti zid ispred nas. "Dug put je pred nama."

"Pištolj", rekoh, pokušavajući da joj ga dodam. Osetih kako mi tama osvaja vidokrug kao tunel koji se sužava; nisam želeo da izgubim to oružje. Prekasno - osetih kako mi ispada u more. "Izvini",

uspeh da kažem pre nego što se tunel u potpunosti zatvorio.

Poslednja svesna misao odnosila mi se na inventar svega onoga što sam pogubio na svojoj prvoj solo ekspediciji: dragocenu hoking-prostirku, noćne naočari, starinski automatski pištolj, čizme, komunikator, a sasvim moguće i život, kako sopstveni, tako i svojih prijatelja. Potpuna tama preseče kraj ovog ciničnog razmišljanja.

Bio sam nejasno svestan toga da me dižu na splav. Lisice su nestale, presečene. Devojčica mi je disala u usta, ispumpavala mi vodu iz pluća pritiskujući mi grudi. A. Betik je klečao kraj nas i snažno vukao teško uže.

Posle nekoliko minuta bljuvanja vode, rekoh: "Splav... kako? ...trebalo bi da je sada već kod portala... ja ne..."

Anea mi gurnu glavu natrag na ranac i iseče mi dronjke košulje i desne nogavice kratkim nožem. "A. Betik je napravio neku vrstu morskog sidra, upotrebivši mikrošator i uže za penjanje", reče ona. "To se vuče za nama, usporava nas, ali nas drži na kursu. Zato smo imali vremena da te pronađemo."

"Kako..." započeh, a onda ponovo počeh da iskašljavam slanu vodu.

"Ćuti" reče devojčica i strgnu mi poslednje ostatke košulje. "Hoću da vidim koliko si povređen."

Trgnuh se kada mi njene snažne šake dodirnuše veliku posekotinu na boku. Njeni prsti pronađoše duboku zaseklinu na mojoj nadlaktici, pa mi se spustiše sa strane tamo gde mi je velika riba odrala kožu sa butine i lista. "Ah, Role", reče ona tužno. "Nisi mi na oku sat ili dva i gle šta uradiš sa sobom."

Malaksalost me je ponovo obuzimala, tama se vraćala. Znao sam da sam izgubio previše krvi. Bilo mi je veoma hladno. "Žao mi je", šapnuh.

"Tišina." Ona brzo otvori veći medicinski komplet uz bučni zvuk cepanja. "Ćuti."

"Ne", insistirao sam. "Zajebao sam stvar. Trebalo je da te štitim... da ja čuvam tebe. Izvini..." Jeknuh kada mi je sipala antiseptični sulfa rastvor pravo u ranu na boku. Viđao sam ljude koji su jecali od toga na bojnopolju. Sada sam bio jedan od njih.

Da je devojčica otvorila moj savremeni medicinski komplet, siguran sam da bih umro samo nekoliko minuta, ako već ne i sekundi, kasnije. Ali bio je to onaj veći komplet - drevni medkomp SILE koji smo uzeli sa broda. Prvo što sam pomislio bilo je da će svi lekovi i instrumenti biti beskorisni posle toliko vremena, ali onda sam ugledao žmirkanje svetiljki na površini kompleta koji je spustila na moje grudi. Neke su bile zelene, više ih je bilo žuto, a nekoliko crveno. Znao sam da to nije dobro.

"Lezi", šapnu Anea i rascepi sterilno pakovanje sredstva za ušivanje rana. Spusti providnu kesu kraj mog boka i stonoga za ušivanje u njoj ožive i uspuza se do moje rane. Osećaj nije bio prijatan dok se veštački oblik života uvlačio unutar iskrzanih zidova moje rane, lučio svoj antibiotik i čistio sekrete, a onda privlačio svoje oštre mnogobrojne nožice u čvrsti šav. Ponovo jeknuh... a zatim još jednom, trenutak kasnije, kada mi je stavila drugu stonogu za ušivanje rana na ruku.

"Treba nam još punjenja plazme", reče ona A. Betiku dok je ubacivala dva mala cilindra u injekcioni sistem. Osetih vrelinu na butini kada mi je plazma ušla u organizam.

"Imamo samo ta četiri", reče android. Sada je bio uposlen oko mene i stavljao mi je osmotsku masku na lice. Čisti kiseonik poteče mi u pluća.

"Prokletstvo", reče devojčica, ubrizgavši mi poslednje punjenje plazme. "Izgubio je previše krvi. Tone u duboki šok."

Želeo sam da se raspravljam sa njima, da objasnim da se tresem i drhtim zbog hladnog vazduha, da se osećam mnogo bolje, ali osmotska maska pritiskala mi je usta, oči, nos i nije mi dopuštala da progovorim. Na trenutak sam halucinirao da smo ponovo na brodu i da me polje za slučaj pada ponovo drži bezbedno na mestu. Mislim da u tom trenu nije sva ta slana voda na mom licu poticala iz mora.

Onda ugledah injektor ultramorfa u rukama devojčice i počeh da se otimam. Nisam želeo da se obeznanim: ako već treba da umrem, želeo sam da budem budan kada se to desi.

Anea me gurnu natrag na ranac. Shvatila je šta sam pokušao da kažem. "Ja hoću da izgubiš svest, Role", reče tiho. "Obuzima te šok. Treba da ti stabilizujemo vitalne znake... to će biti lakše ako nisi

svestan." Injektor zašišta.

Bacakao sam se još nekoliko sekundi i sada lio suze osujećenosti. Posle takvog napora, da odem dok sam u nesvesti. Prokletstvo, to nije pošteno... nije u redu...

Probudio sam se na jarkom suncu i strašnoj vrućini. Za trenutak sam bio siguran da smo još na moru Mare Infinitusa, ali kada sam prikupio dovoljno energije da podignem glavu, video sam da je sunce drugačije - krupnije, vrelije - i da nebo ima mnogo bleđi preliv plave boje. Činilo se da se splav kreće duž nekakvog betonskog kanala sa samo metar ili dva prostora sa svake strane. Mogao sam da vidim beton, sunce i plavo nebo - ništa više.

"Lezi natrag", reče Anea i gurnu mu glavu i ramena na ranac, da bi podesila tkaninu mikrošatora tako da mi lice ponovo bude u senci. Očigledno su izvukli svoje 'morsko sidro'.

Pokušah da progovorim, ne uspeh, obliznuh suve usne koje kao da su mi bile zašivene, pa konačno uspeh da kažem: "Koliko sam dugo bio u nesvesti?"

Anea mi dade da srknem vode iz čaturice pre nego što je odgovorila. "Oko trideset sati."

"Trideset sati!" Čak i pri pokušaju da viknem, mogao sam samo da zacvilim.

A. Betik obiđe oko šatora i čučnu u senku sa nama. "Dobro došli natrag, Č. Endimione."

"Gde smo?"

Anea odgovori: "Sudeći po pustinji, suncu i zvezdama prošle noći, gotovo je sasvim sigurno da smo na Hebronu. Izgleda da putujemo po nekom akvaduktu. Evo sada... pa, trebalo bi sam da vidiš." Ona mi pridržava ramena, tako da mogu da vidim preko betonskog ruba kanala. Samo vazduh i daleka brda. "Nalazimo se na visini od pedesetak metara na ovom delu akvadukta", reče ona i ponovo mi spusti glavu na ranac. "Ovako traje već pet ili šest klika. Ako je došlo do prekida akvadukta..." Ona se žalosno osmehnu. "Nismo videli nikoga, ništa... čak ni lešinara. Čekamo dok ne dođemo do nekog grada."

Namrštih se i osetih zatezanje na boku i ruci dok sam se blago pomerao. "Hebron? Mislio sam da je on..."

"U rukama Proteranih", dovrši A. Betik. "Da, takvu informaciju imamo i mi. Nije važno, ser. Potražićemo medicinsku pomoć za vas kod Proteranih podjednako rado... čak i radije... nego kod Paksa."

Spustih pogled na medkomp koji je sada ležao kraj mene. Vlakna su mi se pružala do grudi, ruke i nogu. Najveći broj svetiljki na kompletu žmirkao je bojom ćilibara. To nije bilo dobro.

"Rane su ti zašivene i očišćene", reče Anea. "Dali smo ti svu plazmu koja se nalazila u starom kompletu. Ali treba ti još... a izgleda da imaš i neku infekciju sa kojom antibiotici širokog spektra ne mogu da iziđu na kraj."

To je objašnjavalo strašnu groznicu koju sam osećao pod kožom.

"Možda neki mikoroorganizam u moru Mare Infinitusa", reče A. Betik. "Medkomp ne može da da tačnu dijagnozu. Znaćemo kada stignemo do bolnice. Pretpostavljamo da ovaj deo Tetisa vodi do jedinog velikog grada na Hebronu..."

"Do Novog Jerusalima", šapnuh ja.

"Da", reče android. "Čak i posle Pada, bio je poznat po svom Sinajskom Medicinskom Centru."

Počeh da odmahujem glavom, ali prekinuh sa tim zbog bola i vrtoglavice. "Ali Proterani..."

Anea mi pređe vlažnom krpom preko čela. "Pronaći ćemo pomoć za tebe", reče ona. "Bili to Proterani ili ne."

Neka misao pokušavala je da se iskobelja iz mog zbrkanog mozga. Sačekao sam da pristigne. "Hebron... nije imao... mislim da nije imao..."

"U pravu ste, ser", reče A. Betik. On kucnu po knjižici koju je držao u ruci. "Prema vodiču, Hebron nije bio deo reke Tetis i dozvolio je postavljanje samo jednog jedinog dalekobacačkog terminala u Novom Jerusalimu, čak i u doba kada je Mreža bila na vrhuncu. Posetiocima sa drugih svetova nije bilo dopušteno da napuštaju prestonicu. Ovde su cenili privatnost i nezavisnost."

Pogledah zidove akvadukta kraj kojih smo prolazili. Najednom smo napustili visoke potpore i kretali smo se između visokih dina i suncem spečenog kamenja. Vrućina je bila strašna.

"Ali knjiga mora da greši", reče Anea, dok mi je ponovo brisala čelo. "Portal dalekobacača nalazio se tamo... a mi smo tu."

"Sigurni ste... da je ovo... Hebron?" šapnuh.

Anea klimnu glavom. A. Betik podiže narukvicu sa komlogom. Zaboravio sam na nju. "Naš mehanički prijatelj pouzdano je očitao zvezde", reče on. "Na Hebronu smo i... pretpostavljam... samo nekoliko sati daleko od Novog Jerusalima."

Tada me prože bol i bez obzira na to koliko sam pokušavao da to sakrijem, mora da sam počeo da se uvijam. Anea izvuče injektor sa ultramorfom.

"Ne", rekoh kroz ispucale usne.

"Ovo je poslednji put, za izvesno vreme", šapnu ona. Začuh šištanje i osetih širenje blagoslovene obamrlosti. Ako postoji Bog, pomislih, onda je to sedativ.

Kada sam se ponovo probudio, senke su bile dugačke i nalazili smo se u hladu neke niske zgrade. A. Betik me je iznosio sa splava. Svaki korak terao me je da se trzam od bola. Nisam ni pisnuo.

Anea je koračala ispred nas. Ulica je bila široka i prašnjava, zgrade niske - nijedna nije imala više od tri sprata - i sagrađene od ćerpičastog materijala. Nikoga nije bilo na vidiku.

"Hej!" uzviknu dete, povivši šake oko ustiju. Taj slog nastavi da odjekuje praznom ulicom.

Osećao sam se blesavo zbog toga što me nose kao dete, ali A. Betiku to, izgleda, nije smetalo, a znao sam da ne mogu da stojim na nogama, pa makar mi i sam život zavisio od toga.

Anea nam priđe, vide da sam otvorio oči i reče: "Ovo je Novi Jerusalim. Nema sumnje. Prema vodiču, tu je u doba Mreže živelo tri miliona ljudi, a A. Betik veli da je poslednji put kada je za njega čuo ovde bilo najmanje još milion."

"Proterani..." izustih.

Anea kratko klimnu glavom. "Radnje i zgrade blizu kanala bile su prazne, ali izgledale su kao da je neko u njima živio do pre nekoliko nedelja ili meseci."

A. Betik reče: "Prema transmisijama koje smo pratili na Hiperionu, ovaj svet je navodno pao u ruke Proteranih pre otprilike tri standardne godine. Ali ovde postoje tragovi nastanjenosti mnogo skoriji od toga."

"Energetska mreža još djeluje", reče Anea. "Hrana ostavljena napolju ukvarila se, ali odeljci hladnjaka još su hladni. U nekim kućama postavljeni su stolovi, holojame zuje od atmosferskog šuma, radio-aparati šište. Ali nema ljudi."

"Ali ni tragova nasilja", reče android, spustivši me obazrivo u zadnji deo površinskog vozila sa ravnim metalnom platformom iza kabine. Anea je raširila cebe kako bi mi zaštitila kožu od vrelog metala. Bol iz boka naterao mi je poigravajuće mrlje pred oči.

Anea protrlja mišice. Tamo joj je koža bila naježena uprkos paklenoj vrućini večeri. "Ali ovde se dogodilo nešto strašno", reče ona. "Osećam to."

Priznajem da sam nisam osećao ništa osim bola i groznice. Misli kao da su mi bile od žive - stalno su se pomerale dalje pre nego što bih stigao da ih šćepam ili načinim od njih neki povezani oblik.

Anea skoči na ravni deo površinskog vozila i čučnu kraj mene dok je A. Betik otvarao vrata kabine i uvlačio se unutra. Začudo, vozilo krenu na prvi dodir pločice za paljenje. "Umem ovo da vozim", reče android i ubaci vozilo u brzinu.

I ja, uputih im misao. Vozio sam jedan ovakav na Ursusu. To je jedna od nekolicine stvari u Vaseljeni kojima umem da upravljam. Možda jedna od retkih stvari koje znam valjano da radim.

Krenusmo uz truckanje glavnom ulicom. Bol me je nekoliko puta naterao da jeknem, uprkos svom trudu da se ne oglašavam. Čvrsto sam stisnuo vilice.

Anea me je držala za ruku. Prsti su joj bili tako hladni da su me gotovo naterali da zadrhtim. Shvatio sam da mi koža gori.

"...to je ta prokleta infekcija", govorila je ona. "Inače bi se do sada već oporavljao. Nešto iz tog okeana."

"Ili sa njegovog noža", šapnuh ja. Zatvorih oči i videh kako se poručnik razleće u paramparčad pri udaru flešetnog oblaka. Otvorih oči da umaknem toj slici. Zgrade su ovde bile više, najmanje deset spratova, i davale su dublji hlad. Ali vrućina je bila grozna.

"...prijatelj moje majke sa tog poslednjeg hodočašća na Hiperionu živeo je ovde neko vreme", govorila je ona. Njen glas kao da je ulazio i izlazio iz opsega čujnosti, poput loše podešene radio-stanice.

"Sol Vejntraub", zakreketao sam. "Naučnik iz Speva starog

pesnika."

Anea me potapša po ruci. "Zaboravila sam da je sve što je Majka proživela postalo meljivo za čika Martinov mlin za legende."

Poskočismo preko izbočine. Zaškrgutah zubima kako bih se uzdržao od vriska.

"Oni su otišli napred... u... Sfingu", izustih. "Kao... i.... ti."

Anea se nagnu bliže, ovlaži mi usne vodom iz čaturice i klimnu glavom. "Da. Ali sećam se Majčinih priča o Hebronu i ovdašnjim kibucima."

"Jevreji", šapnuh ja, a onda prestadoh da pričam. To mi je oduzimalo isuviše energije neophodne da se borim protiv bola.

"Oni su umakli od Drugog Holokausta", reče ona, sada zagledana napred, kada je površinsko vozilo obišlo oko ugla. "Oni su svoju Hedžiru nazvali Dijasporom."

Zatvorih oči. Poručnik se razleteo, a odeća i meso samleveno u dugačke trake spuštalo mu se u sporim spiralama ka ljubičastom moru...

Najednom, A. Betik me je dizao. Ulazili smo u zgradu prostraniju i vijugaviju od ostalih - bila je sva u izvijenom plastilu i temperovanom staklu. "Medicinski centar", reče android. Automatska vrata otvoriše se pred nama sa šapatom. "Ima energije... sad samo da su medicinski aparati nedirnuti."

Mora da sam nakratko zadremao, jer kada sam ponovo otvorio oči, prestravljen zbog toga što su dvostruka leđna peraja kružila sve bliže i bliže, nalazio sam se na nosilima sa točkovima i klizio sam u dugački cilindar nekakvog dijagnostičkog autohirurga.

"Vidimo se kasnije", govorila je Anea, dok mi je puštala ruku. "Vidimo se sa druge strane."

Bili smo na Hebronu trinaest njegovih lokalnih dana - svaki dan imao je nekih dvadeset devet standardnih sati. Prva tri dana, autohirurg me je obrađivao: ni manje ni više nego pet invazivnih operacija i čak dvanaest terapijskih tretmana ako je verovati digitalizovanim podacima na kraju.

I zaista, neki mikroorganizam iz tog bednog okeana na Mare Infinitusu rešio je da me ubije, mada sam, kada sam video magentnu rezonancu i skenove dubokog bioradara, shvatio da taj organizam

na kraju krajeva i nije bio toliko mikro. Šta god da je bilo - autodijagnostička oprema bila je dvosmislena - uhvatilo se za unutrašnju stranu mog zagrebanog rebra i naraslo kao močvarna gljiva sve dok nije počelo da se grana prema mojim unutrašnjim organima. Još jedan standardni dan bez operacije, izvestio je autohirurg kasnije, i načinili bi početni rez samo da bi pronašli lišaje i organe pretvorene u tečnost.

Pošto me je otvorio, očistio, a onda ponovio isti postupak još dva puta sa infinitezimalnim tragovima okeanskog organizma koji je ponovo započeo kolonizaciju, autohirurg je objavio da je gljivica gotova i započeo je sa tretmanom mojih rana manje opasnih po život. Posekotina nožem na boku otvorila me je dovoljno da umrem od krvarenja - naročito ako se uzme u obzir ono ritanje i puls, koje su izazivali moji morski drugari sa perajama. U životu su me očigledno održala punjenja plazme iz starog medkompa i nekoliko dana gotovo komatoznog stanja zahvaljujući Aneinim liberalnim dozama ultramorfa, sve dok hirurg nije bio u stanju da mi da transfuziju od još osam jedinica plazme.

Duboka rana na mojoj ruci - kao što sam se i plašio - presekla mi je tetive, ali dovoljno važnih mišića i nerava bilo je zasečeno da autohirurg poradi na toj ruci za vreme operacija dva i tri. Pošto je bolnica još imala energiju kada smo stigli, hirurg je na osnovu sopstvene silikonske inicijative naložio rezervoarima sa organima u podrumu da odgaje živce koje mi je bilo potrebno zameniti. Osmog dana, pošto je Anea sela kraj mene na krevet i rekla mi kako je autohirurg neprestano ponavljao zahteve za savetima i ovlašćenjima svojim ljudskim nadzornicima, bio sam u stanju da se nasmejem kada je pomenula da je 'Dr. Betik' dao dozvolu za svaku kritičnu operaciju, presađivanje i terapiju.

Ispostavilo se da je noga koju je šarena ajkula pokušala da mi odgrize najbolnji deo čitave muke. Pošto je infinitus-gljivica bila očišćena sa dela koji su ogolili zubi ajkule, nova koža i mišićno tkivo presađeni su sloj po sloj. Bolelo je. A kada je prestalo da boli, svrbelo je. Tokom druge nedelje provedene u toj bolnici, prolazio sam kroz posledice skidanja sa ultramorfa i ozbiljno razmatrao mogućnost da pod pretnjom pištoljem nateram devojčicu i androida

da mi daju morfijum, premda nisam zaista verovao da bih mogao tako da ih primoram da mi pruže olakšanje od simptoma skidanja i tog paklenog svraba. Ali pištolja više nije bilo - potonuo je u bezdno ljubičastog mora.

Negde osmog dana, kada sam bio u stanju da sedim uspravno na krevetu i zaista jedem hranu - iako je to bila obična, bljutava, replikovana, bolnička hrana - razgovarao sam sa Aneom o svom kratkom uživljavanju u ulogu Heroja. "Poslednje noći na Hiperionu, napio sam se sa starim pesnikom i obećao mu da ću na ovom putovanju obaviti izvesne stvari", rekao sam.

"Kakve stvari?" upita devojčica, sa kašikom u mojoj posudi zelenog želatina.

"Ništa naročito", rekoh. "Da te štitim, da te vratim kući, pronađem Staru Zemlju i vratim je natrag kako bi on ponovo mogao da je vidi pre nego što umre..."

Anea prekinu da jede želatin. Tamne obrve bile su joj veoma podignute na čelu. "Rekao ti je da vratiš Staru Zemlju? Zanimljivo."

"To nije sve", rekoh ja. "Usput bi trebalo da popričam sa Proteranima, uništim Paks, zbacim Crkvu i - navodim - 'ustanovim koji moj to TehnoSrž smera, te da je sprečim'."

Anea spusti kašiku i obrisa usne mojom salvetom. "Je li to sve?"

"Ne baš", rekoh, naslonivši se ponovo na jastuke. "Takođe je tražio da sprečim Šrajka da naudi tebi ili uništi čovečanstvo."

Ona klimnu glavom. "To je to?"

Protrijah oznojeno čelo zdravom levom rukom. "Mislim da jeste. Bar se toliko sećam. Kao što rekoh, bio sam pijan." Pogledah dete. "Kako napredujem sa tom listom?"

Anea odmahnu nežnim rukama kao da to nije važno. "Nije loše. Moraš da imaš na umu da ovo radimo tek nekoliko standardnih meseci... u stvari, manje od tri."

"Aha", rekoh, zagledan kroz prozor u niske zrake sunčeve svetlosti koji su obasjavali visoke zgrade od ćerpiča preko puta bolnice. Iza grada, video sam kako stenovita brda plamte crvenim svetlom večeri. "Aha", ponovih, glasom u potpunosti lišenim energije i dobrog raspoloženja. "Sjajno mi ide." Uzdahnuh i odgurnuh poslužavnik sa večerom dalje od sebe. "Jedno ne razumem - čak i

usred te silne zbrke, ne znam zašto njihov radar nije pratio splav kad smo već bili toliko blizu."

"A. Betik ga je pogodio", reče devojčica i ponovo navali na zeleni želatin.

"Šta reče?"

"A. Betik ga je pogodio. Radarski tanjir. Tvojom plazma puškom." Dovršila je zelenu splačinu i spustila kašiku na mesto. Protekle nedelje, bila je bolničarka, lekar, kuvar i ispiraćica boce.

"Mislio sam da je rekao da nije u stanju da puca na ljude", rekoh ja.

"I nije", reče Anea, počistivši poslužavnik i spustivši ga na obližnju komodu. "Pitala sam ga. Ali rekao je da nema nikakve zabrane za gađanje radarskih antena, tako da to može da radi koliko mu srcu drago. Pa je tako i učinio. Pre nego što smo odredili tvoj položaj i krenuli da te izbavimo."

"To je bio hitac od tri ili četiri klika", rekoh ja, "sa nestabilnog splava. Koliko je pulsni naboja ispalio?"

"Jedan", reče Anea. Gledala je očitavanja na monitoru iznad moje glave.

Tiho zviznuh. "Nadam se da se nikada neće naljutiti na mene. Čak ni na daljini."

"Mislim da bi morao da postaneš radarski tanjir da bi počeo da se brineš", reče ona dok mi je stavljala čiste prekrivače.

"Gde je on?"

Anea priđe prozoru i pokaza prema istoku. "Pronašao je jedan EMV sa punim nabojem i otišao da obiđe kibuće blizu Velikog Slanog Mora."

"Svi ostali su prazni?"

"Svi do jednog. Nije ostao ni pas, mačka, konj ili veverica."

Znao sam da se ne šali. Razgovarali smo o tome - kada se zajednice žurno evakuišu, ili kada udari neka katastrofa, kućni ljubimci često ostanu zaboravljeni. Čopori divljih pasa predstavljali su veliki problem za vreme pobune na Južnoj Kandži Akvile. Teritorijalci su morali da ubijaju nekadašnje kućne ljubimce na licu mesta.

"To znači da su imali vremena da povedu kućne ljubimce sa sobom", rekoh ja.

Anea se okrenu prema meni i prekrsti mršave ruke. "A da ostave odeću? Kompjutere, komlogove, privatne dnevnike, porodične holoe... sve te lične tričarije?"

"I ništa od svega toga ne govori ti šta se dogodilo? Nema poslednjih zapisa u dnevnicima? Kamera za nadgledanje ili podataka unetih u komlog mahnito, u poslednji čas?"

"Ne", reče devojčica. "Isprva sam se snebivala da njuškam po njihovim privatnim komlogovima i takvim stvarima. Ali sada sam ih pregledala desetak. Tokom poslednje nedelje pristizale su uobičajene vesti o obližnjim borbama. Veliki Zid nalazio se na manje od jedne svetlosne godine i brodovi Paksa ispunili su sistem. Nisu se mnogo spuštali na planetu, ali bilo je očigledno da će Hebron morati da se priključi Protektoratu Paksa kada sve bude završeno. Onda je tu bilo i nekih poslednjih vesti o tome da su Proterani probili linije... a zatim ništa. Pretpostavljamo da je Paks evakuisao čitavu populaciju i da su onda Proterani krenuli dalje, ali nema nikakvog obaveštenja o evakuaciji u holo vestima ili kompjuterskim zapisima, niti bilo gde. Kao da su ljudi naprosto nestali." Ona protrlja mišice. "Imam nekoliko diskova sa holovestima, ako želiš da ih pogledaš."

"Možda kasnije", rekoj ja. Bio sam veoma umoran.

"A. Betik će se vratiti ujutro", reče ona, privukavši tanko ćebe do moje brade. Iza prozora, sunce je zašlo, ali brda su bukvalno isijavala akumuliranu svetlost. Mislio sam da mi nikada neće dosaditi efekt sutona na stenama ovog sveta. Ali u tim trenucima, nisam mogao više da držim otvorene oči.

"Imaš li sačmaricu?" promumlah. "Plazma pušku? Betika nema... sami smo ovde..."

"Na splavu su", reče Anea. "A sad, spavaj."

Prvog dana kada sam bio pri punoj svesti, pokušao sam oboma da im zahvalim zbog toga što su mi spasili život. Opirali su se tome.

"Kako ste me pronašli?" upitao sam.

"Nije bilo teško", reče devojčica. "Ostavio si uključen mikrofon sve do trenutka kada te je onaj oficir Paksa ubo i pokvario ga. Mogli smo da čujemo sve. A videli smo te kroz dvogled."

"Niste smeli oboje da napustite splav", rekoj ja. "To je bilo suviše

opasno."

"Ne baš, Č. Endimione", reče A. Betik. "Osim što smo namestili morsko sidro, koje je znatno usporilo kretanje splava, Č. Anea je došla na zamisao da veže jedno uže za penjanje za mali trupac radi plutanja i pusti uže da se vuče za splavom gotovo stotinu metara. Ako već nismo bili u stanju da dospemo do splava, bili smo sigurni da ćemo vas vratiti do užeta pre nego što nam ode izvan domašaja. I kako se kasnije ispostavilo, to smo i učinili."

Odmahnuh glavom. "Opet je to bilo glupo."

"Nema na čemu", reče devojčica.

Desetog dana, pokušao sam da stanem na noge. Bila je to kratkotrajna pobjeda, ali svejedno pobjeda. Dvanaestog dana prešao sam celu dužinu hodnika do toaleta. Ta je pobjeda bila velika. Trinaestog dana, energija je nestala u čitavom gradu.

Uključili su se rezervni generatori u bolničkom podrumu, ali znali smo da nam je vreme ograničeno.

"Voleo bih da možemo sa sobom da ponesemo i autohirurga", rekao sam dok smo sedeli na terasi devetog sprata te poslednje večeri i gledali zasenčene avenije.

"Stao bi na splav", reče A. Betik, "ali produžni kabl bio bi problematičan."

"Ozbiljno", rekoah, pokušavajući da ne zvučim kao paranoični, viktimizovani, demoralisani pacijent kakav sam tada i bio, "trebalo bi da pogledamo po apotekama imaju li stvari koje nam trebaju."

"Obavljeno", reče Anea. "Tri nova i usavršena medkompa. Jedna čitava torba sa ampulama plazme. Prenosivi aparat za dijagnostiku. Ultramorf... ali ne traži, danas ga nećeš dobiti."

Ispružih levu ruku. "Vidiš ovo? Samo što je prestala da podrhtava, danas po podne. Neću skoro ni tražiti novu dozu."

Anea klimnu glavom. Iznad nas, paperjasti oblaci sijali su poslednjom svetlošću večeri.

"Koliko misliš da će ovi generatori izdržati?" upitah androida. Bolnica je bila jedna od pregršti gradskih zgrada koje su još imale osvetljenje.

"Možda nekoliko nedelja", reče A. Betik. "Energetska mreža popravljala se i radila mesecima, ali planeta je oštra - primetili ste oluje prašine koje svakog jutra nadiru iz pustinje - i mada je tehnologija veoma napredna za jedan svet koji ne pripada Paksu, ovom mestu potrebni su ljudi da bi ga održavali."

"Entropija je kurva", rekoah ja.

"Daj, daj", reče Anea sa mesta gde se naslanjala na zid terase. "Entropija nam može biti prijatelj."

"Kada?" rekoah ja.

Ona se okrenu tako da se oslonila na laktove. Zgrada iza nje bila je tamni pravougaonik i poslužila je tako da naglasi sjaj njene osunčane kože. "Entropija ruši carstva", reče ona. "I okončava despotizam."

"To je teška fraza za brzo izgovaranje", rekoah ja. "O kojim despotizmima ovde pričamo?"

Anea odmahnu rukom na onaj svoj način i na tren sam mislio da neće progovoriti, ali onda ona reče: "Huni, Skiti, Vizigoti, Ostrogoti, Egipćani, Makedonci, Rimljani i Asirci."

"Aha", rekoah ja, "ali..."

"Avari i Severni Vei", nastavi ona, "Juan Juani, Mameluci, Persijanci, Arapi, Abasidi i Seldžuci."

"Dobro", rekoah ja, "ali ne vidim..."

"Kurdi i Gaznavidi", nastavi ona, sada sa osmehom. "Da ne pominjem Mongole, Suije, Tange, Buminide, Krstaše, Kozake, Pruse, Naciste, Sovjete, Japance, Javance, Severnoamerikance, Pan-Kineze, Kolum-Peruance i Antarktičke Nacionaliste."

Podigoh ruku. Ona prekinu. Pogledavši A. Betika, rekoah: "Ja čak ni ne znam za sve te planete, a ti?"

Androidov izraz bio je neutralan. "Mislim da se sva ta imena odnose na Staru Zemlju, Č. Endimione."

"Bez zezanja", rekoah ja.

"Bez zezanja je, rekao bih, odgovarajuća fraza u ovom kontekstu", reče A. Betik ravno.

Ponovo pogledah devojčicu. "Dakle, to je naš plan da zbacimo Paks za starog pesnika? Da se sakrijemo negde i sačekamo da entropija dođe po svoje?"

Ona ponovo prekrsti ruke. "A-a", reče. "To bi inače bio dobar plan - samo da se skrasimo negde nekoliko milenijuma i pustimo da vreme učini svoje - ali te proklete kruciforme komplikuju jednačinu."

"Kako to misliš?" upitah, ozbiljnim glasom.

"Čak i kada bismo želeli da zbacimo Paks", reče ona, "što - uzgred - ja ne želim. To je tvoj posao. Ali čak i kada bismo to želeli, entropija više nije na našoj strani pošto taj parazit može da ljude učini gotovo besmrtnim."

"Gotovo besmrtnim", promrmljah. "Kada sam umirao, moram da priznam da sam pomislio na kruciformu. Bilo bi mnogo lakše... a da ne pominjem manje bolno od čitave te hirurgije i oporavka... naprosto da umrem i pustim da me ta stvar vaskrsne."

Anea me je gledala. Konačno, reče: "Zbog toga je ova planeta imala najbolju medicinsku negu kako unutar Paksa, tako i izvan njega."

"Zašto?" rekoh ja. U glavi mi je još bilo mutno od lekova i premora.

"Oni su svi bili... jesu... Jevreji", reče devojčica tiho. "Vrlo malo ih je prihvatilo krst. Imali su samo jednu priliku da žive."

Te večeri, sedeli smo neko vreme u tišini, dok su senke ispunjavale kanjone Novog Jerusalima, a bolnica zujala električnim životom dok je još mogla.

Sledećeg jutra, prešao sam istu razdaljinu koju sam trinaest dana ranije prevalio površinskim vozilom, ali - dok sam sedeo pozadi, gde su mi od madraca načinili krevet - naložio sam im da pronađu prodavnicu oružja.

Posle jednog sata vožnje ukруг, postalo je očigledno da u Novom Jerusalimu ne postoje prodavnice oružja. "U redu", rekoh. "Policijska stanica."

Njih je bilo nekoliko. Dok sam šepavo ulazio u prvu na koju smo naišli, odbijajući ponude kako devojčice, tako i androida, da mi glume štaku, ubrzo sam ustanovio koliko nenaoružano može da bude jedno mirno društvo. Tamo nije bilo soški za oružje, pa čak ni pušaka za neredu ili omamljivača. "Pretpostavljam da na Hebronu nije postojala vojska ili teritorijalna odbrana?" rekao sam.

"Mislim da nije", odgovori A. Betik. "Do prodora Proteranih pre tri standardne godine, na planeti nije bilo ljudskih neprijatelja niti opasnih životinja."

Progundah nešto i nastavih da tražim. Konačno, kada sam provalio ladicu sa trostrukom bravom na dnu stola nekog šefa policije, pronašao sam nešto.

"Štajner-Džin, rekao bih", reče android. "Pištolj koji ispaljuje plazma punjenja smanjenog naboja."

"Znam šta je to", rekoh ja. U ladici su se nalazila dva magacina. To bi trebalo da znači oko šezdeset punjenja. Izidoh napolje, uperih oružje u udaljeno brdo i stisnuh prsten okidača. Pištolj kašljucnu, a na brdu se vide majušni blesak. "Dobro", rekoh i smestih staro oružje u praznu futrolu. Plašio sam se da je to oružje sa potpisom - ono koje može da koristi samo njegov vlasnik. Takva oružja ulazila su tokom vekova u modi i izlazila iz nje.

"Imamo flešetni pištolj na splavu", započe A. Betik.

Odmahnuh glavom. Neko vreme nisam želeo ništa da imam sa tim stvarima.

A. Betik i Anea nakupili su vode i hrane dok sam se ja oporavljao, i kada sam stigao da došepam do pristaništa kraj kanala i pogledam naš ponovo opremljen i doteran splav, ugledao sam dodatne kutije. "Pitanje", rekoh ja. "Zašto idemo dalje ovom plovećom gomilom drveta kada su tamo vezane udobne jahtice za krstarenje? Ili možemo da uzmemo EMV i putujemo udobno, sa erkondišnom."

Devojčica i plavokožac zглеdaše se. "Glasali smo dok si se oporavljao", reče ona. "Idemo dalje splavom."

"Zar ja ne mogu da glasam?" odbrusih. Nameravao sam da glumim gnev, ali kada je došao, bio je sasvim pravi.

"Naravno", reče devojčica dok je stajala na pristaništu, raširenih nogu, ukopanih stopala, sa šakama na kukovima. "Glasaj."

"Glasam za to da uzmemo EMV i da putujemo udobno", rekoh ja, začuh drski ton u sopstvenom glasu i zamrzeh ga još dok sam nastavljaо sa tim. "Ili čak i jedan od onih brodova. Glasam da ostavimo ove trupce."

"Glas evidentiran", reče devojčica. "A. Betik i ja glasali smo da zadržimo splav. Neće ostati bez energije, a može da plovi. Jedan od

ovih brodova video bi se na radaru na Mare Infinitusu, a EMV ne bi mogao da djeluje na nekim svetovima. Dvoje za to da se splav zadrži, jedan protiv. Zadržaćemo ga."

"Otkad je ovo demokratija?" hteo sam da znam. Priznajem da sam pomislio na to da izdevetam derište.

"A otkad je bilo šta drugo?" upita devojčica.

Sve vreme dok je ovo trajalo, A. Betik je stajao kraj ivice pristaništa i igrao se užetom, sa školskim primerom onog posramljenog izraza na licu koji većina ljudi ima kada je u blizini članova neke druge porodice koji se međusobno prepiru. Nosio je široku tuniku i vrećasti šorts od žutog platna. Na glavi je imao žuti šešir širokog oboda.

Anea stupi na splav i popusti uže na krmi. "Ako hoćeš brod ili EMV... ili leteći krevet, ako je već to u pitanju... samo ga uzmi, Role. A. Betik i ja idemo ovim."

Zašepah prema lepoj jahtici vezanoj za dok. "Stani", rekoh i okrenuh se na svojoj snažnijoj nozi da bih je ponovo pogledao. "Dalekobacač neće proraditi ako budem pokušao sam da prođem."

"Tako je", reče devojčica. A. Betik je stupio na splav i ona je sad zbacila prednje uže. Kanal je ovde bio mnogo širi nego u betonskom prolazu akvadukta: oko trideset metara sa jedne strane na drugu, dok je prolazio kroz Novi Jerusalim.

A. Betik je stajao kraj kormila i gledao me dok je devojčica podizala jednu od dužih motki i gurala splav od doka.

"Čekajte!" rekoh. "Đavo vas odneo, čekajte! Odšepah niz pristanište, preskočih oko metar udaljenosti do splava i dočekah se na nogu koja mi se oporavljala, primoran da se pridržim zdravom rukom pre nego što se ne skotrljam u mikrošator.

Anea mi ponudi ruku, ali ja sam je prenebregao dok sam ustajao. "Bože, kako si ti samo jogunasto derište", rekoh ja.

"Pazi ko mi kaže", reče devojčica i ode napred da sedne na prednji deo splava, dok smo ulazili u središnju struju.

Izvan hlada zgrada, Hebronovo sunce bilo je još žešće. Navukao sam svoj trorogi šešir da bih napravio nekakvu senku, dok sam stajao kraj kormila sa A. Betikom.

"Pretpostavljam da si na njenoj strani", rekoh konačno dok smo

izlazili u otvorenu pustinju i dok se reka ponovo sužavala u kanal.

"Ja sam sasvim neutralan, Č. Endimione", reče plavokožac.

"Ha!" rekoah ja. "Glasao si za to da ostanemo na splavu."

"Dosad nam je dobro poslužio, ser", reče android i odstupi kada sam ja došepao bliže i uzeo kormilo u ruke.

Pogledao sam nove sanduke namirnica uredno poslagane u hladu šatora, u kameno ognjište sa kockom za grejanje i šerpama i tiganjima, u sačmaricu i plazma pušku - sveže podmazane i poslagane ispod platnenih prekrivača - i u naše rančeve, vreće za spavanje, medkompe i druge stvari. Prednja 'katarka' podignuta je dok mene nije bilo, i sada se jedna A. Betikova bela košulja vijorila sa nje kao lepršavi barjak.

"Pa", rekoah konačno, "jebi ga."

"Baš tako, ser", reče android.

Sledeći portal nalazio se samo pet klika izvan grada. Začkiljio sam naviše u bukćeće Hebronovo sunce dok smo prolazili kroz tanku senku luka, a zatim i u liniju samog portala. Kod drugih portala dalekobacača, postojao je trenutak kada se vazduhu ispod njih mreškao i menjao, da bi nam pružio pogled ka onome što nas je čekalo.

Ovde je bila samo potpuna tama. I ta tama nije se promenila dok smo nastavljali dalje. Temperatura se spustila za najmanje sedamdeset stepeni Celzijusa. Istog trena, izmenila se gravitacija - najjednom sam osećao da nosim nekoga na leđima, podjednako teškog poput mene.

"Svetiljke!" uzviknuh, i dalje držeći kormilo u iznenada snažnoj struji. Upinjao sam se da ostanem na nogama pod strašnim pritiskom tamošnje povećane gravitacije. Kombinacija ledene hladnoće, potpune tame i opresivne težine bila je zastrašujuća.

Njih dvoje ukrcali su fenjere koje su pronašli u Novom Jerusalimu, ali Anea je najpre upalila staru ručnu svetiljku. Njen zrak prosekao je ledena isparenja preko crne vode i digao se da bi osvetlio tavanicu od čvrstog leda nekih petnaest metara iznad nas. Stalaktiti izuvijanog leda visili su gotovo do same vode. Ledeni bodeži štrčali su iz crne struje sa obe strane i ispred nas. Daleko napred, tamo gde je zrak počinjao da posustaje, na oko stotinu metara od nas, činilo se

da stoji čvrsti zid od ledenih blokova koji su se spuštali sve do površine vode. Nalazili smo se u ledenoj pećini... i to bez vidljivog izlaza. Hladnoća mi je pržila gole šake, ruke i lice. Gravitacija mi je ležala na vratu kao gomila gvozdениh kragи.

"Prokletstvo", rekoх. Uglavиh kormilo i odšepah prema rančevima. Bilo mi je teško da ostanem uspravan sa povređenom nogom i dodatnih osamdeset kilograma na leđima. A. Betik i devojčica već su bili tamo i kopali po stvarima, u potrazi za odećom sa toplotnom izolacijom.

Najednom se začu bučni prasak. Podigoh pogled, očekujući da ugledam stalaktit koji pada prema nama, ili tavanicu koja se urušava pod tako strašnom težinom, ali to je samo pukla naša katarka kada je udarila u nisku ledenu izbočinu. Katarka pade mnogo brže nego pri Hiperionovoj gravitaciji - pohitavši prema splavu kao da je neko pustio holo u ubrzano premotavanje. Iveri poleteše pri udaru. A. Betikova košulja tresnu po splavu sa čujnim udarcem. Bila je sasvim zaleđena i prekrivena tankim slojem belog mraza.

"Prokletstvo", ponovih, dok su mi zubi cvokotali, pa potražih svoje dugačke vunene gaće.

35.

Otac Kapetan de Soja koristi moć papskog diskluča na načine koje nikada ranije nije ni pokušao.

Srednje-morska stanica Tri-dvadeset šest na Mare Infinitusu, gde je pronađena hoking-prostirka, proglašena je zonom zločina i stavljena u nadležnost prekog suda. De Soja dovodi trupe Paksa i brodove iz plovećeg grada Sveta Tereza i stavlja sve pripadnike bivšeg garnizona Paksa i goste-ribolovce u kućni pritvor. Posle protesta vladajućeg prelata Svete Tereze, biskupa Melandrijana, zbog takve zloupotrebe i posle izražavanja njegove sumnje u granice ovlašćenja papskog diskluča, De Soja odlazi planetnom guverneru, Nadbiskupu Džejn Keli. Nadbiskup se povinuje papskom diskluču i učutkuje Melandrijana pod pretnjom ekskomunikacije.

Postavivši mladog poručnika Spraula za svog ađutanta i oficira za vezu tokom istrage, De Soja dovodi stručnjake Paksa za sudsku medicinu i vrhunske islednike iz Svete Tereze i drugih velikih gradova-platformi da bi izvršili uviđaj na mestu zločina. Istinozbor i druge droge primenjuju se na kapetanu C. Dobsu Paulu - koji je uhapšen i nalazi se u ćeliji stanice - na drugim pripadnicima bivšeg tamošnjeg garnizona Paksa i na svim ribolovcima koji su bili prisutni.

Posle nekoliko dana, postaje očigledno da su kapetan Paul, pokojni poručnik Belijus i mnogi drugi oficiri i članovi posade ove udaljene platforme bili u dogovoru sa lokalnim lovokradicama kako bi dozvolili ilegalni ulov lokalne ribe, krađu opreme Paksa - uključujući i jednu podmornicu za koju je izvešteno da je potpoljena vatrom pobunjenika - i iznuđivanje novca od gostiju, ribolovaca. Ništa od svega toga ne zanima Oca Kapetana de Soju. On želi da zna šta se tačno dogodilo te večeri, dva standardna meseca ranije.

Obdukcioni nalazi se gomilaju. Krv i tkivo sa hoking-prostirke prolaze kroz DNK testove i ishodi se šalju odeljenju Paksa za podatke u Svetoj Terezi i orbitalnoj bazi Paksa. Pronađena su dva različita soja krvi: najveći deo pozitivno je identifikovan kao DNK obrazac poručnika Belijusa; drugi je neidentifikovan u podacima Paksa na Mare Infinitusu, uprkos činjenici da je svaki građanin

Paksa na morskom svetu bio tipiziran i evidentiran.

"Dakle, otkud Belijusova krv na letećem tepihu?" pita narednik Gergorijus. "Prema svedočenju svih osoba podvrgnutih Istinozboru, Belijus je oboren u čorbu mnogo pre nego što je momak koga su uhvatili pokušao da umakne na prostirci."

De Soja klima glavom i spaja prste. Pretvorio je kancelariju bivšeg direktora u svoj komandni centar, a platforma je veoma pretrpana sada, kad se na njoj nalazi tri puta više ljudi nego ranije. Tri velike fregate mornarice Paksa usidrene su kraj platforme, a dve od njih osposobljene su za borbu i podvodnu plovidbu. Nekadašnja paluba za letače puna je letelica Paksa, a dovedeni su i inženjeri da poprave i prošire palubu za toptere. Koliko jutros, De Soja je naredio da još tri broda dođu u tu oblast. Biskup Melandrijano šalje svoje pisane proteste zbog sve većih troškova najmanje dvaput dnevno; Otac Kapetan de Soja ih prenebregava.

"Mislim da je naš nepoznati zastao da izvuče poručnika iz... kako ste to nazvali, naredniče? ...iz čorbe. Gušali su se. Nepoznati je ranjen ili ubijen. Belijus je pokušao da se vrati na stanicu. Paul i ostali greškom su ga ubili."

"Da", kaže Gregorijus, "to je najbolji scenario koji sam čuo." U satima otkad su rezultati DNK odaslani natrag iz Svete Tereze, smislili su mnogo drugih - zaveru sa lovokradicama, urotu između nepoznatog i poručnika Belijusa, eliminaciju nekadašnjih kolega-zaverenika od strane kapetana Paula. Ova teorija je najjednostavnija.

"To znači da je naš nepoznati jedan od onih koji putuju sa devojčicom", kaže De Soja. "I da poseduje milosrdnu - mada glupu - karakternu crtu."

"Ili je to mogao da bude neki lovokradica", kaže Gregorijus. "To nikada nećemo znati."

De Soja kucka vrhovima prstiju i diže pogled. "Zašto ne, naredniče?"

"Pa, kapetane, svi dokazi su tamo dole, zar ne?" kaže on, trznuvši palcem prema ustalasanom ljubičastom moru koje se vidi kroz prozore. "Momci iz mornarice kažu da je dubina ovde deset hiljada hvati ili više - to je gotovo dvadeset hiljada metara vode, ser."

Svako telo do sada bi pojele ribe. Ako je taj što je pobjegao bio lovokradica... pa, nikada nećemo saznati. A ako je bio sa drugog sveta... pa, ne postoje nikakvi centralni podaci DNK u Paksu... Morali bismo da pretražimo dosjee na nekoliko stotina svetova. Nikad ga nećemo naći."

Otac Kapetan de Soja spušta ruke i stegnuto se osmehuje. "Ovo je jedna od onih retkih situacija kada niste u pravu, naredniče. Posmatrajte."

Sledeće nedelje, De Soja dovodi svakog lovokradicu u prečniku od hiljadu kilometara na ispitivanje pod uticajem Istinozboru. U tu operaciju uključena su dvadeset četiri pomorska broda i preko osam hiljada vojnika Paksa. Troškovi su ogromni. Biskup Melandrijano je izvan sebe i leti na Srednje-morsku stanicu Tri-dvadeset šest da bi zaustavio to ludilo. Otac Kapetan de Soja hapsi sveštenika i naređuje da ga odvezu u izolovani manastir udaljen devet hiljada kilometara, blizu polarnih ledenih kapa.

De Soja takođe odlučuje da pretraži okeansko dno.

"Nećete ništa pronaći, ser", kaže poručnik Spraul. "Tamo dole ima toliko grabljivaca da ništa organskog porekla ne može da stigne ni do dubine od stotinu hvati, a kamoli do dna... a prema našoj ovonedeljnoj sondaži, dubina je dvanaest hiljada hvati. Osim toga, postoje samo dve podmornice na Mare Infinitusu koje mogu da rade na tolikim dubinama."

"Znam", kaže De Soja. "Naredio sam da dođu ovamo. Stići će sutra sa fregatom Hristova pasija."

Jednom i poručnik Spraul ostaje bez reči.

De Soja se osmehuje. "Svestan si, sinko, zar ne, da je poručnik Belijus bio preporođeni hrišćanin? I da njegova kruciforma nije pronađena?"

Spraulova usta vise otvorena za trenutak. "Da, ser... hoću reći... da, ali... ser, da bi bio vaskrsnut, hoću reći... zar ne moraju da pronađu telo nedirnuto, ser?"

"Ni najmanje, poručniče", kaže Otac Kapetan de Soja. "Samo dobar segment krsta koji svi nosimo. Mnogi dobri katolici vaskrsnuti su iz samo nekoliko centimetara nedirnutu kruciformu i delića mesa koje se moglo DNK tipizirati i odgajiti da bi odgovaralo."

Spraul vrti glavom. "Ali ser... prošlo je više od devet Velikih Plima, ser. Nije ostao ni kvadratni milimetar poručnika Belijusa ili njegove kruciforme, ser. To tamo je džinovsko hranilište, ser."

De Soja prilazi prozoru. "Možda, poručniče. Možda. Ali dugujemo svom bratu hrušćaninu da pokušamo sve, je li tako? Osim toga, ako poručnik Belijus i bude blagosloven čudom vaskrsenja, moraće da bude podvrgnut suđenju zbog krađe, izdaje i pokušaja ubistva, zar ne?"

Koristeći najsavršeniju tehnologiju koja im je na raspolaganju, lokalni stručnjaci za sudsku medicinu pronalaze neidentifikovane otiske prstiju na šolji za kafu u obedovaonici uprkos mnoštvu pranja kojem je ta šolja bila podvrgnuta u protekla dva meseca. Od hiljada latentnih otisaka, svi su s mukom identifikovani kao otisci garnizonskih vojnika ili gostujućih ribolovaca, izuzev ovog jednog, rekonstruisanog otiska. On se odlaže na stranu zajedno sa neidentifikovanim DNK dokazima.

"U doba Mreže", kaže doktor Holmer Rijum, šef ekipe stručnjaka, "megadatasfera bi nam omogućila kontakt sa centralnim dosjeima Hegemonije za samo nekoliko sekundi, putem fetlinije. Mogli bismo da dobijemo odgovarajući podatak skoro trenutno."

"Da imamo malo sira, mogli bismo da napravimo sendvič sa sirom i šunkom", odgovara Otac Kapetan de Soja, "pod uslovom da imamo i šunke."

"Šta?" kaže doktor Rijum.

"Nema veze", kaže De Soja. "Očekujem da dobijem odgovarajuće podatke za nekoliko dana."

Doktor Rijum je zbunjen. "Kako, Oče Kapetane? Proverili smo planetne banke podataka. Proverili smo sve lovokradice koje ste uhvatili... a moram da kažem da na Mare Infinitusu nikada nije bilo ovakvog masovnog hapšenja. Poremetili ste delikatnu ravnotežu podmićivanja koja ovde postoji vekovima."

De Soja trlja hrbat nosa. Nije mnogo spavao u proteklih nekoliko nedelja. "Mene ne zanima delikatna ravnoteža podmićivanja, doktore."

"Razumem", kaže Rijum. "Ali ne mogu da razumem kako to

očekujete odgovarajući podatak za nekoliko dana. Ni Crkva, ni centrala Paksa, nemaju podatke o svim stanovnicima raznih svetova Paksa, a kamoli u oblastima Zabačenosti i Proteranih..."

"Svi svetovi Paksa imaju sopstvene podatke", kaže De Soja tiho. "O krštenjima i sakramentima krsta. O venčanju i smrti. Vojne i policijske podatke."

Doktor Rijum bespomoćno širi ruke. "Ali odakle krenuti?"

"Sa mesta gde su najveći izgledi da ću ga pronaći", odgovara Otac Kapetan de Soja.

U međuvremenu, ništa nije pronađeno od zlosrećnog poručnika Belijusa na dubinama od šest stotina hvati do kojih dve podmornice pristaju da zarone. Stotine duginih ajkula omamljeno je i izbačeno na površinu da bi im se analizirala sadržina trbuha. I dalje nema Belijusa, niti ostataka, njegovih ili njegove kruciforme. Hiljade drugih morskih strvinara pokupljeno je u prečniku od dve stotine klika i komadi dvojice lovokradica identifikovani su u želucima, ali Belijusu ili strancu nema ni traga. Pogrebna misa održana je na Srednjemorskoj stanici Tri-dvadeset šest za poručnika, za koga je rečeno da je umro pravom smrću i pronašao pravu besmrtnost.

De Soja naređuje kapetanima podmornica da zarone dublje i potraže predmete. Kapetani odbijaju.

"Zašto?" pita sveštenik-kapetan. "Ovde sam vas doveo zato što vaše mašine mogu da stignu do dna. Zbog čega nećete?"

"Zbog lampoustih", kaže stariji kapetan. "Da bismo tragali, moramo da koristimo svetla. Do šest stotina hvati naš sonar i dubinski radar mogu da otkriju njihovo dizanje, tako da možemo pre njih da stignemo do površine. Ako siđemo ispod toga, nećemo imati nikakvih izgleda. Nećemo se spuštati dublje."

"Spustićete se dublje", kaže Otac Kapetan de Soja, dok mu papski diskluč sija na crnoj tkanini mantije.

Stariji kapetan prilazi za korak bliže. "Možete me uhapsiti, streljati, ekskomunicirati... ali neću odvesti svoje ljude i mašinu dole, u sigurnu smrt. Nikada niste ni videli lampoustog levijatana, ser."

De Soja prijateljski stavlja ruku kapetanu na rame. "Neću vas ni uhapsiti, ni streljati, ni ekskomunicirati, kapetane. A ubrzo ću videti

lampoustog levijatana. I to možda više njih."

Kapetan ne shvata.

"Naredio sam da ovde dođu još tri jurišne podmornice Okeanske Flote", kaže De Soja. "Pronaći ćemo, isterati na otvoreno i ubiti svakog lampoustog levijatana i bilo koga drugog pretećeg 'kanta u prečniku od pet stotina klika. Kada zaronite, ova oblast biće potpuno bezbedna."

Stariji kapetan gleda drugog kapetana podmornice, a onda ponovo De Soju. Oba kapetana izgledaju šokirano. "Oče... Kapetane... ser... da li znate koliko jedan lampousti levijatan vredi? Za sportske ribolovce s drugih svetova i velike fabrike u Terezi... ser."

"Oko petnaest hiljada Mare-I. sidona", kaže De Soja. "To je oko trideset pet hiljada florina Paksa. Gotovo pedeset hiljada Merkantilusovih maraka. Svaki." De Soja se osmehuje. "A pošto će vama dvojici pripasti trideset posto na ime naknade za otkrivanje lampoustih levijatana za mornaricu, želim vam dobar lov."

Dva kapetana podmornice žurno izlaze kroz vrata.

De Soja prvi put šalje nekog drugog Rafaelom da obavi posao za njega. Narednik Gregorijus putuje sam arhandelom i nosi informacije o DNK i otiske prstiju, kao i niti iz hoking-prostirke.

"Upamtite", kaže De Soja preko uskog snopa sa platforme nekoliko minuta pre Rafaelovog ubrzavanja do potpunog kvantnog stanja, "na Hiperionu je Paks i dalje veoma prisutan i u svakom trenutku tamo su najmanje dva bakljobroda. Oni će vas odvesti u prestonisu Sveti Josif zbog odgovarajućeg vaskrsenja."

Vežan za ležaj za ubrzanje, narednik Gregorijus samo gundđa. Lice mu izgleda opušteno i smireno pred kamerom, uprkos predstojećoj smrti.

"Tri dana tamo, naravno", nastavlja De Soja, "i - rekao bih - najviše jedan dan da pregledate dosjee. Onda se vraćate."

"Razumem, kapetane", kaže Gregorijus. "Neću gubiti vreme u kafanama Džektauna."

"Džektauna?" kaže De Soja. "Oh, da... stari nadimak za prestonicu. Pa, naredniče, ako želite da provedete svoje jedino pravo veče na Hiperionu u kafani, samo izvolite. Meseci koje ste

proveli sa mnom bili su prilično suvi."

Gregorijus se ceri. Časovnik veli da je preostalo još trideset sekundi do kvantnog skoka i njegovog bolnog nestanka. "Ne žalim se, kapetane."

"Vrlo dobro", kaže De Soja.. "Želim vam lepo putovanje. O... i naredniče?"

"Da, ser?"

"Hvala vam, naredniče."

Nema odgovora. Najednom, sa druge strane tahijonskog uskog snopa nema više ničega. Rafael je obavio svoj kvantni skok.

Mornarica pronalazi i ubija pet lampoustih levijatana. De Soja leti do svakog trupla svojim komandnim topterom.

"Zaboga, veći su nego što sam zamišljao", kaže on poručniku Spraulu kada stižu iznad mesta gde pluta prvi od njih.

Beličasta zver najmanje je tri puta veća od platforme: masa očiju na stabljikama, razjapljene čeljusti, vlaknasti prorezi škrga svaki veličine toptera, pulsirajući pipci koji se protežu stotinama metara, oklembešene antene, svaka sa po 'fenjerom' hladne svetlosti velikog sjaja - čak i ovde napolju, na dnevnom svetlu - i usta, mnoštvo ustiju, od kojih su svaka dovoljno velika da progutaju podmornicu flote. Pred De Sojinim očima, ekipe žetelaca već su se sjatile na truplu koje je eksplodiralo zbog razlike u pritisku, testerišu pipke i stabljike sa očima i seku belo meso u prenosive kocke pre nego što se ne ukvari na vrelom suncu.

Uverivši se da je oblast očišćena od lampoustih i drugih smrtonosnih 'kantova, dva podmornička kapetana spuštaju svoje podmornice dvanaest hiljada hvati niže. Tamo, među šumama cevastih crva veličine sekvoja sa Stare Zemlje, pronalaze zapanjujuću količinu starih olupina - podmornice za krivolov smrvljene pritiskom do veličine malih kofera, jednu pomorsku fregatu koja je nestala pre više od veka. Takođe pronalaze čizme - desetine čizama.

"To je zbog postupka štavljenja", kaže poručnik Spraul De Soji dok njih dvojica posmatraju monitore. "Čudno, ali istinito i na Staroj Zemlji. Neke najstarije operacije vađenja iz dubokog mora - na primer, površinskog broda po imenu Titanik - nikada nisu dolazile do

tela, more je isuviše gladno da bi to bilo moguće, ali pronalazile su mnoštvo čizama. Nešto u postupku štavljenja kože obeshrabruje morska stvorenja tamo... i ovde."

"Izvucite ih gore", zapoveda De Soja preko pupčane veze.

"Čizme?" dopire natrag glas kapetana podmornice. "Sve?"

"Sve do jedne", kaže De Soja.

Na monitorima se vidi gomila otpadaka na morskom dnu: stvari koje je pogubila posada platforme tokom gotovo dva veka nebrige, lične stvari koje su pripadale udavljenim lovokradicama ili mornarima, metalno i plastično đubre koje su pobacali ribolovci i drugi. Većina predmeta zardala je i izobličena od dubinskih ljuskara i nezamislivog pritiska, ali malo ih je dovoljno novo i čvrsto da bi bili identifikovani.

"Pokupite to i pošaljite gore", kaže De Soja pošto su naišli na sjajne predmete koji bi mogli predstavljati nož, viljušku, kopču sa opasača i...

"Šta je to?" pita De Soja.

"Šta?" kaže kapetan podmornice koja se nalazi na najvećoj dubini. On posmatra daljinske hvatače umesto monitore.

"Ta sjajna stvar... Liči na pištolj."

Pogled na monitoru pomera se dok se podmornica okreće. Moćni farovi traže, vraćaju se i obasjavaju predmet dok kamera zumira. "To je pištolj", čuje se kapetanov glas. "Još je čist. Malo je oštećen pritiskom, ali u osnovi nedirnut." De Soja čuje škljocanje imažera za pojedinačne snimke koji skida ovaj prizor sa monitora. "Pokupiću ga", kaže kapetan.

De Soja oseća poriv da doda 'pažljivo' - ali ne progovara. Godine koje je proveo kao kapetan bakljebroda naučile su ga da pusti ljude da rade svoj posao. Posmatra kako se hvataljka pojavljuje na monitoru, a daljinski hvatač pažljivo podiže sjajni predmet.

"To bi mogao da bude flešetni pištolj poručnika Belijusa", kaže Spraul. "Nestao je sa njim i još nije pronađen."

"Ovo mesto nalazi se dosta dalje od stanice", razmišlja naglas De Soja i posmatra kako se slika pomera i menja na monitoru.

"Struje su moćne, čudne", kaže mladi oficir. "Ali moram da priznam da nije ličilo na flešetni pištolj. Suviše... šta znam..."

čtvrtasto."

"Da", kaže De Soja. Podvodni farovi trepere na obrasloj oplati podmornice koja je tamo zakopana već decenijama. De Soja pomišlja na godine koje je proveo u svemiru i na to koliko je prazna ta drugačija nepoznanica u poređenju sa svakim okeanom na svakom svetu, prepunim života i istorije. Sveštenik-kapetan razmišlja o Proteranima i njihovom neobičnom pokušaju da se prilagode svemiru na način na koji su se ovi cevasti crvi, 'kantovi i vrste sa dna prilagodile večnoj tami i strašnim pritiscima. Možda, razmišlja on, ti Proterani shvataju nešto o budućnosti čovečanstva što smo mi u Paksu samo poricali.

Jeres. De Soja se otresa tih misli i gleda svog mladog oficira za vezu. "Ubrzo ćemo znati šta je to", kaže. "Za jedan sat izneće ovaj ulov."

Gregorijus se vraća četiri dana posle odlaska. Mrtav je. Rafael odašilje svoj tužni signal, bakljobrod ga presreće na udaljenosti od dvadeset svetlosnih minuta, a narednikovo telo premeštaju i donose u kapelu za vaskrsavanje u Sveti Terezi. De Soja ne čeka da čovek oživi. Naređuje da mu se smesta donese kurirska torba.

Evidencija Paksa na Hiperionu sa sigurnošću je identifikovala DNK uzetu sa hoking-prostirke, a takođe je uporedila i delimični otisak prsta sa šolje. I jedno i drugo pripada istom čoveku: to je Rol Endimion, rođen 3099. godine gospodnje, na planeti Hiperion, nekršten; prijavio se teritorijalnim snagama Hiperiona u mesecu Tomasu godine gospodnje 3115, borio se u 23. Mehanizovanom Pešadijskom Puku za vreme Ustanka na Ursusu - tri pohvale zbog hrabrosti, uključujući i jednu za spasavanje saborca pod vatrom - bio raspoređen na dužnost u tvrđavi Bendžing u oblasti Južna Kandža na kontinentu Akvila osam standardnih meseci, ostatak vojnog roka odslužio u Stanici 9 na reci Kans na Akvili, tamo je patrolirao džunglom, čuvao plantaže fiberplastike od terorističke pobunjeničke aktivnosti. Najviši čin, narednik. Otpušten (časno) 15. meseca Lenta, 3119, i za dalje kretanje mu se ne zna sve do pre manje od deset standardnih meseci, 23. meseca Asensiona, 3126, kada je uhapšen, okrivljen i osuđen u Port Romensu (kontinent Akvila) zbog ubistva

izvesnog Č. Dabila Heriga, preporođenog hrišćanina sa Renesanse Vektor. Podaci pokazuju da je Rol Endimion odbio ponudu da prihvati krst i da je pogubljen štapom smrti nedelju dana posle hapšenja, 30. meseca Asensiona, 3126. Telo mu je bačeno u more. Umrlicu i izveštaj o obdukciji overio je lokalni generalni inspektor Paksa.

Sledećeg dana latentni otisci sa spljeskanog, drevnog, automatskog pištolja kalibra 45 izvađenog iz okeana, potvrđeni su: Rol Endimion i poručnik Belijus.

Komadići niti iz hoking-prostirke nisu tako lako identifikovani u evidenciji Paksa, ali ljudski službenik koji je vršio pretragu priložio je rukom napisanu belešku da je takva prostirka izuzetno prisutna u legendarnom Spevu čiji je autor pesnik koji je živeo na Hiperionu sve do negde prošlog veka.

Kada je narednik Gregorijus vaskrsnuo, odmorio se nekoliko sati i odleteo na Srednje-morsku stanicu Tri-dvadeset šest da bi raportirao, De Soja mu saopštava šta je sve pronađeno. Takođe obaveštava narednika da su dvadeset četiri inženjera Paksa, koji su se rojili tri nedelje oko portala dalekobacača, izvestila samo da nema nikakvog znaka da je drevni luk bio aktiviran, uprkos tome što je nekoliko ribolovaca na platformi te noći primetilo jarki blesak. Inženjeri takođe izveštavaju da ne postoji način da se prodre u unutrašnjost drevnog luka koji je konstruisala Srž, niti da se odredi kuda je - ako je tako nešto uopšte bilo moguće - neko mogao da otputuje kroz njega.

"Isto kao na Renesansi V.", kaže Gregorijus. "Ali sad bar imate nekakvu predstavu o čoveku koji je pomogao devojkici da pobegne."

"Moguće", kaže De Soja.

"Prešao je dugi put da bi ovde umro", kaže narednik.

Otac Kapetan de Soja zavaljuje se u naslon stolice. "Da li je ovde umro, naredniče?"

Gregorijus na to nema odgovor.

Konačno, De Soja kaže: "Mislim da smo završili sa Mare Infinitusom. Ili ćemo završiti za dan ili dva."

Narednik klima glavom. Kroz dugački niz prozora ovde, u

direktorovoj kancelariji, on vidi jarki sjaj koji prethodi izlasku meseca. "Kuda ćemo sada, kapetane? Natrag, po starom programu traganja?"

De Soja takođe posmatra istok i čeka da se džinovski narandžasti disk pojavi iznad zamračenog horizonta. "Nisam siguran, naredniče. Da sredimo ovde stvari, da predamo kapetana Paula pravdi Paksa na orbiti Sedam i da primirimo malo biskupa Melandrijana..."

"Ako budemo mogli", kaže narednik Gregorijus.

"Ako budemo mogli", saglasan je De Soja. "Onda ćemo se zahvaliti Nadbiskupu Keli, vratiti se na Rafaela i odlučiti gde da načinimo sledeći skok. Možda je vreme da dođemo do nekakve teorije o tome kuda je ovo dete krenulo i da pokušamo da tamo stignemo prvi, a ne naprosto da pratimo Rafaelov program najkraćih rastojanja."

"Da, ser", kaže Gregorijus. Salutira, prilazi vratima i okleva tamo na tren. "A da li imate neku teoriju, ser? Samo na osnovu malobrojnih stvari koje smo ovde otkrili?"

De Soja posmatra izlazak tri meseca. Ne okreće stolicu da bi se suočio sa svojim narednikom dok govori: "Možda. Možda i imam."

36.

Naslonili smo se na motke i zaustavili kretanje splava pre nego što je tresnuo u ledeni zid. Sada smo svi upalili fenjere, a električne svetiljke bacale su svoje snopove u mraznu tamu ove ledene pećine. Izmaglica se dizala sa crne vode i visila ispod nazubljene tavanice pećine kao zlokobni duhovi davljenika. Kristalne površine izobličavale su, a zatim vraćale natrag snopove slabe svetlosti, još više naglašavajući okolnu tamu.

"Zašto je reka još tečna?" upita Anea, dok je držala šake ispod pazuha i lupkala nogama. Imala je na sebi sve što je ponela od odeće, ali to nije bilo dovoljno. Hladnoća je bila strašna.

Spustih se na koleno kraj ivice splava i prinesoh usnama malo rečne vode na dlanu, pa okusih. "Slano", rekoh. "Ovo je slano poput mora na Mare Infinitusu."

A. Betik obasja svojom svetiljkom ledeni zid deset metara ispred nas. "Spušta se do same vode", reče on. "I proteže donekle ispod nje. Ali struja i dalje teče."

Na trenutak osetih nalet nade. "Ugasite fenjere", rekoh ja i začuh odjek sopstvenog glasa u isparenjima tog šupljeg mesta. "Isključite ručne svetiljke."

Kada smo to učinili, ponadao sam se da ću videti treptaj svetla kroz ledeni zid ili ispod njega - naznaku izbavljenja, nešto što će nam ukazati na to da je ova ledena pećina konačna i da je samo njen izlaz urušen.

Tama je bila potpuna. Koliko god da smo čekali, oči nisu mogle da nam se prilagode. Opsovao sam i poželeo da imam noćne naočari koje sam izgubio na Mare Infinitusu: ako bi ovde dejtvovala, to bi značilo da svetlost ulazi odnekud. Sačekali smo još tren tako slepi. Čuo sam kako Anea drhti i osetio isparenja našeg daha.

"Uključite svetla", rekoh konačno. Nisam video ni treptaj nade.

Obasjali smo snopovima zidove, tavanicu, pa ponovo reku. Izmaglica se i dalje dizala i kondenzovala blizu tavanice. Ledenice su neprekidno padale u vodu koja je isparavala.

"Gde... se... nalazimo?" upita Anea, pokušavajući ne sasvim

uspešno da zaustavi cvokotanje zuba.

Zakopah po rancu, pronađoh termalno ćebe koje sam tako davno spakovao u tornju Martina Silenusa, pa je umotah u to. "Zadržaće ti toplotu. Ne... ostavi ga na sebi."

"Možemo da ga delimo", reče devojčica.

Čučnuh blizu kocke za grejanje i okrenuh njenu provodničku snagu na najjače. Na pet od šest keramičkih površina pojavi se sjaj. "Delićemo ga kada budemo morali", rekoh ja. Obasjavši svetlom ledeni zid koji nam je zaprečavao prolaz, dodadoh: "A evo odgovora na tvoje pitanje: pretpostavljam da je ovo Sol Drakoni Septem. Neki od mojih bogatijih... i žešćih... klijenata iz ritova lovili su ovde arktičke utvare."

"Slažem se", reče A. Betik. Zahvaljujući plavoj koži, činilo se da mu je još hladnije nego meni, dok je sedeo zguren blizu sjaja fenjera i kocke za grejanje. Mikrošator je sada imao sloj mraza na sebi i postao je krt kao tanak metal. "Taj svet ima gravitaciono polje od 1,7 g", reče on. "A posle Pada i uništenja tamošnjeg Hegemonijinog projekta teraformiranja, najveći njegov deo navodno se vratio u stanje hiperglacijacije."

"Hiperglacijacije?" ponovi Anea. "Šta to znači?" Malo boje vraćalo joj se u obraze pošto je termalno ćebe zadržavalo njenu toplotu.

"To znači da je najveći deo atmosfere Sol Drakoni Septema u čvrstom stanju", reče android. "Zamrznut."

Anea se obazre. "Mislim da se sećam da je moja majka pričala o ovom mestu. Jurila je jednom nekoga ovuda, dok je radila na nekom slučaju. Ona je bila Lusijanka, znate, tako da je navikla na gravitaciju od 1,5 standardnih, ali čak se i ona sećala da je ovaj svet neudoban. Čudi me da je reka Tetis proticala ovuda."

A. Betik ustade da ponovo osvetli našu okolinu, pa onda čučnu blizu sjajne kocke. Čak su i njegova snažna leđa bila pogrbljena pod masivnom gravitacijom.

"Šta kaže vodič?" upitah ga ja.

On izvadi knjižicu. "Veoma kratak zapis, ser. Tetis se protezao do Sol Drakoni Septema vrlo kratko pre nego što je knjiga objavljena. Nalazi se na severnoj hemisferi, odmah izvan oblasti koju je Hegemonija pokušavala da teraformira. Glavna atrakcija ovog dela

reke izgleda da je bila mogućnost da se vide arktičke utvare."

"To su jurili tvoji prijatelji lovci?" upita mi Anea.

Klimnuh glavom. "Beli. Žive na površini. Veoma brzi. Veoma smrtonosni. Gotovo izumrli u doba Mreže, ali posle Pada ponovo su se vratili, ako je verovati lovcima koji su mi to pričali. Izgleda da se hrane isključivo ljudskim stanovnicima Sol Drakoni Septema... onim što je od njih preostalo. Samo su domoroci - kolonisti iz Hedžire koji su se odomaćili pre više vekova - preživeli Pad. Navodno, primitivni su. Lovci su mi govorili da jedina životinja koju domoroci mogu da love jeste utvara. A domoroci mrze Paks. Priča se da ubijaju misionare... da njihove tetive koriste kao strune za lukove, baš kao što bi upotreбили i utvarine."

"Ovaj svet nikada nije bio naročito naklonjen vlastima Hegemonije", reče android. "Legenda veli da su lokalni stanovnici bili sasvim zadovoljni Padom dalekobacača. Sve do pošasti, naravno."

"Pošasti?" upita Anea.

"Retrovirus", rekoh ja. "Sveo je ljudsku populaciju Hegemonije sa nekoliko stotina miliona na manje od milion. Većinu preživelih pobilo je onih nekoliko hiljada ovdašnjih domorodaca. Ostatak je evakuisan u ranim danima Paksa." Zastao sam i pogledao devojčicu. Tako ogrnuta termalnim ćebetom izgledala je kao skica za mladu madonu, a koža joj je sijala na svetlu kocke i fenjera. "Vremena su bila teška u Mreži posle Pada."

"Vidim", reče ona suvo. "Nisu bila tako loša dok sam ja odrastala na Hiperionu." Ona se obazre prema crnoj vodi koja se ljeskala uz splav, pa naviše, prema ledenim stalaktitima. "Pitam se zašto su se toliko mučili samo da bi imali nekoliko kilometara ledene pećine u okviru turneje."

"To je baš ono čudno", rekoh ja i klimnuh glavom prema malom vodiču. "Tu piše da je najveća atrakcija mogućnost da se vidi arktička utvara. Ali utvare... bar na osnovu onoga što su mi pričali lovci sa drugih svetova... ne kopaju sebi tunele kroz led. One žive na površini."

Aneine tamne oči bile su prikovane za mene dok je upijala značenje toga što sam rekao. "Dakle, ovo tada nije bila pećina..."

"Mislim da nije", reče A. Betik. On pokaza prema ledenoj tavanici

petnaest metara iznad nas. "Pokušaj teraformiranja u to doba bio je usredsređen na stvaranje dovoljno visoke temperature i površinskog pritiska u određenim niskim oblastima da bi se omogućila sublimacija atmosfere koja se prevashodno sastoji od ugljen-dioksida i kiseonika, iz zaleđenog agregatnog stanja u gasovito."

"Da li im je uspelo?" upita devojčica.

"U ograničenim oblastima", odgovori android. On mahnu prema tami koja nas je okruživala. "Ja pretpostavljam da je ovaj deo bio sasvim otvoren u danima kada su turisti na reci Tetis prevaljivali ovaj kratki deo. Ili možda treba da kažem, otvoren ako se izuzmu zaštitna polja koja su omogućavala da se atmosfera zadrži i zaštiti od surovijih vremenskih uslova. Tih polja, usuđujem se da kažem, više nema."

"A mi smo zarobljeni pod masom onoga što su turisti udisali", rekoh ja. Pogledavši prema tavanici, a zatim dole, prema plazma puški koja se još nalazila u svojoj kutiji, promrmljah: "Pitam se koliko je debelo..."

"Verovatno najmanje nekoliko stotina metara", reče A. Betik. "Možda okomiti kilometar leda. To je, koliko shvatam, bila debljina atmosferske glacijacije odmah severno od teraformiranih oblasti."

"Znaš dosta o ovom mestu", rekoh ja.

"Naprotiv, ser", reče on. "Sada smo u potpunosti iscrpli moje poznavanje ekologije, geologije i istorije Sol Drakoni Septema."

"Mogli bismo da pitamo komlog", rekoh ja i klimnuh glavom prema mom rancu, gde sam sada držao grivnu.

Zgledasmo se svi. "Njahh", reče Anea.

"Slažem se", reče A. Betik.

"Možda kasnije", rekoh ja, iako priznajem da sam, još dok sam to govorio, mislio na neke stvari koje je trebalo da insistiram da ponesemo iz EVA spremišta: odela za opasno okruženje sa moćnim grejačima, opremu za ronjenje, a čak bi i svemirsko odelo bilo bolje od neprikladne opreme za hladno vreme u kojoj smo sada drhtali.

"Pomislio sam na to da pucam u tavanicu i pokušam da se probijem do dnevnog svetla", rekoh ja, "ali rizik da se ona sruši na nas izgleda veći od bilo kakvih izgleda da se na taj način izvučemo."

A. Betik klimnu glavom. Navukao je čudnovatu vunenu kapu sa

dugačkim preklopima za uši. Android koji je obično izgledao mršavo, sada je bio sav ćuftast pod svim tim naslagama odeće. "U torbi sa eksplozivima ostalo vam je još malo plastičnih naboja, Č. Endimione."

"Da. Pomišljao sam na to. Ostalo je dovoljno za šest naboja skromnije veličine... ali imam još samo četiri detonatora. Dakle, mogli bismo da pokušamo da probijemo sebi put eksplozijom, naviše ili bočno, kroz taj ledeni zid koji nas je blokirao. Ali samo pomoću četiri detonacije."

Drhtava, mala madona diže pogled prema meni. "Gde si naučio sve o eksplozivima, Role? U teritorijalnim snagama na Hiperionu?"

"Prvobitno", rekoh ja. "Ali zaista sam naučio kako da koristim staromodni plastični eksploziv dok sam uklanjao panjeve i stene za Avrola Hjuma, kada smo oblikovali pejisaže na imanjima Kljuna..." Ustadoh, shvativši da je suviše hladno da bih dugo bio nepomičan. Obamrlost u prstima na rukama i nogama ukazivala mi je to. "Mogli bismo da pokušamo da se vratimo uzvodno", rekoh, uz trupkanje nogama i opružanje i savijanje prstiju.

Anea se namršti. "Svaki sledeći dalekobacač koji dejstvuje nalazi se nizvodno..."

"Istina", rekoh ja, "ali možda postoji način da iziđemo uzvodno. Da pronađemo malo toplote, da se izvučemo iz ove pećine, otkrijemo mesto gde bismo mogli neko vreme da boravimo, a onda da počnemo da brinemo o tome kako da stignemo do sledećeg portala."

Anea klimnu glavom.

"Dobra zamisao, ser", reče android i priđe bočnoj motki za guranje.

Pre nego što smo krenuli, ponovo sam digao prednju katarku - tako što sam odsekao oko metar da bi mogla da prođe ispod najnižih stalaktita - i tamo okačio fenjer. Sa još po jednom svetiljkom na svakom uglu splava, odgurnuli smo se uzvodno, i naše svetiljke zračile su slabim žutim oreolima u ledenoj izmaglici.

Reka je bila vrlo plitka - nije bila duboka ni tri metra - a motke su imale dobar oslonac za odgurivanje na dnu. Ali struja je bila veoma jaka i A. Betik i ja morali smo da koristimo sve zalihe snage da bismo

teški splav pomerali uzvodno. Anea je izvukla dodatnu motku sa zadnjeg dela splava i pridružila mi se sa strane, gurajući i upinjući se da pokrene plovilo. Iza nas, brza, crna voda nadimala se i vrtložila preko dasaka krme.

Nekoliko minuta, ovaj strahoviti napor davao nam je toplotu - sa mene je čak tekao znoj, koji mi se ledio za odeću - ali posle trideset minuta guranja i odmaranja, odmaranja i guranja, ponovo smo se smrzavali, i to samo stotinu metara uzvodno od mesta odakle smo krenuli.

"Gledajte", reče Anea spustivši svoju motku i uzevši najsnažniju ručnu svetiljku.

A. Betik i ja oslonismo se o svoje motke da bismo zadržali splav u mestu dok smo zurili. Jedan kraj masivnog portala dalekobacača bio je jedva vidljiv i štrčao je iz masivnih blokova leda kao mali luk oboda točka nekog starog površinskog vozila okovanog ledom. Iza tog malog dela portala koji je još bio slobodan, kanal reke se sužavao, postajao još uži, pukotina širine jedva oko metar, da bi konačno nestao ispod novog ledenog zida.

"Reka mora da je bila pet ili šest puta šira nego sada na svom najširem delu", reče A. Betik, "ako se luk portala protezao sa obale na obalu."

"Aha", rekoh ja, iscrpljen i obeshrabren. "Vratimo se do drugog kraja." Podigli smo motke i brzo preplovili čitavu dužinu naše ledene galerije, prevalivši za dva minuta udaljenost za koju nam je, uz odgurivanje motkama uzvodno, trebalo pola sata. Svi smo morali da upotrebimo motke da bismo usporili splav i sprečili udarac u ledeni zid na kraju.

"Pa", reče Anea, "evo nas opet." Ona obasja ručnom svetiljkom okomite ledene litice sa obe strane. "Mogli bismo da se iskrcamo, kada bi postojala nekakva obala. Ali nje nema."

"Mogli bismo sebi da je napravimo pomoću plastičnog eksploziva", rekoh ja. "Da napravimo neku vrstu ledene pećine."

"Da li bi nam tamo bilo imalo toplije?" upita devojčica. Pošto više nije bila ogrnuta termalnim ćebetom, ponovo je gadno drhtala. Shvatio sam da ima tako malo telesne masti da toplota naprosto kulja iz nje.

"Ne", rekoH iskreno. Dvadeseti put otišao sam do našeg šatora i opreme da bih pronašao nešto što će nas izbaviti. Svetleće rakete. Plastični eksploziv. Oružje - čije su kutije sada bile prekrivene belim mrazom koji se spuštao na sve. Jedno termalno ćebe. Hrana. Kocka za grejanje još je sijala, a devojčica i plavokožac ponovo su čučali kraj nje. Sa takvom potrošnjom, potrajaće još stotinak sati pre nego što izgubi energiju. Kada bismo imali neki dobar izolacioni materijal, mogli bismo da načinimo ledenu pećinu dovoljno udobnom da nas održi u životu tri ili četiri puta duže od toga sa manjom potrošnjom...

Nismo imali izolacioni materijal. Tkanina mikrošatora bila je dobra stvar, ali imala je loše izolacione osobine. A pomisao na to da sedimo zgureni u ledenoj grobnici dok nam se ručne svetiljke i fenjeri lagano gase - što će se dogoditi brzo na ovoj hladnoći - i dok posmatramo kako nam se kocka za grejanje hladi i čekamo da umremo... pa, od te pomisli zboleo me je stomak.

Otišao sam do prednjeg dela splava, prešao poslednji put snopom svetiljke preko mlečnog leda i crne vode i rekao: "U redu, evo šta ćemo."

Anea i A. Betik zagledaše se u mene iz malog kruga svetlosti kraj kocke za grejanje. Svi smo se tresli.

"Uzeću nešto plastičnog eksploziva, detonatore, sav fitilj koji imamo, uže, komunikator, laser-svetiljku i" - udahnuh duboko - "i zaroniću ispod tog prokletog ledenog zida, pustiti da me struja nosi nizvodno, i nadati se đavolski da je u pitanju samo urušenje i da se reka tamo dole otvara. Ako je tako, izroniću i postaviti eksploziv tamo gde će imati najveći učinak. Možda možemo da načinimo otvor za splav. Ako ne budemo mogli, ostavićemo splav i svi doplivati tamo..."

"Umrećeš", reče devojčica glatko. "Za deset sekundi obuzeće te hipotermija. I kako misliš da plivaš uzvodno u ovoj struji?"

"Zbog toga i nosim uže. Ako tamo bude mesta da se sklonim od eksplozije, ostaću sa te strane dok dižemo zid u vazduh, ali ako ga ne bude bilo, cimnuću uže što će biti znak da me vas dvoje dovučete natrag. Kada se ponovo nađem na splavu, skinuću se i umotati u termalno ćebe", rekao sam. "Ono je stopostotni izolator. Ako mi preostane iole telesne toplote, preživuću."

"Šta ako svi budemo morali da plivamo?" upita Anea istim

sumnjičavim tonom. "Termalno ćebe nije dovoljno veliko za sve nas."

"Ponećemo kocku za grejanje", rekoh. "Koristićemo ćebe kao šator dok se ne zagrejemo."

"Na čemu ćemo se zagrejati?" upita devojčica, prigušenim glasom. "Ovde nema rečne obale... zašto misliš da će je biti tamo?"

Odmahnuh rukom. "Zbog toga i pokušavamo da napravimo otvor za splav", rekoh strpljivo. "Ako ne budemo mogli, plastičnim eksplozivom ću srušiti deo ledenog zida. Plovićemo na sopstvenoj santi leda. Na bilo čemu, samo da stignemo do sledećeg portala dalekobacača."

"Šta ako upotrebimo sav plastični eksploziv da bismo prešli sledećih dvadeset metara, i ustanovimo da je tamo novi ledeni zid?" upita devojčica. "Šta ako se dalekobacač nalazi pedeset klika dalje kroz led?"

Započeh ponovo da odmahujem rukama, ali previše su se tresle - od hladnoće, nadao sam se. Zavukao sam ih pod pazuha. "Onda ćemo umreti sa druge strane ovog zida", rekoh, dok je isparenje mog daha lebdelo ispred mene. "I to je bolje nego da umremo ovde."

Posle trenutka tišine, A. Betik reče: "Taj plan izgleda da nam je najbolja prilika, Č. Endimione, ali - morate uvideti logiku toga - ja treba da sam taj koji će plivati. Vi se oporavljate, oslabljeni ste nedavnim povredama. Ja sam biofakturisan tako da budem otporan na krajnje temperature."

"Ne ovako krajnje", rekoh ja. "Vidim da drhtiš. Osim toga, ti ne bi znao gde da postaviš eksploziv."

"Možete mi dati uputstva, Č. Endimione. Preko komunikatora."

"Ne znamo hoće li oni dejstvovati kroz ovakav led", rekoh ja. "Osim toga, biće to veoma teško. Kao da pokušavaš da presečeš dijamant - eksploziv se mora postaviti na tačno određenim mestima."

"Ipak", reče android, "ima smisla samo da ja..."

"Možda ima smisla", prekinuh ga, "ali neće biti tako. Ovo je moj posao. Ako ja... ne uspem, ti pokušaj. Osim toga, trebaće mi neko veoma jak da me povuče natrag kroz struju, kako god ispalo." Pridoh plavokošcu i spustih mu ruku na rame. "Ovaj put moram da ti to naredim kao pretpostavljeni, A. Betiče."

Anea zbaci sa sebe termalno ćebe uprkos drhtavici. "Koji to čin

imaš?" upita.

Uspravih se do pune visine, u posprdno-herojskoj pozi. "Stavljam vam na znanje da sam bio narednik-strelac treće klase u teritorijalnim snagama na Hiperionu." Govor mi je bio samo donekle zabrljan cvokotanjem zuba.

"Narednik", reče dete.

"Treće klase", rekoah ja.

Devojčica me zagrlji. Taj zagrljaj me iznenadi i ja spustih ruke da je nezgrapno potapšam po leđima.

"Prve klase", reče ona tiho. Odstupivši, uz trupkanje nogama i duvanje u šake, dodade: "U redu... šta da radimo?"

"Uzeću stvari koje će mi biti potrebne. Vi uzmite onaj deo užeta od stotinu metara koje ste koristili kao morsko sidro na Mare Infinitusu. To bi trebalo da bude dovoljno. A. Betiče, da li bi, molim te, pustio splav da se približi ledenom zidu tako da struja ne preplavi čitavu krmu. Možda tako što ćeš zavući prednji deo ispod one niske ledene izbočine..."

Svi smo za trenutak bili uposleni. Kada smo se ponovo okupili na prednjoj strani splava, pod skraćenom katarkom i sve slabijim sjajem fenjera, rekoah Anei: "Da li još misliš da nas neko ili nešto šalje na ove određene svetove reke Tetis iz nekog posebnog razloga?"

Devojčica je nekoliko sekundi gledala u tamu oko nas. Negde iza, novi ledeni stalaktit pade u reku praćen šupljim pljeskom. "Da", reče ona.

"A kakav je onda razlog za ovaj ćorsokak?"

Anea slegnu ramenima, što bi - u drugim okolnostima - izgledalo pomalo komično, toliko je bila umotana odećom. "Iskušenje", reče ona.

Nisam shvatio. "Kakvo iskušenje?"

"Ja mrzim hladnoću i mrak", reče devojčica. "Oduvek sam to mrzela. Možda me neko iskušava da upotrebim određene... sposobnosti... koje još nisam valjano istražila. Određene moći koje još nisam zaslužila."

Spustih pogled prema vrtlozima crne vode kroz koju ću plivati za manje od jednog minuta. "Pa, malena, ako poseduješ moći ili sposobnosti koje će nas izvući odavde, predlažem da ih istražiš i

upotrebiš bez obzira na to da li si ih zaslužila ili ne."

Njena šaka dodirnu mi mišicu. Navukla je moj rezervni par čarapa umesto rukavica. "Nagađam", reče ona, dok se isparenje njenog daha ledilo na obodu komotne kape koju je nabila nisko na glavu. "Ali ništa što ću ikada naučiti ne bi moglo da nas sada sve izbavi odavde. Znam da je to istina. Možda je iskušenje takvo da... Nije važno, Role. Da vidimo samo da li možemo da se probijemo kroz ovaj srušeni led."

Klimnuh glavom, udahnuh duboko i skinuh sa sebe sve osim donjeg veša. Šok od hladnoće bio je strašan. Zavezavši čvor koji mi je uže pričvrstio oko grudi, primetivši da mi se prsti već krute i postaju beskorisni na hladnoći, uzeh od A. Betika torbu za rame u kojoj se nalazio plastični eksploziv i rekoh: "Rečna voda može da bude dovoljno hladna da mi zaustavi srce. Ako ne cimnem jednom, snažno, za prvih trideset sekundi, povucite me natrag."

Android klimnu glavom. Dogovorili smo se koje ću signale uže tom koristiti.

"Oh, a ako me izvučete mrtvog, ili u komi", rekoh, pokušavajući da to govorim mirno, "nemojte zaboraviti da me možete oživeti u roku od nekoliko minuta od prestanka rada srca. Ova hladna voda trebalo bi da uspori smrt mozga."

A. Betik ponovo klimnu glavom. Stajao je sa uže tom prebačenim preko ramena i obmotanim oko struka do druge ruke, u klasičnom planinarskom stavu.

"Dobro", rekoh, shvativši da otežem i gubim telesnu toplotu. "Vidimo se za neki minuta." Skliznuh preko ivice u crnu vodu.

Verujem da mi srce jeste stalo na tren, ali onda je ponovo zakucalo gotovo bolno. Struja je bila snažnija nego što sam očekivao. Gotovo me je ponela dole, ispod ledenog zida, pre nego što sam za to bio spreman. Ovako, odnela me je nekoliko metara levo od splava i bacila me oštro na nazubljeni led, rasekavši mi čelo, uz grub udarac po podlakticama. Okačio sam se svom snagom o nazubljeni kristal, upinjući se da mi lice ostane iznad vode, dok mi je noge i donji deo tela odvlačio taj podzemni vir. Stalaktit koji se srušio iza nas tresnuo je u ledeni zid samo pola metra levo od mene. Da me je udario, onesvestio bih se i udavio ne znajući šta se dogodilo.

"Ovo... možda... i nije... bila... tako... dobra... zamisao", produhao sam, uz cvokotanje zuba, pre nego što sam izgubio oslonac i nestao, odvučen ispod nazubljenog ledenog zida.

37.

De Sojina zamisao jeste da napuste Rafaelov težak i spor program potrage i da pravo skoče u prvi sistem koji su osvojili Proterani.

"Šta ćemo time postići, ser?" pita kaplar Ki.

"Možda ništa", priznaje Otac Kapetan de Soja. "Ali ako postoji nekakva veza sa Proteranima, možda ćemo tamo naići na neki trag."

Narednik Gregorijus trlja vilicu. "Da", kaže, "a možda nas i zarobi neki Roj. Ovaj brod nije među najbolje naoružanim u floti Njegove Svetosti, ako mi ne zamerate što to kažem, ser."

De Soja klima glavom. "Ali brz je. Verovatno bismo mogli da umaknemo većini brodova iz Roja. A oni su do sada možda i napustili sistem... imaju takav običaj, udare, umaknu, gurnu natrag Veliki Zid Paksa, a onda napuste sistem sa samo simboličnim odbrambenim perimetrom posle nanošenja što veće štete svetu i populaciji..." De Soja prekida. On je neposredno video samo jedan svet koji su poharali Proterani - Svobodu - ali se nada da nikada neće morati da vidi drugi. "U svakom slučaju", kaže, "na ovom brodu, svejedno nam je. Kvantni skok iza Velikog Zida obično bi značio osam ili devet meseci brodskog vremena, jedanaest ili više godina vremenskog duga. Za nas će to biti uobičajeni trenutni skok i tri dana vaskrsavanja."

Strelac Retig diže ruku, kao što često radi prilikom ovakvih rasprava. "Treba to uzeti u obzir, ser."

"Šta to?"

"Proterani nikada nisu zarobili kurirskog arhanđela, ser. Sumnjam da uopšte znaju da ovakav brod postoji. Do đavola, ser, najveći broj pripadnika Flote Paksa nema pojma da postoji tehnologija arhanđela."

De Soja smesta shvata na šta on cilja, ali Retig nastavlja. "Tako bismo prilično rizikovali, ser. To ne bi bio samo rizik za nas, već i za Paks."

Nastaje duga tišina. Konačno, De Soja progovara. "To ste dobro primetili, strelče. O tome sam dosta razmišljao. Ali Komanda Paksa

napravila je ovaj brod sa automatizovanom komorom za vaskrsavanje samo da bismo bili u mogućnosti da idemo i izvan svemira Paksa. Mislim da se podrazumeva da ćemo morati da pratimo tragove u Zabačenost... a po potrebi i u teritorije koje drže Proterani." Sveštenik-kapetan uzima vazduh. "Ja sam bio tamo, gospodo. Spaljivao sam njihove orbitalne šume i borio se da bih se probio kroz Rojeve. Proterani su... čudni. Njihovi pokušaji da se prilagode neobičnim okruženjima... čak i svemiru... jesu... svetogrdni. Oni više možda i nisu ljudska bića. Ali njihovi brodovi nisu brzi. Rafael bi trebalo da bude u stanju da uđe i da se ponovo prebaci u kvantne brzine ukoliko se ispostavi da postoji pretnja da bude zarobljen. A možemo da ga programiramo za samouništenje pre zarobljavanja."

Nijedan od trojice pripadnika Švajcarske Garde ne progovara ni reč. Čini se da svaki razmišlja o smrti unutar smrti koja bi došla - o uništenju bez upozorenja da će do uništenja doći. Zaspao u svojim ležajevima za ubrzanje/komorama za vaskrsenje kao i uvek i jednostavno se nikada neće probuditi... bar ne u ovom životu. Sakrament kruciforme zaista je čudesan - on može da oživi smrvljena i raskomadana tela, da vrati oblik i duše preporođenim hrišćanima koji su bili ustreljeni, isprženi, izgladneli na smrt, udavljeni, ugušeni, izbodeni, spljeskani ili upropašćeni bolešću - ali i on poseduje ograničenja: isuviše vremena provedenog u raspadanju može da ga porazi, kao i termonuklearna eksplozija broskog pogona za kretanje unutar sistema.

"Mislim da smo uz vas", kaže narednik Gregorijus konačno, znajući da je Otac Kapetan de Soja tražio da o ovome raspravljaju zato što mrzi da naprosto naredi svojim ljudima da prihvate takav rizik od prave smrti.

Ki i Retig samo klimaju glavom.

"Dobro", kaže De Soja. "Programiraću Rafaela u skladu sa tim... tako da, ukoliko nema prilike da umakne pre našeg vaskrsenja, detonira svoje fuzione motore. A veoma pažljivo ću odrediti parametre za to šta znači da 'nema prilike da umakne'. Ali mislim da nema mnogo izgleda da do toga dođe. Probudićemo se u... Zaboga, nisam čak ni proverio koji je sistem prva teritorija pod okupacijom

Proteranih sa svetom kojim je proticao Tetis. Je li to Taj Zin?"

"Negativno, ser", kaže Gregorijus, nagnut iznad odštampane zvezdane karte programa potrage koji je pripremio Rafael. Njegov masivni prst ubada zaokruženo područje izvan Paksa. "To je Hebron. Jevrejski svet."

"Dobro, onda", kaže sveštenik-kapetan. "Hajdemo u svoje ležajeve, da krenemo prema tački translacije. Dogodine u Novom Jerusalimu!"

"Dogodine, ser?" kaže strelac Retig, lebdeći iznad stola za planiranje pre nego što se odbaci prema svom ležaju.

De Soja se osmehuje. "To je izreka koju sam čuo od nekih svojih jevrejskih prijatelja. Ne znam šta znači."

"Nisam znao da Jevreja uopšte još ima u blizini", kaže kaplar Ki, dok lebdi iznad svog ležaja. "Mislio sam da se svi drže odvojeno u Zabačenosti."

De Soja odmahuje glavom. "Kada sam išao na kurseve izvan semeništa, na univerzitetu je bilo nekoliko preobraćenih Jevreja", kaže on. "Nije važno. Ubrzo ćete ih upoznati na Hebronu. Gospodo, vežite se."

Sveštenik-kapetan zna odmah posle buđenja da je nešto, zaista, krenulo kako nije trebalo. U nekoliko navrata tokom svojih neobuzdanih mladićkih dana, Federiko de Soja napio se sa kolegama iz semeništa, i posle jednog od tih izleta probudio se u nepoznatom krevetu - sam, Bogu hvala - ali u nepoznatom krevetu i u nepoznatom delu grada, bez ikakvog sećanja na to kome taj krevet pripada ili kako je on tamo dospeo. Ovo buđenje liči na to.

Umesto da otvori oči i ugleda skućene i automatizovane ležajeve komora na Rafaelu, oseti miris ozona i brodski zadah recikliranog znoja, iskusi strah od nulte gravitacije zbog buđenja usred pada, De Soja se nalazi u udobnom krevetu i ljupkoj sobi unutar srazmerno normalnog gravitacionog polja. Na zidu se nalaze religijske ikone - Devica Marija, veliko raspeće sa očima napaćenog Hrista uzdignutim prema nebu, slika mučeništva Svetog Pavla. Slaba sunčeva svetlost prodire kroz čipkaste zavese.

Sve je to nejasno poznato zbunjenom De Soji, kao i ljubazno lice

bucmastog, niskog sveštenika koji mu donosi čorbu i dokoni razgovor. Konačno reaktivirane sinapse Oca Kapetana de Soje povezuju stvari: Otac Bađo, kapelan za vaskrsavanje koga je poslednji put video u Vatikanskim Vrtovima i bio siguran da ga nikada više neće videti. Dok srče čorbu, De Soja gleda kroz prozor parohijskog doma u bledoplavo nebo i misli: Pacem. Upinje se da se priseti događaja koji su ga doveli ovamo, ali poslednje čega može da se seti jeste razgovor sa Gregorijusom i njegovim ljudima, dugi uspon iz gravitacionog bunara Mare Infinitusa i 70 Ofijuči A, a zatim trzaj translacije.

"Kako?" mumla on i grabi rukav ljubaznog sveštenika. "Zašto?... Kako?"

"De, de", kaže Otac Bađo, "samo se odmaraj, sine moje. Biće kasnije dovoljno vremena da popričamo o svemu. Biće vremena za sve."

Uljuljkan njegovim tihim glasom, bogatim svetlom i vazduhom bogatim kiseonikom, De Soja zatvara oči i spava. Snovi su mu zlokobni.

Već u vreme podnevnog obroka - kada De Soja dobija još čorbe - postaje mu očigledno da mu ljubazni, buc masti Otac Bađo neće odgovoriti ni na jedno pitanje: neće mu odgovoriti kako se našao na Pacemu, niti gde su njegovi ljudi i kako im je, a neće odgovoriti ni zbog čega neće da mu odgovori. "Ubrzo će stići Otac Farel", kaže kapelan za vaskrsavanje, kao da to sve objašnjava. De Soja prikuplja snagu, kupa se i oblači, pokušava da se pribere i čeka Oca Farela.

Otac Farel stiže sredinom popodneva. On je visok, mršav, asketski sveštenik - zapovednik Hristovih Legionara, saznaje De Soja brzo i bez mnogo iznenađenja - a glas mu je, iako blag, odsečan i poslovan. Farellove oči su hladnosive.

"Razumljivo je da ste ljubopitljivi", kaže Otac Farel. "I nesumnjivo i dalje ponešto zbunjeni. To je sasvim normalno za ponovo rođene."

"Poznati su mi sporedni efekti", kaže De Soja sa pomalo ironičnim osmehom. "Ali jesam ljubopitljiv. Kako to da sam se probudio na Pacemu? Šta se dogodilo u Hebronovom sistemu? I

kako su moji ljudi?"

Farellove oči ne trepću dok ovaj govori: "Najpre poslednje pitanje, Oče Kapetane. Vaši narednik Gregorijus i kaplar Ki dobro su... oporavljaju se od vaskrsenja u kapeli za vaskrsenja Švajcarske Garde dok mi ovde razgovaramo."

"Strelac Retig?" pita De Soja. Osećaj strepnje koji je lebdeo iznad njega od buđenja sada meškolji svoja tamna krila.

"Mrtav, plašim se", kaže Farel. "Prava smrt. Održano mu je opelo i telo mu je predato dubinama svemira."

"Kako je umro... hoću reći, pravom smrću?" uspeva da izusti De Soja. Zaplakao bi, ali opire se zato što nije siguran da li je to zbog puke žalosti ili učinka vaskrsenja.

"Ne znam pojedinosti", kaže visoki muškarac. Njih dvojica nalaze se u malom salonu parohijskog doma, koji se koristi za sastanke i važne razgovore. Sami su, izuzev očiju svetaca, mučenika, Hrista i Njegove majke. "Izgleda da je došlo do problema sa automatizovanom komorom za vaskrsavanje po Rafaelovom povratku iz Hebronovog sistema", nastavlja Farel.

"Povratku sa Hebrona?" kaže De Soja. "Plašim se da ne razumem, Oče. Programirao sam brod da ostane tamo, osim ako ga ne budu progonile snage Proteranih. Da li je to bilo u pitanju?"

"Očigledno", odgovara Legionar. "Kao što rekoh, nisam upoznat sa tehničkim pojedinostima... a nisam ni stručan za tehničke stvari... ali kako sam shvatio, vi ste programirali svog kurira arhandela da prodre u svemir pod kontrolom Proteranih..."

"Morali smo da krenemo za svojom misijom na Hebron", prekida ga Otac Kapetan de Soja.

Farel ne protestuje zbog te upadice, niti se njegov neutralni izraz lica menja, ali De Soja gleda te hladne sive oči i više ga ne prekida.

"Kao što sam govorio, Oče Kapetane, koliko shvatam, programirali ste svoj brod da uđe u svemir Proteranih i - ukoliko ne bude presretnut - uđe na orbitu oko planete Hebron."

De Soja potvrđuje to ćutanjem. Njegove tamne oči uzvraćaju tom sivom pogledu - i dalje bez neprijateljstva, ali sa spremnošću da se brani od svake optužbe.

"Koliko shvatam, vaš brod... mislim da je nazvan Rafael?"

De Soja klima glavom. Sada shvata pažljivo biranje reči i postavljanje pitanja čak i kada se odgovor zna - sve su to oznake jednog pravnika. Crkva ima mnogo pravnih savetnika. I inkvizitora.

"Rafael je, izgleda, sproveo vaš program u delo, nije naišao ni na kakva neprijateljstva za vreme usporavanja i ušao je na orbitu oko Hebrona", nastavlja Farel.

"Da li je tada došlo do kvara pri vaskrsavanju?" pita De Soja.

"Koliko shvatam, nije tako bilo", kaže Farel. Legionarev sivi pogled napušta De Soju na trenutak, leti po sobi kao da tamo procenjuje vrednost nameštaja i umetničkih predmeta, očito ne nalazi ništa zanimljivo, pa se vraća svešteniku-kapetanu. "Koliko shvatam", kaže, "sva četvorica na brodu bili ste blizu potpunog vaskrsenja kada je brod morao da umakne iz sistema. Šok translacije bio je, naravno, koban. Sekundarno vaskrsenje posle nepotpunog vaskrsenja mnogo je - siguran sam da ste svesni toga - teže od primarnog vaskrsenja. Sakramentu je ovde doskočio mehanički kvar."

Posle Farelvih reči, nastaje tišina. Izgubljen u mislima, De Soja je samo nejasno svestan zvukova površinskog saobraćaja napolju, na uskoj ulici, tutnjave transporta koji se diže iz obližnje svemirske luke. Konačno, on kaže: "Komore su bile ispitane i popravljene dok smo bili na orbiti oko Renesanse Vektor, Oče Farel."

Drugi sveštenik gotovo neprimetno klima glavom. "Imamo podatke. Verujem da je u pitanju bila ista ona greška u kalibraciji u automatizovanoj komori strelca Retiga. Istraga je u toku u garnizonu u sistemu Renesanse. Takođe smo proširili istragu na sistem Mare Infinitus, Epsilon Eridani i Epsilon Indi, na svet Neizbežnog Blagoslova u sistemu Lakaj 9352, Barnardovom Svetu, NGCes 2629-4BIV, sistemu Vega i Tau Ceti."

De Soja može samo da trepne. "Veoma ste temeljiti", kaže konačno. Misli: Mora da koriste oba preostala kurira-arhandela da bi sproveli takvu istragu. Zašto?

"Da", kaže Otac Farel.

Otac Kapetan de Soja se sa uzdahom naslanja na meke jastuke parohijske stolice. "Dakle, pronašli su nas u sistemu Svobode i nisu mogli da vaskrsnu strelca Retiga..."

Farelove tanke usne trzaju se jedva primetno naniže. "Sistem Svobode, Oče Kapetane? Ne. Koliko shvatam, vaš kurirski brod otkriven je u sistemu Sedamdeset Ofijuči A, dok je usporavao prema okeanskom svetu Mare Infinitusu."

De Soja se uspravlja. "Ne razumem. Programirao sam Rafaela da se prebaci do sledećeg sistema Paksa koji se nalazio u njegovom prvobitnom programu potrage, ukoliko bude morao prerano da napusti Hebronov sistem. Sledeći svet trebalo je da bude Svoboda."

"Možda je način potere od strane neprijateljskih letelica u Hebronovom sistemu sprečio takvu translaciju", kaže Farel bez naglašavanja. "Moguće je da je brodski kompjuter tada odlučio da se vrati na polazišnu tačku."

"Možda", kaže De Soja, pokušavajući da pročita sagovornikov izraz lica. Bezuspešno. "Kažete 'moguće da je odlučio', Oče Farel. Zar to već ne znate? Zar niste pregledali brodski dnevnik?"

Farelovo ćutanje nije moglo da potvrdi ništa od toga.

"I ako smo se vratili do Mare Infinitusa", nastavlja De Soja, "zašto se budimo ovde, na Pacemu? Šta se dogodilo u Sedamdeset Ofijuči A?"

Sada se Farel osmehuje. To se vidi po uskom istežanju tih tankih usana. "Sasvim slučajno, Oče Kapetane, kurir-arhandeo Mihailo nalazio se u svemiru garnizona Mare Infinitusa kada ste se vi tamo prebacili. Kapetan Vu bila je na Mihailu..."

"Marget Vu?" pita De Soja, ne mareći za to da li nervira sagovornika svojim upadicama.

"Baš tako." Farel uklanja nepostojeću trunku sa uštirkanih i ispeglanih crnih pantalona. "Imajući u vidu... ovaj... uzrujanost koju je vaša prethodna poseta izazvala na Mare Infinitusu..."

"Mislite na to što sam poslao biskupa Melandrijana u manastir kako mi ne bi smetao", kaže De Soja. "I uhapsio nekoliko izdajničkih i podmićenih oficira Paksa koji su gotovo sigurno svoju pljačku i zaveru obavljali pod Melandrijanovim okriljem..."

Farel diže ruku da prekine De Soju. "Ti događaji ne tiču se moje istrage, Oče Kapetane. Ja sam jednostavno odgovarao na vaše pitanje. Smem li da nastavim?"

De Soja zuri i oseća kako mu se gnev meša sa tugom zbog

Retigove smrti, a sve zajedno komeša se u narkotičkom osećaju vaskrsenja.

"Kapetan Vu, koja je već saslušala proteste biskupa Melandrijana i drugih upravnika sa Mare Infinitusa, zaključila je da bi najsrećnije rešenje bilo da se vratite na Pacem i tamo vaskrsnete."

"Dakle, naše vaskrsenje bilo je prekinuto i drugi put?" pita De Soja.

"Ne." U Farelom glasom nema iritiranosti. "Postupak vaskrsavanja nije započet u sistemu Sedamdeset Ofijuči A kada je doneta odluka da se vratite Komandi Paksa, u Vatikan."

De Soja posmatra sopstvene prste. Drhte. U mislima može da vidi Rafaela sa tovarom leševa, uključujući i njegov. Najpre putovanje mrtvih do Hebronovog sistema, zatim usporavanje prema Mare Infinitusu, pa onda ubrzavanje prema Pacemu. Brzo diže pogled. "Koliko smo dugo bili mrtvi, Oče?"

"Trideset dva dana", kaže Farel.

De Soja se gotovo diže sa stolice. Konačno se spušta natrag i kaže glasom koji zauzdava onoliko koliko je za to u stanju: "Ako je Kapetan Vu odlučila da vrati brod ovamo pre početka vaskrsavanja u svemiru Mare Infinitusa, Oče, i ako vaskrsenje nije postignuto u Hebronovom svemiru, trebalo je da u tom trenutku budemo mrtvi manje od sedamdeset dva sata. Uračunavši tri dana ovde... gde smo proveli preostalih dvadeset šest dana, Oče?"

Farel prelazi prstima preko šava pantalona. "Došlo je do odlaganja u svemiru Mare Infinitusa", kaže hladno. "Tamo je započela inicijalna istraga. Podnesene su pritužbe. Retig je sahranjen u svemiru sa punim počastima. Druge... dužnosti... morale su da budu obavljene. Rafael se vratio sa Mihailom."

Farel naglo ustaje, a De Soja se takođe diže na noge. "Oče Kapetane", objavljuje Farel formalno, "ovde sam da vam prenesem komplimente Kardinala Sekretara Lurdusamija, njegovu želju za puni oporavak zdravlja i život u naručju Hristovom, kao i da zatražim vaše prisustvo, sutra ujutro u sedam-nula-nula u vaticanskim kancelarijama Svete Kongregacije Doktrine Vere, da biste se susreli sa Monsinjom Lukasom Odijem i drugim zvaničnicima Svete Kongregacije."

De Soja je zapanjen. Može samo da kucne potpeticama i poslušno pogne glavu. On je Jezuit i oficir Flote Paksa. Obučavan je za disciplinu.

"Vrlo dobro", kaže Otac Farel i odlazi.

Otac Kapetan de Soja stoji u predvorju parohijskog doma nekoliko minuta posle odlaska Hristovog Legionara. Kao običan sveštenik i oficir sa fronta, De Soja je bio pošteđen najvećeg dela crkvene politike i unutrašnjih borbi, ali čak i jedan provincijski sveštenik i prezauzeti ratnik Paksa poznaje osnovnu strukturu Vatikana i njenu svrhu.

Ispod Pape postoje dve glavne upravne kategorije - Rimaska Kurija i takozvane Svete Kongregacije. De Soja zna da je Kurija nezgrapna i lavirintu slična administrativna struktura - njen 'savremeni' oblik ustanovio je Sikstus V, godine 1588. Kurija obuhvata Sekretarijat države, što je baza moći kardinala Lurdusamija, gde ovaj služi kao neka vrsta premijera sa nepreciznom titulom Kardinal Državni Sekretar. Sekretarijat je središnji deo onoga što se nekada zvalo 'Stara Kurija' i što su pape koristile od šesnaestog veka. Osim toga, tu je i 'Nova Kurija', začeta kao šesnaest nižih tela koja je stvorio Drugi Vatikanski Koncil - i dalje popularno poznat kao Vatikan II - koji je okončan godine 1965. Tih šesnaest tela naraslo je u trideset i jedan isprepletani entitet pod dve stotine šezdeset godina dugom vladavinom Pape Julija.

Ali De Soju ne zovu pred Kuriju, već pred jedan od njenih zasebnih i ponekad suprotstavljenih centara vlasti, koji se nazivaju Svetim Kongregacijama. Konkretno, naređeno mu je da se pojavi pred takozvanom Svetom Kongregacijom Doktrine Vere, organizacijom koja je stekla - ili, tačnije, povratila - strahovitu moć u protekla dva veka. Pod Papom Julijem, Sveta Kongregacija za Doktrinu Vere ponovo je proglasila Papu svojim Prefektom - i ta izmena u strukturi revitalizovala je službu. Dvanaest vekova pre izbora Pape Julija, ova Sveta Kongregacija - poznata kao Sveta Kancelarija od 1908. do 1964. - bila je toliko obesnažena da je postala gotovo zakržljali organ. Ali sada, pod Julijem, moć Svete Kancelarije oseća se širom pet stotina svetlosnih godina svemira i unazad, kroz tri hiljade godina istorije.

De Soja se vraća u salon i oslanja o stolicu na kojoj je sedeo. Misli mu se komešaju. Zna da mu neće biti dozvoljeno da vidi Gregorijusa ili Kija pre sastanka u Svetoj Kancelariji sledećeg jutra. Možda ih više nikada neće videti. De Soja pokušava da razvije nit koja ga je dovela do tog sastanka, ali ona se gubi u čvoru crkvene politike, uvređenih sveštenika, borbe za moć unutar Paksa i u kovitlacu njegovog sopstvenog, zbrkanog, ponovo rođenog uma.

Zna sledeće: Sveta Kongregacija za Doktrinu Vere, nekada poznata kao Sveta Kongregacija Svete Kancelarije, bila je - mnogo vekova pre toga - poznata kao Sveta Kongregacija Vaseljenske Inkvizicije.

A upravo je pod Papom Julijem XIV Inkvizicija još jednom postala dostojna svog prvobitnog imena i straha koji je izazivala. A De Soja mora, bez pripreme, saveta ili saznanja o eventualnim optužbama protiv njega, da se pojavi pred njima sledećeg jutra u sedam-nula-nula.

Unutra upada Otac Bađo, sa osmehom na bucmaštom, anđeoskom licu. "Da li si lepo popričao sa Ocem Farelom, sine moj?"

"Da", kaže De Soja rastrojeno. "Veoma lepo."

"Dobro, dobro", kaže Otac Bađo. "Ali mislim da je vreme za malo čorbe, za malo molitve - Angelusove, mislim - a onda za rani odlazak na spavanje. Moramo sveži dočekati ono što nas sutra čeka, zar ne?"

38.

Kada sam kao dete slušao Grandaminu beskrajnu paradu stihova, jedna kratka pesma koju sam zahtevao da čujem iznova i iznova počinjala je ovako: 'Neki kažu svet će skončati u vatri/Neki kažu da će skončati u ledu.' Grandam nije znala pesnikovo ime - mislila je da bi to mogao biti jedan prehedžirski pesnik koji se zvao Frost, ali čak i onako mlad, mislio sam da je to isuviše zgodno da bi bilo istinito za jednu pesmu o vatri i ledu *Igra reči: Frost, engleski: mraz; prim. prev.* - ali zamisao da će svet skončati ili u vatri ili u ledu dugo mi se motala po glavi, ustrajna koliko i melodični ritam jednostavnog stiha.

Činilo se da će moj svet ipak skončati u ledu.

Bilo je mračno ispod ledenog zida i previše hladno da bih to mogao prikladno opisati. Ranije sam bio opečen - jednom je gasna peć eksplodirala na barži kojom sam plovio uzvodno po Kansu i ostavila mi lake, ali bolne opekotine po rukama i grudima - tako da sam poznavao silinu vatre. Ova hladnoća izgledala je isto tako silovito, nalik na neku vrstu usporenih plamenova koji su mi kidali meso u komadiće.

Uže mi je bilo vezano ispod ruku i moćna struja ubrzo me je okrenula tako da me je vukla nogama naniže niz crni tobogan, dok su mi ruke bile podignute kako bih zaštitio lice od udaraca u izbočene hrbate leda tvrdog poput kamena, a grudi i pazuha bili su mi stisnuti zategnutim užetom dok je A. Betik kočio, stojeći u planinarskom stavu. Kolena mi je ubrzo odrao led oštar kao brijač dok mi je struja bacala telo naviše, pa sam udarao o neravnu tavanicu leda kraj koga sam prolazio kao neko koga vuku po kamenitom tlu.

Imao sam čarape, više zbog leda nego zbog hladnoće, ali one su mi malo štatile stopala dok sam treskao o ledene hrbate. Imao sam i gaćice i potkošulju, ali to nimalo nije ublažavalo igličastu hladnoću. Oko vrata mi je bila traka komunikatora, sa mikrofonskim nalepnicama stisnutim uz moje grlo zbog glasne ili subvokalne transmisije, a slušalica je bila na svom mestu. Preko ramena, čvrsto

prilepljena trakom, visila mi je nepromočiva vreća sa plastičnim eksplozivom, detonatorima, fitiljem i dve rasprskavajuće rakete koje sam stavio unutra u poslednjem trenutku. Za ručni zglob bio mi je zalepljen trakom mali laser i njegov uski snop prosecao je crnu vodu i odskakao od leda, ali malo je toga osvetljavao. Koristio sam laser štedljivo još od Lavirinta na Hiperionu: ručne svetiljke sa širokim snopom bile su korisnije i zahtevale su manje energije. Laser je bio krajnje neupotrebljiv kao oružje za sečenje, ali trebalo bi da posluži za bušenje rupa u ledu za plastični eksploziv.

Ako poživim dovoljno dugo da izbušim rupe.

Jedini metod iza mog ludila zbog koga sam dozvolio da me odnese ta podzemna reka bio je delić znanja koje sam stekao na obuci među teritorijalcima, na glečeru kontinenta Ursus. Tamo, na Ledenom Moru Medveđe Šape, gde se voda ledila i topila gotovo svakodnevno u vreme kratkog antarktičkog leta, rizik propadanja kroz tanku ledenu površinu bio je veoma veliki. Naučili smo da čak i ako nas voda odnese pod najdeblji led, uvek postoji tanki sloj vazduha između mora i ledene tavanice. Trebalo je da izronimo do tog kratkotrajnog sloja, da nabijemo njuške tamo makar to značilo da ostatak lica mora da nam ostane uronjen, i da se krećemo ispod leda sve dok ne naiđemo na otvor ili na dovoljno tanak deo da probijemo sebi put napolje.

To je bila teorija. Jedini put sam zaista imao iskustva s tim kao pripadnik jedinice za potragu koja se raširila u strelce kako bi pronašla vozača skarabeja, koji je izišao iz vozila i propao na manje od dva metra udaljenosti od mesta gde je led izdržao težinu njegove mašine od četiri tone, a onda nestao. Ja sam ga pronašao, gotovo šest stotina metara daleko od skarabeja i bezbednog leda. Koristio je tehniku disanja. Nos mu je još bio čvrsto stisnut uz predebeo led kada sam ga pronašao - ali usta su mu bila otvorena pod vodom, lice belo kao sneg koji je vetar nosio preko glečera, a oči zamrznute i čvrste kao čelični kuglični ležajevi. Pokušavao sam da ne mislim na to dok sam se borio da dođem do površine uprkos struji, cimao uže kako bih dao signal A. Betiku da me zaustavi i grebao lice po ledenim krhotinama kako bih pronašao vazduh.

Između vode i leda bilo je nekoliko centimetara prostora - više

tamo gde su se pukotine dizale u glečer zamrznute atmosfere kao naopako okrenuti procepi. Udahnuo sam žudno hladan vazduh u pluća, obasjao pukotine laserskom svetiljkom, a onda prešao crvenim snopom napred-nazad po uskom ledenom tunelu. "Malo ću se odmoriti", prodahtao sam. "Dobro sam. Koliko sam prešao?"

"Oko osam metara", šapnu A. Betikov glas u moje uho.

"Sranje", promrmljah, zaboravivši da će komunikator to proslediti subvokalno. Meni je to izgledalo kao najmanje dvadeset ili trideset metara. "U redu", rekoh glasno. "Ovde ću postaviti prvi naboj."

Prsti su mi bili još dovoljno elastični da prebace funkciju lasera-svetiljke na visoki intenzitet, tako da progorim malu nišu u bočnom zidu pukotine. Prethodno sam oblikovao plastični eksploziv i sada sam ga prilagodio, obradio i vektorisao. Materijal je bio oblikovani eksploziv - što će reći, eksplozija će se raširiti tačno onim pravcima koje budem želeo, pod uslovom da je valjano pripremim. U ovom slučaju, najveći deo posla obavio sam unapred, znajući da eksplozija treba da bude usmerena naviše i natrag prema ledu iza mene. Sada sam usmerio precizne pipke te eksplozivne sile: ista tehnologija koja je omogućavala plazma nabojima da seku čelične ploče kao vreli klinovi ispušteni u maslac, poslaće te plazma pipke natrag kroz neverovatnu masu leda iza mene. To bi trebalo da proseče deo zida širok osam metara u komade i da ih vrlo lepo sruši u reku. Računali smo na činjenicu da su generatori atmosfere u godinama teraformiranja dodali dovoljno azota i CO₂ atmosferi da se eksplozija ne pretvori u masivni udar plamtećeg kiseonika.

Pošto sam tačno znao gde želim da usmerim silinu eksplozije, oblikovanje naboja trajalo je manje od četrdeset pet sekundi i zahtevalo je malo spretnosti. Ipak, tresao sam se i gotovo sam sasvim obamro kada su majušne kapisle detonatora bile na svojim mestima. Pošto sam znao da komunikator može bez problema da proдре kroz ovako debeo led, podesio sam detonatore na ranije određenu šifru i zanemario žicu u torbi.

"Dobro", prodahtah i spustih se niže u vodu, "popustite uže."

Ponovo otpoče divlja vožnja i struja me odvuče niže u tamu, a onda poče da me baca na kristalnu tavanicu, zatim nastupi divlja

potraga za vazduhom, prodahtane komande, upinjanje da vidim i radim dok je i poslednja toplota nestajala iz mene.

Led se nastavljao još trideset metara - tačno do spoljnjih granica onoga što je, koliko sam znao, plastični eksploziv mogao da obavi. Postavio sam naboje na još dva mesta, u još jednu pukotinu, a poslednji zamotuljak u usku cev koju sam probušio u čvrstoj tavanici od leda. Ruke su mi bile potpuno obamrle tokom poslednjeg postavljanja - bilo je to kao da nosim debele rukavice od leda - ali ja sam usmerio naboje naviše i nizvodno otprilike pod odgovarajućim vektorima. Ako ovom ledenom zidu ubrzo ne dođe kraj, sve će biti uzalud. A. Betik i ja očekivali smo da se kroz deo leda probijamo sekirom, ali ne bismo mogli na taj način da probijemo mnogo metara.

Posle četrdeset jednog metra, ponovo sam izronio naviše, na vazduh. Isprva sam se uplašio da je to samo još jedna pukotina, ali kada sam uperio laser-svetiljku, crveni snop zasjao je kroz odaju dužu i širu od one gde sam ostavio splav. Raspravljali smo o tome i odlučili da ne aktiviramo eksplozive ukoliko budem u stanju da vidim kraj eventualne druge odaje, ali kada sam ovde spustio snop duž crne reke i osvetlio istu izmaglicu i stalaktite, video sam da reka - široka na tom mestu trideset metara - zavija van vidokruga nekoliko stotina metara nizvodno. Nije bilo rečnih obala niti vidljivih tunela baš kao ni na prethodnom potezu reke, ali bar se činilo da reka i dalje teče.

Želeo sam da vidim šta reka čini posle te okuke, ali nisam imao ni užeta ni telesne toplote neophodne da otplivam tako daleko, izvestim o viđenom i vratim se živ. "Vucite me natrag!" prodahtao sam.

Sledeća dva minuta držao sam se - ili pokušavao da se držim; ruke mi više nisu deystvovala - dok me je android vukao natrag protiv te strašne struje, zastajkujući povremeno dok sam plutao na leđima i dahtao u ledenom vazduhu pukotina. Onda bi crna vožnja ponovo započela.

Da se A. Betik nalazio u vodi i da sam ga ja vukao - pa čak da je to bilo i dete - ne bih bio u stanju da izvučem nijedno od njih natrag kroz tu snažnu struju ni za četiri puta više vremena nego što je trebalo A. Betiku. Znao sam da je jak, premda ne i natčovek - da ne poseduje nikakvu čudesnu androidsku snagu - ali tog dana pokazao

je nadljudsku snagu. Mogao sam samo da nagađam kakve je rezerve energije koristio da bi me dovukao do splava tako brzo. Pomagao sam što sam više mogao, sekao ruke tako što sam se povlačio duž ledene tavanice i odbijao od sebe oštrije kristale, ritajući se malaksalo protiv struje.

Kada mi je glava ponovo izronila na površinu i kada sam video oreol svetla fenjera i obličja moja dva saputnika kako se naginju iznad mene, nisam imao snage da podignem ruke niti da im pomognem da me izvuku na splav. A. Betik me je ščepao ispod pazuha i nežno me izvukao. Anea mi je zgrabila mokre noge, pa su me odneli prema krmu splava. Priznajem da se moj otupeli mozak prisetio katoličke crkve u koju smo povremeno svraćali u selu Latmos, na severnim pustopoljinama; bila je to varoš u kojoj smo uzimali hranu i jednostavnu pastirsku opremu, a u crkvi se na južnom zidu nalazila jedna velika religijska slika: Hrist koga skidaju sa krsta, jedan njegov učenik držao ga je ispod mlitavih ruku, dok mu je Devica držala bosa i unakažena stopala.

Ne laskaj sebi, prodrla je nezvana misao kroz moju mentalnu maglu. Progovorila je Aneinim glasom.

Odneli su me do šatora otežalog od mraza, gde je termalno ćebe bilo spremno na gomili sačinjenoj od dve vreće za spavanje i tanke prostirke. Kocka za grejanje sijala je blizu tog gnezda. A. Betik mi je svukao natopljenju potkošulju, torbu i komunikator. Isključio je laser-svetiljku, stavio je pažljivo u moj ranac, spustio me čvrsto na gornju vreću za spavanje umotanog u termalno ćebe i otvorio medkomp. Postavivši lepljive kontakte biomonitora na moje grudi, unutrašnje strane butina, levi ručni zglob i slepoočnicu, pogledao je na trenutak podatke, a onda mi ubrizgao ampulu adrenonitrotalina, kao što smo i planirali.

Mora da ti je dosadilo me izvlačiš iz vode, želeo sam da kažem, ali vilica, jezik i glasne žice nisu me slušali. Bilo mi je toliko hladno da nisam čak ni drhtao. Svest je bila tanušna nit koja me je vezivala sa svetlom i treperila na hladnom vetru koji je duvao u meni.

A. Betik se nagnu bliže. "Č. Endimione, eksploziv je postavljen?"

Uspeo sam da klimnem glavom. Bilo je to sve što sam mogao da učinim, a činilo mi se da pri tom upravljam nespretnom marionetom.

Anea se spusti na kolena kraj mene, rekavši A. Betiku: "Ja ću paziti na njega. Ti nas izvuci odavde."

Android napusti šator da bi nas odgurnuo od ledenog zida uzvodno, koristeći motku sa tog kraja splava. Posle utroška energije potrebne da me dovuče natrag protiv struje, nisam mogao da poverujem da može da pronađe snage da pomeri čitav splav uzvodno na neophodnu udaljenost.

Počeli smo da se krećemo. Video sam sjaj fenjera u izmaglici i na udaljenoj tavanici kroz trouglasti otvor na kraju šatora. Magla i ledeni stalaktiti kretali su se sporo kroz majušni referentni trougao, kao da virim kroz ravnokraku rupu u stvarnosti u Deveti krug Danteovog pakla.

Anea je posmatrala jednostavne monitore medkompa. "Role... Role..." šaputala je.

Termalno ćebe zadržavalo je svu toplotu koju sam proizvodio, ali činilo mi se da ne proizvodim nimalo telesne toplote. Kostu su me žigale od jeze, ali zaleđeni nervni završeci nisu mi prenosili bol. Bio sam veoma, veoma pospan.

Anea me prodrma da bi me razbudila. "Prokletstvo, ostani sa mnom!"

Probaću, pomislih. Znao sam da lažem. Želeo sam samo da zaspim.

"A. Betiče!" povika dete. Bio sam neodređeno svestan toga da android ulazi u šator i konsultuje medkomp. Njihove reči bile su daleko zujanje koje za mene više nije imalo nikakvog smisla.

Nalazio sam se veoma, veoma daleko kada sam nejasno osetio kraj sebe neko telo. A. Betik je otišao da odgura uzvodno naš splav opterećem ledom protiv žestoke struje. Dete Anea zavuklo se kraj mene ispod termalnog ćebeta i ruba vreće za spavanje. Isprva toplota njenog mršavog tela nije prodirala kroz slojeve promrzlosti koji su sada bili nataloženi u meni, ali bio sam svestan njenog disanja i uglastog bockanja njenih laktova i kolena u šatorskom prostoru sa mnom.

Ne, ne, slao sam joj misli. Ja sam ovde zaštitnik... onaj snažni, unajmljen da te spasava. Hladna pospanost nije mi dopuštala da glasno govorim.

Ne sećam se da li me je zagrlila. Znam da nisam reagovao ništa više nego zaleđena cepanica, da nisam bio prijemčiviji za društvo od jednog od onih ledenih stalaktita koji su se kretali kroz moj trouglasti vidik, donje strane obasjane sjajem fenjera, vrha izgubljenog u tami i izmaglici baš kao što je bio izgubljen i moj um.

Konačno, počeo sam da osećam nešto toplote kojom je zračilo njeno malo telo. Toplota je bila nejasno primećena, ali moja koža počela je da se ježi iglicama bola tamo gde je toplota prelazila sa njene kože na moju. Želeo sam da mogu da govorim samo da bih joj rekao da se odmakne i pusti me da zadremam u neosetljivom miru.

Nešto kasnije - možda posle petnaest minuta ili posle dva sata - A. Betik se vratio u šator. Bio sam dovoljno svestan da shvatim da je sigurno ispunio naš plan: da je 'usidrio' splav pomoću uglavljenih motki i kormila negde na suženom gornjem delu ledene pećine ispod vidljivog segmenta portala dalekobacača. Naša teorija glasila je da nas metalni luk može zaštititi od lavine leda kada eksploziv bude aktiviran.

Aktiviraj eksploziv, želeo sam da mu kažem. Međutim, umesto da otkuca šifru na komunikatoru, android je skinuo svoj tropski žuti šorts i košulju, a onda se zavukao pod termalno ćebe sa devojčicom i sa mnom.

To je trebalo da bude komično - možda vam i zvuči komično dok ovo čitate - ali ništa u životu nije me tako duboko dirnulo kao taj čin, to davanje toplote moja dva saputnika. Nije me tako duboko dirnulo čak ni kada su me onako hrabro i nepromišljeno izbacili iz ljubičastog mora. Nas troje ležali smo tamo - Anea s moje leve strane, sa rukom prebačenom preko mene, A. Betik s desne, tela sklupčanog zbog hladnoće koja se uvlačila ispod ugla termalnog ćebeta. Za nekoliko minuta, plakaću od bola koji će naići sa povratkom krovotoka, od agonije mesa koje se kravi, ali u ovom trenutku plakao sam zbog prsnog dara njihove topline, dok je životna toplota tekla i iz deteta i iz plavokošca, iz njihove krvi i mesa u moje.

Plačem i sada, dok o tome pripovedam.

Ne mogu da kažem koliko su dugo ostali tako. Nikada nisam pitao njih dvoje, a oni nikada o tome nisu govorili. Mora da je trajalo najmanje jedan sat. Činilo mi se da je protekao čitav život toplote,

bola i neodoljive radosti zbog povratka života.

Konačno, počeo sam da drhtim, zatim da se malo tresem, onda da se tresem silovito, kao da imam napade. Prijatelji su me tada držali, ne dopustivši mi da umaknem iz toplote. Mislim da je tada i Anea plakala, iako je nikada nisam pitao, a u kasnijim danima nikada o tome nije pričala.

Konačno, kada su bol i ukočenost uglavnom prošli, A. Betik se izvukao ispod našeg zajedničkog prekrivača, konsultovao medkomp i obratio se detetu jezikom koji sam ponovo mogao da razumem. "Sve je u zelenom rasponu", rekao je tiho. "Nema stalnih promrzlina. Nema stalnih oštećenja."

Ubrzo posle toga, Anea se izvuče ispod ćebeta i pomože mi da sednem, stavivši mi dva ranca bela od mraza iza leđa i glave. Stavila je vodu da proključa na kocki za grejanje, skuvala vreli čaj i pridigla mi šolju do usana. Tada sam već mogao da pomeram šake, čak i da opružam prste, ali bol je bio isuviše velik da bih bilo šta uspešno uhvatio.

"Č. Endimione", reče A. Betik, koji je čučnuo neposredno ispred šatora. "Spreman sam da emitujem šifru za detonaciju."

Klimnuh glavom.

"Može doći do padanja otpadaka, ser", dodade on.

Ponovo klimnuh glavom. Raspravljali smo o tom riziku. Oblikovani naboji trebalo bi da razbiju samo ledeni zid ispred nas, ali tako izazvane seizmičke vibracije kroz led mogle bi da sruše čitav glečer ili zaleđenu atmosferu oko nas, da nateraju splav na plitko dno i zatvore nas tu kao u grobnici. Procenili smo da vredi rizikovati. Sada sam digao pogled prema mrazom prekrivenoj unutrašnjosti šatora i osmehnuo se na pomisao da bi on mogao da nam pruži ikakvo sklonište. Klimnuh treći put, podstakavši ga da učini to.

Zvuk eksplozije bio je prigušeniji nego što sam očekivao, mnogo manje bučan od sjedinjenog padanja ledenih blokova i stalaktita i nadiranja same reke. Na sekund, mislio sam da ćemo biti podignuti i spljeskani uz tavanicu pećine pošto je talas za talasom rečne vode pogurane pritiskom i pomerenim ledom nadirao ispod splava. Zgurili smo se kraj svog malog kamenog ognjišta, u pokušaju da ostanemo dalje od ledene vode, jašući na poskakujućim kladama kao putnici u

čamcu za spasavanje koji je zapao usred oluje.

Konačno, nadiranje i tutnjava primirili su se. Silovito iskretanje polomilo nam je kormilo, odnelo jednu motku za guranje, izbacilo nas iz zaklona i ponelo nizvodno prema ledenom zidu.

Prema mestu gde je nekada bio ledeni zid.

Eksplziv je obavio svoje kako smo planirali: pećina koju je napravio bila je niska i nazubljena, ali posle ispitivanja laserskom svetiljkom, činilo se da prolazi do otvorenog kanala sa druge strane. Anea poče da kliče. A. Betik me potapša po leđima. Stidim se što moram da priznam da sam ponovo zaplakao.

Nije to bila tako laka pobeda kao što se najpre činilo. Srušeni ledeni blokovi i preživeli stubovi leda još su zaprečavali delove prolaza, a čak i pošto je prvobitna navala leda u procep malo usporila, put je bio težak i tražio je guranje jedinom preostalom motkom i česte pauze da bi A. Betik uklanjao ledene prepreke sekirom.

Posle pola sata takvog napora, isteturao sam se na prednji deo našeg izubijanog splava i pokazao mahanjem da je na mene red da uzmem sekiru.

"Jeste li sigurni, Č. Endimione?" upita plavokožac.

"Sasvim... siguran..." rekoh oprezno, primoravši hladan jezik i vilicu da to valjano izgovore.

Rad sekirom ubrzo me je zagrejao toliko da je prestala i poslednja drhtavica. Osećao sam strašne modrice i ogrebotine tamo gde me je izubijala ledena tavanica, ali za te bolove pobrinuću se kasnije.

Konačno smo prosekli sebi put kroz poslednje ledene prepreke i isplovili u otvorenu struju. Nas troje za trenutak zapljeskamo rukavicama koje smo načinili od čarapa, ali se potom vratismo kraj kocke za grejanje, da bismo se tamo zgurili i osvetlili ručnim svetiljkama novi predeo koji je plovio kraj nas.

Novi pejsaž bio je istovetan kao i stari: okomiti zidovi leda sa obe strane, stalaktiti koji prete da svakog trena padnu na nas, nadiruća crna voda.

"Možda će ostati ovako otvoreno sve do sledećeg luka", reče Anea, a izmaglica njenog daha ostade da visi u vazduhu kao

obećanje.

Svi smo ustali kada je splav obišao oko okuke reke zakopane pod ledom. Za trenutak, nastade zbrka dok je A. Betik koristio motku i slomljeni patrijak kormila da bi nas odbio od zida sa strane. Onda se ponovo nađosmo u središnjoj struji i počesmo da ubrzavamo.

"Oh..." reče devojčica na prednjem kraju splava. Njen ton sve nam je rekao.

Reka je tekla još šezdesetak metara, sužavala se, i završavala drugim ledenim zidom.

Anei je palo na pamet da pošalje narukvicu komloga napred kao izviđača. "Ona poseduje video mikrozrno", rekla je.

"Ali nemamo monitor", napomenuh ja. "A ne može da šalje video signal brodu..."

Anea je odmahivala glavom. "Ne, ali komlog može da vidi. I može da nam saopšti šta vidi."

"Da", rekoh ja, shvativši konačno, "ali da li je dovoljno pametan bez brodske AI da bi razumeo šta vidi?"

"Da ga pitamo?" upita A. Betik, koji je izvukao narukvicu iz ranca.

Reaktivirali smo stvarčicu i upitali je. Uverila nas je, tim gotovo nadmenim brodskim glasom, da je sasvim sposobna da obradi svoje vizuelne podatke i analizu prenese preko komunikacione frekvencije. Takođe nas je uverila da je, iako ne može da pluta, niti je naučila da pliva, u potpunosti otporna na vodu.

Anea je laserom-svetiljkom odsekla kraj jednog trupca, zakucala eksere i obrtne prstenove kako bi narukvica ostala na njoj, a onda dodala kukasti prsten za uže za penjanje. Dvostrukim čvorom osigurala je konopac.

"Trebalo je to da upotrebimo na prvom ledenom zidu", rekoh ja.

Ona se osmehnu. Kapa joj je bila prekrivena mrazom. Prave ledenice visile su joj sa kratkog oboda. "Narukvica bi mogla da ima problema sa postavljanjem eksploziva", reče ona. Dok je govorila, shvatio sam da je dete veoma umorno.

"Srećno", rekoh ja idiotski kada smo bacili trupac sa narukvicom u reku. Komlog je bio dovoljno vaspitan da mi ne odgovori. Skoro smesta, nestao je ispod ledenog zida.

Prineli smo kocku za grejanje napred i čučnuli kraj nje dok je A.

Betik otpuštao uže. Ja sam pojačao zvučnike komunikatora i niko nije progovorio ni reč dok je uže nestajalo kao zmija u vodi i dok je limeni glas komloga izveštavao.

"Deset metara. Iznad su pukotine, ali nijedna nije šira od šest centimetara. Nema kraja ledu."

"Dvadeset metara. Led i dalje."

"Pedeset metara. Led."

"Sedamdeset pet metara. Nema kraja na vidiku."

"Stotinu metara. Led." Komlog se nalazio na kraju svog veza. Privezali smo i poslednje uže za penjanje.

"Stotinu pedeset metara. Led."

"Stotinu osamdeset metara. Led."

"Dve stotine metara. Led."

Ostali smo bez užeta i bez nade. Počeo sam da vučem komlog natrag. Iako su mi šake sada bile osetljive i nespretno dejtvovala, bilo mi je teško da vučem praktično bestežinsku narukvicu natrag uzvodno, toliko je struja bila žestoka, a ledom obloženo uže teško. Ponovo sam imao poteškoća da zamislim trud koji je A. Betik uložio da me spase.

Uže je bilo gotovo previše kruto da bi se umotalo. Morali smo da skidamo led koji se nahvatao oko komloga kada smo ga konačno izvukli na palubu. "Iako hladnoća prazni moju energetska jedinicu, a led pokriva moje vizuelne pikapove", zacvrkuta narukvica, "voljan sam i kadar da nastavim istraživanje."

"Ne, hvala", reče A. Betik učtivo, isključi aparat i okrenu se prema meni. Metal je bio previše hladan za držanje, čak i sa čarapama-rukavicama na rukama. Ispustih grivnu u zaleđeni ranac.

"Ne bismo imali dovoljno plastičnog eksploziva za pedeset metara leda", rekoah ja. Glas mi je bio potpuno miran - prestala je čak i drhtavica - i shvatio sam da je to usled potpune i nesumnjive, čiste smrtne presude koja nam je upravo bila izrečena.

Postojao je - sada to shvatam - još jedan razlog za tu oazu smirenosti usred tamošnje pustinje bola i beznadežnosti. Bila je to toplota. Upamćena toplota. Isticanje života tih dvoje ljudi u mene, moje prihvatanje, utisak da je u pitanju sveta pričest. Sada, u tami osvetljenoj fenjerima, preduzimali smo neophodne mere da

ostanemo u životu, razmatrali nemoguće opcije poput korišćenja plazma puške za probijanje, odbacivali nemoguće opcije i razmatrali nove. Ali sve vreme u toj hladnoj, mračnoj jami zbrke i sve većeg odsustva nade, srž toplote koju mi je udahnuo tih dvoje... prijatelja... omogućavala mi je da budem miran, baš kao što mi je njihova ljudska blizina omogućila da budem živ. U teškim trenucima koji će nastupiti - a čak i sada, dok ovo pišem, još dok sa svakim dahom iščekujem skroviti dolazak smrti putem cijanida - to sećanje na podeljenu toplotu, tu prvu potpunu zajedničku podelu životnosti, omogućuje mi da ostanem smiren i tih usred oluje ljudskih strahova.

Odlučili smo da odguramo splav natrag dužinom novog kanala i potražimo neku pukotinu, nišu ili vazdušni šaht koji eventualno nismo primetili. To je izgledalo beznadežno, ali možda malčice manje beznadežno nego da ostavimo splav priljubljen uz taj poslednji ledeni zid.

Pronašli smo to odmah ispod mesta gde je reka skretala udesno. Očigledno smo bili isuviše zauzeti odbijanjem od ledenih zidova i vraćanjem u središnju struju da bismo primetili uski procep u nazubljenom ledu sa naše desne bočne strane. Iako smo marljivo tražili, ne bismo otkrili uski otvor bez uskog snopa lasera-svetiljke: svetlost našeg fenjera, izobličena kristalnom površinom i visećim ledom, prešla je pravo preko njega. Zdrav razum govorio nam je da je ovo samo još jedan prevoj u ledu, vodoravni ekvivalent okomitih pukotina koje sam pronalazio u ledenoj tavanici: prostor za disanje koji ne vodi nikuda. Naša potreba za nadom nagonila nas je da se molimo da zdrav razum u ovom slučaju greši.

Otvor - prevoj - šta god, bio je širok manje od jednog metra i otvarao se pred vazduhom gotovo dva metra iznad površine reke. Doguravši splav bliže, mogli smo da vidimo pri laserskom svetlu da se otvor ili završava, ili njegov suženi hodnik skreće izvan vidokruga posle manje od tri metra. Zdrav razum govorio nam je da je to samo novi ledeni ćorsokak. Još jednom smo prenebregli zdrav razum.

Dok se Anea naslanjala na dugačku motku, upinjući se da zadrži splav na mestu u uzburkanoj vodi, A. Betik me je podigao. Upotrebio sam kukasti kraj čekića kao alatku za penjanje i duboko ga zario u ledeni pod uske klisure, da bih se podigao zahvaljujući brzini i

očajanju. Kada sam se našao tamo na rukama i kolenima, zadihan i malaksao, sačekao sam da dođem do daha, ustao i mahnuo ostalima. Sačekaće tamo moj izveštaj.

Uski ledeni tunel skretao je oštro udesno. Uperio sam laser-svetiljku niz taj drugi hodnik sa rastućom nadom. Novi ledeni zid odbio je natrag crveni snop, ali ovaj put činilo se da tunel ne skreće. Ne. čekaj malo... Dok sam se kretao drugim hodnikom, pognut zbog spuštanja tavanice, shvatio sam da se tunel strmo uzdiže odmah iza tog mesta. Svetlost je sijala na podu ledene rampe. Ovde nije postojao dubinski vid.

Provukavši se kroz uski prostor, puzao sam na sve četiri desetak metara, grebući čizmama po nazubljenom ledu. Pomislio sam na prodavnicu u odjekujućem, praznom Novom Jerusalimu gde sam 'kupio' te čizme - i ostavio svoje bolničke papuče i pregršt Hiperionove valute na kasi - i pokušao da se setim da li su se u delu sa opremom za kampovanje tamo prodavali kramponi za led. Sada je bilo prekasno.

Na jednom mestu, morao sam da se provlačim na trbuhu, još jednom siguran da će se hodnik okončati posle jednog metra, ali ovaj put on je skrenuo oštro ulevo i krenuo pravo i ravno - duboko u led - još dvadesetak metara pre nego što je skrenuo levo i ponovo počeo da se penje. Dahćući, drhteći od uzbuđenja, trčao sam, klizao se i spustio pomoću kuke čekića nizbrdo, do otvora. Laserski snop bacao je bezbroj odraza mog uzbuđenog lica sa čistog leda.

Anea i A. Betik započeli su sa pakovanjem neophodne opreme čim sam nestao iz vidokruga. Devojčica je već bila podignuta u ledenu nišu i slagala je sa strane opremu koju je A. Betik bacao odozdo. Dovikivali smo jedno drugom uputstva i predloge. Sve nam je izgledalo neophodno - vreće za spavanje, termalno ćebe, sklopljeni šator - koji je mogao da se spakuje samo do trećine svoje veličine, zbog leda i mraza na njemu - kocka za grejanje, hrana, inercioni kompas, oružje, ručne svetiljke.

Na kraju, u otvor smo smestili najveći deo opreme sa splava. Još malo smo se raspravljali - fizički rad i topao vazduh koji je tako nastajao privremeno nam je pružao toplotu - a onda smo odabrali samo ono neophodno, što je moglo da nam stane u rančeve i torbe

za rame. Ja sam za opasačem nosio pištolj, a plazma pušku privezao sam za ranac. A. Betik se saglasio da ponese sačmaricu i municiju za nju na vrhu svog već prepunog ranca. Na svu sreću, u rančevima nije bilo odeće - nosili smo na sebi sve što smo imali - pa smo natovarili i porcije hrane i opremu. Anea i android zadržali su komunikatore; ja sam još navukao ledeni komlog na ručni obloženi zglob. Uprkos predostrožnostima, nismo nameravali da gubimo jedno drugo iz vidokruga.

Zabrinuo sam se da će splav otploviti - uglavljena motka i slomljeno kormilo nisu mogli dugo da ga drže na mestu - ali A. Betik je to rešio za tren tako što je postavio užad na krmu i pramac, istopio laser-svetiljkom niše u ledenom zidu i privezao užad oko čvrstih ledenih klinova.

Pre nego što smo krenuli uskim ledenim hodnikom, bacio sam poslednji pogled na naš verni splav, posumnjavši da ćemo ga ikada ponovo videti. Bio je to jadan prizor: kameno ognjište još se nalazilo na svom mestu, ali kormilo je bilo rascepljeno, katarka za fenjer na prednjoj strani polomljena i napukla, prednje ivice izlupane, trupci sa obe strane gotovo iscepkani, krma preplavljena, a čitavo plovilo bilo je prekriveno slojem leda i poluskriveno ledenim isparenjima koja su se kovitlala oko nas. Klimnuo sam glavom u znak zahvalnosti i pozdrava tužnoj olupini, okrenuo se i poveo ih desno, pa naviše - gurajući teški ranac i nabijenu torbu za rame ispred sebe na najnižim i najužim delovima.

Plašio sam se da će se hodnik okončati nekoliko metara iza mesta do koga sam ga istražio, ali trideset minuta veranja, puzanja, klizanja i najobičnijeg grebanja po ledu dovelo nas je do novih tunela, skretanja, i neprekidnog uspona. Iako nas je napor održao u životu, ako ne baš i zagrejane, svi smo osećali da nas savladava neumoljiva hladnoća. Ranije ili kasnije, iscrpljenost će preovladati i moraćemo da stanemo, izvučemo umotane prostirke i vreće za spavanje i proverimo hoćemo li se probuditi posle sna u takvoj hladnoći. Ali ne još.

Dok sam im dodavao čokoladne table i zastajao da istopim led u jednu od četurica tako što sam podesio laser na najširi snop, rekao sam: "Nema još mnogo."

"Nema još mnogo do čega?" upita Anea ispod svoje kreste od mraza i leda. "Sigurno još nismo blizu površine... nismo se toliko popeli."

"Nema još mnogo do nečeg zanimljivog", rekoh ja. Čim sam progovorio, isparenje daha zamrzlo mi se na prednjem delu jakne i čekinjama brade. Znao sam da mi led kaplje sa obrva.

"Zanimljivog", ponovi devojčica, sumnjičavo. Shvatio sam. Do sada, sve što je bilo 'zanimljivo' trudilo se iz petnih žila da nas ubije.

Sat kasnije, zastali smo da zagrejemo malo hrane na kocki - koja je morala pažljivo da se podesi kako ne bi istopila ledeni pod ispod sebe dok nam greje čerpu gulaša - i pogledao sam svoj inercioni kompas kako bih pokušao da izračunam koliku smo udaljenost prešli i koliko smo se visoko popeli, kada A. Betik reče: "Tiho!"

Svi smo zadržavali dah, kako se činilo, minutima. Konačno, Anea šapnu: "Šta je bilo? Ja ne čujem ništa."

Bilo je čudo što smo uopšte mogli da se međusobno čujemo i kada smo vikali, koliko su nam glave bile umotane u priručne šalove i marame.

A. Betik se namršti i diže prst do usana kako bi zatražio tišinu. Trenutak kasnije, on šapnu: "Koraci. Dolaze ovamo."

39.

Na Pacemu, glavni islednički centar Svete Rimske Kancelarije Vaseljenske Inkvizicije nalazi se ne u samom Vatikanu, već u velikoj gomili kamenja koja nosi ime Kastel Sant' Anđelo, u masivnoj, kružnoj tvrđavi započetoj kao Hadrijanov grob 135. godine nove ere, spojenoj sa Aurelijevim Zidom 271, da bi postala najznačajnije utvrđenje u Rimu i jedna od nekolicine rimskih građevina koje su preseljene sa Vatikanom kada je Crkva evakuisala svoje sedište sa Stare Zemlje u poslednjim danima pre kolapsa planete u crnu rupu koja je proždirala njenu koru. Zamak - zapravo konusni kameni monolit okružen jarkom - postao je važan za Crkvu u godini kuge, 587. nove ere, kada je Veliki Grgur, dok je vodio molitvenu procesiju i tražio od Boga da okonča pošast, imao viziju Arhandela Mihaila na vrhu grobnice. Kasnije, Kastel Sant' Anđelo štitio je pape od gnevne rulje, nudio svoje vlažne ćelije i odaje za mučenje takvim istaknutim neprijateljima Crkve poput Benvenuta Čelinija i, za gotovo tri hiljade godina postojanja, dokazao da može da odoli kako varvarskim invazijama, tako i nuklearnoj eksploziji. On sada stoji kao niska siva planina usred jedinog otvorenog zemljišta koje je preostalo unutar zahuktalog trougla autostrada, građevina i upravnih centara koji se pružaju između Vatikana, upravnog grada Paksa i svemirske luke.

Otac Kapetan de Soja pojavljuje se dvadeset minuta pre svog sastanka zakazanog za 07:30 i dobija značku koja će ga provesti kroz vlažne podzemne prostorije i hodnike zamka lišene prozora. Freske, divan nameštaj i prozračne lođe koje su tamo ugradile srednjevekovne pape odavno su izbledele i oronule toliko da se ne mogu popraviti. Kastel Sant' Anđelo ponovo je poprimio izgled grobnice i utvrđenja. De Soja zna da je utvrđeni prolaz od Vatikana do zamka donet sa Stare Zemlje i da je jedan od zadataka Svete Kancelarije u protekla dva veka bio da Kastel Sant' Anđelo snabdeva modernim naoružanjem i odbrambenim uređajima, kako bi i dalje mogao Papi da ponudi brzo utočište ukoliko međuzvezdani rat stigne do Pacema.

Hod traje punih dvadeset minuta i on mora da prođe kroz česta

kontrolna mesta i sigurnosna vrata, od kojih nijedna ne čuva jarko odevena vatikanska policija Švajcarske Garde, već snage bezbednosti Svete Kancelarije u crno-srebrnim uniformama.

Sama ćelija za isleđivanje beskrajno je veselija od drevnih hodnika i stepenica koje do nje vode: dva od tri unutrašnja kamena zida ozarena su panelima od veštačkog stakla koji sijaju blagim žutim svetlom; dva sunčeva snopa šire sunčevu svetlost iz svog kolektora na tavanici visokoj trideset metara; spartanska prostorija opremljena je savremenim konferencijskim stolom - De Sojina stolica nalazi se nasuprot stolica njegovih pet Inkvizitora, ali identična je sa njima po dizajnu i udobnosti, a standardni radni kancelarijski centar nalazi se kraj jednog zida sa tastaturama, ekranima za podatke, pločom diskluča i virtuelnim ulazima, uz komodu sa urnom za kafu i doručkom.

De Soja mora da sačeka samo minut pre prispeća Inkvizitora. Kardinali - jedan Jezuit, jedan Dominikanac i tri Hristova Legionara - predstavljaju se i rukuju. De Soja je odenuo svoju paradnu uniformu Flote Paksa sa rimskim okovratnikom i ona je u upadljivoj suprotnosti sa grimiznim tunikama Svete Kancelarije i njihovim okovratnicima sa crnim oznakama. Izmenjuje se nekoliko ljubaznosti - o De Sojinom zdravlju i uspešnom vaskrsenju, uz ponude koje se odnose na hranu i kafu (De Soja prihvata kafu) - a onda svi zauzimaju svoja mesta.

U tradiciji ranih dana Svete Kancelarije i kao što je to već bio običaj u Obnovljenoj Crkvi, kada su sveštenici podvrgnuti istrazi, rasprava se obavlja na latinskom. Samo jedan od pet kardinala u grupi zaista govori. Pitanja su učtiva, formalna i bez razlike iskazana u trećem licu. Na kraju razgovora, transkripti na latinskom i engleskom Mreže daju se onome koji je podvrgnut istrazi.

INKVIZITOR: Da li je Otac Kapetan de Soja izvestio o uspehu u pronalaženju i hvatanju deteta po imenu Anea?

O.K. DE SOJA: Imao sam kontakt sa detetom. Nisam uspeo da je uhvatim.

INKVIZITOR: Neka nam saopšti značenje 'kontakta' u ovom kontekstu.

O.K. DE SOJA: Dvaput sam presreo brod koji je nosio dete dalje

od Hiperiona. Jednom u sistemu Parvatija, drugi put u blizini Renesanse Vektor i na njoj.

INKVIZITOR: Ovi neuspešni pokušaju hvatanja deteta zabeleženi su i propisno uneti u podatke. Da li on tvrdi da bi dete umrlo od sopstvene ruke u sistemu Parvatija pre nego što bi obučeni pripadnici Švajcarske Garde sa njegovog broda stigli da na silu uđu i dete liše slobode?

O.K. DE SOJA: Tako sam mislio u to vreme. Osećao sam da je rizik prevelik.

INKVIZITOR: A koliko on zna, da li se zapovednik Švajcarske Garde sa najvišim činom, tada zadužen za operaciju ukrcavanja - izvesni narednik Gregorijus - saglasio sa Ocem Kapetanom da bi operaciju trebalo opozvati?

O.K. DE SOJA: Nisam siguran šta je narednik Gregorijus mislio posle opoziva operacije ukrcavanja. U to vreme, zalagao se za njeno sprovođenje.

INKVIZITOR: A zna li on za mišljenje druga dva vojnika uključena u operaciju ukrcavanja?

O.K. DE SOJA: U to vreme, želeli su da nastave. Vredno su se obučavali i bili su spremni. Međutim, moje mišljenje je tada bilo da je rizik od toga da devojčica naudi sebi, prevelik.

INKVIZITOR: A je li to bio isti razlog zbog koga nije presreo odbegli brod pre njegovog ulaska u atmosferu sveta poznatog kao Renesansa Vektor?

O.K. DE SOJA: Ne. U tom trenutku, devojčica je rekla da će se spustiti na planetu. Izgledalo je bezbednije za sve koji su bili u pitanju da joj se dozvoli da tako učini pre lišavanja slobode.

INKVIZITOR: A opet, kada je prethodno pomenuti brod prišao neaktivnom portalu dalekobacača na Renesansi Vektor, sveštenik-kapetan naredio je da nekoliko brodova Flote i vazdušnih snaga otvore vatru na brod deteta... Da li je to tačno?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Da li on izjavljuje da njegova zapovest nije podrazumevala opasnost od povređivanja devojčice?

O.K. DE SOJA: Ne. Znao sam da rizik postoji. Međutim, kada sam shvatio da je brod devojčice krenuo prema portalu

dalekobacača, moje čvrsto ubedenje bilo je da će nam umaći ukoliko ne pokušamo da joj onemosobimo svemirsku letelicu.

INKVIZITOR: Da li je on nekako znao da će se portal dalekobacača na reci aktivirati posle skoro tri veka neaktivnosti?

O.K. DE SOJA: Nisam nikako znao. Bila je to iznenadna intuicija. Predosećaj.

INKVIZITOR: Da li on inače rizikuje uspeh ili neuspeh misije - i to misije označene najvišim prioriteta od strane Svetog Oca lično - na osnovu predosećaja?

O.K. DE SOJA: Mene Sveti Otac obično ne šalje u misije najvišeg prioriteta. U određenim prilikama, kada su moji brodovi bili u borbi, donosio sam komandne odluke na osnovu procena koje izvan konteksta mog iskustva i obuke ne bi izgledale logično.

INKVIZITOR: Da li on to tvrdi da je uviđanje o obnovljenoj aktivnosti dalekobacača oko dve stotine sedamdeset četiri godine posle Pada Mreže koja ih je održavala, u okviru konteksta njegovog iskustva i obuke?

O.K. DE SOJA: Ne. Bio je to... predosećaj.

INKVIZITOR: Da li je on svestan troška kombinovane operacije Flote u sistemu Renesanse?

O.K. DE SOJA: Znam da je trošak bio veliki.

INKVIZITOR: Da li je svestan da je nekoliko brodova zakasnilo sa obavljanjem svoje dužnosti po zapovestima Komande Flote Paksa - zapovestima na osnovu koji su se uputili na vitalne problematične tačke duž takozvanog Velikog Zida našeg odbrambenog perimetra prema nadirućim Proteranima?

O.K. DE SOJA: Bio sam svestan toga da su brodovi zadržani u sistemu Renesanse po mom naređenju. Da.

INKVIZITOR: Na svetu Mare Infinitus, sveštenik-kapetan je smatrao da treba da uhapsi nekoliko oficira Paksa.

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: I da primeni Istinozbor i druge restriktivne psihotropne droge kod tih oficira bez propisanog postupka ili savetovanja sa vlastima Paksa i Crkve na Mare Infinitusu?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Da li on tvrdi da ga je papski diskluč koji mu je bio

poveren da bi izvršio misiju pronalaženja deteta takođe ovlastio da hapsi oficire Paksa i vršti takva isleđivanja bez propisnog postupka pred vojnim sudovima ili pribavljene konsultacije?

O.K. DE SOJA: Da. Shvatao sam i shvatam da mi papski diskliuč daje... da mi je davao... puna ovlašćenja u okviru svih mogućih komandnih odluka koje sam smatrao neophodnim za ispunjenje ove misije.

INKVIZITOR: Dakle, on tvrdi da će hapšenje tih oficira Paksa dovesti do uspešnog hvatanja deteta po imenu Anea?

O.K. DE SOJA: Moja istraga bila je neophodna da bih ustanovio istinu o događajima vezanim za verovatni prolazak tog deteta od jednog dalekobacača do drugog na Mare Infinitusu. Tokom te istrage, postalo je očigledno da je direktor platforme na kojoj su se događaji zbili lagao svoje pretpostavljene, prikrivao elemente incidenta u koji je bio umešan saputnik devojčice, a bio je upleten i u izdajničke pogodbe sa lovokradicama u toj oblasti. Na kraju istrage, predao sam oficire i ljude koji su u to bili umešani garnizonu Paksa radi sprovođenja propisnog postupka u skladu sa Kodeksom Flote Vojnog Pravosuđa.

INKVIZITOR: A da li je smatrao da je način na koji je postupio prema biskupu Melandrijanu takođe bio opravdan zahtevima... istrage?

O.K. DE SOJA: Uprkos objašnjenjima o potrebi za brzom akcijom, biskup Melandrijano usprotivio se našoj istrazi na Platformi Srednje-morske stanice Tri-dvadeset šest. Pokušao je da spreči istragu sa daljine - uprkos neposrednim naređenjima da saraduje, koja je dobio od svog pretpostavljenog, Nadbiskupa Džejn Keli.

INKVIZITOR: Da li to sveštenik-kapetan tvrdi da je Nadbiskup Keli ponudila svoju pomoć u pribavljanju saradnje biskupa Melandrijana?

O.K. DE SOJA: Ne. Ja sam zatražio pomoć od nje.

INKVIZITOR: Uistinu, da li se sveštenik-kapetan pozvao na autoritet papskog diskliuča da bi primorao Nadbiskupa Keli da interveniše u korist istrage?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Može li on navesti događaje koji su se zbili pošto je

biskup Melandrijano lično došao na Platformu Srednje-morske stanice Tri-dvadeset šest?

O.K. DE SOJA: Biskup Melandrijano je bio razjaren. Naredio je trupama Paksa koje su se čuvale moje zatvorenike...

INKVIZITOR: Kada sveštenik-kapetan kaže 'moje zatvorenike', on misli na nekadašnjeg direktora i oficire Paksa na platformi?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Neka nastavi.

O.K. DE SOJA: Biskup Melandrijano naredio je trupama Paksa koje sam doveo da puste kapetana Paula i ostale. Suprotstavio sam se tom naređenju. Biskup Melandrijano odbio je da prizna moj autoritet onako kako je to delegirao papski disključ. Stavio sam biskupa u privremeni pritvor i prevezao ga do jezuitskog manastira na platformi šest stotina kilometara daleko od južnog pola planete. Oluje i druge nepogode sprečile su biskupa da odatle ode nekoliko dana. Kada je to učinio, moja istraga bila je završena.

INKVIZITOR: A šta je ta istraga navodno dokazala?

O.K. DE SOJA: Između ostalog, dokazala je da je biskup Melandrijano primao velike isplate gotovine od lovokradica pod jurisdikcijom Platforme Srednje-morske stanice Tri-dvadeset šest. Takođe je dokazala da je direktor Paul sa platforme izvršavao naređenja biskupa Melandrijana pri obavljanju ilegalnih aktivnosti sa lovokradicama i iznuđivanju novca od ribolovaca sa drugih svetova.

INKVIZITOR: Da li se sveštenik-kapetan suočio sa biskupom Melandrijanom i izneo te optužbe?

O.K. DE SOJA: Ne.

INKVIZITOR: Da li je to stavio do znanja Nadbiskupu Keli?

O.K. DE SOJA: Ne.

INKVIZITOR: Da li je to stavio do znanja zapovedniku garnizona Paksa najvišem po činu?

O.K. DE SOJA: Ne.

INKVIZITOR: Može li da objasni nedostatak takvog postupka koji propisuju Pravila Službe Flote Paksa i pravila Crkve i Društva Isusovog?

O.K. DE SOJA: Biskupova umešanost u ove zločine nije bila predmet moje istrage. Predao sam kapetana Paula i ostale

zapovedniku garnizona zato što sam znao da će im se suditi brzo i pošteno po Kodeksu Vojnog Pravosuđa Flote. Takođe sam znao da bi svaka pritužba protiv biskupa Melandrijana, bilo kao građanska tužba u nadležnosti Paksa, bilo po crkvenom sudskom postupku, zahtevala moje prisustvo na Mare Infinitusu nedeljama i mesecima. Misija nije mogla da čeka na to. Procenio sam da je biskupova korumpiranost manje važna od daljeg traganja za devojčicom.

INKVIZITOR: On shvata ozbiljnost tih nedokazanih i nedokumentovanih optužbi protiv jednog biskupa Rimske Katoličke Crkve?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: A šta ga je navelo da napusti svoj prvobitni program potrage i da kurirskog arhanđela odvede u Hebronov sistem, pod kontrolom Proteranih?

O.K. DE SOJA: Ponovo, predosećaj.

INKVIZITOR: Neka obrazloži.

O.K. DE SOJA: Nisam znao kuda je devojčica otišla dalekobacačem posle Renesanse Vektor. Logika je nalagala da ostavi brod negde i nastavi rekom Tetis na drugi način... hoking-prostirkom, možda, verovatnije čamcem ili splavom. Određeni dokazi prikupljeni u istrazi prethodnog bekstva pre i za vreme prelaska Mare Infinitusa nagoveštavali su povezanost sa Proteranima.

INKVIZITOR: Neka obrazloži.

O.K. DE SOJA: Najpre, svemirski brod... on je bio načinjen u Hegemoniji... privatna međuzvezdana letelica, ako se uopšte može poverovati u nešto takvo. Samo ih je nekoliko poklonjeno u istoriji Hegemonije. Onaj koji je najviše ličio na brod sa kojim smo se sreli bio je poklonjen izvesnom Konzulu Hegemonije nekoliko decenija pre Pada. Taj Konzul kasnije je ovekovečen u epskoj poemi, Spevu, koju je sačinio nekadašnji hodočasnik na Hiperionu, Martin Silenus. U Spevu Konzul pripoveda kako je izdao Hegemoniju tako što je uhodio u korist Proteranih.

INKVIZITOR: Neka nastavi.

O.K. DE SOJA: Postojale su i druge veze. Narednik Gregorijus otišao je na svet Hiperion sa određenim obdukcijским nalazima koji su identifikovali čoveka za koga verujemo da je putovao sa detetom.

To je izvesni Rol Endimion, rođen na Hiperionu, nekadašnji pripadnik Hiperionovih teritorijalnih snaga. Postoje određene veze imena Endimion sa delima devojčicinog... oca - nakaznog Kitsov kibrid. I ponovo dolazimo do Speva.

INKVIZITOR: Neka nastavi.

O.K. DE SOJA: Pa, postojala je još jedna veza. Leteći aparat uhvaćen posle bekstva i moguće likvidacije Rola Endimiona na Mare Infinitusu...

INKVIZITOR: Zašto kaže 'moguće likvidacije'? Izveštaji svih očevidaca na platformi slažu se da je osumnjičeni bio pogođen i da je pao u more.

O.K. DE SOJA: Poručnik Belijus pao je u okean nešto ranije, a opet, njegova krv i fragmenti tkiva pronađeni su na hoking-prostirci. Samo je mali deo krvi pronađene na letećoj prostirci identifikovan na osnovu DNK obrasca Rola Endimiona. Moja teorija glasi da je Endimion ili pokušao da izbavi poručnika Belijusa iz mora, ili ga je ovaj nekako iznenadio, onda su se njih dvojica borila na ćilimu, pa je stvarni osumnjičeni - Rol Endimion - ranjen i oboren sa ćilima pre nego što su stražari pucali. Verujem da je poručnik Belijus bio taj koji je poginuo od flešetne vatre.

INKVIZITOR: Da li on ima još neki dokaz - osim krvi i uzoraka tkiva - koji bi isto tako mogao poticati od Rola Endimiona, da je ovaj dovoljno dugo zastao za vreme svog letećeg bekstva da bi ubio poručnika Belijusa?

O.K. DE SOJA: Ne.

INKVIZITOR: Neka nastavi.

O.K. DE SOJA: Drugi razlog zbog koga sam podozrevao vezu sa Proteranima bila je hoking-prostirka. Obdukcija je pokazala da je ona veoma stara - možda dovoljno stara da bude slavna prostirka koju su koristili zvezdani putnik Merin Aspik i Siri na svetu Maui-Kovenant. I ponovo je tu veza sa hodočašćem na Hiperionu i pričama koje je Martin Silenus zapisao u Spevu.

INKVIZITOR: Neka nastavi.

O.K. DE SOJA: To je sve. Mislio sam da ćemo moći da stignemo do Hebrona bez susreta sa Rojem Proteranih. Oni često napuštaju sisteme koje osvoje u borbi. Očito, predosećaj me je ovog puta

prevario. To je strelca Retiga koštalo života. Zbog toga mi je duboko i iskreno žao.

INKVIZITOR: Dakle, on tvrdi da je istraga koju je izveo po takvu cenu i koja je nanela toliko bola i sramote biskupu Melandrijanu uspela zbog toga što se čini da je nekoliko predmeta povezano sa poemom nazvanom Spev, koja opet ima izvesnu vezu sa Proteranima?

O.K. DE SOJA: U suštini... da.

INKVIZITOR: Da li je sveštenik-kapetan svestan da se poema Spev nalazi u Indeksu Zabranjenih Knjiga i da je tako već duže od jednog i po veka?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Da li priznaje da je pročitao tu knjigu?

O.K. DE SOJA: Da.

INKVIZITOR: Da li se seća koja je kazna propisana u Društvu Isusovom za voljno kršenje Indeksa Zabranjenih Knjiga?

O.K. DE SOJA: Da. To je izgon iz Društva.

INKVIZITOR: A da li se seća koja je maksimalna kazna navedene u Crkvenom Kanonu Mira i Pravde za one koji pripadaju Telu Hristovom zbog voljnog kršenja ograničenja navedenih u Indeksu Zabranjenih Knjiga?

O.K. DE SOJA: Ekskomunikacija.

INKVIZITOR: Sveštenik-kapetan slobodan je da se vrati u svoje odaje u vatikanskom parohijskom domu Hristovih Legionara i od njega se zahteva da ostane tamo sve dok ne bude pozvan na dalje svedočenje pred ovaj skup, ili kako bude drugačije odlučeno. Tako se zavetujemo, zaklinjemo, obećavamo i obavezujemo svog Brata u Hristu; kroz moć Svete, Katoličke i Apostolske Rimske Crkve tako ti nalažemo i zaklinjemo te; u Isusovo ime govorimo.

O.K. DE SOJA: Hvala, najeminentnija i poštovana gospodo Kardinali, Inkvizitori. Čekaću na vaše obaveštenje.

40.

Proveli smo tri nedelje sa Čitčatucima na zamrznutom svetu Sol Drakoni Septem, i za to vreme odmorili smo se, oporavili, lutali sa njima zaleđenim tunelima njihove zaleđene atmosfere, naučili nekoliko reči i fraza njihovog teškog jezika, posetili Oca Glaukusa u usečenom gradu, pratili arktičke utvare i bili praćeni od njih i otišli na taj konačni, strašni put nizvodno.

Ali suviše brzam. To je lako učiniti, požuriti priču, pogotovo sa rastućom verovatnoćom da ću sa sledećim dahom udahnuti cijanid. Ali dosta toga: ova priča prekinuće se naglo zajedno sa mnom, ne pre, i nije mnogo važno da li će to biti ovde, tamo ili između. Pripovedaću je kao da će mi biti dopušteno da je ispričam do kraja.

Naš prvi susret sa Čitčatucima umalo se nije završio tragično po obe strane. Utrnuli smo svetiljke i čučali smo u otežanoj tami tog ledenog hodnika - moja plazma puška bila je puna i spremna - kada se jedva primetno svetlo pojavilo kod sledećeg skretanja tunela i krupna, neljudska obličja pojaviše se iza ugla. Uključih ručnu svetiljku i njen snop otupljen hladnoćom obasja zastrašujući prizor: tri ili četiri široke zveri - belo krzno, crne kandže dužine moje šake, beli zubi koji su bili još duži, oči crvenkastog sjaja. Stvorenja su se kretala u magli sopstvenog daha. Podigoh plazma pušku do ramena i prebacih selektor na rafalnu vatru.

"Ne pucaj!" uzviknu Anea i zgrabi me za mišicu. "To su ljudska bića!"

Njen povik nije zaustavio samo moju ruku, već i ruke Čitčatuka. Dugačka koštana koplja pojaviše se iz prevoja belog krzna, a snopovi naših svetiljki obasjaše zašiljene vrhove i blede mišice podignute u položaj za bacanje. Ali Anein glas kao da je zaledio prizor tako da je obema stranama nedostajao samo trzaj mičića do nasilja.

Tada ugledah bleđa lica ispod vizira od zuba utvara - široka lica, spljoštenih noseva, smežurana, toliko bleđa da su bila gotovo albinska, ali itekako ljudska, baš poput tamnih očiju koje su blistale prema nama. Spustih svetlo tako da im ne bije u oči.

Čitčatuci su bili široki i mišićavi - dobro prilagođeni tegobnim 1,7 g Sol Drakoni Septema - i izgledali su još širi i snažniji sa slojevima krzna utvara tako obavijenim oko njih. Ubrzo ćemo saznati da svako od njih nosi prednju polovinu kože životinje, uključujući njenu glavu, tako da im crne kandže utvare vise ispod šaka, zubi utvare prekrivaju lice poput rešetke oštre kao bodeži. Takođe smo saznali da crna očna sočiva utvara - čak i bez složene optike i nerava koji čudovištima omogućavaju da vide u gotovo potpunoj tami - i dalje djeluju kao jednostavne naočari za noćni vid. Sve što su Čitčatuci nosili i imali poticalo je od utvara: koštana koplja, kožne uzice sačinjene od creva i tetiva utvara, mešine za vodu sačinjene od isečene utrobe utvara, odeća za spavanje i prostirke, čak i dve rukotvorine koje su nosili sa sobom - pravougli mangal izrađen od kosti utvare, nošen na kožnim uzicama, u kome su čuvali tinjajući žar koji im je osvetljavao put, i složeniju koštanu činiju i levak, gde su topili led nad mangalom. Tek smo kasnije saznali da njihova ionako pozamašna tela izgledaju još šire i pozamašnije zbog mešina sa vodom koje su nosili ispod odeće, održavajući vodu u tečnom stanju pomoću sopstvene telesne toplote.

Napeto iščekivanje mora da je potrajalo punih minut i po, pre nego što je Anea istupila napred sa naše strane, a Čitčatuk kojeg smo kasnije upoznali kao Kučijata istupio napred sa njihove. Kučijat je progovorio prvi, bujicom oštrih zvukova koji su najviše podsećali na zvuk velikih ledenica što padaju na tvrdu površinu.

"Žao mi je", reče Anea. "Ne razumem." Ona se osvrnu ka nama.

Ja pogledah A. Betika. "Prepoznaješ li ovaj dijalekt?" Engleski Mreže bio je standard već toliko vekova da smo bili gotovo šokirani kada smo čuli reči koje za nas nisu imale nikakvo značenje. Čak i tri veka posle Pada, prema posetiocima koji su na Hiperion dolazili sa drugih svetova, većina planetnih i oblasnih dijalekata još je bila razumljiva.

"Ne, ne prepoznajem", reče A. Betik. "Č. Endimione, ako smem da predložim... komlog?"

Klimnuh glavom i izvukoh narukvicu iz ranca. Čitčatuci su oprezno posmatrali i razgovarali i dalje međusobno, pazeći na eventualno oružje. Njihove ruke sa kopljima opustile su se kada sam

podigao grivnu do oka i uključio je.

"Aktiviran sam i očekujem vaše pitanje ili komandu", zacvrkuta ledom okovana narukvica.

"Slušaj", rekoh kada je Kučijat ponovo progovorio. "Reci mi, možeš li ovo da prevedeš."

Ratnik odeven u utvaru održa kratak, praskavi govor.

"Pa", rekoh ja komlogu.

"Ovaj jezik ili dijalekt nije mi poznat", reče zvonki glas broda iz komloga. "Poznajem nekoliko jezika Stare Zemlje, uključujući engleski iz vremena pre Mreže, nemački, francuski, holandski, japanski..."

"Nema veze", rekoh ja. Čitčatuci su zurili u brbljavi komlog, ali u tim krupnim, tamnim očima koje su virile između zuba utvara nije bilo straha niti praznoverja - samo ljubopitljivosti.

"Predložio bih", nastavi komlog, "da me ostavite uključenog nekoliko nedelja ili meseci dok se ovaj jezik govori. Tako bih mogao da sakupim bazu iz koje bi mogao da se sačini jednostavni leksikon. Takođe bi bilo poželjno da..."

"Svejedno, hvala", rekoh ja i isključih ga.

Anea načini korak bliže Kučijatu i pokaza pantomimom da nam je hladno i da smo umorni. Opisa gestovima hranu i navuče cebe na nas, da bi pokazala spavanje.

Kučijat zarokta nešto i posavetova se sa ostalima. Sada se u ledenom tunelu tiskalo sedam Čitčatuka, i uskoro ćemo saznati da njihove lovačke družine uvek putuju u prostim brojevima, kao i krupnije grupe. Konačno, posle zasebnog razgovora sa svakim od svojih ljudi, Kučijat nam se kratko obrati, okrenu natrag u hodniku koji se uspinjao i mahnu nam da ih sledimo.

Drhteći, povijeni pod težinom gravitacije tog sveta, upinjući se da vidimo pri mutnom svetlu njihovog žara pošto smo isključili ručne svetiljke da bismo sačuvali baterije, uverivši se da moj inercioni kompas još radi i da može da ostavlja za sobom digitalni trag od mrvica, sledili smo Kučijata i njegove prema logoru Čitčatuka.

Bili su to velikodušni ljudi. Dali su svakome od nas po jednu odeću-utvaru, još odora izrađenih od zadnjih delova da u njima

spavamo, čorbu od utvare zagrejanu nad njihovim malim mangalom, vodu iz mešina zagrejanih telima, i poverenje. Čitčatuci, ubrzo smo to saznali, nisu ratovali međusobno. Pomisao na to da ubiju drugo ljudsko biće za njih je bila strana. U suštini, Čitčatuci - domoroci koji su se prilagođavali ledu gotovo hiljadu godina - jedini su preživeli Pad, virusne kuge i utvare. Čitčatuci su uzimali sve što im je bilo potrebno od čudovišnih utvara, a - po onome što smo mogli da ustanovimo - utvare su za sopstvenu ishranu koristile isključivo Čitčatuke. Svi drugi oblici života - oduvek marginalni - pali su ispod praga opstanka posle Pada i neuspeha teraformiranja.

Prvih nekoliko dana sa njima proveli smo u spavanju, hranjenju i pokušajima da opštimo. Čitčatuci nisu imali stalne naseobine u ledu: spavali bi nekoliko sati, spakovali odore i nastavili dalje kroz lavirint tunela. Kada su led zagrevali u vodu - jedino su za to koristili vatru, pošto žar nije bio dovoljan da ih greje, a meso su jeli presno - kačili su pravougli mangal na ledenu tavanicu pomoću tri uzice od tetiva utvara, tako da ne ostavi izdajničko istopljeno mesto u ledu.

U plemenu, grupi, klanu - kako god to da nazovem - bilo ih je dvadeset troje i isprva nije bilo moguće ustanoviti ima li među njima uopšte žena. Izgleda da su Čitčatuci nosili svoje odore stalno, i samo su ih zadizali da ih ne bi uprljali prilikom mokrenja ili velike nužde nad nekom pukotinom u ledu. Tek kada smo videli kako se žena po imenu Čatčija pari sa Kučijatom, za vreme trećeg razdoblja spavanja, uverili smo se da u grupi ima i žena.

Polako, dok smo sledeća dva dana hodali i razgovarali sa njima u neizmenjivim mračnim tunelima, počeli smo da im prepoznamo lica i imena. Kučijat, vođa, bio je - uprkos glasu koji je podsećao na lavinu - blag čovek, sklon osmehivanju, tankih usana i crnih očiju. Čiaku, drugi po komandi, bio je najviši u grupi i nosio je odoru od utvare sa krvavom prugom, za šta smo kasnije shvatili da predstavlja počasnu oznaku. Ajčakat je bio gnevan, često se mrštio na nas i stalno se držao podalje. Mislim da bi, da je Ajčakut bio vođa lovačke družine onog dana kada smo ih sreli, na ledu ostalo mrtvih.

Kučtu je bio, kako smo mislili, neka vrsta vrača, i njegov posao bio je da kruži oko niše ili tunela gde smo spavali, uz mrmljanje napeva i uklanjanje rukavica od kože utvare da bi stiskao gole

dlanove uz led. Nagadao sam da tako tera zle duhove. Anea je suvo napomenula da možda radi isto ono što i mi - pokušava da pronađe izlaz iz ovog ledenog lavirinta.

Čičtiku je nosio vatru i očito je bio ponosan na čast koja mu je time bila ukazana. Žar je za nas predstavljala misteriju: i dalje je tinjala i odavala toplotu i svetlost danima - nedeljama - a opet nikada nije bila džarana niti obnavljana. Ta zagonetka razjašnjena je tek kada smo sreli Oca Glaukusa.

U grupi nije bilo dece, a bilo je teško odrediti starost Čičatuka koje smo upoznali. Kučijat je očito bio stariji od većine - lice mu je bilo mreža bora koje su se širile od hrbata tog nosa širokog kao sečivo - ali nikada nismo uspeli da razgovaramo o starosti ni sa jednim od njih. Prepoznali su Aneu kao dete - ili makar kao mladu odraslu osobu - i tako su je i tretirali. Žene su, kako smo приметili pošto smo identifikovali tri među njima, imale ulogu lovca i stražara u ravnopravnoj rotaciji sa muškarcima. Iako će meni i A. Betiku poveriti tu čast da stražarimo dok grupa spava - troje njih sa kopljima stalno je ostajalo budno - od Anee nikada nisu tražili da radi to. Ali očigledno su uživali u njenom društvu, kao i u razgovoru sa njom, a svi su koristili kombinaciju jednostavnih reči i složenih znakova kako bi premostili jaz koji je među ljudima postojao još od Paleolita.

Trećeg dana, Anea je uspela da ih zamoli da se vrate sa nama do reke. Isprva su bili zbunjeni, ali njeni znaci i nekoliko reči koje je naučila ubrzo su im preneli tu zamisao - reka, splav koji pluta, luk dalekobacača zamrznut u ledu (na to su uskliknuli), zatim ledeni zid i hod ledenim tunelom pre nego što smo susreli svoje prijatelje Čičatuke.

Kada je Anea predložila da se zajedno vratimo do reke, grupa se okupila kod odora za spavanje, natrpala ih u torbe od kože utvara i krenula sa nama posle samo nekoliko trenutaka. Došao je i na mene red da nekoga vodim, a svetlucavi brojčanik inercionog kompasa raspleo mi je mnoštvo skretanja, prevoja, uspona i silazaka koje smo prešli za tri dana lutanja.

Ovde bi trebalo da kažem da bi vreme, da nije bilo naših hronometara, potpuno iščilelo u ledenim tunelima Sol Drakoni Septema. Nepromenjivi mutni sjaj iz koštanog mangala, odsjaj

ledenih zidova, tama pred nama i iza nas, svepritiskajuća hladnoća, kratki razdoblji spavanja i beskrajni sati savladavanja ledenih hodnika sa težinom planete na leđima - sve se to ujedinilo da bi nam uništilo osećaj za vreme. Ali prema hronometru, kasno trećeg dana od napuštanja splava, spustili smo se niz poslednji deo uskog hodnika i vratili se do reke.

Bio je to tužan prizor: rascepljena katarka i izubijani trupci, krma plovila gotovo uronjena pod nagomilani led, fenjeri koje smo ostavili beli od mraza i čitav splav prazan i napušten bez našeg šatora i opreme. Čitčatuci su bili očarani i iskazali su najviše živosti od prvobitnog susreta sa nama. Upotrebivši užad od upletene kože utvara, Kučijat i nekoliko drugih spustili su se do splava i svaku sitnicu pomno pregledali - kamen našeg napuštenog ognjišta, metal fenjera, najlonsko uže kojim smo vezivali trupce. Njihovo uzbuđenje bilo je opipljivo i shvatio sam da u društvu gde jedini izvor građevinskog materijala, oružja i odeće predstavlja jedna životinja - i to vešti grabljivac - splav mora da predstavlja pravu riznicu sirovina.

Mogli su tada da pokušaju da nas ubiju ili ostave i da uzmu to blago, ali Čitčatuci su bili velikodušni ljudi i čak ni pohlepa nije mogla da izmeni njihov stav da su sva ljudska bića saveznici, baš kao što su sve utvare bile neprijatelji i plen. Tada još nismo videli utvaru - izuzev, naravno, koža koje smo nosili preko svoje tropske odeće, pošto su odore bile tako neverovatno tople i ravne termalnom ćebetu u pogledu delotvorne izolacije, pa smo bili u stanju da spakujemo sve spoljnje slojeve koje smo natrpali na sebe. Ali ako tada nismo još znali za snagu i glad utvara, vrlo brzo smo za to saznali.

I opet im je Anea prenela zamisao o tome da otplovimo nizvodno kroz luk. Opisala je pantomimom ledeni zid - pokazala ka njemu - a onda im objasnila naš planirani put nizvodno do drugog luka.

To je Kučijata i njegovu grupu još više uzбудilo i pokušali su da razgovaraju sa nama jezikom znakova, dok su njihove oštre reči i rečenice padale kao tovar šljunka svaljenog na naše uši. Kada to nije uspelo, okrenuli su se jedan drugome i uzbuđeno počeli da pričaju. Konačno, Kučijat je istupio napred i obratio nam se kratkom rečenicom. Čuli smo kako ponavlja reč 'glaukus' - to smo i ranije čuli u njihovom govoru, reč se izdvajala kao strana u njihovom jeziku - i

kada je Kučijat pokazao naviše i ponovio znak da svi krenemo prema površini, rado smo se saglasili.

I tako smo, umotani u odore od krzna utvara, leđa pognutih pod težinom rančeva i iscrpljujuće gravitacije, koračajući po ledu tvrdom kao kamen, krenuli prema gradu zakopanom u ledu, da se sastanemo sa sveštenikom.

41.

Kada konačno stiže glas da Otac Kapetan de Soja može da napusti parohijski dom Hristovih Legionara, gde je praktično bio u kućnom pritvoru, on nije prispeo iz Svete Kancelarije Inkvizicije, kao što je očekivao, već oličen u Monsinjoru Lukasu Odiju, podsekretaru vatikanskog državnog sekretara, Njegove Ekselencije Simona Avgustina Kardinala Lurdusamija.

Hod do vatikanskog grada i kroz vatikanske vrtove De Soja gotovo ne može da izdrži. Sve što vidi i čuje - bledoplavo nebo Pacema, pesma zeba u krušicama, blago odzvanjanje zvona za večernje - izaziva u njemu navalu osećanja do te mere da mora svojski da se potruži da zadrži suze. Monsinjur Odi ćaska dok šetaju i meša vatikanske tračeve sa blagim ljubaznostima na način od koga De Soji uši zuje još dugo pošto su prošli deo vrta u kome se čuju pčele između cvetnih zasada.

De Soja se usredsređuje na visokog, postarijeg muškarca koji ga vodi tako bodrim korakom. Odi je veoma visok i čini se da klizi napred, a noge su mu tihe unutar dugačke mantije. Monsinjurovo lice mršavo je i lukavo, a bore i linije oblikovane su mnogim decenijama zabavljanja, dok dugački kljun nosa kao da njuška vazduh Vatikana u potrazi za humorom i govorkanjima. De Soja je čuo viceve o Monsinjoru Odiju i Kardinalu Lurdusamiju, o visokom, smešnom čoveku i ogromnom, lukavom čoveku - koji bi zajedno izgledali gotovo komično da nema uistinu zastrašujuće moći kojom upravljaju.

De Soja je na trenutak iznenađen kada izlaze iz vrta i stupaju u jedan od spoljnjih liftova koji se dižu do lođa Vatikanske Palate. Vojnici Švajcarske Garde, blistavi u svojim drevnim uniformama sa crvenim, plavim i narandžastim prugama, zauzimaju stav mirno prilikom njihovog ulaska u žičane kaveze lifta i izlaska iz njih. Vojnici ovde nose dugačke džilite, ali De Soja se priseća da se oni mogu koristiti i kao pulsne puške.

"Sećate se da je Njegova Svetost, za vreme svog prvog vaskrsenja, odlučio da ponovo zauzme ovaj nivo zato što je bio

privržen svom imenjaku, Juliju Drugom", kaže Monsinjur Odi, mahnuvši niz dugački hodnik lakim pokretom ruke.

"Da", kaže De Soja. Srce mu divlje lupa. Julije II, slavni paporatnik koji je naručio oslikavanje tavanice Sikstinske kapele za vreme svoje vladavine od 1503. do 1513. nove ere, prvi je živeo u ovim odajama. Sada je Papa Julije - u svim svojim inkarnacijama od Julija VI do Julija XIV - živeo i vladao ovde skoro dvadeset sedam puta duže od te decenije prvog pape-ratnika. Neće se, valjda, susresti sa Svetim Ocem! De Soja uspeva da zadrži spoljašnji mir dok polaze velikim hodnikom, ali dlanovi su mu vlažni i ubrzano diše.

"Naravno, mi idemo u Sekretarijat", kaže Odi sa osmehom, "ali ako niste videli papske odaje, to je prijatna šetnja. Njegova Svetost ima sastanak sa Međuzvezdanim biskupskim sinodom u manjoj dvorani zgrade Nervi ceo današnji dan."

De Soja klima glavom kao da sluša, ali uistinu, njegova pažnja usmerena je na Rafaelove stanze koje uspeva načas da vidi kroz otvorena vrata papskih odaja kraj kojih prolaze. On zna osnove istorije: Papa Julije II umorio se od 'staromodnih' fresaka takvih sitnih genija poput Pjera dela Frančeske i Andrea del Kastanja, pa je ujesen 1508. doveo dvadeset šestogodišnjeg genija iz Urbina, Rafaela Sancija - takođe poznatog pod imenom Rafael. U jednoj odaji De Soja primećuje Stanza della Segnatura, upečatljivu fresku koja predstavlja trijumf religijske istine u kontrastu sa trijumfom filozofske i naučne istine.

"Ahhh", kaže Monsinjur Odi i zastaje tako da De Soja može načas da pogleda. "Dopada vam se, a? Vidite Platona tamo, među filozofima?"

"Da", kaže De Soja.

"Da li znate na koga on zaista liči? Ko je bio model?"

"Ne", kaže De Soja.

"Leonardo da Vinči", kaže monsinjur sa naznakom osmeha. "A Heraklit - vidite ga tamo? Znate li koga je Rafael uzeo za njega od živih savremenika?"

De Soja može samo da odmahne glavom. Seća se male marijaističke kapele od ćerpiča na njegovom rodnom svetu, sa peskom koji stalno ulazi na vetru ispod vrata i gomila se ispod

jednostavnog kipa Device.

"Heraklit je bio Mikelandelo", kaže Monsinjur Odi. "A Euklid, tamo... vidite ga... to je bio Bramante. Hodite unutra, bliže."

De Soja jedva može da se natera da stupi na bogatu tapiseriju tepiha. Freske, kipovi, pozlaćeni zidni ukrasi i visoki prozori odaje kao da se okreću u vrtlogu oko njega.

"Vidite tamo slova na Bramanteovom okovratniku? Hodite, nagnite se bliže. Možete li da ih pročitate, sine moj?"

"R-U-S-M", čita De Soja.

"Da, da", kikoće se Monsinjur Lukas Odi. "Rafael Urbinus Sua Manu. Hajde, hajde, sine moj... prevedite to jednom starcu. Mislim da ste ove nedelje obnovili svoj latinski."

"Rafael od Urbina", prevodi De Soja i mrmlija više za sebe nego za višeg muškarca, "svojeručno."

"Da. Hajdemo dalje. Poći ćemo papskim liftom dole, do odaja. Ne smemo da ostavimo sekretara da čeka."

Odaje Bordžija zauzimaju najveći deo prizemlja u tom krilu palate. Ulaze u njih kroz malu kapelu Nikole V, i Otac Kapetan De Soja pomišlja da nikada nije video ljupkije ljudsko delo od te male prostorije. Tu je freske naslikao Fra Anđeliko između 1447. i 1449. godine nove ere, i predstavljaju suštinsku jednostavnost, ovaploćenje čistote.

Iza kapele, prostorije odaja Boržija postaju mračnije i zlokobnije, baš kao što je istorija Crkve koja je usledila postala mračnija pod papama Bordžijama. Ali u odaji IV - radnoj sobi pape Aleksandra, posvećenju naukama i liberalnoj umetnosti - De Soja počinje da ceni moć bogatstva boja, ekstravagantnih primena pozlate i raskošnog korišćenja gipsanih radova. Odaja V istražuje život svetaca kroz freske i kipove, a opet deluje nekako stilizovano, neljudski, što De Soja povezuje sa drevnim slikama egipatske umetnosti sa Stare Zemlje. Odaja VI, papina obedovaonica, prema Monsinjoru, istražuje misterije vere u eksploziji boja i oblika, od koje De Soja bukvalno ostaje bez daha.

Monsinjur Odi zastaje kraj ogromne freske Vaskrsenja i upire dva prsta u jednu skrajnutu priliku čija se silna pobožnost može osetiti

kroz vekove i izbledelo ulje. "Papa Aleksandar Šesti", kaže Odi tiho. "Drugi papa Bordžija." Gotovo nemarno odmahuje rukom prema dvojici ljudi koji stoje u blizini na freski punoj likova. Obojica imaju oreole i izraze rezervisane za svece. "Čezare Bordžija", kaže Odi, "sin pape Aleksandra, kopilan. Čovek kraj njega je Čezarev brat... koga je ovaj ubio. Papina kćerka, Lukrecija, bila je u Odaji V... možda je niste primetili... devica Sveta Katarina Aleksandrijska."

De Soja je u stanju samo da zuri. Diže pogled prema tavanici i vidi slike koje su se javljale u svim tim odajama - blistavog bika i krunu, ambleme Bordžija.

"Sve ovo je naslikao Pinturikijo", kaže Monsinjur Odi i ponovo polazi. "Pravo ime bilo mu je Bernardino di Beto i bio je sasvim lud. Verovatno je bio sluga tame." Monsinjur zastaje da bi ponovo pogledao prostoriju dok Švajcarska Garda zauzima stav mirno. "I svakako genije", kaže tiho. "Hajdemo. Vreme je za vaš sastanak."

Kardinal Lurdusami čeka za dugačkim, niskim stolom u Odaji VI, nazvanoj Sala dei Pontifici - takozvanoj 'Odaji papa'. Ogroman čovek ne ustaje, već se pomera postrance na stolici kada najavljuju Oca Kapetana de Soju i dopuštaju mu da uđe. De Soja se spušta na koleno i ljubi kardinalov prsten. Lurdusami tapše sveštenika-kapetana po glavi i odmahuje rukom kako bi prekinuli sa formalnostima. "Sedi na onu stolicu, sine moj. Raskomoti se. Uveravam te, ta mala stolica udobnija je od ovog prestola sa uspravnim naslonom koji su pronašli za mene."

De Soja je gotovo zaboravio snagu kardinalovog glasa: to je duboka tutnjava basa koja kao da se diže iz same utrobe zemlje, koliko i iz tela krupnog muškarca. Lurdusami je ogroman, velika masa crvene svile, belog platna i grimiznog somota, geološki masiv od čoveka koji kulminira velikom glavom na slojevima podbradaka, malim ustima, sitnim, živim očima i gotovo golom lobanjom ukrašenom grimiznom kapicom na temenu.

"Federiko", grmi kardinal. "Tako mi je drago, oduševljen sam što si bez posledica prošao kroz toliko smrti i nevolja. Dobro izgledaš, sine moj. Umorno, ali dobro."

"Hvala, Vaša Ekselencijo", kaže De Soja. Monsinjur Odi je seo na

stolicu s leve strane sveštenika-kapetana, nešto dalje od kardinalovog stola.

"A koliko znam, juče si izišao pred tribunal Svete Kancelarije", grmi kardinal Lurdusami i oči mu svrdlaju u De Soju.

"Da, Vaša Ekselencijo."

"Nadam se da nije bilo stezanja palčeva? Gvozdenih gospi i vrelog gvožđa. Ili su te razapeli na točku?" Kardinalov kikut čini se da odjekuje u njegovim ogromnim prsima.

"Ne, Vaša Ekselencijo." De Soja uspeva da se osmehne.

"Dobro, dobro", kaže kardinal, dok mu svetlost iz svetiljke sa visine od deset metara sija na prstenu. Naginje se bliže i osmehuje. "Kada je Njegova Svetost naredio Svetoj Kancelariji da ponovo uzme stari naziv - Inkvizicija - nekoliko nevernika pomislilo je da su se vratili dani ludila i terora unutar Crkve. Ali sada znaju da nije tako, Federiko. Jedina moć Svete Kancelarije jeste u njenoj ulozi savetodavca za Redove Crkve, a njena jedina kazna je preporuka za ekskomunikaciju."

De Soja oblizuje usne. "Ali ta kazna je strašna, Vaša Ekselencijo."

"Da", saglasan je kardinal Lurdusami i šaljivost mu nestaje iz glasa. "Strašna. Ali ti o tome ne treba da brineš, sine moj. Ovaj incident je okončan. Tvoje ime i ugled u potpunosti su povraćeni. Izveštaj koji je tribunal poslao Njegovoj Svetosti oslobađa te svakog prestupa krupnijeg od... da kažemo... bezobzirnosti kada su u pitanju osećanja izvesnog provincijskog biskupa koji u Kuriji ima dovoljno prijatelja da izdejstvuje to saslušanje."

De Soja još ne ispušta dah. "Biskup Melandrijano je lopov, Vaša Ekselencijo."

Lurdusamijeve živahne oči načas se okreću prema Monsinjoru Odiju, a zatim se vraćaju licu sveštenika-kapetana. "Da, da, Federiko. Znamo to. Znali smo to već neko vreme. Dobri biskup iz tog dalekog plovećeg grada na vodenom svetu i sam će imati šta da kaže pred kardinalima Svete Kancelarije, budi siguran. A takođe možeš biti siguran da preporuke u njegovom slučaju neće biti tako blage." Kardinal se ponovo zavaljuje u stolicu sa visokim naslonom. Drevno drvo krcka. "Ali mi moramo porazgovarati o drugim stvarima, sine moj. Da li si spreman da nastaviš svoju misiju?"

"Da, Vaša Ekselencijo." De Soja je iznenađen spremnošću i iskrenošću sopstvenog odgovora. Sve do tog sekunda, mislio je da bi najbolje bilo da taj deo njegovog života i službe bude okončan.

Izraz na licu kardinala Lurdusamija postaje ozbiljniji. Veliki podvaljci kao da postaju čvršći. "Izvršno. E, sad, koliko shvatam, jedan od tvojih vojnika umro je za vreme pohoda na Hebron."

"Nesreća prilikom vaskrsavanja, Vaša Ekselencijo", kaže De Soja.

Lurdusami vrti glavom. "Strašno. Strašno."

"Strelac Retig", dodaje Otac Kapetan de Soja, osetivši da ime tog čoveka treba pomenuti. "Bio je to dobar vojnik."

Kardinalove sitne oči sjaje, kao da su tamo suze. On gleda pravo u De Soju i kaže: "Pobrinućemo se za njegove roditelje i sestru. Strelac Retig je imao brata koji je dospeo do čina sveštenika-zapovednika na Bresiji. Jesi li znao to, sine moj?"

"Ne, Vaša Ekselencijo", kaže De Soja.

Lurdusami klima glavom. "Veliki gubitak." Kardinal uzdiše i spušta bucmastu šaku na prazni sto. De Soja vidi jamice na nadlanici i gleda u nju kao da je to zasebni entitet, neki beskičmenjak iz mora,

"Federiko", grmi Lurdusami, "imamo predlog za osobu koja će popuniti mesto na tvom brodu upražnjeno smrću Strelca Retiga. Ali najpre moramo da porazgovaramo o razlogu ove misije. Da li znaš zašto moraš da pronađeš i lišiš slobode tu mladu devojkicu?"

De Soja se uspravlja. "Vaša Ekselencija mi je objasnila da je devojkica dete nakaznog kibrida", kaže on. "Da predstavlja pretnju za samu Crkvu. Da je sasvim moguće da je ona agent Al TehnoSrži."

Lurdusami klima glavom. "Sve je to tačno, Federiko. Sve je tačno. Ali mi ti nismo rekli kako ona predstavlja pretnju... i to ne samo Crkvi i Paksu, već čitavom čovečanstvu. Ako te već šaljemo natrag u tu misiju, sine moj, imaš pravo to da znaš."

Napolju, prigušeno ali i dalje čujno kroz prozore i zidove palate, odjekuju dva iznenadna i potpuno različita zvuka. U istom trenu, podnevni top ispaljen je sa brda Janikulum duž reke, prema Trateveriju, a časovnici Svetog Petra počinju da udaraju podnevni sat.

Lurdusami okleva, vadi drevni časovnik iz prevoja grimizne odore,
klima zadovoljno glavom, navija ga i vraća na mesto.
De Soja čeka.

42.

Bilo nam je potrebno nešto više od jednog dana da odemo ledenim tunelima do Oca Glaukusa i zakopanog grada, ali tu je bilo i tri kratka razdoblja spavanja, a samo putovanje - mrak, hladnoća, uski prolazi kroz led - moglo bi se sasvim lako zaboraviti da jedna utvara nije odnela člana naše grupe.

Kao kod svih pravih činova nasilja, desilo se to previše brzo da bi se primetilo. U jednom trenutku hodali smo jedno za drugim, Anea, android i ja pri kraju kolone Čitčatuka, i najednom je došlo do eksplozije leda i pokreta - ukočio sam se, pomislivši da je aktivirana mina - a prilika pod odorom dva mesta ispred Anee nestala je bez povika.

Još sam bio ukočen, sa plazma puškom u umotanim rukama, ali beskorisnom, još zakočenom, kada je najbliži Čitčatuk počeo da nariče gnevno i bespomoćno, dok su se najbliži lovci bacali niz novi hodnik koji se otvorio tamo gde ga sekund ranije nije bilo.

Anea je već obasjavala ručnom svetiljkom gotovo okomiti šaht kada sam se progurao do nje, sa podignutim oružjem. Dvojica Čitčatuka bacila su se u taj šaht i usporila pad pomoću čizama i kratkih koštanih noževa tako da je iznad njih prštalo iverje leda, i samo što se nisam zavukao tamo kada me Kučijat zgrabi za rame. "Kčej!" reče on. "Ku četa či!"

Tog četvrtog dana već sam znao da mi tako naređuje da ne idem. Poslušao sam ga, ali sam izvadio laser-svetiljku da bih osvetlio put lovcima koji su vikali, sada već dvadeset metara ispod nas, gde su nestali iz vidokruga kada je novi tunel skrenuo u vodoravan tok. Isprva sam mislio da je to učinak crvenog laserskog snopa, ali onda sam video da je šaht prekriven - gotovo potpuno obojen - svetlom krvlju.

Naricanje među Čitčatucima nastavilo se i kada su se lovci vratili praznih šaka. Shvatio sam da nisu videli ni utvaru, ni njenu žrtvu, osim krvi, iscepane odore i malog prsta s njene desne šake. Kuču, onaj koga smo smatrali vraćem, kleknuo je, poljubio otkinuti prst, rasekao koštanim nožem podlakticu tako da je njegova krv nakapala

na krvavi prst, a onda pažljivo, gotovo sa strahopoštovanjem, spustio prst u svoju kožnu torbu. Naricanje smesta prestade. Čijaku - visoki muškarac sa okrvavljenom odorom koja je sada okrvavljena i drugi put, pošto je on bio jedan od lovaca koji su pohitali niz šaht - okrenuo se prema nama i ozbiljno održao dugi govor dok su ostali namicala rančeve, odlagali koplja i nastavljali dalje.

Dok smo išli ledenim tunelom, nisam mogao da se uzdržim od osvrtnja, tako da sam video kako se nazubljena ulazna rupa utvare gubi u crnilu koje kao da nas je pratilo. Znajući da životinje žive na površini i da silaze uglavnom da bi lovile, nisam bio nervozan. Ali sada je i sam led poda izgledao varljivo, ledene površine i hrbati zidova i tavanica puke čeke za sledeću utvaru. Ustanovio sam da pokušavam da lako koračam, kao da će me to spasti od propadanja do mesta gde čeka ubica. Nije bilo lako koračati tako na Sol Drakoni Septemu.

"Č. Anea", reče prekrivena prilika A. Betika. "Nisam mogao da razumem šta je to govorio Č. Čijaku. Nešto o brojevima?"

Aneino lice bilo je gotovo skriveno zubima utvare na njenoj odori. Znao sam da su te odore skinute sa mladunaca utvara - beba - ali jedan pogled na bele mišice debele poput mog torza koje izbijaju iz ledenog zida, na crne kandže dugačke kao moje podlaktice, naterao me je da shvatim koliko velika mora da su ta stvorenja. Ponekad, shvatio sam dok sam, sa otkočenom plazma puškom, pokušavao lako da koračam pod ubistvenom težinom Sol Drakoni Septema, najkraći put do hrabrosti vodi kroz potpuno neznanje.

"...zato mislim da je govorio o činjenici da se grupa više ne sastoji od prostog broja", govorila je Anea A. Betiku. "Sve dok ona nije... bila odnesena... bilo nas je dvadeset šestoro, što je bilo u redu, ali sada moraju ubrzo da učine nešto ili će biti... ne znam... još nesreće."

Koliko sam mogao da shvatim, rešili su problem sa prostim brojem tako što su Čijakua poslali napred kao izvidnika. Ili se možda samo javio kao dobrovoljac da se odvoji od grupe sve dok ne budu mogli da nas ostave u zamrznutom gradu - dvadeset pet, kao neparan broj, mogao je nakratko da se toleriše, ali bez nas njihova grupa svešće se na dvadeset dva, što je i dalje bio neprihvatljiv broj.

Ostavio sam za sobom zaokupljenost Čitčatuka prostim brojevima kada smo stigli u grad.

Najpre, ugledali smo svetlo. Posle samo nekoliko dana, oči su nam se toliko navikle na sjaj žara iz 'čučkituka' - pravouglog koštanog mangala - da je čak i povremeni blesak naših ručnih svetiljki izgledao zaslepljujuće. Svetlost zamrznutog grada bila je bukvalno bolna.

Nekada, zgrada je bila od plastila i veštačkog stakla, visoka možda sedamdeset spratova, i mora da je gledala na prijatnu zelenu teraformiranu dolinu - možda okrenuta južno prema reci koja je tekla pola kilometra dalje. Sada se naš ledeni tunel otvarao u rupu u staklu negde oko pedeset osmog sprata i jezici atmosferskog glečera izvili su čelični kostur zgrade i pronašli sebi ulaz na različitim nivoima.

Ali neboder je još stajao i možda su mu gornji spratovi štrčali u crnilo gotovo potpunog vakuuma iznad površine glečera. I dalje je blistavo svetleo.

Čitčatuci zastaše pred ulazom, zaštitivši oči od sjaja, pa počеше da nariču drugačijim tonom od ranijeg tugaljivog zavijanja u tunelu gde je nestala žena. Ovo je bilo dozivanje. Dok smo stajali i čekali, zurio sam u otvoreni kostur tog mesta, sačinjen od čelika i stakla, u desetine i desetine okačenih svetiljki koje su posvuda gorele, sprat za spratom, tako da smo mogli da zurimo naniže između nogu kroz jasni led i vidimo kako se zgrada spušta ispod nas, jarko osvetljenih prozora.

Onda se pojavi Otac Glaukus i krenu teško prema nama kroz prostor koji je delimično bio ledena pećina, delimično prostorija kancelarijske zgrade. Nosio je dugačku, crnu mantiju i raspeće koje me je podsetilo na Jezuite i njihov manastir blizu Port Romensa. Bilo je očigledno da je čovek slep - oči su mu bile mlečne od katarakte i nevidne poput kamena - ali to nije bilo prvo što sam uočio kod Oca Glaukusa: bio je star, drevan, beo, bradat kao patrijarh, i kada mu se Kučijat obratio, lice mu je oživelo i on se trgao kao iz transa, snežno bele obrve izvile su mu se naviše i zaorale borama po širokom čelu. Ispucale, vremešne usne izvile su mu se u osmeh. Ovo možda zvuči groteskno, ali ništa kod Oca Glaukusa nije ni na koji način bilo

groteskno - ni slepilo, ni zaslepljujuće bela brada, ni istrošena, pegava staračka koža ili smežurane usne. Bio je toliko... samosvojan... da nijedno poređenje nije pristalo.

Bio sam dosta rezervisan u pogledu sastanka sa tim 'glaukusom' - plašio sam se da će biti na neki način povezan sa Paksom od koga smo bežali - a sada, kada sam video da je sveštenik, trebalo je da zgrabim devojčicu i A. Betika i da odem sa Čitčatucima. Ali nijedno od nas nije uopšte osetilo takav poriv. Taj starac nije pripadao Paksu... bio je to samo Otac Glaukus. To smo saznali samo nekoliko minuta posle našeg susreta.

Ali i pre nego što je iko progovorio, slepi sveštenik kao da je osetio naše prisustvo. Pošto se obratio Kučijatu i Čičticiji njihovim jezikom, naglo se obrnuo prema nama, podigavši visoko ruku kao da dlanom može da oseti našu toplotu - Aneinu, A. Betikovu i moju. Onda je prešao mali prostor do mesta gde smo stajali, na granici između ledene pećine i prostorije u koju je ona lagano nadirala.

Otac Glaukus priđe pravo meni, spusti koščatu šaku na moje rame i reče, glasno i jasno na engleskom Mreže: "Ti si taj čovek!"

Trebalo mi je neko vreme - čitave godine - da taj komentar smestim u odgovarajuću perspektivu. U to vreme, jednostavno sam pomislio da je stari sveštenik podjednako lud koliko i slep.

Dogovorili smo se da ostanemo nekoliko dana sa Ocem Glaukusom u njegovom zaleđenom soliteru dok Čitčatuci ne odu da pozavršavaju neke važne čitčatučke stvari - Anea i ja nagađali smo da im je na vrhu liste prioriteta sređivanje problema sa prostim brojem - a onda će grupa doći ponovo po nas. Anea i ja uspele smo da im znacima objasnimo da želimo da rastavimo splav i da ga prenesemo nizvodno do sledećeg portala dalekobacača. Izgleda da su Čitčatuci shvatili - ili su bar klimali glavama i koristili svoju reč za pristanak, 'čia' - kada smo pantomimom opisali drugi luk i splav koji prolazi ispod njega. Ako sam dobro razumeo njihove verbalne odgovore i znake, da bismo stigli do sledećeg dalekobacača moraćemo da putujemo po površini, što će potrajati nekoliko dana, i provesti nas kroz oblast sa mnoštvom arktičkih utvara. Bio sam siguran da su rekli da ćemo ponovo o tome razgovarati pošto reše

svoj neposredni problem 'potrage za nerešivom ravnotežom' - što smo pretpostavili da znači da će potražiti novog pripadnika grupe - ili da će ostati bez tri. Čovek je morao da se zamisli nad tim potonjim rešenjem.

U svakom slučaju, trebalo je da ostanemo sa Ocem Glaukusom dok se Kučijatova grupa ne vrati. Slepí sveštenik živo je ćeretao sa lovcima nekoliko minuta, a onda ostao kraj otvora ledene pećine, očito osluškujući, sve dok sjaj njihovog koštanog mangala odavno nije nestao.

Onda nas Otac Glaukus ponovo pozdravi tako što je prešao rukama preko naših lica, ramena, mišica i šaka. Priznajem da nikada nisam iskusio takvo upoznavanje. Kada je obuhvatio Aneino lice koščatim šakama, starac reče: "Ljudsko dete. Nisam očekivao da ponovo vidim lice ljudskog deteta."

Nisam razumeo. "Šta je sa Čitčatucima?" rekao sam. "I oni su ljudi. Sigurno imaju decu."

Otac Glaukus poveo nas je dublje u oblakoder i naviše stepeništem do toplije prostorije pre našeg 'upoznavanja'. To je za njega očigledno bio dnevni boravak - svetiljke i mangali goreli su jarko istim onim sjajnim lopticama koje su koristili Čitčatuci, samo što ih je ovde bilo na stotine više, okolo je bio smešten udoban nameštaj, tu je bio i drevni disk-reproduktor, a unutrašnji zidovi bili su obloženi knjigama - što mi se učinilo neumesno u domu jednog slepog čoveka.

"Čitčatuci imaju decu", reče stari sveštenik, "ali ne dopuštaju im da ostanu sa grupama koje lutaju ovako daleko ka severu."

"Zašto?" rekoah ja.

"Zbog utvara", reče Otac Glaukus. "Ima tako mnogo utvara severno od stare linije teraformiranja."

"Mislio sam da Čitčatuci u potpunosti zavise od utvara", rekoah ja.

Starac klimnu glavom i pogladi bradu. Bila je puna, bela i dovoljno dugačka da mu pokrije rimski okovratnik. Mantija mu je bila pažljivo zakrpljena i prišivena, ali ipak iskrzana i izlizana. "Moji prijatelji Čitčatuci zavise u potpunosti od mladunaca utvara", reče on. "Metabolizam odraslih čini njihove kože i kosti bezvrednim za potrebe grupa..."

To nisam razumeo, ali pustio sam ga da nastavi bez prekidanja.

"...utvare, s druge strane, najviše vole decu Čitčatuka", reče on. "Zbog toga su Kučijat i ostali toliko zbunjeni prisustvom vaše mlade drugarice ovako daleko na severu."

"Gde su njihova deca?" upita Anea.

"Mnogo stotina kilometara južno", reče sveštenik. "Sa grupama za podizanje dece. Tamo je... tropska klima. Led je debeo samo trideset ili četrdeset metara, a atmosfera se gotovo da udisati."

"Zašto utvare ne love decu tamo?" upitah ja.

"To je loš kraj za utvare... isuviše topao."

"Zašto onda svi Čitčatuci ne idu na sigurno i presele se na jug..." započeh, pa ućutah. Teret gravitacije i hladnoća mora da su me činili gluplijim nego što zaista jesam.

"Baš tako", reče Otac Glaukus, razabravši uviđanje u mojoj tišini. "Čitčatuci u potpunosti zavise od utvara. Lovačke grupe - kao što je grupa našeg prijatelja Kučijata - užasno rizikuju da bi grupama za podizanje dece obezbedile meso, kože i alat. Grupe za podizanje dece rizikuju da tamo pomru od gladi pre nego što hrana stigne. Čitčatuci imaju malo dece, ali ona su za njih dragocena. Ili, kako bi oni to rekli - 'utčai tuk ajčit čakutkučit'."

"Više... sveta, mislim da je to reč... od toplote", prevede Anea.

"Upravo tako", reče stari sveštenik. "Ali zaboravljam na učtivost. Pokazaću vam vaše odaje - imam nekoliko dodatnih soba opremljenih nameštajem i zagrejanih, iako ste vi moji prvi gosti koji ne pripadaju Čitčatucima za, mislim... ovaj... pet standardnih decenija. Dok se vi smestite, ja ću da vam podgrejem večeru."

43.

Usred objašnjavanja pravog razloga za De Sojinu misiju, kardinal Lurdusami se zavaljuje u naslon svog prestola i pokazuje rukom prema visokoj tavanici. "Šta misliš o ovoj prostoriji, Federiko?"

Otac Kapetan de Soja, spreman da čuje nešto od suštinske važnosti, može samo da trepne i podigne lice. Velika dvorana kitnjasta je kao i ostale u Odajama Bordžija - još kitnjastija, shvata, jer boje su življe, vibrantnije - a onda uviđa razliku: ove tapiserije i freske savremenije su i prikazuju papu Julija VI kako prima kruciformu od anđela Gospodnjeg, Boga kako poseže naniže - u odjeku Mikelandelove tavanice u Sikstinskoj kapeli - da bi Juliju podario sakrament Vaskrsenja. Vidi zlog antipapu, Tejara I, koga izgoni arhanđeo sa plamenim mačem. Druge slike na tavanici i zidnim tapiserijama objavljuju slavu prvog velikog veka sopstvenog vaskrsenja Crkve i ekspanzije Paksa.

"Prvobitna ovdašnja tavanica srušila se 1500. godine nove ere", grmi kardinal Lurdusami, "i umalo nije ubila papu Aleksandra. Najveći deo prvobitnih dekoracija tada je uništen. Lav Deseti dao je da se ona zameni posle smrti Julija Drugog, ali njegovo delo bilo je slabije od originalnog. Njegova Svetost naručio je nove radove pre stotinu pedeset standardnih godina. Primetićeš središnju fresku - oslikao ju je Halaman Gena sa Renesanse Vektor. Tapiserija Uspona Paksa - tamo - delo je Ćirokua. Arhitektonska restauracija bila je delo krema umetnika sa Pacema, uključujući Pitera Bejnsa Kort-Bilgruta."

De Soja učtivo klima glavom iako nema pojma kakve to ima veze sa onim o čemu su razgovarali. Možda je kardinal, kao što je to inače istina za mnoge moćne muškarce i žene, navikao na samovoljne digresije zbog kojih njima potčinjeni nikada ne protestuju.

Kao da čita misli sveštenika-kapetana, Lurdusami se kikoće i spušta meku šaku na kožnu površinu stola. "Pominjem ovo s razlogom, Federiko. Da li si saglasan da su Crkva i Paks doneli čovečanstvu doba mira i prosperiteta za koje ne postoji raniji

primer?"

De Soja okleva. Čitao je istoriju, ali nije siguran da ne postoje raniji primeri za ovo doba. A kada je u pitanju 'mir'... sećanja na plamteće orbitalne šume i opustošene svetove još ga progone u snovima. "Crkva i njeni saveznici u Paksu svakako su poboljšali situaciju na većini bivših svetova Mreže koje sam posetio, Vaša Ekselencijo", kaže on. "A niko ne može da porekne dar vaskrsenja koji nema preteču."

Lurdusami se oglašava razgaljenom tutnjavom iz grla. "Neka nas sveci izbave... diplomata!" Kardinal trlja gornju usnu. "Da, da, savršeno si u pravu, Federiko. Svako doba ima svoje nedostatke, a naše obuhvata neprestanu borbu protiv Proteranih i još hitniju borbu da se uspostavi vladavina Našeg Gospoda i Spasitelja u srcima svih muškaraca i žena. Ali, kao što vidiš" - on ponovo pokazuje rukom prema freskama i tapiserijama - "nalazimo se usred Renesanse podjednako stvarne koliko je bila ona prožeta duhom ranog Preporoda, što nam je dala Kapelu Nikolasa Petog i druga čuda koja si video kada si dolazio ovamo. A ovo je istinska Renesansa duha, Federiko..."

De Soja čeka.

"Ova... nakaza... uništiće sve to", kaže Lurdusami i glas mu je sada smrtno ozbiljan. "Kao što sam ti rekao pre godinu dana, mi ne tragamo za detetom, već za virusom. A sada znamo odakle taj virus dolazi."

De Soja sluša.

"Njegova Svetost imao je jednu od svojih vizija", kaže kardinal glasom tako tihim da je jedva čujniji od šapata. "Svestan si, Federiko, da je Sveti Otac često posećivan snovima koje mu daruje Bog?"

"Čuo sam priče o tome, Vaša Ekselencijo." Ovaj magični vid Crkve oduvek je za Soju bio najmanje privlačan. On čeka.

Lurdusami maše rukom kao da hoće da opovrgne gluplja govorkanja. "Istina je da je Njegova Svetost dobio veoma važna otkrovenja posle mnogo molitvi, mnogo posta i ispoljavanja krajnje poniznosti. Takvo otkrovenje bilo je izvor našeg znanja o tome kada i gde će se dete pojaviti na Hiperionu. Njegova Svetost tačno je znao

trenutak, zar ne?"

De Soja klima glavom.

"A jedno od tih svetih otkrovenja nagnalo je Svetog Oca da zatraži da ti ovo obaviš, Federiko. Video je da su tvoja sudbina i spasenje naše Crkve i društva nerazdvojno povezani."

Otac Kapetan de Soja u stanju je samo da zuri bez treptanja.

"A sada", tutnji kardinal Lurdusami, "pretnja za budućnost čovečanstva otkrivena je u mnogo više pojedinosti." Kardinal ustaje, ali kada De Soja i Monsinjur Odi pohitaju da se osove na noge, ogromni čovek pokazuje im da ostanu u stolicama. De Soja seda i posmatra džinovsku masu crvene i bele boje kako se kreće kroz krugove svetla u tamnoj prostoriji, dok meso kardinalovih obraza blista, a oči su mu izgubljene u senkama koje bacaju okačene svetiljke.

"Ovo je, zaista, veliki pokušaj AI TehnoSrži da nas unište, Federiko. Isto mehaničko zlo koje je uništilo Staru Zemlju, koje se hranilo umovima i dušama čovečanstva preko svojih parazitskih dalekobacača, i koje je podstaklo napade Proteranih što su prethodili Padu... Isto to Zlo ovde je na delu. Kibridov potomak, ta... Anea... njihovo je oruđe. Zbog toga su dalekobacači za nju proradili iako nisu propustili nikog drugog. Zbog toga je demon Šrajk pobio hiljade naših ljudi, a ubrzo bi mogao da pobije milione - možda milijarde. Ukoliko ne bude zaustavljen, taj... succubus... uspeće da nas vrati Vladavini Mašine."

De Soja posmatra kako se veliko crveno obličje kardinala kreće iz svetlosti u tamu. Ništa od svega toga nije mu novo.

Lurdusami prestaje da korača. "Ali Njegova Svetost sada zna da kibridov nakot nije samo agent Srži, Federiko... ona je oruđe Mašinskog Boga."

De Soja shvata. Kada ga je Inkvizicija ispitala o Spevu, njegova utroba pretvorila se u pihtije na pomisao o kazni za čitanje zabranjene poeme. Ali čak je i ta knjiga iz Indeksa priznala da su elementi Srži vekovima radili na tome da proizvedu Ultimativnu Inteligenciju - kibernetско božanstvo koje će svoju moć proširiti unazad kroz vreme da bi zavladao Vaseljenom. Zaista, i Spev i zvanična istorija Crkve priznaju borbu kroz vreme između tog lažnog

boga i Našeg Gospoda. Kitsov kibrid - u stvari, kibridi, pošto je došlo da zamene kada je jedna sekta Srži uništila prvog u megasferi - bio je lažno predstavljen kao kandidat za mesiju 'ljudske UI', tog svetogrdnog tejarovskog koncepta o evoluiranom ljudskom bogu, u zabranjenom Spevu. Ta poema tvrdila je da je empatija ključ za ljudsku duhovnu evoluciju. Crkva je to ispravila, istakavši da je poštovanje Volje Božje izvor otkrovenja i spasenja.

"Kroz otkrovenje", nastavlja Lurdusami, "Njegova Svetost zna gde se nakot kibrida i njeni pomagači nalaze ovog trenutka."

De Soja se naginje napred. "Gde, Vaša Ekselencijo?"

"Na napuštenom ledenom svetu Sol Drakoni Septem", grmi kardinal. "Njegova Svetost tu nema nikakvih sumnji. I sasvim su mu jasne posledice ukoliko ona ne bude zaustavljena." Lurdusami obilazi oko velikog stola i staje blizu sveštenika-kapetana. De Soja diže pogled da bi ugledao blistavo crvenu boju, brilijantno belu, i sitne oči koje svrdlaju po njemu. "Ona sada beži kako bi pronašla saveznike", čuje se kardinalovo iskreno režanje. "Saveznike da joj pomognu u uništenju Paksa i srknavljenju Crkve. Do ovog trena, bila je kao smrtonosni virus u nenaseljenoj oblasti - potencijalna opasnost, ali nešto što se da suzbiti. Ubrzo, ako nam sada umakne, sazreće i postići punu moć... punu moć Zlog."

Iznad kardinalovog blistavog ramena De Soja vidi prilike koje se uvijaju na fresci na tavanici.

"Svi stari portali dalekobacača otvoriće se istovremeno", tutnja prilika u crvenom. "Demon Šrajk... u milion primeraka... stupiće kroz njih da izvrši pokolj hrišćana. Proterani će biti osnaženi oružjem TehnoSrži i strašnom tehnologijom AI. Već su koristili subcelularne mašine da bi od sebe načinili nešto više i manje nego ljudsko. Već su trampili svoje besmrtne duše za mašine koje ih prilagođavaju svemiru, pomoću kojih jedu sunčevu svetlost, postoje kao... kao biljke u tami. Njihove ratničke sposobnosti biće hiljadu puta uvećane zahvaljujući tajnim mašinama Srži. Tu groznu snagu neće moći da porekne čak ni Crkva. Milijarde ljudi umreće stvarnom smrću, kruciforme će biti istrgnute iz njih, duše će im biti iščupane iz tela kao srca koja još kucaju iz živih grudi. Desetine milijardi će umreti. Proterani će vatrom sebi prokrciti put kroz Paks i opustošiti ga kao

Vandali i Vizigoti, uništavajući Pacem, Vatikan i sve što poznajemo. Ubiće mir. Poreći će život i oskrnaviti naša načela dostojanstva pojedinca."

De Soja sedi i čeka.

"Ovo ne mora da se dogodi", kaže kardinal Sekretarijata Lurdusami. "Njegova Svetost moli se svakog dana da se to ne dogodi. Ali ovo su opasna vremena, Federiko... za Crkvu, za Paks, za budućnost rase čoveka. On je video ono što može biti i sve naše živote i svete počasti Prinčeva Crkve posvetio sprečavanju rađanja tako grozne stvarnosti."

De Soja diže pogled dok se kardinal naginje bliže.

"U ovom trenutku moram nešto da ti otkrijem, Federiko, nešto što milijarde Vernih neće saznati još mesecima... Danas, u ovom satu, na Međuzvezdanom biskupskom sinodu... Njegova Svetost objavljuje Krstaški rat."

"Krstaški rat?" ponavlja De Soja. Čak i postojani Monsinjur Odi oglašava se tihim zvukom u grlu.

"Krstaški rat protiv napasti Proteranih", tutnji kardinal Lurdusami. "Vekovima smo se branili - Veliki Zid je odbrambeno ratno lukavstvo koje stavlja hrišćanska tela, brodove i živote na put agresiji Proteranih - ali od današnjeg dana, uz blagoslov Boga, Crkva i Paks krenuće u ofanzivu."

"Kako?" pita De Soja. On zna da bitke već besne na ničijoj zemlji, u sivom prostoru između Paksa i područja Proteranih, tako da su hiljade parseka ispunjenje napadima i pariranjem flote, udarima i povlačenjem. Ali sa vremenskim dugom - maksimalno putovanje od Pacema do najudaljenijih delova Velikog Zida iznosi dve godine brodskog vremena, više od dvadeset godibna vremenskog duga - ne može postojati bogzna kakva koordinacija, bilo da je u pitanju ofanziva, bilo odbrana.

Lurdusami se mračno osmehuje i odgovara. "Dok mi ovde razgovaramo, od svakog sveta Paksa i Protektorata traži se... zapoveda mu se... da planetne resurse posveti izgradnji jednog velikog broda... po jedan brod za svaki svet."

"Imamo na hiljade brodova..." započinje sveštenik-kapetan, pa prekida.

"Da", prede kardinal. "Ovi brodovi koristiće novu tehnologiju arhandela. Ali oni neće biti poput tvog Rafaela - lako naoružani kuriri - već najsmrtonosnije borbene krstarice koje je ovaj deo spirale ikada video. Kadre za prebacivanje bilo gde u Galaksiji za manje vremena nego što padobrodu treba da se dignu na orbitu. Svaki brod dobiće ime po svom matičnom svetu, svaki će imati posadu odanih oficira Paksa poput tebe - muškarce i žene voljne da trpe smrt i primaju vaskrsenje - i svaki će biti sposoban da uništava čitave Rojeve."

De Soja klima glavom. "Da li je to odgovor Svetog Oca na otkrovenje o pretnji tog deteta, Vaša Ekselencijo?"

Lurdusami se vraća za svoj sto i spušta na presto sa visokim naslonom, kao da je iscrpljen. "Delimično, Federiko. Delimično. Izgradnja ovih novih letelica započeće za jednu standardnu deceniju. Tehnologija je teška... veoma teška. U međuvremenu, kibridni succubus nastavlja da širi bolest oko sebe kao virus. Taj deo zavisi od tebe - od tebe i tvoje pojačane posade lovaca na viruse."

"Pojačane?" ponavlja De Soja. "Mogu li narednik Gregorijus i kaplar Ki i dalje da putuju sa mnom?"

"Da", tutnji kardinal. "Već su dobili zaduženje."

"Kakvo je onda to pojačanje?" pita De Soja, strepeći od mogućnosti da će njegovoj misiji biti pridodat i neki kardinal iz Svete Kancelarije.

Kardinal Lurdusami širi debele prste kao da diže poklopac sa kovčega sa blagom. "Samo jedan dodatni član posade, Federiko."

"Oficir Crkve?" zahteva da zna sveštenik-kapetan, pitajući se hoće li papski disključ preći u ruke nekog drugog zapovednika.

Lurdusami odmahuje glavom. Veliki podvaljci njišu mu se i prate taj pokret. "Običan ratnik, Oče Kapetane de Soja. Nova vrsta ratnika, stvorena za obnovljenu Hristovu Vojsku."

De Soja ne razume. To zvuči kao da Crkva odgovara na nanotehnologiju Proteranih sopstvenim biomodifikacijama. To bi prkosilo svim doktrinama Crkve kojima su De Soju učili.

Još jednom, kardinal kao da čita misli sveštenika-kapetana. "Ni nalik tome, Federiko. Izvesna... poboljšanja... i mnogo jedinstvenog treninga u novom rodu vojske Paksa, ali i dalje potpuno ljudski... i

hrišćanski."

"Jedan vojnik?" kaže De Soja, zbunjen.

"Jedan ratnik", kaže Lurdusami. "Ne nalazi se u lancu komande Flote Paksa. Prvi pripadnik elitne Legije koja će predvoditi Krstaški rat što će ga Njegova Svetost danas objaviti."

De Soja trlja bradu. "A da li će on biti pod mojom neposrednom komandom, kao što su to bili Gregorijus i Ki?"

"Naravno, naravno", tutnji Lurdusami, zavaljen u naslon, sa rukama prekrštenim na pozamašnom trbuhu. "Biće tu samo jedna izmena, koju je Njegova Svetost, posavetovavši se sa Svetom Kancelarijom, smatrala neophodnom. Ona će imati sopstveni papski disključ, za odvojena ovlašćenja u pogledu vojnog odlučivanja i onih postupaka koji se smatraju neophodnim za očuvanje Crkve."

"Ona", ponavlja De Soja i upinje se iz sve snage da to shvati. Ako i on i ta tajanstvena 'ratnica' imaju istovetno papsko ovlašćenje, kako onda uopšte mogu da donose odluke? Svaki vid njihove dosadašnje potrage za detetom imao je vojne aspekte i implikacije. Svaka odluka koju je donosio bila je posvećena očuvanju Crkve. Bilo bi bolje da ga jednostavno otpuste i zamene umesto da ga nateraju na ovakvu lažnu podelu vlasti.

Pre nego što stiže to da artikuliše, kardinal Lurdusami naginje se napred i govori onoliko tiho koliko njegova bas tutnjava može da dozvoli. "Federiko, Njegova Svetost i dalje vidi da si ti umešan u ovo... i primarno odgovoran. Ali Naš Gospod otkrio je i strašnu neophodnost koju Sveti Otac teži da uzme iz tvojih ruku, znajući da si krajnje savestan čovek."

"Strašna neophodnost?" kaže De Soja, znajući smesta, u potpunosti zgromljen, o čemu je tačno reč.

Lurdusamijevo lice prekriveno je jarkim svetlom i dubokim senkama dok se naginje preko stola. "Succubus, kibridov nakot, mora biti uništen. Satrt. Virus se mora izbrisati iz Tela Hristovog kao prvi korak prema korektivnoj hirurgiji koja će tek uslediti."

De Soja broji do osam pre nego što progovori. "Ja treba da nađem dete", kaže. "A ta... ratnica... da ga ubije."

"Da", kaže Lurdusami. Nema zбора o tome da li će Otac Kapetan de Soja prihvatiti ovu preinačenu misiju. Preporođeni hrišćani,

sveštenici, Jezuiti naročito, i oficiri Flote Paksa, ne raspravljaju se kada im Sveti Otac i Sveta Majka Crkva odrede dužnost.

"Kada ću sresti tu ratnicu, Vaša Ekselencijo?" pita De Soja.

"Rafael će se prebaciti još ovog popodneva do Sol Drakoni Septema", javlja se Monsinjur Odi sa mesta iza i levo od De Soje. "Vaša nova članica posade već se ukrkala."

"Mogu li saznati njeno ime i čin?" pita De Soja i okreće se da pogleda visokog Monsinjora.

Sekretar kardinal Simon Avgustino Lurdusami odgovara. "Ona još nema nikakav formalni čin, Oče Kapetane de Soja. Biće oficir u novoformiranoj Krstaškoj Legiji. Za sada, vi i vaši vojnici možete joj se obraćati po imenu."

De Soja čeka.

"A ono glasi Nemes", tutnji kardinal. "Radamant Nemes." Njegove sitne oči načas prelaze na Lukasa Odija. Monsinjur ustaje. De Soja se žurno diže. Audijencija je očigledno završena.

Lurdusamijeva bucfasta šaka diže se u troprstom blagoslovu. De Soja klanja glavom.

"Neka vas Naš Gospod i Spasitelj, Isus Hrist, čuva i sačuva, i neka vam podari uspeh na ovom najvažnijem od svih putovanja. Tražimo to u ime Isusovo."

"Amin", mrmlja Monsinjur Lukas Odi.

"Amin", kaže De Soja.

44.

Nije to bila samo jedna zgrada zamrznuta u ledu. Čitav grad bio je zakopan tu u resublimiranoj atmosferi Sol Drakoni Septema, delić oholosti stare Hegemonije zaleđen na jednom mestu kao drevni insekt zarobljen u ćilibaru.

Otac Glaukus bio je blag, duhovit, velikodušan čovek. Ubrzo smo saznali da je prognan na Sol Drakoni Septem i tako kažnjen za pripadnost jednom od poslednjih tejarovskih redova u Crkvi. Kada je njegov red odbio osnovna načela Tejara pošto je Julije VI objavio bulu kojom je antipapinu filosofiju proglasio za svetogrđe, red je bio rasformiran, a njegovi pripadnici ili ekskomunicirani ili poslani u zabačene krajeve Paksovog dominiona. Otac Glaukus nije govorio o pedeset sedam standardnih godina koje je proveo u ovom ledenom grobu kao o izgonu - nazivao je to svojom misijom.

Iako je priznao da niko od Čitčatuka nije pokazao ni najmanje zanimanje za preobraćenje, Otac Glaukus poverio im je da ga nije mnogo zanimalo njihovo privođenje veri. Divio se njihovoj hrabrosti, poštovao njihovo poštenje, a opčinjavala ga je njihova s mukom stečena kultura. Pre nego što je oslepeo - nazvao je to snežnim slepilom, a ne pukim kataraktama... kombinacijom hladnoće, vakuuma i jakog površinskog zračenja - Otac Glaukus putovao je sa brojnim grupama Čitčatuka. "Tada ih je bilo više", rekao je stari sveštenik dok smo sedeli u njegovoj jarko osvetljenoj radnoj sobi. "Osipanje je uzelo svoj danak. Tamo gde je u ovom području pre pedeset godina bilo na desetine hiljada Čitčatuka, danas je preživelo samo nekoliko stotina."

Prvih dan ili dva, dok su Anea, A. Betik i slepi sveštenik razgovarali, ja sam najviše vremena proveo u istraživanju zamrznutog grada.

Otac Glaukus osvetlio je četiri sprata jedne visoke zgrade fenjerima sa gorivom u obliku loptica. "Da bih oterao utvare", rekao je. "One mrze svetlo." Pronašao sam stepenište i spustio se u tamu sa ručnom svetiljkom i puškom na gotovs. Dvadeset i nešto spratova niže, lavirint ledenih tunela vodio je u druge gradske zgrade.

Decenijama ranije, Otac Glaukus označio je ulaze u te zakopane građevine svetlosnim penkalom - SKLADIŠTE, SUDNICA, KOMUNIKACIONI CENTAR, KUPOLA HEGEMONIJE, HOTEL i tako dalje. Istražio sam neke od njih i video tragove sveštenikovih nedavnih poseta. Prilikom trećeg istraživanja, pronašao sam duboka spremišta gde su čuvane loptice sa energetskim gorivom. Oni su bili jedini izvor za toplotu i svetlost starom svešteniku, a takođe su predstavljali glavno sredstvo koje je dovodilo Čitčatuke u posetu.

"Utvare im daju sve osim materijala za sagorevanje", rekao je on. "Loptice im daju svetlost i malo toplote. Uživamo u toj trampici - oni mi daju meso utvara i kože, a ja im dajem svetlost, toplotu i opširne razgovore. Mislim da su prvi put počeli sa mnom da razgovaraju zato što se moja grupa sastojala od najelegantnijeg prostog broja... jedan! Na početku sam krio mesto gde se nalazilo skladište. Sada znam da me Čitčatuci nikada ne bi pokrali. Čak ni kada bi im život od toga zavisio. Čak ni kada bi život njihove dece od toga zavisio."

U zakopanom gradu nije bilo još mnogo toga da se vidi. Tamo dole, tama je bila potpuna, a moja ručna svetiljka teško je razgonila pomrčinu. Ako sam i gajio neke pritajene nade da ću pronaći lakši način da se spustimo nizvodno do drugog luka - možda džinovsku let-svetiljku ili fuzionu bušilicu - te nade ubrzo su bile ugašene. Grad je bio, sa izuzetkom četiri sprata Oca Glaukusa ispunjena nameštajem, knjigama, svetlom, hranom, toplotom i razgovorom, hladan i mrtav kao deveti krug pakla.

Trećeg ili četvrtog dana koji smo proveli tamo, neposredno pre obroka, pridružio sam im se u radnoj sobi starog sveštenika dok su tamo čavrljali. Već sam pregledao knjige na polici: tomovi filosofije i teologije, misterije, astronomski tekstovi, etnološke studije, novoantropološke knjige, pustolovni romani, vodiči za stolarstvo, medicinski tekstovi, knjige o zoologiji...

"Najveća tuga slepila koje me je snašlo pre trideset godina", rekao je Otac Glaukus, tog prvog dana kada nam je pokazao biblioteku, "ogledala se u tome što nisam više mogao da čitam svoje drage knjige. Ja sam osujećeni Prospero. Ne možete zamisliti koliko mi je vremena trebalo da donesem te tri hiljade tomova iz biblioteke

pedeset spratova niže!"

Popodne, dok sam istraživao i dok je A. Betik sam čitao, Anea je naglas čitala starom svešteniku. Jednom, kada sam ušao u prostoriju bez kucanja, ugledao sam suze na obrazima drevnog misionara.

Tog dana kada sam im se pridružio, Otac Glaukus objašnjavao je Tejara - prvobitnog Jezuitu, ne antipapu koga je nasledio Julije VI.

"On je nosio ranjenike u Prvom svetskom ratu", govorio je Otac Glaukus. "Mogao je da bude kapelan i da ostane izvan vatrene linije, ali odabrao je da nosi ranjenike na nosilima. Dali su mu medalju za hrabrost, uključujući i jednu koja se zvala Legija Časti."

A. Betik se učtivo nakašlja. "Izvinite, Oče", reče on tiho. "Da li ispravno pretpostavljam da je Prvi svetski rat bio prehedžirski sukob ograničen na Staru Zemlju?"

Bradati sveštenik se osmehnu. "Baš tako, baš tako, prijatelju dragi. Početkom dvadesetog veka. Strašan sukob. Strašan. A Tejar je bio usred njega. Njegova mržnja prema ratu potrajala je do kraja života."

Otac Glaukus odavno je napravio sopstvenu stolicu za ljuljanje i sada se ljuljao napred-nazad pred vatrom od loptica sa gorivom zapaljenom u grubo sačinjemom kaminu. Zlatni žar bacao je dugačke senke i odavao više toplote nego što smo osetili otkad smo došli kroz portal dalekobacača. "Tejar je bio geolog i paleontolog. Baš je u Kini - nacional-državi Stare Zemlje, prijatelji - 1930. godine razvio svoju teoriju o evoluciji kao nedovršenom procesu, koji ipak ima određeni cilj. Vaseljenu je video kao Božji naum da spoji Hrista Evolucije, Lično, i Vaseljensko u jedan svesni entitet. Tejar de Šarden video je svaki korak evolucije kao znak koji uliva nadu - čak je i masovno uništenje bilo razlog za radost - a kosmogeneza, njegova reč, dogodiće se kada čovečanstvo postane središnje za Vaseljenu, noogeneza kao nastavljena evolucija ljudskog uma, a hominizacija i ultrahominizacija kao faze evolucije Homo sapiensa do istinske ljudskosti."

"Izvinite, Oče", začuo sam sebe kako postavljam pitanje, jedva svestan neumesnosti ove apstraktne rasprave usred zamrznutog grada, pod zamrznutom atmosferom, u okruženju utvara-ubica i

hladnoće, "ali zar nije Tejarova jeres glasila da čovečanstvo može da evoluiru u Boga?"

Slepi sveštenik odmahnu glavom, i dalje sa ljubaznim izrazom na licu. "Za života, sine moj, Tejar nikada nije bio sankcionisan zbog jeresi. Godine 1962, Sveta Kancelarija - tada je to bila jedna sasvim drugačija Sveta Kancelarija, uveravam vas - izdala je monitum..."

"Šta to?" upita Anea, koja je sedela na tepihu blizu vatre.

"Monitum je upozorenje protiv nekritičkog prihvatanja njegovih zamisli", reče Otac Glaukus. "A Tejar nije rekao da će čovečanstvo postati Bog... rekao je da je čitava svesna Vaseljena deo procesa evolucije prema danu - nazivao je to Tačkom Omega - kada će svekolika tvorevina, uključujući i čovečanstvo, postati jedno sa Božanskim."

"Da li bi Tejar uključio i TehnoSrž u tu evoluciju?" upita Anea tiho. Rukama je obuhvatila kolena.

Slepi sveštenik prestade da se ljulja i pročešlja prstima bradu. "Tejarovski naučnici rvali su se sa time vekovima, draga moja. Ja nisam naučnik, ali siguran sam da bi on u svom optimizmu tu uključio i Srž."

"Ali oni potiču od mašina", reče A. Betik. "A njihovo viđenje Ultimativne Inteligencije potpuno je drugačije od hrišćanskog - hladni, obestrašćeni um, prediktivna moć kadra da apsorbuje sve varijable."

Otac Glaukus je klimao glavom. "Ali oni misle, sine moj. Njihovi najraniji samosvesni začetnici sačinjeni su od žive DNK..."

"Sačinjeni su iz DNK da bi računali", rekoh ja, užasnut zbog pomisli da postoji ikakva sumnja koja omogućava eventualno postojanje duše kod mašina Srži.

"A za šta je naša DNK bila sačinjena prvih nekoliko stotina miliona godina, sine moj? Za ishranu? Ubijanje? Razmnožavanje? Da li smo bili imalo plemenitiji na svojim počecima od prehedžirskih AI od silikona i DNK? Kako bi Tejar to rekao, Bog je stvorio svest da bi ubrzao vasseljensku samosvest kao sredstvo za razumevanje Njegove volje."

"TehnoSrž je želela da upotrebi čovečanstvo kao deo svog UI projekta", rekoh ja, "a onda da nas uništi."

"Ali nije to učinila", reče Otac Glaukus.

"Ne zahvaljujući Srži", rekoah ja.

"Čovečanstvo je evoluiralo - onoliko koliko jeste evoluiralo", nastavi stari sveštenik, "ali ne zahvaljujući svojim precima ili samom sebi. Evolucija dovodi do ljudskih bića, ljudska bića, kroz dug i bolan proces, donose čovečanstvo."

"Empatija", reče Anea tiho.

Otac Glaukus okrenu svoje slepe oči prema njoj. "Baš tako, draga moja. Ali mi nismo jedino ovaploćenje čovečanstva. Kada su jednog dana naše računarske mašine dosege samosvest, postale su deo tog plana. One se mogu tome odupirati. Mogu pokušati da ga osujete zbog sopstvenih složenih razloga. Ali Vaseljena nastavlja sa tkanjem sopstvenog plana."

"Govorite o Vaseljenu i njenim procesima kao o mašini", rekoah ja. "Programiranoj, nezaustavljivoj, neizbežnoj."

Starac lagano odmahnu glavom. "Ne, ne... nipošto to nije mašina. I nipošto nije neizbežno. Ako nas je Hristov dolazak ičemu naučio, onda je to činjenica da ništa nije neizbežno. Ishod je uvek neizvestan. Uvek sami treba da donesemo odluku o priklanjanju svetlu ili tami - mi i svi drugi svesni entiteti."

"Ali Tejar je mislio da će svest i empatija pobediti?" upita Anea.

Otac Glaukus mahnu koščatom šakom prema polici sa knjigama iza nje. "Tamo bi trebalo da se nalazi jedna knjiga... na trećoj polici... poslednji put kada sam je prelistao, pre trideset i nešto godina, imala je plavu knjižnu oznaku. Da li je vidiš?"

"Dnevnici, sveske i pisma Tejara de Šardena?" upita Anea.

"Da, da. Otvori je na mestu gde se nalazi plava knjižna oznaka. Da li vidiš pasus koji sam podvukao? To je jedna od poslednjih stvari koje su ove stare oči videle pre nego što ih je savladala tama..."

"Zapis označen datumom 'Dvanaesti decembar 1919'?" upita Anea.

"Da. Pročitaj to, molim te."

Anea prinese knjigu bliže svetlosti vatre.

"Dobro upamtite ovo", stala je da čita, "ne pripisujem nikakvu konačnu niti potpunu vrednost raznolikim ljudskim konstrukcijama. Verujem da će one nestati, da će se preoblikovati u novu celinu koju

još ne možemo ni zamisliti. Istovremeno, priznajem da one imaju suštinsku privremenu ulogu - one su neophodne, neizbežne faze kroz koje mi (mi ili rasa) moramo da prođemo na putu prema svojoj metamorfozi. Ono što ja u njima volim nije njihova pojedinačna forma, već njihova funkcija, koja se sastoji u građenju, na neki tajanstveni način, najpre nečeg kadrog za obogotvorenje - a zatim, kroz blagoslov Hristov koji nam obasjava trud, nečeg božanskog."

Nastade trenutna tišina koju je remetilo samo tiho šištanje vatre od loptica sa gorivom i krckanje i stenjanje desetina miliona tona leda iznad i oko nas. Konačno, Otac Glaukus reče: "Ta nada bila je Tejarova jeres u očima sadašnjeg pape. Vera u tu nadu moj je veliki greh. Ovo" - on mahnu prema spoljnjem zidu gde su led i tama pritiskali staklo - "ovo je moja kazna."

Niko od nas nije progovarao za trenutak.

Otac Glaukus se nasmeja i spusti koščate šake na kolena. "Ali majka me je naučila da nema kazne niti bola kada su tu prijatelji, hrana i razgovor. A mi imamo sve to. Č. Betiče! Kažem 'Č. Betiče' zato što vam vaša oznaka ne služi na čast, ser. Ona vas razdvaja od čovečantsva lažnim izmišljanjem lažnih kategorija. Č. Betiče!"

"Ser?"

"Da li bi učinio uslugu ovom starcu i otišao u kuhinju da doneseš kafu koja bi trebalo da je već spremna? Ja ću se postarati za gulaš i hleb koji se podgrevaju. Č. Endimione?"

"Da, Oče?"

"Da li bi želeo da siđeš u vinski podrum i odabereš najfinije godište koje se tamo nalazi?"

Osmehnuh se, znajući da stari sveštenik ne može da me vidi. "A niz koliko spratova moram da siđem da bih pronašao podrum, Oče? Nadam se, ne pedeset devet."

Starčevi zubi pomoliše se kroz bradu. "Ja vino pijem uz svaki obrok, sine moj, pa bih, da je tako, bio u mnogo boljoj fizičkoj formi. Ne, ovako mator i lenj, vino čuvam u jednom plakaru sprat niže. Blizu okna stepeništa."

"Pronaći ću ga", rekoh.

"Ja ću postaviti sto", reče Anea. "A sutra uveče ja ću da kuvam."

Svi se razidošmo da obavimo svoje dužnosti.

45.

Rafael usporava u sistem Sol Drakoni Septema. Suprotno objašnjenjima koja su dobili Otac kapetan de Soja i ostali koji putuju arhandelom, njegov pogonski mehanizam nije preinačenje drevnog Hokingovog pogona koji je prkosio barijeri brzine svetlosti još pre Hedžire. Rafaelov pogon je najvećim delom prevara: kada dosegne brzine bliske kvantnim, on uključuje signal za medij nekada poznat kao Praznina Koja Spaja. Izvor energije sa nekog drugog mesta aktivira drevno sredstvo koje buši pod-ravan tog medija i cepa tkanje samog prostora i vremena. To cepanje trenutno je kobno za ljudsku posadu, koja umire u agoniji - ćelije prskaju, kosti se mrve u prah, sinapse daju pogrešne signale, creva se prazne, organi pretvaraju u tečnost. Nikada neće saznati pojedinosti: svako sećanje na poslednje mikrosekunde užasa i smrti briše se za vreme rekonstrukcije kruciforme i vaskrsenja.

Sada Rafael započinje sa trajektorijom kočenja prema Sol Drakoni Septemu i njegov stvarni fuzioni pogon usporava brod ispod pritiska od dve stotine gravitacija. U svojim ležajevima za ubrzanje/komorama za vaskrsavanje, Otac Kapetan de Soja, narednik Gregorijus i kaplar Ki leže mrtvi, i smrvljena tela ponovo su im razorena zato što brod automatski šteti energiju tako što ne aktivira unutrašnja polja sve dok vaskrsenje ne poodmakne. Pored tri mrtva čoveka na brodu, tu je još jedan par očiju. Radamant Nemes otvorila je poklopac svoje komore za vaskrsavanje i sada leži na otvorenom ležaju; njeno kompaktno telo istumbano je, ali ne i oštećeno strašnim usporavanjem. Prema standardnom programu, sistemi za održavanje života u zajedničkoj kabini isključeni su; nema kiseonika, atmosferski pritisak je previše nizak da bi ljudskom biću omogućio da preživi bez svemirskog odela, a temperatura je trideset stepeni Celzijusa ispod nule. Nemes je ravnodušna. U svom grimiznom kombinezonu, ona leži na ležaju i posmatra monitore, uz povremeno zapitkivanje broda i pristizanje odgovora preko vlaknaste veze za prenos podataka.

Šest sati kasnije, pre uključivanja unutrašnjih polja i pre početka

popravljanja tela u njihovim složenim sarkofazima, čak dok je kabina praktično još u vakuumu, Nemes ustaje i bez ijedne grimase nosi na ramenima dve stotine gravitacija, pa odlazi u kabinu za konferencije, do stola za planiranje. Priziva mapu Sol Drakoni Septema i brzo pronalazi nekadašnji tok reke Tetis. Naredivši brodu da uključi svoje dalekometne vizuelne uređaje, prelazi prstima preko holo-slika ledenih potočića, sestругi-dina i glečerskih pukotina. Vrh jedne zgrade izdiže se iz atmosferskog glečera. Nemes ponovo proverava mapu: udaljenost je trideset kilometara od zakopane reke.

Posle jedanaest sati kočenja, Rafael se ubacuje na orbitu oko blistavo bele grudve Sol Drakoni Septema. Unutrašnja polja odavno su uključena, sistemi za održavanje života potpuno su funkcionalni, ali Radamant Nemes to ne primećuje baš kao što nije primećivala ni težinu niti vakuum. Pre napuštanja broda, ona proverava monitore komora za vaskrsavanje. Ima više od dva dana pre nego što će De Soja i njegovi vojnici početi da se meškolje u svojim komorama.

Smestivši se u padobrod, Nemes priključuje optičko vlakno iz ručnog zgloba za konzolu, naređuje razdvajanje i vodi brod preko terminadora u atmosferu bez konsultacije instrumenata ili kontrola. Osamnaest minuta kasnije, padobrod se spušta na površinu dve stotine metara od zatupastog, ledom okovanog tornja.

Sunčeva svetlost brilijantna je na terasastom glečeru, ali nebo je potpuno crno. Ne vide se nikakve zvezde. Iako je atmosfera ovde zanemarljiva, planetni masivni termalni sistemi koji teku od jednog do drugog pola izazivaju neprekidne 'vetrove' koji nose ledene kristale do brzine od četiri stotine kilometara na sat. Prenebregavši svemirsko odelo i odeću za rizičnu atmosferu koja visi u vazdušnoj komori, Radamant Nemes aktivira otvaranje vrata. Ne sačekavši izbacivanje lestvica, ona skače sa visine od tri metra na površinu i dočekuje se uspravno u polju od 1.7 g. Ledene iglice udaraju u nju brzinom hica iz flešetnog pištolja.

Nemes uključuje unutrašnji izvor koji aktivira biomorfno polje na udaljenosti od 0,8 milimetara od njenog tela. Za spoljnog posmatrača, zdepasta žena kratke crne kose i potpuno crnih očiju iznenada postaje skulptura od žive u ljudskom obliku, prekrivena odrazima. Obličje trči preko nazubljenog leda brzinom od trideset

kilometara na sat, zaustavlja se kod zgrade, ne pronalazi ulaz, pa pesnicom razbija panel od plastila. Kročivši kroz procep, sa lakoćom hoda preko glatkog leda do vrha okna lifta. Istrže iskrivljena vrata. Liftovi su odavno pali u podrum osamdeset i nešto spratova niže.

Radamant Nemes stupa u otvoreno okno i pušta se, u sunovratu brzinom od 108.8 stopa u sekundi, kroz mrak. Kada ugleda blesak svetla u prolazu, grabi čeličnu gredu da bi se zaustavila. Već je dosegla krajnje ubrzanje od više od pet stotina klika na sat, a usporava do nule za manje od tri stota dela sekunde.

Nemes ulazi iz okna u sobu, zapaža nameštaj, fenjere, police sa knjigama. Starac je u kuhinji. Glava mu se diže na zvuk brzih koraka. "Role?" kaže on. "Anea?"

"Baš tako", kaže Radamant Nemes, zarivši dva prsta ispod ključne kosti starog sveštenika i podigavši ga sa poda. "Gde je devojčica Anea?" pita ona tiho. "Gde su svi oni?"

Začudo, slepi sveštenik ne ječi od bola. Njegovi trošni zubi stegnuti su, a slepe oči zure mu u tavanicu dok izgovara samo: "Ne znam."

Nemes klima glavom i ispušta sveštenika na pod. Opkoračivši mu grudi, nabija mu kažiprst u oko i ispaljuje tragača sa mikrovlaknom u njegov mozak, tako da sonda pronalazi tačno određeno područje cerebralnog korteksa.

"A sad, Oče", kaže ona, "da probamo ponovo. Gde je devojčica? Ko je sa njom? Gde su oni?"

Odgovori počinju da teku kroz mikrovlakno kao šifrovani naleti umiruće nervne energije.

46.

Naši dani sa Ocem Glaukusom ostali su vredni pamćenja zbog udobnosti, sporog ritma posle toliko nedelja hitanja tamo-amo, kao i zbog razgovora. Ponajviše se, mislim, sećam razgovora.

Nešto pre povratka Čitčatuka, saznao sam za jedan od razloga zbog kojih je A. Betik krenuo sa mnom na ovo putovanje.

"Imaš li braće ili sestara, Č. Betiče?" upitao je Otac Glaukus, i dalje odbijajući da koristi androidsku oznaku.

Na moje veliko čuđenje, A. Betik reče: "Da." Kako je to bilo moguće? Androidi su bili dizajnirani i biofakturisani, sklapani od komponentnih genetskih elemenata i odgajani u rezervoarima... kao organi koji se odgajaju za presađivanje, tako sam oduvek mislio.

"Za vreme biofakture", nastavio je A. Betik posle sveštenikovog podsticaja, "androidi su se tradicionalno klonirali u kolonijama rasta koje su brojale po pet - obično četiri muška i jedan ženski."

"Petorke", reče Otac Glaukus sa svoje stolice za ljuljanje. "Imaš tri brata i sestru."

"Da", reče plavokožac.

"Ali svakako niste bili..." započeh, pa zaćutah. Protrljah bradu. Obrijao sam se u neobičnom domu Oca Glaukusa - to mi se činilo civilizovanim činom - pa me je tamo prenuo dodir glatke kože. "Ali svakako niste zajedno odrasli", rekoh ja. "Hoću reći, zar androidi nisu..."

"Biofakturisani kao odrasli?" upita A. Betik sa istim lakim osmehom. "Ne. Naš proces rasta bio je ubrzan - sazrevali smo za približno osam standardnih godina - ali postojalo je razdoblje kada smo bili bebe i razdoblje detinjstva. Taj nedostatak bio je jedan od razloga što je biofaktura androida bila gotovo nemoguće skupa."

"Kako ti se zovu braća i sestra?" upita Otac Glaukus.

A. Betik zatvori knjigu koju je prelistavao. "Tradicija je bila da se imena svakom od pet članova grupe daju abecednim redom", reče on. "Moji braća i sestra zvali su se A. Antibe, A. Corezon, A. Darja i A. Evik."

"Ko je bila tvoja sestra?" upita Anea. "Darja?"

"Da."

"Kako ti je izgledalo detinjstvo?" upita devojčica.

"Prevažodno su me podučavali, obučavali za izvršavanje dužnosti i određivali parametre službe", reče A. Betik.

Anea je ležala na tepihu, sa bradom oslonjenom o šake. "Jesi li išao u školu? Jesi li se igrao?"

"Imali smo tutore u fabrici, mada je najveći deo mog znanja potekao od transfera RNK." Čelavi muškarac pogleda Aneu. "A ako pod 'igranjem' mislite na pronalaženje vremena da se opustim sa braćom i sestrom, odgovor je potvrđan."

"Šta se dogodilo sa tvojom braćom i sestrom?"

A. Betik sporo zavrte glavom. "Bili smo prvobitno prebačeni u zajedničku službu, ali ubrzo posle toga razdvojeni smo. Mene je kupilo Kraljevstvo Monaka u izgnanstvu i prebacilo me na Askvit. U to vreme, shvatio sam da će svako od nas služiti u drugom kraju Mreže ili Zabačenosti."

"I nikada više nisi čuo za njih?" rekoh ja.

"Ne", reče A. Betik. "Iako je veliki broj androidskih radnika uvezen radi izgradnje Grada Pesnika kada je Kralj Vilijam Dvadeset Treći prebacio koloniju na taj svet, većina ih je služila pre mene na Askvitu, a niko nije susreo nekog od moje braće ili sestru u razdobljima pretovara."

"U danima Mreže", rekoh ja, "trebalo je da bude lako da pretražiš druge svetove putem dalekobacača ili preko datasfere."

"Da", reče A. Betik, "osim što je androidima bilo zabranjeno zakonom i RNK inhibitorima da putuju dalekobacačima ili neposredno pristupaju datasferi. I, naravno, biofaktura ili posedovanje androida postali su ilegalni u Hegemoniji vrlo brzo posle mog stvaranja."

"Dakle, koristili su vas u Zabačenosti", rekoh ja. "Na dalekim svetovima kao što je Hiperion."

"Upravo tako, Č. Endimione."

Udahnuh duboko. "I da li si zbog toga pozeleo da kreneš na ovo putovanje? Da bi pronašao nekog od svojih... brata ili sestru?"

A. Betik se osmehnu. "Izgledi da naiđem na nekog od svoje klonirane braće ili na sestru zaista su beskrajno mali, Č. Endimione."

Ne samo što bi takva slučajnost bila neverovatna, već i sami izgledi da je iko od njih preživeo čitavo uništenje androida posle Pada bili bi vrlo mršavi. Ali..." A. Betik zastade i raširi ruke kao da objašnjava koliko je budalast.

Te poslednje večeri, pre nego što se grupa vratila, čuo sam prvi put kako Anea raspravlja o svojoj teoriji ljubavi. Započelo je to tako što nas je ispitala o Spevu Martina Silenusa.

"U redu", rekla je ona. "Shvatam da je stavljen u Indeks Zabranjenih Knjiga čim je Paks zauzeo vlast, ali šta je sa onim svetovima koje Paks još nije progutao kada je to izišlo? Da li je autor dobio pohvale kritičara za kojima je toliko žudeo?"

"Sećam se da smo raspravljali o Spevu u semeništu", zakikotao se Otac Glaukus. "Znali smo da je zabranjen, ali to ga je samo činilo još primamljivijim. Odolevali smo čitanju Vergilija, ali čekali smo na red da bismo pročitali raskupusani primerak Speva, te črčkarije."

"Je li to bila črčkarija?" upita Anea. "Uvek sam smatrala čika Martina velikim pesnikom, ali samo zato što mi je on rekao da je tako. Majka mi je uvek pričala da je pravi davež."

"Pesnici mogu da budu i jedno i drugo", reče Otac Glaukus. Ponovo se zakikota. "U stvari, čini se da su često i jedno i drugo. Koliko pamtim, većina kritičara otpisala je Spev u ono malo književnih krugova koji su postojali pre nego što ih je Crkva apsorbovala. Neki su ga shvatili ozbiljno... kao pesnika, ne kao letopisca onoga što se zaista dogodilo na Hiperionu neposredno pre Pada, ali većina je ismevala njegovu apoteozu ljubavi pri kraju drugog toma..."

"Sećam se toga", rekoh ja. "Lik Sola - starog naučnika čija je kćerka starila unazad - on otkriva da je ljubav odgovor na ono što je on nazivao Avramova Nedoumica."

"Sećam se jednog gadnog kritičara koji je napisao prikaz poeme u našoj prestonici", kikotao se Otac Glaukus. "Naveo je grafit pronađen na zidu nekog iskopanog grada na Staroj Zemlji pre Hedžire: 'Ako je ljubav odgovor, kako je glasilo pitanje?'"

Anea me pogleda u iščekivanju objašnjenja.

"U Spevu", rekoh ja, "lik naučnika izgleda da otkriva da je ljubav

ono što je Srž AI nazivala Prazninom Koja Spaja. Da je ljubav osnovna sila Vaseljene, kao gravitacija i elektromagnetizam, kao jaka i slaba nuklearna sila. U poemi, Sol uviđa da Ultimativna Inteligencija Srži nikada neće biti kadra da shvati da je empatija nerazdvojiva od tog izvora... od ljubavi. Stari pesnik opisao je ljubav kao 'subkvantnu nemogućnost koja prenosi informacije od fotona do fotona...'"

"Tejar mu ne bi protivrečio", reče Otac Glaukus, "mada bi to drugačije rekao."

"U svakom slučaju", rekoh ja, "gotovo opšta reakcija na poemu - kako mi je pričala Grandam - bila je da je slaba zbog te sentimentalnosti."

Anea je odmahivala glavom. "Čika Martin je bio u pravu", reče ona. "Ljubav jeste jedna od osnovnih sila Vaseljene. Znam da je Sol Vejntraub zaista verovao da je to otkrio. Toliko je rekao majci pre nego što su on i njegova kćerka nestali u Sfingi, na putu prema budućnosti tog deteta."

Slepi sveštenik prestade da se ljulja i nagnu se napred, oslonjen laktovima o koščata kolena. Njegova postavljena mantija izgledala bi komično na nekom manje dostojanstvenom čoveku. "Da li je to složenije od tvrdnje da je Bog ljubav?" upita on.

"Da!" reče Anea, koja je sada stajala ispred vatre. U tom trenutku izgledala mi je starija, kao da je odrasla i sazrela tokom tih meseci koje smo proveli zajedno. "Grci su videli kako deluje gravitacija, ali objašnjavali su to tako što jedan od četiri elementa - zemlja - 'hita natrag svojoj porodici'. Ono što je Sol Vejntraub načas ugledao bio je delić fizike ljubavi... gde ona obitava, kako deluje, kako se može shvatiti i obuzdati. Razlika između 'Bog je ljubav' i onoga što je Sol Vejntraub video - onoga što je čika Martin pokušao da objasni - jeste razlika između grčkog objašnjenja gravitacije i jednačina Isaka Njutna. Jedno je mudra fraza. Drugo posmatra samu stvar."

Otac Glaukus odmahnu glavom. "Po tebi, draga moja, to se može kvantifikovati, kao nešto mehaničko."

"Ne", reče Anea i glas joj je bio najsnažniji otkad sam je sreo. "Baš kao što ste vi objasnili kako je Tejar znao da evolucija Vaseljene prema višoj svesti nikada ne bi mogla da bude čisto

mehanička... da sile nisu obestrašćene, kao što je nauka oduvek pretpostavljala, već su derivati potpune strasti božanstva... pa, tako i shvatanje da je ljubav deo Praznine Koja Spaja nikada ne može biti mehaničko. U određenom smislu, ona je suština ljudskosti."

Suzbio sam poriv da se nasmejem. "Dakle, ti tvrdiš da je potreban novi Isak Njutn koji će objasniti fiziku ljubavi?" rekoh. "Da nam da njene zakone termodinamike, njena pravila entropije? Da nam pokaže proračun ljubavi?"

"Da!" reče devojčica; tamne oči bile su joj ozarene.

Otac Glaukus još se naginjao napred i sada je vrlo čvrsto stezao kolena. "Jesi li ti ta osoba, mlada Anea sa Hiperiona?"

Anea se brzo okrenu i gotovo iziđe iz svetlosti u mrak i led iza veštačkog stakla, pre nego što se ponovo okrenula i lagano vratila u krug toplote. Lice joj je bilo snuždeno. Trepavice vlažne od suza. Kada je progovorila, glas joj je bio tih, gotovo drhtav. "Da", rekla je. "Plašim se da jesam. Ne želim to da budem. Ali jesam. Ili bih mogla da budem... ako preživim."

Od tih reči osetih žmarce na leđima. Zažalio sam što smo zapodeneduli taj razgovor.

"Hoćeš li nam sada reći?" upita Otac Glaukus. U glasu mu se čula jednostavna molećivost deteta.

Anea podiže lice, a onda lagano odmahnu glavom. "Ne mogu. Nisam spremna. Žao mi je, Oče."

Slepi sveštenik zavalu se natrag u stolicu; najednom je izgledao veoma star. "U redu je, dete moje. Upoznao sam te. I to je nešto."

Anea priđe starcu u stolici za ljuljanje, zagrlila ga i ostade tako jedan dugi trenutak.

Kučijat se vratio sa svojom grupom sledećeg jutra pre nego što smo se probudili i ustali iz kreveta i odora za spavanje. U danima koje smo proveli sa Čitčatucima gotovo smo se navikli na to da spavamo u razdobljima od po nekoliko sati, a onda da nastavimo sa maršem kroz ledenu pomrčinu, ali ovde, sa Ocem Glaukusom, poštovali smo njegov sistem - blago prigušivanje svetiljki u unutrašnjim prostorijama tokom punih osam sati 'noći'. Ja sam napomenuo da se čovek neprestano oseća umorno u okruženju od

1,7 g.

Čitčatuci nisu voleli da zalaze duboko u zgradu, pa su ostali kod otvorenog prozora, koji je više predstavljao ledeni tunel od enterijera, i naricali su blago i raznoliko dok smo se mi žurno oblačili i hitali ka njima.

Grupa je ponovo imala zdravo brojno stanje od dvadeset troje; Otac Glaukus to nije pitao, a mi ostali nikada nismo saznali, gde su pronašli svog novog člana - jednu ženu. Kada sam ušao u prostoriju, zatekao sam sliku koja je tada bila upečatljiva i ostala mi je urezana u sećanje - snažni Čitčatuci odeveni u odore utvara, koji čuče u svom najtipičnijem položaju, Otac Glaukus koji čuči i čavrlja sa Kučijatom, dok se postavljena mantija starog sveštenika prepuna zakrpa širi na ledu kao crni cvet, sjaj fenjera sa lopticama prelama svetlost na kristalima kod ulaza u ledenu pećinu, a - iza veštačkog stakla - taj strašni utisak leda, težine i tame koja pritiska... pritiska.

Mnogo ranije, zamolili smo Oca Glaukusa da nam bude tumač u postavljanju - zapravo, ponovnom postavljanju - zahteva domorocima da nam pomognu, i starac je sada načeo tu temu, zapitavši prilike odevene u belo da li zaista žele da nam pomognu da prebacimo splav nizvodno. Čitčatuci su odgovorili jedan za drugim, i svaki je sačekao svoj red da se obrati Ocu Glaukusu i nama ostalima pojedinačno, a svaki je rekao u suštini isto - bili su spremni da krenu na to putovanje.

To neće biti jednostavan put. Kučijat je potvrdio da postoje tuneli koji se spuštaju sasvim do reke kod drugog luka, gotovo dve stotine metara niže od mesta na kome smo sada sedeli, i da postoji deonica sa otvorenom vodom tamo gde reka protiče ispod drugog dalekobacača, ali...

Nisu postojali tuneli koji bi povezali ovo mesto i drugi luk udaljen nekih dvadeset osam kilometara severno.

"Baš sam mislila da pitam", reče Anea. "Otkud uopšte ovi tuneli? Suviše su okrugli i pravilni da bi bili pukotine ili procepi. Da li su ih Čitčatuci napravili nekada ranije?"

Otac Glaukus pogleda dete sa izrazom bradate neverice. "Hoćeš da kažeš da ne znaš?" upita on. Zatim okrenu glavu i zazveketa slogovima pred Čitčatucima. Njihova reakcija bila je bezmalo

eksplozivna - uzbuđeno brbljanje, gotovo lavež, koji smo povezivali sa smehom.

"Nadam se da te nisam uvredio, draga moja", reče stari sveštenik. Osmehivao se i slepe oči okrenule su se prema Anei. "Naprosto, to je toliko već deo našeg postojanja ovde, da se meni - a i Nedeljivim Ljudima - učinilo neobično smešno da neko može da se kreće kroz led, a da to ne zna."

"Nedeljivim Ljudima?" upita A. Betik.

"Čitčatucima", reče Otac Glaukus. "To znači 'nedeljivi' - ili pravom prizvuku reči više odgovara - 'nesposobni da budu savršeniji'."

Anea se osmehivala. "Nisam uvređena. Samo bih volela da i sama čujem tu šalu. Šta jeste načinilo te tunele?"

"Utvare", pretpostavio sam ja pre nego što je sveštenik stigao da progovori.

Njegov osmeh okrenu se prema meni. "Baš tako, prijatelju Role. Baš tako."

Anea se namršti. "Kandže su im zastrašujuće, ali čak ni odrasli ne bi mogli da proseku tako obimne tunele kroz tako čvrsti led... zar ne?"

Odmahnuh glavom. "Mislim da nismo ni videli kako zaista izgleda jedan od odraslih."

"Baš tako, baš tako." Starac je duboko klimao glavom, po svom običaju. "Rol je u pravu, draga moja. Čitčatuci love najmlađe mladunce kada mogu. Stariji mladunci love Čitčatuke kada mogu. Ali mladunče utvare koje vidite u ovom obliku samo je faza larve tog stvorenja. Ono se hrani i kreće po površini za vreme te faze, ali posle tri orbite Sol Drakoni Septema..."

"To bi bilo dvadeset devet standardnih godina", promrmlja A. Betik.

"Baš tako, baš tako", zaklima sveštenik glavom. "Za tri lokalne godine, dvadeset devet standardnih, nezrela utvara - 'mladunče', iako se ta reč obično koristi za sisare - prolazi kroz preobražaj i postaje prava utvara, koja buši led brzinom od otprilike dvadeset kilometara na sat. Ona je dugačka oko petnaest metara i... pa, možete lako naići na jednu od njih kada pođete ka severu."

Nakašljah se. "Mislim da su nam Kučijat i Čiaku objašnjavali da

ne postoje tuneli koji povezuju ovu oblast sa tunnelima kod dalekobacača nekih dvadeset osam klika prema severu..."

"A, da", reče Otac Glaukus i nastavi razgovor na zvonkom jeziku Čitčatuka. Kada je Kučijat odgovorio, slepi čovek reče: "Približno dvadeset pet kilometara preko površine, što je više nego što Nedeljivi Ljudi vole da pređu odjednom. A Ajčakut ljubazno ukazuje na to da je ova oblast prepuna utvara - kako mladunaca, tako i odraslih - i da su Nedeljivi Ljudi koji su tu vekovima živeli svi odreda pretvoreni u ogrlice od lobanja koje utvare nose. On ističe da ovog meseca površinom besne letnje oluje. Ali za vas, prijatelji, voljni su da krenu na put."

Zavrteo sam glavom. "Ne razumem. Površina je praktično bez vazduha, zar ne? Hoću reći..."

"Role, sine moj, oni imaju sve što će vam biti potrebno za putovanje", reče Otac Glaukus.

Ajčakut zarezha nešto. Kučijat dodade nešto umerenijim tonom.

"Spremni su da krenu kad i vi, prijatelji. Kučijat kaže da će biti potrebna dva spavanja i tri marša da se vratite do svog splava. A onda će krenuti severno, sve dok bude prokopanih tunela..." Stari sveštenik zastade i okrenu lice na trenutak u stranu.

"Šta je bilo?" upita Anea zabrinutim glasom.

Otac Glaukus okrenu se natrag. Osmeh mu je bio usiljen. On prođe koščatim prstima kroz bradu. "Nedostajaćete mi. Prošlo je mnogo vremena otkad... ha! Postajem senilan. Hajdemo, pomoći ću vam da se spakujete, brzo doručkujete, a videću i da li mogu da vam pronađem nešto namirnica u skladištu."

Rastanak je bio bolan. Pomisao na starca koji ponovo ostaje sam tamo u ledu i tera od sebe utvare i planetni glečer sa nekoliko upaljenih svetiljki... od nje su mi se grudi stezale. Anea je plakala. Kada je A. Betik prišao da se rukuje sa starim sveštenikom, Otac Glaukus je snažno zagrlio zapanjenog androida. "Tvoj dan tek će nastupiti, prijatelju Č. Betiče. Osećam to. Osećam to snažno."

A. Betik nije odgovorio, ali kasnije, dok smo sledili Čitčatuke u duboki glečer, video sam da se plavokožac osvrće prema visokom obrisu naspram svetla pre nego što smo obišli oko ugla tunela i

izgubili iz vidokruga zgradu, svetlost i starog sveštenika.

Bila su nam potrebna tri marša i dva spavanja da skliznemo i smandrljamo se niz poslednju ledenu strminu, zavijemo kroz uski procep u ledu i iziđemo napolje na mestu gde je splav bio privezan. Nisam video način da se trupci prebace oko okuka i skretanja tih beskrajnih tunela, ali ovaj put Čitčatuci nisu gubili vreme na divljenje plovilu okovanom ledom, već su smesta počeli da razvezuju trupce jedne od drugih i razdvajaju ih.

Čitava grupa se veoma primetno čudila našoj sekiri prilikom te prve posete, a sada sam bio u mogućnosti da im pokažem kako deluje, iscepkavši jedan trupac u kraće segmente, tako da je svaki segment bio dugačak samo metar i po. Koristeći moju sve slabiju laser-svetiljku, A. Betik i Anea radili su isto to na našoj priručnoj fabričkoj traci - Čitčatuci su strugali led sa gotovo potonulog plovila, sekli ili razvezivali čvorove i dodavali dugačke segmente naviše, gde smo ih mi sekli i slagali. Kada smo završili, kameno ognjište, dodatni fenjeri i led nalazili su se na ledenoj izbočini, a drvo je bilo naslagano u dugačkom tunelu nalik na zalihu ogrevnog drveta za sledeću godinu.

Ta pomisao isprva me je zabavila, ali onda sam shvatio koliko bi to bila dobrodošla zaliha sagorivog materijala za Čitčatuke - toplota, svetlost koja tera utvare. Sada sam na drugi način gledao naš rastavljeni splav. Pa, ako ne uspemo da se probijemo do sledećeg portala...

Koristeći sada Aneu kao prevodioca, preneli smo Kučijatu da bismo voleli da im ostavimo sekiru, ognjište i druge drangulije. Pošteno je reći da su lica iza zuba utvara izgledala zapanjeno. Čitčatuci su se uzmuvali i počeli da nas grle i lupaju po leđima dovoljno snažno da nam izbiju vazduh. Čak nas je i ljutiti Ajčakut tapšao i gurkao sa nekom vrstom grube naklonosti.

Svaki pripadnik grupe nabacio je tri ili četiri segmenta trupaca na leđa; A. Betik, Anea i ja učinili smo isto - bili su teški kao beton u tom polju visoke gravitacije - a onda smo krenuli dugačkom stazom uzbrdo prema površini, vakuumu, oluji i utvarama.

47.

Potrebno je manje od jednog minuta da nervni priključak Radamant Nemes završi sa sondiranjem mozga Oca Glaukusa. U kombinaciji vizuelnih slika, jezika i sirovih sinaptičkih hemijskih podataka, Nemes ima onoliko potpunu sliku o Aneinoj poseti zaleđenom gradu koliko je to moguće bez potpunog neurološkog razgrađivanja. Izvlači mikrovlakno i ostavlja sebi nekoliko sekundi da bi razmotrila podatke.

Anea, njen ljudski saputnik, Rol, i android otišli su tri i po standardna dana ranije, ali najmanje jedan od tih dana bio je ispunjen rastavljanjem njihovog splava. Drugi dalekobacač nalazi se gotovo trideset klika severno, a Čitčatuci će ih voditi po površini, što podrazumeva opasno i sporo putovanje. Nemes zna da postoje dobri izgledi da Anea nije preživela put po površini - Nemes je u sveštenikovom umu videla primitivna sredstva kojima su Nedeljivi Ljudi pokušavali da se nose sa površinskim uslovima.

Radamant Nemes hladno se osmehuje. Takve stvari neće prepustiti verovatnoći.

Otac Glaukus slabašno stenje.

Nemes zastaje sa jednim kolenom na grudima starog sveštenika. Nervna sonda nije mu mnogo naudila: jedan sofisticirani medkomp mogao bi da zaleći rupu koju je vlakno načinilo između starčevog oka i mozga. A kada je ona stigla, već je bio slep.

Nemes razmatra situaciju. Susret sa sveštenikom Paksa na ovom svetu nije predstavljao deo jednačine. Dok Otac Glaukus počinje da se pomera i prinosi koščate šake licu, Nemes odmerava ravnotežu: ostavljanje sveštenika u životu predstavljalo bi veoma mali rizik - zaboravljeni misionar, u izgnanstvu, ionako osuđen da umre ovde. S druge strane, Nemes zna, ako ga ne ostavi u životu, neće biti nikakvog rizika. Ta je jednačina jednostavna.

"Ko... si ti?" stenje sveštenik dok ga Nemes s lakoćom podiže i nosi iz kuhinje, kroz obedovaonicu i biblioteku punu knjiga do hodnika koji vodi prema centralnoj srži zgrade. "Zašto ovo radiš?" kaže starac kada Nemes stiže do do okna lifta, nogom otvara vrata

od plastila i drži sveštenika još jedan, poslednji trenutak.

Oseća se nalet hladnog vazduha koji hrli odozgo, s površine do glečerskih dubina dve stotine metara niže. Buka je takva da se čini kao da to zamrznuta planeta vrišti. U poslednjem trenutku, Otac Glaukus shvata šta se to dešava. "Oh, dragi Isuse, Gospode", šapuće, dok mu ispucale usne drhte. "Oh, Sveti Tejaru... dragi Isuse..."

Nemes ispušta čoveka u okno i okreće se, samo blago iznenađena što iza sebe ne čuje odjeke krika. Odlazi zaleđenim stepeništem do površine, preskače po četiri ili pet stepenika u otežanom g-polju. Na vrhu, mora sebi da probije put uz ledeni vodopad gde se zamrznuta atmosfera slila niz pet ili šest stepeništa. Dok stoji na krovu zgrade, nebo je crno od vakuuma, oluja prouzrokovana obrušavanjem vazduha šiba joj lice ledenim kristalima i ona aktivira polje faznog pomeranja, pa trči do padobroda.

Tri mlade utvare istražuju brod. U jednoj sekundi, Nemes analizira stvorenja - nisu sisari, belo 'krzno' zapravo je cevasta krljušt kadra za zadržavanje gasovite atmosfere koja drži telesnu toplotu, oči u dubokom infracrvenom opsegu, prekomerna plućna aktivnost koja im omogućava da dvanaest ili više sati provode bez kiseonika; svaka životinja duža je od pet metara, prednji udovi strahovito su im snažni, dok su zadnji oblikovani za kopanje i rasporavanje žrtava, i svaka zver veoma je brza.

Okreću se prema njoj dok im se trkom približava. Naspram crne pozadine, utvare više liče na ogromne bele lasice ili iguane nego na bilo šta drugo. Izdužena tela kreću im se zaslepljujućom brzinom.

Nemes razmišlja o tome da ih zaobiđe, ali ako napadnu brod, to bi moglo da oteža uzletanje. Prebacuje se u brzo vreme. Utvare se zamrzavaju usred pokreta. Uskovitlani kristali leda lebde ukočeni naspram crnog neba.

Delotvorno, koristeći samo desnu šaku i dijamantski tvrdo sečivo fazno izmenjene podlaktice, ona kolje tri životinje. Dok to radi, dve stvari blago je iznenađuju: svaka utvara ima ogromno srce sa pet komora i zveri su, izgleda, kadre da se bore sve dok im je makar jedna od njih nedirnuta; svaka nosi ogrlicu od malih ljudskih lobanja.

Završivši i prebacivši se u sporo vreme, pošto su se tri utvare srušile kao džinovske vreće organskog droba na led, Nemes načas razgleda ogrlice. Verovatno su pripadale ljudskoj deci. Zanimljivo.

Nemes aktivira padobrod i leti prema severu - zadržava ga na reaktivnim potisnicima pošto zatupasta krila ne mogu da pronađu dovoljno oslonca u gotovo potpunom vakuumu. Duboki radar sondira led sve dok reka ne postane vidljiva. Iznad nivoa reke nalazi se mnogo stotina kilometara tunela. Utvare su u ovoj oblasti bile veoma delatne. Na displeju dubokog radara, metalni luk portala dalekobacača štrči kao jarko svetlo u tamnoj magli. Instrument manje uspešno pronalazi živa stvorenja koja se kreću pod ledom. Raznoliki odjeci pokazuju jasne tragove odraslih utvara koje buše tunele kroz atmosferski glečer, ali to je klikama severno i istočno.

Ona spušta padobrod pravo iznad portala dalekobacača i pretražuje talasastu površinu ne bi li otkrila ulaz u neku pećinu. Pronašavši jedan, uskače trkom u glečer, spušta biomorfni štit posle narastanja pritiska iznad tri psi i podizanja temperature na samo trideset stepeni ispod temperature smrzavanja.

Lavirint tunela je zastrašujući, ali ona se kreće tako što prati veliku masu metalnog portala trećinu kilometra niže i posle jednog sata približava se nivou reke. Tama je previše blizu potpunom mraku da bi ovde koristila pojačivač svetlosti ili infracrveni vid, a nije ponela ručnu svetiljku, ali ona otvara usta i blistavi zrak žute svetlosti obasjava tunel i ledenu maglu pred njom.

Čuje ih kako prilaze mnogo pre nego što prigušeni fenjeri sa žarom dospevaju u vidokrug na kraju dugačkog, strmog hodnika. Isključivši svetlo, Radamant Nemes stoji u tunelu i čeka. Kada se pojave iza ugla, više liče na krdo malenih utvara nego na skupinu ljudskih bića, ali ona ih prepoznaje zahvaljujući pamćenju Oca Glaukusa: Kučijatova grupa Čitčatuka. Oni se zaustavljaju, iznenađeni što vide usamljenu ženu bez odore ili spoljnje izolacije, kako stoji u tunelu glečera.

Kučijat istupa napred i brzo govori: "Nevidljivi Ljudi pozdravljaju ratnicu/lovca/tragača koja je odabrala da putuje u gotovo savršenoj nedeljivosti. Ako ti treba toplota, hrana, oružje ili prijatelji, reci, jer naša grupa voli sve one koji hodaju na dve noge i poštuju stazu

nedeljivih brojeva."

Na jeziku Čitčatuka koji je upila iz starog sveštenika, Radamant Nemes kaže: "Tražim svoje prijatelje - Aneu, Rola i plavokošca. Da li su već prošli kroz metalni luk?"

Dvadeset troje Čitčatuka razgovaraju međusobno o nepoznatoj ženi koja tako dobro zna njihov jezik. Misle da je ona prijatelj ili srodnik glaukusa, jer ova osoba govori upravo istim dijalektom kao slepi čovek koji svoju toplotu deli sa posetiocima. Ipak, Kučijat progovara sa izvesnim podozrenjem. "Prošli su ispod leda i kroz luk nestali sa vidika. Poželeli su nam sve najbolje i dali nam darove. Mi tebi želimo sve najbolje i nudimo ti darove. Da li gotovo savršena nedeljivost želi da putuje čarobnim rečnim putem sa svojim prijateljima?"

"Za koji tren", kaže Radamant Nemes sa svojim hladnim osmehom. Ovaj susret nudi istu jednačinu kao i pitanje šta da učini sa starim sveštenikom. Ona stupa napred. Dvadeset troje Čitčatuka uzvikuje sa gotovo detinjastim oduševljenjem kada se ona fazno prebacuje u bezobličnu živu. Zna da se svetlost njihovog žara, koja se odbija od hiljadu ledenih površina, sada sigurno ogleda u njenoj površini kao u ogledalu. Prebacivši se u brzo vreme, ubija dvadeset troje muškaraca i žena bez traćenja pokreta ili truda.

Izišavši iz brzog vremena, odabire najbliži leš i ispaljuje nervnu sondu kroz ugao čovekovog oka. Nervna mreža mozga kolabira zbog nedostatka krvi i kiseonika, stvorivši uobičajene nalete halucinacija i divlje kreativnosti zajedničke za smrt u takvim mrežama - bilo ljudskim, bilo AI - ali usred sinaptičkog rađanja i smrti slika... koje se pomaljaju iz dugačkih tunela na jarku svetlost i toplotu... ona hvata sve bleđi prizor deteta, visokog muškarca i androida koji odguruju svoj grubo sastavljeni splav i spuštaju glave dok prolaze ispod niskog leda što visi sa donje strane zamrznutog luka.

"Prokletstvo", kaže Nemes.

Ostavivši tela u gomilama tamo gde su pala u sve mračnijem tunelu, ona prevaljuje trkom poslednji kilometar do nivoa reke.

Ovde ima malo slobodne vode, a portal dalekobacača samo je kratka metalna vrpca gore, u nazubljenom ledu. Ledena magla i

izmaglica previru oko nje dok stoji na niskoj, širokoj, ledenoj izbočini gde otisci toplote pokazuju kako su se Čitčatuci okupili da pozdrave prijatelje pri odlasku.

Nemes želi da ispita dalekobacač, ali da bi došla do luka, mora da izbuši mnogo metara leda i popne se uz nadvijenu tavanicu do izloženog dela na visini od dvadesetak metara. Fazno prebacuje samo šake i stopala, pa se vere, kopajući stepenike i rukohvate duboko u ledu.

Viseći naglavce sa izloženog zakrivljenja luka, Nemes stavlja šaku na ploču i čeka da se zamrznuti metal razvuče poput kože koja se povlači sa rane. Izbacivši i mikrovlakno i optičku sondu, uspostavlja vezu sa modulom interfejsa koji je spaja da stvarnim dalekobacačem. Šapat koji joj pada pravo na slušni nerv saopštava joj da je Tri Sektora Svesti prate i razgovaraju o događajima.

Tokom svih vekova Hegemonije Čoveka, svi su znali da postoje stotine hiljada, možda milioni portala dalekobacača koje je stvorila TehnoSrž - od najmanjih vrata, preko većih lukova reke Tetis, do ogromnih portala u svemiru. I svi su mislili pogrešno. Postoji samo jedan portal dalekobacača. Ali on se nalazi svugde.

Koristeći modul interfejsa, Radamant Nemes ispituje pulsirajuću, živu toplotu jedinog stvarnog dalekobacača unutar kamuflažne maske od metala, elektronike i fuzionog štita. Vekovima, ljudska bića koja se skakala dalekobacačem unutar Mreže - na njenom vrhuncu, jedan ljudski analitičar izložio je pretpostavku je da je svake sekunde u toku više od milijardu skokova - služila su Ultimativnima, onim elementima TehnoSrži koji su postojali sa ciljem da stvore usavršeniju AI... Ultimativnu Inteligenciju čija će svest apsorbovati Galaksiju, možda i Vaseljenu. Svaki put kada je jedno ljudsko biće pristupalo dalekobacačima ili datasferama povezanim fetlinijom u to doba Mreže, sinapse i DNK tog ljudskog bića dodavali su se računarskoj moći neuronske mreže koju je sačinila Srž. Srž ni najmanje nije marila za urođeni poriv ljudi da se kreću, putuju bez utroška energije ili gubitka vremena, ali Mreža dalekobacača bila je savršeni mamac da bi se sama tkanina tih kipećih stotina milijardi primitivnih, organskih mozgova satkala u nešto korisno.

Sada, pošto su njegovo skrovište u pukotinama prostora/vremena

iskopali Meina Gledston i njeni prokleti hodočasnici sa Hiperiona, pošto je dom njegove mreže unutar Mreže napadnut štapom smrti koje je sama Srž pomogla čovečanstvu da sačini, sa fetlinijskim vezama presečenim odnekud izvan poznatog kruga megasfere, svi vidovi jednog jedinog, sveprisutnog dalekobacača mrtvi su i neupotrebljivi.

Osim ovog ovde. On je upravo bio upotrebljen. Modul interfejsa izveštava Nemes o onome što ona i svi Sektori već znaju - taj deo površine aktiviralo je Nešto Drugo. Sa Nekog Drugog Mesta.

Portal u svom mehuru moduliranih neutrina još registruje spojne tačke u stvarnom prostor/vremenu. Nemes pristupa toj memoriji.

Anea je sa ostalima prešla dalekobacačem na Kom-Rijad. Nemes mora da razmotri novu zagonetku. Može da podigne padobrod do arhandela Rafaela i da se u sistemu Kom-Rijada nađe za nekoliko minuta. Ali morala bi da prekine ciklus vaskrsavanja De Soje i ostalih da bi to učinila, kao i da smisli uverljivo objašnjenje za razlog te promene. Osim toga, Kom-Rijad je sistem koji je Paks stavio u karantin: zvanično se vodi kao da su ga okupirali Proterani, i predstavlja jedan od ranih projekata Pravde i Mira. Kao što je bio slučaj i sa Hebronom, ni Paks, ni njegovi savetnici, ne smeju da dopuste De Soji i njegovim ljudima da vide istinu na toj planeti. Konačno, Nemes zna da reka Tetis tamo teče samo nekoliko kilometara kroz pustinju crvenog kamena na južnoj polulopti i prolazi kraj Velike Džamije u Mašhadu. Ako dozvoli da ciklus vaskrsavanja na Rafaelu bude obavljen propisno, De Soja i ostali neće biti aktivni još tri dana, što će Anei i njenom splavu otpadnika dati vremena da pređu taj deo Tetisa. Još jednom jednačina kao da zahteva da Nemes dokrajči De Soju i ostale i da nastavi sama. Ali ona ima uputstva da izbegava tu mogućnost sve dok ona ne postane potpuno neophodna. De Sojina umešanost u konačno zarobljavanje One Koja Podučava, Anea-Pretnje, registrovana je u isuviše punih simulacija, zapisana u isuviše Punih Sektorskih Predviđanja, da bi se prenebregla bez opasnosti. Tkanje prostor/vremena veoma podseća na jednu od onih složenih vaticanskih tapiserija, pomišlja Nemes, a ona koja počne da izvlači slobodne niti čini to sa rizikom da vidi kako se čitava tapiserija raspliće.

Nemes troši nekoliko sekundi na razmišljanje o tome. Konačno, ubacuje još dublje vlakno neuronske mreže u sinapse modula interfejsa. Tu se nalazi čitav put aktiviranja dalekobacača - kako u prošlosti, tako i u budućnosti. Memorijski zapis Anee i njenih saučesnika predstavlja nestalni memorijski mehurić, ali Nemes sa lakoćom može da vidi nedavna prošla i buduća otvaranja. U predvidljivoj budućnosti postoje samo još dve mogućnosti nizvodno, Posle Kom-Rijada, Nešto Drugo ustrojilo je portale da se otvore na Božjem Gaju, a zatim...

Nemes se oglašava iznenađenim uzdahom i izvlači mikrovlakno pre nego što je potpuno značenje poslednjeg aktiviranja ne oprži. Ovo poslednje očigledno je Anein cilj - ili, tačnije, cilj Nečeg Drugog, koje joj otvara put - a ono je nepristupačno kako za Paks Crkve, tako i za Tri Sektora.

Ali vreme se otprilike uklapa. Nemes može da zadrži De Soju i njegove ljude u životu, a da ipak skoči napred u sistem Božjeg Gaja. Već je smislila uverljivo objašnjenje. Ako uzme u obzir dva dana za tranzit pored Kom-Rijada i još jedan puni dan na rečnom sistemu Božjeg Gaja, i dalje će biti u stanju da presretne splav i učini ono što mora pre nego što De Soja ne vaskrsne. Imaće čak i sat ili dva na raspolaganju da pospremi za sobom, tako da kada se bude spustila na Božji Gaj sa sveštenikom-kapetanom i komandosima Švajcarske Garde, tamo ne bude ničeg vidljivog izuzev znakova da su dete i njegovi prijatelji prošli tuda i dalekobacačem nastavili dalje.

Nemes izvlači sondu, trči do površine, vraća se padobrodom do Rafaela, briše sve podatke u brodskom kompjuteru o svom buđenju i korišćenju padobroda, usađuje lažnu poruku u brodski kompjuter i zavlači se natrag u komoru za vaskrsavanje da bi zaspala. Dok su bili u sistemu Pacema, isključila je komoru iz sistema za vaskrsavanje i prevezala signalna svetla tako da simuliraju aktivnost, pa sada leže u mrtvački kovčeg koji zuji i zatvara oči. Toliko česti skokovi u brzo vreme i korišćenje fazno pomerene kože zamaraju je. Rado će se odmoriti dok se De Soja i ostali ne dignu iz mrtvih.

Upamтивši tu pojedinost sa osmehom, Radamant nemes aktivira rukavicu za fazno pomeranje i dodiruje grudi između dojki, zacrvenevši i preuredivši kožu tako da tamo stoji simulacija

kruciforme. Ona, naravno, ne nosi takvog parazita, ali muškarci na brodu mogli bi da je vide nagu, a ona nema nameru da otkrije bilo šta glupavim zanemarivanjem sitnica.

Rafael nastavlja da kruži na orbiti oko blistavog sveta Sol Drakoni Septema dok tri člana posade leže u svojim mrtvačkim sanducima, a signalna svetla i monitori pokazuju njihov spori uspon iz smrti. Preostala putnica spava. Ništa ne sanja.

48.

Dok smo plovili pustinjским svetom, žmirkali na oštrom svetlu sunca tipa G2 i pili vodu iz mešina za vazduh i vodu sačinjenih od creva utvara, poslednjih nekoliko dana koje smo proveli na Sol Drakoni Septemu ličilo mi je na san koji brzo čili.

Kučijat i njegova grupa zastali su pedesetak metara ispod površine - primetili smo da vazduh u tunelima postaje primetno razređeniji - i tamo, u hodniku od nazubljenog leda, pripremili smo se za pohod. Na naše zaprepašćenje, Čitčatuci su se skinuli nagi. Iako smo posramljeno odvrćali poglede, primetili smo koliko su im tela mišićava i čvrsta - kod žena podjednako kao kod muškaraca - kao da je neki bilder na svetu sa jedan-g spljošten i sabijen u kompaktniji primerak. Kučijat i ratnica Čatčija došli su da nadgledaju naše razodevanje i pripremu za površinu, dok su Čijaku i ostali izvlačili predmete iz svojih kožnih rančeva.

Posmatrali smo Čitčatuke i oblačili se kao oni, uz pomoć Kučijata i Čatčije. Nekoliko sekundi, koliko smo zaista bili nagi - stajali smo na odorama od utvara koje smo nosili, kako nam se stopala ne bi smrznala - hladan vazduh nas je pržio. Onda smo odenuli tanak membranski materijal - kasnije smo saznali da je to unutrašnja koža utvara - skrojen za ruke, noge i glave. Ali očigledno za manje ruke, noge i glave. Ovako, membrana je prianjala gotovo čvršće nego sama koža: providna koža tako me je čvrsto obavijala da sam sigurno ličio na gomilu đuladi natrpanih u crevo za pravljenje kobasica. A. Betik nije izgledao nimalo bolje. Trenutak kasnije, shvatio sam da to mora da je čitčatučki ekvivalent za skafandre - možda čak i za sofisticirane kombinezone tesne poput kože, koje je nekada vojska Hegemonije koristila u svemiru. Membrane su propuštale znoj i pružale dosta sopstvenog zagrevanja i hlađenja dok su sprečavale da nam pluća ne eksplodiraju u vakuumu, koža ne pomodri, krv ne proključa. Membrane su nam se navlačile nisko preko čela i naviše, do brada, nalik na kapuljaču, ostavljajući nam nepokrivene oči, noseve i usta.

Kučijat i Čatčija izvadili su membranske maske iz ranca. Ostali

Čitčatuci već su stavili svoje. Te stvari očigledno su bile veštački napravljene - sama maska bila je sačinjena od iste unutrašnje kože kao i skafander, sa kožom utvare prišivenom tu i tamo poput postave. Delovi za oči bili su napravljeni od spoljnog sočiva očiju utvara i pružali su isti ograničeni pristup infracrvenom kao i oči naših spoljnjih odora. Od njuške maske pružalo se izuvijano crevo utvare, čiji je kraj Kučijat pažljivo zašio za jednu od njihovih mešina za vodu.

Nije to bila samo mešina za vodu, shvatio sam kada su Čitčatuci počeli da dišu kroz svoje maske: mangal sa kuglicama goriva topio je led glečera kako u vodu, tako i u atmosferski gas. Nekako su filtrirali tu atmosfersku mešavinu sve dok nisu dobili prikladnu količinu vazduha koji se dao udisati. Pokušao sam da dišem kroz masku - oči su mi zasuzile od drugih sastojaka koji su se tamo nalazili - među njima se nesumnjivo osećao metan, a možda čak i amonijak, ali moglo se disati. Pretpostavio sam da u mešini ima vazduha za samo nekoliko sati.

Obučeni u kože g-odela, navukli smo spoljnji sloj odora od utvara, Kučijat je spustio glave odora niže nego što smo ih ikada nosili, sklopivši vilice tako da smo virili kroz sočiva, a glava je predstavljala primitivnu kacigu iznad skafandra. Onda smo nazuli spoljnje čizme od kože utvara, koje su nam se vezivale uz listove gotovo do kolena. Spoljnja odora zatim nam je bila brzo zašivena pomoću nekoliko snažnih poteza Čijakuove koštane igle. Mešina sa vodom i mešina sa vazduhom visile su nam o remenju ispod odore, blizu preklopa, tako da mogu brzo da se rašiju i otvore kada zatreba da se mešine ponovo napune. Čičtiku, nosač naše vatre od kuglica sa gorivom, neprestano je topio atmosferu u vodu i vazduh, još za vreme pešačenja, a kožne mešine za zamenu delio je preciznim redosledom, od Kučijata, kao prvog, do mene, kao poslednjeg. Sada sam bar shvatio hijerarhiju unutar grupe. Takođe sam shvatio zašto je grupa - kada je opasnost zapretila na površini - obrazovala zaštitnički krug sa Čičtikuom, nosačem vatre, u središtu. On nije samo imao religijski i simbolični značaj. Njegov neprestani trud i oprez održavali su nas u životu.

Naša garderoba bila je upotpunjena još jednim poslednjim dodatkom kada smo izišli iz pećine na vrtložni vetar i površinski led.

Iz jednog udubljenja blizu ulaza, Čijaku i ostali povadili su zalihu dugačkih, crnih sečiva za klizanje, oštih poput brijača sa donje strane, ravnih i širokih na vrhu, gde su nam stopala u čizmama sasvim lepo pristajala. Još jednom su uzice od kože utvara upotrebljene da nam pričvrste ta sečiva. Bila je to delotvorna kombinacija klizaljki i skija za kros-kontri, a ja sam nespretno preklizao deset metara po neravnom ledu glečera pre nego što sam shvatio da se skijamo na kandžama utvara.

Priznajem da sam se veoma plašio pada pri 1,7 g pošto je svako tumbanje bilo takvo kao da još sedam desetina jednog drugog Rola Endimiona pada preko mene, ali ubrzo sam shvatio način kretanja na tome i uvideo da smo dobro zaštićeni za slučaj pada. Na kraju sam koristio jedan od isečenih trupaca splava kao debeli štap za skijanje kada bi površina postala suviše neravna i odgurivao se kao da sam i sam splav.

Ovde ću priznati da bih voleo da imam holo-sliku ili fotografiju naše grupe sa tog izleta. Sa kožama utvara, unutrašnjim tesnim godelima, vrećama sa vazduhom i vazdušnim crevima od utrobe utvara, koštanim kopljima, mojom plazma puškom, rančevima i skijama od kandži, mora da smo izgledali kao nekakvi paleolitski astronauti sa Stare Zemlje.

Sve je dejstvovalo. Kretali smo se brže preko dina od snega i ledenih kristala nego u ledenim tunelima. Kada je vetar duvao sa juga, što se dešavalo samo na kratkom delu tog površinskog putovanja, širili smo ruke obmotane odorama od utvara i hitali preko ravnih delova leda kao jedrenjaci.

Tokom hoda po površini zamrznute atmosfere Sol Drakoni Septema postojala je neka oštra, ali upečatljiva lepota. Nebo je bilo vakuumski crno, kao da smo na površini meseca, kada je sunce bilo na njemu, ali samo trenutak po zalasku, mnogo hiljada zvezda kao da je eksplodiralo u postojanje. Naše odore i unutrašnja odela dobro su se tokom dana nosili sa gotovo svemirski visokim i niskim temperaturama, ali bilo je očigledno da čak ni Čitčatuci ne bi mogli da prežive noćnu hladnoću. Na svu sreću, kretali smo se dovoljno brzo po površini, pa smo imali samo jedno razdoblje od šest sati

tame kada smo morali da pronađemo zaklon, a Čitčatuci su tako isplanirali naš odlazak da možemo da iskoristimo u potpunosti svetlost dana pre nego što padne ta noć.

Nije bilo planina niti drugih površinskih odstupanja većih od ledenih hrbata ili brazdi, izuzev u prvih nekoliko sati koje smo proveli na ledu, kada je izlazeće sunce obasjalo jedan ledeni objekt daleko na jugu. To je, shvatio sam, bio vrh nebodera Oca Glaukusa koji je štrčao iz leda, mnogo kilometara od nas. Osim toga, površina je toliko bila lišena odstupanja da sam se načas pitako kako Čitčatucima uspeva da određuju pravac, ali onda sam video da Kučijat baca pogled prema suncu, a zatim prema sopstvenoj senci. Nastavili smo da klizamo prema severu tokom kratkog dana.

Čitčatuci su se kretali u čvrstom odbrambenom poretku dok su klizali/skijali, sa nosačem vatre i vračem, koji je održavao vatru i mešine sa vazduhom/vodom, u središtu; ratnici sa spremnim kopljima bili su na bokovima, Kučijat na čelu, a Čijaku - očito drugi na lestvici komandovanja, shvatili smo sada - na začelju, oprezan toliko da je gotovo klizao unazad. Svaki Čitčatuk imao je oko odore obmotano uže od utvare - nas su takođe time obmotali kada smo se oblačili - i bolje sam shvatio svrhu tolikih konopaca kada se Kučijat naglo zaustavio i otklizao prema istoku da bi zaobišao nekoliko procepa koji su mome oku bili nevidljivi. Pogledao sam niz jedan od njih - pukotina kao da se obrušavala u večitu tamu - i pokušao da zamislim kako bi izgledao pad. Kasno tog istog popodneva, jedan od naših pratilaca na boku nestao je u iznenadnoj, nemoj eksploziji ledenih kristala - samo da bi se ponovo pojavio trenutak kasnije, dok su Čijaku i Kučijat pripremali užad za spasavanje. Ratnik je zaustavio pad, a onda skinuo crne klizaljke od kandži, da bi ih sada koristio kao alatke za penjanje i usecao sebi put uz strmi zid pukotine kao planinar koji se vere po ledu. Bio sam sve svesniji toga da ne treba da potcenjujem Čitčatuke.

Tog prvog dana nismo videli nijednu utvaru. Dok je sunce zalazilo, shvatili smo - onako iscrpljeni - da su Kučijat i ostali prestali da kližu prema severu i da kruže, zaviruju u led kao da nešto traže. Sve se to dešavalo dok su razređeni vetrovi bacali ledene kristale na nas. Da smo na površini bili u svemirskim odelima, uveren sam da bi

nam viziri bili izgrebani i zamrljani. Na odorama i očnim sočivima utvara nisu se videla nikakva oštećenja.

Konačno, Ajčakut zamaha rukama sa mesta do koga je otklizao, daleko na zapadu - kroz maske i vakuum nije bila moguća verbalna komunikacija - pa smo svi otklizali tamo, da bismo se konačno zaustavili na mestu koje nije izgledalo nimalo drugačije od ostatka površine nabrane od pritiska. Kučijat nam mahnu da se odmaknemo, razveza sekiru koju je dobio od nas na poklon i nosio je vezanu na leđima, pa poče da seče led. Kada je probio površinski sloj, videli smo da to nije tek nova pukotina ili brazda, već uski ulaz u ledenu pećinu. Četiri ratnika pripremiše koplja, Čičtiku im se pridruži sa svojom svetiljkom od žara, i grupa se - sa Kučijatom na čelu - zavuče u rupu dok smo mi ostali čekali u odbrambenom krugu.

Trenutak kasnije, Kučijatova pokrivena glava proviri napolje, i on nam mahnu da uđemo. I dalje je držao sekiru, a mogao sam da zamislim kako se široko ceri iza vizira od zuba utvare i membranske maske. Sekira je bila važan poklon.

Proveli smo noć u jazbini utvare. Pomogao sam Čijakuu da zapuši ulaz snegom i ledom, napunili smo još metar ulaznog tunela rastresitim ledenim kristalima i većim komadima, a onda smo ušli i posmatrali kako Čičtiku zagreva blokove snežnog leda sve dok ledena jazbina nije dovoljno bila ispunjena atmosferom da bi se u njoj disalo. Spavali smo pribijeni jedni uz druge, dvadeset troje Nedeljivih Ljudi i tri Nedeljiva Putnika, i dalje sa odorama i membranama-skafandrima, ali bez maski, udišući jedni drugima prijatan miris znoja. Toplota koju smo čuvali tako zbijeni održala nas je u životu za vreme strašne noći napolju, dok su oluje koriolisove sile nosile ledene kristale bezmalo brzinom zvuka... da je u tom gotovo potpunom vakuumu zvuka uopšte bilo.

Sećam se još jedne pojedinosti iz poslednje noći koju smo proveli sa Čičatucima. Jazbina utvare bila je obložena, u potpunosti obložena, ljudskim lobanjama i kostima, a svaka od njih bila je usađena u kružni ledeni zid jazbine gotovo umetnički pažljivo.

Nismo videli utvare - ni mladunce, ni odrasle, koje buše led - tokom putovanja sledećeg dana, i neposredno pre zalaska sunca

skinuli smo klizaljke i sakrili ih, a onda ušli u ledene tunele iznad drugog dalekobacača. Kada smo bili dovoljno duboko da se ponovo nađemo u atmosferi, skinuli smo maske i skafandre od membrana i vratili ih Čatčiji sa izvesnim oklevanjem. Bilo je to kao da vraćamo značke koje su nas obeležavale kao pripadnike Nedeljivih Ljudi.

Kučijat održa kratak govor. Nisam mogao da pratim brze slogove, ali Anea je prevodila - "Imali smo sreće... nešto u vezi sa time koliko je neuobičajeno da ne moraju da se bore sa utvarama dok prelaze preko površine... ali, kaže on, sreća jednog dana gotovo uvek donosi nesreću sutradan."

"Kaži mu da se nadam da greši", rekoh ja.

Bili smo gotovo šokirani kada smo ugledali otvorenu reku sa lebdećom izmaglicom i ledenom tavanicom. Iako smo svi bili iscrpljeni, smesta smo prionuli na posao. Sklapanje skraćenog splava bilo je teško sa rukavicama od utvara na šakama, ali Čitčatuci su brzo radili kako bi nam pomogli i za dva sata imali smo skraćenu, nezgrapnu verziju našeg prethodnog plovila - bez katarke, šatora i kamena za ognjište. Ali kormilo je bilo na svom mestu i mada su motke za odgurivanje bile kraće i izgledale nezgrapno kada smo ih spojili vezivanjem, mislili smo da će odraditi svoje u ovom plitkom delu Tetisa.

Odlazak je bio tužniji nego što sam mogao da zamislim. Svi su se izgrlili najmanje dvaput. Na dugačkim Aneinim trepavicama bilo je leda, a morao sam da priznam i naprezanje sopstvenog grla od snažnih emocija.

Onda smo se odgurnuli u struju - bilo je neobično putovati dok stojimo na mestu, još sam u mišićima i umu osećao odjeke pokreta odgurivanja i klizanja na klizaljicama od kandži - portal dalekobacača i ledeni zid približili su nam se, sagnuli smo se ispod veoma niske ledene izbočine i iznenada se našli... na drugom mestu.

Plovili smo u osvit. Reka je ovde bila široka i mirna, struja spora, ali stalna. Rečne obale bile su od crvenog kamena, izbrazdane kao široke, blage stepenice koje su se dizale iz vode; pustinja se sastojala od crvenog stenja i niskog žutog grmlja; daleka uglasta brda i lukovi bili su takođe od glatkog crvenog kamena. Sve to

crvenilo bilo je potpaljeno ogromnim crvenim suncem koje nam se dizalo s leve strane. Temperatura je već bila stotinu stepeni iznad one u ledenoj pećini. Zaklonili smo oči i skinuli odore od utvara, postavivši ih kao debele, bele ćilime blizu krme skraćenog splava. Slojevi leda na trupcima isprva su se presijavali, a zatim istopili na jutarnjem suncu.

Zaključili smo da smo na Kom-Rijadu i pre nego što smo konsutovali komlog ili vodič za Tetis. Na to nas je navela pustinja od crvenog stenja - mostovi jarkocrvenog peščara, uski stubovi crvenog kamena koji su se uzdizali naspram ružičastog neba, blagi, crveni lukovi kraj kojih je portal dalekobacača što je ostajao za nama izgledao patuljasto. Reka je proticala kroz kanjone natkriljene tim parabolama od crvenog kamena, a zatim skretala u širu dolinu gde je vrući vetar nosio žutu kadulju i dizao crvenu prašinu koja se hvatala za dugačke, cevaste 'dlake' odora od utvara i prodirala nam u usta i oči. Do podneva, kretali smo se kroz plodniju dolinu. Kanali za navodnjavanje pružali su se pod pravim uglovima u odnosu na našu reku, a niske, žute palme i grmovi boje magente rasli su duž tih vodenih puteva. Ubrzo se ukazaše male građevine, a nešto kasnije, čitavo selo kuća ružičaste i oker boje, ali bez ljudi.

"Ovo je kao na Hebronu", šapnu Anea.

"Ne znamo da li je tako", rekoh ja. "Možda samo rade negde izvan vidokruga."

Ali usledilo je još vrelije popodne - prema vodiču, dan je na Kom-Rijadu imao dvadeset dva sata - i mada je kanala bilo sve više, biljke se umnožavale, a sela postajala sve češća, nije bilo nikakvog traga ljudima niti njihovim domaćim životinjama. Dva puta smo dogurali splav do obale - jednom da bismo izvukli vode iz arteškog bunara, a potom da bismo istražili jedno seoce iz koga su se na reci čuli zvuci udaraca. Bila je to izlomljena streha koja je lupala na pustinjском ветру.

Najednom, Anea se presavi od bola. Padoh na koleno i okružih plazma pištoljem po praznoj ulici, dok joj je A. Betik pritrčavao. Na ulici nije bilo nikoga. Prozori su bili lišeni bilo kakvih pokreta.

"U redu je", prodahla devojčica dok ju je android držao. "Iznenadni bol..."

Otrčah do nje; osećao sam se budalasto zbog toga što sam potegao oružje. Spustio sam ga u futrolu na opasaču, kleknuo i uzeo je za ruku. "Šta je bilo, malena?" Jecala je.

"Ja... ne... znam", uspela je da izusti između jecaja. "Nešto... strašno... ne znam."

Poneli smo je natrag do splava. "Molim vas", šapnu Anea uz cvokot zuba, uprkos vrućini, "hajdemo. Hajdemo odavde."

A. Betik je postavio mikrošator, iako je on sada zauzimao najveći deo našeg skraćenog splava. Odvukli smo odore utvara u senku, položili devojčicu na njih i dali joj vode iz mešine.

"Da li je to zbog ovog sela?" rekoh ja. "Je li te nešto u vezi sa njim..."

"Ne", reče Anea između suvih jecaja. Video sam da se bori sa emocijama koje su je preplavile. "Ne... nešto grozno... ovaj svet, ali takođe... iza nas."

"Iza nas?" Pogledah kroz vrata šatora, uzvodno, ali u dolini nije bilo ničega; bio je tamo samo široki kanal reke i sve manje selo sa žutim palmama koje su se divlje njihale na vetru.

"Iza nas na ledenom svetu?" upita A. Betik tiho.

"Da", izusti Anea pre nego što se presavila od bola. "To... boli."

Spustih dlan na njeno čelo i goli stomak. Koža joj je bila vrelija nego što je trebalo, čak i ako se uzme u obzir vrućina u dolini i osunčanost na licu i mišicama posle dana provedenog ovde. Izvukli smo medkompe iz mog ranca i ja sam joj stavio dijagnostički flaster. Pokazao je visoku temperaturu, bol na stepenu 6,3 dolorometarske lestvice, grčenje mišića i neravnomerni EEG. Preporučio je vodu, ibuprofen i odlazak lekaru.

"Eno nekog grada", reče android kada je reka zavila iza strmeni.

Iziđoh iz šatora da pogledam. Ružičastocrveni tornjevi, kupole i minareti još su bili daleko - možda petnaest kilometara po sve širem dnu doline - a struja na ovoj reci nije mnogo žurila. "Ostani sa njom", rekoh i odoh na desnu stranu da se latim motke. Naš skraćeni splav bio je znatno lakši od starog i brzo smo se kretali sa strujom.

A. Betik i ja proverili smo u vodiču izvitoperenom od vode i zaključili da je taj grad Mašhad, prestonica južnog kontinenta i dom Velike Džamije, čija su se minareta sada jasno videla dok se reka

kretala kroz sve gušća sela, predgrađa, industrijske oblasti i sam grad. Anea je nemirno spavala. Temperatura joj je porasla, a dijagnostik medkompa žmirkao je crvenim svetlima, preporučujući lekarski pregled.

Mašhad je bio podjednako jezivo prazan kao i Novi Jerusalim.

"Čini mi se da se sećam glasina da je sistem Kom-Rijada pao u ruke Proteranih otprilike u isto vreme kada su zauzeli Vreću Uglja", rekoh ja. A. Betik se složio, rekavši da su čuli nešto slično dok su iz univerzitetskog grada pratili radio-emisije Paksa.

Privezali smo splav za niski mol i ja sam izneo devojčicu u hladovinu gradskih ulica. Ovo je bila repriza Hebrona, samo što sam ovoga puta ja bio zdrav, a devojčica u nesvesti. Odlučio sam da ubuduće izbegavam pustinjske svetove ako to ikako bude moguće.

Ulice su bile neurednije nego u Novom Jerusalimu: površinska kola bila su parkirana pod nepravilnim uglovima i napuštena na pločnicima, vetar je ulicama nosio otpatke, vrata i prozori bili su otvoreni crvenom pesku, a čudnovati, mali ćilimi ležali su na pločnicima, ulicama i sparušenim travnjacima. Zastao sam kod prve gomile tepiha na koje smo naišli, pomislivši da bi to mogle biti hoking-prostirke. Bili su to samo tepisi. A svi su bili okrenuti u istom smeru.

"Molitvene prostirke", reče A. Betik dok smo se vraćali u hladovinu gradske ulice. Čak ni najviše ulice ovde nisu bile mnogo visoke - nijedna nije bila visoka kao minareta, koja su štrčala iz parka tropskog drveća. "Stanovništvo Kom-Rijada bilo je gotovo stopostotno islamsko", nastavi on. "Pričalo se da Paks nije ovde ostvario nikakav pristup, čak ni sa obećanjem vaskrsavanja. Ljudi nisu želeli da imaju ništa sa Protektoratom."

Skrenuh iza ugla, i dalje u potrazi za bolnicom ili bilo kakvim znakom koji bi nas do nje mogao odvesti. Aneino vrelo čelo bilo mi je prislonjeno uz vrat. Disala je brzo i plitko. "Mislim da je ovo mesto bilo u Spevu", rekoh ja. Dete kao da uopšte nije imalo težine.

A. Betik klimnu glavom. "Č. Silenus je pisao o ovdašnjoj pobedi Pukovnika Kasada nad takozvanim Novim Prorokom pre nekih tri stotine godina."

"Ši'iti su ponovo došli na vlast kada je Mreža pala, zar ne?" rekoh

ja. Pogledali smo niz novu bočnu ulicu. Tražio sam crveni polumesec umesto univerzalnog znaka crvenog krsta za medicinsku pomoć.

"Da", reče A. Betik, "i silovito su se suprotstavili Paksu. Pretpostavljalo se da su sa dobrodošlicom dočekali Proterane kada se Flota Paksa povukla iz ovog sektora."

Pogledah prazne ulice. "Pa, izgleda da se Proteranima ta dobrodošlica nije mnogo dopala. Ovde je kao na Hebronu. Šta misliš, gde su svi oni otišli? Da li su mogli da uzmu celu planetnu populaciju kao taoce i..."

"Pogledajte, Merkurova palica", prekinu me A. Betik.

Stari simbol krilatog štapa obavijenog dvema prepletenim zmijama nalazio se na prozoru visoke zgrade. Unutrašnjost je bila neuredna i ispreturana, ali više je ličila na standardnu kancelarijsku zgradu od bilo koje bolnice u kojoj sam ikad bio. A. Betik priđe digitalnom znaku koji je izbacivao redove teksta na arapskom. Takođe je mrmljao glasom mašine.

"Umeš da čitaš arapski?" rekoh ja.

"Umem", reče android. "Takođe razumem ponešto od ovog govornog jezika, jezika po imenu 'farsijski'. Na desetom spratu nalazi se privatna klinika. Mislim da tamo imaju kompletan dijagnostički centar, a možda i autohirurga."

Krenuh prema stepeništu sa Aneom u naručju, ali A. Betik pokuša liftom. Prazno stakleno okno zazuja i levitaciona kabina dolebde i zaustavi se na našem nivou.

"Jezivo, to što još ima energije", rekoh ja.

Odvezosmo se liftom do desetog sprata. Anea se budila i stenjala dok smo hodali popločanim hodnikom, kroz otvoreni vrt-terasu gde su žute i zelene palme šuštale na vetru, pa u prozračnu, zastakljenu prostoriju sa nizom autohirurških ležajeva i centralizovanom dijagnostičkom opremom. Odabrali smo krevet najbliži prozoru, skinuli devojčicu, ostavivši joj donji veš, i smestili je među čiste čaršave. Zamenivši dijagnostičke flastere iz medkompa vlaknima, sačekali smo dijagnostičke panele. Sintetizovani glas govorio je na arapskom i farsijskom, kao i deo displeja za očitavanje, ali postojala je frekvencija za engleski Mreže, pa smo nju uključili.

Autohirurg je postavio dijagnozu iscrpljenosti, dehidracije i

neuobičajenog EEG obrasca, koji bi mogao da bude posledica ozbiljnog udara u glavu. A. Betik i ja se zgledasmo. Anea nije pretrpela nikakav udarac u glavu.

Odobrili smo tretman za iscrpljenost i dehidraciju i ustuknuli kada su hvatači od pene za onemogućavanje pokreta izišli iz panela kreveta; pseudoprsti su zapipali u potrazi za Aneinom venom i otpočela je infuzija sa sedativom i slanim rastvorom.

Nekoliko minuta kasnije, dete je utonulo u laki san. Dijagnostički panel progovorio je na arapskom, a A. Betik je to preveo pre nego što sam ja stigao da odem do monitora i pročitam. "Kaže da bi pacijent trebalo dobro da odspava tokom noći i da će se ujutro osećati bolje."

Pomerih plazma pušku sa mesta gde sam je nosio na leđima. Naši prašnjavi rančevi nalazili su se na jednoj od stolica za posetioce. Prišavši prozoru, rekoh: "Proveriću ima li čega u gradu pre nego što padne mrak. Da se uverim da smo sami."

A. Betik prekrsti ruke i zagleda se u veliko crveno sunce koje je dodirivalo vrhove zgrada preko puta. "Mislim da smo sasvim sami", reče on. "Ovde je trajalo nešto duže, to je sve."

"Šta je trajalo duže?"

"Šta god bilo to što je otelo ljude. Na Hebronu nije bilo nikakvog traga panici ili borbi. Ovde su ljudi imali vremena da napuste svoja vozila. Ali molitveni ćilimi najsigurniji su znak." Prvi put sam primetio fine bore na plavoj koži androidovog čela, oko njegovih očiju i ustiju.

"Najsigurniji znak za šta?" rekoh ja.

"Znali su da im se nešto dešava", reče A. Betik, "i proveli su svoje poslednje minute u molitvi."

Spustio sam plazma pušku kraj stolice za posetioce i otkopčao preklop futrole. "Ipak idem da pogledam", rekoh. "Ti pazi na nju za slučaj da se probudi, važi?" Izvukoh dva komunikatora iz ranca, dobacih jedan androidu, a drugi zakačih za svoj okovratnik postavivši zrno mikrofona na mesto. "Drži otvorenu zajedničku frekvenciju. Javljaću se. Ti mene pozovi ako bude nekih problema."

A. Betik je stajao kraj njenog kreveta. Njegova krupna šaka nežno dodirnu čelo usnule devojkice. "Biću ovde kada se bude probudila, Č. Endimione."

Čudno je da se tako jasno sećam tog večernjeg hoda kroz napušteni grad. Digitalni znak na banci saopštavao je da je 40 stepeni Celizujusa - 104 po Farenhajtu - ali suvi vetar iz pustinje crvenog kamena brzo je odnosio sav znoj, a ružičasti i crveni zalazak sunca imao je na mene umirujuće dejstvo. Možda se sećam te večeri zato što je to bila poslednja noć našeg putovanja pre nego što su se stvari nepovratno izmenile.

Mašhad je bio čudnovata mešavina modernog grada i bazara iz Hiljadu i jedne noći, divnog niza priča koje mi je Grandam pripovedala dok smo sedeli pod zvezdanim nebom Hiperiona. Ovo mesto imalo je u sebi blagi mošus romantike. Na uglu bi se nalazila novinarnica i automatska bankarska mašina, a čim bi čovek skrenuo oko ugla, nasred ulice nalazile bi se tezge sa jarko obojenim nadstrešnicama i gomilama voća koje je trulilo u gajbama. Mogao sam da zamislim kakva je tu vladala graja i komešanje - kamile, konji ili neke druge prehedžirske zveri što sporo prolaze ili udaraju nogama o tle, psi koji laju, prodavci koji viču i kupci koji se cenkaju, žene u crnim feredžama i čipkastim burquas, ili velovima, koje klize okolo, a sa obe strane barokna i nedelotvorna površinska kola koja reže i izbacuju prljavi ugljen-monoksid, keton ili već neku drugu prljavštinu koju su motori sa unutrašnjim sagorevanjem isipali u atmosferu...

Sa šokom se prenuh iz sanjarenja na muzikalno dozivanje glasa nekog muškarca, čije su reči odjeknule kamenim i čeličnim kanjonima grada. Činilo se da glas dopire iz parka samo blok ili dva levo od mene i ja potrčah u tom smeru, sa rukom na drški pištolja u raskopčanoj futroli.

"Čuješ ovo?" rekoh u zrno mikrofona dok sam trčao.

"Da", začu se A. Betikov glas u mojoj slušalici. "Vrata terase su otvorena i zvuk je ovde sasvim jasan."

"Zvuči arapski. Možeš li da prevedeš?" Bio sam samo malo zadihan kada sam dovršio sprint duž dva bloka i ušao u otvoreni park gde je džamija preovlađivala čitavim krajem. Nekoliko minuta ranije, pogledao sam niz jednu od poprečnih ulica i načas ugledao kako poslednji trag crvenog sutona boji bok minareta, ali sada je

kameni toranj imao mutnosivu boju i samo su najviši pramenovi cirusa hvatali svetlost.

"Da", reče A. Betik. "To mujezin poziva na večernju molitvu."

Izvukoh dvogled iz torbice na opasaču i pretražih minarete. Čovekov glas dopirao je iz zvučnika na balkonima koji su se pružali oko svakog tornja. Tamo nije bilo ni traga pokretu. Najednom, ritmičko zapevanje prestade i ptice zacvrkutaše na granama pošumljenog trga.

"To je najverovatnije snimak", reče A. Betik.

"Proveriću." Ostavivši dvogled na mesto, krenuo sam stazom od smrvljenog kamenja kroz široke travnjake i između žućkastih stabala palmi do ulaza džamije. Prošao sam kroz dvorište i zastao na ulazu u samu džamiju. Mogao sam da vidim unutrašnjost - bila je ispunjena stotinama molitvenih prostirki. Složeni lukovi od prugastog kamena stajali su na elegantnim stubovima, a na suprotnom zidu prelepi luk otvarao se u polukružnu nišu. Desno od te niše bilo je stepenište oivičeno ljupko izrezbarenom kamenom ogradom, sa platformom na vrhu natkriljenom kamenom nadstrešnicom. Ne ulazeći još u taj veliki prostor, opisao sam to A. Betiku.

"Ta niša je mihrab", odgovori on. "Ona je rezervisana za imama, koji vodi molitvu. Balkon sa desne strane jeste minbar, predikaonica. Ima li koga na nekom od ta dva mesta?"

"Ne." Video sam crvenu prašinu na molitvenim prostirkama i kamenim stepenicama.

"Onda nema sumnje da je poziv na molitvu bio tempirani snimak", reče A. Betik.

Osetio sam poriv da uđem u veliki kameni prostor, ali taj poriv nadvladalo je moje oklevanje da profanišem bilo čiju svetu kuću. Osećao sam to kao dete u katoličkoj katedrali na Kraju Kljuna, i kao odrastao, kada je jedan moj prijatelj iz teritorijalaca želeo da me odvede u jedan od poslednjih hramova Zen Gnostika na Hiperionu. Shvatio sam kao dečak da ću uvek biti uljez na svetim mestima... pošto nikada nisam imao svoje, nikada se neću osećati ugodno na tuđem. Nisam ušao.

Dok sam se vraćao ulicama koje su se hladile i smračivale, pronašao sam bulevar oivičen palmama, u privlačnom delu grada.

Na kolicima su se nalazili hrana i igračke za prodaju. Zastao sam kraj kolica gde su se prodavale krofne i onjušio jedan od prstenova testa veličine narukvice. Ukvario se pre nekoliko dana, ne nedelja ili meseci.

Bulevar je izlazio na reku i ja skrenuh levo, pošavši obalskom esplanadom natrag ka ulici koja će me ponovo odvesti do klinike. Povremeno sam se javljao A. Betiku. Anea je još čvrsto spavala.

Zvezde su bile nejasne zbog prašine u atmosferi, dok se noć spuštala na grad. Samo je u nekoliko zgrada u centru gorelo svetlo - šta god da je otelo stanovništvo, mora da je to učinilo po danu - ali otmene, stare ulične svetiljke pružale su se duž esplanade i sijale su gasnim svetlom. Da nije bilo jedne od tih svetiljki na uličnom kraju mola gde smo privezali splav, verovatno bih krenuo natrag prema klinici ne primetivši to. Ovako, svetlost svetiljke omogućila mi je da to ugledam sa više od stotinu metara udaljenosti.

Neko je stajao na našem splavu. Prilika je bila nepokretna, veoma visoka, i kao da je nosila srebrno odelo. Svetlost svetiljke blistala je na površini prilike kao da ona nosi hromirani svemirski skafander.

Šapnuvši A. Betiku da čuva devojčicu, da se na splavu nalazi uljez, izvukao sam pištolj iz futrole i dvogled sa opasača. Čim sam doveo sočiva u žižu, blistavo srebrno obličje okrenu glavu prema meni.

49.

Otac Kapetan de Soja budi se u poznatoj toploti Rafaelove komore. Posle prvih par trenutaka neizbežne zbrke i dezorijentacije, izvlači se sa skućenog ležaja i lebdi, nag, do komandne konzole.

Stvari su kao što bi trebalo da budu: na orbiti su oko Sol Drakoni Septema - taj svet je zaslepljujuća bela sfera neposredno iza prozora komandne konzole, sagorevanje kočnja optimalno je, tri preostale komore ubrzo će probuditi svoj vredan ljudski tovar, unutrašnje polje podešeno je na nula-g sve dok svi ponovo ne steknu snagu, unutrašnja temperatura i atmosfera optimalni su za buđenje, brod se nalazi na odgovarajućoj geosinhronoj orbiti. Sveštenik-kapetan daje svoju prvu zapovest u ovom novom životu - naređuje brodu da počne da priprema kafu za sve njih u kabini-trpezariji. Obično prvo na šta pomisli posle vaskrsenja jeste njegov mehur sa kafom, smešten u nišu stola za planiranje/obedovanje, koji se puni vrelim crnim pićem.

Onda De Soja primećuje da brodski kompjuter bleska svetlom koje označava prioritarnu poruku. Nikakva poruka nije stigla dok je bio svestan u sistemu Pacema, a malo je verovatno da ih je pronašla ovde, u ovom zabačenom sistemu bivše kolonije. U sistemu Sol Drakonija Paks nije prisutan - u najboljem slučaju, bakljobrodovi u tranzitu koriste tri gasna džina u sistemu za punjenje rezervoara vodonikom - a kratko pretraživanje brodskog kompjutera potvrđuje da nikakav drugi brod nije stupio s njima u vezu tokom tri dana kočnja i ulaska na orbitu. Isti upit obznanjuje činjenice da na planeti ispod njih ne postoji misija Crkve i da je poslednja misionarska veza izgubljena pre više od pedeset standardnih godina.

De Soja pušta poruku. Papsko ovlašćenje prosleđeno preko Flote Paksa. Prema šiframa displeja, poruka je stigla samo nekoliko stotih delova sekunde pre nego što je Rafael izvršio kvantni skok iz Pacemovog svemira. Poruka se sastoji samo od teksta i kratka je - NJEGOVA SVETOST OPOZIVA MISIJU NA SOL DRAKONI SEPTEMU. NOVA OBLAST AKVIZICIJE: BOŽJI GAJ. SMESTA TAMO PRODUŽITE. ODOBRI LI LURDUSAMI I MARUSIN. KRAJ

PORUKE.

De Soja uzdiše. Ovo putovanje, ove smrti i vaskrsavanja, bili su uzaludni. Na trenutak, sveštenik-kapetan se ne pomera već sedi nag na komandnom ležaju, zagledan u blistavobeli rub ledene planete koji ispunjava zakrivljeni prozor iznad njega. Onda ponovo uzdiše i odlazi da se istušira, zastavši u kabini-trpezariji da bi srknuo prvi gutljaj kafe. Automatski poseže za mehurom dok ukucava komande u konzolu kabine za tuširanje - igličasti mlaz, onoliko vreo koliko može da izdrži. Podseća sebe da negde pronade ogrtače. Ovo više nije isključivo muška svlačionica.

Najednom, De Soja se koči, iritiran. Ispružena ruka nije mu se spustila na dršku njegovog mehura za kafu. Neko je pomerio mehur u niši.

Njihov novi regrut, kaplar Radamant Nemes, poslednja napušta komoru. Sva tri muškarca odvrćaju pogled dok ona izlazi iz svoje komore i odbacuje se prema kabini-trpezariji i tušu, ali u Rafaelovom pretrpanom komandnom mehuru ima dovoljno uglačanih površina da svaki od njih načas ugleda čvrsto telo sitne žene, njenu bledu kožu i modru kruciformu između malih dojki.

Kaplar Nemes pridružuje im se u uzimanju pričesti i izgleda rastrojeno i ranjivo dok srču kafu i dopuštaju unutrašnjim poljima da narastu do jedne šestine-g.

"Vaše prvo vaskrsenje?" pita De Soja blago.

Kaplar klima glavom. Kosa joj je veoma crna i kratko podšišana, šiške joj mlitavo vise na bledom čelu.

"Voleo bih da kažem da ćete se navići na to", kaže sveštenik-kapetan, "ali uistinu, svako buđenje je kao prvo... teško i razgaljujuće."

Nemes srče kafu iz svog mehura. Izgleda oprezno u mikrogravitaciji. U kontrastu sa grimiznocnom uniformom, koža joj izgleda još bleđe.

"Zar ne bi trebalo smesta da krenemo prema sistemu Božjeg Gaja?" kaže ona oprezno.

"Ubrzo ćemo", kaže Otac Kapetan de Soja. "Dao sam uputstva Rafaelu da iziđe iz ove orbite za petnaest minuta. Ubrzaćemo prema

najbližoj translacionoj tački pri dva g, tako da možemo nekoliko sati da se oporavljamo pre nego što budemo morali da se vratimo ležajevima i komorama."

Kaplar Nemes malo drhti na pomisao o novom vaskrsavanju. Kao da silno želi da promeni temu, baca pogled prema zaslepljujućem rubu planete koji ispunjava prozore i ekrane za posmatranje. "Kako bi iko mogao da putuje rekom po tolikom ledu?"

"Ispod njega, rekao bih", kaže narednik Gregorijus. Džinovski vojnik pažljivo je posmatrao Nemes. "To je atmosfera koja se ponovo zaledila posle Pada. Tetis sigurno protiče ispod nje."

Kaplar Nemes iznenađeno diže obrve. "A kako izgleda Božji Gaj?"

"Ne znate to?" pita Gregorijus. "Mislio sam da je svako u Paksu čuo za Božji Gaj."

Nemes odmahuje glavom. "Ja sam odrasla na Esperanci. To je uglavnom poljoprivredni i ribarski svet. Ljudi se mnogo ne zanimaju za druga mesta. Ni za druge svetove Paksa... ni za stare priče o Mreži. Većina nas je previše zauzeta napornim obezbeđivanjem sredstava za život na zemlji ili moru."

"Božji Gaj je stari templarski svet", kaže Otac Kapetan de Soja i spušta svoj mehur sa kafom na njegovo udubljenje u stolu. "Prilično je teško spaljen za vreme invazije Proteranih koja je prethodila Padu. U svoje doba, bio je divan."

"Tačno", klima glavom narednik Gregorijus, "Templarsko Bratstvo Mjuira bila je neka vrsta kulta obožavanja prirode. Oni su Božji Gaj pretvorili u svet-šumu - stabla viša i lepša od sekvoja sa Stare Zemlje. Tamo su živeli Templari, svih dvadesetak miliona - u gradovima i platformama na tim ljupkim stablima. Ali odabrali su pogrešnu stranu u ratu..."

Kaplar Nemes diže pogled dok srče kafu. "Mislite da su bili na strani Proteranih?" Kaže to kao da je ta zamisao šokantna.

"Baš tako, curo", kaže Gregorijus. "Možda je to bilo zato što su u to doba imali stabla koja su letela svemirom..."

Nemes se smeje. To je kratak, oštar zvuk.

"On to ozbiljno", kaže kaplar Ki. "Templari su koristili ergove - konzervatore energije sa Aldebarana - da bi stabla obuhvatili

zaštitnim poljem klase devet i obezbedili reakcionu pogonu unutar sistema. Imali su čak i normalne Hokingove pogone instalirane za međuzvezdane letove."

"Leteće drveće", kaže kaplar Nemes i ponovo se oštro smeje.

"Neki od njih odleteli su na takvom drveću kada su im Proterani platili za savezništvo napadom Roja na Božji Gaj", nastavlja Gregorijus, "ali većina ih je izgorela... baš kao što je izgoreo i najveći deo planete. Jedan vek, kažu, najveći deo sveta bio je u pepelu. Oblaci dima izazvali su dejstvo nuklearne zime."

"Nuklearne zime?" kaže Nemes.

De Soja pažljivo posmatra mladu ženu i pita se zašto je neko tako naivan odabran da nosi papski diskluč u određenim okolnostima. Da li je domišljatost bila deo njene snage ubice, ukoliko dođe do potrebe za tim?

"Kaplare", kaže on, obrativši se ženi, "kažete da ste odrasli na Esperanci... Da li ste se tamo upisali u teritorijalne snage?"

Ona odmahuje glavom. "Otišla sam pravo u vojsku Paksa, Oče Kapetane. Došlo je do gladi zbog lošeg roda krompira... oficiri za regrutaciju nudili su putovanja na druge svetove... i tako..."

"Gde ste služili?" pita Gregorijus.

"Samo sam bila na obuci na Friholmu", kaže Nemes.

Gregorijus se naslanja na laktove. Lakše mu je da sedi pri jednoj šestini-g. "U kojoj brigadi?"

"Dvadeset trećoj", kaže žena. "Šesti puk."

"Vrišteći orlovi", kaže kaplar Ki. "Imao sam drugaricu koju su tamo prekomandovali. Da li vam je komandant bio Zapovednik Kolmen?"

Nemes ponovo odmahuje glavom. "Dok sam ja bila tamo, glavni je bio Zapovednik Diring. Provela sam samo deset lokalnih meseci... ovaj... to je valjda nekih osam i po standardnih. Obučavali su me za specijalistu u borbi. Onda su tražili dobrovoljce za Prvu Legiju..." Ona prekida da govori, kao da je to poverljivi materijal.

Gregorijus se češe po bradi. "Čudo da nisam čuo za tu jedinicu u pripremi. U vojsci ništa ne ostaje tajna mnogo dugo. Koliko kažete da ste se obučavali sa tom... legijom?"

Nemes zuri pravo u krupnog muškarca. "Dve standardne godine,

naredniče. I ona jeste bila tajna... sve do sada. Najveći deo obuke obavljao se na planeti Li Tri i u Teritorijama Lambertovog Prstena."

"Lambert", razmišlja krupni narednik naglas. "Dakle, odradili ste svoj deo obuke pri niskoj gravitaciji i u njenom potpunom odsustvu."

"I više od toga", saglašava se kaplar Radamant Nemes sa stegnutim osmehom. "Dok smo bili u Lambertovom Prstenu, obučavali smo se u Peregrinovom Trojanskom Grozdu pet meseci."

Otac Kapetan de Soja oseća da se razgovor pretvara u isleđivanje. Ne želi da se novi član posade oseća podvrgnut napadu zbog njihovih pitanja, ali i on je radoznao koliko i Ki i Gregorijus. Osim toga, oseća da nešto... nije u redu. "Dakle, posao Legije biće uglavnom nalik na posao Marinaca?" kaže on. "Međubrodski borba?"

Nemes odmahuje glavom. "Ne... Kapetane. Ne puka međubrodski taktika pri nula-g. Legije se obrazuju tako da rat odnesu neprijatelju."

"Šta to znači, kaplare?" pita sveštenik-kapetan tiho. "Tokom svih ovih godina koje sam proveo u Floti, devedeset odsto naših bitaka bilo je na teritoriji Proteranih."

"Da", kaže Nemes, ponovo sa osmejkom, "ali vi udarite i bežite... mislim na akcije Flote. Legije će okupirati."

"Ali najveći broj uporišta Proteranih nalazi se u vakuumu!" kaže Ki. "Asteroidi, orbitalne šume, sam duboki svemir..."

"Baš tako", kaže Nemes, i dalje sa osmehom. "Legije će se sa njima boriti na njihovom terenu... ili u vakuumu, ako zatreba."

Gregorijus hvata De Sojin pogled koji mu govori: Prestanite s pitanjima, ali narednik vrti glavom i kaže: "Pa, ne vidim šta to te razmetljive legije uče što Švajcarska Garda nije radila - i to dobro - već šesnaest vekova."

De Soja lebdi i uspravlja se. "Ubrzanje za dva minuta. Hajdemo na ležajeve, Još ćemo razgovarati o Božjem Gaju i našoj tamošnjoj misiji za vreme vožnje do tačke translacije."

Rafaelu je trebalo gotovo jedanaest sati usporavanja i kočenja pri dve stotine gravitacija da bi izišao iz svoje brzine bliske brzini svetlosti pri ulasku u sistem, ali kompjuter je locirao odgovarajuću

tačku translacije do Božjeg Gaja samo trideset pet miliona klika daleko od Sol Drakoni Septema. Brod je mogao da ubrzava pri udobnih jedan g i da stigne do te tačke za oko dvadeset pet sati, ali De Soja mu je naredio da se diže iz gravitacionog bunara planete pri konstantnih dva g šest sati pre nego što je upotrebio više energije da bi uključio unutrašnja polja tokom jurnjave pri stotinu g u poslednjem satu.

Po konačnom pojavljivanju polja, ekipa poslednji put proverava svoj raspored za Božji Gaj - tri dana za vaskrsavanje, zatim smesta spuštanje padobrodom sa narednikom Gregorijusom koji će zapovedati jedinicom na tlu, nadzor nad segmentom reke Tetis između portala, dugačkim pedeset osam klika, a onda konačna priprema za hvatanje Anee i njene grupe.

"Posle svega ovoga, zbog čega je Njegova Svetost počeo da usmerava našu potragu?" pita kaplar Ki dok prilaze komorama.

"Zbog otkrovenja", kaže Otac Kapetan de Soja. "Dobro... svi se lepo ušuškajte. Ja ću da nadgledam kontrolne table."

U poslednjih nekoliko minuta pre translacije, po običaju, oni zatvaraju svoje komore. Samo kapetan ostaje da bdi.

Za par minuta koliko je sam za komandnom tablom, De Soja brzo traži podatke o njihovom prekinutom ulasku i bekstvu iz sistema Hebrona. Pregledao ih je pre odlaska iz sistema Pacema, ali sada ponovo ubrzano pregledava vizuelne snimke i snimljene podatke. Sve je tu i sve izgleda kako treba: snimci sa orbite oko Hebrona dok su on i njegova dva vojnika još bili u komori - plamteći gradovi, predeo prepun kratera i razorena sela Hebrona iz kojih se dim diže u pustinjsku atmosferu, Novi Jerusalim u radioaktivnim ruševinama - a onda radarsko primećivanje krstarica Proteranih. Rafael je prekinuo cikluse vaskrsavanja i pokušao da umakne, izdigavši se iz sistema pri dve stotine osamdeset gravitacija koje je mogao da postigne svojim usavršenim fuzionim pogonom, sa tovarom mrtvaca u sebi. Proterani su, s druge strane, morali da preusmere svoju energiju na unutrašnja polja ili da izginu - za pagane nema vaskrsavanja - tako da nisu mogli da postignu više od osamdeset g za vreme potere.

Ipak, tu su bili vizuelni snimci - dugački, zeleni repovi fuzionih pogona Proteranih, njihovi pokušaji da zracima pogode Rafaela sa

daljine od gotovo pune AJ, brodski zapis o tome da su odbrambena polja sa lakoćom odbila energiju zraka sa te daljine, konačna translacija do sistema Mare Infinitusa, pošto je to bila najbliža tačka za skok...

Sve je to imalo smisla. Vizuelni snimci bili su ubedljivi. De Soja nije verovao ni u najmanji delić svega toga.

Sveštenik-kapetan nije siguran zbog čega je tako skeptičan. Vizuelni snimci, naravno, ne znače ništa; već više od hiljadu godina, od početka Digitalnog Doba, najobičnije dete može da sačini lažne ubedljive vizuelne slike na svom kućnom kompjuteru. Ali za falsifikovanje brodskih podataka bio bi potreban džinovski napor - tehnička zavera. Zašto ne veruje Rafaelovoj memoriji?

Sa samo nekoliko minuta do translacije, De Soja poziva podatke o njihovom nedavnom prispeću u sistem Sol Drakoni Septema. Osvrće se sa komandnog ležaja - sve tri komore zatvorene su čvrsto i tihe, sa zelenim signalnim svetlima. Gregorijus, Ki i Nemes još su budni i čekaju na translaciju i smrt. De Soja zna da se narednik u poslednjim minutima moli. Ki obično čita knjigu sa monitora svoje komore. De Soja nema pojma šta žena radi u svom udobnom mrtvačkom sanduku.

Zna da se ponaša paranoično. Moj mehur za kafu pomešen je sa svog mesta. Drška je bila pomešena u stranu. U satima koje je proveo budan, De Soja je pokušao da se seti da li je neko možda ulazio u kabinu-trpezariju i slučajno pomerio mehur u sistemu Pacema. Ne - nisu koristili kabinu-trpezariju za vreme uspinjanja iz gravitacionog bunara Pacema. Ta žena, Nemes, bila je na brodu sa ostalima, ali De Soja je upotrebio mehur za kafu i vratio ga na mesto kada je ona otišla do svog ležaja/komore. Bio je siguran u to. On je poslednji legao, baš kao i uvek. Ubrzanje ili usporavanje moglo bi da smrskaju mehur koji nije sačinjen za strašne gravitacije, ali vektor usporavanja koji je Rafael pratio bio je linearan sa smerom putovanja kurirskog broda i ne bi pomerio stvari postrance. Niša za mehure za kafu bila je tako sačinjena da te stvari zadrži na mestu.

Otac Kapetan de Soja deo je loze mornara, bilo svemirskih, bilo morskih, koja se proteže milenijumima u prošlost; to su ljudi koji fanatično paze na to da za sve postoji mesto i da se sve na tom

mestu i nalazi. On je svemirski putnik. Skoro dve decenije službe na fregatama, razaračima i bakljobrodovima naučilo ga je da će mu sve što ostavi tamo gde ne treba bukvalno tresnuti u lice čim brod pređe u nula-g. Još važnije, on poseduje drevnu mornarsku potrebu da pruži ruku i pronade sve što mu zatreba bez prethodnog traženja, u tami ili oluji. Tačno je, misli on, da položaj drške njegovog mehura za kafu nije velika stvar... osim što jeste. Svaki muškarac naučio je da koristi jednu nišu za stolicu kraj stola za planiranje namenjenog za pet ljudi, koji se otvara u trpezarijski sto u skućenoj komandnoj mahuni. Kada su sto koristili za planiranje kursa ili pregledanje planetnih mapa, svaki muškarac - uključujući Retiga, kada je bio živ - sedeo je, stajao ili lebdeo na svom uobičajenom mestu kraj stola. Takva je bila ljudska priroda. Svemirskim putnicima bilo je u krvi da imaju uredne i predvidive navike.

Neko mu je pomerio dršku mehura za kafu - možda kolenom kojim se taj neko... neka... pridržavala pri nula g. Paranoično. Nesumnjivo.

Osim toga, narednik Gregorijus mu je šapatom saopštio zabrinjavajuće novosti u minutima koji su prošli između izlaska tog čoveka iz komore za vaskrsavanje i buđenja kaplara Nemes.

"Jedan moj prijatelj u Švajcarskoj Gardi u Vatikanu, kapetane. Otišao sam s njim na piće noć pre našeg odlaska. Sve nas je poznavao - Kija i Retiga - i zakleo se da je video kako su strelca Retiga izneli u nesvesnom stanju na nosilima do ambulantskih kola ispred vatikanske bolnice."

"Nemoguće", rekao je De Soja. "Strelac Retig umro je od komplikacija prilikom vaskrsavanja i sahranjen je u svemiru dok smo bili u blizini Mare Infinitusa."

"Da", zarežao je Gregorijus, "ali moj prijatelj bio je siguran... gotovo siguran... da je to bio Retig u ambulantskim kolima. U nesvesti, sa priključenim kompletima za održavanje života, maskom za kiseonik i svim tim, ali ipak Retig."

"To nema nikakvog smisla", rekao je De Soja. Oduvek je bio sumnjičav prema teorijama zavere, znajući iz ličnog iskustva da tajne koje deli više od dvoje ljudi retko zadugo ostaju tajne. "Zašto bi nas Flota Paksa i Crkva lagale o Retigu? I gde je on, ako je živ na

Pacemu?"

Gregorijus je slegnuo ramenima. "Možda to i nije bio on, kapetane. Stalno to govorim sebi. Ali ambulanta kola..."

"Šta je sa njima?" odbrusio je De Soja, oštrije nego što je nameravao.

"Išla su za Kastel Sant' Anđelo, ser", rekao je Gregorijus. "U sedište Svete Kancelarije."

Paranoja.

Podaci o jedanaest sati usporavanja normalni su - kočenje sa visokim g, uobičajeni ciklus od tri dana za vaskrsavanje kako bi se obezbedili maksimalni izgledi za njihovo bezbedan oporavak. De Soja baca pogled na brojeve o ulasku na orbitu i pušta video snimak spore rotacije Sol Drakoni Septema. Stalno se pita kako izgledaju ti izgubljeni dani - Rafael obavlja svoje jednostavne zadatke dok komore oživljavaju njega i ostale - pita se kakva to jeziva tišina tada vlada brodom.

"Tri minuta do translacije", čuje se Rafaelov grubi, sintetizovani glas. "Svi članovi posade treba da su u ležajevima komora."

De Soja zanemaruje upozorenje i poziva fajlove sa podacima o dva i po dana koje je brod proveo na orbiti oko Sol Drakoni Septema pre nego što su on i ostali oživeali. Nije siguran šta to traži... nema podataka o odvajanju padobroda... nema znakova preuranjenog aktiviranja sistema za održavanje života... svi monitori komora izveštavaju o regularnom ciklusu i prva ubrzavanja života javljaju se u poslednjim satima trećeg dana... svi orbitalni brodski podaci normalni su... čekaj!

"Dva minuta do translacije", kaže ravan glas broda.

Tamo, prvog dana, ubrzo posle postizanja standardne geosinhronne orbite... i ponovo tamo, oko dva sata kasnije. Sve je normalno osim suvih pojedinosti o ispaljivanju četiri mala reaktivna potisnika. Da bi se postigla i zadržala savršena geosinhrona orbita, brod poput Rafaela ispaliće desetak takvih malih potisnih mlazeva. Ali De Soja zna da takva fina podešavanja uglavnom obavljaju velike mahune za reaktivni potisak na krmi blizu fuzionog pogona, i na samoj komandnoj mahuni kod pramca nezgrapno konfigurisanog kurirskog broda. Ovi potisni kratki mlazevi bili su slični... najpre

dvostruko ispaljivanje da bi se brod stabilizovao prilikom okretanja tako da komandna mahuna ne gleda prema planeti... uobičajeno je da se za vreme rotacije solarno zagrevanje jednoobrazno rasporedi po brodskoj površini bez korišćenja rashladnog polja... ali samo osam minuta ovde... i ovde! A posle okreta, ti upareni reakcioni mlazevi. Dva i dva. Onda konačni upareni mlazevi, koji bi mogli da prate ispaljivanje većih potisnika što bi brod okrenulo natrag tako da kamere komandne mahune budu uperene prema planeti. Onda, četiri sata i osamnaest minuta kasnije, ponovo čitava ta sekvenca. Zabeleženo je još trideset osam potisnih sekvenci za održavanje pozicije, a među njima nijedno ispaljivanje velikih potisnika koje bi označilo okretanje čitavog broda, ali ove istovetne međugre sa četiri mlaza budu De Sojine iskusne oči.

"Jedan minut do translacije", upozorava Rafael.

De Soja čuje kako ogromni generatori polja počinju da njište u pripremi za prebacivanje na modifikovani Hokingov sistem koji će ga ubiti za pedeset šest sekundi. On to prenebregava. Ako se sada ne bude premestio, komandna stolica odneće mu mrtvo telo do komore posle translacije. Brod je sačinjen na takav način - to je priljava, ali neophodno.

Otac Kapetan Federiko de Soja bio je mnogo godina kapetan bakljobroda. Izveo je više od deset skokova kurirom-arhandelom. On poznaje taj potpis duplog mlaza, okreta, duplog mlaza u evidenciji reakcionih potisnika. Čak i sa stvarnim događajem obrtanja koji je izbrisan iz brodskih podataka, otisci prstiju za taj manevar vide se tu u obrisima. Okret služi za orijentaciju padobroda, koji je prikačen dole, na suprotnoj strani u odnosu na grozd komandne mahune, prema atmosferi planete. Drugi dupli mlaz - onaj koji se ovde još nalazi zapisan - služi da bi poništio dejstvo štrcaljki potisnika koje odvajaju padobrod od središta Rafaelove mase. Konačno duplo ispaljivanje služi da bi se sve stabilizovalo po povratku broda u normalni položaj, tako da kamere komandne mahune ponovo budu uperene prema planeti ispod broda.

Ništa od svega toga nije tako očigledno kao što zvuči, pošto čitava masa sve vreme lagano rotira na orbiti, uz povremene mlazeve koji poravnavaju trup radi boljeg zagrevanja ili hlađenja. Ali

za De Soju taj znak je potpuno jasan. On ukucava uputstva da se ponovo pojave drugi podaci. Negativni znak za odvajanje padobroda. Negativni podatak o manevru okreta pri odvajanju padobroda. Pozitivni indikatori stalnog prisustva padobroda. Negativni znak za aktiviranje sistema za održavanje života pre nego što su svi vaskrsli nekoliko sati ranije. Negativne slike kretanja padobroda prema atmosferi na video zapisima. Stalna slika-zapis, gde je padobrod prikazan i prazan.

Jedinu nepravilnost predstavljaju dve osmominutne sekvence mlazeva potisnika između kojih je prošlo četiri sata. Osam minuta okretanja od planete dozvolilo bi padobrodu da nestane u atmosferi bez vizuelnog zapisa glavne kamere. Ili da se ponovo pojavi i spoji. Kamere na pramcu i radar zabeležili bi taj događaj osim ukoliko im nije naređeno da to zanemare pre odvajanja padobroda. To bi zahtevalo manje petljanja sa podacima posle samog čina.

Ako je neko naredio brodskom kompjuteru da obriše sve podatke o aktivnosti padobroda, Rafaelova ograničena AI možda je izmenila podatke upravo na takav način, ne shvatajući da će ispaljivanja malih potisnika za vreme rotiranja ostaviti bilo kakav trag. A za svakoga manje iskusnog od čoveka koji je dvanaest godina bio kapetan bakljobroda, upravo bi tako i bilo. Kada bi De Soja imao oko jedan sat da pozove sve podatke o vodoničnom gorivu, da ih uporedi sa potrebama za ponovnim punjenjem padobroda gorivom i zahtevima ulaska u sistem, a zatim još jednom uporedi sa prilivom Busarovog vodoničnog kolektora za vreme usporavanja, bio bi sigurniji u to da li su se zaista dogodili manevri okretanja broda i odvajanja padobroda. Kada bi imao oko jedan sat nasamo.

"Trideset sekundi do translacije."

De Soja nema vremena da stigne do ležaja u svojoj komori. Ima vremena da pozove specijalnu komandnu sekvencu za brodske operacije, ukuca svoju šifru za prioritetnu komandu, potvrdi je, izmeni parametre monitora i učini to još dvaput. Tek što je čuo potvrdu treće prioritetne komande, dolazi do kvantnog skoka arhandela u C-plus.

Translacija bukvalno rastrže De Soju na njegovom ležaju. Umire sa žestokim keksom na licu.

50.

"Role!"

Bilo je to najmanje jedan sat pre osvita na Kom-Rijadu. I A. Betik i ja sedeli smo na stolicama u sobi gde je Anea spavala. Ja sam zadremao. A. Betik je bio budan - činilo se da je uvek tako - ali ja sam prvi stigao do kreveta devojčice. Svetla očitavanja biomonitora bila su jedino osvetljenje kreveta. Napolju, oluje prašine urlale su satima.

"Role..." Očitavanja su pokazivala da joj je temperatura spala, bol nestao, a ostao je samo neravnomeran EEG.

"Tu sam, malena." Uzeo sam je za ruku. Prsti joj nisu više bili grozničavo vreli.

"Video si Šrajka?"

To me je iznenadilo, ali shvatio sam na tren da tu na delu nije morala da bude vidovitost ili telepatija. A. Betiku sam javio radiom da sam ga ugledao. Mora da su zvučnici komunikatora bili uključeni, a Anea je bila dovoljno budna da to registruje.

"Aha", rekoh ja, "ali u redu je. Nije ovde."

"Ali video si ga."

"Da."

Ona me ščepa za ruku obema šakama i uspravi se na krevetu. Video sam da joj tamne oči sijaju na slabom svetlu. "Gde, Role? Gde si ga video?"

"Na splavu." Slobodnom rukom gurnuo sam je natrag na jastuke. Jastučnica i njena potkošulja bile su natopljene znojem. "U redu je, malena. Nije ništa uradio. Ostao je tamo kada sam otišao."

"Je li okrenuo glavu, Role? Da li te je pogledao?"

"Pa, jeste, ali..." Zaćutao sam. Tiho je zastenjala i stala da okreće glavu levo-desno na jastuku. "Malena... Anea... u redu je..."

"Ne, nije u redu", reče devojčica. "Oh, Bože, Role. Zamolila sam ga da pođe sa mnom. Te poslednje noći. Da li si znao da sam ga zamolila da pođe sa nama? Rekao je ne..."

"Ko je rekao ne?" upitah ja. "Šrajk?" A. Betik priđe iza mene. Napolju, crveni pesak udarao je u prozore i klizna vrata.

"Ne, ne, ne", reče Anea. Obrazi su joj bili vlažni, mada nisam znao je li to bilo od suza ili od pada temperature. "Otac Glaukus", reče ona, glasom gotovo nečujnim zbog buke vetra. "Te poslednje noći... zamolila sam Oca Glaukusa da pođe sa nama. Nije trebalo to da tražim, Role... on nije bio deo mojih... mojih snova... ali tražila sam, a kad sam već tražila, trebalo je da budem uporna..."

"U redu je", rekoh ja i sklonih joj vlažni pramen kose sa čela. "Sa Ocem Glaukusom sve je u redu."

"Nije", reče devojčica i tiho zastenja. "Mrtav je. Stvar koja nas goni ubila ga je. Njega i Čitčatuke."

Ponovo pogledah tablu monitora. I dalje je pokazivala pad temperature, uprkos njenom bulažnjenju. Pogledah A. Betika, ali android je napeto zurio u dete.

"Hoćeš da kažeš da ih je Šrajk ubio?" upitah ja.

"Ne, nije Šrajk", reče ona tiho i prisloni ručni zglob uz usne. "Bar mislim da nije. Ne, nije to bio Šrajk." Najednom, ona mi ščepa šaku obema rukama. "Role, voliš li me?"

Za trenutak, mogao sam samo da zurim. A onda, ne izvlačeći šaku, rekoh: "Naravno, malena. Hoću reći..."

Anea me tada pogleda kao da me prvi put zaista vidi otkad se probudila i uzviknula moje ime. "Ne, prekini", reče ona. Tiho se nasmeja. "Izvini. Za tren sam pogrešila vreme. Naravno da me ne voliš. Zaboravila sam kada smo bili... ko smo sada jedno drugome."

"Ne, u redu je", rekoh ja, ne shvatajući. Potapšah je po ruci. "Zaista marim za tebe, malena. Isto tako i A. Betik, pa ćemo..."

"Ćuti", reče Anea. Oslobodi šaku i spusti mi prst na usne. "Ćuti. Za tren sam bila izgubljena. Mislila sam da smo... Kao što ćemo biti..." Ona se zaveli dublje u jastuke i uzdahnu. "Bože moj, ovo je noć pre Božjeg Gaja. Poslednja noć našeg putovanja..."

Nisam bio siguran da je počela da govori suvislo. Sačekao sam.

A. Betik reče: "Č. Anea, da li je Božji Gaj naše sledeće odredište na reci?"

"Mislim da jeste", reče devojčica; sada je više zvučala kao dete koje sam poznao. "Da. Ne znam. Sve bleđi..." Ona se ponovo uspravi. "Ne juri nas Šrajk, znate. Niti Paks."

"Naravno da nas Paks juri", rekoh ja, pokušavajući da je nateram

da se ukopča u stvarnost. "Jure nas još od..."

Anea je nepopustljivo odmahivala glavom. Kosa joj je visila u vlažnim bičevima. "Ne", reče ona tiho, ali veoma čvrsto. "Paks nas progoni zato što mu Srž govori da mi za njega predstavljamo pretnju."

"Srž?" rekoh ja. "Ali ona je... još od Pada, ona je..."

"Živa i opasna", reče Anea. "Pošto je Gledstonova sa ostalima uništila sistem dalekobacača koji je Srži obezbeđivao njenu neuronsku mrežu, ona se povukla... ali nikada nije otišla daleko, Role. Zar ne možeš da uvidiš to?"

"Ne", rekoh ja. "Ne mogu. Gde se nalazila ako već nije daleko otišla?"

"U Paksu", reče devojčica jednostavno. "Moj otac - njegova ličnost u Majčinoj Šrenovoj Petlji - objasnio mi je to pre nego što sam rođena. Srž je sačekala da Crkva živne pod Polom Direom... papom Tejarom I. Dire je bio dobar čovek, Role. Moja majka i čika Martin poznavali su ga. On je nosio dve kruciforme... svoju i kruciformu Oca Lenara Hojta. Ali Hojt je bio... slab."

Potapšah je po ručnom zglobu. "Ali kakve to veze ima sa..."

"Slušaj!" reče devojčica i povuče ruku. "Sutra nam se sve može dogoditi na Božjem Gaju. Mogu da poginem. Svi možemo da izginemo. Budućnost nikada nije pisana... samo naznačena. Ako ja poginem, a ti preživiš, hoću da objasniš čika Martinu... bilo kome ko će te saslušati..."

"Nećeš ti poginuti, Anea..."

"Slušaj, bogamu!" reče devojčica molećivo. Ponovo je imala suze u očima.

Klimnuo sam glavom, spreman da je saslušam. Činilo se kao da je čak i zavijanje vetra oslabilo.

"Tejar je bio ubijen u devetoj godini svoje vladavine. Moj otac je to predskazao. Ne znam da li su to bili agenti TehnoSrži... oni koriste kibride... ili naprosto vatikanska politika, ali kada je Lenar Hojt vaskrsnuo iz njihovih zajedničkih kruciformi, Srž je dejstvovala. Srž je bila ta koja je obezbedila tehnologiju što omogućuje kruciformi da oživljava ljudska bića bez gubljenja pola ili idiotluka, kao kod plemena Bikura na Hiperionu..."

"Ali kako?" rekoah ja. "Kako su AI Srži umele da pripitome simbiot kruciforme?" Uvideo sam odgovor pre nego što sam i završio rečenicu.

"Oni su stvorili kruciforme", reče Anea. "Ne sadašnja Srž, već UI koju će stvoriti u budućnosti. Ona je te stvari poslala natrag kroz vreme na Hiperion baš kao i Vremenske Grobnice. Parazite su testirali na izgubljenom plemenu... Bikurama... i uvideli probleme..."

"Male probleme", rekoah ja, "poput uništavanja organa za razmnožavanje i inteligencije posle vaskrsavanja."

"Da", reče Anea. Ponovo me uze za ruku. "Srž je bila u stanju da otkloni te probleme pomoću svoje tehnologije. Tehnologije koju su dali Crkvi pod njenim novim papom... Lenarom Hojtom. Julijem VI."

Počeo sam da shvatam. "Faustovska pogodba..." rekoah ja.

"Krajnja faustovska pogodba", reče devojčica. "Sve što je Crkva morala da učini da bi stekla Vaseljenu bilo je da proda svoju dušu."

"I tako je rođen Protektorat Paksa", reče A. Betik tiho. "Politička moć zahvaljujući parazitu..."

"Srž nas progoni... progoni mene", nastavi dete. "Ja predstavljam pretnju za njih, a ne samo za Crkvu."

Lagano zavrteh glavom. "Kako to da ti predstavljaš pretnju za Srž. Jedno obično dete..."

"Jedino dete koje je bilo u vezi sa odbeglom kibridnom ličnošću pre nego što sam rođena", šapnu ona. "Moj otac je bio na slobodi, Role. Ne samo u datasferi ili megasferi... već i u metasferi. Slobodan u široj psihocerbermreži zbog koje je čak i Srž bila prestravljena..."

"Lavovi, tigrovi i medvedi", promrmlja A. Betik.

"Baš tako", reče Anea. "Kada je ličnost mog oca prodrla u megasferu Srži, on je upitao AI, Umona, čega se to Srž plaši. Rekli su da se ne upuštaju dalje u metasferu zbog toga što je ona puna lavova, tigrova i medveda."

"Ne shvatam, malena", rekoah ja. "Izgubio sam nit."

Ona se nagnu napred i stisnu mi šaku. Njen dah na mom obrazu bio je topao i sladak. "Role, ti poznaješ Spev čika Martina. Šta se dogodilo sa Zemljom?"

"Sa Starom Zemljom?" rekoah glupavo. "U Spevu, AI Umon rekao je da su tri elementa Srži vodila rat... razgovarali smo već o tome."

"Ispričaj mi ponovo."

"Umon je rekao Kitsovoj ličnosti... tvom ocu... da su Prevtljivi želeli da unište čovečanstvo. Stabilni... njegova grupa... želeli su da ga spasu. Oni su izlažirali uništenje Stare Zemlje u crnoj rupi i ukrali je, da bi je odneli ili u Magelanove Oblake, ili u Herkulov Grozd. Ultimativni, treća grupa, nisu nimalo marili za to šta će se dogoditi sa Starom Zemljom ili sa čovečanstvom dok god njihov projekt Ultimativne Inteligencije bude u mogućnosti da urodi plodom."

Anea je čekala.

"A Crkva se slaže sa onim u šta svi drugi veruju", nastavih donekle neuverljivo. "Da je Staru Zemlju progutala Crna Rupa i da je ona umrla onda kada se to navodno i dogodilo."

"U koju verziju ti veruješ, Role?"

Udahnuh duboko. "Ne znam", rekoh. "Mislim da bih voleo da Stara Zemlja još postoji, ali to mi se nekako ne čini važno."

"A šta ako postoji i treća mogućnost?" upita Anea.

Staklena vrata iznenada zazvečaše i zatresoše se. Spustih šaku na plazma pištolj, upola iščekujući da Šrajk zagrebe po staklu. Tamo je samo zavijao pustinjski vetar. "Treća mogućnost?"

"Umon je lagao", reče Anea. "Al je slagala mog oca. Nijedan element Srži nije preselio Zemlju... ni Stabilni, ni Prevtljivi... ni Ultimativni."

"Dakle, bila je uništena", rekoh ja.

"Ne", reče Anea. "Moj otac to tada nije razumeo. Kasnije jeste. Stara Zemlja preseljena je u Magelanove Oblake, tačno, ali to nije učinio nijedan element Srži. Oni nisu posedovali tehnologiju, energetske resurse, niti taj nivo kontrole nad Prazninom Koja Spaja. Srž ne može čak ni da otputuje do Magelanovog Oblaka. On je suviše daleko... nezamislivo udaljen."

"Onda, ko?" rekoh ja. "Ko je ukrao Staru Zemlju?"

Anea se spusti natrag na jastuke. "Ne znam. Mislim da to ne zna ni Srž. Ali ona i ne želi da zna - a prestravljena je od pomisli da ćemo mi to saznati."

A. Betik kroči bliže. "Dakle, Srž ne aktivira dalekobacače na našem putovanju?"

"Ne", reče Anea.

"Hoćemo li otkriti ko to čini?" rekoah ja.

"Ako preživimo", reče Anea. "Ako preživimo." Oči su joj sada izgledale umorno, ali ne i grozničavo. "Čekaće nas sutra, Role. I tu ne mislim na sveštenika-kapetana i njegove ljude. Neko... nešto iz Srži, čekaće nas."

"Stvar za koju misliš da je ubila Oca Glaukusa, Kučijata i ostale", rekoah ja.

"Da."

"Je li to nekakva vizija?" rekoah ja. "Mislim, da znaš to o Ocu Glaukusu."

"Nije vizija", reče devojčica praznim glasom. "Samo sećanje iz budućnosti. Izvesno sećanje."

Pogledah oluju koja je jenjavala. "Možemo ostati ovde", rekoah. "Možemo uzeti letać ili EMV koji radi, odleteti na severnu poluloptu i sakriti se u Aliju ili nekom većem gradu o kome piše u vodiču. Ne moramo da igramo njihovu igru i da sutra prođemo kroz portal dalekobacača."

"Nije tako", reče Anea, "moramo."

Zaustih da se pobunim, ali oćutah. Nešto kasnije, rekoah: "A gde se tu uklapa Šrajk?"

"Ne znam", reče devojčica. "Zависи od toga ko ga je ovaj put poslao. Ili on možda postupa po svom nahodjenju. Ne znam."

"Po svom nahodjenju?" rekoah ja. "Mislio sam da je to samo mašina."

"Oh, ne", reče Anea. "Nije to samo mašina."

Protrljah obraz. "Ne razumem. Da li bi on mogao da nam bude prijatelj?"

"Nikada prijatelj", reče devojčica. Uspravi se i stavi šaku na moje lice tamo gde sam ga ja protrljao samo koji sekund ranije. "Žao mi je, Role, ne nameravam da govorim u zagonetkama. Naprosto ne znam. Ništa nije zapisano. Sve je fluidno. A kada i ugledam stvari koje se pomeraju, to je onda kao divna slika u pesku sekund pre nego što će je vetar razvejati..."

Prozori zazvećahu pred poslednjim naletom pustinjske oluje kao da su želeli da potkrepe to njeno poređenje. Ona mi se osmehnu. "Izvini što sam se malopre otkočila u vremenu..."

"Otkočila?" rekoħ ja.

"Ono, kad sam te pitala da li me voliš", reče ona sa ųalostnim osmehom. "Zaboravljam gde smo i kada smo."

Trenutak kasnije, rekoħ: "Nije vaųno, malena. Ja te zaista volim. A umreću pre nego što dopustim da ti iko sutra naudi - Crkva, Srų, bilo ko."

"Ja ću se takođe truditi da sprečim takvu mogućnost, Č. Anea", reče A. Betik.

Devojčica se osmehnu i obojici nam dodirnu ruke. "Limenko i Strašilo", reče ona. "Ne zasluųujem takve prijatelje."

Na mene je došao red da se osmehnem. Grandam mi je ispričala tu staru priču. "A gde je Plašljivi Lav?" rekoħ ja.

Anein osmeh iščeznu. "To sam ja", reče ona vrlo tiho. "Ja sam ona plašljiva."

Niko od nas više nije spavao te noći. Uzeli smo stvari i pošli prema splavu kada je prva naznaka zore dodirnula crvena brda iza grada.

51.

Zbog svoje srazmerno male brzine kod translacione tačke u sistemu Sol Drakonija, Rafael mora manje da koči dok se obrće i ulazi u svemir Božjeg Gaja. Usporavanje je blago - nikada jače od dvadeset pet g - i traje samo tri sata. Radamant Nemes leži u svojoj obloženoj komori za vaskrsavanje i čeka.

Posle ulaska broda na orbitu oko planete, Nemes otvara vrata svog mrtvačkog sanduka i odbija se prema kabini-trpezariji kako bi se odenula. Pre napuštanja komandne mahune i ulaska u cev padobroda, proverava monitore komora i ulazi u direktnu vezu sa brodskim operacijama. Ostale tri komore normalno dejstvuju, programirane za nominalno trodnevno razdoblje oživljavanja. Dok se De Soja i njegovi ljudi probude, Nemes zna da će ova stvar biti rešena. Koristeći mikrovlakno kao vezu sa glavnim brodskim kompjuterom, ona postavlja iste programske direktive i prioritete naredbe za snimanje podataka kao što su bile one koje je upotrebila u sistemu Sol Drakonija. Brod potvrđuje program okreta padobroda koji sledi i priprema se da na njega zaboravi.

Pre odbijanja uz cev do vazdušne komore padobroda, Nemes ukucava kombinaciju za otvaranje svog privatnog spremišta. Osim nekoliko kompleta odeće i nekih lažnih ličnih predmeta - holoa 'porodice' i lažnih pisama njenog izmišljenog brata - jedina stvar u spremištu jeste dodatni opasač sa uobičajenim torbicama. Neko ko bi pregledao te torbice pronašao bi samo kompjuter-karticu za igranje kakav se može nabaviti u bilo kojoj prodavnici mešovite robe za osam ili deset florina, kalem konca, tri bočice pilula i pakovanje tampona. Ona stavlja opasač oko pojasa i kreće prema padobrodu.

Čak i sa orbite na trideset hiljada kilometara, Božji Gaj - tamo gde se uopšte vidi kroz teške slojeve oblaka - izgleda kao oštećeni svet, što i jeste. Umesto da je podeljena na diskretne kontinente i okeane, planeta je tektonski evoluirala kao jedna jedina masa kopna sa hiljadama dugačkih 'zatona' slanog mora koji šaraju po pejzažu kao tragovi kandži po zelenoj čohi bilijarskog stola. Osim morskih zatona i bezbrojnih prstiju jezera koji prate linije geoloških naslaga kroz

zelene kopnene mase, tu su sada i hiljade mrkih useklina na mestima gde je invazija Proteranih - ono što ljudi još smatraju invazijom Proteranih - ostavila tragove zračnog oružja na miroljubivoj zemlji pre skoro tri stotine godina.

Dok padobrod hita, ulazi u atmosferu i prolazi kroz jonizaciju, cepajući čvrstu atmosferu trostrukim probijanjem zvučnog zida, Nemes posmatra odozgo predeo koji se pomalja ispod širokih masa oblaka. Najveći deo rekombinovanih šuma sekvoja visokih do dve stotine metara, koje su prvobitno privukle Bratstvo Mjuira ovom svetu, sada ne postoji, spaljen u planetnom šumskom požaru koji je izazvao nuklearnu zimu. Veliki segmenti severne i južne polulopte još blistaju belinom snežnih nanosa i glacijacije, koja sada tek počinje da se smanjuje dok se pokrov oblaka povlači sa trake širine hiljadu klika s obe strane polutara. Upravo je to polutarno područje koje se oporavlja Nemesino odredište.

Preuzevši ručne kontrole padobroda, Nemes ubacuje svoj priključak sa vlaknom. Pretražuje planetne mape koje je učitala iz glavne biblioteke Rafaela: evo je... reka Tetis nekada je tekla oko 160 klika, prevashodno sa zapada prema istoku, oko korenja Drveta Sveta Božjeg Gaja i pored Muzeja Mjuira. Nemes uviđa da je najveći deo puta Tetisom predstavljao džinovski polukružni luk, pošto reka obilazi oko malog useka severnog opsega Drveta Sveta. Templari su za sebe mislili da predstavljaju ekološku savest Hegemonije - uvek su davali svoje nezatraženo mišljenje pri svakom pokušaju teraformiranja u Mreži ili Zabačenosti - A Drvo Sveta bilo je simbol njihove nadmenosti. Uistinu, drvo je bilo jedinstveno u poznatoj Vaseljeni: sa deblom prečnika od više od osamdeset kilometara i prečnikom krošnje većim od pet stotina klika, poput podnožja legendarnog Olympus Monsa na Marsu, jedan jedini živi organizam pružao je svoje gornje grane do samih rubova svemira.

Njega sada, naravno, nema, razorila ga je i spalila flota 'Proteranih' koja je spržila čitavu planetu neposredno pre Pada. Umesto veličanstvenog, živog Drveta, tu je sada samo Panj Sveta, gomila pepela i ugljenika koja liči na erodirane ostatke drevnog štitastog vulkana. Pošto su Templari nestali - pobijeni, ili su umakli brodovima sa erg-pogonom na dan napada - Božji Gaj ostao je

spržen duže od dva i po veka. Nemes zna da bi Paks odavno ponovo kolonizovao svet da mu Srž nije naredila da se okane toga: Al imaju sopstveni dugoročni plan za Božji Gaj, a on ne obuhvata misionare i ljudske kolonije.

Nemes pronalazi portal dalekobacača uzvodno na reci - majušan u poređenju sa padinama pepela Panja Sveta na jugu - i lebdi iznad njega. Sekundarno rastinje izbilo je duž reke i na erodiranim padinama pepela, nalik na korov u poređenju sa starim šumama, ali opet sa stablima visine dvadeset i više metara i Nemes povremeno vidi gustiš gustog žbunja tamo gde sunčeva svetlost obasjava jaruge. To nije dobro mesto za zasedu. Nemes spušta padobrod na severnu obalu reke i odlazi do luka dalekobacača.

Uklonivši ploču za pristup, pronalazi modul interfejsa i guli ljudsko meso sa desne šake i ručnog zgloba. Pažljivo čuva kožu zbog povratka na Rafaela, direktno se uključuje u modul i razmatra podatke. Ovaj portal nije bio aktiviran još od Pada. Aneina grupa još nije prošla ovuda.

Nemes se vraća u padobrod i leti nizvodno, pokušavajući da pronađe savršeno mesto. To bi trebalo da bude mesto gde ne mogu da umaknu kopnom - dovoljno šumskog rastinja da sakrije nju i njene zamke, ali ne toliko da bi Anea i njeni saputnici imali zaklon - i konačno, mesto gde će Nemes moći da pospremi ostatke kada sve bude gotovo. Više bi volela kamenitu površinu: nešto što bi se lako moglo ispratiti pre povratka na Rafaela.

Pronalazi savršeno mesto samo petnaest klika nizvodno. Tetis na tom mestu ulazi u kamenitu klisuru, niz brzaka stvorenih zracima Proteranih i naknadnim lavinama. Nova stabla izrasla su po padinama pepela kod ulaza u ovaj deo brzaka, kao i duž uskih jaruga koje se spajaju sa njima. Sam uski kanjon oivičen je oborenim stenama i velikim pločama crne lave koja je dotekla nizbrdo za vreme napada Proteranih i obrazovala terase pri hlađenju. Težak teren onemogućava prevoz, a svako ko upravlja splavom prema tim brzacima paziće na navođenje plovila u tu uzburkanu vodu i imaće malo vremena da posmatra stene ili rečne obale.

Ona spušta padobrod na klik južno, izvlači vakuumski zatvorenu vrećicu za uzorke iz EVA spremišta, stavlja je za opasač, krije

padobrod pod granama i brzo trči natrag do reke.

Nemes vadi kalem iz opreme, baca konac i izvlači nekoliko stotina metara nevidljivog monovlakna. Prelazi njime napred-nazad peko reke iznad brzaka kao da plete nevidljivu paukovu mrežu i širi prozirnu poliugljeničnu materiju nalik na biljni sok po donjoj strani predmeta oko kojih obavija žicu, da bi imala vizuelnu referencu i da bi sprečila da monovlakno preseče drveće i stenje tamo gde ga dodiruje. Čak i kada bi neko tu pešačio po stenju i poljima lave, ta materija izgledala bi mu samo kao jedva vidljiva linija soka ili lišaj na kamenu. Mreža monovlakna prosekla bi Rafaela na deset mesta kada bi neko ovuda pokušao da prođe svemirskom letelicom.

Kada je monovlaknom isplela zamku, Nemes kreće uzvodno po jedinoj ravnoj izbočini, otvara kutiju sa pilulama i tu rasipa nekoliko stotina minipunjenja po tlu i stablima. Mikroeksplozivi sa kameleonskim polimerom smesta se utapaju u boju i teksturu površine na koju su pali. Svako punjenje skočiće ka meti koja hoda ili trči, pre nego što eksplodira, a smer eksplozije oblikovan mu je tako da kopa unutra. Punjenja aktivira blizina pulsa, izdisanje ugljen-dioksida i telesna toplota, kao i pritisak stopala na udaljenosti od deset metara.

Nemes procenjuje teren. Ova ravna oblast jedini je deo rečne obale blizu brzaka gde bi neko mogao da se povuče pešice, a pošto su tamo rabacana punjenja, ništa što hoda ne može da preživi. Nemes trči natrag do polja stenja i aktivira senzore punjenja šifrovanim impulsom.

Da bi onemogućila bekstvo plivanjem uzvodno, ona otvara paketić tampona i posipa rečno dno jajima uholaža u keramičkim kućištima. Ona leže na dnu i izgledaju upravo kao vodom izlizani obluci oko njih. Kada jedno ili više živih bića bude prošlo iznad njih, aktiviraće se. Ako tada neko pokuša da se vrati uzvodno, uholaže veličine komaraca probiće svoja keramička jaja i suknuti kroz vodu ili vazduh da bi se zarile u lobanju mete i tamo eksplodirale u masu žičastih vlakana tek posle dodira sa moždanim tkivom.

Na jednoj steni deset metara iznad brzaka, Radamant Nemes leže da čeka. Na opasaču su joj ostala dva predmeta: kompjuter-kartica za igranje i vrećica za uzorke.

'Kompjuter' je najusavršeniji predmet koji je ponela u ovaj lov. Entiteti koji su joj ga stvorili nazvali su ga 'Sfinginom zamkom', po Grobnici Sfingi na Hiperionu, koju je stvorila ista vrsta AI; kartica može da stvori sopstveni mehur antientropijskih ili hiperentropijskih plima promera pet metara. Energija potrebna za stvaranje tog mehura mogla bi da čitavu deceniju podmiruje potrebe pretrpane planete poput Renesanse Vektor, ali Nemes traži samo tri minuta vremenskog izmeštanja. Poigravajući se karticom, Nemes pomišlja da bi je trebalo nazvati zamkom za Šrajka.

Niska žena sa šakom bez kože gleda uzvodno. Samo što nisu. Iako je portal udaljen petnaest klika, imaće nekakvo upozorenje. Nemes oseća dalekobacačku distorziju. Očekuje da Šrajk bude sa njima i predviđa da će ovaj nju tretirati kao protivnika. Štaviše, bila bi razočarana kada se Šrajk ne bi tamo pojavio kao protivnik.

Radamant Nemes poigrava se i poslednjim predmetom koji joj je za pojasom. Vrećica za uzorke upravo je ono na šta i liči - vakuumaska EVA vrećica za uzorke. U njoj će odneti glavu devojčice natrag na Rafaela, gde će je smestiti u tajno spremište iza pristupne ploče fuzionog pogona. Njeni gospodari žele dokaz.

Osmehujući se blago, Nemes leže natrag na crnu lavu, pomera se tako da joj popodneвно sunce zagreva lice, prekriva oči ručnim zglobovom i dopušta sebi da nakratko zadrema. Sve je spremno.

52.

Priznajem da sam očekivao da je Šrajk nestao kada smo stigli do ulice kraj dokova Mašhada na Kom-Rijadu, neposredno pred zoru tog poslednjeg, sudbonosnog dana. Nije nestao.

Svi smo se ukopali u mestu kada smo na svom malom splavu ugledali kip od hroma i sečiva visok tri metra. Ta stvar stajala je baš onako kako sam je poslednji put video prethodne noći. Tada sam oprezno uzmaknuo, sa podignutom puškom, a sada sam načinio novi oprezan korak bliže, sa podignutom puškom.

"Polako", reče Anea i spusti šaku na moju podlakticu.

"Do đavola, šta to on hoće?" rekoh ja i otkočih pušku. Ubacio sam prvi naboj plazme u komoru.

"Ne znam", reče Anea. "Ali tvoje oružje neće mu nauditi."

Obliznuo sam usne i spustio pogled na dete. Želeo sam da joj kažem da naboj plazme može da naudi svemu što nije zaštićeno oklopom iz ere Mreže debelim dvadeset centimetara. Anea je izgledala bledo i u grču. Imala je tamne podočnjake. Očutao sam.

"Pa", rekao sam i malo spustio pušku, "ne možemo na splav dok je ta stvar tamo."

Anea mi stisnu mišicu, a onda je pusti. "Moramo." Ona krenu prema betonskom molu.

Pogledah A. Betika koji nije izgledao ništa srećnije od mene zbog ove zamisli; onda obojica potrčasmo da pristignemo devojčicu.

Izbliza, Šrajk je bio još strašniji nego sa daljine. Ranije sam upotrebio reč 'kip', i u tom stvorenju bilo je nečeg izvajanog - ako se može zamisliti kip sa hromiranim šiljcima, bodljikavom žicom, trnjem i glatkim metalnim lubom. Bilo je veliko - nadvisivalo me je više od jednog metra, a ja nisam baš nizak. Samo obličje te stvari bilo je složeno - čvrste noge sa zglobovima obloženim trakama načičkanim trnjem; ravna stopala sa zakrivljenim sečivima tamo gde bi trebalo da se nalaze nožni prsti i sa dugačkim sečivom u obliku kašike na peti, koje bi moglo savršeno da posluži za paranje utroba; komplikovani gornji lub od glatke hromirane školjke presvučene trakama bodljikave žice; predugačke ruke, sa previše zglobova, u

prevelikom broju - ispod dužeg, gornjeg para ruku, nalazio se dodatni par; a četiri ogromne šake sa sečivima visile su mlitavo kraj bokova stvorenja.

Lobanja je mahom bila glatka i čudnovato izdužena, sa vilicom širokom kao plug i načičkanim nizovima metalnih zuba. Na čelu stvorenja nalazilo se zakrivljeno sečivo, a visoko na oklopljenoj lobanji još jedno. Oči su mu bile krupne, duboko usađene i mutnocrvene.

"Hoćeš da se ukrcaš na splav sa tom... stvari?" šapnuh Anei dok smo stajali četiri metra dalje na molu. Šrajk nije okrenuo glavu da bi posmatrao naš dolazak, a oči su mu izgledale mrtvo poput staklenih reflektora, ali poriv da uzmaknem od te stvari, okrenem se i pobegnem, bio je veoma snažan.

"Moramo da se ukrcao na splav", odgovori mi devojčica šapatom. "Moramo danas da odemo odavde. Danas je poslednji dan."

Ne skidajući sasvim pogled sa čudovišta, obazreh se prema nebu i zgradama iza nas. Posle divlje noćne oluje prašine, moglo se očekivati nebo ružičasto od veće koncentracije peska u vazduhu, ali oluja kao da je malo raščistila vazduh. Iako su se crvenkasti oblaci još meškoljili na poslednjem pustinjском lahoru, nebo iznad nas bilo je plavlje nego prethodnog dana. Sunčeva svetlost sada samo što je dodirivala vrhove viših zgrada.

"Možda bismo mogli da pronađemo EMV koji dejstvuje i da putujemo udobno", šapnuh ja, sa podignutom puškom. "Nešto bez ovakvog ukrasa za haubu." Ta šala zazvučala je neslano čak i meni, ali najveći deo hrabrosti koju sam uopšte osećao tog jutra bio je potreban za bilo kakav pokušaj da se našalim.

"Hajde", šapnu Anea i siđe gvozdanim lestvicama sa mola na izubijani splav. Požurih za njom, držeći pušku uperenu jednom rukom u hromirani košmar, dok sam se drugom pridržavao za stare lestvice. A. Betik nas je sledio bez reči.

Nisam obraćao pažnju na to koliko splav izgleda izubijano i slabo. Skraćeni trupci bili su iskidani i rascepljeni na pojedinim mestima, voda se prelivala preko prednje trećine i zalivala ogromna Šrajkova stopala, a šator je bio ispunjen crvenim peskom posle noćne oluje.

Krma je izgledala kao da će svakog sekunda popustiti, a oprema koju smo ostavili na palubi delovala je napušteno. Spustili smo rančeve u šator i stajali neodlučno, zagledani u Šrajkova leđa, u iščekivanju pokreta - tri miša koja su dopuzala na tepih usnule mačke.

Šrajk se nije okrenuo. Leđa mu nisu izgledala nimalo pitomija od prednje strane, osim što nas njegove mutnocrvene oči više nisu posmatrale.

Anea uzdahnu i priđe stvorenju. Podiže ručicu, ali ne dodirnu to rame puno šiljaka i bodljikave žice. Okrenuvši se ponovo prema nama, ona reče: "U redu. Hajdemo."

"Kako može da bude u redu?" šapnuh joj besno. Ne znam zašto sam šaputao... ali iz nekog razloga, nisam mogao normalno da pričam u blizini te stvari.

"Da je nameravao da nas danas ubije, već bismo bili mrtvi", reče devojčica ravno. Ona priđe levoj bočnoj strani, lica i dalje bledog, spuštenih ramena, pa uze jednu motku. "Skinu užad, molim te", reče ona A. Betiku. "Moramo da krenemo."

Android se nije trgao kada je prošao na dohvat čudovišne ruke kraj Šrajka da bi razvezao prednje uže i smotao ga u kolut. Ja sam jednom rukom razvezao uže na krmi dok sam drugom držao pušku.

Splav je dublje gazio sa težinom stvorenja na prednjem kraju i voda se preivala preko dasaka gotovo sve do šatora. Nekoliko prednjih i bočnih trupaca visilo je slobodno.

"Treba da poradimo na splavu", rekoh ja, uzevši kormilo u ruku i položivši pušku pod noge.

"Ne na ovom svetu", reče Anea, i dalje oslonjena o motku kako bi nas pokrenula u središnju struju. "Pošto prođemo kroz portal."

"Da li znaš kuda smo krenuli?" rekoh ja.

Ona odmahnu glavom. Kosa joj je tog jutra bila bez sjaja. "Samo znam da je ovo poslednji dan."

Rekla je to pre nekoliko minuta i tada sam osetio isti ubod zabrinutosti kao i sada. "Jesi li sigurna, malena?"

"Da."

"Ali ne znaš kuda idemo?"

"Ne. Ne baš."

"Šta znaš? Hoću da kažem..."

Ona se prazno osmehnu. "Znam šta hoćeš da kažeš, Role. Znam da ćemo, ukoliko budemo preživeli sledećih nekoliko sati, potražiti zgradu koju sam videla u snovima."

"Kako izgleda?"

Anea otvori usta da progovori, ali onda se samo za trenutak nasloni na motku. Sada smo se brzo kretali središtem reke. Visoke zgrade u centru grada ustupile su mesto malim parkovima i šetalištima na obe obale. "Prepoznaću tu zgradu kada je budem ugledala." Ona spusti motku i priđe bliže, povukavši me za rukav. Sagnuh se da bih čuo njen šapat. "Role, ako ja... ne uspem... a ti uspeš da preživiš... molim te, vrati se kući i kaži čika Martinu ono što sam rekla. O lavovima, tigrovima i medvedima... i o onome što Srž smeru."

Zgrabih je za mršavo rame. "Ne pričaj tako. Svi ćemo preživeti. Ti to kaži Martinu kada ga budeš videla."

Anea klimnu glavom kao da nije uverena u to i vrati se kraj motke. Šraj je i dalje gledao napred, dok mu je voda zalivala stopala, a jutarnje svetlo počinjalo da blista na trnju i oštrim površinama.

Očekivao sam da iziđemo u otvorenu pustinju iz grada Mašhada, ali još jednom sam pogrešio. Rečni parkovi i šetališta postajali su sve bogatiji drvećem - zimlavim, sasvim sigurno od onog sa Stare Zemlje, i obiljem žutih i zelenih palmi. Ubrzo su gradska zdanja bila iza nas, a široka, prava reka prolazila je kroz bogatu šumu. Još je bilo rano jutro, ali vrelina sunca na izlasku bila je veoma jaka.

Kormilo nam nije zaista bilo potrebno u središnjoj struji. Privezao sam ga za mesto, skinuo košulju, savio je na vrhu ranca i uzeo bočnu motku za odgurivanje od očigledno iscrpljene devojkice. Pogledala me je tamnim očima, ali nije prigovorila.

A. Betik je oborio mikrošator i istresao najveći deo nakupljenog peska. Sada je seo kraj mene dok nas je struja nosila oko široke okuke u još gušću tropsku kišnu šumu. Nosio je široku košulju i iskrzani šorts od žutog platna koji je imao i na Hebronu i Mare Infinitusu. Slamnati šešir širokog oboda bio mu je kraj nogu. Začudo, Anea je prešla na prednju stranu splava i sela kraj nepomičnog

Šrajka dok smo plovili sve dublje u gustu džunglu.

"Ovo ne može biti lokalno rastinje", rekoah ja, ispravivši splav koji je struja pokušala da okrene postrance. "U ovoj pustinji sigurno nema dovoljno kiše da bi sve ovo opstajalo."

"Mislim da je ovo bio veliki vrt koji u posadili religiozni Ši'a hodočasnici, Č. Endimione", reče A. Betik. "Oslušnite."

Oslušnuh. Kišna šuma bila je živa i ispunjena šuštanjem ptica i vetra. Ispod tih zvukova, čuo sam šištanje i zveket sistema prskalica. "Neverovatno", rekoah. "Da koriste dragocenu vodu kako bi održavali ovaj ekosistem. Mora da se proteže kilometrima."

"Raj", reče Anea.

"Šta, malena?" Odgurnuo sam nas natrag u središnju struju.

"Muslimani su bili prevashodno pustinjski narodi na Staroj Zemlji", reče ona tiho. "Voda i zelenilo predstavljali su njihovu zamisao o raju, a Mašhad je bio verski centar. Možda je ovo trebalo vernicima da omogući da načas ugledaju ono što ih čeka ako slušaju učenja Alaha i Kur'ana."

"Skupi foršpan", rekoah ja, izvukavši malo motku kada smo ponovo skrenuli ulevo, dok se reka širila. "Pitam se šta se desilo sa ljudima."

"Paks", reče Anea.

"Šta?" Nisam razumeo. "Ovi svetovi... Hebron, Kom-Rijad... bili su pod kontrolom Proteranih kada je stanovništvo nestalo."

"Tako kaže Paks", reče Anea.

Razmislih o tome.

"Šta ta dva sveta imaju zajedničko, Role?" upita ona.

Na to sam mogao odmah da odgovorim. "Oba su bila nepopustljivo nehrišćanska", rekoah. "Odbijali su da prihvate krst. Jevreji i muslimani."

Anea oćuta.

"To je strašna pomisao", rekoah ja. Stomak me je zaboleo. "Crkva je možda zavedena... Paks ume da se ponaša nadmeno zbog tolike sile... ali..." Obrisah znoj sa oćiju. "Bože moj..." rekoah, upinjući se da izgovorim jednu reć. "Genocid?"

Anea se pomeri da bi me pogledala. Odmah iza nje, Šrajkove noge obložene sećivima hvatale su svetlost. "To ne znamo", reče

ona veoma tiho. "Ali postoje elementi Crkve i Paksa koji bi to učinili, Role. Upamti, Vatikan gotovo potpuno zavisi od Srži ukoliko želi da zadrži kontrolu nad vaskrsavanjem - a kroz to, kontrolu nad svim ljudima na svim svetovima."

Vrteo sam glavom. "Ali... genocid? Ne mogu to da poverujem." Taj koncept pripadao je legendama o Horasu Glenon-Hajtu i Adolfu Hitleru, a ne ljudima i institucijama sa kojima sam se susretao tokom svog života.

"Dešava se nešto strašno", reče Anea. "Sigurno smo zbog toga usmereni ovuda... preko Hebrona i Kom-Rijada."

"Kazala si to već", rekoh ja, odgurnuvši se snažno motkom. "Usmereni. Ali ne usmerava nas Srž. Ko onda?" Ponovo pogledah Šrajka. Znoj mi je liptao u vrelini dana. Uspravljeno stvorenje bilo je načičkano hladnim sečivima i trnjem.

"Ne znam", reče Anea. Ona se obrnu natrag i osloni podlaktice o kolena. "Eno dalekobacača."

Portal se uzdizao, obrastao lijanama i zarđao, iz bujne džungle. Ako je ovo još bio rajski park Kom-Rijada, izmakao je kontroli. Iznad zelenog baldahina, na plavom nebu video se trag oblaka crvene prašine nošenih vetrom.

Upravivši nas prema središtu reke, spustio sam motku na bočnoj strani i vratio se da uzmem pušku. Želudac mi je još bio stegnut na pomisao o genocidu. Sada se još više stegnuo od slike ledenih pećina, vodopada, okeanskih svetova i Šrajka koji oživljava dok prolazimo prema onome što nas čeka, šta god to bilo.

"Držite se", rekoh nepotrebno dok smo prolazili ispod metalnog luka.

Prizor pred nama izblede i pomeri se kao da je zastor vreline počeo da treperi ispred i oko nas. Najednom, promeni se svetlost, gravitacija i svet na kome smo se nalazili.

53.

Oca Kapetana de Soju budi vrištanje. Prolazi nekoliko minuta pre nego što shvata da to vrišti njegov glas.

Otvorivši palcem kopču poklopca mrtvačkog sanduka, pridiže se u sedeći položaj unutar komore. Svetla trepere crvenom bojom i bojom ćilibara na ploči monitora, iako su svi osnovni signali zeleni. Zastenjavi od bola i zbrke, De Soja počinje da se izvlači napolje. Telo mu lebdi iznad otvorene komore, mlatara rukama i nema za šta da se uhvati. Primećuje da su mu šake i mišice ružičaste i crvene, da se presijavaju, kao da mu je koža spaljena.

"Draga Marijo Majko... gde sam?" Jeca. Suze lebde pred njegovim očima i tumbaju se kao đinđuve. "Nula g... gde sam? Baltazar? Šta se... dogodilo? Svemirska bitka? Opekotine?"

Ne. Nalazi se na Rafaelu. Lagano, izbezumljeni dendriti u njegovom mozgu počinju da rade. Lebdi u tami osvetljenoj instrumentima. Rafael. Trebalo bi da je to orbita oko Božjeg Gaja. Podesio je cikluse komora za Gregorijusa, Kija i sebe na opasnih šest sati umesto na uobičajena tri dana. Igram se Boga životima svojih vojnika, seća se da je pomislio. Izgledi za neuspešno vaskrsenje veoma su visoki u ovom ubrzanom postupku. De Soja se seća drugog kurira koji mu je doneo naređenja na Baltazara, Oca Gavronskog - čini mu se kao da su od tada prošle decenije - on nije uspešno vaskrsnuo... kapelan za vaskrsavanje na Baltazaru... kako se beše zvao taj matori gad? Otac Sapjeha... rekao je da će biti potrebne nedelje ili meseci da bi Otac Gavronski vaskrsnuo posle tog prvobitnog neuspeha... u sporom, bolnom procesu, rekao je optužujuće kapelan za vaskrsavanje.

Um Oca Kapetana de Soje bistri se dok on lebdi iznad komore. I dalje u slobodnom padu kao što je programirao. Seća se da je pomislio da možda ne bi bio u stanju da hoda pri jedan g. I nije.

Odbacivši se do kabine-trpezarije, De Soja se tamo gleda u ogledalu - telo mu je crveno i presijava se, izgleda zaista kao žrtva opekotina, a kruciforma mu je modrica na tom ružičatom, sirovom mesu.

De Soja zatvara oči i navlači donji veš i mantiju. Pamuk mu povređuje sirovu kožu, ali on zanemaruje bol. Kafa je profiltrirana kao što je bilo programirano. On diže mehur sa stola za planiranje i odbacuje se natrag u zajedničku prostoriju.

Komora kaplara Kija svetluca zeleno u poslednjim sekundama oživljavanja. Gregorijusova komora bleska svetlima za upozorenje. De Soja tiho kune i privlači se ploči narednikove komore. Ciklus vaskrsavanja bio je prekinut. Ubrzano oživljavanje nije uspelo.

"Prokletstvo Božje", šapuće De Soja, a onda izgovara molitvu pokajanja zbog uzaludnog pominjanja imena Gospoda. Gregorijus mu je bio potreban.

Ali Ki bezbedno oživljava, iako je kaplar zbunjen i oseća bolove. De Soja ga izdiže napolje, odbacuje se sa njim do kabine-trpezarije, gde kupa goruću kožu drugog muškarca sunderom i nudi mu da popije sok od pomorandže. Posle nekoliko minuta, Ki može da shvati.

"Nešto nije bilo u redu", objašnjava De Soja. "Morao sam da preduzmem ovaj rizik kako bih video šta to kaplar Nemes smera."

Ki pokazuje da razume klimanjem glave. Iako je odeven, a temperatura kabine podešena je tako da bude visoka, kaplar se silovito trese.

De Soja ga vodi natrag do komandnog jezgra. Komora narednika Gregorijusa sada je ispunjena ćilibarskim svetlima, dok ciklus ponovo prepušta krupnog muškarca smrti. Komora kaplara Radamant Nemes pokazuje zelena svetla normalnog trodnevnog vaskrsavanja. Monitor prikazuje da je ona unutra, beživotna, i da prima sakramentalnu tajnu vaskrsenja. De Soja ukucava šifru za otvaranje.

Žmirkaju svetla za upozorenje. "Otvaranje komore nije dopušteno za vreme ciklusa vaskrsavanja", dopire ravnodušni Rafaelov glas. "Svaki pokušaj da se sada otvori komora imaće za posledicu pravu smrt."

De Soja prenebregava svetla i zujanje signala za upozorenje i cima poklopac. I dalje je zaključan. "Dajte mi taj pajser", kaže on Kiju.

Kaplar mu dobacuje gvozdenu šipku kroz bestežinski prostor. De

Soja pronalazi udubljenje za glavu šipke, izgovara nemu molitvu da nije pogrešio i da nije paranoičan, a onda odvaljuje poklopac. Zvona za uzbunu odjekuju brodom.

Komora je prazna.

"Gde je kaplar Nemes" pita De Soja brod.

"Svi instrumenti i senzori pokazuju da je ona u svojoj komori", kaže brodski kompjuter.

"Aha", kaže De Soja i baca šipku u stranu. Ona se tumba u ćošak, usporeno, pri nula g. "Hajdemo", kaže on kaplaru i njih dvojica odbacuju se natrag u kabinu-trpezariju. Odeljak sa tušem prazan je. U zajedničkoj prostoriji nema prostora za skrivanje. De Soja se odbacuje napred, do svoje komandne stolice, dok Ki hita prema spojnoj cevi.

Svetla statusa pokazuju geosinhronu orbitu na trideset hiljada kilometara. De Soja gleda kroz prozor i vidi svet prekriven uskovitlanim masama oblaka, izuzev široke trake oko polutara, gde usečeni tragovi prelaze preko zelenog i smeđeg terena. Instrumenti pokazuju da je padobrod prikačen i neaktivan. Brod na postavljena pitanja potvrđuje da je padobrod na svom mestu i da njegova vazдушna komora nije otvarana posle translacije. "Kaplare Ki?" kaže De Soja preko interkoma. Mora da se usredsredi kako bi sprečio cvokotanje zuba. Bol je veoma stvaran; kao da mu je čitava koža upaljena. Oseća strahoviti poriv da zatvori oči i zaspi. "Izvestite", naređuje De Soja.

"Padobroda nema, Kapetane", kaže Ki iz pristupnog tunela. "Sva konektorska svetla su zelena, ali kada bih otvorio vazдушnu komoru, udahnuo bih vakuum. Odavde vidim da je padobrod nestao."

"Merde", šapuće De Soja. "U redu, vratite se ovamo." On proučava druge instrumente dok čeka. Izdajnički dvostruki mlazevi zapisani su u podacima o potisnicima... pre oko tri sata. Prizvavši mapu polutarne oblasti na Božjem Gaju, De Soja uključuje teleskop i pretragu dubokim radarom po delu reke oko Drveta Sveta. "Pronađi prvi portal dalekobacača i pokaži mi svaki deo reke između. Izvesti me o lokaciji primopredajnika padobroda."

"Instrumenti pokazuju da je padobrod prikačen za oplatu komandnog jezgra", kaže brod. "Primopredajnik to potvrđuje."

"Dobro", kaže De Soja, zamislivši kako izbija silikonske čipove kao zube, "zanemari snop padobroda. Samo počni sa teleskopskom i radarskom pretragom ovog područja. Izvesti me o svakom obliku života i veštačkom predmetu. Sve podatke na glavne ekrane."

"Potvrdno", kaže kompjuter. De Soja vidi kako ekran posrće napred na početku teleskopskog uveličavanja. Gleda odozgo portal dalekobacača kao da je samo nekoliko stotina metara iznad njega. "Kreni nizvodno", kaže.

"Potvrdno."

Kaplar Ki uvlači se u sedište kopilota i vezuje se. "Bez padobroda", kaže on, "ne postoji način da se spustimo dole."

"Borbena odela", kaže De Soja kroz nalete bola od kojih drhti. "Ona imaju ablativni štit... stotine mikroslojeva obojenog ablativa za slučaj vatrene borbe koherentnim svetlom, zar ne?"

"Tačno", kaže kaplar Ki, "ali..."

"Moj plan bio je da vi i narednik Gregorijus upotrebite ablativne za ulazak u atmosferu", nastavlja De Soja. "Mogao bih da spustim Rafaela na najnižu moguću orbitu. Vi biste koristili pomoćni reakcioni komplet za retro potisak. Odela bi trebalo da prežive ulazak u atmosferu, zar ne?"

"Moguće", kaže Ki, "ali..."

"Onda biste na EM odbojnicima otišli i pronašli tu... ženu", kaže De Soja. "Pronašli i zaustavili je. Posle toga, padobrodom biste se vratili natrag."

Kaplar Ki trlja oči. "Da, ser. Ali ja sam proverio odela. Sva imaju povredu integriteta..."

"Integriteta..." ponavlja De Soja glupavo.

"Neko je rasekao ablativni oklop", kaže Ki. "Ne vidi se golim okom, ali ja sam izvršio dijagnozu integriteta treće klase. Bili bismo mrtvi pre zamračenja jonizacije."

"Sva odela?" kaže De Soja slabašno.

"Sva, ser."

Sveštenik-kapetan nadvladava poriv da ponovo prokune. "Kaplare, ionako ću spustiti brod niže."

"Zašto, ser?" pita Ki. "Sve što se tamo dole dogodi i dalje će biti nekoliko stotina klika daleko, a mi tu ne možemo da uradimo baš

ništa."

De Soja klima glavom, ali ukucava parametre koje želi u jezgru za navođenje. Njegov zbrkani mozak nekoliko puta greši - najmanje jedna od tih grešaka izazvala bi njihovo spaljivanje u atmosferi Božjeg Gaja - ali brod ih primećuje. De Soja ponovo podešava parametre.

"Preporučujem da ne silazimo na tako nisku orbitu", kaže bespolni glas broda. "Božji Gaj ima nestalnu gornju atmosferu, a tri stotine kilometara ne zadovoljava zahteve bezbednosne margine koji su navedeni u..."

"Zaveži i uradi to", kaže Otac Kapetan de Soja.

On zatvara oči prilikom ispaljivanja glavnih potisnika. Povratak težine čini bol u njegovom mesu i telu još žešćim. De Soja čuje kako Ki stenje na ležaju kopilota.

"Uključivanje unutrašnjeg zaštitnog polja olakšaće neugodnosti usporavanja pri četiri g", kaže brod.

"Ne", kaže De Soja. Štedeće energiju.

Buka, vibracije i bol nastavljaju se. Rub Božjeg Gaja narasta na ekranima sve dok planeta ne ispuni čitav vidik.

Šta ako je ta... izdajnica... programirala brod da nas uvede u atmosferu ako se probudimo i pokušamo sa bilo kakvim manevrom? pomišlja De Soja iznenada. Ceri se uprkos mučenju g-pritiska. Onda ni njoj nema povratka.

Mučenje se nastavlja.

54.

Šrajka više nije bilo kada smo izišli na drugu stranu portala.

Trenutak kasnije, spustio sam pušku i pogledao oko sebe. Reka je tu bila široka i plitka. Nebo je bilo duboko plavo, tamnije od Hiperionovog lapis lazulija, a tornjevi stratokumulusa videli su se daleko na severu. Stubovi oblaka kao da su hvatali večernju svetlost, a jedan pogled iza nas otkrio nam je veliko sunce nisko na nebu. Imao sam osećaj da se pre bližimo sutonu nego da je upravo prošao osvit.

Na rečnim obalama bilo je stenja, korova i pepeljaste zemlje. Sam vazduh mirisao je na pepeo, kao da smo se kretali kroz oblast uništenu šumskim požarom. Nisko rastinje davalo je potporu tom mišljenju. S naše desne strane, mnogo kilometara dalje, kako je izgledalo, uzdizao se pocrneli štitasti vulkan.

"Božji Gaj, rekao bih", primeti A. Betik. "Ono je ostatak Drveta Sveta."

Ponovo pogledah crni vulkanski konus. Nijedno drvo nije moglo da izraste toliko.

"Gde je Šrajk?" upitah ja.

Anea ustade i priđe mestu gde je stvorenje stajalo samo koji trenutak ranije. Prođe rukom kroz vazduh kao da je čudovište postalo nevidljivo.

"Držite se!" rekoh ponovo. Splav je nailazio na skromni niz brzaka. Vratio sam se za kormilo i razvezao ga dok su android i devojčica uzeli motke sa obe strane. Poskakivali smo, pljuskali i pokušavali da održimo pravac, ali ubrzo smo prošli zapenjenu vodu.

"To je bilo zabavno!" reče Anea. Bilo je to nešto najživlje što sam od nje čuo posle dosta vremena.

"Aha", rekoh ja, "zabavno. Ali splav se raspada." Tu sam malo preterao, ali nije to bila baš sasvim hiperbola. Labavi trupci razvezivali su se spreda. Oprema nam je zvečala okolo, nepričvršćena na oborenoj tkanini mikrošatora.

"Eno ravnog mesta gde možemo pristati", reče A. Betik, pokazavši na travnatu oblast duž desne rečne obale. "Brda ispred

nas izgledaju strmija."

Izvukoh dvogled i pogledah te crne hrbate. "U pravu si", rekoh. "Tamo napred možda nas čekaju pravi brzaci, a biće malo mesta za pristajanje. Da ovde prikačimo labave krajeve."

Devojčica i android odguraše nas do desne obale. Iskočih i povukoh splav više na blatnjavu obalu. Oštećenja na prednjoj i bočnim stranama nisu bila ozbiljna, samo razlabavljene uzice od kože utvara i nekoliko rascepljenih dasaka. Bacih pogled uzvodno. Sunce se spustilo niže, mada se činilo da imamo još oko jedan sat svetla.

"Da li ćemo večeras logorovati?" upitah, pomislivši da bi ovo moglo biti poslednje dobro mesto. "Ili da nastavimo dalje?"

"Da nastavimo", reče Anea neumoljivo.

Razumeo sam njen poriv. Još je bilo jutro, po vremenu na Kom-Rijadu. "Ne želim da nas mrak uhvati na brzacima", rekoh ja.

Anea zažmiri u nisko sunce. "A ja ne želim da ovde sedim kada padne mrak", reče ona. "Hajde da prevalimo onoliko koliko budemo mogli." Pozajmila je od mene dvogled i razgledala je crne hrbate s naše desne strane, tamna brda s leve strane reke. "Ne bi smestili deo reke Tetis na reku sa opasnim brzacima, zar ne?"

A. Betik se nakašlja. "Ja bih pretpostavio", reče on, "da je za vreme napada Proteranih na ovaj svet stvoreno dosta tekuće lave. Vrlo surovi brzaci možda su nastali zbog seizmičkih poremećaja koje takvo gađanje iz orbite izaziva."

"Nisu to bili Proterani", reče Anea tiho.

"Nego šta, malena?"

"Nisu to bili Proterani", reče ona odrešitije. "TehnoSrž je sagradila brodove za napad na Mrežu... simulirala je invaziju Proteranih."

"Dobro", rekoh ja. Zaboravio sam da je Martin Silenus otprilike rekao isto pred kraj Speva. Taj deo nije mi bio jasan kada sam učio poemu. Sada je sve to bilo nevažno. "Ali stopljena brda još su tu, a možda nas čekaju i gadni brzaci. Brzaci ili pravi vodopadi. Možda nećemo moći da prođemo splavom kroz njih."

Anea klimnu glavom i stavi dvogled natrag u moj ranac. "Ako ne budemo mogli, nećemo moći. Propešačićemo i proplivati kroz sledeći portal. Ali da brzo sredimo splav i da odmaknemo što više

možemo. Ako ugledamo gadne brzake, odguraćemo se do najbliže obale."

"To će možda pre biti litica nego obala", rekoh ja. "Ta lava opako izgleda."

Anea slegnu ramenima. "Onda ćemo se popeti i nastaviti da pešačimo."

Priznajem da sam se divio detetu te večeri. Znao sam da je umorna, bolesna, obrvana nekim osećanjem koje nisam mogao da shvatim, i premrla od straha. Ali nikada je nisam video spremnu da odustane.

"Pa", rekoh ja, "bar Šrajka više nema. To je dobar znak."

Anea me je samo pogledala. Ali pokušala je da se osmehne.

Popravka je potrajala samo dvadeset minuta. Ponovo smo vezali spojeve, preneli deo središnjih potpora napred i prostrli tkaninu mikrošatora kao neku vrstu obloge da bi nam mogle ostale suve.

"Ako mislimo da putujemo po mraku", reče Anea, "trebalo bi da ponovo postavimo katarku sa fenjerom."

"Aha", rekoh ja. Sačuvao sam dugačku motku upravo za tu svrhu i sada sam je uglavio u ležište i čvrsto joj vezao osnovu. Nožem sam isekao udubljenje za dršku fenjera. "Da ga upalim?" upitah.

"Još ne", odvrati Anea, obazrevši se prema suncu koje je zalazilo iza nas.

"Dobro", rekoh ja, "ako već treba da poskakujemo kroz brzake, opremu moramo da držimo u rancima, a najvažnije stvari da spakujemo u nepromočive vreće za rame." Uradismo to. U svoju vreću za rame stavio sam rezervnu košulju, dodatni namotaj užeta, sklopljenu plazma pušku, ručnu svetiljku i laser-svetiljkicu. Hteo sam da bacim beskorisni komlog u običan ranac, a onda pomislio: Beskoristan je, ali nije mnogo težak, pa sam ga umesto toga namaknuo oko ručnog zgloba. U klinici na Kom-Rijadu napunili smo do kraja komlog, laser i baterije ručne svetiljke.

"Sve spremno?" upitah, spreman da nas ponovo odgurnem u struju. Naš splav je izgledao bolje sa svojim novim podom i katarkom, spakovanim i privezanim rancima za slučaj brzaka, fenjerom pripravnim da bude upaljen na pramcu.

"Spremno", reče Anea.

A. Betik klimnu glavom i osloni se o motku. Krenusmo sa obale prema sredini reke.

Struja je bila brza - najmanje dvadeset ili dvadeset pet klika na sat, a sunce se još nalazilo iznad horizonta kada smo zašli u područje crne lave. Rečne obale pretvorile su se u strmine sa obe strane, i mi smo poskakivali po malobrojnim virovima zapenjene vode, da bismo svaki put izišli odatle suvi, visoko iznad površine, a ja sam počeo da tragam za mestom na obali gde bismo mogli da pristanemo kada smo čuli riku vodopada ili divljih brzaka ispred nas. Postojala su tu mesta - jaruge i zaravni - ali tle je napred bilo vidljivo nepristupačnije. Primetio sam da ovde po jarugama ima više rastinja - zimplavi i kržljave sekvoje - a nisko sunce bojilo je više grane bogatim svetlom. Počeo sam da mislim na to kada ćemo da ručamo... večeramo... šta već bude, da izvadimo i spremimo nešto iz naših rančeva, kada A. Betik javi: "Brzaci pred nama."

Nagnuh se nad kormilo i pogledah. Stene u reci, bela voda, nešto pene. Godine koje sam proveo na baržama na Kansu pomogle su mi da procenim dužinu brzaka. "Biće u redu", rekoh. "Raširite noge i pomerite se malo prema središtu ako mnogo zagusti. Jako gurajte kada vam kažem da gurnete. Trik je u tome da prednji deo ostane upravljen tamo gde mi to želimo, ali možemo to da izvedemo. Ako padnete u vodu, plivajte prema splavu. Uže je spremno." Jednom čizmom stajao sam na smotanom užetu.

Nisu mi se dopadale crne litice od lave niti stene sa desne strane reke pred nama, ali reka je iza ovog nezgodnog dela izgledala šira i blaža. Ako nam ovo bude jedino iskušenje, verovatno ćemo moći da nastavimo u noć, koristeći fenjer i laser širokog snopa da bismo sebi osvetljavali put.

Svi smo bili usredsređeni na to da splav na odgovarajući način uđe u brzake i pokušavali smo da izbegnemo nekoliko stena koje su se uzdizale iz zapenjene vode, kada je sve počelo. Da nije bilo vrtloga koji nas je dvaput okrenuo oko ose, bilo bi gotovo pre nego što bismo uopšte shvatili šta se dešava. I ovako, umalo se nije završilo na isti način.

Anea je radosno vikala. Ja sam se cerio. Čak se i A. Betik osmehivao. Znao sam iz iskustva da blagi brzaci izazivaju takvu reakciju. Brzaci klase V obično samo izazovu grč strave na licima ljudi, ali bezopasno truckanje poput ovoga bilo je zabavno. Dovikivali smo uputstva jedno drugome - Gurni! Oštro udesno! Izbegni taj kamen! - Anea je bila nekoliko koraka desno od mene, A. Betik nekoliko koraka dalje na levoj strani, i samo što nas je ščepao snažan vrtlog nizvodno od velikog kamena koji smo izbegli, kada sam digao pogled i video da su katarka i fenjer na prednjoj strani najednom iseckani u komade.

"Šta je to, koga đavola?" imao sam vremena da kažem, kada me preplaviše stara sećanja, a sa njima i refleksi za koje sam mislio da su mnogo godina ranije atrofirali.

Obrtali smo se prema mojoj levoj strani. Vrisnuh: "Dole!" iz sve snage, napustih kormilo i bacih se naglavačke prema Anei. Oboje se skotrljismo sa splava u vodu.

A. Betik je reagovao skoro istog trena, bacivši se naniže, prema krmi splava, a monovlakna koja su preseкла katarku i fenjer kao meki maslac mora da su ga promašila za samo nekoliko milimetara. Izronio sam iz vode dok su mi čizme grebale po kamenju, sa podlakticom oko Aneinih grudi, na vreme da vidim kako podvodno monovlakno preseca splav na dva dela, a onda ga preseca iznova dok je vrtlog nosio trupce u krug. Vlakna su bila nevidljiva, naravno, ali takva moć sečenja značila je samo jedno. Video sam taj trik kada je upotrebljen na mojim drugarima iz brigade na Ursusu; pobunjenici su razapeli monovlakno preko drumu i prosekli autobus koji je vozio trideset momaka iz gradskog bioskopa, obezglavivši ih sve do jednog.

Pokušah da viknem A. Betiku, ali voda je hučala i napunila mi je usta. Zamlatah da dohvatim stenu, promaših je, uskobeljah se na noge sa osloncem na dnu i uhvatih se za sledeći kamen. Mošnice su mi se skupile na pomisao o tim prokletim žicama pod vodom, ispred mog lica...

Android vide da je splav rasečen i treći put, pa zaroni u plitku vodu. Struja ga prevrnu i on nagonski podiže levu ruku kada mu je glava nestala pod vodom. Načas briznu krv kada mu je ruka bila

odsečena neposredno ispod lakta. Glava mu se pojavi iznad vode, ali nije jeknuo kada je zgrabio oštar kamen desnom šakom i zadržao se. Leva ruka i šaka koja mu se još grčila nestale su nizvodno sa vidika.

"Oh, Isuse!" dreknuh. "Prokletstvo... prokletstvo!"

Anea diže lice iz vode i pogleda me izbezumljenim očima. Ali tamo nije bilo panike.

"Da li si dobro?" viknuh da bi me čula usred buke brzaka. Monovlakno seče tako glatko da možete da ostanete bez noge, a da to i pola minuta ne znate.

Ona klimnu glavom.

"Drži se za moj vrat!" dreknuh. Morao sam da oslobodim levu ruku. Uхватила se za mene i koža joj je već bila hladna od ledene vode.

"Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo", izgovorio sam poput mantre dok sam slobodnom rukom petljao oko vreće o ramenu. Pištolj mi je bio u futroli, priklješten ispod mog desnog kuka uz rečno dno. Ovde je bilo plitko... na nekim mestima manje od metra dubine... jedva dovoljno vode da se zaroni i potraži zaklon ako neki snajperista pripuca. Ali to je bilo nevažno - svaki pokušaj da zaronimo odneo bi nas nizvodno, pravo u monovlakna.

Video sam da se A. Betik grčevito drži nekih osam metara nizvodno. Levu ruku digao je iznad vode. Krv mu je štrcala iz patrljka. Video sam kako krivi lice i gotovo gubi oslonac na steni dok je bol počinjao da se probija kroz šok. Da li androidi umiru kao ljudi? Oterao sam tu misao od sebe. Krv mu je bila veoma crvena.

Pretražio sam skamenjenu lavu i polja stena ne bih li ugledao blesak umirućeg sunca na metalu. Sada će uslediti metak ili naboj snajpera. Nećemo to čuti. Bila je to divna zamka - školski primer. A ja sam nas bukvalno usmerio ka njoj.

Pronašao sam laser-svetiljku u vreći, pustio vreću i stegao cilindar lasera zubima. Petljajući levom rukom pod vodom, raskopčao sam opasač i izvukao ga iz vode. Klimnuo sam silovito glavom Anei da zgrabi pištolj slobodnom rukom.

I dalje okačena levom rukom o moj vrat, ona otkopča preklopnik i izvuče pištolj. Znao sam da ga ona nikada neće upotrebiti, ali to

sada nije bilo važno. Bio mi je potreban opasač. Zapetljao sam, stavio laser pod bradu i zadržao ga tu dok sam levom rukom zatezao opasač.

"Betiče!" vrisnuh.

Android diže pogled prema nama. U očima mu se videla agonija. "Hvataj!" vrisnuh, zamahnuh rukom iznad glave i dobacih mu kožni opasač. Pri tom umalo nisam izgubio laser-svetiljku, ali zgrabio sam ga kada je pao u vodu i ščepao ga levom šakom.

Android nije mogao da pusti kamen za koji se držao desnom rukom. Levu više nije imao. Ali patrljkom koji je krvario i prsima zaustavio je bačeni opasač. Bacio sam ga savršeno... ali, opet, imao sam samo jednu priliku.

"Medkomp!" dreknuh, pokazavši glavom na vreću koja se uzdizala i spuštala kraj mene. "Podvez, odmah!"

Mislim da me nije čuo, ali nije ni morao. Privukavši se uz kamen, pokušavajući da se uglavi na njegovoj strani okrenutoj uzvodno, namaknuo je kožni opasač oko leve mišice ispod lakta i snažno zategnuo zubima. Na opasaču nije bilo rupice toliko nisko, ali on ga je zategnuo trzajem glave, obavio ga ponovo i opet zategnuo.

Do tada sam ja već uključio laser-svetiljku, podesio snop na najšire rasipanje i obasjao reku.

Žica je bila od monovlakna, ali nije bila superprovodnik. On ne bi zasvetlucao. Ova žica jeste. Mreža zagrejane žice, svetlucava i crvena poput ukrštenih laserskih snopova, pružala se iznad reke tamo-amo i ulazila u nju. A. Betik je doplutao ispod nekoliko svetlucavih žica. Druge su nestajale u vodi levo i desno od njega. Prva vlakna počinjali su oko metar ispred Aneinih nogu.

Pomerih široki snop i obasjah prostor iznad, levo i desno od nas. Tamo ništa nije svetlucalo. Žice iznad A. Betika sijale su nekoliko sekundi dok su zračile toplotom, a onda nestajale kao da ih nikada nije ni bilo. Ponovo sam ih zasuo širokim snopom, vrativši ih u postojanje, a onda ukucao užu snop. Vlakno koje sam naciljao zasjalo je crvenom bojom, ali nije se istopilo. Nije bilo superprovodnik, ali slaba energija koju sam mogao da upotrebim pomoću lasera-svetiljke nije bila dovoljna da ga prekine.

Gde je snajperista? Možda je ovo samo pasivna zamka.

Godinama stara. Niko ne čeka u zasedi.

Nisam ni za sekund poverovao u to. Video sam kako A. Betik gubi oslonac na kamenu dok struja pokušava da ga odvuče ispod površine.

"Sranje", rekoh. Zataknuvši laser za kaiš pantalona, zgrabih Aneu levom rukom. "Drži se."

Desnom rukom privukoh se više uz klizavu stenu. Bila je trouglasta i vrlo glatka. Uglavivši telo sa strane okrenute uzvodno, povukoh Aneu tamo. Struja me je udarala poput nekoga ko se neprestano baca na mene telom. "Možeš li da se držiš?" dreknuh.

"Aha!" Lice joj je bilo belo. Kosa joj je bila slepljena za lobanju. Video sam joj ogrebotine na obrazu i slepoočnici, kao i modricu koja joj se pojavljivala kod brade, ali nije bilo nikakvog drugog traga povrede.

Potapšah je po ramenu, uverih se da se čvrsto drži rukama za kamen, pa se pustih. Nizvodno, video sam splav - sada iseckan u pet-šest segmenata - kako se tumba u okuci brzaka kod litica od lave.

Odskakujući i grebući po dnu, pokušavajući da stojim dok me je struja bacala i nosila, uspeo sam da dođem do malog A. Betikovog kamena, a da odatle ne zbacim ni sebe ni njega. Ščepah ga i uhvatih se tamo, primetivši da mu je košulja gotovo iskidana oštrim kamenjem i strujom. Krv mu je kuljala iz desetak ogrebotina na plavoj koži, ali ono što sam želeo da vidim bila je njegova leva ruka. Zastenjao je kada sam mu podigao ruku iz vode.

Podvez je pomogao da se krvarenje uspori, ali to nije bilo dovoljno. Crvenilo se kovitlalo u vodi obasjanoj suncem. Pomislih na dugine ajkule sa Mare Infinitusa i stresoh se.

"Hajde", rekoh, podigavši ga donekle, odvojivši mu hladnu šaku od kamena. "Idemo."

Kada sam stao, voda mi je dopirala samo do pojasa, ali imala je silinu nekoliko vatrogasnih šmrkova. Nekako, uprkos šoku i ozbiljnom gubitku krvi, A. Betik mi je pomogao. Čizme nam zagrebaše po oštrom kamenju na rečnom dnu.

Gde je hitac snajperiste? Lopatice su me žigale od napetosti.

Najbliža rečna obala nalazila nam se zdesna - koliko sam mogao

da vidim nizvodno, ta ravna, travnata izbočina predstavljala je poslednje mesto za lako pristajanje. Bila je privlačna. Isuviše privlačna.

Osim toga, Anea se još držala za kamen osam metara uzvodno.

A. Betik mi je prebacio zdravu ruku preko ramena i sada smo posrtali i bacili se napred, upola plivali, upola puzali uzvodno, dok je voda tukla u nas i prskala nam u lica. Kada smo stigli do Aneinog kamena bio sam gotovo slep. Prsti su joj bili beli od hladnoće i napora.

"Obala!" viknu ona dok sam joj pomagao da se osovi na noge. Prvi korak naveo nas je u rupu i struja joj je udarala po grudima i vratu, prekrivši joj lice belom penom.

Odmahnuh glavom. "Uzvodno!" dreknuh i nas troje krenusmo suprotno struji, dok nas je voda udarala i penila se sa obe strane. Samo nas je moja manijakalna snaga u tim trenucima održala uspravne i u pokretu. Svaki put kada bi struja zapretila da nas obori, da nas odvuče, zamišljao sam da sam čvrst kao Drvo Sveta koje je nekada stajalo na jugu, sa korenjem koje prodire duboko u kameno tle. Uočio sam oboreno deblo možda dvadesetak metara naviše, kraj desne obale. Kada bismo mogli da se zaklonimo iza toga... Znao sam da moram da stavim podvez medkompa na A. Betikovu ruku za samo nekoliko minuta, inače će umreti. Ako pokušamo da stanemo ovde i to učinimo usred reke, rizikovaćemo da medkomp, vreća za rame i sve ostalo nestane nizvodno. Ali nisam želeo da ležim izložen na toj privlačnoj izbočini travnate obale...

Monovlakna. Izvukoh lasersku svetiljku iz kaiša i obasjah njegovim širokim snopom reku uzvodno. Nije bilo žica. Ali mogle bi da se nalaze ispod vode, da čekaju da nas preseku kod nožnih članaka.

Pokušavajući da isključim sopstvenu maštu, povukoh nas sve uzvodno nasuprot silini reke. Laserska svetiljka klizila mi je iz ruke. A. Betik mi se sve slabije držao oko ramena. Anea mi je visila o levoj mišici kao da joj je to jedina nada da preživi. To i jeste bila njena jedina nada da preživi.

Mučili smo se tako manje od deset metara uzvodno, kada je voda ispred nas eksplodirala. Umalo se nisam preturio unazad. Aneina

glava potonula je ispod površine i ja je izvukoh gore, zgrabivši joj natopljenju košulju mahnitim prstima. A. Betik kao da je klonuo uz mene.

Šrajk je eksplodirao iz reke odmah uzvodno ispred nas, plamtećih crvenih očiju, podignutih ruku.

"Svetog mu sranja!" Ne znam ko je od nas viknuo. Možda svi.

Okrenusmo se, uz osvrtnje, dok su prsti sa sečivima sekli vazduh samo nekoliko centimetara iza nas.

A. Betik pade. Zgrabih ga ispod ruke i izvukoh napolje. Iskušenje da se predam toj struji i krenem sa njom nizvodno bilo je veoma snažno. Anea se saplete, uspravi i pokaza na desnu obalu. Klimnuh glavom i počesmo da se upinjemo da joj pridemo.

Iza nas, Šrajk je stajao usred reke i sve metalne ruke bile su mu podignute i uzmahane nalik na repove škorpiona. Kada sam se osvrnuo, nestao je.

Svi smo pali po desetak puta pre nego što sam pod nogama osetio blato umesto kamena. Gurnuh Aneu naviše, na obalu, a onda se okrenuh i prevalih A. Betika na travu. Reka mi je još hućala oko struka. Nisam se trudio da i sam ispuzim napolje, već sam bacio vreću na travu, dalje od vode. "Medkomp", prodah, pokušavajući da se izvučem. Ruke su mi bile gotovo neupotrebljive. Donji deo trupa utrnuo mi je od ledene vode.

Aneini prsti takođe su bili hladni - zapetljali su oko čičak-trake medkompa i rukava-podveza - ali uspela je da to izvede. A. Betik je bio u nesvesti kada mu je prikačila flastere za dijagnozu, skinula moj kožni opasač i zategla mu rukav oko amputirane podlaktice. Rukav zašišta i zategnu se, a onda ponovo zašišta kada mu je ubrizgao sedativ ili stimulans. Svetla monitora užurbano su žmirkala.

Pokušah ponovo, uspeh da izvučem gornji deo tela na obalu i pridigoh se iz reke. Zubi su mi cvokotali kada sam rekao Anei: "Gde... je... pištolj?"

Ona odmahnu glavom. I njeni zubi su cvokotali. "Izgubila sam ga... kada se... pojavio... Šrajk..."

Imao sam samo toliko energije da klimnem glavom. Reka je bila prazna. "Možda je otišao", rekoh, stežući vilice između reči. Gde je termalno ćebe? Otišlo je nizvodno, u rancu. Sve što mi nije bilo u

vreći o ramenu, nestalo je.

Podigavši glavu, pogledah nizvodno. Poslednja svetlost dana obasjavala je krošnje drveća, ali kanjon je već bio u pomrčini. Neka žena hodala niz stene od lave prema nama.

Podigoh laser i podesih ga na uski snop.

"Ne bi valjda to upotrebio na meni?" upita žena kao da se zabavlja.

Anea diže pogled sa dijagnostike medkompa i zagleda se u priliku. Žena je nosila grimiznocrnu uniformu koja mi nije bila poznata. Nije bila krupna. Kosa joj je bila kratka i tamna; lice joj je bilo bledo na sve slabijem svetlu. Desna šaka sve do iznad ručnog zgloba kao da joj je bila odrana i ispunjena kostima od ugljeničnih vlakana.

Anea zadrhta, ne od straha, već od nekog dubljeg osećanja. Oči joj se suziše i mogao bih da opišem izraz devojčice u tom trenu kao nešto između divljeg i neustrašivog. Njena hladna šaka stegnu se u pesnicu.

Žena se nasmeja. "Nekako sam očekivala nešto zanimljivije", reče i stupi sa stene na travu.

55.

Za Nemes je to bilo dugo, dosadno popodne. Odremala je nekoliko sati i probudila se kada je osetila poremećaj izmeštanja pri aktiviranju portala dalekobacača nekih petnaest klika uzvodno. Popela se nekoliko metara uz stenu, sakrila se iza zamršenog žbunja i granja i sačekala sledeći čin.

Sledeći čin, po njenom mišljenju, bio je farsa. Gledala je mlataranje po reci, nespretno spasavanje veštačkog čoveka - veštačkog čoveka bez jedne veštačke ruke, ispravila se - a zatim, sa izvesnim interesovanjem, neobično pojavljivanje Šrajka. Naravno, znala je da je Šrajak tu negde, pošto drhtaji izmeštanja njegovog kretanja kroz kontinuum nisu bili toliko različiti od otvaranja portala. Čak se prebacila u brzo vreme da bi ga posmatrala kako gaca po reci i glumi bauka za ljudska bića. To ju je zbunilo: šta je radilo to prevaziđeno stvorenje? Sprečavalo ljudska bića da upadnu u njenu zamku sa uholožama ili ih samo gonilo natrag prema njoj, kao dobar mali ovčar? Nemes je znala da odgovor zavisi od toga koje su sile uopšte poslale čudovište sa sečivima u ovu misiju.

To je mahom bilo nevažno. Srž je smatrala da je Šrajak stvorila i poslala natrag kroz vreme rana verzija UI. Bilo je poznato da Šrajak nije uspeo i da će ponovo biti poražen u borbi između žutokljune ljudske UI i sazrelog Mašinskog Boga u dalekoj budućnosti. Šta god bilo u pitanju, Šrajak je bio neuspešan i predstavljao je samo fusnotu na ovom putovanju. Nemes se jedino zanima za to stvorenje u sve slabijoj nadi da bi ono moglo da joj pruži trenutno uzbuđenje kao protivnik.

Sada, dok posmatra iscrpljena ljudska bića i komatoznog androida opružene na travi, oseća dosadu zbog pasivnosti. Zataknuvši čvršće vrećicu za uzorke za opasač i zavukavši karticu Sfingine zamke u traku koja joj čvrsto obavija ručni zglob, silazi sa stene na travnatu zaravan.

Mladi muškarac, Rol, kleči i podešava niskoenergetski laser. Nemes ne može da se uzdrži od osmeha. "Ne bi valjda to upotrebio

na meni?" kaže.

Muškarac ne odgovara. Podiže laser. Nemes pomišlja da će se, ukoliko ga on upotrebi na njoj, bez sumnje u pokušaju da je zaslepi, fazno premestiti i zabiti mu to skroz pored creva u donji deo utrobe - ne isključivši snop.

Anea je prvi put gleda. Nemes uviđa zbog čega je Srž nervozna zbog potencijala mladog ljudskog bića - pristupni elementi Praznine Koja Spaja trepere oko devojčice kao statički elektricitet - ali Nemes takođe uviđa da još godine treba da prođu pre nego što devojčica ne bude mogla da upotrebi potencijal koji u toj oblasti poseduje. Sav ovaj Sturm und Drang i galopirajuća hitnja bili su uzaludni. Ljudska devojčica ne samo što nije zrela kada su njene moći u pitanju, već uopšte ne shvata njihovo pravo značenje.

Nemes shvata da je gajila izvesnu malu strepnju da će samo dete predstavljati problem u poslednjim sekundama, da će se nekako uključiti u interfejs Praznine i napraviti poteškoće. Nemes shvata da je pogrešila što se brinula. Začudo, to joj donosi razočaranje. "Nekako sam očekivala nešto zanimljivije", kaže glasno i prilazi za korak bliže.

"Šta hoćeš?" pita mladi Rol i s mukom ustaje. Nemes vidi da je čovek iscrpljen od izvlačenja prijatelja iz reke.

"Od tebe neću ništa", kaže ona lako. "Niti od tvog plavog prijatelja na samrti. Od Anee tražim samo nekoliko sekundi razgovora." Nemes klima glavom prema obližnjem drveću gde su posađena eksplozivna punjenja. "Zašto ne odneseš svog golema do drveća i ne sačekaš da vam se devojčica pridruži? Samo ćemo popričati nasamo, i onda je tvoja." Ona prilazi još korak bliže.

"Ne prilazi", kaže Rol i diže mali laser.

Nemes diže ruke kao da se uplašila. "Hej, nemo' da pucaš, ortak", kaže. Da je laser i deset hiljada puta snažniji nego što jeste, Nemes se ne bi zabrinula.

"Samo ti ne prilazi", kaže Rol. Prst mu je na dugmetu okidača. Laser-igračka uperen je u Nemesine oči.

"Dobro, dobro", kaže Nemes. Odstupa za korak. I pomera se fazno u blistavu hromiranu priliku koja jedva podseća na ljudsku.

"Role!" uzvikuje Anea.

Nemes oseća dosadu. Prebacuje se u brzo vreme. Prizor pred njom je zamrznut. Aneina usta su otvorena, i dalje govore, ali vibracije se ne pomeraju u vazduhu. Brza reka je zaleđena, poput fotografije sa nemoguće brzom ekpozicijom. Kapi pene vise u vazduhu. Još jedna kap vode visi milimetar ispod vlažne Rolove brade.

Nemes prilazi i uzima laser iz Rolove ruke. Oseća iskušenje da smesta poslušati raniji poriv, a onda da se vrati u sporo vreme i posmatra opštu reakciju, ali krajičkom oka vidi Aneu - mala šaka devojčice još je stegnuta u pesnicu - i Nemes shvata da treba da obavi posao pre nego što bude imala vremena za zabavu.

Skida morfni sloj faznog pomeranja dovoljno dugo da uzme vrećicu za uzorke iz opasača, pa se ponovo premešta. Prilazi devojčici koja čuči, levom rukom drži otvorenu vrećicu kao korpu ispod brade deteta i ukrućuje brid fazno premeštene desne šake i čitave podlaktice u sečivo ne mnogo tuplje od žice monovlakna koja još visi iznad reke.

Nemes se osmehuje iza svoje hromirane maske. "Zbogom... malena", kaže. Prisluškivala je njihov razgovor dok su se nalazili kilometrima uzvodno.

Spušta podlakticu oštru kao sečivo u ubilačkom luku.

"Do đavola, šta se dešava?" viče kaplar Ki. "Ne vidim."

"Tiho", naređuje De Soja. Oba muškarca nalaze se na svojim komandnim stolicama i naginju se iznad monitora teleskopa.

"Nemes je postala... šta znam... metalna", kaže Ki, pustivši ponovo video u ubačenom okviru dok posmatra gotovo nepromenjeni prizor dole, "a onda je nestala."

"Ne vidi se na radaru", kaže De Soja i uključuje različite senzore. "Nema IR... iako je temperatura ambijenta porasla za gotovo deset stepeni Celzijusa u neposrednom okruženju. Jaka jonizacija."

"Lokalna olujna ćelija?" kaže Ki, zbunjen. Pre nego što De Soja stigne da odgovori, Ki pokazuje na monitor. "Šta je sad? Devojčica je pala. Nešto se dešava sa momkom..."

"Sa Rolom Endimionom", kaže De Soja, pokušavajući da poboljša kvalitet slike na monitoru. Sve veća toplota i atmosferska

turbulencija mreškaju sliku i mute je uprkos kompjuteru koji se svim silama upinje da je stabilizuje. Rafael se nalazi samo 280 klika iznad hipotetičkog nivoa mora na Božjem Gaju, isuviše nisko za laku geosinhronu orbitu i dovoljno nisko da bi brod bio paranoičan zbog ekspanzije atmosfere i njenog pojačavanja molekularnog zagrevanja na koje je brod već naišao.

Otac Kapetan de Soja vidi dovoljno da bi doneo odluku. "Svu energiju oduzmi od brodskih funkcija i održavanje života spusti na minimalne nivoe", naređuje njegov glas. "Fuziono jezgro dovedi do stotinu petnaest odsto i poništi prednja zaštitna polja. Energiju prebaci na taktičko korišćenje..."

"To ne bi bilo preporučljivo..." započinje glas broda.

"Prioritetna naredba za poništenje svih glasovnih odgovora i bezbednosnih protokola", odsečno govori de Soja. "Šifra prioriteta delta-devet-devet-dva-nula. Prioritet papskog diskluča... sada. Potvrda na očitavanju."

Monitori se pune kolonama podataka preko nestalne slike tla. Ki posmatra razrogačeno. "Dragi, slatki Isuse", šapuće kaplar. "Bože moj."

"Da", šapuće De Soja i posmatra kako energija svih sistema izuzev vizuelnog praćenja i taktičkih funkcija spada ispod crvenih linija.

Tada počinju eksplozije na površini.

U tom trenutku imao sam upravo toliko vremena da na mrežnjači dobijem odjek žene koja se pretvara u srebrnu mrlju, trepnuo sam i laser mi je nestao iz prstiju. Vazduh je postao superzagrejan. Sa obe strane Anee vazduh se iznenada zamaglio i kao da ga je ispunila hromirana figura u borbi - šest ruku, četiri noge, mlataranje sečiva - a onda sam skočio prema devojčici, znajući da ništa ne mogu da učinim blagovremeno, ali - zapanjujuće - stigao sam na vreme da je povučem dole i otkotrljam je u stranu, dalje od naleta vrelog vazduha i zamagljenih pokreta.

Alarm medkompa oglasi se poput škripe noktiju po tabli - bio je to zvuk koji se nije mogao zanemariti. Gubili smo A. Betika. Prekrih Aneu svojim telom i povukoh je prema telu A. Betika. Tada počеше

eksplozije u šumi iza nas.

Nemes zamahuje rukom, ne očekujući da oseti bilo šta dok ivica seče mišiće i kičmu, i šokirana je silovitim kontaktom.

Spušta pogled. Zaoštreni brid njene fazno premeštene šake nalazi se uhvaćen između dve grupe prstiju-sečiva. Podlakticu su joj zgrabile još dve šake oštre poput skalpela. Glomazni Šrajk tiska se uz nju i sečiva na donjem delu njegovog tela gotovo dodiruju lice zamrznute devojčice. Oči stvorenja jarko su crvene.

Nemes je trenutno zaprepašćena i ozbiljno iznervirana, ali ne i zabrinuta. Čupa ruku iz stiska i odskače unazad.

Prizor je u dlaku isti kao i trenutak ranije - reka zamrznuta u vremenu, prazna šaka Rola Endimiona pružena kao da pritiska okidač malog lasera, android koji umire na zemlji sa svetlima medkompa zamrznutim usred žmirkanja - samo se iznad devojčice sada uzdiže senka ogromnog, glomaznog Šrajka.

Nemes se osmehuje ispod hromirane maske. Bila je usredsređena na vrat devojčice i nije primetila da nespretna stvar kidiše na nju kroz brzo vreme. To je bila greška koju neće ponoviti.

"Ti je želiš?" kaže Nemes. "Da li su i tebe poslali da je ubiješ? Samo izvoli... pod uslovom da ja dobijem glavu."

Šrajk povlači ruke natrag i obilazi oko deteta, tako da joj trnje i sečiva na njegovim kolenima promašuju oči za manje od centimetra. Raširenih nogu, Šrajk stoji ispred Nemes i Anee.

"Oh", kaže Nemes, "ti je nećeš? Onda ću morati da je uzmem natrag." Nemes se kreće brže od brzog vremena, fintira levo, kruži desno i zamahuje nadole. Da prostor oko nje nije zakrivljen izmeštanjem, probijanje zvučnog zida razorilo bi sve kilometrima unaokolo.

Šrajk blokira udarac. Iskre skaču sa hroma, a munja seva ka tlu. Stvorenje zaseca vazduh tamo gde je Nemes bila samo nanosekundu ranije. Ona obilazi otpozadi i upućuje šut u leđa deteta kako bi devojčici izbila kičmu i srce kroz grudi.

Šrajk skreće taj šut i baca Nemes u vazduh. Hromirano žensko obličje preleće trideset metara do drveća i prati izmeštanje natrag u buku i pokret. Drveće puca, lomi se i plamti. Minipunjenja ne

registruju otkucaje srca niti znojenje, ali osećaju pritisak i skaču prema njemu, stotine njih eksplodiraju u lančanoj reakciji podešenih naboja koji Nemes i Šrajka teraju jedno prema drugome kao polovine stare uranijumske bombe u imploziji.

Šrajk na grudima ima dugačko zakrivljeno sečivo. Nemes je čula sve one priče o žrtvama koje je stvorenje nabadalo i odvlačilo da vise probodene na dužem trnju Drveta Bola. Nije impresionirana. Dok ih podešeni naboji svuda oko njih teraju jedno prema drugome, Nemesino polje izmeštanja savija Šrajkov trn na grudima natrag ka njemu. Stvorenje otvara vilice-plugove i ultrazvučno urla. Nemes zamahuje podlakticom-sečivom prema njegovom vratu i baca ga petnaest metara u reku.

Prenebregava Šrajka i okreće se prema Anei i ostalima. Rol se bacio preko devojčice. Baš dirljivo, misli Nemes i prebacuje se naviše kroz brzo vreme, zamrznuvši čak i nadimanje oblaka narandžastog plamena koje se širi sa mesta gde stoji, u srcu cveta eksplozije.

Prolazi kroz polučvrsti zid udarnog talasa i daje se u trk prema devojčici i njenom prijatelju. Oboma će odrubiti glave, muškarčevu će zadržati za uspomenu, a glavu devojčice će isporučiti.

Nemes prilazi derištu na metar kada Šrajk izranja iz oblaka pare u koju se reka pretvorila i napada je s leve strane, iz mrtvog ugla. Njene ruke u zamahu promašuju dve ljudske glave za samo nekoliko centimetara dok se ona i Šrajk kotrljaju dalje od reke, odsecaju deo kamene obale i lome drveće da bi konačno tresnuli u novi kameni zid. Šrajkov lub baca varnice dok se ogromne čeljusti otvaraju, a zubi sklapaju oko Nemesinog grla.

"Jebote... mora... da... se... šališ", dahće ona iza maske izmeštanja. Nije unela u dnevni raspored zastarelog putnika kroz vreme koji će je izgristi do smrti. Nemes od šake pravi sečivo i zariva ga duboko u Šrajkov grudni koš dok nizovi zuba bacaju varnice i munje sa njenog zaštićenog grla. Nemes se ceri pri osećaju da su četiri prsta njene šake prodrle kroz oklop i lub. Grabi pregršt utrobe i cima je napolje, u nadi da će izvući organe koji zver održavaju u životu, ali u ruci ima samo nešto malo tetiva od oštrem žice i krhotina luba. Ali Šrajk se tetura unazad, dok mu četiri ruke zamahuju kao

kose. Masivna vilica još mu radi kao da stvorenje ne može da poveruje da ne žvaće ostatke žrtve.

"Hajde!" kaže Nemes, kročivši prema stvorenju. "Hajde!" Želi da ga uništi - krv joj ključa, kako bi to ljudska bića rekla - ali još je dovoljno smirena da bi znala da to nije njen cilj. Mora samo da mu skrene pažnju ili onesposobi ga dovoljno da bude u stanju da odrubi glavu ljudskom detetu. Posle toga, Šrajk će ostati večno nevažan. Možda će ga Nemes i njoj slični držati u zabranu da bi ga lovili kada im bude dosadno. "Hajde", čika ga i prilazi mu za korak.

Stvorenje je dovoljno povređeno da iskoči iz brzog vremena bez spuštanja polja izmeštanja oko sebe. Nemes bi mogla da ga uništi kako joj se prohte, da nije polja izmeštanja; ako ga sada zaobiđe, moći će da se prebaci u brzo vreme iza nje. Prati ga u sporo vreme, zadovoljna što štedi energiju.

"Isuse!" uzviknuo sam sa mesta gde sam se bacio preko Anee. Ona je posmatrala iz mog zaštitničkog zagrljaja.

Sve se dešavalo odjednom. A. Betikov alarm medkompa kreštao je, vazduh je bio vreo kao dah visoke peći, šuma iza nas eksplodirala je plamenom i bukom, iverje drveća raznesenog superzagrejanom parom ispunilo je vazduh iznad nas, reka je eruptirala u gejzir pare, a Šrajk i hromirano ljudsko obličje najednom su fintirali i napadali jedno drugo manje od tri metra udaljeni od nas.

Anea je zanemarila borbu i izvukla se ispod zaklona mog tela, da bi zapuzala po blatnjavom tlu i stigla do A. Betika. Kliznuh za njom, posmatrajući nejasne pokrete hroma u međusobnim naletima i udarcima. Statički elektricitet šibao je sa dva obličja i skakao na stenje i izrovano tle.

"Masaža srca!" viknu devojčica i poče da ukazuje pomoć A. Betiku. Skočih sa druge strane i pročitah signale medkompa. Nije disao. Srce mu je stalo pre pola minuta. Izgubio je isuviše krvi.

Nešto srebrno i oštro bilo je zavitalano prema Aneinim leđima. Krenuh da je povučem dole, ali pre nego što sam mogao da stignem do nje, drugo metalno obličje presretnu prvo i vazduh eksplodira zvukom sudara metala. "Pusti mene!" viknuh, odvucoh je oko androidovog tela u pokušaju da je zadržim iza sebe dok ne uhvatim

ritam masaže srca. Svetla medkompa pokazivala su da naši napori upumpavaju krv u A. Betikov mozak. Pluća su mu primala i izbacivala vazduh, mada ne bez naše pomoći. Nastavio sam sa tim pokretima, posmatrajući preko ramena kako se dve prilike sudaraju, kotrljaju i udaraju gotovo nadzvučnom brzinom. Vazduh je zaudarao na ozon. Žar zapaljene šume lebdeo je oko nas, dok su se oblaci pare nadimali i šištali.

"Sledeće... godine..." vikala je Anea usred graje, dok su joj zubi cvokotali uprkos vrelini od koje je kuljao znoj, "idemo...na odmor... negde... drugde."

Podigoh glavu i zapiljih se u nju, pomislivši da je poludela. Oči su joj bile sjajne, ali ne sasvim lude. To je bila moja dijagnoza. Medkomp zakrešta alarmom i ja nastavih sa masažom srca.

Iza nas nastade iznenadna implozija, sasvim čujna usred pucketanja plamena, šištanja pare i sudaranja metalnih površina. Okrenuh se da pogledam preko ramena, ne prekidajući masažu A. Betikovog srca.

Vazduh zatreperi i jedna hromirana prilika pojavi se tamo gde su do maločas bile dve u međusobnoj borbi. Onda se metalna površina zamreška i nestade. Tamo je stajala žena sa stene. Kosa joj nije bila umršena i nije pokazivala nikakve znake umora.

"A sad", reče žena, "gde smo ono stali?" Pođe napred laganim korakom.

U tih poslednjih nekoliko sekundi bitke, nije joj lako da postavi Sfinginu zamku. Nemes troši svu energiju da od sebe odbije uskovitlana Šrajnova sečiva. Kao da se bori sa nekoliko propelera koji se obrću istovremeno, pomišlja ona. Bila je na svetovima gde postoje letelice sa propelerima. Dva veka ranije, ubila je Konzula Hegemonije na jednom takvom svetu.

Sada odbija od sebe mlataranje ruku i ne skida pogled za sjajnih crvenih očiju. Tvoje vreme je prošlo, upućuje misao Šrajku dok im ruke i noge obmotane izmeštanjem zasecaju i uzvraćaju kontrazasecanjem poput nevidljivih srpova. Posegnuvši kroz manje izoštreno polje stvorenja, ona ga grabi za zglob gornje ruke i čupa mu trnje i sečiva. Ta ruka otpada, ali pet skalpela donje ruke zarivaju

joj se u trbuh i pokušavaju da je raspore kroz polje.

"A, ne", kaže ona i u deliću sekunde izbija desnu nogu stvorenja, izbacivši ga iz ravnoteže. "Ne tako brzo."

Šraj se tetura i u tom trenutku ranjivosti ona izvlači Sfinginu karticu iz trake oko ručnog zgloba, provlači je kroz procep u sopstvenom polju izmeštanja koje traje pet nanosekundi, stavlja je na dlan i nabada na trn na Šrajkovom obloženom vratu.

"To je sve", uzvikuje Nemes i odskače unazad, prebacuje se u brzo vreme da bi sprečila Šrajkov pokušaj da ukloni karticu i aktivira je, pomislivši na crveni krug.

U skoku se još više udaljava dok hiperentropijsko polje zuji i baca uzmlatarano stvorenje pet minuta u budućnost. Ono ne može da se vrati sve dok polje postoji.

Radamant Nemes prebacuje se iz brzog vremena u sporo i isključuje polje. Vetar - koliko god bio superzagrejan i ispunjen žarom - za nju je razgaljujuće svež. "A sada", kaže, uživajući u pogledu dva para ljudskih očiju, "gde smo ono stali?"

"Uradite to!" viče kaplar Ki.

"Ne mogu", kaže De Soja za komandama. Prst mu je na taktičkoj omni-palici. "Voda na tlu. Eksplozija pare. To bi ih sve pobilo." Kontrolne table Rafaela pokazuju da je svaki erg energije preusmeren, ali to ništa ne vredi.

Ki spušta zrno mikrofona, prebacuje prekidač na sve kanale i počinje sa emitovanjem preko uskog snopa, postaravši se da mreža signala pokrije muškarca i devojčicu, a ne ženu koja im prilazi.

"To neće ništa vredeti", kaže De Soja. Nikada u životu nije osećao toliku osujećenost.

"Stene", viče Ki u zrno mikrofona. "Stene!"

Stajao sam, gurao Aneu iza sebe i priželjkivao da imam pištolj, lasersku svetiljku, bilo šta, dok nam je žena prilazila. Plazma puška još se nalazila u nepromoćivoj vreći za rame blizu rečne obale samo dva metra dalje. Trebalo je samo da skočim, otvorim vreću, otkočim je, otvorim i sklopim, uperim i opalim. Nisam verovao da bi mi žena koja se osmehivala dala toliko vremena. Niti sam verovao da će

Anea biti živa kada se budem okrenuo da pucam.

U tom trenutku, idiotska narukvica komloga na mom ručnom zglobu poče da vibrira unutrašnjom stranom uz moju kožu kao jedan od onih drevnih bezvučnih budilnika. Prenebregao sam ga. Komlog poče da mi zabada majušne igle u ručni zglob. Pridigoh tu glupu stvar uhu. Ona mi šapnu: "Pređi na stene. Uzmi devojčicu i pređi na stene od lave."

Ništa od toga nije imalo smisla. Spustih pogled prema A. Betiku, dok su svetiljkice prelazile iz zelene boje u boju ćilibara, pa počeh da uzmičem od osmehnute žene, zadržavajući svoje telo između nje i Anee dok smo posrtali unazad.

"De, de", reče žena. "To nije mnogo lepo. Anea, ako dođeš ovamo, tvoj momak može da ostane u životu. I tvoj lažni plavi čovek može da preživi, ukoliko tvoj momak bude u stanju da ga održi u životu."

Spustih načas pogled da bih video Aneino lice, uplašivši se da će možda prihvatiti tu ponudu. Držala mi se za ruku. Oči su joj bile silovite, ali tamo i dalje nije bilo straha. "Biće sve u redu, malena", šapnuh, pomerajući se i dalje ulevo. Iza nas bila je reka. Pet metara s naše leve strane počinjale su stene od lave.

Žena krenu desno i zapreči nam kretanje. "Ovo predugo traje", reče ona tiho. "Imam još samo oko četiri minuta. Vremena koliko hoćeš. Čitavu večnost."

"Hodi." Zgrabih Anein ručni zglob i potrčah prema stenju. Nisam imao nikakav plan. Sve što sam imao bile su besmislene reči prošaptane glasom koji nije pripadao komlogu.

Nismo stigli do stenja od lave. Osetih nalet zagrejanog vazduha i hromirano obličje žene nađe se ispred nas, tri metra iznad, na crnoj kamenoj površini. "Zbogom, Role Endimione", reče hromirana maska. Diže se treperava metalna ruka.

Udar toplote osmudi mi obrve, zapali košulju i baci devojčicu i mene unazad kroz vazduh. Tresnusmo na tle i otkotrljasmo se dalje od neopisive vreline. Aneina kosa je tinjala i ja počeh da udaram po njoj podlakticama, u pokušaju da sprečim da joj bukne. A. Betikov medkomp ponovo je kreštao, ali rika lavine i superzagrejanog vazduha iza nas priguši tu buku. Videh da mi se dimi rukav košulje i

otkinuh ga pre nego što je stigao da se zapali. Anea i ja okrenusmo leđa vrelini i otpuzasmo mahnito što smo brže mogli. Kao da smo se nalazili na rubu vulkana.

Zgrabismo A. Betikovo telo i odvukosmo ga do rečne obale, ne oklevajući ni sekund pre nego što smo kliznuli u struju iznad koje se dizala para. Upinjao sam se da održim glavu obeznanjenog androida iznad vode dok se Anea borila da spreči da se oboje okliznemo i padnemo nošeni strujom. Neposredno iznad površine vode, gde su nam lica bila priljubljena uz vlažno blato rečne obale, vazduh je bio gotovo dovoljno hladan da bi se disao.

Osetivši da mi na čelu izbijaju plikovi, ne znajući još da mi nedostaju obrve i pramenovi kose, digoh glavu do ruba obale i virnuh preko.

Hromirana prilika stajala je u središtu kruga narandžaste svetlosti prečnika tri metra koja se protezala naviše do nebesa i nestajala tek na mestu gde se sužavala u neprimetnu tačku kilometrima iznad nas. Vazduh se nabirao i mutio tamo gde je snop gotovo čvrste energije iskidao atmosferu.

Metalno žensko obličje pokuša da pođe prema nama, ali zrak visoke energije kao da je imao prejak pritisak. Ipak, i dalje je stajala, hromirano polje oko nje pocrvenelo je, postalo zeleno, a onda zaslepljujuće belo. Ali ona je još stajala, pesnica podignutih i uzmahanih prema nebu. Ispod njenih nogu, stenje od lave proključalo je, postalo crveno i poteklo nizbrdo poput velikih istopljenih reka. Neke od njih uliše se u reku jedva deset metara nizvodno od nas i oblaci pare digoše se uz bučno šištanje. U tom trenu, priznajem da sam prvi put u životu pomislio na to da treba da se priklonim religiji.

Hromirano obličje kao da je uvidelo opasnost nekoliko sekundi pre nego što je bilo prekasno. Nestalo je, ponovo se pojavilo kao mrlja - mašući pesnicama prema nebu - opet nestalo, pojavilo se poslednji put i onda potonulo u lavu koja mu se nalazila pod nogama tamo gde je samo trenutak ranije bila čvrsta stena.

Zrak je ostao tu još čitav minut. Nisam više mogao da gledam pravo u njega, a vrelina mi je pržila kožu na obrazima. Zabio sam ponovo lice u hladno blato i ostao tako da držim devojčicu i A. Betika

kraj obale dok je struja pokušavala da nas odvuče nizvodno u paru, lavu i žice od monovlakna.

Podigao sam pogled poslednji put, video kako hromirana pesnica tone ispod površine lave, a onda polje kao da je za trenutak izmenjalo boje čitavog spektra pre nego što je nestalo. Lava smesta počne da se hladi. Kada sam izvukao Aneu i A. Betika iz vode i kada smo ponovo počeli sa masažom srca, stene su prelazile u čvrsto stanje i okolo su tekli još samo potočići lave, sa nekoliko pseudobarica. Komadići kamena koji se hladio ljuštili su se i dizali u zagrejanom vazduhu, pridružujući se žaru šumskog požara koji je još besneo iza nas. Hromiranoj ženi nije bilo ni traga ni glasa.

Začudo, medkomp je i dalje dejstvovao. Svetla su iz crvene boje prešla u boju ćilibara dok smo upumpavali krv u A. Betikov mozak i udove i udisali mu ponovo život. Rukav podveza čvrsto je stajao. Kada mi se učinilo da je povratio životne funkcije, digao sam pogled prema devojčici koja je čučala preko puta. "Šta sad?" upitah.

Iza nas se začu tiha implozija vazduha i ja se okrenuh na vreme da vidim blesak Šrajka koji se naglo pojavio.

"Pobogu, dokle više", rekoh tiho.

Anea je odmahivala glavom. Video sam joj plikove od vreline na usnama i čelu. Pramenovi kose bili su joj spaljeni, a košulja joj je bila sva čađava i u droncima. Ako se to izuzme, izgledala je u redu. "Ne", reče ona. "U redu je."

Ustao sam i zapetljao oko vreće u potrazi za plazma puškom. Nije vredelo. Nalazila se preblizu snopu energije. Štitnik okidača bio je poluistopljen, a plastični elementi preklopljenog kundaka stopili su se sa metalnom cevi. Pravo je čudo da plazma punjenja nisu eksplodirala i pretvorila nas u paru. Ispustih vreću i suočih se sa Šrajkom stisnutih pesnica. Neka prođe kroz mene, proklet bio.

"U redu je", ponovi Anea i povuče me natrag. "Neće on ništa učiniti. U redu je."

Čučnusmo kraj A. Betika. Androidove trepavice zadrhtale su. "Jesam li nešto propustio?" šapnu on promuklo.

Nismo se nasmijali. Anea dodirnu obraz plavokošca i pogleda me. Šrajk je ostao tamo gde se pojavio, dok mu je žar lebdeo oko crvenih očiju, a garež se spuštala na lub.

A. Betik zatvori oči i svetiljkice ponovo zažmirkaše. "Trebalo da mu pronađemo ozbiljnu pomoć", šapnuh Anei, "inače ćemo ga izgubiti."

Ona klimnu glavom. Pomislio sam da mi je nešto odgovorila šapatom, ali to nije bio njen glas.

Podigao sam levu ruku, ne obazirući se na iskidanu košulju i crvene masnice koje su mi se tamo pojavljivale. Sve malje na podlaktici bile su mi spaljene.

Oboje oslušnusmo. Komlog je govorio poznatim muškim glasom.

56.

Otac De Soja iznenađen je kada konačno čuje njihov odgovor preko opšte frekvencije. Mislio je da taj arhaični komlog nije kadar za prenos uskog snopa koji brod drži uperen u njih. Tu je čak i video slika - krzavi holografski prizor dva oprljena i čađava lica lebdi iznad glavnog monitora.

Kaplar Ki gleda De Soju. "E, neka sam proklet, Oče."

"I ja", kaže De Soja. Licima koja čekaju, kaže: "Ovde Otac Kapetan de Soja na brodu Paksa po imenu Rafael..."

"Sećam vas se", kaže devojčica. De Soja shvata da brod prenosi holo slike i da oni mogu da ga vide - nesumnjivo kao minijaturno utvarno lice iznad rimskog okovratnika, koje lebdi povrh komloga na muškarčevom ručnom zglobu.

"I ja se tebe sećam", jedino je što De Soja uspeva da smisli kao odgovor. Bila je to duga potraga. On gleda tamne oči i bledu kožu ispod čađi i površinskih opekotina. Tako blizu...

Slika Rola Endimiona progovara. "Ko je to bio? Šta je to bilo?"

Otac Kapetan de Soja odmahuje glavom. "Ne znam. Ime joj je bilo Radamant Nemes. Dodelili su nam je pre samo nekoliko dana. Rekla je da je deo nove Legije koju obučavaju..." Prekida. Sve je to vojna tajna. On razgovara sa neprijateljem. De Soja gleda kaplara Kija. U njegovom blagom osmehu sagledava situaciju u kojoj su se našli. Sudbina im je ionako već rešena. "Rekla je da je deo nove Legije ratnika Paksa", nastavlja on, "ali mislim da to nije bilo istina. Mislim da nije bila ljudsko biće."

"Amin", kaže slika Rola Endimiona. Lice na tren više ne gleda komlog, a onda se vraća. "Naš prijatelj umire, Oče Kapetane de Soja. Možete li da učinite bilo šta da biste nam pomogli?"

Sveštenik-kapetan odmahuje glavom. "Ne možemo doći do vas. To stvorenje, Nemes, spustilo je padobrod i isključilo automatskog pilota. Ne možemo čak ni da ga nateramo da nam odgovori signalom. Ali ako ste u stanju da dođete do njega, unutra je autohirurg."

"Gde je on?" kaže devojčica.

Kaplar Ki naginje se u polje slike. "Naš radar pokazuje da se nalazi oko klik i po jugoistočno od vas", kaže. "U brdima. Na sebi ima neko kamuflažno sranje, ali bićete u stanju da ga pronađete. Mi ćemo vas navoditi."

Rol Endimion kaže: "To je vaš glas bio u komlogu. Kada nam je rekao da se popnemo na stene."

"Pa, ovaj, da", kaže Ki. "Sve smo preusmerili na brodski taktički sistem kontrole vatre - što će reći, oko osamdeset gigavata kojima smo mogli da probijemo atmosferu - ali voda na tlu pretvorila bi se u paru i ubila vas. Stenje nam se činilo kao najsigurniji izbor."

"Stigla je tamo pre nas", kaže Rol sa kiselim osmehom.

"To smo i nameravali", odgovara kaplar Ki.

"Hvala vam", kaže Anea.

Ki klima glavom postišeno i nestaje iz polja slike. "Kao što je rekao dobri kaplar", nastavlja Otac Kapetan de Soja, "pomoći ćemo vam navođenjem do padobroda."

"Zašto?" kaže zamućena Rolova slika. "I zašto ste ubili sopstveno stvorenje?"

De Soja odmahuje glavom. "Nije ona bila moje stvorenje."

"Onda stvorenje Crkve", insistira Rol. "Zašto?"

"Nadam se da to nije bilo stvorenje Crkve", kaže De Soja tiho. "Ako jeste, onda je moja Crkva postala čudovište."

Tišinu remeti samo šištanje uskog snopa. "Bolje da pođete", kaže De Soja konačno. "Pada mrak."

Oba lica na holou obaziru se gotovo komično, kao da su zaboravila gde se nalaze. "Aha", kaže Rol, "a vaš zrak, CPB ili šta već, istopio je moju ručnu svetiljku u šljaku."

"Mogao bih da vam osvetljam put", kaže De Soja bez osmeha, "ali to bi značilo da opet treba da aktiviram sisteme oružja."

"Nema veze", kaže Rol. "Snaći ćemo se. Isključujem imažer, ali ostaviću otvoren audio kanal sve dok ne stignemo do padobroda."

57.

Trebalo nam je više od dva sata da pređemo tih kilometar i po. Brda lave bila su veoma krševita. Mogao sam lako da slomim članak u tim jarugama i pukotinama i bez dodatne A. Betikove težine na leđima. Bilo je veoma mračno - oblaci su došli i zaklonili zvezde - i mislim da uopšte ne bismo uspeli da stignemo tamo te noći da Anea nije pronašla lasersku svetiljku kako leži u travi dok smo se pakovali za pokret.

"Do đavola, kako je to stiglo tamo?" upitah ja. Poslednje čega sam se sećao u vezi sa malim laserom bilo je da sam se spremio da iz njega gađam tu paklenu ženu u oči. Onda je nestao. Pa, pomislio sam, do đavola s tim. Bio je to dan za misterije. Ostavili smo za sobom poslednju misteriju - nemo obličje Šrajka, i dalje zamrznuto tamo gde se ponovo pojavilo. Nije pokušao da nas sledi.

Anea je išla prva sa svetiljkom podešenom na široki snop i upinjali smo se i verali preko crnog stenja i nestalnog pepela natrag u brda. Bilo bi nam potrebno upola manje vremena za to da A. Betiku nije neprestano trebalo pomagati.

Medkomp je istrošio svoju skromnu zalihu antibiotika, stimulansa, sedativa, plazme i infuzionog rastvora. A. Betik je bio živ zahvaljujući radu kompleta, ali i dalje je visio o koncu. Jednostavno, izgubio je previše krvi u reci; podvez je pomogao, ali opasač nije bio dovoljno stegnut da bi u potpunosti zaustavio krvarenje. Masirali smo mu srce i davali veštačko disanje kada smo morali, ako ništa drugo ono da bi mu krv i dalje tekla u mozak, a zaustavljali smo se kada bi medkomp počeo da pišti. Komlog nas je vodio glasom kaplara Paksa i ja sam zaključio da, čak i ako je ovo bio trik da zarobe Aneu, toj dvojici ljudi tamo gore dugujemo đavolsku zahvalnost. A sve vreme dok smo se verali kroz tamu i dok je snop iz Aneine svetiljke obasjavao lavu i kosture mrtvih stabala, očekivao sam da hromirana šaka te paklene žene izroni iz kamena i zgrabi me za članak.

Pronašli smo padobrod tačno tamo gde su i rekli da se nalazi. Anea krenu metalnim lestvicama, ali ja je zgrabih za dronjavu nogavicu i naterah da siđe.

"Ne želim da uđeš u taj brod, malena", rekoše. "Imamo samo njihovu reč da ne mogu njime da upravljaju sa daljine. Ako uđeš, a oni budu u stanju da njime upravljaju odozgo, imaće te."

Ona klonu uz lestvice. Nikada je nisam video tako iscrpljenu. "Verujem im", reče ona. "Rekli su..."

"Aha, ali ne mogu da te ugrabe ako nisi tamo. Ostani ovde dok ne unesem A. Betika gore i pogledam ima li tamo autohirurga."

Dok sam se uspinjao lestvicama, pomislio sam nešto od čega mi se stegnuo želudac. Šta ako su metalna vrata iznad mene zatvorena, a ključevi su negde u džepu džempera paklene žene?

Bio je tu osvetljeni brojčanik diskluča. "Šest-devet-devet-dva", reče glas kaplara Kija iz komloga.

Ukucah to i vrata spoljnje vazdušne komore kliznuše u stranu. Autohirurg je bio unutra i oživeo je na dodir. Nežno sam spustio svog plavog prijatelja u obloženo udubljenje - pazeći pomno da mu ne udarim sirovi patrljak ruke - postarao se da mu flasteri za dijagnozu i manžete za pritisak budu propisno postavljeni, a onda zatvorio poklopac. Bilo je to isuviše nalik na zatvaranje mrtvačkog kovčega.

Očitavanja nisu obećavala, ali hirurg se dade na posao. Posmatrao sam monitor jedan čas, da bih shvatio da mi se pred očima muti i da dremam na nogama. Protrljavši obraze, vratih se u otvorenu vazdušnu komoru.

"Drži se lestvica, malena. Ako brod pokuša da uzleti, skači."

Anea stupi na lestvice i isključi lasersku svetiljku. Svetlost je dopirala od osvetljenog autohirurga i nekoliko svetiljki konzole. "I šta onda?" upita Anea. "Skočim, a brod uzleti sa tobom i A. Betikom. I šta ću onda?"

"Kreni prema sledećem portalu dalekobacača", rekoše ja.

Komlog reče: "Ne krivimo vas što ste podozrivi." Progovorio je glasom Oca Kapetana de Soje.

Dok sam sedeo na otvoru i osluškivao kako slomljene grane šušte na lahoru koji ih baca po trupu letelice, rekoše: "Otkud ova promena stava i programa, Oče Kapetane? Došli ste da uhvatite Aneu. Otkud preokret?" Setio sam se potere kroz sistem Parvatija, njegovog naređenja da nas gađaju na Renesansi Vektor.

Umesto da mi odgovori, glas sveštenika-kapetana reče: "Imam

tvoju hoking-prostirku, Role Endimione."

"Aha?" reko umorno. Pokušao sam da se setim kada sam je poslednji put video. Dok je letela prema platformi-stanici na Mare Infinitusu. "Baš je Vaseljena mala", reko kao da to nije važno. U sebi, dao bih bilo šta da u tom trenu imam mali leteći ćilim. Anea se držala za lestvice i slušala. S vremena na vreme, oboje smo bacali poglede prema autohirurgu kako bismo se uverili da nije odustao.

"Da", reče glas Oca Kapetana de Soje, "i počeo sam malo da shvatam kako razmišljate, prijatelji. Možda ćete vi jednog dana shvatiti kako razmišljam ja."

"Možda", reko. Tada to nisam znao, ali jednog dana to će bukvalno postati istina.

Njegov glas postade poslovan, gotovo osoran. "Verujemo da je kaplar Nemes onemogućila daljinskog automatskog pilota nekim prioriternim programom, ali nećemo pokušavati da vas u to ubedimo. Slobodno upotrebite padobrod kako biste nastavili svoje putovanje bez straha da ćemo pokušati da uhvatimo Aneu."

"Kako to da učinimo?" reko ja. Opekotine su počele da me bole. Za koji tren pronaći ću dovoljno energije da pregledam spremišta iznad autohirurga u potrazi za eventualnim brodskim medkompom. Bio sam siguran da se nalazi tamo.

"Napustićemo sistem", reče Otac Kapetan de Soja.

Digoh glavu. "Kako da budemo sigurni u to?"

Komlog se zakikota. "Brod koji se uspinje iz planetnog gravitacionog bunara fuzionim pogonom prilično je primetan", reče on. "Naš teleskop pokazuje da je iznad vas trenutno samo malo raštrkanih oblaka. Videćete nas."

"Videćemo vas da napuštate nisku orbitu", reko ja. "Kako možemo biti sigurni da ste se prebacili izvan sistema?"

Anea mi povuče ručni zglob niže i progovori u komlog: "Oče? Kuda idete?"

Nastade šištanje tišine. "Natrag na Pacem", reče De Soja konačno. "Imamo jedan od tri najbrža broda u Vaseljeni, i moj prijatelj kaplar i ja razmišljali smo o tome da krenemo... negde drugde... ali kada se sve sabere i oduzme, obojica smo vojnici. U Floti Paksa i Hristovoj Vojsci. Vrat ćemo se na Pacem i odgovarati na

pitanja... suočiti se sa onim što nas tamo čeka."

Sveta Kancelarija Inkvizicije pokrivala je svojom hladnom senkom čak i Hiperion. Stresoh se, i to ne samo od hladnog vetra koji je duvao sa gomile pepela Drveta Sveta.

"Osim toga", nastavi De Soja, "ovde imamo trećeg druga koji nije uspešno vaskršnuo. Moramo se vratiti na Pacem zbog medicinske nege."

Pogledah autohirurga koji je zujao i - prvi put tog beskrajnog dana - poverovah da sveštenik iznad nas nije neprijatelj.

"Oče De Soja", reče Anea, koja mi je još držala ruku tako da komlog bude blizu nje, "šta će učiniti sa vama? Sa svima vama?"

Ponovo se začu kikut iznad atmosferskih smetnji. "Ako budemo imali sreće, pogubiće nas, a onda ekskomunicirati. Ako je ne budemo imali, obrnuće redosled ta dva događaja."

Video sam da Aneu ta pomisao ne zabavlja. "Oče Kapetane de Soja... Kaplare Ki... spustite se i pridružite nam se. Pošaljite brod natrag sa svojim prijateljem i pridružite nam se pri prolasku kroz sledeći portal."

Ovaj put tišina se oteгла toliko da sam se uplašio da je veza preko uskog snopa prekinuta. Onda se začu blagi De Sojin glas. "Osećam iskušenje da pristanem, mlada prijateljice. Obojica to osećamo. Voleo bih da jednog dana putujem kroz dalekobacač i još više od toga, voleo bih da te upoznam. Ali mi smo verne sluge Crkve, draga, i naša dužnost je jasna. Nadam se da je ova... nakaza... da je kaplar Nemes bila samo greška. Ako želimo da to ikada saznamo, moramo da se vratimo."

Najednom, blesnu svetlost. Nagnuh se izvan vazdušne komore i oboje se zagledasmo u plavobeli fuzioni rep koji je prolazio kroz raštrkane oblake.

"Osim toga", začu se De Sojin glas, sada usiljen, kao da je opterećen ubrzanjem, "nemamo nikakav način da se spustimo do vas bez padobroda. To stvorenje, Nemes, proseklo je lična borbena odela, tako da čak ni taj očajnički pokušaj ne dolazi u obzir."

I Anea i ja sada smo sedeli na rubu otvorene vazdušne komore i posmatrali kako se fuzioni rep izdužuje i postaje sjajniji. Kao da je čitav život prošao od vremena kada smo leteli sopstvenim brodom.

Jedna misao pogodi me kao udarac u stomak i ja podigoh komlog. "Oče Kapetane, da li je ta... Nemes... mrtva? Hoću reći, videli smo je pokopanu istopljenom lavom... ali da li je moguće da ona sebi prokopava put napolje još dok razgovaramo?"

"Nemamo pojma", reče Otac Kapetan de Soja preko šištanja uskog snopa. "Ja bih vam preporučio da umaknete odatle što pre možete. Poklanjamo vam padobrod na rastanku. Koristite ga dugo i valjano."

Pogledah načas pejšaž crne lave. Svaki put kada bi mrtvo granje zašuštalo na vetru ili kada bi se začula škripa pepela po pepelu, bio sam siguran da to paklena žena klizi prema nama.

"Anea", začu se glas sveštenika-kapetana.

"Da, Oče Kapetane?"

"Za koji tren ćemo isključiti uski snop... ionako ćemo izaći iz dometa... ali moram nešto da ti kažem."

"Šta to, Oče?"

"Dete moje, ako mi budu naredili da se vratim i da te pronađem... ne da ti naudim, već da te pronađem... pa, ja sam poslušni sluga Crkve i oficir Flote Paksa..."

"Razumem, Oče", reče Anea. Oči su joj još bile upravljene prema nebu gde je fuzioni rep bledeo blizu istočnog horizonta. "Zbogom, Oče. Zbogom, kaplare Ki. Hvala."

"Zbogom, kćeri moja", reče Otac Kapetan de Soja. "Neka te Bog blagoslovi." Oboje začusmo zvuke blagoslova. Onda se uski snop prekinu i ostade samo tišina.

"Hodi unutra", reče Anea. "Idemo. Smesta."

Zatvaranje unutrašnjih i spoljnjih vrata vazdušne komore bilo je sasvim jednostavno. Pogledali smo poslednji put autohirurga - sva svetla bila su boje ćilibara, ali stabilna - a onda se vezali na teškim ležajevima za ubrzavanje. Postojali su štitovi za pokrivanje vetrobrana, ali oni su bili dignuti, i videli smo pred sobom tamna polja lave. Nekoliko zvezda videlo se na istoku.

"Dobro", rekoh ja, zagledan u bezbroj prekidača, disklučeva, tastera, holo-brojčanika, monitora, ravnih ekrana, dugmića i tričarija. Niska konzola nalazila se između nas i dva omnikontrolera, od kojih je svaki imao mesta za prste i još šara disklučeva. Video sam pet-

šest mesta gde se čovek pravo mogao priključiti. "Dobro", rekoš ponovo, zagledan u bledu devojčicu, tako sitnu u obloženom ležaju, "pada li ti nešto na pamet?"

"Da iziđemo i pešačimo?" upita ona.

Uzdahnuh. "To bi možda bio najbolji plan da nije..." Trznuh palcem pozadi, prema zujanju autohirurga.

"Znam", reče Anea. Ona klonu u teške kaiševe. "Šalila sam se."

Dodirnuh joj šaku na konzoli. Kao i uvek, tamo me prodrma elektricitet - neka vrsta fizičkog dQja vu. Odmaknuvši ruku, rekoš: "Prokletstvo, tehnologija bi trebalo da bude sve jednostavnija što je više usavršavaju. Ovo liči na nešto iz kokpita aviona-lovca iz osamnaestog veka na Staroj Zemlji."

"To je sazdano za profesionalce", reče Anea. "Samo nam treba profesionalni pilot."

"Imate ga", zacvrkuta komlog. Govorio je sopstvenim glasom.

"Znaš kako da upravljaš brodom?" upitah s podozrenjem.

"U suštini, ja jesam brod", reče komlog sitničavo. Ploča kopče škljocnu i otvori se. "Molim, priključite crveni priključak vlakna za bilo koji crveni interfejs."

Spojih ga sa konzolom. Ploča smesta ožive, monitori zasjaše, instrumenti počeše da se prijavljuju, ventilatori padobroda zazujaše, a omnikontroler se trznu. Monitor sa ravnim ekranom u središtu kontrolne table zasja žutim svetlom i glas komloga reče: "Kuda želite da pođete, Č. Endimione? Č. Anea?"

Devojčica progovori prva. "Do sledećeg dalekobacača", reče ona tiho. "Do poslednjeg dalekobacača."

58.

Sa druge strane bio je dan. Lebdeli smo iznad reke i kretali se sporo napred. Komlog nam je pokazao kako da koristimo kontrole dok je upravljao ostatkom brodskih sistema i sprečavao nas da načinimo glupe greške. Anea i ja bacali smo pogled jedno prema drugome i pomerali sporo padobrod iznad krošnji. Bili smo bezbedni, pod uslovom da paklena žena nije kadra da prođe kroz dalekobacač.

Osećali smo se neobično kada smo prošli kroz poslednji dalekobacač bez splava, ali splav ovde ionako ne bi vredeo. Reka Tetis postala je jedva nešto više od potočića između dubokih obala - duboka najviše osam ili deset centimetara, široka samo tri ili četiri metra. Krivudala je kroz šumovitu oblast. Drveće je bilo čudno, ali istovremeno poznato... uglavnom listopadno poput čampe ili vrše, ali širokih listova i rasprostranjeno poput poluhrasta. Lišće je bilo jarkožuto i blistavocrveno, a tepisi sačinjeni od njega pružali su se duž obala rečnog korita.

Nebo je bilo prijatno plavo - ne tako duboko plavo kao Hiperionovo, ali dublje od većine svetova sličnih Zemlji koje smo videli na ovom putovanju. Sunce je bilo veliko i sjajno, ali ne i prejako. Svetlost je dopirala kroz vetrobran i padala nam preko krila.

"Pitam se kako je tamo napolju", rekoh ja.

Komlog... brod... šta god sad bio, mora da je pomislio da se njemu obraćam. Centralni monitor zapulsira i podaci počеше da se nižu na njemu.

Atmosfera: 0.77 N₂

0.21 O₂

0.009 Ar

0.0003 CO₂

promenljiva H₂O (-0.01)

Površinski pritisak: 0.986 bara

Magnetno polje: 0.318 gausa

Masa: 5.976 x 10 na 24 kg

Brzina izmicanja: 11.2 km/s
Površinska gravitacija: 980 km/s
Ugao naginjanja magnetne ose: 11.5 0
Dipolni momenat: 7.9 x 10 na 25 gausa/cm³

"Čudno", reče brod. "Neverovatna podudarnost."

"Šta to?" rekoah ja, iako sam već i sam znao.

"Ovi planetni podaci uklapaju se gotovo savršeno u moje baze podataka o Staroj Zemlji", reče brod. "Vrlo je neobično da se ijedan svet tako blisko uklapa u..."

"Stoj!" vrisnu Anea, pokazavši kroz vetrobran. "Spusti se! Molim te, odmah."

Ja bih se pri spuštanju zabio u drveće, ali brod je preuzeo upravljanje, pronašao ravno, kamenito mesto dvadeset metara od rečnog korita oivičenog drvećem i spustio nas bez truckanja. Anea je ukucavala kombinaciju vazdušne komore još dok sam ja zurio kroz vetrobran u ravan krov kuće iza drveća.

Sišla je niz lestvice pre nego što sam stigao da joj se obratim. Zastao sam da proverim autohirurga, sa zadovoljstvom primetio da je nekoliko svetiljkica zeleno, i rekao brodu: "Pazi na njega. Budi spreman za brzo bekstvo."

"Hoću, Č. Endimione."

Prišli smo kući iz smera nizvodno, preko rečice. Teško je opisati tu zgradu, ali pokušaću.

Sama kuća bila je sagrađena iznad skromnog vodopada koji se obrušavao samo tri ili četiri metra do malog prirodnog jezera u podnožju. Žuto lišće plutalo je po jezercu pre nego što bi ga sve brža struja odnela nizvodno. Najupečatljiviji delovi kuće bili su tanki krovovi i pravougaone terase koje kao da su visile iznad rečice i vodopada prkoseći gravitaciji. Činilo se da je kuća sagrađena od kamena i stakla, betona i malo čelika. Levo od terasa, kameni zid dizao se do visine trećeg sprata, sa staklenim prozorom na uglu koji se protezao gotovo čitavom visinom. Metalni okvir oko tih prozora bio je obojen blagom narandžastom bojom.

"Konzolne", reče Anea.

"Šta?"

"Tako arhitekta nazivaju te isturene terase", reče ona. "Konzolne. One predstavljaju odjek krečnih izbočina koje se ovde nalaze milionima godina."

Zastadoh u hodu da bih je pogledao. Padobrod je bio izvan vidokruga, skriven drvećem iza nas. "Ovo je tvoja kuća", rekoh. "Ona o kojoj si sanjala pre nego što si rođena."

"Da." Usne su joj blago drhtale. "Sada joj čak znam i ime, Role. Folingvoter."

Klimnuh glavom i onjuših vazduh. Miris je bio zasićen trulim lišćem, živim biljkama, bogatim tlom, vodom i izvesnom aromom. Vazduh je bio veoma drugačiji od Hiperionovog, ali nekako je mirisao na dom. "Stara Zemlja", šapnuh. "Je li to moguće?"

"Samo... Zemlja", reče Anea. Dodirnu mi ruku. "Hajdemo unutra."

Pređosmo preko rečice po malom mostu uzvodno od kuće, zakrckasmo po šljunčanom prilaznom puteljku i uđosmo kroz lođu i uski ulaz. Bilo je to kao da ulazimo u udobnu pećinu.

Zastavši u velikoj dnevnoj sobi, oglasismo se, ali niko nam ne odgovori. Anea prođe kroz otvoreni prostor kao da je u transu, prelazeći prstima preko drvenih i kamenih površina, usklikujući pri malim otkrićima.

Pod je delimično bio prekriven tepisima, a delimično se sastojao od golog kamena. Bar u jednom udubljenju, niske police bile su pune knjiga, ali nisam trošio vreme na proveravanje naslova. Metalne police pružale su se ispod niske tavanice, ali one su bile prazne - možda su predstavljale samo element dizajna. Suprotni zid zauzimao je ogromni kamin. Ognjište je bilo od grubog kamena - možda od gornjeg dela stene na kojoj je kuća balansirala - i pružalo se oko dva metra izvan kamina.

Velika vatra pucketala je u kaminu, uprkos toploti sunčanog jesenjeg dana. Ponovo viknuh, ali tišina je bila teška. "Očekivali su nas", rekoh, u pokušaju da se našalim. Jedino oružje koje sam sada imao bio je laser u mom džepu.

"Tako je, jesu", reče Anea. Ona ode do leve strane kamina i spusti male šake na metalnu kuglu koja je bila smeštena u svoju nišu u obliku polulopte u kamenom zidu. Kugla je imala oko metar i po u

prečniku i bila je obojena bogatom crvenom bojom rđe.

"Arhitekta je ovo smislio kao čajnik u kome će se kuvati vino", reče Anea tiho. "Korišćen je samo jednom... a vino je skuvano u kuhinji i doneseno ovamo. Prevelik je. A boja je verovatno toksična."

"To je taj arhitekta koga tražiš?" rekoh ja. "Onaj sa kojim nameravaš da učiš?"

"Da."

"Mislio sam da je on genije. Zašto bi napravio čajnik koji je prevelik i toksičan za upotrebu?"

Anea se okrenu i osmehnu se. Ne - isceri se. "I geniji zajebu stvar, Role. Pogledaj samo naše putovanje, ako ti je potreban dokaz. Hajde da razgledamo malo."

Terase su bile ljupke, pogled iznad malog vodopada prijatan. Unutra, tavanice i ispusti bili su niski, ali tako se samo pojačavao utisak da gledate iz pećine u zeleni svet šume kroz to sveprisutno staklo. Vratili smo se u dnevnu sobu, do otvorenih stakleno-metalnih vrata stepeništa - ojačanog šipkama sa gornjeg sprata - koje je vodilo dole samo do veće cementne platforme iznad jezera u rečici iznad vodopada.

"Spust", reče Anea, kao da se vratila kući nečemu veoma poznatom.

"Čemu služi?" upitah ja, zagledajući okolo.

"Ničemu praktičnom", reče Anea. "Ali arhitekta je to smatrao - da citiram - 'potpuno neophodnim sa svakog stanovišta'."

Dodirnuh joj rame. Ona se okrenu i osmehnu mi se, ne mehanički niti sneno, već sa gotovo blistavom životnošću.

"Gde smo mi to, Anea?"

"U Folingvoteru", reče ona. "Medveđa Staza. U zapadnoj Pensilvaniji."

"Je li to nacija?" upitah ja.

"Provincija", reče Anea. "Hoću reći, država. U nekadašnjim Sjedinjenim Američkim Državama. Severnoamerički kontinent. Planeta Zemlja."

"Zemlja", ponovih. Obazreh se. "Gde su svi? Gde je tvoj arhitekta?"

Devojčica odmahnu glavom. "Ne znam. Trebalo bi ubrzo to da

saznamo."

"Koliko ćemo dugo ostati ovde, malena?" Pomišljao sam da prikupimo hranu, oružje i drugu opremu dok se A. Betik ne oporavi, a onda da krenemo dalje.

"Nekoliko godina", reče Anea. "Mislim, najviše šest ili sedam."

"Godina?" Stao sam na gornjoj terasi gde smo izišli sa stepeništa. "Godina?"

"Moram da učim od tog čoveka, Role. Moram nešto da naučim."

"O arhitekturi?"

"Da, i o sebi."

"A šta ću ja da radim dok ti budeš... učila o sebi?"

Umesto da se našali, Anea ozbiljno klimnu glavom. "Znam. To ne izgleda pošteno. Ali imaćeš i ti da obaviš nekoliko stvari dok ja budem... odrastala."

Sačekah.

"Zemlja treba da se istraži", reče ona. "Majka i otac su mi dolazili ovamo. Majčina zamisao bila je da su... lavovi, tigrovi i medvedi - sile koje su otele Zemlju pre nego što je TehnoSrž stigla da je uništi... Majčina zamisao bila je da one ovde izvode opite."

"Opite?" ponovih ja. "Kakve opite?"

"Opite sa genijima, uglavnom", reče Anea. "Mada bi možda bolja fraza bila 'opite sa čovečanstvom'."

"Objasni."

Anea pokaza pokretom na kuću oko nas. "Ovo mesto dovršeno je 1937. godine."

"Nove ere?" rekoh ja.

"Da. Sigurna sam da je bilo uništeno u severnoameričkim klasnim neredima u dvadeset prvom veku, ako ne i ranije. Taj koji je doveo Zemlju ovamo, nekako je ovo ponovo izgradio. Baš kao što je ponovo izgradio i Rim devetnaestog veka za mog oca."

"Rim?" Osećao sam se kao da stojim sa palcem u uhu i ponavljam sve što dete kaže. Bio je to jedan od tih dana.

"Rim je mesto gde je Džon Kits proveo svoje poslednje dane", reče Anea. "Ali to je druga priča."

"Aha", rekoh ja. "Pročitao sam je u Spevu tvog čika Martina. I ni tada to nisam razumeo."

Anea načini onaj pokret rukama na koji sam se sve više navikavao. "Ja to ne razumem, Role. Ali onaj ko je doveo Zemlju ovamo, dovodi tu i ljude, baš kao i stare gradove i građevine. Stvara... dinamiku."

"Vaskrsavanjem?" Glas mi je bio sumnjičav.

"Ne... pre će biti... pa, moj otac je bio kibrid. Njegova ličnost obitavala je u matriksu AI, a telo mu je bilo ljudsko."

"Ali ti nisi kibrid."

Anea odmahnu glavom. "Znaš da nisam." Ona me povede dalje napolje, na terasu. Ispod nas, rečica je hitala preko malog vodopada. "Imaćeš još toga da uradiš dok sam ja... u školi."

"Kao, na primer?"

"Osim istraživanja Zemlje i iznalaženja šta ti... entiteti... ovde nameravaju da urade, moraćeš da odeš pre mene natrag po naš brod."

"Naš brod?" Odlučio sam da izvučem metaforični palac iz uha. "Misliš da putujem dalekobacačima kako bih došao do Konzulovog broda."

"Jeste."

"I doveo ga ovamo?"

Ona odmahnu glavom. "To bi potrajalo nekoliko vekova. Dogovorićemo se da se nađemo negde u bivšoj Mreži."

Protrljah obraz i osetih grebuckanje čekinja. "Još nešto? Još koja mala desetogodišnja odiseja kako mi ne bi bilo dosadno?"

"Samo putovanje do Zabačenosti da bi posetio Proterane", reče ona. "Ali na to putovanje ću ići i ja sa tobom."

"Dobro", rekoh. "Nadam se da su to sve pustolovine koje nas čekaju. Znaš, nisam više tako mlad kao što sam bio."

Pokušavao sam da neozbiljno gledam na sve to, ali Aneine oči bile su duboke i ozbiljne. Ona spusti prste na moj dlan. "Ne, Role", reče ona. "To je samo početak."

Komlog zapišta i zakucka. "Šta je?" rekoh uz grč brige za A. Betika.

"Upravo sam primio koordinate preko opšte frekvencije", začu se glas komloga/broda. Zvučao je zbunjeno.

"Ima li glasovne ili vizuelne transmisije?" rekoh ja.

"Ne, samo koordinate za putovanje i optimalne visine. To je plan letenja."

"Kuda?" rekoh ja.

"Do tačke na ovom kontinentu nekih tri hiljade kilometara jugozapadno od našeg trenutnog položaja", reče brod.

Pogledah Aneu. Ona odmahnu glavom.

"Nemaš nikakvu ideju?" rekoh ja.

"Imam jednu", reče ona. "Ali nisam sigurna. Hajdemo, da se iznenadimo."

Njena mala šaka još je bila u mojoj. Nisam je pustio dok smo hodali natrag po žutom lišću i jutarnjem svetlu sunca prema padobrodu koji nas je čekao.

59.

Jednom sam vam rekao da ovo čitate iz pogrešnog razloga. Trebalo je da kažem da ovo pišem iz pogrešnog razloga.

Ispunio sam ove nerazaznatljive dane i noći i glatke stranice mikroveluma uspomenama na Aneu, na Aneu kao dete, ne pomenuvši nijednom rečju njen život mesije za koji sigurno znate i zbog koga je možda, zavedeni, obožavate. Ali ove stranice nisam ispisao za vas, otkrivam sada, niti za sebe. Oživeo sam dete Aneu svojim pisanjem zato što želim da žena Anea bude u životu - uprkos logici, uprkos činjenicama, uprkos svakom gubitku nade.

Svakog jutra - svaki put kada dođe do samoprogramiranog pojačavanja svetla, trebalo bi da kažem - budim se u ovoj Šredingerovoj mačjoj kutiji promera tri puta šest metara, zapanjen što sam živ. Noć nije donela miris gorkog badema.

Svakog jutra, borim se sa očajanjem i stravom tako što pišem ove uspomene po tablici za pisanje i slažem akumulirane stranice mikroveluma. Ali reciklator u ovom malenom svetu ograničen je; može da proizvede samo desetak stranica odjednom. Zato, čim završim novih desetak stranica uspomena, najstarije stranice stavim u reciklator kako bi izišle napolje sveže i prazne, nove stranice na kojima mogu da pišem. To je zmija koja guta sopstveni rep. Ludilo. Ili potpuna esencija razuma.

Moguće je da je u memoriji čipa tablice za pisanje uskladišteno sve što sam ovde napisao... ono što ću napisati u danima koji dolaze, ako mi ih sudbina bude podarila... ali uistinu, nije me mnogo briga. Svakog dana, zanima me samo desetak praznih stranica mikroveluma - čistih, praznih stranica ujutro, ispisanih, mastilom isprskanih stranica ispunjenih mojim sitnim, paučinastim rukopisom svake večeri.

Anea je tada za mene ponovo živa.

Ali prošle noći - kada su svetla u mojoj Šredingerovoj mačjoj kutiji bila isključena i kada me ništa nije razdvajalo od Vaseljene osim statičko-dinamičke ljuske zamrznute energije oko mene sa bočicom

cijanida, satom koji otkucava i detektorom zračenja otpornim na oštećenja - prošle noći čuo sam kako me Anea doziva. Seo sam u potpunoj tami, previše zaprepašćen i ispunjen nadom da bih čak naredio da se svetla uključe, siguran da još sanjam, kada sam osetio da mi njeni prsti dodiruju obraz. Bili su to njeni prsti. Poznajem ih otkad je bila dete. Ljubio sam ih kada je postala žena. Dodirnuo sam ih usnama kada su mi je uzeli poslednji put.

Njeni prsti dodirnuli su mi obraz. Dah joj je bio topao i sladak na mom licu. Usne su joj bile tople na kraju mojih ustiju.

"Idemo odavde, Role, mili", šapnula je u tami prošle noći. "Ne uskoro, ali čim budeš završio našu priču. Čim se budeš svega setio i čim budeš sve shvatio."

Posegnuo sam tada za njom, ali njena toplota je nestajala. A onda su se svetla upalila i moj jajasti svet bio je prazan.

Priznajem da sam koračao tamo-amo sve dok nije došlo vreme za normalno buđenje. Tokom ovih dana ili meseci, moj najveći strah nije se odnosio na smrt - Anea me je naučila kako da smestim smrt u odgovarajuću perspektivu - već na bezumlje. Ludilo bi me lišilo razuma, sećanja... Anee.

Tada sam ugledao nešto zbog čega sam stao. Tablica za pisanje bila je aktivirana. Pisljka nije ležala na svom uobičajenom mestu, već je stajala zataknuta za poklopac pločice, baš kao što je Anea držala svoje penkalo u dnevniku koji je pisala na našim putovanjima posle odlaska sa Zemlje. Dok su mi prsti drhtali, reciklirao sam ono što sam juče napisao i aktivirao štampač.

Pojavila se samo jedna strana, ispunjena redovima rukopisa. Bio je to Anein rukopis; dobro sam ga poznavao.

Ovo je za mene prekretnica. Ili sam zaista lud i ništa od svega ovoga nije važno, ili sam spasen, pa je sve veoma važno.

Čitam ovo, kao i vi, u nadi da ću sačuvati razum i veru u spasenje, ne spasenje duše, već spasenje svoje suštine u obnovljenoj sigurnosti da ću se ponovo sresti - zaista sresti, fizički sresti - sa onom koju pamtim i volim iznad svih ostalih.

A to je najbolji razlog za čitanje.

60.

Role, smatraj ovom naknadnom beleškom posle uspomena o kojima si pisao danas i koje sam večeras pročitala. Pre mnogo, mnogo godina... u ta poslednja tri sata našeg prvog zajedničkog putovanja, kada smo ti, mili moj Role, dragi, usnuli A. Betik i ja odleteli padobrodom prema Zapadnom Talisinu i mom tamošnjem dugom izučavanju zanata, čeznula sam da ti sve tog dana kažem - o snovima koji su nas prikazivali kao ljubavnike o kojima će pevati pesnici, o vizijama velikih opasnosti koje nas čekaju, snovima o pronalaženju prijatelja, snovima o smrti prijatelja, izvesnosti neizrecive tuge koja će tek doći, izvesnosti nezamislivih likovanja koji tek treba da se rode.

Nisam ti rekla ništa.

Sećaš li se? Dremali smo tokom leta. Kako je život čudan... poslednjih nekoliko sati koje smo proveli sami, na završetku jednog od najprisnijih razdoblja našeg zajedničkog života, na kraju mog detinjstva i početku vremena koje ćemo provesti kao ravnopravne osobe, najveći deo poslednjih zajedničkih minuta proveli smo u spavanju. U zasebnim ležajevima. Život je tako okrutan... trenuci koji se ne mogu više nikada vratiti gube se usred tričavosti i sporednih stvari.

Ali bili smo umorni. Bilo je to nekoliko teških dana.

Kada je padobrod počeo da se spušta iznad jugozapadne pustinje prema Zapadnom Talisinu i mom novom životu, uzela sam stranicu iz nakvašenog dnevnika - preživio je vodu i plamenove iako najveći deo moje odeće nije - i napisala ti žurno poruku. Spavao si. Lice ti je bilo prislonjeno uz vinil stolice za ubrzanje i malo si balio. Trepavice su ti bile spaljene, kao i pramen kose na temenu, tako da si izgledao komično - klovn iznenađen usred spavanja. (Kasnije smo pričali o klovnovima, Role, sećaš se? Za vreme naše odiseje do Proteranih. Ti si kao tinejdžer video klovne u nekom cirkusu u Port Romensu; ja sam videla klovne u Džektaunu za vreme godišnjeg Vašara Prvih Doseljenika.)

Opekotine i mast za njih koju smo obilato naneli na tvoje obraze i

slepoočnice, oči i gornju usnu, izgledale su kao klovnovska šminka - crveno-bela. Bio si divan. Volela sam te tada. Volela sam te unazad i unapred kroz vreme. Volela sam te izvan granica vremena i prostora.

Žurno sam napisala poruku, strpala je u ono što je ostalo od džepa tvoje upropašćene košulje i poljubila te blago u kraj usana, u jedino mesto koje nije bilo opečeno ili namazano. Promeškoltio si se, ali nisi se probudio. Sutradan mi nisi pomenuo poruku - niti bilo kada - i uvek sam se pitala da li si je pronašao, ili ti je ispala iz džepa, ili si je bacio nepročitanu zajedno sa košuljom u Talisinu.

Reči su pripadale mom ocu. On ih je napisao vekovima pre toga. Onda je umro, rodio se ponovo - u neku ruku - kao kibridna ličnost, da bi ponovo umro kao čovek. Ali i dalje je suštinski živeo, njegova ličnost lutala je metasvemirom, i na kraju je napustio Hiperion zajedno sa Konzulom, u spirali DNK brodske AI. Nikada nećemo saznati njegove poslednje reči upućene mojoj majci, uprkos čika Martinovoj kreativnoj slobodi u Spevu. Ali ove reči pronađene su u zapisivaču moje majke kada se probudila pošto je on zauvek otišao, i ona je do kraja života čuvala originalni odštampani list. Znam... krišom sam ulazila u njenu sobu u Džektaunu na Hiperionu i čitala žurni rukopis na tom požutelom parčetu pergamenta, najmanje jednom nedeljno, od svog drugog rođendana.

To su bile reči koje sam ti poklonila sa usnulim poljupcem u tom poslednjem satu poslednjeg dana našeg prvog putovanja, mili moj Role. To su reči koje ti večeras ostavljam uz poljubac za buđenje. To su reči koje ću zatražiti od tebe kada se sledeći put budem vratila, kada priča bude završena i kada započne naše poslednje putovanje.

Lepota je večita radost:

Njena ljupkost sve je veća; i nikada neće

Proći u ništavilo; već će i dalje

Čuvati za nas tihi lug, i spavanje

Puno slatkih snova, zdravlja i mirnog daha.

I tako, Role Endimione, dok se ponovo ne sretnemo na tvojim stranicama, u divljoj ekstazi, pozdravljam te...

Ti, usvojeno dete tišine i sporog vremena,
Istoričaru šumski, što ne možeš iskazati
Cvetnu priču slađu od naše rime:
Koja ti ovenčana legenda pohodi obličje
O božanstvima il' smrtnicima, ili i jednima i drugima,
U Tempi ili pričama o Arkadiji?
Kakvi su to ljudi ili bogovi? Kakve gospe jad?
Kakva luda potraga? Kakva borba i bekstvo?
Kakve frule i daire? Kakva divlja ekstaza?

Za sada, ljubavi moja, želim ti slatke snove, zdravlje, i mirni dah.

Sadržaj

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

46.

47.

48.

49.

50.

51.

52.

53.

54.

55.

56.

57.

58.

59.

60.